E'uzu billahi mineššejtanirradžim,
Bismillahirrahmanirrahim

Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Kada se u mom ummetu** (među muslimanima) **raširi fitna** (smutnja, intriga) **onaj ko se u to vrijeme bude držao mog sunneta će dobiti nagradu ekvivalentnu onoj koju će dobiti stotinu šehida** (boraca koji su poginuli na Allahovom dželle-šanuhu putu)". U vrijeme kada su u porastu izmišljena objašnjenja Kur'ani kerima (tefsiri) i otpadničke vjerske knjige, koje su napisali ireligiozni ljudi, i kada se muslimani upućuju na krivi put, oni, koji slijede prave vjerske knjige koje su napisali alimi pravoga puta, koji se zove ehli sunnet, će dobiti iste nagrade koje će biti date stotini šehida. Alimi bilo kojeg od četiri mezheba (to jest, hanefi, maliki, šafi'i i hanbeli mezheba) se zovu **alimi ehli sunneta**. Njihov vođa (reis) je imam a'zam Ebu Hanifa. Ovi alimi su zapisali ono što su čuli od Ashaba kiram, koji su im rekli ono što su oni čuli od Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem.
Danas na zemlji postoje tri vrste ljudi:

1) **Kafiri**. Oni kažu da nisu muslimani. Jevreji i hrišćani su u ovoj grupi.

2) **Ehli sunnet muslimani**. Njihov se broj stalno u svakoj državi povećava.

3) **Licemjeri** (munafici). Oni kažu da su muslimani. Međutim, njihov iman i izvjesni ibadeti nemaju nikake sličnosti sa ehli sunnetom. Oni nisu pravi muslimani.

Publikacija na bosanskom jeziku br. 4
Izdavačke kuće "Hakikat Kitabevi"

NIJE MOGAO ODGOVORITI

(DİYÂ-ÜL KULÛB)

HARPUTLI ISHAK EFENDIJA

PREVEO I UREDIO
HUSEJN HILMI IŠIK

HAKIKAT KITABEVI

Daruššefeka Cad. 57 P.K.: 35 **34083**
Tel: 90.212.523 4556-532 5843 Fax: 90.212.523 3693

Fatih-ISTANBUL

TEMMUZ-2006

Štamparska bilješka:

Dajemo dozvolu svima onima koji žele da u originalu i bez promjene preštampaju ovu knjigu ili da je prevedu na neki drugi jezik. Mi činimo dovu i molimo Allaha dželle-šanuhu da ih blagoslovi za ovaj korisni rad i mi im se jako puno zahvaljujemo. Dozvola se daje pod uslovom da je papir na kojem štampaju ovu knjigu dobrog kvaliteta i da su dizajn i okvir teksta ispravni, uredni, i bez grešaka.

Prevodiočeva bilješka:

Ova knjiga je doslovno prevedena sa engleskog jezika. Prevodilac se je davno odselio iz Bosne. Moguće je da su se, u međuvremenu, desile neke promjene u bosanskom jeziku. Molimo čitaoce da obrate pažnju na sadržaj ove cijenjene knjižice a ne na njene eventualne gramatičke greške. Mi smo i u ovom prijevodu, kao i u svim drugim našim prijevodima, stavili u zagradu () originalne riječi koje su upotrijebljene u turskom originalu teksta.

[U ovoj knjizi su **ajeti kerimi** pisani crvenom bojom, **hadisi šerifi** pisani zelenom, biblijski stihovi plavom a *riječi sveštenika ovakvim slovima i bojom*.**]**

NIJE MOGAO ODGOVORITI

Prvo poglavlje

Predgovor

Neka je svaka hvala i zahvala Allahu dželle-šanuhu! Neka su selami i sve najbolje dove na našeg Pejgambera Muhammeda alejhisselam, najuzvišenijeg od svih Pejgambera, na njegovu porodicu (al), i na sve one koji su bili počašćeni da budu njegovi časni drugovi (Ashabi)!

Od vremena Adema alejhisselam, prvog ljudskog bića, Allah dželle-šanuhu je svakih hiljadu godina slao čovječanstvu novi zakon (ili šeri'at) preko (vasitom) novog Poslanika (Pejgambera). On je u ovim zakonima pokazao ljudima kako će oni na ovom svijetu živjeti u udobnosti i duševnom miru, i kako će na onom svijetu (ahiretu) steći sreću (se'adet). Pejgamberi preko kojih je poslana nova vjera se nazivaju **Resuli**. [Dakle, Resul je poslanik (ili pejgamber) koji je dobio od Allaha dželle-šanuhu novi zakon (šerijat).] Najviši Resuli se nazivaju **Ulul'azm** Pejgamberi. Oni su: **Adem, Nuh, Ibrahim, Musa, Isa** i **Muhammed** -- alejhimussalatu vesselam.

Danas na svijetu postoje tri vjere sa nebeskim knjigama: **Jevrejstvo, hrišćanstvo** i **islam**. Tevrat (ili Stari Zavjet) je objavljen Musau alejhisselam (Mojsiju). Jevanđelje (indžil) je objavljeno Isau alejhisselam (Isusu). Jevreji kažu da slijede Musa alejhisselama a hrišćani tvrde da slijede Isa alejhisselama.

Kur'ani kerim je objavljen najzadnjem Poslaniku, našem Pejgamberu, Muhammedu alejhisselam. Kur'ani kerim je poništio propise svih drugih božanskih knjiga (ilahi kitaba). To znači: Kur'ani kerim je neke od njih poništio a neke sadrži u sebi. Danas svi ljudi na svijetu moraju da slijede i da se

pokoravaju Kur'ani kerimu. Danas na svijetu nema originalnih kopija Tevrata i Jevanđelja. Ljudi su ove knjige vremenom izmijenili i pokvarili.

Svi Poslanici, od Adema alejhisselam do zadnjeg Poslanika, Muhammeda alejhisselam, su podučavali isto vjerovanje (iman), i govorili su svojim sljedbenicima (ummetima) da isto vjeruju. Jevreji vjeruju Musa alejhisselama a ne vjeruju Isaa i Muhammeda alejhimesselam. Hrišćani vjeruju Isaa alejhisselam a ne vjeruju Muhammeda alejhisselam. Muslimani vjeruju u sve Pejgambere. Oni znaju da Poslanici imaju izvjesne visoke karakteristike (atribute, sifate) koje ih razlikuju od drugih ljudskih bića.

Neprijatelji su ubrzo iznutra promijenili pravu Isaovu alejhisselam vjeru. Jedan jevrej koji se zvao Pavle (iz Tarzusa) je tobože rekao da vjeruje u Isa alejhisselama. On je, pod izgovorom da želi da raširi Isaovu alejhisselam vjeru, uništio Jevanđelje (Indžil) koje je Allah dželle-šanuhu objavio. Kasnije je u Isusovu vjeru umetnuta teorija trojstva. Na ovaj način je nastala jedna nerazumna i nelogična doktrina pod imenom Oca, Sina, i Svetoga duha. Pošto kopija originalnog Indžila nije postojala izvjesni ljudi su napisali neke knjige koje su nazvali Jevanđelja (Jevanđelja). Sveštenićki savjet (ruhban medžlis) koji se 325. godine sastao u Izniku je poništio pedeset, od pedeset četiri postojeća takozvana jevanđelja. Oni su ostavili samo četiri jevanđelja. Ta jevanđelja su, Matej, Marko, Luka, i Jovan (Ivan). Platon je predložio Pavlove laži i teoriju o trojstvu, koje su ubačene u ova jevanđelja. Apostol Barnabas je ispravno napisao sve što je čuo i vidio od Isaa alejhisselama ali je njegovo jevanđelje uništeno.

Konstantin Veliki, jedan paganin, je 313. godine prešao na hrišćanstvo. On je tri stotine dvadeset i pete godine [325.] sazvao 318 sveštenika u Iznik i naredio im da sastave sva jevanđelja u jedno jevanđelje ali je sveštenićki savjet odobrio samo četiri jevanđelja. U ova četiri jevanđelja je ubačeno mnoštvo paganskih elemenata. On je usvojio božić kao početak Nove godine. Hrišćanstvo je postala oficijelna vjera. [U Isa alejhisselamovom Jevanđelju i Jevanđelju koji je Barnabas napisao, piše da je Allah dželle-šanuhu jedan.] Atanasije (Atanazije), jedan aleksandrijski biskup je bio trinitarac (vjerovao je u trojstvo). Jedan sveštenik po imenu Arius im je rekao da ova četiri jevanđelja nisu tačna. On je rekao da je Allah dželle-šanuhu jedan i da Isa alejhisselam nije Allahov sin već Njegov rob i Poslanik koga je On stvorio. Ali, oni ga nisu slušali. Arius je širio unitarstvo ali nije dugo živio. Atanasijevci i arijevci su se mnogo godina međusobno klali. Kasnije se Savjet sastajao još nekoliko puta i unosio u ova četiri jevanđelja nove promjene.

Istočnjačka crkva se 446./1054. g.n.e. odvojila od rimske crkve. Hrišćani koji su slijedili rimsku crkvu su nazvani **katolici** (**rimokatolici**) dok su oni, koji su slijedili istočnu [ili carigradsku] crkvu, nazvani **pravoslavci**.

U šesnaestom stoljeću se jedan njemački sveštenik, koji se zvao Martin Luther [1483.-1546.], pobunio protiv italijanskog pape Leona X. On je 923./1517. g.n.e. osnovao protestantsku crkvu. Ovaj isti pop je i prema islamu

usmjerio jednu mrsku agresiju. Martin Luther i Calvin su još više promijenili hrišćanstvo. Shodno tome je nastala jedna nerazumljiva i neprihvatljiva vjera.

Kada su andaluzijski muslimani obasjali Evropljane svjetlom začeo se renesansni period. Mnogi mladi naučnici Evrope su se, kada su stekli nauku (akl ilm), pobunili protiv hrišćanstva koje je bilo puno apsurdnih i nelogičnih ideja. Napadi koje su oni usmijerili protiv hrišćanstva se nisu mogli primijeniti na islam zato što je islam, od svog prvog dana, sačuvao svoju originalnu čistoću. On nema nijednu ni ideju ni podatak koji je suprotan razumu, logici, i nauci. Kur'ani kerim je očuvan isto onako kako je i objavljen. U njemu nije promjenjena ni jedna jedina tačka.

Evropljani, među kojim su Englezi prednjačili, su osnivali misionarske organizacije koje su imale za cilj širenje hrišćanskog vjerovanja i pohrištavanje drugih naroda. Crkvene i misionarske organizacije koje su u ekonomskom smislu postale najmoćnije organizacije u svjetu su se aktivirale izvan granica razuma. Oni su, kako bi u islamskim zemljama raširili hrišćanstvo, započeli jednu intenzivnu i neprijateljsku kampanju protiv islama. Oni su počeli slati na hiljade knjiga, brošura, i magazina, u kojima se hvali hrišćanstvo, u sve dijelove islamskih zemalja. Knjige, magazini, i brošure, koje podučavaju hrišćanstvo, se i dan danas neprestano dijele po cijelom svijetu. Oni na taj način pokušavaju da pomute razum i potkopaju vjerovanje (iman).

Učenjaci (alimi) islama su odgovorili na ove sve njihove poglede, ideje, i filozofske misli koje nisu u skladu sa islamskim vjerovanjem. Oni su istovremeno i objelodanili greške uprljanog hrišćanstva. Oni su rekli da nije dozvoljeno slijediti poništene nebeske knjige. Oni su objasnili da -- ako hoćemo da na ovom svijetu živimo u udobnosti (rahatluku) i miru (huzuru), i ako hoćemo da na onom svijetu (ahiretu) steknemo vječnu sreću (se'adet) -- mi moramo postati muslimani. Sveštenici nisu bili u stanju da opovrgnu ove knjige koje su napisali alimi islama. Knjige koje su alimi islama napisali sa ciljem da opovrgnu pokvarene i zalutale vjere su mnogobrojne. Od njih su sljedeće knjige, kao odgovor hrišćanima, jako čuvene: **Tuhfet-ul-erib** i **Ingliz casusunun i'tiraflari** na arapskom i turskom jeziku; **Dija-ul-kulub** na turskom, engleskom, i bosanskom jeziku; **Izhar-ul-hak** na arapskom i turskom jeziku; **Es-sirat-ul-mustekim** na arapskom jeziku; **Šems-ul-hakika** i **Izah-ul-meram** na turskom jeziku; **Mizan-ul-mevazin** na perzijskom jeziku; **Iršad-ul-hijara** na arapskom jeziku; **Er-reddul-džemil** na arapskom i francuskom jeziku. Od ovih, knjiga **Dija-ul-kulub** (Svjetlo kalbova), koju je napisao Hariputli Ishak efendija, se posebno ističe u svojim odgovorima na pogrešna pisanja i klevete koje su protestantski sveštenici uperili protiv islama. [Hariputli Ishak ef. je 1309./1891. g.n.e. preselio na ahiret.] Knjiga je 1293./1876. g.n.e. prvi put izdata u Istanbulu. Mi smo pojednostavili ovu knjigu i izdali je 1987. godine na turskom jeziku. A evo, sada je objavljujemo i na bosanskom jeziku. Mi smo, kada smo dodavali prijevode iz drugih knjiga upotrijebili četvrtaste zagrade [ ] u koje smo stavljali te prijevode. Kako ćete vidjeti u raznim dijelovima knjige, sveštenik nije mogao odgovoriti na postavljena pitanja. Mi

smo radi toga smatrali da bi bilo dobro da ovu našu knjigu nazovemo **Nije mogao odgovoriti**. Nenaučni, nerazumni, i nemoralni sadržaj kopija današnjih biblija (**kitab-i mukaddes**) je očigledan. S druge strane, svjetske biblioteke su pune knjiga alima islama, koje osvjetljavaju razum, znanje (ilm), nauku, i civilizaciju. Ne znati je samo jedan labav izgovor. Oni koji traže drugu vjeru, osim islama kojeg je donijeo Muhammed alejhisselam, neće izbjeći vječno mučenje (azab) na budućem svijetu (ahiretu). Mi smo u našoj knjizi objasnili značenja ajeti kerima riječima kao što su, "značenje, glasi, znači, kaže" itd. Ove riječi znače, "Prema objašnjenjima alima tefsira," zato što je samo Resulullah, sallallahu alejhi ve sellem, mogao razumjeti značenja ajeti kerima. On ih je objasnio svojim Ashabima. Alimi tefsira su razdvojili ove hadisi šerife od onih koje su kasnije izmislili munafici, mulhidi, i zindici, koji su, pošto nisu mogli pronaći hadisi šerife u okviru nauke tefsira, koji će dgovarati njihovim ciljevima, napravili svoje lične interpretacije ajeti kerima. Interpretacije ovih vjerski neukih ljudi (džahila), koji znaju arapski jezik ali nemaju pojma o tefsirskoj nauci (ilm-i tefsir), se ne zovu tefsir Kur'ana. Radi toga, hadisi šerif kaže, "**Ko objašnjava Kur'ani kerim po svom razumu** (logici, rasuđivanju) **postaje kafir.**"

Molimo Allaha dželle-šanuhu da nam svima dodijeli da samo slušamo i slijedimo efendiju (sejjida) i dunjaluka i ahireta, Muhammeda alejhisselam! Molimo Ga da nas On zaštiti da ne povjerujemo u laži i propagandu misionara, a naročito onih koji se zovu Jehovini svjedoci! Amin.

A.D.	Hidžri (Sunčana)	Hidžri (Lunarna)
2005	1383	1426

Drugo poglavlje

UVOD PRVOM IZDANJU

Hamd i sena pripadaju samo Allahu dželle-šanuhu koji je vadžib-ul vudžud (tj. čije je postojanje jedino neophodno). Sav red i ljepota u vasioni je svjetlo koje možemo vidjeti kao trag i odraz rada Njegove svemoći (kudreta). Njegovo beskrajno znanje (ilm) i svemoć se ogleda na stvarima, ovisno o njihovom različitim osobinama. Sve što postoji je samo kapljica iz okeana Njegovog znanja (ilma) i svemoći (kudreta). On je jedan. On nema druga (šerika, ortaka, partnera). On je Samed. To znači, On je biće kod kojeg sva stvorenja (mahlukat) traže utočište. On je daleko od toga da bi bio nečiji otac ili sin. Značenje (meal) dvadeset trećeg ajeti kerima sure **Hašr** glasi, "**Allah dželle-šanuhu u postojanju kao ilah** (bog) **nema šerika ni ortaka** (tj. druga)**. On je melik** (vladar) **čiji mulk** (domen) **nema granica. On je daleko iznad svih nedostataka. On je daleko iznad svih mana i nemoći. On je sačuvao mu'mine** (pravovjerne) **od vječnog azaba** (patnje)**. On je nad svima hakim i hafiz. On je u stanju da primijeni Svoj hukm** (odluku). [Kada čovjek poželi da nešto učini Allah dželle-šanuhu to stvori ako to i On, također, hoće da bude tako. On je sam Halik (Stvaralac). Niko drugi osim Njega ne može ništa stvoriti. Niko se drugi osim Njega ne može nazivati halik (stvaralac). On je pokazao ljudima put spasa koji će im i na ovom i na onom svijetu obezbijediti udobnost (rahatluk) i mir (huzur), i koji će im dati vječnu sreću (se'adet), i naredio im da tako žive. Azamet (veličina) i kibrija (uzvišenost) pripadaju samo Njemu.] **Allah dželle-šanuhu je daleko iznad širka i klevete mušrika!**" (59, 23) [Mi smo u našoj knjizi objasnili značenja ajeti kerima riječima, kao što su, "značenje, glasi, znači, kaže" itd. Ove riječi znače, "Prema objašnjenjima učenjaka (alima) tefsira," zato što je samo Resulullah, sallallahu alejhi ve sellem, mogao razumjeti značenja ajeti kerima.]

Neka je sa ljubavlju, preko časnog groba (kabr-i šerifa), džennetske bašće, upućen salat i selam na najpočašćenijeg Pejgambera zadnjeg vremena (ahiri zemana), Allahovog dželle-šanuhu Resula Muhammeda Mustafu, sallallahu teala alejhi ve sellem. Jer, On je taj Server sallallahu alejhi ve sellem, koji je poslat da sa Kur'ani kerimom izbavi čovječanstvo (alem) iz mraka neznanja (džehaleta) i uspostavi tevhid i iman. Značenje šezdeset četvrtog ajeti kerima sure **Al-i Imran**, kaže "**O Moj Habibu (Najdraži, Miljeniče)! Reci sljedbenicima knjige (ehli kitabijama), jevrejima i hrišćanima! Priznajte riječ koja je ista u svim nebeskim knjigama i sa kojom su svi Resuli složni: 'Da ne ibadetimo** (služimo) **ništa drugo osim Allaha dželle-šanuhu i da ništa ne pripisujmo Allahu dželle-šanuhu kao šerika,**

druga.'" (3, 64) Ovaj ajeti kerim nam kaže da je Resulullahu, sallallahu alejhi ve sellem, naređeno da slijedi istinu u ovom božijem (ilahi) pozivu.

Poklanjamo i upućujemo selame i dove mubarek kalbovima Njegovog, sallallahu alejhi ve sellem, ala (familije) i časnih drugova (Ashaba)! **[**Komad mesa koji mi nazivamo srce je gnijezdo (tj. ono sadrži, to jest ono je sjedište) jednoj snazi (jednom dževheru) koja se zove **gonul** (ili **kalb**) koji se ne može osjetiti ćulnim organima. Čistoća ovoga komada mesa znači čistoća gonula (ili kalba). Ovaj komad mesa se figurativno naziva kalb.**]** Svaki od njih je zvijezda upute (hidajeta) koja pokazuje put sreće (se'adeta) i Allahovog dželle-šanuhu zadovoljstva (rizaluka). Svaki od njih je žrtvovao i svoj život i imovinu da raširi vjeru islam. Oni su po cijelom svijetu nosili i podučavali kelimu tevhida (riječ "Allah je jedan"). [**Kelime-i tevhid** je fraza koja na arapskom jeziku glasi, "**Ešhedu en la ilahe illallah ve ešhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluh.**" To znači, "Ja definitivno i potpuno kalbom vjerujem i očitujem da ni na zemlji ni na nebesima ne postoji niko drugi osim Allaha dželle-šanuhu da je vrijedan ibadeta (obožavanja i bogosluženja). Samo je Allah dželle-šanuhu hakiki ma'bud (onaj kojeg treba ibadetiti). Ja također definitivno i potpuno kalbom vjerujem i očitujem da je zat-i ali (uzvišena osoba) Muhammed, sin Abdullaha, Allahov dželle-šanuhu rob i Resul, to jeste, Pejgamber.] Kada pažljivo osmotrimo svemir (kainat), svako, ko ima razuma, vidi da su sva djela i stanja (halovi) u ovoj vasioni u jednom preciznom redu koji je ovisan o nepromjenjivim zakonima. Pametna osoba će odmah zaključiti da mora postojati jedan Halik (Stvaralac), koji je vadžib-ul-vudžud (neophodno biće), koji je to sve stvorio, i koji čuva ove zakone. Prema tome, ovaj mebde-i evvel (prvobitni Stvaralac svega), koji se ne može razumom shvatiti, i koji je apsolutni (mutlak) stvaralac svega, i koji je ezeli (vječan u prošlost) i ebedi (vječan u budućnost), je dženab-i Hakk (tj. Allah dželle-šanuhu). On u Sebi sadrži sva savršenstva (kemalete) i uzvišenosti. On je Ehad, to jest, On je u Svom Biću (zatu), djelima (fi'ilovima) i atriburima (sifatima) jedan. Njemu nije niko sličan.

Allah dželle-šanuhu je jedan. On je ezeli, ebedi, i kadim (vječan). U Njemu nema promjene. Sve drugo na svijetu (alem) -- osim Njega -- vremenom stari, propada, i mijenja se. Allah dželle-šanuhu je daleko iznad i od svake promjene. On se nikada ne mijenja. Isto kao što se izraz "jedan i jedan su dva" vremenom ne mijenja tako se isto prolaskom vremena ne mijenja ni činjenica da je Allah dželle-šanuhu jedan.

Čovjek, kojeg blagodat (ni'met) razuma razlikuje od drugih stvorenja, je svjestan ovog od momenta njegovog stvaranja na zemlji. Ovo su različite vjere i sekte različito objasnile. Međutim, pošto su ljudski mentalni i intelektualni kapaciteti različiti, svi oni koji istražuju stvaraoca, zamišljaju Ga na osnovu svojoje prirode, naravi, znanja, i moći razumijevanja, i opisuju Ga u skladu sa svojim ličnim razumijevanjem i svojom ćudi. Čovjekov razum, zbog svoje ograničenosti i nesavršenosti, povezuje sve ono što ne razumije i ne zna sa onim što zna. Većina onih koji kažu da su pronašli činjenicu su zaronili u zvjerstva i

pokvarenosti kao što su obožavanje vatre (medžusiluk), i idolopoklonstvo, koja su ih odvela u mnogoboštvo i zabludu (širk i dalalet).

Pošto čovjek svojim ograničenim i defektivnim razumom nije u stanju da shvati Apsolutnog Stvaraoca, Allah dželle-šanuhu, najmilostiviji od svih milostivih, je poslao u svakom stoljeću svakom narodu Poslanike. On je tako podučio ljude pravoj istini. Sretnici (sa'idi) koji su vjerovali su bili spašeni. Oni su se usrećili i na ovom i na onom svijetu. Bijednici i nesretnici koji su se protivili i poricali su ostali u tuzi i razočarenju.

Svaki Poslanik je živio u drugoj državi i u drukčijem vremenskom periodu, i bio je poslan narodu sa drukčijim stanjima (hal) i običajima (adetima). Svaki Poslanik je, dok je podučavao Allahovo dželle-šanuhu postojanje i jedinstvenost (tj. da ništa, što dođe našem kalbu i na šta pomislimo i što zamislimo nije Allah), izrekao i izvjesna pravila (ahkame) i obrede (ibadete) koji će biti posrednici (vesila) za ljudsku sreću i na ovom i na onom svijetu. Allah dželle-šanuhu je, prema istoričarima, poslao Musaa alejhisselam kao Poslanika otprilike hiljadu šest stotina i pedeset godina (1.650) prije prihvaćenog Isaovog alejhisselam rođendana. Musa alejhisselam je podučio Izraelćane [to jest, Beni Israil, odnosno, Ja'kubove (ili Israilove) sinove] akaid (tj. kako trebaju vjerovati) o Allahu dželle-šanuhu, da postoji, da je jedan, principe vjerovanja ili imana, isto onako kao što su i prethodni Poslanici -- kao što su Adem, Nuh, Idris, Ibrahim, Ishak i Ja'kub alejhimusselam -- podučavali svoja plemena, u svoje vrijeme. [Ja'kuba alejhisselam su također zvali i "Isra'il."] On je, širenjem propisa o obaveznim obredima (farz ibadetima) i muamelatu (principima društvenih odnosa kao što su kupo-prodaja, iznajmljivanje, interes itd.) pokušao da spriječi Beni Israil da ne obožavaju idole (ne čine širk). Pripadnike Beni Israila su, zato što su skrenuli od osnova vjerovanja koje je Musa alejhisselam podučavao, nakon Musa alejhisselama zahvatile muke (belaji) i meteži. Allah dželle-šanuhu je pripadnicima Beni Israila poslao Isa alejhisselama kao Poslanika. Isa alejhisselam je raširio i podučio tevhid (učenje da je Allah jedan) i druge principe vjerovanja. On je pokušao da povrati zalutali narod na pravi put, i ojača Musaovu alejhisselam vjeru.

Nakon Isaa alejhisselam su i njegovi sljedbenici skrenuli sa puta pravog vjerovanja, isto onako kao što su i Beni Israil prije njih zalutali. Oni su kasnije iz dana u dan pisali knjige koje su nazvali jevanđelja, i knjižice o hrišćanstvu. Kasnije su razni svešteničkі savjeti (ruhban džemijjeti), koji su održavani u raznim mjestima, donosili potpuno kontradiktorne odluke. Tako su nastale razne hrišćanske sekte. Oni su svi zaboravili princip tevhida (da je Allah jedan) i Isaovu alejhisselam vjeru i postali idolopoklonici i nevjernici (kafiri). Allah dželle-šanuhu je nakon toga poslao Svog najdražeg, i najuzvišenijeg od svih drugih Poslanika, Poslanika zadnjeg vremena (ahiri zemana), Muhammeda alejhisselam.

Većina vjerskih zapovijedi koje je Musa alejhisselam podučavao su se odnosile na fizička i opipljiva (zahiri) djela dok su se Isaove alejhisselam zapovijedi odnosile na stvari koje su se više ticale kalba (batina). Allah dželle-šanuhu je na kraju ovo oboje, i zahir i batin, ujedinio i objavio Muhammedu

alejhisselam kao islam, najsavršeniju i najuzvišeniju vjeru, i **Kur'an-i kerim**, kao Svetu knjigu koji je specifična za njega. Allah dželle-šanuhu je dostavio objavu (ili vahj) našem Pejgamberu preko meleka, kao posrednika (vasite), i izjavio cijelom čovječanstvu da je islam najsavršenija vjera, i da ona u sebi sadrži pored mnogobrojnih savremenih vanjskih (zahiri) i duhovnih (batini) elemenata i izbor vanjskih (zahiri) djela koja su naređena u Musaovoj alejhisselam vjeri, i elemente duhovnosti (batina) koji su naređeni u Isaovoj alejhisselam vjeri.

Iman, to jest osnovni princip vjerovanja da je Allah dželle-šanuhu jedan, nije drukčiji ni u jednoj nebeskoj vjeri. One se sve temelje na principu tevhida (činjenici da je Allah dželle-šanuhu jedan). Jedina razlika među njima je u znanju koje se odnosi na propise i obrede (ibadete). Među njima, sve do dvije stote godine po Isa alejhisselamovom uzlasku na nebesa, nije bilo neslaganja ni kontroverzija po pitanjima principa vjerovanja (akidama) koje se odnosile na Allahovo dželle-šanuhu postojanje i Njegovo jedinstvo (tj. da ništa, što dođe našem kalbu i na šta pomislimo i što zamislimo nije Allah). Svi apostoli i njihovi sljedbenici, kao i nasljednici njihovih sljedbenika, su živjeli i umrli vjerujući da je Allah dželle-šanuhu jedan, što je jasno izraženo u Jevanđelju (Indžilu). Nijedan od tri Indžila [Matej, Marko, Luka], koja su prvo napisana, ne sadrži u sebi čak ni jedno jedino slovo o **trojstvu** (teslisu), odnosno, [današnjem] hrišćanskom vjerovanju u oca, sina, i svetog duha (ruh-ul-kuds). Kasnije se je na grčkom jeziku pojavio i četvrti indžil koji je pripisan Jovanu. Ovaj indžil je iznijeo izvjesne izraze koji su prvobitna teorija grčkog filozofa Platona, koji nagovještavaju **uknume** [tri osnove]. Pošto se u to vrijeme ravakijjuni i išrakijjuni, sljedbenici dviju grčkih filozofijskih škola, nisu slagali, u aleksandrijskim školama su vodile velike diskusije. [**Ravakijjun** (**stoicizam**) je filozofska škola koju je osnovao grčki filozof Zenon 308. godine prije Isa alejhisselama u Ateni. **Išrakijjun** je škola koju je Pitagora osnovao u šestom stoljeću prije Isa alejhisselama. Mi ćemo kasnije govoriti o ovim filozofijama.] Fanatici, sljedbenici Platona, su htjeli da Jovanov indžil postane popularan. Međutim, pošto u Isa alejhisselamovoj vjeri nema ni jedna jedina riječ koja kaže, haša (Da nas Allah dželle-šanuhu sačuva.), Allah je tri, vjernici, sljedbenici Isa alejhisselamove vjere su to odbacili i žestoko se tome usprotivili. Sljedbenici Isa alejhisselama su se ovako podijelili na dvije grupe, što znači da su između njih izbile mnoge rasprave i ratovi. Za vrijeme Konstantina Prvog, 325. godine, iznički (nicenski) savjet je odbacio tevhid (vjerovanje da je Allah dželle-šanuhu jedan), koji je bio osnovni stub Isa alejhisselamove vjere. Oni su pod opresijom Konstantina Velikog koji je slijedio Platona usvojili vjerovanje u tri uknuma (trojstvo) to jest, Oca, Sina, i Svetog duha (ruh-ul-kuds). Od tog vremena se vjerovanje trojstva počelo nadugo i naširoko širiti. Pravi vjernici (mu'mini), koji su vjerovali Isa alejhisselamovu vjeru su se rasuli. Tako je Isa alejhisselamova vjera napuštena a Platonova filozofija se ponovo pojavila. Pravi vjernici (mu'mini) koji su vjerovali u pravu Isaovu alejhisselam vjeru su se krili i sakrivali. Ovako je iz vjere tevhida (vjerovanja da je Allah jedan) nikla dogma trojstva, koja je postajala sve jača i jača, dok su Isaovi alejhisselam sljedbenici (Nasare), koji su vjerovali da je Allah dželle-

šanuhu jedan, bili raspršene naokolo, ekskomunicirani, ubijani, i na kraju bile uništeni trinitarskim crkvama. Uskoro nijedan od njih nije ostao živ.

Istanbulski patrijarh Mihael Kirolarius se 399./1054. g.n.e. pobunio protiv nesnosne opresije zapadne crkve koja je bila ustoličena u Rimu. On je odbio da prihvati vjerovanje da je rimski papa Isa alejhisselamov predstavnik (halifa) i Petrov zastupnik (vekil). [Apostol Petar je prihvaćen kao prvi papa.] On se usprotivio rimskoj crkvi u izvjesnim osnovnim vjerskim pitanjima kao što je život sveštenika u izolaciji od naroda.

Svako novo Sveštenićko okupljanje, koje su oni nazvali Savjet ili Vijeće, je donosilo potpuno drukčije odluke. Oni su se odvajali od onih koji se nisu slagali sa njihovim odlukama. Tako su u vjerovanju nastale sedamdeset dvije grupe (firke). Uprkos svemu tome rimska crkva je nastavila da se drži svog ranijeg pravca. U to vrijeme su evropski vladari bili jako neuki i nesvjesni ovih događaja. Oni su vršili razna pljačkanja i nasilja nad svojim podanicima koji su bili kao stado ovaca. Oni su eksploatisali autoritet koji su sveštenici imali nad neukim narodom kako se niko ne bi protivio ovim njihovim pljačkama i ugnjetavanjima. Ispalo je kao da su oni (kraljevi) pod sveštenićkim autoritetom. Sveštenici su -- svjesni kraljevskog neznanja, namjere, i slabosti -- eksploatisali svoj suverenitet za svoje lične prednosti. Evropa je naizgled bila pod suverenitetom kraljeva, međutim, jedina i neovisna dominacija je pripadala sveštenicima. U stvari, u ranim godinama hrišćanstva, izvršavanje sveštenićkih želja i žudnji je bilo ovisno o odobrenju italijanskog kralja. Kasnije se papin autoritet do te mjere pojačao da je ustoličenje i svrgnuće kraljeva s prijestolja bilo jedino moguće u slućaju da su to sveštenici htjeli. Neuki narod toga vremena je bio totalno nesvjestan i zdrobljen pod opresijom njihovih vladara, i nasilja, pohlepe, i grabežljivosti sveštenika. Taj narod je pretrpio razne nedaće i nevolje. On je strpljivo šutio (kao da su to bila Allahova dželle-šanuhu naređenja). Mrak, neznanje, i netrpeljivost, su tako okrenuli cijeli kontinent u ruševine i očaj.

U međuvremenu islamske države su bile pod administracijom koja je bila potpuno suprotna od one u hrišćanskoj Evropi. Arabija, Irak, Iran, Egipat i Turkistan su napredovali pod umejjidskim i abbasidskim halifama u svim oblastima, i duhovno i materijalno. [Muslimani su u to vrijeme bili i u duhovnom i u materijalnom blagostanju.] Muslimani su pod vladavinom andaluzijskog umejjidskog sultana doveli Španiju na visoki položaj i na vrhunac civilizacije. Velika pažnja je posvećena nauci, umjetnosti, trgovini, agrikulturi, i etici. Španija, koja je prije toga bila pod invazijom barbara i zemlja divljaštva, je sada, pod islamskom upravom, bila kao džennetska (rajska) bašča. Evropski biznismeni i industrijalisti se ne mogu nikada odužiti za dug koji duguju islamu. Jer, prva iskra znanja u Evropi je potekla od andaluzijskih muslimana. Oni se trebaju vječno muslimanima zahvaljivati.

Briljantna civilizacija koja se pojavila u Andaluziji se prelila iz Andaluzije i raširila po cijeloj Evropi. Izvjesni talentirani Evropljani su, kada su vidjeli civilizaciju u Andaluziji, preveli knjige islamskih učenjaka na evropske jezike. Zahvaljujući tim knjigama koje su preveli, sakupili, i odštampali, evropljani su se

počeli buditi iz sna neukosti. Na kraju se, 923./1517. godine, pojavio jedan njemac, Martin Luther, kao hrišćanski obnovitelj (mudžeddid). Luther se suprotstavio većini nerazumnih principa rimske crkve. [Martin Luther je njemački sveštenik koji je osnovao protestantsku vjeru -- jednu hrišćansku sektu. Hrišćani koji slijede papu se nazivaju katolici. Luther je rođen 888./1483. godine. On je umro je 953./1546. On je napisao mnogobrojne knjige. On je bio i papin neprijatelj i neobuzdani neprijatelj islama. Katolici i protestanti su još uvijek u međusobnom neprijateljstvu.] Kasnije se pojavio Kalvin. On se pridružio Lutheru u njegovim protestima, iako se nije složio sa njim u izvjesnim stvarima. Luther i Kalvin su odbili da ibadete (bogoslužе, obožavaju) onako kako to preporučuje rimska crkva. Oni su se usprotivili papinoj ideji da je on Petrov zastupnik i Isa alejhisselamov predstavnik. [Apostol Petar je prihvaćen kao prvi papa] Lutherovi i Kalvinovi sljedbenici se zovu **protestanti**.

Rimska (Rimokatolička) crkva je svojim odvajanjem od istočne crkve već bila izgubila trećinu sljedbenika. A sada je novopojavljeni protestantizam odnijeo još jednu trećinu sljedbenika. Ovo stanje je ogorčilo pape. Oni su pribjegli jednoj užasnoj mjeri. Oni su odlučili, da bi pobijedili, upotrijebe vojnu moć katoličkih kraljeva toga vremena i sabljom pobiju protestante. Ove njihove mjere su imale potpuno suprotan efekat zato što se vjerovanje, i savijest, ne mogu nikada silom promijeniti. One su prouzrokovale da se protestantizam raširi u Engleskoj i Americi. Kada je to rimska crkva vidjela ona je započela s projektom povećavanja broja svojih sljedbenika pokrštavanjem sljedbenika drugih vjera i divljih plemena. Oni su po cijelom svijetu osnovali katoličke škole. Oni su da bi raširili i propagirali katoličku vjeru obrazovali i istrenirali vrlo fanatične sveštenike kao **misionare**. Oni su ih odašiljali u grupama u druge zemlje, kao što su Amerika, Japan, Kina, Etiopija, i islamske države. Oni su bili u stanju da u zemljama u koje su dolazili prevare pokojeg neznalicu raznim obećanjima, i prednostima. Oni su u neukim zajednicama pobunili kćerke protiv majki i sinove protiv očeva, i izazvali međusobno neprijateljstvo. Oni su u zemljama u kojima su bili stacionirani podizali razne bune i državne udare. Pošto su misionarska zla i podsticanja (fitna i fesad) dosadila vladama i narodu oni su na kraju bili izbacivani iz većine država u kojima su se nalazili. U nekim državama su ih i žešće kažnjavali; bili su pogubljeni. Ovi misionari su, pod izgovorom propagiranja hrišćanstva, nanijeli toliko štete čovječanstvu da su prouzrokovali da sav svijet zamrzi hrišćanstvo. U stvari, kada čitamo u istorijama o, na primjer, Bartolomejskoj noći [kada je 24. Avgusta 1572. godine u Parizu napravljen jedan stravičan pokolj protestanata,] i inkviziciji, i katoličkoj netrpeljivosti i materijalističkim željama, i sprovođenju čuvenih barbarskih mjera i proganjanja koja je sprovodila rimokatolička crkva, nama se diže dlaka od jeze.

Čim je katolička crkva započela s aktivnostima treniranja misionara, u svrhu širenje katoličanstva, i protestanti su se aktivirali. Oni su na raznim mjestima osnovali društva i sakupili ogromni kapital. Oni su [pod vođstvom Ministarstva za kolonije, koje je osnovano u Engleskoj u svrhu iskorjenjivanja

islama,] rasuli po cijelom svijetu knjige i misionare koji su podučavali protestantizam. Kako je zabilježeno u knjizi izvještaja, koja je kasnije štampana, Britansko Protestantsko društvo koje se zove **Bible House** je prevelo Indžil (Bibliju) na dvije stotine različitih jezika. Broj knjiga koje je ovo društvo izdalo do kraja 1287./1872. godine je dostigao skoro 70 miliona. Ovo isto društvo je potrošilo dvije stotine pet hiljada tri stotine i trinaest (205.313) engleskih zlatnika u svrhu širenja protestantizma. [Ovo društvo još uvijek se bavi aktivnostima, uspostavljanjem ambulanata, bolnica, slušaonica, biblioteka, škola, mjesta za zabavu i razonodu kao što su kina i sportske institucije. Oni ulažu izvanredne napore i energiju da one, koji ih posjećuju, privole da postanu protestanti. I katolici se služe istim metodama. Porh toga, oni, u siromašnim zemljama privlače posjetioce hrišćanstvu na taj način što omladini nalaze poslove i hrane ljude.] Ove aktivnosti misionara su otvorile oči Evropljanima, koji više nisu bili slijepi kao prije, i koji su, nakon mnogih doživljaja, shvatili kakvi su ovi misionari podstrekači i kako su opasni. Radi toga, misionari među Evropljanima nisu popularni. Misionari, umjesto da ove knjige koje izdaju reklamiraju među svojim zemljacima-Evropljanima, oni ih šalju [u ogromnim brojevima] besplatno u druge zemlje. Oni nemaju hrabrosti i nisu se nikada usudili da pristupe jednoj od evropskih zemalja, da i ne govorimo o širenju njihove vjere u njoj, osim u slučaju da je ta zemlja pod njihovom zakonodavnom kontrolom. [Katoličkim misionarima nije dozvoljeno da šire katoličanstvo u protestantskim državama. Isto tako ni protestantskim misionarima nije dozvoljeno da šire protestantizam u katoličkim državama.] Čim se za tu njihovu propagandu sazna milicija ih odmah deportuje. Na ove misionare se u svim evropskim državama, ma gdje išli, gleda s prezirom.

Misionari su bili uspješni u eksploatisanju tolerancije koju je Osmanlijska država uvijek pokazivala prema drugim vjerama. Oni su se u zadnjih četrdesetak, pedesetak, godina infiltrilali u države koje su bile pod osmanlijskom upravom. Kada su oni u raznim mjestima osnovali škole, pod izgovorom da obrazovanjem ljudske djece služe čovječanstvu, oni su prevarili izvjesne neznalice. Pošto su protestantske organizacije vrlo bogate one su bile u stanju da daju onim koji su primili protestantizam mjesečne i godišnje plate, zato što su neznalice u svakoj državi nesvjesne i naređenja njihove vjere i njihovih vjerskih dužnosti. Povrh toga, oni su preko svojih ambasada i konsulata pomogli onim koji su ih poslušali i postali protestanti da dobiju visoke položaje u raznim birokratskim ešelonima. Oni su nagovoriti anatolijske i rumeliske (pripadnici evropskog dijela Turske, tračani) pripadnike, stanovnike Osmanlijske države, da se spoje sa njima. Ali, pošto je spajanje ovih ljudi nastalo upotrebom zlata i novca ono nije donijelo željene rezultate. Elhamdulillah (hvala Allahu) oni nisu bili u stanju da obmane nijednog poznatog muslimana [da ga nagovore da postane hrišćanin].

Misionari su sa ciljem da prevare muslimane 1282./1866. godine u Istanbulu objavili Bibliju na turskom jeziku i u nju ubacili sljedeće riječi: "Ova knjiga je prerađena verzija prethodnog izdanja, koje je Ali beg preveo na turski jezik uz pomoć Turabi efendije." Oni su ovom izjavom nehotice otkrili, eto da

tako kažemo, da su nekako uspjeli da prevare neke muslimane. Mi znamo čovjeka koji je za par stotina zlatnika preveo Indžil (Bibliju). Ali se ne zna je li on primio protestantizam. Šta više, uzimajući u obzir da nema niko, ko je poznat pod imenom Ali beg, ko je bio u stanju da uradi ovaj posao, vrlo je moguće da je ovo ime izmišljeno. Jer, da je bio poznat, njegova poznata titula bi bila napisana. Što se tiče Turabi efendije mi se ne čudimo se što im je on pomogao u ovom poslu. Jer, on je živio u Egiptu i bio je oženjen protestantkinjom. Međutim, niko ga nije nikad vidio da voli, ili da odobrava protestantske obrede. Naprotiv, mi ne možemo ni vjerovati da je on promijenio svoju vjeru, s obzirom da je on otkrio sva njihova pogana i odvratna djela. Čak i da je primio protestantizam, Turabi efendija nije bio poznata ličnost koju svako zna. Njega je egipatska vlada poslala kao dječaka u Englesku gdje je on u crkvenoj školi naučio engleski jezik. Ovo nam samo pokazuje da je Turabi efendija bio naklonjen protestantizmu prije nego što je i naučio islam.

Nijedan hrišćanin nam ne može dati nijedan primjer pametnog muslimana koji je prešao na protestantizam, muslimana koji je upoznao islam i bio odgojen u islamskom obrazovanju, i koji je u potpunosti naučio bit islama, i okusio slatki miris kelime-i tevhid (Allah je jedan). Ako mogu, onda trebamo upitati da li je za to bio razlog jedna od stvari, kao što su novac, zaštita, ili položaj. Vrlo je teško, čak i nemoguće, nagovoriti nekoga, ko je rekao, "**Allah dželle-šanuhu nema šerika** (druga) **i niko Mu nije sličan. Ja vjerujem da je On daleko od** (da On nema) **ovakvih mana**," da povjeruje u dogmu, "Allah je jedan ali su trojica" ili, "Allah je troje ali jedan". Moguće je da musliman, koji zna principe vjerovanja (imana) i koji se puno bavi filozofijom, teži filozofskom stanovištu. Međutim nemoguće je da postane hrišćanin. Podle i štetne aktivnosti misionara ne predstavljaju nikakav strah za muslimane zato što je Allah dželle-šanuhu pravi zaštitnik vjere islama. U stvari, kada pomislimo na ovu opasnost ona je po nama samo jedna vrsta omalovažavanja. Ali sveštenici, koji su stacionirani u našoj zemlji su, da bi izvršili dužnosti koje su im u njihovim misionarskim organizacijama dodijelili njihovi predpostavljeni, počeli da pišu i besplatno dijele knjige u kojima pogrešno predstavljaju islam kao, haša, pogrešan, a hrišćanstvo kao višu vjeru (što je u stvari potpuno obratno). Oni uvijek nastoje da izbjegnu istinu i da prikažu nenormalnost kao pravi put. Za muslimane koji imaju znanje je naređenje islama (farz-i kifaje) da opovrgnu misionarske laži i klevete. Njihov pravi cilj je, kao što su to uradili u svim državama, da podignu bunu u islamskoj vjeri, da među bližnjim posiju sjeme razdora, između muža i žene, roditelja i djece, itd. [Ovi ljudi misle da su današnja jevanđelja (indžili) Allahove dželle-šanuhu riječi i da oni slijede naređenja koja se u njima nalaze.] U desetom poglavlju Matejovog jevanđelja, u trideset četvrtom i trideset petom stihu, Isa alejhisselam, haša! (ne dao Allah!), kaže, "Ne mislite da sam ja došao da donesem mir na zemlju! Nisam došao da donese mir već mač." [Matej 10, 34] "Ja sam došao da rastavim sina od njegova oca, kćerku od njezine majke, i snahu od njezine svekrve." [ibid. 10, 35] Misionarski sveštenici su, slijedeći ove riječi, zaveli neznalice i nahuškali ih protiv države. Njihov pravi cilj je bio da uz

pomoć ovih lukavstava dovedu islam i njegovog zaštitnika Osmanlijsku državu u opasnost. Oni su na ovaj način bacili među hrišćansku manjinu, koja je vodila udoban život pod milošću (merhametom) i zaštitom Osmanlijske države, zrna podbadanja i zlovolje. Nijedna islamska država se nije nikad, od vremena Ashaba kiram pa do danas, ni miješala u vjerske poslove nemuslimana niti je ikada povrijedila njihova vjerska osjećanja. Osmanlijska država ne samo da se nije miješala u vjerske obrede nemuslimana, nego je, zato što islam naređuje ovakvu vrstu pomoći i pravde, bila posebno pažljiva da obezbjedi sve moguće pomoći i olakšanja koja su se odnosila na vjerske obrede nemuslimanima koji su živjeli šest stotina godina pod njihovom upravom. Naređenja našeg Poslanika su zapisana u vjerskim knjigama [pogledajte naše druge publikacije na turskom, engleskom, arapskom, perzijskom, i drugim jezicima.] Prema tome, Osmanlijska država je garantovala da niko nikog ne smije zlostavljati ni maltretirati zbog njegovog vjerovanja, bez obzira na njegovu vjersku pripadnost. Biti gost u nečijoj kući, i istovremeno klevetati i gaziti njegov iman [njegova sveta vjerovanja], nema presedana u svjetskim analima. Lažne optužbe koje su neprijatelji islama uputili protiv islama putem destruktivnih riječi, članka, knjiga, [radio i televizijskih emisija, audio i video kaseta], su ovdje bitna činjenica. Mi moramo [odgovariti na] ove laži i klevete i upozoriti javno mnenje na njih, i objelodaniti cijelom svijetu lukavstva na kojim su oni zasnovali svoje publikacije kao istinite. Knjiga, koju sam na turskom jeziku objavio pod naslovom **Šems-ul-hakika** (Sunce Istine), predivno odgovara na agresiju koju su misionari uputili protiv islama. U njoj su detaljno objašnjene mnoge činjenice o hrišćanstvu, i mnoga pitanja su iznesena na razmatranje. Pa ipak, hrišćanski sveštenici štampaju nove lažljive i pogrešne knjige, kao da nisu nikada ni vidjeli ni ova pitanja ni predivnu knjigu **Izhar-ul-hak**, koju je Rahmetullah efendija, jedan od velikih indijskih alima, napisao na arapskom jeziku. Ova je knjiga kasnije prevedena na turski jezik. Oni i u ovim svojim novim knjigama ponavljaju svoje iste stare (laži i) klevete. Oni nisu mogli odgovoriti na pitanja koja smo im uputili u knjigama **Šems-ul-hakika** i **Izhar-ul-hak**.

Na tri stotine devetnaestoj stranici knjige na perzijskom jeziku **Makamat-i ahjar** piše, "Fander, protestantski sveštenik, je bio vrlo čuven među hrišćanima. Protestantska misionarska organizacija je poslala Fendera s nekoliko odabranih sveštenika u Indiju. Njihov zadatak je bio da raširе hrišćanstvo. Negdje u (lunarnom) mjesecu Rebi' ul-ahir, i jedanaestog dana mjeseca Redžeba (jedan drugi lunarni mjesec) 1270./1854. godine, se održala debata između Rahmetullah efendije, velikog alima iz Delhija, i grupe misionara, čije su sudije bili alimi i druge čuvene ličnosti. Fender i njegove kolege su nakon duge diskusije bili potpuno poraženi i ušutkani. Četiri godine kasnije, kada su engleske trupe izvršile invaziju Indije [i podvrgli muslimane i vjerske ljude a naročito sultana užasnom mučenju] Rahmetullah efendija se je iselio u Mekku mukerremu. 1295./1878. godine je došla grupa misionara u Istanbul i počela propagirati hrišćanstvo. Glavni vezir (sadr-i a'zam) Hajruddin paša je pozvao Rahmetullah efendiju u Istanbul. [Hajruddin paša je preselio 1307./1889. godine

na ahiret.] Kada su misionari vidjeli Rahmetullah efendiju oni su se prestravili. Pošto mu nisu bili u stanju odgovoriti oni su odlučili da je najbolje da se izgube. Paša je darežljivo nagradio velikog alima islama. On ga je zamolio da napiše kako je opovrgao i do nogu potukao hrišćane. On je šesnaestog Redžeba počeo da piše knjigu na arapskom jeziku koju je nazvao **Izhar-ul-hak**. On ju je završio do kraja mjeseca Zilhidždže, kada je ponovo otišao u Mekku. Hajruddin paša je dao da se knjiga prevede na turski jezik i obje ih je odštampao. Ove knjige su prevedene na evropske jezike. One su u svakoj su državi štampane i izdavane. Engleske novine su napisale, "Ako se ova knjiga raširi hrišćanstvo će biti na velikom gubitku i šteti." Halifa svih muslimana, sultan Abdulhamid han II, rahmetullahu alejh, ga je ponovo pozvao (Rahmetullah efendiju) u mjesecu Ramazanu 1304./1890. godine, i dočekao ga je sa velikim poštovanjem (hurmetom) i počastima (ikramom). Rahmetullah efendija je 1308./1890. godine preselio na ahiret u Mekki mukerremi.

Mi sada započinjemo sa Allahovom dželle-šanuhu pomoći sa prevođenjem ove knjige na bosanski jezik. Njen original na turskom jeziku se zove **Cevâb Veremedi** (**Dıyâ-ül-kulûb**). Međutim, mi trebamo dobro znati da je cilj ovog našeg pisanja ove knjige samo opovrgavanje knjiga i brošura koje protestantski misionari izdaju i koje su oni uperili protiv islama. Mi na ovaj način izvršavamo našu dužnost da im se odupremo. Ovi misionari su također dojadili i našim sugrađanima, hrišćanima, koji žele da očuvaju svoju vjeru i rahatluk. Oni se slažu sa nama da trebamo odbiti njihovo zlo.

HARPUTLI Ishak efendija

La ilahe illallah, el-melikul hakkul mubin,
Nema boga osim Allaha, pravednog Vladara,
Muhammedun Resulullah, sadikul va'dil emin.
Muhammed, čije su riječi ispravne i koji je pouzdan, je Resulullah.

Treće poglavlje

DIJA-UL-KULUB
(SVJETLO KALBOVA)

Protestantski sveštenici ovako pišu u jednoj od svojih knjižica koje su napisali protiv islama. Oni kažu:

"Vrlina (fazilet) i superiornost hrišćanstva se dade zaključiti na osnovu činjenice što se ono zbog svog efekta, koji je u skladu sa svakodnevnim životom i univerzalnom prevlašću, brzo širi među narodom. Allah dželle-šanuhu je poslao hrišćanstvo na zemlju kao pravu vjeru koja je iznad svih drugih. Abolicije, katastrofe, i rasipanja koje su snašle jevreje, su očevidna kazne koju im je Allah dželle-šanuhu dao zbog toga što su poricali hrišćanstvo. Ako se tvrdi da je hrišćanstvo dolaskom islama anulirano, sumnjivo je, je li islam iznad hrišćanstva u živahnosti, životnom stilu, ili moći privlačenja ljudskih srca, i jesu li hrišćani, dolaskom islama, osuđeni na iste užasne katastrofe kakve su bile poslane jevrejima. Hrišćanstvo se tri stotine godina širilo bez pomoći ikakve države. Islam je, s druge strane, prije hidžre preobražen iz vjere u državnu moć. Radi toga, poređenje islama i hrišćanstva po pitanju duhovnih (ruhani) i bestjelesnih (manevi) uticaja, koje oni imaju na ljudsko srce, je težak zadatak. Isa alejhisselam je pozivao narod tri godine u vjeru. Većina ljudi su u ovom vremenskom periodu postali njegovi sljedbenici. On je od njih odabrao dvanaest apostola. On je kasnije odabrao još sedam ljudi koje je nazvao "Apostolima jevanđelja". On ih je odaslao po svijetu da izvode narod na pravi put. On je kasnije sakupio još stotinu i dvadeset ljudi. Kako nam apostoli prenose, što je jasno napisano u Pavlovom pismu (epistoli), Isa alejhisselam je četrdeset dana prije svoje smrti razaslao po svijetu još 500 vjernih hrišćana da pozivaju narod u vjeru."

Ova knjižica, koja je izdata u Istanbulu ovako nastavlja:

"Prema arapskim istoričarima, kao što su Ibni Ishak, Vakidi, Taberi, Ibni Sa'd, itd., Muhammedovi sallallahu alejhi ve sellem prvi vjernici su bili samo hazreti Hadidža, njegova žena; Zejd bin Harisa, njegov posvojeni sin i rob; Ali bin Ebi Talib, sin njegovog amidže (očevog brata); Ebu Bekr-i Siddik, njegov vjerni drug i prijatelj u pećini; i nekoliko robova koji su se puno okoristili od ovog zadnjeg. Sve do vremena hazreti Omerovog prelaska na islam, to jest do šeste godine bi'seta, broj muslimana koji je prešao na islam je bio pedeset. Po nekim drugim izvještajima se spominje četrdeset do četrdeset pet muškaraca i deset ili jedanaest žena. U stvari, do desete godine bi'seta je broj druge grupe muslimana, koji su se iselili u Abesiniju (Habešistan) zbog progona i neprijateljskih postupaka prema njima od strane mekkanskih mušrika

(idolopoklonika), dostigao stotinu i jedan, odnosno, osamdeset i tri muškarca i osamnaest žena. (Bi'set je hazreti Muhammedovo sallallahu alejhi ve sellem oglašavanje da je Allahov dželle-šanuhu Poslanik.) Vakidi piše u svojoj knjizi da su u bitci na Bedru, koja se odigrala devetnaest mjeseci po Hidžri, učestvovala osamdeset i tri muhadžira. Prema tome, Muhammed sallallahu alejhi ve sellem je u trinaest godina prije Hidžre imao samo stotinu vjernika. Zapisano je, opet u istorijama, da su mu se za vrijeme Hidžre pridružila sedamdeset i tri muškarca i dvije žene. Ovi kontrasti nam jasno pokazuju koja vjera ima pozitivniji efekat na srce, islam ili krišćanstvo. Jer, ako uporedimo broj ljudi koji su vjerovali Isa alejhisselama, samo kroz razgovor, bez prisiljavanja ili prisilnog provođenja, i onih koji su pod istim uslovima vjerovali Muhammeda sallallahu alejhi ve sellem mi ćemo vidjeti da, dok je Muhammeda sallallahu alejhi ve sellem vjerovalo stotinu osamdeset ljudi kao rezultat njegovog tebliga (pozivanja) u ovih trinaest godina Isa alejhisselam je u periodu od tri godine imao više od pet stotina vjernika. Kasnije, u odnosu na način širenja, su postojale razlike između islama i hrišćanstva. Razlozi za ove razlike su bile samo u upotrijebljenim metodama i medijima. Prije svega, Muhammedovi alejhisselam sljedbenici (ummet) su bili ratoborni. Pošto su bili pobjednici oni su se nakon rata najednom poboljšali i postali nadaleko poznati. Zaista, islam se nije, kao što je to bio slučaj sa hrišćanstvom, širio zahvaljujući svom moćnom efektu na srca. Rani hrišćani su, s druge strane, izdržali tri stotine godina Persijska [Iranska] proganjanja i mučenja. Iako su bili suočeni sa raznim preprekama njihov broj se tako rapidno povećavao da je već do 313. g.n.e., kada je Konstantin I primio hrišćanstvo, bilo nekoliko miliona hrišćana. Nacije, koje su muslimani pobijedili nisu otvoreno natjerivane da prime islam. Međutim, oni su putem raznih odvraćanja bili lišeni svojih nacionalnih običaja i tradicija. Bilo im je, pored toga što su bili podvrgnuti raznim neprijateljskim tretmanima, zabranjeno da izvršavaju svoje obrede. Oni nisu imali nikakvog drugog načina već da podnose ove smetnje i opresiju. To znači da su oni indirektno bili primorani da prime islam. Na primjer, saopšteno je, da je u doba Omer-ul-Faruka radijallahu anh uništeno više od četiri hiljade crkava. Nije ni čudo da je u haosu tih dana prešlo na islam na hiljade neobrazovanih ljudi, zaljubljenih u ovaj svijet, da bi dobili imovinu, položaj, i zaštitu. Širenje islama je bilo kao dolazak univerzalnog osvajača kao što je bio Aleksandar Veliki. Velika osvajanja muslimana ne pokazuju da je Kur'ani kerim knjiga koju je Allah dželle-šanuhu poslao. U stvari, hrišćani koji su bili pod upravom muslimana nisu cijenili ova sva njihova osvajanja i radove. S druge strane, hrišćanski poziv je imao puno jači uticaj na Perzijance zato što danas u Evropi ne postoji ni najmanje pagansko društvo. Međutim, u muslimanskim zemljama ima puno hrišćana.

Jevreji su, nakon što su odbili hrišćanstvo, bili osuđeni na Allahov dželle-šanuhu gnjev (gadab). Oni su bili istjerani iz njihovih domovina i postali jedna zla nacija koja je bila istjerivana gdje god je dolazila. Jesu li i hrišćani prošli u najmanju ruku isto zato što su odbili islam -- da i ne govorimo ništa više? Danas na svijetu ima 150 miliona muslimana. Broj hrišćana je preko 300 miliona. Prava vjera koju je Allah dželle-šanuhu poslao će narediti pravdu (adalet) i savjest (insaf). Ona će uz pomoć savršenog vjerovanja i bogosluženja

(ibadeta) pokloniti sreću približavanja Allahu dželle-šanuhu. Ovakva vjera će uzdići svoje vjernike na najvisočije stepene i voditi ih ka materijalnom i duševnom miru. To su nesumnjive činjenice. Da je islam poništio hrišćanstvo islamske države bi trebale biti u pogledu bogatstva i blagostanja superiornije od drugih država. Pogledajmo, Arabija je mjesto rođenja islama. Ona je u vrijeme Muhammeda sallallahu alejhi ve sellem bila pod upravom muslimana. Muslimani su kasnije, u vrijeme ranih halifa, pokorili i vladali mnogim bogatim nacijama svijeta. Pa ipak, stečeno bogatstvo je za kratko vrijeme izgubljeno. Arapi su čak i danas u bijedi. Većina muslimanskih zemalja je opustošena; njihove zemlje su lišene agrikulture. Muslimani koji tamo žive su siromašni, necivilizovani, i daleko od napretka. Njima treba pomoć Evrope u nauci i umjetnosti. U stvari kada im treba inžinjer oni ga dovedu iz Evrope. Navigaciono i vojno obrazovanje, i vježbe, su prepuštene hrišćanskim instruktorima. Oružje koje muslimani koriste u ratu, papir na kojem alimi i sekretarice pišu, većina odjeće koju oblače, i stvari koje upotrebljavaju od mladosti do starosti su napravljene u Evropi. Može li iko poreći činjenicu da su donesene iz Evrope? Čak je i oružje koje muslimani upotrebljavaju doneseno iz Evrope. S druge strane, Evropa je uznapredovala i poboljšala se u pogledu stanovništva, obrazovanja, države i bogatstva. Oni su sagradili prečiste bolnice, uredne škole i sirotišta. Oni sada nastoje da raširе hrišćanstvo na taj način što uspostavljaju bolnice u drugim zemljama i šalju učitelje i knjige. Što se tiče muslimana, zašto se i oni ne trude da pozovu pagane i hrišćane u islam, zašto ne izdaju na milione kopija prijevoda Kur'ani kerima, i zašto ne šalju alime i pozivare (da'vetčije)? Da je dolazak islama ukinuo i hrišćanstvo, i učinio ga nevažećim, bi li stanje bilo ovakvo kakvo je?"

[Ibni Ishak je 151./768. godine preselio na ahiret u Bagdadu. Muhammed Vakidi je 207./822. godine preselio na ahiret. Taberi (Ebu Dža'fer Muhammed bin Džerir) je 310./923. godine preselio na ahiret. Ibni Sa'd Muhammed Basri je preselio na ahiret 230. po Hidžri.]

ODGOVOR: Kada rezimiramo teorije koje su iznesene u ovoj knjižici koju su izdali hrišćanski misionari, pretpostavka da je hrišćanstvo vrla (faziletli) i potvrđena vjera i da je uzvišenije od islama se bazira na sljedećim dokazima: Brzom širenju hrišćanstva; Činjenici da su jevreje zahvatile velike katastrofe koje nisu zahvatile hrišćane; Islam se širio sabljom i ratovanjem a hrišćanstvo propovijedanjem, dobročinstvom, i osjećanjem samilosti prema ljudima; Ima više hrišćana nego muslimana; Velikoj moći hrišćanskih država; Hrišćani prednjače nad muslimana u industriji, bogatstvu, i napretku; Njihovo nastojanje da pomognu i njihovo naročito obraćanje pažnje toj stvari; Činjenica da u Evropi nema pagana dok u svim islamskim zemljama ima hrišćana i jevreja.

Kao odgovor na njihovu prvu pretpostavku, o *"Brzom širenju hrišćanstva"*, biće dovoljno da samo citiramo svještenika Sejla, hrišćanskog istoričara i prevodioca Kur'ani kerima. [George Sale je umro 1149./1736. A.D. On je bio engleski orijentalista. On je 1734. godine preveo Kur'ani kerim na engleski jezik. On je, u uvodu svoga prijevoda, dao detaljne podatke o islamu. To je bio prvi prijevod Kur'ani kerima na jedan evropski jezik.] On, u ovom ***Prijevodu Kur'ana***, koji je izdat 1266./1850. g.n.e., kaže, "Grad Medina

munevvera prije Hidžre nije imala nijednu kuću iz koje nisu izlazili muslimani. To znači da je islam već bio ušao u svaku kuću u Medini. Reći da se *'Islam širio u drugim državama samo sabljom'*, je jedna uzaludna i neuka optužba zato što je bilo puno država čiji su stanovnici dobrovoljno primili islam. Oni su, kada su čuli rječitost Kur'ani kerima koja osvaja kalbove, dobrovoljno postajali muslimani."

Ima bezbroj događaja koji služe kao primjer za činjenicu da se islam nije širio sabljom. Na primjer, Ebu Zer-i Gifari, njegov brat Unejs i njihova blagoslovljena majka Ummu Zer, radijallahu anhum, su bili među prvim muslimanima. Kasnije je, na poziv Ebu Zer-i Giffarija, pola pripadnika Beni Gifarovog plemena primilo islam. Broj Ashaba kiram, radijallahu anhum, koji su se do desete godine po bisetu iselili iz Mekke u Abesiniju je bio 101 -- osamdeset tri muškarca i osamnaest žena. Ovaj broj ne uključuje u sebe veliki broj sahaba koji su ostali u Mekki mukerremi. U međuvremenu je dvadeset hrišćana iz Nedžrana primilo islam. Dimad-i Ezdi je postao vjernik prije desete godine po bi'setu. Tufejl ibni Amr radijallahu anh je prije Hidžre postao musliman zajedno sa svojim roditeljima i svim pripadnicima njegovog plemena. U Medini munevveri je, zahvaljujući Mus'abovim bin Umejrovim, radijallahu anh, blagoslovljenim savjetovanjima, pleme Beni Sehl bilo počašćeno da prije Hidžre primi islam. Svi stanovnici Medine muneverre su prije hidžre postali vjernici (primili islam) -- osim Amr bin Sabita radijallahu anh. On je postao vjernik poslije Bitke na Uhudu. Čak su i beduini koji su živjeli u selima u blizini Nedžda i Jemena postali muslimani. Poslije Hidžre su Burejdet-ul-Eslemi radijallahu anh i sedamdeset drugih ljudi došli i svi postali muslimani. Nedžaši, Abesinijski vladar, je prije hidžre postao vjernik (primio islam). [Abesinijski vladari se zovu nedžašije. Ime nedžašija, Resulullahovog sallallahu alejhi ve sellem savremenika, je bilo Eshame. On je bio hrišćanin koji je kasnije primio islam. Tako su Ebu Hind, Temim, i Na'im, zajedno sa svom svojom rodbinom, kao i četiri druge poštovane osobe, poslali poklone koji označavaju da vjeruju u Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem, i postali muslimani. U Medini i njenim predgrađima je već, prije Bitke na Bedru, bilo nekoliko hiljada ljudi koji su postali muslimani slušajući pripovijedanja puna milosti i sažaljenja i savjete Allahovog dželle-šanuhu miljenika, našeg efendije, Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem, i Kur'ani kerim koji je, kako svi arapski retoričari priznaju, uvijek punio ljude osjećanem poslušnosti i divljenja. U periodu hazreti Isaovog poziva su, prema biblijskim proračunima, bile samo stotinu dvije (102) osobe koje su u njega vjerovale. Prema hrišćanskom vjerovanju, broj onih, koji su imali čast da se pridruže hazreti Isaovoj vjeri kada su vidjeli natprirodne događaje koji su se desili nakon njegove egzekucije, je dostigao samo pet stotina. [Apsolutna istina je da Isa alejhisselam nije ni ubijen ni razapet na krstu. Allah dželle-šanuhu ga je podigao živog na nebesa.]

U knjizi **Kisas-i Enbija** piše da je broj muslimana, vojnika, koji su osme godine po hidžri pokorili Mekku mukerremu bio dvanaest hiljada, da je u bici kod Tebuka devete godine po hidžri učestvovalo više od trideset hiljada muslimana iz Medine, i da je u (Pejgamberovom) veda (oprosnom) hadždžu, desete godine po

Hidžri, učestvovalo preko stotinu hiljada muslimana. [Ahmed Dževdet paša, autor knjige **Kisas-i Enbija**, je preselio na ahiret 1312./1894. g.n.e.]

U svim knjigama piše da je broj Ashaba kiram radijallahu anhum edžma'in, koji su bili počašćeni da vjeruju Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem prije nego što je on svojim prisustvom počastio onaj svijet (ahiret), dostigao stotinu dvadeset četiri hiljade (124.000). Musejlemat-ul-kezzab se pojavio nakon što je Resulullah sallallahu alejhi ve sellem svojim prisustvom počastio ahiret. Prvi halifa Ebu Bekr-i siddik radijallahu anh je poslao preko dvanaest hiljada islamskih vojnika protiv Musejlemat-ul-kezzaba. U ovom Svetom ratu je više od devet stotina hafiza Kur'ana postalo šehid (poginulo mučeničkom smrću). Koliko muslimana, ljudi, i žena, treba da bude pod halifinom upravom da on bude u stanju da pošalje dvanaest hiljada vojnika u Medinu, koja je udaljena nekoliko konaka (dana)? Šta se više i brže širilo -- islam ili hrišćanstvo? Pametni ljudi će sami zaključiti!

Tri ili četiri godine nakon Resulullahovog sallallahu alejhi ve sellem prelaska na ahiret drugi halifa Omer-ul-Faruk radijallahu anh je poslao islamsku armiju od četrdeset hiljada muslimana i pokorio cijeli Iran do Indije, Malu Aziju (Anadoliju) do Konje, Siriju, Palestinu, i Egipat. Velika većina stanovnika ovih mjesta je bila očevidac pravde (adaleta) i lijepog moralnog ponašanja (ahlaka) islamske vjere, i tako bila počašćena da primi islam. Onih, koji su ostali privrženi svojoj staroj vjeri, hrišćanstvu, jevrejstvu, i vatropoklonstvu, je bio mali broj. Dakle, kako istoričari jednoglasno izvještavaju, broj muslimana koji su živjeli u islamskim zemljama je za vrlo kratko vrijeme, za desetak godina, dostigao dvadeset ili trideset miliona. Konstantin Prvi je, s druge strane, kako tvrde hrišćanski misionari, primio hrišćanstvo tri stotine godina poslije Isa alejhisselama. Broj hrišćana je u tri stotine godina, uz svu pomoć i pojačanje, dostigao samo šest miliona. Ako uporedimo broj muslimana koji je za deset godina dosegao trideset miliona, i broj hrišćana koji je za tri stotine godina dosegao šest miliona, vidjećemo koja se vjera brže širila.

Njihova tvrdnja da se "*Islam širio samo sabljom i ratovima*" je jednako neosnovana. Jer, kada je Omer-ul-Faruk radijallahu anh pokorio neko mjesto, on je davao stanovnicima slobodu izbora; ili da postanu muslimani, ili da plačaju taksu, koja se zove džizja, i da ostanu hrišćani. U poređenju sa današnjim novcem najviša džizja je bila pola američkog dolara. Plaćanje ovako male svote novca nije moglo primorati nikoga, ko je bogat, da promijeni svoju vjeru. Imovina, čast, i vjerska sloboda onih, koji su plaćali džizju, su bili na nivou muslimana i svi su bili isto i pravedno tretirani. Da li je moguće naći ikoga ko bi radi jedne ovako mizerne sume novca, koju treba da platiti kao džizju, promijenio vjeru svojih očeva i djedova da bi za uzvrat dobio zaštitu svoje imovine, časti i prava?

[U knjizi na turskom jeziku **Herkese Lâzım Olan Îmân** (Iman koji je svakome potreban) piše: Šibli Nu'mani, koji je bio profesor istorije, direktor vijeća **Nedvet-ul Ulema** u Indiji, i autor dobro poznate knjige **El-Intikad** je umro 1332./1914. g.n.e. Njegovu knjigu **El-Faruk**, koja je na urdu jeziku, je

prevela na perzijski jezik majka generala Esedullaha Hana, koja je bila sestra afganistanskog padišaha Nadir Šaha. Prijevod je po Nadir Šahovom naređenju izdat 1352./1933. g.n.e. u gradu Lahor u Pakistanu. Na njenoj stotinu osamdesetoj stranici piše, "Ebu Ubejde bin Džerrah, glavni zapovjednik islamske armije, koji je do nogu potukao velike armije vizantinskog (grčkog) cara Herakliusa i pokorio grad, je naredio telalu (javnom objavljivaču) da objavi vizantinskom narodu naredbe halife Omera radijallahu anh. [Heraklius je umro 20./641. g.n.e.] On je, kada je pokorio grad Humus u Siriji, rekao, 'O Vizantinci! Mi smo sa Allahovom pomoći i izvršenjem naređenja našeg halife Omera takođe zauzeli i ovaj grad. Slobodni ste da trgujete i ibadetite. Vašu imovinu, živote, i čednost (obraz) ne smije niko taći. Pravda islama će i vas podjednako obuhvatiti. Takođe će se paziti i na vaša prava. Mi ćemo i vas zaštititi od vanjskih neprijatelja isto kao što štitimo i sve muslimane. Mi od vas tražimo da, za uzvrat, za ovu našu službu platite jednom godišnje harač, kao što muslimani plaćaju zekat i ušr. Allah dželle-šanuhu nam naređuje da da vas služimo i da od vas uzimamo harač.' [Harač ili džizja iznosi četrdeset grama srebra od siromaha, osamdeset grama od onih sa osrednjim primanjima i stotinu šezdeset grama od bogataša, ili ekvivalentnu vrijednost u imovini. Džizji ne podliježu žene, djeca, bolesnici, siromašni, starci, i vjerski ljudi.] Humuski Grci (Vizantinci) su voljno davali svoj harač Habibu bin Muslimu, načelniku Bejt-ul-mala. Kada su došli obavještajni podaci da grčki car Heraklius u svojoj državi regrutuje vojnike i da se priprema za ogromnu krstašku kampanju protiv Antioka (Antakje) odlučeno je da se humuska armija mora pridružiti snagama u Jermuku. Ebu Ubejde radijallahu anh je naredio svojim činovnicima da objave ovu njegovu izjavu: 'O hrišćani! Obećao sam vam da ću vas vjerno služiti i štititi. Od vas sam za to uzimao harač. Ali, ja sada moram da po halifinom naređenju idem da pomognem mojoj braći koji idu u sveti rat protiv Herakliusa. Ja se neću moći pridržavati mojih obećanja. Zato, sada, uzmite svi svoj harač nazad iz Bejt-ul-mala! Vaša imena i svote koje ste platili su registrovane u našim knjigama.' Isto se desilo i u skoro svim drugim gradovima Sirije. Kada su hrišćani vidjeli ovu pravdu i šefkat (samilost, sažaljenje) muslimana oni su se oduševljavali što su bili spašeni od zuluma i opresije vizantinskih (grčkih) imperatora pod kojim su godinama patili i stenjali. Oni su plakali od radosti. Većina njih je dobrovoljno primila islam. Oni su se dobrovoljno ponudili da špijuniraju za islamsku armiju. Ebu Ubejde radijallahu anh je bio svaki dan informisan o kretanju Herakliusove vojske. Ovi vizantinski špijuni su bili od neopisive pomoći u velikoj jermučkoj pobjedi. Uspostavljanje i širenje islamskih država se nije nikad temeljilo na agresiji i ubijanju. Najveća i najbitnija moć koja je održavala i oživljavala ove države je bila moć imana, pravde, korektnosti, i samopožrtvovanja."]

Rusi su u Kazanu, Uzbekistanu, Krimu, Dagistanu, i Turkistanu, koje su već stotinu godina okupirali, od svakog pojedinačnog muslimana godišnje uzimali po jedan zlatnik, od najmanje djece pa do najstarijih ljudi. Koliko je muslimana za ovo svo vrijeme u Rusiji prešlo na hrišćanstvo usprkos svega ovog, i još po vrhu raznih tlačenja, i opresija kao što su obavezna vojna obaveza, zabrana

upotrebe turskog jezika u školama, i prisilno učenja ruskog jezika? U stvari, kao rezultat mirovnog sporazuma koji je sklopljen nakon Krimskog rata, hrišćanima, koji su ostali u Osmanlijskoj državi, je bilo dozvoljeno da se isele u Rusiju kao što je bilo dozvoljeno i muslimanima, koji su se nalazili u Rusiji, da mogu vratiti na otomansku teritoriju. Više od dva miliona muslimana se iselilo iz Rusije u Osmanlijsku državu. S druge strane, iako su Rusi obećali platiti svakom hrišćaninu koji se tamo useli dvadeset rublji kao nadoknadu za putničke troškove, hrišćani, koji su navikli da žive u udobnosti i miru u Osmanlijskoj državi, se nisu dali prevariti ovim ruskim obećanjem. Oni nisu zamijenili islamsko poklanjanje prava i slobode za odlazak tamo.

Riječi, "*Hazret-i Omer radijallahu anh je porušio četiri hiljade crkava*" je očigledna kleveta koja je potpuno suprotna svim istorijskim činjenicama. Prema hrišćanskim istoričarima, kada je Omer radijallahu anh pokorio Jerusalem (Kudus) hrišćani su rekli hazreti Omeru, "Izaberi koju hoćeš crkvu da vam bude templ (ma'bed)". Omer radijallahu anh je ovo ljutito odbio. On je svoj prvi namaz klanjao napolju, a ne u crkvi. On je naredio da se očisti mjesto koje se zvalo Hejkel-i mukaddes [Bejt-i mukaddes mahalli], koje je dugo vremena bilo gomila smeća, i na njemu sagradio predivnu džamiju.

Sljedeće pismo koje je Resulullah sallallahu alejhi ve sellem napisao jasno pokazuje način kako muslimani moraju postupati u svojim poslovnim kontaktima sa hrišćanima i jevrejima. Original ovoga pisma se nalazi na tridesetoj stranici prvog toma prvog izdanja Feridun begove knjige **Medžmu'a-i Munšeat-us-salatin**. Prijevod tog pisma glasi:

"***Ova povelja je napisana kao obavijest o obećanju koje je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, sin Abdullaha, dao svim hrišćanima. Dženab-i Hakk je dao vesele vijesti da ga je poslao kao Svoju milost (rahmet), da upozori ljude na Allahov*** *dželle-šanuhu* ***azab*** *(kaznu na ahiretu)* ***i učinio ga je čuvarom amaneta koji je povjeren čovječanstvu. Ovaj, Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, je naredio da se ova povelja zapiše, da dokumentuje obećanje koje on daje svim nemuslimanima. Ako iko uradi suprotno ovom obećanju, bez obzira bio on sultan, ili neko drugi, on ustaje protiv Dženab-i Hakka i ismijava Njegovu vjeru i prema tome zaslužuje Dženab-i Hakkovo prokletstvo. Ako jedan od hrišćanskih sveštenika ili neki turist (njihov istovjernik) posti, sa ciljem da ibadeti, na planini, u dolini, u pustinji, na zeleni, na niskim predjelima, ili u pijesku, ja im, u moje ime, i u ime mojih prijatelja i poznanika i svih mojih sljedbenika, ukidam sa njih svaku vrstu obaveze. Oni su pod mojom zaštitom. Ja ih oslobađam svih taksi koje trebaju plaćati, kao zahtjev sporazuma koji smo napravili s drugim hrišćanima. Oni ne moraju plaćati džiziju i harač ili ih mogu platiti koliko žele. Nemojte ih natjerivati i ugnjetavati. Nemojte skidati njihove vjerske vođe sa položaja. Nemojte ih istjerivati iz njihovih hramova. Nemojte im zabranjivati da putuju. Nemojte im uništavati nijedan dio njihovih manastira i crkava. Nemojte konfiskovati, i***

upotrebljavati u džamijama, stvari iz njihovih crkava. Ko god se usprotivi ovim odredbama, usprotivio se je zapovijestima Allaha dželle-šanuhu i Njegovog Pejgambera, i biće grešan. Isto tako se ne smiju ni nametati danci i takse *(kao džizija i garamet [džeza])* ***onim koji ne trguju već su stalno zauzeti ibadetom*** *(bogosluženjem)* ***bez obzira gdje bili. Ja držim njihov dug na moru i na kopnu, na Zapadu i na Istoku. Oni su pod mojom zaštitom. Ja im dajem eman*** *(garanciju)*. ***Isto tako se ne smije uzimati harač i ušr*** *(porez)* ***od plodova onih koji žive u planinama i koji su zauzeti bogosluženjem. Od njihovih žetvi ne smijete uzimati dio za Bejt-ul-mal*** *[Državnu blagajnu]*. ***Jer, njihova obrada zemlje nije namjenjena za profit već samo za život. Ako vam trebaju ljudi za džihad ne uzimajte ih od njih. Ako je potrebno*** *(od njih)* ***uzeti džiziju nemojte uzimati više od dvanaest dirhema*** *(grama)* ***godišnje, bez obzira koliko su bogati i koliko imaju imovine. Ne smijete im nametati nevolje i terete. Ako trebate da s njima pregovarate trebate ih tretirati s merhametom, dobročinstvom, i ljubaznošću. Uvijek ih držite pod okriljem svog merhameta*** *(milosrđa)* ***i šefkata*** *(ljubaznosti)*. ***Isto tako ne smijete loše tretirati ni hrišćanke koje su udate za muslimane gdje god se one nalazile. Ne zabranjujte im odlazak u crkvu, da se mole, onako kako to njihova vjera propisuje. Ko god ne posluša i učini suprotno ovoj Allahovoj dželle-šanuhu zapovijedi smatraće se da je ustao protiv zapovijedi Dženab-i Hakka i Njegovog Pejgambera, sallallahu alejhi ve sellem. Treba im pomoći kada popravljaju njihove crkve. Ovo obećanje će ostati na snazi, i nepromijenjeno, do kraja svijeta, i nikom nije dozvoljeno da radi u suprotnosti sa njim***."

Ali radijallahu teala anh je zapisao ovaj sporazum (ahdnamu) u gradu Medini, u Mesdžid-i se'adetu, druge godine po Hidžretu, trećeg dana mjeseca Muharema. Na njemu su sljedeći potpisi:

Muhammed bin Abdullah Resulullah-sallallahu alejhi ve sellem.
Ebu Bekr bin Ebi-Kuhafe
Omer bin Hattab
Osman bin Affan
Ali bin Ebi Talib
Ebu Hurejre
Abdullah bin Mes'ud
Abbas bin Abdulmuttalib
Fadl bin Abbas
Zubejr bin Avvam
Talha bin Abdullah
Sa'd bin Mu'az
Sa'd bin Ubade
Sabit bin Kajs
Zejd bin Sabit
Haris bin Sabit

Abdullah bin Omer
Ammar bin Jasir
radijallahu teala anhum edžma'in.

[Kako vidimo, naš uzvišeni Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem je naredio da se pripadnici drugih vjera moraju tretirati sa najvišim stepenom merhameta (milosrđa) i šefketa (ljubaznosti) i da se hrišćanske crkve ne smiju ni štetiti ni rušiti.]

Sada ćemo navesti prijevod **Emana** (Garancije) koji je je Omer radijallahu anh dao stanovnicima Jerusalema.

"Ovo pismo je pismo garancije koju je vođa muslimana Abdullah Omer radijallahu teala anh dao stanovnicima Ilje (Jerusalema). Ovo pismo se odnosi na njihovu imovinu, život, crkve, djecu, bolesne i zdrave, i na sve druge nacije. Ono glasi:

"Muslimani ne smiju ulaziti u njihove crkve i ne smiju paliti i štetiti ni njihove crkve ni dijelove njihovih crkava, ne smiju prisvajati ni najmanji dio njihove imovine, ne smiju ih prisiljavati da postanu muslimani ili da promjene način obožavanja ili vjeru. Nijedan musliman im ne smije nanijeti ni najmanju štetu. Ako oni, po svojoj želji, žele da napuste svoju državu njima će njihovi životi, imovina i čast biti zagarantovani do momenta kada tamo stignu. Ako oni žele da ostanu ovdje oni će biti u potpunoj sigurnosti. Ali, oni će, isto kao i stanovnici Jerusalema, platiti harač [porez, džizju]. Ako neki od starosjedilaca Jerusalema i Vizantije žele da napuste to mjesto, zajedno sa svojim familijama i imovinom koju mogu sa sobom ponijeti, i isprazne svoje crkve i druga mjesta ibadeta (molitvi), njihovi životi, crkve, putni troškovi, i imovina, će biti zagarantovani sve dok ne dođu do svog odredišta. Starosjedioci nemaju takse do žetve bez obzira ostali oni ovdje ili otišli na neko drugo mjesto.

Ovdje su napisana naređenja Allaha azimuššana i Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem i obećanje svih islamskih halifa i muslimana."

Potpis:
Halifa muslimana Omer bin Hattab
Svjedoci:
Halid bin Velid
Abdurrahman bin Avf
Amr ibnil'As
Mu'avija bin Ebi Sufjan

Omer radijallahu anh je svojom prisutnošću počastio opsadu Jerusalema. Hrišćani su prihvatili da plaćaju harač i živjeli su pod zaštitom muslimana. [Oni su lično Omeru radijallahu anh predali ključeve Jerusalema.] Oni su se ovako oslobodili od teških dažbina, zlostavljanja, mučenja, opresije, i zla (zuluma) svoje države Vizantije. Oni su uskoro vidjeli pravdu i merhamet (milosrđe) muslimana na koje su prethodno gledali kao na neprijatelje. Oni su vidjeli da islam naređuje dobrotu i ljepotu i da upućuje ljude sreći koja se odnosi i na ovaj i na onaj svijet. Oni su u velikim grupama, veličine mahale (gradska četvrti), bez ikakve prisile i

straha primili islam. Vi možete sada predpostaviti koliko je mnoštvo ljudi, koji su, u svim drugim mjestima, postali muslimani.

Islam se za deset godina raširio nadugo i naširoko. Broj muslimana je došao na milione. Ovo se nikada ne bi moglo izvesti silom, i strahom od sablje. Naprotiv, ovo se bazira na činjenicama kao što su, bitne osobine islama, pravda, poštivanje ljudskih prava, objava Kur'ani kerima kao Allahove dželle-šanuhu najveće mudžize (natprirodne pojave) sa svojom superiornošću nad drugim nebeskim knjigama.

Na šezdeset sedmoj stranici trećeg toma Taberijeve istorije piše, "Za vrijeme Omerovog radijallahu anh hilafeta, Musenna bin Harise radijallahu anh, jedan od Ashaba kiram, je bio poslat u Iran kao vrhovni komandant islamske armije. Kada je on došao u mjesto koje se zove Buvejd, gdje je trebao ratovati protiv iranske armije, islamska vojska je bila brojčano manja i nedovoljno naoružana, zato što su, u prethodnim bitkama, mnogi islamski vojnici postali šehidi. Iranska vojska je je imala slonove i bila je mnogobrojna. Musenna radijallahu anh je zamolio hrišćane koji su živjeli u blizini za pomoć. Oni su dobrovoljno rekli da će pomoći. U stvari, jedan od njih, mladić koji se zvao Hamus, je rekao, 'Pokažite mi komandanta iranske vojske.' Kada su mu pokazali iranskog komandanta Mihrana on ga je napao i odapeo svoju strijelu u njega. Strijela se je probila Mihranov stomak i stršila iz njegovih leđa. On je pao mrtav na zemlju. Iranska vojska se je razbježala." [Muhammed Taberi je 310./923. g.n.e. preselio na ahiret u Bagdadu.] Kako vidimo, iz ovog primjera se dade zaključiti da hrišćani koji su živjeli u tom periodu, nisu nikada mrzili muslimane, jer oni nisu nikada bili neprijateljski tretirani i prisiljavani. Oni, ne samo da nisu mrzili muslimane, nego su sa njima bili zadovoljni. Oni su pomagali muslimanima bez ikakve mjesečne plate i naknade. Oni su čak, ovako radeći, polagali i svoje živote. Hrišćani su se često pridruživali muslimanima u borbi protiv drugih hrišćana, istovjernika. Primjeri ovakvih slučajeva su se desili u mnogim ratovima između Osmanlijske države i Vizantijskog carstva. Oni koji izučavaju istoriju dobro znaju ove činjenice.

Još jedna tvrdnja, koju protestanti upotrebljavaju sa ciljem da dokažu da je hrišćanstvo više od islama, glasi: *"Kada se hrišćanstvo pojavilo jevreji su se aktivirali protiv njega i progonili one koji su primili Isa alejhisselamovu vjeru. Jevreje su radi toga snašle užasne katastrofe. Oni su bili raspršeni i ponižavani. Njima je uskraćeno zadovoljstvo da imaju naciju. Hrišćani, iako su od početka islama napadali muslimane, nisu prepatili ovakve užasne katastrofe."*

Ova njihova tvrdnja nema veze sa pravim činjenicama. Katastrofe nisu zahvatile jevreje samo nakon dolaska hrišćanstva. Kako piše u Starom Zavjetu, i u istorijama, jevreji su takođe imali, svakodnevno, raznih belaja, i prije Isa alejhisselamovog poslanstva (bi'seta). Oni su od vremena Jusufa do vremena Musaa, alejhimesselam, bili zarobljenici egipatskih cigana -- idolopoklonika. Oni su ih, sve dok ih Musa alejhisselam nije izbavio od ove ciganske opresije, na razne načine vrijeđali. Oni su u vrijeme Davuda i Sulejmana alejhimesselam bili podvrgavani svakakvim belajima i rasulima koja su ih opet raštrkala, i nanijela im

bol i patnju. Na primjer, Buhtunnasar II, asirijski vladar je pokorio Jerusalim (Kudus-i šerif). On je nad njima izvršio veliki genocid. On je poklao na hiljade jevreja. On je zarobio i odveo jevreje koji su preživjeli, zajedno sa nekim Pejgamberima Beni Israila, u Vaviloniju. U vrijeme ovih nereda su sve kopije Tevrata bile poderane. Nijedna kopija nije ostala čitava. Svako zna o zločinima koje su Asirci počinili nad jevrejima, kao i broj jevreja koji su bili poklani u vrijeme Makkabejskih buna. [Makkabej (Juda) je bilo ime vođe jevrejske vojske, koji je ustao protiv politike Antioka IV, "Epifanesa", Selucidskog kralja, zato što je on prevodio jevreje u paganstvo. On je pobijedio Antiokovu armiju i zauzeo Jerusalim koji je kasnije izgubio. Međutim, on je jevrejima izvojevao vjersku slobodu. U ovim ratovima je puno jevreja pogubljeno.] Na kraju, sedamdeset godina prije Isa alejhisselamovog dolaska, Pompej, čuveni rimski general, je zauzeo Palestinu i nad njom uspostavio svoju kontrolu. Sve ove nedaće koje su zahvatile jevreje su im se desile zato što su oni poricali i ubili većinu Poslanika. U istorijskim knjigama je jasno zapisano da su im se ove katastrofe i belaji desili prije hazreti Isaovog poslanstva (bi'seta).

Kada je rimski imperator Titus ušao u Jerusalim, sedamdeset godina nakon Isa alejhisselamovog uzlaska na nebesa, on je poklao sve jevreje i spalio Jerusalim. Oni koji hoće da saznaju razlog trebaju da otvore knjige istorija. Sramotna i bijedna situacija u koju su oni zapali nakon Isa alejhisselama je bila lokalna, a ne univerzalna. U vrijeme Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem vladari izvjesnih utvrđenja, kao što je Hajber, koji je smješten između Medine-i munevvere i Damaska, su bili jevreji, na primjer, Ka'b bin Ešref, Merhab, i Isma'il [Semauel]. Kada su se oni ponijeli neprijateljski i izdajnički prema našem efendiji, zadnjem i najvišem Resulullahu, na njih je pao Allahov dželle-šanuhu gnjev (gadab-i ilahi). Značenje šezdeset prvog ajeta sure **Bekara** glasi, "**Data im je bijeda i poniženje.**" Oni su , kako je navedeno u ovom ajeti kerimu, potpuno rasuti. Oni nikada neće bili u stanju da osnuju formalnu državu.

Dolaze li vjernicima pogrešnih vjera belaji kada Allahu dželle-šanuhu pošalje novu vjeru? Kada bi to bio slučaj onda bi obožavatelji vatre (medžusije), koji su bili slabiji ali mnogobrojniji, trebali biti potpuno uništeni uzastopnim katastrofama u toku nekoliko hiljada godina, za vrijeme kojih su Beni Israil živjeli po Musa alejhisselamovoj vjeri. Međutim, narodi Kine, Indije, Turkistana, i Amerike, nastavljaju da žive kako su i do sada živjeli. [Oni, suprotno tvrdnji protestanata, nemaju nikakvih katastrofa.]

Još jedan podatak, koji protestanti iznose kao dokaz da dokažu ispravnost hrišćanstva, je, "*da ima više hrišćana*". Ali, ni ova izjava, takođe, nije nikakav dokaz. Iako statistički podaci, koji su objavljeni u Evropi pokazuju da je populacija hrišćana veća, ovi podaci su kontradiktorni. Statistički podaci koji se odnose na broj hrišćana su drukčiji i razlikuju se na milione. Pošto u to vrijeme nisu postojali precizni naučni radovi koji bi ispitali kojoj vjeri pripadaju razni narodi koji žive u raznim djelovima Azije i Afrike. Takozvani "statističari" su registrovali stanovnike ovih mjesta nagađajući, što se samo temeljilo na dimenzionalnom poređenju ovih mjesta. U stvari, u geografiji, koja je napisana u

Egiptu a koju je preveo Egipćanin Sejjid Rufaa, piše da se pretpostavlja da je broj ljudi na svijetu devet stotina miliona, i da pola stanovnika pripada medžusijama, od kojih pola pripada paganima, a pola muslimanima, hrišćanima, i jevrejima, i da svaka grupa sačinjava jednu trećinu od te polovine. Ovakav proračun je nagađanje i on se ne može uzeti kao dokaz. Pored toga, čak i ako bi rekli da hrišćani sačinjavaju većinu, to nam ne pokazuje da je hrišćanstvo ispravna vjera. Jer, kad bi se za istinitost vjere uzimale kvantitativne prednosti kao dokaz, onda bi paganstvo i obožavanje vatre trebale da budu ispravne vjere. Danas na svijetu i broj vatropoklonika (medžusija) i broj idolopoklonika (pagana) nadmašuje broj hrišćana.

U roku od tri stotine godina nakon uzlaska Isa alejhisselama na nebesa jevreji su u više navrata poklali stanovnike Nazareta. Oni su poderali i popalili knjige i pamflete koje su Nazarećani smatrali svetim. Oni su svakodnevnim povečavanjem broja uvreda proganjali Nazarećane nad kojim su vladali. Ako uzmemo dokaz koji su hrišćani iznijeli -- a koji se temelji na pretpostavci da je broj hrišćana veći -- hrišćanstvo bi moralo biti neispravno a idolopoklonstvo ispravno.

Još jedan podatak koji protestanti iznose kao dokaz za svoju tvrdnju da je hrišćanstvo više (naprednije) od islama je to da su, *"Hrišćani napredniji u nauci i tehnici"*.

I ovaj se "dokaz" takođe treba pažljivo prostudirati. Naučna, tehnološka, i industrijska poboljšanja u Evropi su započela tek samo prije tri stotine godina. Evropljani su sve do 900./1494. g.n.e. živjeli u prljavštini, životom divljaka i neznalica. Ovo je jedan jasan podatak koji svako zna. Dok su Evropljani živjeli u jednom ovakvom stanju, muslimani, koji su živjeli u Hidžazu, Egiptu, i Andaluziji [Španija], su u to vrijeme došli na vrhunac industrije i tehnologije toga vremena. U stvari, osnove zakona, koji se upotrebljavaju i važe u današnjoj Evropi, su uzete iz knjiga, koje su napisali učenjaci (alimi) islama, koje su pronađene u bibliotekama Španije i Egipta. U knjigama istorija je zapisano da je čak i papa toga vremena, Silvestre II, učio od professora -- muslimana. Rimski brojevi koji su se u to vrijeme upotrebljavali u Evropi nisu bili podesni za matematičke proračune, koji su bili temelj svih nauka. Kada su oni vidjeli, dok su se školovali u muslimanskim školama, da se ti procesi mogu lako izvesti sa arapskim brojevima oni su počeli upotrebljavati ove brojeve. To je bio jedan od razloga za njihov uspjeh. Kada se ove sve činjenice upoznaju vidi se kakav one imaju efekat na vjerska i naučna poboljšanja, što opet dokazuje prednost muslimana, a ne hrišćana. Nijedan od četiri postojeća jevanđelja u sebi ne sadrži medije civilizacije kao što su internacionalni zakon, umjetnost, trgovina, i agrikultura. Nasuprot, ove stvari su oštro zabranjene. Islam, suprotno tome, naređuje nauku, umjetnost, trgovinu, agrikulturu, i pravdu. Pošto su sve islamske države upravljane po ovim bitnim principima one su uvijek bile jedine civilizovane, i najuspješnije države na svijetu. [Hrišćani su u žudnji da se dočepaju bogatstava islamskih zemalja organizovali krstaške ekspedicije koje su dolazile, kao valovi, jedna za drugom. Pravi cilj krstaških ratova je bio ne samo širenje hrišćanstva

već i pljačkanje bogatstava islamskih zemalja.] Međutim, u našem stoljeću su i muslimani i hrišćani u jednom stanju koje je potpuno suprotno sa naređenjima njihovih vjera. Kada potražimo razlog za to saznaćemo da ni muslimani ni hrišćani ne slijede i ne izvršavaju naređenja svoje vjere. To znači, razlog je neizvršavanje vjerskih zahtjeva. U stvari, jedan evropski filozof je ovako napisao u jednoj od svojih izdatih knjižica: "*Činjenica da je islam istinita (hak) vjera, a krišćanstvo nije, je dokazana njegovim svjetskim učinkom. Kada su muslimani olabavili u izvršavanju svojih vjerskih dužnosti, to jest, kada su prestali slijediti islam, oni su oslabili i zaostali i u znanju i u nauci. Što se tiče hrišćana, oni su, sve što su više napuštali svoju vjeru i sve što su se više od nje udaljavali, postajali sve jači, i sve su više napredovali u znanju i nauci. Put koji hrišćanske države odnedavno slijede je u potpunoj suprotnosti sa putem koji pokazuje njihova sveta knjiga, Biblija*."

Još jedna protestantska tvrdnja, koju oni iznose da bi pokazali ispravnost hrišćanstva, je to da, "*U Evropi nema pagana (idolopoklonika) dok u državama pod islamskom upravom ima jevreja i hrišćana*". Oni objašnjavaju da je ovo stanje proizvod uticajne moći hrišćana. Ova tvrdnja radije dokazuje izvanredni stepen pravde u islamu nego ispravnost hrišćanstva. Po islamskom zakonu svaka osoba, bez obzira na vjersku pripadnost, ima ista prava u svim islamskim zemljama, i potpuno je ravnopravna sa muslimanom. Nemuslimani (gajr-i muslimani) su pod zaštitom islamske države uživali potpunu udobnost. Niti se je iko petljao u njihove vjerske poslove niti im je iko zabranjivao da rade svoje obrede. Oni su bili potpuno slobodni da se bave kojom god hoće radinošću i trgovinom. S druge strane, u mnogim evropskim državama, da ne govorimo samo o protestantima, nijedna hrišćanska sekta nije imala osiguran ni život, ni imovinu, ni dom, dok je bila okružena i pod kontrolom druge hrišćanske sekte. Jermeni (Armenci) i Grci su živjeli u svim dijelovima islamskih država. Oni se nisu nastanjivali ni u jednoj evropskoj državi. Na mjestima gdje žive Grci, na primjer u Grčkoj i Mediteranskim otocima, ima samo nekoliko jermenskih, katoličkih, i protestanatskih familija. [Grci su ortodoksni hrišćani.] U Francuskoj, Italiji, i Španiji, katoličkim državama, protestantski sveštenici ne mogu graditi škole, crkve, i manastire, i objavljivati knjige protiv katoličanstva, koje je usvojena sekta u ovim državama. Isti je i slučaj i sa katoličkim sveštenicima u mjestima sa protestantskim i grčkim življem. Ni u jednoj islamskoj državi se nije nikada desio nijedan događaj kao što je bila Bartolomejska noć, ili zlo inkvizicije. [Pokolj na dan sv. Bartolomeja (tzv. Bartolomejska noć) je jedno stravično krvoproliće. Šezdeset hiljada protestanata koji su živjeli u Parizu i njegovim predgrađima je poklano samo zbog svog vjerovanja. Ovaj pokolj su naredili kralj Karlo IX i kraljica Katarina na dan svetog Bartolomeja, dvadeset četvrtog avgusta 980./1572. g.n.e.] Niti je istorija ikada zabilježila da je ijedna islamska država ikada učinila tako krvav i užasan događaj kao što su bili krstaški ratovi. U svakom krstaškom ratu je poklano, na jedan tako divlji i svirep način, na stotine hiljada nevinih duša da se to ne može ni shvatiti ni zamisliti. Među tim ljudima je bilo muslimana, protestanata, jevreja, pa čak i rodbina katoličkih ubica, koji su ih

ubili zbog nekog prijašnjeg neprijateljstva. Evropa se raspala za vrijeme krstaških ratova, kojih je bilo nekih dvije stotine pedeset. Divljaštva i inkvizicije koje su se netrpeljivi krstaši usudili da nanesu u ime Isa alejhisselama, u mjestu u kom je on živio i propovijedao " ko te udari po jednom obrazu okreni mu i drugi" je nemoguće nabrojati. U istorijama je napisano kako su za vrijeme krstaških ratova milioni Evropljana i Azijaca nepravedno poklani, i kako su mnoge države barbarski poharane i opustošene. Svakome je poznata tuga i žalost koju su pretrpjeli bespomoćni jevreji u Vlaškoj (bivšoj južnoj Rumuniji), Moldaviji, i Odiseji, i proganjanja i ugnjetavanja kojima su podvrgavani muslimani koji su živjeli u državama pod upravom engleskih i ruskih hrišćana.

Pogledajmo sada hrišćane, koji žive u islamskim državama, u udobnosti (rhatluku), blagostanju (refah), raskoši (servet), slobodi (hurijjet), i miru (huzur). Odlučimo sada u Allahovo ime ko opravdava čuvanje prava i mira svojih podanika, i ko od njih doprinosi služenju čovječanstva i civilizacije, hrišćanstvo ili islam?

(Njihove riječi), *"Evropa je naprednija u znanju, industriji, bogatstvu, i mnoštvu društvenih institucija kao što su škole i bolnice"*, je još jedan "dokaz" koji izaziva zapanjenost i ruganje u svom pokušaju da dokaže superiornost hrišćanstva nad islamom. Evropa se sve do Srednjeg vijeka striktno pridržavala hrišćanstva. Ona je slijedila postojeća jevanđelja. Ona je radi toga bila u jednom jadnom i čemernom stanju. U njoj nije bilo ni jednog jedinog znaka civilizacije. U njoj nije bilo naučnog i industrijskog napretka, izgradnje bolnica, i škola, koje nam oni iznose kao primjere. Ostaci rimske civilizacije su davno nestali. Evropljani su, radeći po jevanđeljima, a naročito dvanaestom poglavlju jevanđelja po Luki, potpuno zanemarili umjetnost, trgovinu, i agrikulturu. Oni su jeli su šta su god našli, i kao ptice na nebu, sjedali na šta su nailazili. Evropa je bila u jednom potpunom mraku, neznanju, divljaštvu, i netrpeljivosti. Oni nisu imali ni pojma o bolnicama, školama, i dobrotvornim organizacijama. Suprotno tome, Kur'ani kerim naglašava svjetske afere, naređuje znanje, umjetnost, trgovinu, agrikulturu, i upozorava na opasnosti. Značenje devetog ajeta sure **Zumer** glasi, "**Zar su isti oni koji znaju i oni koji ne znaju? Svakako je vredniji onaj ko zna.**" (39, 9) Značenje dvadeset devetog ajeta sure **Nisa** glasi, "**O vjernici, ne prisvajajte jedni od drugih imanja na nedozvoljen način. To jest, ne uzimajte jedni od drugih na načine kao što su faiz** (kamata, interes, zelenaštvo lihvarenje)**, kocka, krađa i prisvajanje** (uzurpacija) **koji su u islamu haram** (nije dozvoljen)**. U razmjeni stvari, kao što je trgovina, obje strane moraju biti zadovoljne.**" (4, 29) Značenje dvije stotine sedamdeset petog ajeta sure **Bekare** glasi, "**Allah dželle-šanuhu je dozvolio kupovinu i prodaju** (trgovinu) **a zabranio faiz** (kamatu, interes, zelenaštvo lihvarenje)**.**" (2, 275) Značenje trideset šestog ajeta sure **Nisa** glasi, "**Allaha dželle-šanuhu obožavajte (ibadetite) i nikoga Mu ravnim ne smatrajte! Činite dobročinstva svojim roditeljima** [riječima i djelima], **svojoj rodbini** [posjećujte vaš sila-i rahm]**, siročadima** [zadovoljavajući ih na neki način]**, siromasima** [davajući im sadaku (milostinju)]**, svojoj rodbini koji**

su istovremeno i komšije [šefkatom (sažaljenjem) i merhametom (milosrđem)]**, prvim komšijama** [dobročinstvom i zaštitom od štete]**, svojim prijateljima i poznanicima** [pazeći na njihova prava i ponašajući se prijateljski prema njima]**, putnicima i musafirima** (gostima) [nudeći im da jedu i piju]**, vašim robovima i džarijama** (robinjama) [na taj način što ćete im kupiti novu odjeću i prema njima biti ljubazni]**.**" (4, 36) Allah dželle-šanuhu i Resulullah sallallahu alejhi ve sellem su kroz mnoge ovakve ajeti kerime i hadisi šerife naredili znanje (ilm), radinost (san'at) i trgovinu (tidžaret). Oni su uz to naredili da budemo dobri prema našim roditeljima, rodbini, siročadima, nejakim, siromasima, komšijama, putnicima, i slugama, da pazimo na njihova prava, i da ne krišimo zakone. Po svim islamskim zemljama su -- dok djedovi današnjih Evropljana nisu ni znali za ova sredstava civilizacije -- bili organizovani mektebi (škole), medrese (vjerske škole), dobrotvorne ustanove za opskrbu siromaha i bijednika, aščinice (kuhinje), hanovi (zgrade [kuće] za svratište i prenoćište putnika), javna kupatila, i mnoge druge dobrotvorne institucije. Povrh toga, muslimani su imali osnovane organizacije za privatnu pomoć, pobožna udruženja (**vakufove**) za održavanje i finansiranje ovih dobrotvornih institucija. [Čak su postojali i vakufovi za naknadu gubitaka koje su izazvali sluge i robovi, i za čišćenje stvari koje izazivaju bolesti.] U svim islamskim zemljama je radinost bila jako popularna. Kada je vođa muslimana (halifa) Harun-ur-Rešid poklonio Francuskom kralju Charlemagneu sat budilnik Evropljani nisu ni znali šta je budilnik. Drugi papa, Silvestre, se obrazovao u andaluzijskoj islamskoj školi. [Silvestre je umro 394./1003. g.n.e.] Kada je španski kralj Šanso dobio hidropsiju on se obratio muslimanskim ljekarima da ga izliječe. On je ubrzo ozdravio. [U to vrijeme Evropljani nisu ni znali kako se ova bolest liječi]. Kur'ani kerim često, u raznim ajeti kerimima, govori da pomažemo siromasima (fakirima), bijednicima (miskinima), i putnicima. Dakle, kod muslimana postoji jedan važan adet (običaj, tradicionalna dužnost) pomaganja siromaha, nejakih, i putnika. Čak i u najmanjem muslimanskom selu, koje se sastoji od samo nekoliko familija, nijedan putnik [čak iako je gajr-i musliman (nemusliman)] nije ostavljen sam sebi. U stvari, na mjestima koja su pod islamskom upravom se taj isti običaj udomaćio i kod nemuslimana, zato što su ga oni poprimili od muslimanima. S druge strane, u Evropi, još uvijek, podosta ljudi umire od gladi iako ima puno bogataša, bolnica, i dobrotvornih ustanova. Tri do četiri stotine hiljada siromaha koji su živjeli u Engleskoj i otprilike isto toliko Njemaca se, umorno od muke traganja za hranom, iselilo u Ameriku, Indiju, i druge zemlje.

[Prema članku od 3. Februara 1988. godine, koji je objavljen u turskim novinama Turkije, francuske novine **Figaro** su napisale da u Francuskoj živi 2.5 miliona ljudi u potpunoj bijedi, i da 1.5 milion od njih nema ni adrese i da živi na ulici. Prema istim novinama u Francuskoj ima deset miliona staraca koji imaju preko šezdeset godina. Dva i po miliona od njih nema ni kućnu adresu. Oni završavaju u bijedi i samoći. Od ovih staraca 7% žena i 14% muškaraca čini samoubistvo. Broj samoubistava je pet stotina hiljada. Joseph Wresinsky, sveštenik i predsjednik za ATD, instituciju koja je osnovana u Francuskoj da

pomogne ovim jadnim i usamljenim ljudima, kaže, "Danas u Francuskoj ima 2.5 miliona ljudi koji su toliko siromašni da nisu u stanju da podmire svoje najosnovnije potrebe. Mi nemamo prihoda da im pomognemo. Evropa, u kojoj se svakodnevno vode diskusije o ljudskim pravima, bi trebala da pronađe rješenje kako za ekonomske i vojne probleme tako i za bijedu koja će se za nekoliko godina povećati do ogromnih razmjera. Cijela Francuska se treba aktivirati da spasi Francuze od ove mizerije." Čak i sveštenik priznaje ove činjenice. Kad bi znanje, tehnologija, i civilizacija, bili dokazi za ispravnost vjere, oni bi prije trebali biti jaki dokumenti za islam nego za hrišćanstvo. [Zato što su muslimani, sve dok su radili po islamu napredovali. Oni su, kada su olabavili u svojoj poslušnosti islamu, i kada su počeli imitirati hrišćane, ne samo prestali napredovati već su se i rasparčali.]

Isto tako ni državno bogatstvo ne može biti dovoljno jak dokaz da dokaže da je vjera u koju njen narod vjeruje istinita. U stvari, Rotschild, jedan od najbogatijih ljudi na svijetu, je jevrejin, za kojeg protestanti tvrde da je upao u razne belaje zato što ne vjeruje u hrišćanstvo. Lord Israili, engleski zamjenik, je i jevrej i jedan od najbogatijih ljudi na svijetu. Zasad se može predskazati da će jevreji dobiti Evropsku zlatnodeviznu berzu. U skladu sa hrišćanskim argumentom jevrejska vjera je superiornija od hrišćanstva. To znači da svi siromašni hrišćani, koji žive u raznim djelovima Evrope, i po svoj Rusiji, i koji su nesvjesni radinosti, trgovine, i bogatstva, imaju pogrešno vjerovanje. Prema takozvanoj tvrdnji hrišćana, da *"ispravnost bilo koje vjere mora biti osnovana na bogatstvu i sreći svojih vjernika"*, ne podržava hrišćanski prigovor islamu [već ga, nasuprot, pobija].

Postoje dvije vrste evropskih škola:

Škole prve vrste su pod utjecajem sveštenika. Škole druge vrste su pod kontrolom javnosti, odnosno, pod uticajem vlade. U školama koje su pod utjecajem sveštenika se samo podučavaju principi hrišćanskog vjerovanja. Radi toga, državna savjetodavna tijela vode diskusije o oslobađanju ovih škola od uticaja sveštenika. Vjeruje se da će obrazovanje hrišćanske djece u skoroj budućnosti potpasti pod javnu i državnoj administraciji. U Evropi nijedna škola koja koja je pod utjecajem javnosti i vlade ne podučava vjersko znanje. U ovim školama se uči matematika i naučno znanje (prirodne i društvene nauke). Radi toga, većina mladih Evropljana, svršenika ovih škola, je protiv hrišćanstva. Broj onih koji završavaju ove škole se svakim danom povećava. Oni osnivaju društva i objavljuju novine i članke u kojima cijeli svijet informišu da je hrišćanstvo jedna obična stramputica. Bez sumnje je da će ove škole, koje takozvani sveštenik ističe kao dokaz u svom nastojanju da dokaže ispravnost hrišćanstva, takođe prouzrokovati i njegov kolaps.

Bilo je i nekih muslimanskih država koje su -- zato što njihova administracija nije ozbiljnije tretirala znanje (ilum), i zato što ga nije držala višim od svega drugog -- ne samo kolabirale već su čak i potpuno nestale. Šta više, nebrojeni mektebi, medrese, i vakufi koji su im služili, i kuhinje koje su postojale u islamskim državama, se moraju posmatrati zdravim razumom. Kada

prostudiramo dužnosti vakufa samih istanbulskih škola (medresa) vidjećemo da su ovi vakufi plaćali profesore (muderrise), vratare (kapidžije) i drugo osoblje svake škole, studente, pa čak i ćilime na kojima su sjedili dok su studirali. Pitamo se da li u evropskim školama ima tolikih motivacija, olakšica, i pogodnosti? Kada postavimo pitanje zašto današnje škole i medrese nemaju svoj originalni sjaj i red mi za to ne možemo naći razloge u vjeri. Mi vidimo da su ovi vakufi, koji su bili osnovani za dobrobit i milosrđe, pošto su pali u ruke nesposobnih masona, licemjera (munafika), i neznalica (džahila), nažalost bili uskraćeni dostojne administracije. Pa ipak, učenici koji su obrazovani u ovim medresama nisu samo izučavali matematiku i prirodne i društvene nauke kao evropski učenici, već su izučavali i vjerske nauke kao što su ilm-i kelam, ilm-i fikh i ilm-i tefsir. Prema tome, među ovim učenicima nije bilo vjerskih neprijatelja kao u Evropi. Jer, poboljšanje u naučno istraživačkim disciplinama će razjasniti razumijevanje istinitosti vjerskih propisa. To znači da sve što se neko više okiti naučnim znanjem, njegovo vjerovanje u islam postaje sve jače. U hrišćanstvu je to potpuno obratno. Čovjek ne može povjerovati u doktrinu trojstva, tj. "tri je jedan i jedan je tri", koja je temelj hrišćanske vjere, i ne može biti potpun hrišćanin sve dok nije ili potpuno glup, ili puka neznalica.

Što se tiče pitanja protestantskog sveštenika, koje kaže, *"Dok hrišćani šalju misionare i razne knjige sa ciljem da svugdje raširе hrišćanstvo, zašto se muslimani ne trude da pozivaju pagane i hrišćane u islam? Zašto oni ne izdaju kopije prijevoda Kur'ani kerima ili ne pošalju alime i kurire (da'vetdžije) u razna mjesta i ne pozivaju u islam?"*, ispunjavanje ove vrlo važne vjerske dužnosti je, kako smo već prije naveli, dužnost muslimana. U vrijeme Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem ova dužnost je bila jako naglašena tako da je to stanje dugo potrajalo. Islam se radi njegovog naglašavanja pravde (adaleta), lijepog moralnog ponašanja (ahlaka), znanja (ilma) i nauke (prirodnih i društvenih) raširio preko skoro polovice zemaljske kugle. Kasnije, kada su se pojavili jeretici (bid'at ehli), licemjeri, [i masoni i engleski špijuni], i kada su oni postali vođe u državnim poslovima, dužnost najvažnije naredbe islama, emr-i ma'rufa, to jest preporučivanju dobrog, je olabavila. Nije bilo napora za širenje islama po svijetu. Dužnost pozivanja naroda u islam je zanemarena izjavama kao što su, "*Islam se za ovo vrijeme već raširio u puno zemalja. Od sada, neka oni koji su pametni i razboriti sami pronalaze sreću (se'adet). Islam je očigledan kao sunce.*" Ovakvo razmatranje je bilo podržavano nelogičnim rezonovanjem, kao, "*Ako draguljar ima pravi dijamant on ga ne treba nosati od radnje do radnje da ga proda. Ali, ako je roba lažna, on će, da bi se je otarasio morati ići od vrata do vrata i ovako lagati da prevari neznalice, 'Kupite ovu dragocjenu robu. Jako ju je teško naći.*" Njih je trebalo podsjetiti da, iako nije bilo potrebno tražiti mušteriju za dijamant, njega je u svakom slučaju trebalo ponuditi mušteriji i reklamirati. Mušterija će sigurno kupiti dijamant kada sazna za njega. Dijamant koji se ne reklamira i ne pokazuje neće naći kupca.

I na kraju, mi kažemo protestantskom sveštenику sljedeće: Vjerske knjige, ili knjige jedne sekte, se moraju dobro proučiti. Nijedna ni vjera ni sekta

se ne može kritikovati besmislenom okorjelošću ili samo idejama za koje predpostavljamo da su tačne u okviru djelokruga nečijeg ograničenog znanja. Islamska vjera ima specijalnu granu nauke koja se zove **ilm-i kelam**. Ova grana nauke podučava principe vjerovanja, štiti ih (od interpolacije), i otklanja sumnje (jakim argumentima). U stoljećima dok je islam cvjetao, i dok se širio nadugo i naširoko, u nauci ilm-i kelama je bilo duboko učenih alima. Ovi alimi su napisali veliki broj vrlo cjenjenih knjiga čiji je cilj bio da se suprotstave, odbiju i pobiju tvrdnje koje su bile uperene protiv islama, i eliminišu sumnje koje su ti napadi prouzrokovali. Oni su te knjige poslali u sve zemlje svijeta. Oni su u svojim odgovorima -- u kojima su upotrijebili logične (akl) i tradicionalne (nakl) dokaze, to jest ajeti kerime, hadisi šerife, i dokumentovane izjave vjerskih velikana i autoriteta (bujuklera, ulema-i kebir) -- dokazali ispravnost i originalnost islama. Oni nisu samo odgovorili jevrejima i hrišćanima već takođe i imitatorima grčke filozofije i jereticima (bid'at sahibijama), licemjerima, i novonastalim vjerskim ljudima [i zindicima i masonima.] Jer, prema islamu, Allah dželle-šanuhu ne naređuje ništa Svojim robovima što je u suprotnosti sa zdravim razumom (akl-i selim). [Međutim, da bi shvatili mudrost i korist Allahovih dželle-šanuhu naređenja potreban je zdrav razum. Izjave koje izmišljaju izvjesne neznalice, koje se predstavljaju kao mudraci, filozofi, i naučnici, i koje su produkt njihovog nefsa, i emocija, nemaju ništa sa istinitim znanjem i naukama. Oni koji imaju zdrav razum neće obraćati pažnju na njihove pokvarene riječi i članke. Na taj način oni neće imati nikakvog uticaja osim što će zavesti par idiota koji su kao i oni. U islamu ima puno stvari koje razum ne može shvatiti, ali, nijedna od njih nije suprotna razumu. Vrste razuma kao i njihove interpretacije su date u knjizi na arapskom jeziku koja se zove **Tarik-un-nedžat** i u knjizi **Seadet-i ebedijje** koja je na turskom jeziku.] Mi moramo, da bi mogli dati prave podatke o islamu, detaljno naučiti i precizno razumjeti čuvene knjige iz područja ilmi kelama, kao što su hazreti Imami Rabbanijev **Mektubat**, Sejjid Šerifov **Šerh-i mevakif** i Teftazanijev **Šerh-i mekasid**. Riječi kao što su, "Pavle je rekao", ili, "To i to jevanđelje piše tako", ili, "To je božija tajna (esrar-i ilahijje) koju treba kao taku vjerovati", koje hrišćani iznose umjesto da daju ubjedljive dokaze, nisu svjedoci. Onom ko ne zna ilmi kelam će biti teško objasniti ispravnost islamskog znanja čak i onim hrišćanima koji su dovoljno pametni. Ovu tačku ćemo malo kasnije objasniti.

Četvrto poglavlje

ANALIZA ČETIRI KNJIGE POZNATE POD NAZIVOM JEVANĐELJA (INDŽILI)

Protestantski sveštenici ovako raspravljaju u jednom pamfletu koji su objavili: *"Muslimani, nesvjesni istorije evanđelja (indžila), kažu da indžili koje hrišćani posjeduju nisu originali, da su ih hrišćani oskrnavili, i da su promijenili inđil kako bi sakrili stihove koji svjedoče Muhammedovo alejhisselam poslanstvo. Njima treba ovako odgovoriti: Alimi (učenjaci), kao što su Imam Buhari, Šah Velijullah Dehlevi, Fahreddin Razi, i Sejjid Ahmed -- jedan alim iz Indije, i drugi, su izjavili da su indžili koji se danas upotrebljavaju isti kao oni koji su upotrebljavani prije hazreti Muhammeda sallallahu alejhi ve sellem i da oni nisu promijenjeni. Nekoliko vrlo starih kopija indžila koje se nalaze u jako poznatim evropskim bibliotekama svjedoče istinitost naše tvrdnje. Prema tome, mi izazivamo muslimane da oni otkriju te sve svoje dokaze, ako ih imaju, koji će potvrditi te njihove riječi, da su indžili interpolirani, bili to indžili koje oni imaju, ili pak, njihove verzije, koje su prevedene na razne jezike prije asri se'adeta"* (tj. vremena našeg Pejgambera sallallahu alejhi ve sellem i njegove četiri halife).

Nama, muslimanima, je zadovoljstvo prihvatiti ovaj njihov izazov i iznijeti, jedan po jedan, sve dokaze koje oni zahtijevaju.

Kao što je poznato, Biblija (**Kitab-i mukaddes**), koja je temelj hrišćanskih principa vjerovanja, ima dva dijela: Stari Zavjet (**Ahd-i Atik=Eski Ahd=Stari Zavjet**) i Novi Zavjet (**Ahd-i Džedid=Jeni Ahd=Novi Zavjet**). **Stari Zavjet** se sastoji od poglavlja za koja je rečeno da su uzeta iz nebeske knjige Tevrata (Tore) i iz dijelova pripovijedanja koji se pripisuju nekim Poslanicima Beni Israila (iz plemena Israilovih sinova). [Ibrahim alejhisselam je bio Ismailov i Is'hakov alejhimesselam otac. Is'hak alejhisselam je bio Ja'kubov alejhisselam otac. Ja'kub alejhisselam je bio Jusufov alejhisselam otac. Ja'kuba alejhisselam su takođe zvali i "**Isra'il**". Iz ovog razloga se njegovi sinovi i unuci (potomci) nazivaju "**Beni Isra'il**". Broj Beni Isra'ila se povećao i mnogi su od njih postali Poslanici. Na primjer, Musa, Harun, Davud, Sulejman, i Zekerijja, su bili od njih. Jahja i Merjem, majka Isa alejhisselama, su takođe pripadali plemenu Beni Israil.] **Novi Zavjet** se sastoji iz četiri evanđelja (indžila), poslanica ili pisama (epistola), i pamfleta, za koje se tvrdi da su ih poslali

apostoli, kao na primjer Pavle. Hrišćani su sami priznali da je Stari zavjet oskrnavljen. Oni koji pročitaju knjigu na arapskom jeziku **Izhar-ul-hak**, koju je napisao Rahmetullah efendija rahmetullahi alejh, će se biti detaljno informisani po ovom pitanju. Ova knjiga je prevedena na turski jezik pod naslovom **Ibraz-ul-hak**. Mi se ovdje nećemo upuštati u detalje koji se odnose na Stari zavjet. [Jevreji su pojačali proganjanja i mučenja koja su primjenjivali nad Nazarećanima. Oni su pored tih proganjanja i ubistava još i klevetali Isa alejhisselama i njegovu majku hazreti Merjem (Mariju). Oni su u ovim svojim klevetama otišli tako daleko da su ovog uzvišenog Poslanika nazvali kopiletom (veled-i zina), a njegovu mubarek majku, hazreti Merjem, bludnicom. Nazarećani (Isavije ili sljedbenici Isaa alejhisselam) su, kako bi pokazali da Tevrat koji je Allah dželleŠanuhu poslao u sebi ne sadrži takve odvratne i neslane klevete, preveli Tevrat na latinski jezik. Mi ćemo na kraju naše knjige, u devetnaestom poglavlju pod naslovom **Judaizam, Tevrat, i Talmud**, iznijeti detaljne podatke o unutrašnjoj prirodi jevrejske vjere, klevetama, i neprijateljstvu jevreja koje je usmjereno protiv muslimana i hrišćana.]

Strauss, jedan istoričar, protestant, ovako piše, "Hrišćani su u početku širenja hrišćanstva preveli Stari zavjet, koji su jevreji već nekoliko puta ranije interpolirali, na grčki jezik. Jevreji su se pobunili pod izgovorom da se prijevod nije slagao sa Beni Israilskim knjigama koje su oni imali. Hrišćani su, da bi opovrgli jevreje, ubacili u ovu grčku verziju Starog zavjeta nove dodatke. Na primjer, u Psaltir (Zebur, knjiga psalmova u Starom zavjetu koja je objavljena Davudu alejhisselam) je ubačeno nekoliko imena koja su se trebala odnositi na Isa alejhisselamove pretke. Na primjer, u knjigu Jeremija je ubačen dio o Isa alejhisselamovom ulasku u džehennem. Kada su jevreji vidjeli ove interpolacije oni su zagalamili, 'U našoj knjizi nemaovih stvari'. Hrišćani su napali jevreje i ovako im odgovorili, 'Vi se, prevaranti jedni, ne bojite Allaha! Vi se usuđujete da skrnavite Svete knjige (kutub-i mukadese)'. Kasnije se borba između hrišćana i jevreja pojačala. Hrišćanski sveštenici su počeli da sumnjaju i posrću. Hrišćani su se raspali na mnoge podgrupe. Njihova međusobna neslaganja su izazvala mnoge ratove. Tri stotine dvadeset pet godina nakon Isa alejhisselama se, pod naredbom vizantinskog imperatora Konstantina Velikog, u Izniku (Nikeji) sastalo tri stotine i devetnaest sveštenika i osnovalo prvi Savjet. Oni su kolektivno počeli da razmatraju i upoređuju kopije **Biblije** (**Kitab-i mukaddes**) od kojih je svaka u sebi sadržavala neizvjesnosti i neslaganja. Oni koji su u ovom Savjetu vjerovali u hazreti Isaov uluhijjet (tj. da je on bog) su bili u većini. Oni su dodavajući neke prijevode iz izraelitskih knjiga preobrazili **Bibliju** (**Kitab-i mukaddes**). Oni su odlučili da su sve druge kopije, osim onih koju su oni odobrili, sumnjive. Ova odluka je izrečena u Jeromeovom uvodu, koji je on napisao za ovu novu verziju. [Arapi zovu sveca Jeromea Irunimus. Jerome je živio tri godine u Istanbulu. On je otišao 382. godine u Rim i tamo postao papin sekretar. On je preveo Bibliju na latinski jezik. Njega slave 30. septembra. Njegov prijevod je postao crkvena oficijelna Biblija.] Tri stotine šezdeset četvrte godine se sastao još jedan Savjet koji se je zvao Lodisije (Ludsije). Ovaj savjet je, nakon što je

odobrio knjige Starog zavjeta, također odobrio i autentičnost i pouzdanost knjige Estera (Kitab-i Ester), koju je iznički savjet opovrgao, kao i šest poslanica koje su pripisane apostolima. Ovih šest poslanica su: Jakovljeva poslanica, Druga Petrova poslanica, Druga i Treća Jovanova (Ivanova) poslanica, Judina poslanica i Pavlova Poslanica Hebrejima. Oni su proglasili da su ove knjige i poslanice autentične. Jovanovu knjigu Otkrivenja (Apokalipsu ili Kitab-i mušahedat-i Juhanna) nije odobrio ni savjet koji se je sastao 325. godine ni onaj koji se je sastao 364. godine. Oni su ostali i dalje sumnjivi. Kasnije se, 397. godine, u Kartagi sastao Savjet koji se sastojao od stotinu dvadeset i šest članova. Ovaj Savjet je odobrio autentičnost nekih knjiga, koje su prethodno smatrane sumnjivim, i koje su prethodna dva Savjeta odbila. Te knjige su: Tobija (Kitab-i Tubija), Baruh (Kitab-i Baruh), Knjiga Sirahova (Kitab-i Kilisai), Makabejci (Kitab-ul-Makabijjin) i Otkrivenje Jovanovo (Kitab-i mušahedat-i Juhanna ili vahj kitab ili Apokalipsa). Nakon što je kartaški savjet odobrio ove knjige, koje su prvobitno bile proglašene kao sumnjive, svi hrišćani su ih usvojili. Ovo ovako stanje je trajalo hiljadu dvije stotine godina. Sa pojavom protestantizma je nastalo i ozbiljno kolebanje po pitanju knjiga, Tobija, Baruh, Judita (Kitab-i Jehudijjet), Knjiga Mudrosti (Kitab-i Kezdum), Knjiga Sirahova, i Prva i Druga knjiga o Makabejcima. Protestanti tvrde da se ove knjige -- koje su raniji hrišćani prihvatili -- trebaju odbaciti, pošto one nisu u skladu sa crkvenim propisima. Oni su odobrili neka poglavlja knjige Ester a neka opovrgli. Oni su dokazali ova pobijanja i odobravanja raznim dokazima. Jedan od tih dokaza je i taj, što su originali ovih knjiga na hebrejskom i kildani jeziku, i da ih danas nema na tim jezicima. Istoričar i sveštenik Vivisbius je napisao u dvadeset drugom poglavlju četvrtog toma svoje knjige da su sve gore navedene knjige promijenjene a naročito Druga knjiga o Makabejcima." [David Friedrich Strauss, je njemački istoričar. On je umro 1291./1874. g.n.e. On je objavio knjige kao što su, "**Isusov život**", "**Uputa u hrišćanstvo**" i "**Isusov novi život**"]

Protestanti su sami priznali činjenicu da su Savjeti, to jest svešteničke skupovi, na koje se gledalo kao da su inspirisani Svetim duhom (Ruh-ul-kuds) i čije su odluke svi hrišćani smatrali 1200 godina temeljom hrišćanstva, bili pogrešni i nenormalni. Pa ipak, oni su prihvatili mnoge potpuno nerazumljive i nedopustive odluke ovih Savjeta. Oni su, tako, zauzeli jedan pravac koji je bez presedana, i koji se temelji na potpuno suprotnim principima. Kako će vjera, čiji je original prekriven sumnjama i podozrenjima, biti prihvaćena kao vjera koja za sebe veže kalb i kao razlog za spas miliona pametnih hrišćana? Oni koji vide ovu situaciju su u velikom čudu, i kažu, "Ovo je zaista nešto začuđujuće."

Hrišćani su i iz Starog i Novog zavjeta izveli principe (svog) vjerovanja (ili imana). Ove knjige su sumnjive i neizvjesne. Nijedna od njih nije došla do nas preko ispravnih dokumenata. Drugim riječima, one nam nisu prenesene od Isa alejhisselama lancom pravednih ljudi. Kako je poznato, istinitost knjige i njen semavi (nebeski) izvor, to jest priznanje da ju je Allah dželle-šanuhu poslao, je ovisan o jednoj ovakoj autoritativnoj izjavi, "Ova knjiga je objavljena posredstvom (vasitom) toga i toga Poslanika, ona nije ni promijenjena ni

pokvarena, i, došla je do nas lancem pravednih ljudi." Sumnje i neizvjesnosti za knjigu u pitanju neće nestati sve dok se ova dokumentacija duboko ne ustali u pametnim ljudima. Jer knjiga, koju pripisujemo nekom, za koga smatramo da je dobio ilham (divinsko Otkrivenje, inspiraciju), neće sama dokazati činjenicu da ju je ta osoba aranžirala. Niti će nekoliko tvrdnji hrišćanskih grupa, koje se zasnivaju na samoj netrpeljivosti i fanatizmu, biti dovoljne da dokažu vrijednost te knjige. Hrišćanski sveštenici nemaju dokaza koji pokazuju istinitost Biblije (Kitab-i Mukaddesa) osim što je pripisuju jednom od apostola prethodnog Poslanika. Ove njihove tvrdnje nisu dovoljno ubjedljiv dokaz da polože temelje vjerovanja [i'tikada, imana] ili otklone sumnje kalbova o njihovoj autentičnosti. Niko pametan se neće osjećati udobno i mirno u vjeri, koja treba da mu obezbjedi udobnost i mir na ovom svijetu, i da mu dadne vječnu sreću, i da ga sačuva od patnje na onom svijetu, koja se temelji na nesigurnim temeljima. U stvari, hrišćani odbijaju i poriču većinu knjiga iz Starog zavjeta, i više od sedamdeset knjiga iz Novog zavjeta koje govore o hazreti Isau (Isusu) i hazreti Merjemi (Mariji) ili o događajima iz njihovog vremena, koje danas djelomično postoje, a koje oni nazivaju "izmišljene laži". U knjizi **Izhar-ul-hak** po ovom pitanju ima puno detaljnih podataka.

Hrišćanski sveštenici, kako rani tako i savremeni, su jednoglasno izjavili da je Jevanđelje po Mateju napisano na hebrejskom jeziku. Hrišćani su u svojoj grupaškoj podjeli u sekte kasnije izgubili ovaj originalni tekst. Danas postojeća verzija Jevanđelja po Mateju je prijevod hebrejskog originala čiji je prevodilac nepoznat. Čak i Jerome, istaknuti sveštenik, priznaje da je prevodilac ostao do danas nepoznat.

Katolik Thomas Ward ovako piše u svom članku, "Neki raniji hrišćanski naučnici su sumnjali u autentičnost zadnjeg poglavlja Jevanđelja po Marku, neki u nekoliko redaka dvadeset drugog poglavlja Jevanđelja po Luci, a neki drugi opet u prva dva poglavlja Jevanđelja po Luci. Jevanđelje (Indžil) koji slijede hrišćani, pripadnici Marsion (Marcion) sekte, u sebi ne sadrži ova dva poglavlja." Norton ovako piše o Jevanđelju po Marku na sedamdesetoj stranici svoje knjige koja je 1253./1837. g.n.e. izdata u Bostonu: "Ovo Jevanđelje u sebi sadrži paragrafe koje treba ispitati i pregledati, na primjer, dio od devetog stiha do kraja šesnaestog poglavlja." Norton kaže da, iako tekst nema znakova koji izazivaju sumnju, takozvani stihovi su ubačeni u njegovu interpretaciju, i daje niz dokumenata kojima to dokazuje, pa onda kaže, "Kada studiramo običaje pisara koji su kopirali knjige zapažamo da su oni, umjesto da pokušaju da razumiju i napišu paragrafe, nastojali da u tekst ubace svoja mišljenja. Kada ovo znamo onda ćemo shvatiti zašto su paragrafi u Jevanđelju (Indžilu) sumnjivi."

[**NORTON ANDREWS**, je Američki bibliolog i professor. Rođen je 1201./1786. godine. Umro je 18. Septembra 1853. Diplomirao je 1804. godine na Harvardu. On je nakon izučavanja teologije postao 1809. godine profesor na Bowdoin koledžu. On se 1811. godine vratio nazad na Harvard gdje je bio profesor matematike. On je 1813. godine postao biblijski tumač i kritičar za Harvard univerzitet. Bio je od 1819. do 1830. godine docent na odsijeku za

Svetu književnost. On je bio jedan od najeminentnijih pobornika **unitarizma** [koji opovrgava trojstvo i podržava vjerovanje u Allahovo dželle-šanuhu jedinstvo], i jednako jak protivnik kalvinizma i prirodne teologije koju je predstavljao Theodore Parker. On je 1833. objavio "***A Statement of Reasons for not Believing the Doctrines of Trinitarians.***" (Encyclopedia Americana, Volume: 20, p. 464)].

Isto tako nije tačan ni lanac pripovjedača, prenosilaca, Jevanđelja po Jovanu. I ono, isto kao i Jevanđelje po Marku, u sebi sadrži dvosmislene i kontradiktorne paragrafe, koje treba razmotriti. Na primjer:

***Prvo*:** Ovo jevanđelje u sebi ne sadrži ni jedan jedini dokaz koji pokazuje da je Jovan zapisao ono što je vidio. Ova osuda će biti na snazi sve dok se ne dokaže suprotno.

***Drugo*:** U dvadeset četvrtom stihu, dvadeset prvog poglavlja Jevanđelja po Jovanu piše, "Ovo je taj učenik [Jovan] što svjedoči za ovo i napisa ovo: i mi znamo da je njegovo svjedočanstvo istinito." (Jovan 21, 24) Kako vidimo izjava o Jovanu se pripisuje nekom pisaru koji je napisao ovo jevanđelje. U ovom stihu je Jovan spomenut kao zamjenica za treće lice (kao osoba koja je otsutna) "njegovo", a pisar, koji je napisao (fabrikovao) knjigu, je sebe spomenuo zamjenicom "mi", koja označava autora. To znači da je autor Jevanđelja po Jovanu neko drugi a ne Jovan. Autor tvrdi da on ima znanje istinitosti Jovanovog svjedočanstva. U zaključku, čovjek koji je napisao ovo Jevanđelje je nabavio neke Jovanove poslanice, i, nakon što je dodao i odbacio, je napisao ovu knjigu.

***Treće*:** U drugom stoljeću hrišćanske ere, kada su se pojavile kontroverzije i zamjerke koje su se odnosile na Jevanđelje po Jovanu, Irijus [na arapskom Ijrjanus, na engleskom Iranaeus] je još uvijek bio živ. On je bio Polikarpov (Poltarpov, eng. Polycarpe) učenik, koji je bio Jovanov učenik. Zašto se on nije suprotstavio i odgovorio na ove zamjerke, i dokazao autentičnosti Jevanđelja koja je on dokumentovano prenijeo? Da je njegovo prenošenje Jevanđelja po Jovanu -- koje je propovijedao -- bilo ispravno on bi na sva usta zagalamio, i rekao, "Moje pripovijedanje je tačno." Pretpostavka da "stvar autentičnosti se nije trebala diskutovati između Polikarpa i njegovog učenika Irijusa" je daleko od činjenica. Je li logično da Irijus ne nauči od svoga učitelja ništa o autentičnosti Jevanđelja koje su čitali, i da ga makar ne upita, "Je li ovo Jevanđelje po Jovanu?", a da ga upita, i od njega nauči mnoštvo drugih nepotrebnih stvari? Reći da je zaboravio bi bila još veća nemogućnost. Jer Irijus, ne samo da je dobro poznavao načine i običaje svog učitelja, nego je bio i dobro poznat po jakoj memoriji i pamćenju onoga što je naučio. Josibis (Eusebe) ovako citira Irijusevu izjavu o jezicima, na kojim je Jevanđelje po Jovanu preneseno, na dvije stotine devetnaestoj stranici dvadesetog poglavlja pete knjige svoje istorije, koja je izdata 1263./1847. g.n.e., "Ja sam čuo i zapamtio ove riječi kao Allahovo dželle-šanuhu dobročinstvo (fadl). To je odavno bio moj običaj. Ja sam ovako govorio i recitovao ono što sam naučio." Kako vidimo ovo jevanđelje je već u drugom vijeku bilo odbačeno a dokazi za njegovu autentičnost nisu mogli biti objašnjeni. Hrišćanski učenjak Celsus (Selsus) je u

drugom hrišćanskom stoljeću jadikovao da su, "Hrišćani promjenili svoja jevanđelja, i njihova značenja, tri do pet puta, pa čak i više." Faust, istaknuti Manikejski učenjak je u četvrtom vijeku rekao, "Jevanđelja su promjenjena. Da, to je tačno. Novi zavjet nisu zapisali ni Isa alejhisselam ni njegovi apostoli. Naprotiv, njega su napisali nepoznati ljudi. Oni su, da bi stekli poštovanje ljudi, prkosili apostolima i njihovim prijateljima. Oni su izdavanjem knjiga koje u sebi sadrže greške i kontradikcije uvrijedili hrišćane.

***Četvrto*:** Herald, katolik, citira od urednika Estadlena, na dvije 250. stranici sedmog toma knjige koja je objavljena 1844. godine, i kaže da on ne sumnja da je Jevanđelje po Jovanu napisao jedan od učenika Aleksandrijske škole.

***Peto*:** Bretšnajder (Bretschneider) kaže da Jevanđelje po Jovanu i Jovanove epistole ne pripadaju u cijelosti Jovanu i da je moguće da ih je, u drugom stoljeću, napisao neki nepoznati pisar. [Bretschneider (1776.-1848.) je bio njemački protestant, teolog, koji je napisao knjigu u kojoj kritikuje Jevanđelje (Indžil).]

***Šesto*:** Kirdanius je rekao, "Jevanđelje po Jovanu je imalo dvadeset poglavlja. Kasnije je efeška crkva dodala dvadeset prvo poglavlje."

***Sedmo*:** Vedžin (Alogi, Alogiens) grupa je u drugom vijeku odbacila cijelo Jevanđelje po Jovanu i njegov cijeli sadržaj.

***Osmo*:** Svi hrišćanski naučnici su odbacili jedanaest stihova na početku osmog poglavlja Jevanđelja po Jovanu.

***Deveto*:** U vrijeme kada su sakupljana četiri jevanđelja u njih su ubačena mnoga pogrešna pripovijedanja koja nemaju nikakvih dokaza. Ove priče nemaju nikakvu podlogu koja bi mogla posvjedočiti autentičnost postojeća četiri jevanđelja. Thomas Hartwell ovako piše u drugom poglavlju četvrtog toma svoje interpretacije koja je objavljena 1237./1822. g.n.e., "Podaci koje su došli do nas, a koje se odnose na vrijeme izdavanja Jevanđelja (mn.), su nedovoljni i neubjedljivi. Oni nam ne pomažu u odnosu na pouzdanost Jevanđelja (mn.). Raniji vjerski ljudi, hrišćani, su nastavili da pišu pogrešna pripovijedanja koja su oni prihvatili kao istinita. Njihovi nasljednici su iz poštovanja prema njima jednoglasno prihvatili njihova pisanja a da ih nisu ni provjerili jesu li su ona tačna ili nisu. Ove sve nepažljive i površne priče su se prenosile od jednog pisara do drugog, s jedne verzije na drugu, te su tako došle i do nas. Sada je, [nakon toliko vijekova], vrlo teško očistiti jevanđelja od pogrešnih pripovijedanja." On opet kaže u istom tomu, "Prvo jevanđelje, Jevanđelje po Mateju, je preuređivano trideset sedme, trideset osme, četrdeset prve, četrdeset sedme, šezdeset prve, šezdeset druge, šezdeset treće, šezdeset četvrte ili šezdeset pete godine hrišćanske ere dok je drugo jevanđelje, Jevanđelje po Marku, preuređivano pedeset šeste godine hrišćanske ere ili neke godine prije šezdeset pete godine. Prema pouzdanijem izvoru ono je preuređivano šezdesete ili šezdeset treće godine. Treće jevanđelje, Jevanđelje po Luci, je preuređivano pedeset treće, šezdeset treće ili šezdeset četvrte godine hrišćanske ere dok je Jevanđelje po Jovanu preuređivano šezdeset osme, šezdeset devete, sedamdesete ili devedeset

osme godine." Nema ni dokumenata ni dokaza koji bi mogli posvjedočiti da su apostoli prenijeli Poslanicu Hebrejima, Drugu Petrovu poslanicu, Drugu i Treću Jovanovu poslanicu, Judinu poslanicu, Jakovljevu poslanicu i Otkrivenje Jovanovo (apokalipsu, ili mušahedat-i Juhanna, ili Juhannin vahj). U njihovu ispravnost se sumnjalo sve do 365. godine. Prethodni hrišćanski teolozi su odbacili neke njihove dijelove kao pogrešne. U stvari, verzije koje su prevedene na sirijski jezik u sebi i ne sadrže te dijelove. Nijedna arapska crkva nije prihvatila kao istnite [tačne], Drugu Petrovu poslanicu, Drugu i Treću Jovanovu poslanicu, Judinu poslanicu, i Jovanovo Otkrivenje (mušahedat-i Juhanna). Horn, naučnik i specijalista tumačenja jevanđelja (mn.), ovako piše na dvije stotine šestoj i dvije stotine sedmoj stranici drugog toma svog tumačenja, "Petrova poslanica, Judina poslanica, Jovanova druga i treća poslanica, i Otkrivenje (tj. apokalipsa, mušahedat, vahj), devet stihova -- od drugog do jedanaestog stiha -- osmog poglavlja Jevanđelja po Jovanu, i sedmi stih petog poglavlja Prve Jovanove poslanice nisu nikada postojali u kopijama sirijskih jevanđelja (indžila)." To znači da je prevodilac koji je preveo sirijsku verziju znao da navedeni dijelovi ne mogu biti dokazi za istinitost vjerskog principa pa te dijelove nije ni preveo, iako ih je zapazio. Katolik Ward, citira na trideset sedmoj stranici svoje knjige koja je izdata 1841. godine, Rogersa, protestanta, koji kaže, "Pošto Poslanica Hebrejima kontradiktira vjerovanju koje nas uči Jakovljeva (Ja'kubova) poslanica i Druga i Treća Jovanova poslanica, i njegovo Otkrivenje (mušahedat), sveštenici, autoriteti u vjeri, su izbacili ove poslanice iz **Biblije** (**Kitab-i Mukaddesa**)." Protestantski sveštenik Diktris (Dicatrice) je rekao da -- sve do Josnijsovog vremena -- svaka knjiga nije bila prihvaćena kao istinita. On je naglasio da Jakovljeva poslanica, Judina poslanica, Druga Petrova poslanica, i Druga i Treća Jovanova poslanica, ne sadrže podatke koje su apostoli sakupili i napisali. On dodaje, "Poslanica Hebrejima je bila odbačena do izvjesnog vremena. Međutim, sirijska i arapska crkva ne samo da su smatrale Drugu i Treću Petrovu poslanicu, Jovanovo Otkrivenje (apokalipsu, mušahedat-i Juhanna), i Judinu poslanicu, neistinitim već su ih čak i potpuno odbacili. Pa ipak, mi smo ih primili kao istinite."

Dr. Nathaniel Lardner, hrišćanin, naučnik i tumač jevanđelja, ovako piše na stotinu sedamdeset petoj stranici četvrtog toma svog tumačenja, "Serl i njegovi Oršilim savremenici -- to jest jerusalemska crkva -- nisu prihvatili Jovanovu knjigu Otkrivenja (mušahedat-i Juhanna) kao istinitu. Indeks knjige 'Kanun', koju je Serl napisao, u sebi čak ne sadrži ni ime ove knjige." On iznosi na tri stotine dvadeset trećoj stranici detaljnije podatke, i piše, "U ranijim prijevodima Jevanđelja na sirijski jezik nema Jovanovog Otkrivenja (Mušehadet-i Juhanna). Oni na svojim marginalijama nemaju nikakvih objašnjenja koja su napisali urednici, Webar Hiberios ili Jakov (Ja'kub). Isto tako ni Waybidicsu (Waybidiscou) nije u indeksima svojih knjiga uključio Drugu Petrovu poslanicu, Drugu i Treću Jovanovu poslanicu, Jovanovo Otkrivenje, kao ni Judine poslanice. I Sirijci imaju isto mišljenje."

Katolik Herald ovako piše na dvije stotine šestoj stranici sedmog toma svoje knjige, "Kako Raus iznosi u svojoj knjizi, većina uglednih ličnosti protestantske crkve ne prihvata Jovanovo Otkrivenje [vahj] kao istinito." Profesor Rabwald kaže, "Jovanovo Jevanđelje, i Jovanove poslanice, i Otkrivenje (Mušahedat), nije mogla napisati ista osoba," i to potvrđuje jakim dokazima. U dvadeset petom poglavlju sedmog toma njegove "Istorije", Vivisbius citira Webvnisichindena, i kaže, da su raniji sveštenici nastojali da odbace Jovanovo Otkrivenje iz Biblije, i dodaje, "Ovo Jovanovo Otkrivenje uopšte nema smisla. Nije ga ispravno pripisivati apostolu Jovanu. Takvo pripisivanje je jedna neukost i nepoznavanje činjenica. Onaj ko ga je napisao niti je apostol, niti je slijedio Mesiha (Isa alejhisselama), niti je bio dobar (salih). Moguće je da je ovo Otkrivenje (Mušahedat) napisao neki Rimljanin po imenu Sern Tehsin (Cerinhac) i onda ga je pripisao Jovanu." On kasnije kaže, "Ali, ja nisam ovlašten da iz Biblije izbacim ovu knjigu, Jovanovu knjigu Otkrivenja. Jer, ovog Jovana poštuje na hiljade hrišćana, naše braće. Ja potvrđujem da je onaj, ko je napisao ovu knjigu, imao inspiraciju (ilham). Ali, ja ne priznajem da je autor Jovanovog jevanđelja apostol Jovan, mlađi brat apostola Ja'kuba i sin Zejda. Iz njegovih riječi i načina pisanja se ne može zaključiti da on nije bio apostol. Isto tako ni Jovan, koji je napisao Jovanovu knjigu Otkrivenja, nije isti Jovan koji se spominje u knjizi Djela apostolska (Kitab-i A'mal), koja govori o djelima apostolskim. Jer, on nije nikada bio u državi Išaja. Onaj ko je napisao to Jevanđelje je neki drugi Jovan, koji je živio u Išaji. Opet, kako se dade zaključiti iz paragrafa i izraza Jovanovog Jevanđelja -- u poslanicama i u Otkrivenju (Mušahedatu) -- Jovan, koji je urednik Jevanđelja po Jovanu, nije isti Jovan koji je sakupio Jovanovu knjigu Otkrivenja (Mušahedat). Jer, paragrafi u Jevanđelju i poslanicama su lijepo poredani i imaju uglađen grčki stil. Oni u sebi nemaju pogrešnih izraza. Govor u knjizi Otkrivenja (Mušahedat) nije isti. On je pisan na jedan čudan i neobičan način koji je neuobičajen u grčkom jeziku. Apostol Jovan u svom Jevanđelju i poslanicama ne spominje otvoreno svoje ime. On o sebi piše u trećem licu jednine, kao "govorniku". On se odmah upušta u predmet u pitanju, bez davanja detaljne informacije o sebi. Autor Otkrivenja (Apokalipse, Mušahedata, Vahja) upotrebljava potpuno drukčiji stil. Na primjer, prvi stih prvog poglavlja Jovanovog Otkrivenja glasi ovako: 'Otkrivenje Isusa Hrista koje mu dade Allah dželle-šanuhu da pokaže slugama svojima šta će skoro biti. I on to pokaza znacima po svom anđelu kojega posla svome sluzi Jovanu.' (Otkrivenje 1, 1). Deveti stih glasi ovako: 'Ja, Jovan, koji sam i brat vaš i drug u nevolji, i u carstvu i strpljenju Isusu Hristovu, …' (Otkrivenje 1, 9). Osmi stih dvadeset drugog poglavlja glasi: 'Ja sam, Jovan, ovo čuo i vidio …' (Otkrivenje 22, 8). Kako vidimo, ovi stihovi, suprotno stilu koji slijedi iza apostola (mn.), jasno spominje govornikovo ime. Ako bi predložili da je on (Jovan), suprotno svom prethodnom običaju, ovdje morao jasno spomenuti svoje ime da bi njegov narod znao da se radi o njemu, onda bi se (na to) moglo ovako odgovoriti: Ako mu je to bio cilj onda je on trebao napisati svoj nadimak i titulu. Na primjer, on je trebao upotrijebiti izraz kao, 'Ja sam Jovan, Ja'kubov mlađi brat i Zebedejev

(Zejdov) sin, i dragi hazreti Mesihov (Mesijin) učenik.' On je upotrijebio izraze kao, 'vaš brat', 'koji je vidio ove stvari', itd., da bi izbjegao spominjanje svog imena i kvalifikacije, i da bi se odvojio od drugih ljudi. Naš cilj ovdje nije da se ismijavamo sa razumnim ljudima već da razjasnimo razliku između stilova i izraza i pisanja dvojice ljudi." Ovdje se završava naše citiranje Vivisbiusa.

Opet, u Josibisovoj (Eusebe, Eusebius) istoriji, u trećem poglavlju trećeg toma, piše, "Prva Petrova poslanica je autentična. Međutim, njegova Druga poslanica nije dio Biblije (Kitab-i Mukaddes). Četrnaest Pavlovih poslanica su tačne. Zaista, neki ljudi su izbacili iz Biblije njegove Poslanice Hebrejima." Josibis kaže u dvadeset petom poglavlju iste knjige da postoji neslaganje po pitanju Jakovljevih poslanica, Judinih poslanica, Druge Petrove poslanice, Druge i Treće Jovanove poslanice, i da su njihovi pravi autori nepoznati. Josibis kaže u dvadeset petom poglavlju šestog toma iste istorije, "Airdžinov opis Poslanice Hebrejima je na sljedeći način: Ovu poslanicu, koja je vrlo popularna među hrišćanima, je napisao Gulnaht u Šeb-i Rumu. Izvjesni ljudi su rekli da ju je Luka preveo." Irenaeus (Arm, Fr. Irene, Engl. Irenaeus, 140.-220.), jedan od prvih teologa, Polinius, jedan od dostojanstvenika u 220. godini, i Pontius u 251. godini su potpuno izbacili Poslanicu Hebrejima. Tortilin Bersper iz Kartadže, jedan od dostojanstvenika 200. godine po Isa alejhisselamu je rekao, "Poslanica Hebrejima je Barnabasova poslanica." Kis Berstper Rum, jedan od dostojanstvenika u 212. godini, kaže, "U stvari, postoji trinaest Pavlovih poslanica. Četrnaesta poslanica, Poslanica Hebrejima, nije jedna od njih." Saij (Saey) Pern Bashb iz Kartadže, 248. godine, nije čak ni spomenuo ime ove poslanice. Do ovog momenta, sirijska crkva još nije prihvatila istinitost Druge Petrove poslanice, i Druge i Treće Jovanove poslanice. Aiscalcen, poznati hrišćanin, je rekao, "Onaj ko je napisao Drugu Petrovu poslanicu je samo džaba tračio svoje vrijeme." U knjizi **Biblijska istorija**, koja je izdata 1266./1850. g.n.e., piše, "Pisar Kritius je rekao da Judina poslanica pripada Judi, petnaestom jerusalemskom svešteniku (uskufu) iz vremena vladavine Ajdernik." [Biblija, to jest Indžil. Uskuf: čin sveštenika zaduženog za čitanje Indžila.] Airdžin, jedan od ranijih pisara, koji je protumačio Jevanđelje po Jovanu, ovako piše u petoj knjizi svoje interpretacije, "Pavle nije pisao poslanice svakoj crkvi. Poslanice koje je napisao nekim crkvama su se sastojale od samo nekoliko redaka." Kako se dade shvatiti iz ovih Airdžinovih riječi nijedna Pavlova poslanica nije, u stvari, njegova. Njih je sve napisao neko drugi i njemu ih pripisao. Drugo poglavlje poslanice koju je Pavle napisao Galaćanima u sebi sadrži, od jedanaestog do šesnaestog stiha, sljedeće izjave: "A kad dođe Petar u Antiohiju, ja sam mu se u lice suprotstavio, jer je zaslužio osudu. Jer, on je prije, dok ne dođoše neki ljudi od Jakova, jeo s neznobošcima [idolopoklonicima], a kad oni dođoše, on se zbog straha od obrezanih (osunećenih) poče povlačiti i kloniti. Njemu su se u pretvaranju priključili i ostali židovi, tako da je njihovim pretvaranjem bio zaveden i Barnaba. Ali kad sam vidio da ne idu pravo prema istini Jvanđelja, rekoh Petru pred svima: 'Kad ti koji si židov, živiš neznabožački [idolopokloničkі] a ne židovski, kako možeš siliti neznabošce da žive židovski?' Mi koji smo rođeni

židovi, a ne 'grešni neznobožci'. Ali kako znamo da čovjeka ne opravdava vršenje Zakona, nego samo vjera u Isusa Hrista [Isaa Mesiha], i mi čak vjerujemo u Hrista Isusa da bismo se opravdali vjerom u Hrista, a ne vršenjem Zakona. Jer vršenje Zakona 'neće nikoga opravdati.'" (Galaćani 2, 11-16)

Pošto početak ovih izjava kontradiktira onim na kraju (mora značiti da je, ili početak, ili kraj) kasnije bio dodat. Zato što, iako Pavle piše na početku svoje poslanice [jedanaesti stih] kako je naružio Petra u Antiohiji, krivica za koju ga je optužio je bila to što je on jeo sa drugim ljudima, to jest idolopoklonicima, što je suprotno jevrejskim običajima. [Pretpostavljajući da nije drsko i bezobrazno sa njegove strane uputiti gore navedene uvrede čovjeku kao što je Petar, kojeg je Sveti duh (Ruh-ul-kudus) inspirisao i koji je služio Mesiju.] U stvari, Pavlovo ruženje Petra se bazira na sljedećem rezonovanju: "Ti koji si jevrej omalovažavaš svoju vjeru kao idolopoklonici. Kako ti imaš obraza da ih pozivaš da slijede zakon (šeri'at) jevreja?" Pavle onda, nakon što je tako rezonovao, mijenja svoj pravac i počinje da objašnjava uzaludnost zakonodavnih naredbi. On kaže u trećem poglavlju, nakon dugog razgovora o nepotrebnosti djela i ibadeta (bogosluženja, obreda), da se je potpuno prilagodio Musa alejhisselamovom zakonu. U stvari, ovdje ćemo navesti citat od sedamnaestog do dvadeset šestog stiha iz dvadeset prvog poglavlja knjige Djela apostolska: "I kad dođosmo u Jerusalim, braća nas primiše ljubazno. A sutradan Pavle ode s nama Jakovu, gdje se sastadoše sve starješine. Pošto ih pozdravi, poče im redom kazivati sve što je Allah dželle-šanuhu učinio njegovom službom među idolopoklonicima. Oni, kad to čuše, počeše slaviti Allaha dželle-šanuhu, a Pavlu rekoše: 'Vidiš, brate, koliko je hiljada židova koji vjeruju i svi su vatrene pristaše Zakona. A o tebi su čuli da svojim učenjem odvraćaš od Mojsijeva zakona sve židove koji žive među poganima [idolopoklonicima], govoreći im da ne obrezuju djece i ne žive po (otačkim) običajima. Dakle, šta ćemo sad? Narod će se sigurno sakupiti; jer će čuti da si došao. Prema tome, učini ovo što ti kažemo: Imamo četiri čovjeka koji su pod zavjetom; Uzmi ih i podvrgni se s njima obredu čišćenja, i potroši na njih neka obriju svoje glave. Tako će svi uvidjeti da nema ništa od onoga što su čuli o tebi, već da i sam drziš Zakon i živiš po njemu. Što se tiče idolopoklonika koji vjeruju, njima smo napisali i saopštili da oni ništa tako ne drže, osim da se čuvaju od mesa žrtvovanog idolima, i od krvi, i od udavljenoga, i od bluda.' Tada Pavao uze sa sobom spomenute ljude, i sutradan se podvrgnu obredu očišćenja, uđe s njima u hram da najavi istek danima očišćenja kad se za svakog od njih imala prinijeti žrtva." (Djela Apostolska 21, 17-26)

Kako vidimo, Pavle koji je govorio, "Tijelo neće biti čisto ako slijedimo Zakon. Iako je Mesija za nas bio proklet, on nas je spasio od zakonskih naređenja," je uradio po Jakovljevom savjetu i savjetu staraca i očistio se slijedeći Zakon, i ušao u hram.

Tri stiha iz Pavlovih poslanica nam govore nekoliko suptilnih primjera o misterijama hrišćanstva:

Prvo: Među jevrejima koji su vjerovali Mesiju su kolale glasine, koje je Pavle širio, to jest, da, "Obrezivanje (sunnećenje) nije potrebno." To znači da jevreji, koji su vjerovali Isa alejhisselama pod uslovom da ne odustanu od Musa alejhisselamovog zakona, nisu opravdavali promjene Musa alejhisselamovog šeri'ata.

Drugo: U to vrijeme se nije smatralo važnim hoće li Zakon i dalje postojati. Jedna osoba, koja je bila jedan od apostola Isa alejhisselama, je rekla, "Narod se mora sakupiti bez obzira na cijenu" iz čega se dade zaključiti da je prava svrha da se narod uvede u njihovu vjeru bez obzira na upotrebljene metode. Ova sugestija, koju je apostol Isa alejhisselama samo imao hrabrosti da kaže Pavlu, kako bi sjedinio narod, izdaje i iznevjerava temelj na kojem je hrišćanstvo osnovano.

Treće: Pajpas (Engl. Papias), koji je bio čuveni biskup Hirapuliusa se sredinom drugog hrišćanskog vijeka pozvao na dvije kratke rasprave koji su se odnosile na riječi i djela Isa alejhisselama. Jedna od njih je Rasprava po Marku, koji je bio Petrov tumač, a druga je Rasprava po Mateju, koja je bila zbirka naredbi i propisa. Pajpas je izjavio da je rasprava po Marku vrlo kratka, nedovoljna, da nije hronološki poredana, i da se sastoji iz priča i tradicija. To znači da su oba, i Matej i Marko, imali svoje rasprave. Pajpas ih je vidio i o njima pisao opisujući i ističući njihove razlike.

Što se tiče Jevanđelja po Mateju i Marku, koja danas postoje, ona su oba vrlo slična i imaju iste detalje, kao da je jedno od drugog kopirano. Očigledno je da to nisu verzije koje je Pajpas vidio i da su ona kasnije dodavanjima proširena.

S druge strane, Pajpas nije ni spomenuo Jevanđelja po Luci i Jovanu. Pajpas, koji je bio u Hirapuliusu, je upoznao Jovanove učenike, što je sasvim prirodno, i od njih naučio izvjesne činjenice. On nije rekao ni jednu riječ o Jevanđelju po Jovanu. Ova činjenica nam nam govori da je Jevanđelje po Jovanu kasnije napisano.

JEVANĐELJE PO MATEJU

Deveti stih, devetog poglavlja Jevanđelja po Mateju glasi: "I kad Isus pođe odatle dalje, On viđe čovjeka gdje sjedi na carini zvanog Matej i reće mu: 'Hajde za mnom!' On ustade i pođe za njim." (Matej 9, 9) Sada vas molimo da obratite pažnju na sljedeću tačku: Da je ove riječi zaista napisao Matej zašto bi on upotrijebio svoje ime u trećem licu jednine. Zašto on ne bi govorio kao Matej? [Da je autor ovog Jevanđelja bio sam Matej on bi rekao, "Dok sam sjedio na carini Isa alejhisselam mi je prošao. Kada me je vidio, on mi je rekao da ga slijedim i da idem za njim. Ja sam ustao i pošao za njim."]

U Jevanđelju po Mateju je svaki Isa alejhisselamov citat toliko dug da je nemoguće da je izrečen u jednom sjedenju, u jedno vrijeme. U stvari, savjeti i upute koje je on dao apostolima u desetom poglavlju, njegove besprekidne riječi

u petom, šestom, i sedmom poglavlju, njegovo ruženje Perzijanaca u dvadeset trećem poglavlju, i njegovi neprekidni primjeri u osmom poglavlju, su predugi da bi se desili na jednom sjedenju. Dokaz za ovo je to što su ovi isti govori, i primjeri, u drugim Jevanđeljima podjeljeni na različita sijela. To znači da autor ovog Jevanđelja nije Matej, carinski oficir i vjerni Isa alejhisselamov drug.

U Jevanđelju po Mateju Isa alejhisselamova natprirodna čudesa (mu'džize), kao što su izliječenje slijepih siromaha, gubavaca, ili paraliziranih ljudi, njegovo hranjenje velikog broja bijednika, su sva spomenuta na dva mjesta. S druge strane Jevanđelja po Marku i Luci spominju ove događaje samo na jednom mjestu. Stoga, autor Jevanđelja koje se pripisuje Mateju je vjerovatno koristio dva izvora dok je pisao knjigu, i vidio isti događaj u oba izvora. Onda ih je, misleći da su oba događaja drukčija, zapisao kao takve u svoju knjigu.

U petom stihu desetog poglavlja Jevanđelja po Mateju piše da je Isa alejhisselam naređivao svojim glasnicima, to jest apostolima, da ne pozivaju idolopoklonike [u svoju vjeru] i da ne ulaze u Samirijje grad. Malo kasnije se navodi da je on izliječio slugu idolopokloničkog kapetana i kćerku jedne žene iz Ken'ana.

Dok šesti stih sedmog poglavlja zabranjuje, i kaže, "Ne dajte svetinje psima! Ne bacajte svoga bisera pred svinje," (Matej 7, 6) devetnaesti stih dvadeset osmog poglavlja naređuje, "Zato idite i učite sve narode, krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetog." (Matej, 28-19) Dok, s jedne strane, peti stih desetog poglavlja zabranjuje i kaže, "… ne idite na put neznabožaca, ne ulazite ni u jedan Samarijski grad," (Matej, 10-5) četrnaesti stih dvadeset četvrtog poglavlja naređuje, "I propovjedaće se ovo Jevandelje carstva po svemu svijetu, svim narodima za svjedočanstvo i tada će doći svršetak." (Matej: 24-14) [Ovaj i prethodni stih su u potpunoj međusobnoj kontradikciji.]

U ovom Jevanđelju se konstantno ponavljaju ovake suprotnosti i bezbrojne kontradikcije. Ovi dodaci bez sumnje potvrđuju činjenicu da je Jevanđelje po Mateju prepravljano (interpolirano). U Jevanđelju po Mateju nema izvjesnih važnih epizoda koje se nalaze u drugim Jevanđeljima. Na primjer, u ovom Jevanđelju nema epizoda kao što su Isa alejhisselamov izbor sedamdeset učenika, njegov uzlazak na Mele-i havarijjun, njegov -- dva puta -- dolazak u Jerusalem da proslavi Sveti dan (Bajram), kao ni Luazerove rezurekcije iz groba. Dakle, jako je sumnjivo da je ovo Jevanđelje po Mateju u stvari napisao apostol Matej.

JEVANĐELJE PO MARKU

Svi se istoričari slažu da Marko nije bio jedan od apostola. On je možda je bio interpretator apostola Petra.

Papias (Paypas) kaže, "Marko je bio Petrov prevodilac. Marko je zapisao riječi i djela Isa alejhisselama onako kako ih se mogao sjetiti. Ali on nije ispravno poredao riječi i djela Isa alejhisselama koje je napisao. Jer, on ih nije nikada čuo direktno od Isa alejhisselama, niti je ikada bio sa njim. Kako rekoh, Marko je samo bio Petrov prijatelj. Da bi napisao knjigu koja sadrži njegove razgovore sa Petrom i riječi Isa alejhisselama on prepričava događaje na jedan slučajan način, birajući, za svaki događaj koji treba da ispriča, pravo vrijeme i zgodno sijelo. Mi iz ovoga razloga ne bi trebali optuživati Marka što je napisao izvjesne dijelove svoje knjige na način kao da ih je naučio od svog učitelja Petra. Zato što Marko nije smatrao važnim da zapiše što je prethodno čuo, prije nego što zaboravi, ili promjeni bilo koje dijelove."

Rani hrišćanski učenjaci su svakodnevno pisali objašnjenja za Jevanđelje po Marku. Iren, jedan od njih, kaže, "Marko je nakon Petrove i Pavlove smrti zapisao ono što je prije napamet naučio." Kalman iz Aleksandrije kaže: "Petrovi učenici su tražili da Marko napiše svoje Jevanđelje još dok je Petar bio u Rimu. On je to učinio. Petar je čuo za pisanje knjige. Ali, on nije rekao bi li on trebao napisati knjigu ili ne." Istoričar Eusebius kaže: "Kada je to Petar čuo on je bio zadovoljan ovim naporom njegovih učenika. On je naredio da ga čitaju u crkvi." Pa ipak, Jevanđelje po Marku izgleda radije kao imitacija Jevanđelja po Mateju negoli kao Petrove poslanice. Prema tome, knjiga, za koju Papias kaže da je Marko napisao mora biti neka druga knjiga a ne postojeće drugo jevanđelje. Sedamnaesti i osamnaesti stih šestog poglavlja Jevanđelja po Marku kaže: "Jer ovaj Herod (Irod) je zapovjedio da uhvate Jovana i da ga, svezana u lance bace u tamnicu, radi Herodijade, žene svoga brata Filipa, koju bijaše uzeo za ženu, jer mu je Jovan govorio: 'Nije ti dopušteno imati ženu svoga brata.'" (Marko 6, 17-18) Ovo je potpuno netačno. Zato što je u petom poglavlju osamnaestog toma Eusebiusove istorije jasno napisano da je ime Herodijadinog muža bilo Herod, a ne Filip. Ova ista greška se takođe nalazi i u Jevanđelju po Mateju. U stvari, prevodioci, koji su napisali arapsku verziju, koja je redigovana 1273./1821. g.n.e., su 1844. promijenili ovaj stih i izbacili iz Jevanđelja po Mateju i Luci riječ "Filip" iako se ona nalazi u prijevodima iz ranijih godina.

Opet, dvije izjave, u dvadeset petom i dvadeset šestom stihu drugog poglavlja Jevanđelja po Marku, glase ovako: "On im odgovori: 'Zar niste nikad čitali što učini David kad bi u nevolji i skupa sa svojim pratiocima ogladnje? Kako uđe u Allahovu kuću pred Abijatarom poglavarom svešteničkim te kako jede postavljene hljebove, koje je dozvoljeno jesti jedino svještenicima, i kako ih dade svojim pratiocima?" (Marko 2, 25-26)

Ove izjave su pogrešne i netačne iz dva razloga:

***Prvo*:** U to vrijeme je hazreti Davud bio sam. Sa njim nije bio niko.

***Drugo*:** U to vrijeme poglavar rabina nije bio Abijatar nego možda njegov otac Ahimlik. [Članovi skupa "Sedamdesetorice", koji upravlja jevrejskim poslovima, se nazivaju rabini. Njihovi svještenici (vaizi) se nazivaju pisari.]

JEVANĐELJE PO LUCI

Luka nije jedan od apostola. To se sigurno zna. Na početku Jevanđelja po Luci piše: "Budući da su mnogi pokušali srediti pripovijedanje o događajima u koje svakako vjerujemo, kako su nam ih predali oni koji su od početka bili očevici i sluge Riječi, učini se i meni dobro, pošto imam savršeno razumijevanje svega od početka, da ti ih napišem po redu, preuzvišeni Teofile, da se osvjedočiš o sigurnosti onih stvari kojim si se naučio." (Luka 1, 1-4)

Ovaj paragraf ima nekoliko denotacija:

Prvo: Luka je napisao ovo Jevanđelje isto kao što su i mnogi drugi njegovi savremenici pisali Jevanđelja.

Drugo: Luka ističe činjenicu da ne postoji Jevanđelje koje su apostoli lično napisali i da je on, kazavši, "Kako su nam ih predali oni koji su od početka bili očevici i sluge Riječi," u stanju da napravi razliku između pisara Jevanđelja i onih koji su to svojim očima vidjeli.

Treće: On ne tvrdi da je on učenik jednog od apostola. Jer u njegovo vrijeme je bilo bezbroj publikacija, članaka, i poslanica, koje su bile pripisivane svakom apostolu. On se nije nadao da će jedna takva dokumentacija, to jest tvrdnja da je on učenik jednog od apostola, izazvati da drugi povjeruju u njegovu knjigu. On je možda mislio da će ona biti pouzdaniji dokument ako on istakne da je on razmotrio svaku činjenicu iz njenog originalnog izvora i da je to on sve lično ispitao. Trebamo razmotriti jednu tačku: U novije vrijeme protestantski sveštenici uobičavaju da, kad god ponovo štampaju jevanđelje, zamijene kritikovane izraze (dijelove) drugim -- odgovarajućim -- izrazima. U stvari, sa dopuštenjem koje je registrovano datumom 1371. godine i brojem 572, koji je dodijelilo (tursko) Ministarstvo za obrazovanje, engleske i američke biblijske izdavačke kuće su takođe promjenile i sljedeći paragraf. One su zamijenile riječi, "pošto ja znam sve činjenice do najsitnijih detalja," sa riječima, "pošto imam savršeno razumjevanje svega od početka," i tako prilagodili značenje svojim ciljevima. Međutim, francuske verzije, kao i one koje su štampane u Njemačkoj, u sebi sadrže značenje koje smo gore naveli.

Dvadeset sedmi stih trećeg poglavlja Jevanđelja po Luci, kada navodi genealogiju Isa alejhisselama, piše, "Sina Joananova (Joanina), sina Rezina (Risina), sina Zarobabelova (Zorovavelova), sina Salatielova (Salatiilova), sina Nerijeva (Nirijina)." (Luka 3, 27)

Ovdje postoje tri greške:

Prvo: U Starom Zavjetu, u devetnaestom stihu trećeg poglavlja koje se zove Prva knjiga Ljetopisa, imena Zarobabelove djece su jasno napisana. Tamo nema niko da se zove Reza. Ovaj njegov tekst je takođe i u kontradikciji i sa Matejevim tekstom.

Drugo: Zarobabijel nije Salatielov sin. On je Pedajin sin. On je sin Salatijelovog brata.

***Treće*:** Salatijel je Jehonijev (Juhannin) sin. On nije Nerijev sin. Ovo je takođe tako napisano i u Jevanđelju po Mateju. ["Poslije prognanstva u Babilon, Jehonija rodi Salatiela, Salatiel rodi Zorobabijela, …" (Matej 1, 12)]

Opet, trideset peti i trideset šesti stih, trećeg poglavlja Jevanđelja po Luci, kažu, "Sina Sarugova, sina Ragauova, sina Falekova, sina Eberova, sina Salina (Šelahova ili Salihova). Sina Kainanova (Ken'anova), sina Arfakšadova (Arpakšadova ili Arfaksadova), sina Semova, sina Nojeva, sina Lamehova (Lamekova)." (Luka 3, 35-36) I ovo je takođe neispravno. Jer, Sala nije Arfakšadov unuk. On je njegov sin. Ovo je jasno izraženo u prvom poglavlju Prve knjige Ljetopisa (osamnaesti stih), i u jedanaestom poglavlju Knjige Postanka [u desetom, jedanaestom, i dvanaestom stihu.]

Isto tako ni prvi i drugi stih, drugog poglavlja Jevanđelja po Luci, nisu tačni. "U ono vrijeme iziđe zapovijed od cara Augusta da se taksira cijeli svijet. Ovo je bilo prvo taksiranje za vladanja Kvirinijeva Sirijom." (Luka 2, 1-2) Rimljani nisu nikada dominirali cijelim svijetom. Kako će onda oni izdati zapovijed o taksiranju cijeloga svijeta? U stvari, protestantski sveštenici su, kao i obično, da bi izbjegli ovo pitanje, promijenili ove riječi u izdanju Novog Testamenta 1886. godine i ovako napisali, "U ono vrijeme iziđe zapovjed da se provede popis naroda u svoj zemlji." S druge strane, u turskoj verziji, koju je 1243./1827. g.n.e. izdalo Britansko društvo, ovaj pasos je ovako napisan, "U ono vrijeme, iziđe zapovijed cara Augusta, o popisu svjetskog stanovništva. To je bio prvi popis za vrijeme Kirinova (Kvirinijeva) upravljanja Sirijom. I pođoše svi da se upišu, svaki u svoj grad. Tada pođe i Josip iz Galileje iz grada Nazareta u Judeju u grad Davidov, koji se zvaše Betlehem (Vitlejem), jer on bijaše iz doma i plemena Davidova. Da ga taksiraju s Marijom, njegovom ženom, koja bijaše trudna. (Luka 2, 1-5) Kada je kasnije započelo ispitivanje ovog citata, ni istoričari, ni Lucini savremenici, ni oni koji su malo prije njih živjeli, nisu ništa kazali po pitanju taksi. Što se tiče Kiriniusa on je postao guverner Sirije petnaest godina poslije rođenja Isa alejhisselama. Prema tome, očigledno da se ovo nije moglo desiti u njegovo vrijeme, čak i ako predpostavimo da je bilo sumnjivih taksi.

JEVANĐELJE PO JOVANU

Kako je poznato, sve do pojave četvrtog jevanđelja, koje se pripisuje Jovanu, Isa alejhisselamova vjera se nije razlikovala od Musa alejhisselamovog Zakona (vjerskih propisa). Ona se temeljila u svim svojim vjerovanjima na principu tevhida (da je Allah jedan). Jevanđelje po Jovanu je bilo to koje je prvo spomenulo riječ trojstvo, to jest tri uknuma, i odovelo u zabludu one koji su vjerovali Isa alejhisselama, na taj način što je ubacilo u njihovo vjerovanje [akidu] doktrinu o trojstvu (vjerovanje u tri boga, ilaha). Mi smo prethodno naveli citate o Jevanđelju po Jovanu iz knjiga ranih vjerskih ljudi, hrišćana.

Ovu knjigu nije napisao Jovan (Ivan, Juhanna), Zebedejev (Zejdov) sin. Nju je poslije drugog stoljeća napisao neki nepoznati autor. Savremeni evropski istoričari, orijentalisti, su to dokazali raznim dokazima.

Prvi dokaz: Na početku Jevanđelja po Jovanu ovako piše, "U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše u Allaha (dželle-šanuhu) i Riječ bijaše Allah." (Jovan 1, 1) Ove riječi su suptilne stvari jedne nauke koja se zove ilm-i kelam. Ovih riječi nema ni u jednom drugom jevanđelju. Da je Isa alejhisselam rekao ove riječi one bi se takođe nalazile i u svim drugim jevanđeljima. Prema tome, njegov autor nije apostol Jovan već neko drugi, neko ko je u rimskoj i aleksandrijskoj školi studirao Platonovu filozofiju o tri hipostaze (uknuma). Mi ćemo ovo malo kasnije protumačiti.

Drugi dokaz: Pisanje o bludnici, od prvog do jedanaestog stiha u osmom poglavlju Jevanđelja po Jovanu, su pobile sve hrišćanske crkve i rekle da ono ne pripada Jevanđelju. To znači: Ili da je autor sakupio sva jevanđelja na koja je naišao, dodavajući im još mnoge druge stvari koje je tu i tamo našao, ili je neko nakon njega dodao ove stihove. Prema prvom slučaju, autor je napisao jednu zbirku u kojoj nije razlikovao istinu od neistine, tako da se zbirka, koju je napisao, sastoji od neprihvatljivih stvari. Prema drugom slučaju se mora priznati da je ovo jevanđelje prepravljeno (interpolirano). Ono u svakom slučaju ima sumnjiv postanak i ne zaslužuje vjerovanje.

Treći dokaz: Ovo jevanđelje u sebi nema izvjesnih primjera, događaja, i čuda, koja se nalaze u drugim jevanđeljima. Ono u sebi sadrži puno stvari koje ne postoje u drugim jevanđeljima. Epizode kao što su, Luazerovo proživljavanje, mijenjanje vode u vino, njegovo (Isaovo) povjeravanje njegovog dragog učenika i njegove majke jedno drugom, postoje samo u ovom jevanđelju. Ovih epizoda nema u drugim jevanđeljima. Mi ćemo kasnije dati o ovom opširne podatke.

Četvrti dokaz: Ni Papajs ni Justinijan, među ranim hrišćanima, ne spominju da su vidjeli ovo jevanđelje. Naročito Justinijan, koji je priznao da autor Jevanđelja po Jovanu nije apostol Jovan, nije rekao ništa o ovom jevanđelju.

Peti dokaz: Način izražavanja u pripovijedanju sakupljenih događaja u druga tri jevanđelja je potpuno drukčiji od stila govora koji je upotrijebljen u Jevanđelju po Jovanu. Na primjer, u druga tri jevanđelja Isa alejhisselam, kao učitelj, koji želi da poduči narod, ne odobrava Farisijevo licemjerno ponašanje. On naređuje čišćenje kalba, približavanje Allahu dželle-šanuhu, ljubav prema ljudima, formiranje lijepog ponašanja, i zabranjuje naklonosti koje su suprotne Musaovom alejhisselam zakonu. Njegova učenja i savjet ljudima je jasan, prirodan, i svako ga može razumjeti. Iako su ova tri Jevanđelja u izvjesnim svojim pripovijedanjima u međusobnoj kontradikciji, ona koja se međusobno slažu, se izgleda baziraju na istom izvoru. S druge strane, Jevanđelje po Jovanu sa njima nema nikakve sličnosti. Ono uzima jedan potpuno drukčiji stil, i u svom pripovijedanju, i u odnosu na Isa alejhisselamove moralne vrijednosti (ahlak), i u njegovom načinu ponašanja. Isa alejhisselam je u ovom jevanđelju predstavljen kao čovjek koji zna grčku filozofiju, i čiji elegantni i elokventni jezik više izražava

njegovo lično plemstvo nego vrline, kao što su strah od Allaha dželle-šanuhu, i lijepe moralne karakteristike (ahlak). Način izražavanja koji je u njemu odabran nije mesijski stil, koji narod upotrebljava, već rječnički, i sintaksični, koji je specifičan za aleksandrijske škole. Njegove izjave, koje su jasne i razgovjetne u druga tri Jevanđelja, su u ovom jevanđelju dvosmislene. Ono je puno, dobro organizovanih ponavljanja, većinom sa važnim duplim značenjima, koja su aranžirana na jedinstven način. Stil koji je upotrijebljen u Jovanu, umjesto da privuče nečiji kalb, radije podstiče njegova osjećanja poricanja, i mržnje. Da se je ovo jevanđelje pojavilo najednom, u skorije vrijeme, nakon što je negdje bilo sakriveno, niko ne bi povjerovao da ga je napisao jedan od apostola. Pošto je ono stoljećima poznato, hrišćani nisu u stanju da shvate ove čudnosti.

Šesti dokaz: Ovo jevanđelje ima više grešaka. Na primjer, pedeset prvi stih prvog poglavlja Jevanđelja po Jovanu glasi, "I reče mu: 'Zaista, zaista, vam kažem vidjećete otvoreno nebo i anđele Allahove gdje se penju i silaze k sinu čovječijem.'" (Jovan 1, 51) U stvarnosti, ove Isa alejhisselamove riječi, su se desile nakon njegovog krštenja u Erdenskoj vodi i silaska svetog Duha (Ruh-ul-kudsa). Poslije toga niko nije vidio ni otvaranje nebesa, ni silazak meleka (anđela), na Isa alejhisselama.

Trinaesti stih trećeg poglavlja ovog Jevanđelja glasi: "I niko se nije popeo na nebo **osim** onaj koji siđe s neba, to jest, sin čovječiji koji je na nebu." (Jovan, 3-13) Ovaj stih je netačan iz nekoliko razloga.

***Prvo*:** Dio koji je interpretiran rječju "**osim**" je kasnije ubačen. Ovaj stih je na taj način promijenjen. Zato što prvi dio stiha glasi, "I niko se nije popeo na nebo osim onaj koji je siđe s neba." Međutim, autor ovog Jevanđelja, ili jedan od njegovih urednika, je ubacio objašnjavajuću riječ da istakne činjenicu da se i čovječanstvo, to jest Isa alejhisselam, podrazumijeva ovim stihom. Pažljiva opservacija će odmah pokazati da je ova riječ ubačena. Jer, kada odvojimo prvi dio stiha od ove objašnjavajuće riječi, njegovo pravo značenje postaje jasno, "I niko -- **osim meleka (anđela) koji su sišli na zemlju** -- neće uzaći na nebesa." U suprotnom se podvaljuje da je "sin čovječiji taj koji je sišao s neba" i poriće činjenica ga je začela hazreti Merjem preko svetog Duha [Džebraila alejhisselam] i da on (hazreti Isa) nije sišao s neba. Štaviše, moraće se odbaciti da je Isa alejhisselam bio na zemlji, a ne na nebesima, jer on kaže, "sin čovječji koji je na nebesima". Osim toga, nemoguće je da je Isa alejhisselam rekao oboje istovremeno, to jest, i "onaj koji je sišao s neba", i "koji je na nebu."

***Drugo*:** Isto tako ni početni dio ovog stiha ("I niko se ne pope na nebo …") nije tačan. Jer, dvadeset četvrti stih petog poglavlja u Knjizi Postanka, i jedanaesti i dvanaesti stih drugog poglavlja Druge knjige o Kraljevima, kažu da su se takođe i Henok (Ahnuh) i Ilija (Ilja) alejhimusselam popeli na nebo. Dakle, nema sumnje da je ovaj stih promijenjen (interpoliran).

Peto poglavlje

KONTRADIKCIJE I PROTIVURJEČNOSTI IZMEĐU ČETIRI JEVANĐELJA

U današnjim jevanđeljima ima bezbroj grešaka, kontradikcija, i promjena (interpolacija). U knjizi **Izhar-ul-hak** su mnoge od njih objašnjene. Po ovom pitanju također ima obimnih i detaljnih podataka i u knjigama koje su napisali, i koje još uvijek pišu i objavljuju njemački orijentalisti, kao što su Joizer, Davis, Miel, Kepler, Maće, Bred Schneider, Griesbach Huge, Lesinag, Herder, Straus, Haus, Tobian, Thyl, Carl Butter, i mnogi drugi. Ovdje ćemo spomenuti samo neke od njih.

U Jevanđeljima po Mateju i Luci ima puno velikih razlika u odnosu na Isaove (Isusove), sallallahu ala Nebijjina ve alejhi ve sellem, pretke.

U Jevanđelju po Mateju su navedena sljedeća imena, kao preci Isa alejhisselama: Abraham (Ibrahim), Izak (Ishak), Jakov (Ja'kub), Juda (Jehuda), Fares (Faris), Esrom (Harson), Aram (Iram), Aminadab (Aminabad), Naason (Nahšon), Salmon, Booz (Buaz), Obed (Obid), Jesej (Jesse), David (Davud), Salomon (Sulejman), Roboama (Rehobeam), Abija, Asa, Jozafat (Jehašafat), Joram, Ozija (Uzzija), Joatama (Jotam), Ahaz, Ezkija (Hazkija), Manasija (Manesse), Amon, Jozija (Jošija), Jehonija (Jekonija), Salatiel (Šaltoil), Zorobabel (Zerubabel), Abijud (Abihud), Elijakim (Eljakim), Azor, Sadok, Ahim, Elijud (Elliud), Eleazar (Eliazer), Matan (Mattan), Jakov (Ja'kub), Josipa muža Marije (Jusuf Merjemin muž). (Matej 1, 1-16) [Evo, opet, kao i u Jevanđelju po Luci, Salatiel (Šaltoil) je predstavljen kao Zorobabelov otac što nije istina.]

Međutim, u dvadeset trećem i narednim stihovima trećeg poglavlja Jevanđelja po Luci su napisana sljedeća imena: Tare (Taruh), Abraham (Ibrahim), Izak (Ishak), Jakov (Ja'kub), Juda (Jehuda), Fares (Faris), Esrom (Hasron), Aram (Iram), Aminadab (Aminabad), Naason (Nahšon), Salin (Salmon), Booz (Buaz), Obed (Obid), Jesej (Jesse), David (Davud), Natan, Matata (Mattasa), Menin (Minan), Melej (Milja), Elijakim (Eljakim), Jonam (Jonan), Josip (Jusuf), Juda (Jehuda), Simeon (Sem'un), Levi (Lavi), Matat (Metsad), Jorim (Jorim), Eliezer (Eliazar), Isus (Juša), Her (Ejr), Elmadam (Elmodam), Kozam (Kosam), Adi (Addi), Melki, Nerij (Nejri), Salatiel (Šaltoil), Zorobabel (Zerubabel), Reza (Risa), Joanan (Juhanna), Joda (Jehuda), Josek (Jusuf), Semejev (Šemi), Matatija (Mattasija), Maat (Mahat), Nagaj (Nadžaj),

Hesli, Nahum, Amos, Matatij (Metasija), Josip (Jusuf), Janej (Janna), Melki, Levi (Lavi), Matat (Metsat), Heli, Josip (Jusuf Merjemin/Marijin muž). (Luka 3, 23-34).

1 - Po Mateju je Josip (Jusuf), za kog je rečeno da je Isa alejhisselamov otac, Jakovljev (Ja'kubov) sin. On je prema Luci Helijev sin. Matej je bio vrlo blizak Isau alejhisselam. Međutim, Luka je Petrov učenik. Oni bi trebali biti ljudi koji uče i posmatraju one koji su im bliski. Oni čak nisu u stanju ni da ispravno pronađu, ispitaju, i zapišu, ime osobe za koju tvrde da je Isa alejhisselamov djed. Ko bi onda, na svijetu, povjerovao u njihova druga pripovijedanja?

2 - Po Mateju je Sulejman (Solomon) alejhisselam Davudov (Davidov) alejhisselam sin. Ali on po Luci nije Davudov alejhisselam sin. Po Luci je Natan Davudov alejhisselam sin.

3 - Matej kaže da je Salatiel Jehonijev sin. Luka kaže da je on Nejrijev sin. Po Mateju je Abihud Zerobabelov (Zorovaveljov) sin. Po Luci je Reza Zerobabelov sin. Isto tako je zapanjujuće i to što se u devetnaestom stihu trećeg poglavlja Prve knjige Ljetopisa (Ahbar-i ejjam sefer-i ula) kaže da su Zerobabelovi sinovi Mešullam (Mesulam) i Hananje (Hananija). Tamo se Abihud i Reza čak ni ne spominju.

4 - Od Ibrahima (Abrahama) alejhisselam do Jusufa Nedždžara (Josipa stolara, drvodjelje), po sedamnaestom stihu prvog poglavlja Jevanđelja po Mateju imaju četrdeset dvije generacije Isaovih alejhisselam djedova. Međutim, nabrojano je samo četrdeset imena. S druge strane, po Lucinom nabrajanju, ima ih pedeset i pet.

Hrišćanski učenjaci su po ovom pitanju ostali potpuno zbunjeni i zabezéknuti. Neki od njih su to pokušali objasniti na način koji niko, ko ima zdrav razum, ne bi mogao prihvatiti. Iz tog razloga su učenjaci kao što su Eckhart, Keiser, Haisee, Ghabuth, Wither, Fursen, i drugi, priznali činjenicu i rekli, "Ova Jevanđelja imaju u sebi puno kontradiktornih stvari u odnosu na njihova značenja." Ovo je tačno. Jer, nedosljednosti i greške nisu samo u tom pogledu već i u drugim stvarima.

Isa alejhisselam je došao na ovaj svijet bez oca. Međutim, iako ga židovi kleveću i nazivaju [haša!] dijetetom bluda (veled-i zina) hrišćani mu daju oca, i kažu, da mu je Jusuf (Josip, Josif) bio otac, iako mu on nije bio otac. To je jedna zapanjujuća indolencija (gaflet) i paradoks. Ajeti Kur'ani kerima koji se odnose na Isa alejhisselama upotrebljavaju izraze kao što su, "**Isa ibni Merjem, to jest Isa Merjemin sin.**" U Kur'ani kerimu je jasno rečeno da Isa alejhisselam nije imao oca.

5 - U dvadeset drugom i dvadeset trećem stihu prvog poglavlja Jevanđelja po Mateju piše: "A sve je to bilo da se izvrši što je Rabb (Gospodar) rekao preko Poslanika koji govori, evo, Djevica će zatrudnjeti i rodiće sina, i daće mu ime Emanuel, što znači Allah je s nama." (Matej 1, 22-23) Prema hrišćanskim sveštenicima riječ "Poslanik", u ovom stihu, podrazumijeva Išaju (Izaiju) alejhisselam. Oni, kao dokaz za to, navode četrnaesti stih sedmog poglavlja Izaije, koji glasi, "Zato, sam će vam Rabb (Gospodar) dati znak: Evo, začeće

djevojka i roditi sina, i daće mu ime Emanuel!" (Izaija 7, 14) Rahmetullah Efendija ovo detaljno objašnjava u svojoj knjizi **Izhar-ul-hak**. On kaže da je ovo pogrešan zaključak iz tri razloga:

***Prvo*:** Riječ, koju su prevodioci jevanđelja i prevodioci Knjige Izaija preveli kao "**azra**" (što znači **djevica**), je ilmetun što je ženski rod od riječi ilm (znanje). Prema židovskim učenjacima ova riječ znači "**mlada žena**". Oni kažu da je ova ista riječ također upotrijebljena i u značenju "**udata žena**", bez obzira bila ona djevica ili ne, i u tridesetom poglavlju Solomonovih izreka (Sifr-ul-emsal). Tri grčke verzije Knjige Izaija koje su preveli Ikola, Thedusjen, i Semkis, su protumačile ovu riječ kao "mlada žena". Ovi prijevodi su prema hrišćanskim sveštenicima jako stari. Pripovijeda se da je prvi preveden 129. godine, drugi 175. godine, a treći 200. godine. Rani hrišćani su sve ove prijevode toplo prihvatili, a naročito onaj Thedusejnov. Prema tome, izgleda da je, prema jevrejskim učenjacima i tumačima ovih prijevoda, riječ koju je Matej upotrijebio netačna. Fery, u svom govoru o hebrejskom leksikonu, u knjizi koja je popularna i prihvaćena među protestantskim sveštenicima, kaže da ova riječ, to jest riječ "azra", znači "mlada žena". Oni (protestanti) kažu da ova riječ, po ovom objašnjenju, ima dvojno značenje. Međutim jevreji, čiji je ovo maternji jezik, su kao odgovor na ovakvo svešteničko objašnjenje rekli da, kao prvo, Matejeva riječ nije tačna, a kao drugo, dati riječi "azra" značenje "djevica", koje se protivi i koje je suprotno ranijim prijevodima jevrejskih tumačenja, zahtijeva čvrst dokaz. Sveštenik koji je napisao knjigu **Mizan-ul hak** kaže, u njegovoj knjizi pod naslovom **Hall-ul eškal**, da je značenje riječi sigurno "azra". On nije u pravu. Dva dokaza koja smo gore naveli su dovoljna da ga opovrgnu.

***Drugo*:** Dvadeseti stih prvog poglavlja Jevanđelja po Mateju glasi: "Ali dok je on o ovom razmišljao, gle, pojavi mu se u snu anđeo Gospodarov (Rabbov) i reče: 'Josipe, sine Davidov, nemoj se bojati da uzmeš sebi Mariju, ženu svoju; jer je ono što je u njoj začeto doista od Duha svetoga.'" (Matej 1, 20) "I ne upozna je dok ne rodi sina prvorođenog. I nadjenu mu ime Isus." (Matej 1, 25)

S druge strane, u prvom poglavlju po Luci se kaže da je hazreti Merjem (Marija) sobom vidjela meleka (anđela) Džebraila alejhisselam. Prema trideset prvom stihu istog poglavlja melek je rekao hazreti Merjemi: "I evo, ti ćeš zatrudnjeti i roditi sina kome ćeš dati ime Isus." (Luka 1, 31)

Matej nam govori da se melek pojavio Josipu u snu, a Luka, da ga je hazreti Merjem vidjela na jávi.

Štaviše, u dvadeset trećem stihu prvog poglavlja Jevanđelja po Mateju piše: "Evo, Djevica će zatrudnjeti i roditi sina i daće mu ime Emanuel, …" (Matej 1, 23) Ovaj stih je istovremeno i četrnaesti stih Knjige Izaija. Ovo nije tačno. Jer, Isa alejhisselam nije nikada rekao da je njegovo ime Emanuel.

***Treće*:** Sljedeća epizoda onemogućava davanje imena Emanuel Isa alejhisselamu. Kada su Rason, aramski vladar, i Pekah (Fakah), izraelski vladar, sastavili u Jerusalemu svoje vojske sa ciljem da se bore protiv judejskog vladara, njihov savez je alarmirao Ahaza bin Jusana. Dženab-i Hak (Allah dželle-šanuhu)

je poslao objavu (vahj) Izaiji (Išaji) alejhisselam da smiri Ahaza. Izaija alejhisselam je obradovao Ahaza radosnim vijestima: "O Ahazu! Nemoj se plašiti! Oni tebe neće pobijediti. Njihovi suvereniteti će uskoro biti uništeni i oni će nestati." On je takođe rekao i o predznacima (alamete) koji će se desiti: "Mlada žena će zatrudnjeti i rodiće sina. Prije nego što ovaj dječak mogne razlikovati dobro od zla ova dva carstva će biti uništena." Pekino carstvo je uništeno na dvadeset prvu godini od ovih vijesti. Onda, ovaj dječak je morao biti rođen prije nestanka Pekinog carstva. S druge strane, rođenje Isa alejhisselama je bilo sedam stotina dvadeset i jednu godinu poslije nestanka Pekine države. Prema tome, ehli kitabije (sljedbenici svetih knjiga tj. hrišćani i jevreji) se ne slažu po pitanju istinitosti ovog pripovijedanja. Neki hrišćanski sveštenici i Bens [Dr. George Benson], doktor istorije, su rekli da je "mlada žena", na koju je Izaija alejhisselam mislio, bila njegova žena i da je on prema tome rekao propovjed. Ovo objašnjenje izgleda najprihvatljivije i najvjerodostojnije.

6 - U drugom poglavlju Jevanđelja po Mateju se kaže da je Josip (Jusuf-un-Nedždžar), iz straha od Heroda, uzeo Merjemu i Isa alejhisselama i odveo ih u Egipat. Petnaesti stih drugog poglavlja glasi ovako: "I bi tamo do smrti Irodove (Herodove) -- da se ispuni što je Rabb rekao, preko Poslanika, 'Iz Egipta pozvah sina svoga'". (Matej 2, 15) Poslanik na kog se ovdje misli je Hošea (Juša'). Autor ovog Jevanđelja po Mateju nas upućuje na prvi stih jedanaestog poglavlja knjige Hošea u Starom Zavjetu. To nije tačno jer ovaj stih nema veze sa Isa alejhisselamom. Ispravan oblik ovog stiha se nalazi u arapskom prijevodu koji je štampan 1226./1811. g.n.e. On ovako glasi: "Ja sam volio Israila od njegovog djetinjstva i pozvao sam njegovu djecu iz Egipta." Ovaj stih je znak Allahovog dželle-šanuhu dobročinstva (ihsana) koje je u vrijeme Musa alejhisselama dodijeljeno Izraelcima. Autor knjige Jevanđelja po Mateju je promijenio ovaj stih Starog zavjeta. On je, umjesto trećeg lica "njegov", upotrijebio prvo lice jednine zamjenice "moj" i zamijenio množinu "djeca" jedninom "sin" (ibn). Autori arapske verzije, koja je izdata 1260./1844. g.n.e., su, slijedeći njegov primjer, napravili [namjerne] promjene [te su tako u potpunosti promijenili značenje]. Međutim, kada pročitamo stihove koji iza njih slijede, razlog za mijenjanje nam postaje jasan. U stvari, sljedeći stih jedanaestog poglavlja knjige Hošea glasi: "Kako su ih zvali, oni su se od njih sve više okretali. Oni su baalima [baali su idoli koje je narod obožavao u vrijeme Iljasa (Ilije) alejhisselam] žrtve žrtvovali, ..." (Hošea 11, 2) Ovo ne može biti slučaj sa hazreti Isaom niti sa židovima, Isa alejhisselamovim savremenicima, niti čak ni sa židovima koji su živjeli pet stotina godina prije Isa alejhisselamovog rođenja. Jer, u istoriji je jasno napisano da su židovi -- pet stotina trideset šest godina prije Isa alejhisselamovog rođenja, to jest nakon njihovog spasa od ropstva u Babilu -- odustali od obožavanja idola, i da su u pokajanju napustili obožavanje idola. Jasno je zapisano da oni poslije toga nisu obožavali idole.

7 - U devetnaestom i narednim stihovima drugog poglavlja Jevanđelja po Mateju piše, "Ali, kada Herod (Irud) umrije, gle, anđeo se Rabbov ukaza u snu Josipu (Josifu) u Egiptu. 'Ustani, reče, uzmi dijete i njegovu majku i idi u zemlju

Izraelsku jer su umrli oni koji su htjeli ubiti dijete.' I on ustade, i uze dijete i njegovu majku te dođe u zemlju Izraelsku. Ali kad sazna da u Judeji vlada Arhelaj, namjesto svoga oca Heroda, poboja se ići onamo pa, pošto primi u snu zapovijest, ode u krajeve galilejske. I došavši onamo, nastani se u gradu koji se zove Nazaret, da bi se ispunilo ono što je rečeno po prorocima, zvaće se Nazarećanin." (Matej 2, 19-23) Ni ovo, takođe, nije tačno. Nijedna knjiga, koju je donijeo Poslanik, nije ovako rekla. Jevreji ovo potpuno odbacuju, i kažu, da je to jedna laž i kleveta. [U stvari jevreji ne vjeruju da je ijedan Poslanik živio u Galileji, da i ne govorimo o Nazaretu. Pedeset drugi stih sedmog poglavlja Jevanđelja po Jovanu nam to jasno izražava, "Odgovoriše mu: 'Da nisi i ti iz Galileje? Ispitaj, pa ćeš vidjeti da iz Galileje ne dolazi nikakav prorok!" (Jovan 7, 52) Ovaj Jovanov stih kontradiktira Matejevom stihu koji smo prethodno naveli.] Ako hrišćanski sveštenici imaju po ovom pitanju ikakav drugi podatak oni bi ga onda trebali reći.

8 - Kako piše na početku četvrtog poglavlja Jevanđelja po Mateju šejtan (sotona, đavo) je htio da iskuša Isa alejhisselama. Njega je Duh (Ruh) odnijeo u pustinju. On je postio četrdeset dana i četrdeset noći i na kraju ogladnio. Zatim je šejtan odveo Isa alejhisselama u sveti grad, naveo ga da se popne na vrh hrama (na kubbe), i kaže: "Ako si zaista sin božji, skoči dolje, jer je napisano: "Narediće svojim anđelima za tebe da te nose na rukama." (Matej 4, 6) Isa alejhisselam je odgovorio šejtanu, "Ne kušaj Rabba svojega!" (Matej 4, 7) Onda ga je odveo u planine i rekao: "Sve ću ti ovo dati ako padneš ničice te mi se pokloniš." (Matej 4, 9) Isa alejhisselam je odgovorio šejtanu: "Idi od mene, sotono, jer je napisano, Rabbu svojemu se klanjaj i Njemu jedinom služi!" (Matej 4, 10)

U dvanaestom i trinaestom stihu prvog poglavlja Jevanđelja po Marku piše: "I odmah ga Duh odvede u pustinju. I bi ondje u divljini četrdeset dana, i sotona ga kušaše; i bi sa zvjerinjem; i anđeli mu služahu." (Mark 1, 12-13) Ovdje se ne pominju šejtanska iskušavanja i Isaov alejhisselam četrdesetodnevni post.

9 - Šesti i sedmi stih dvadeset šestog poglavlja Jevanđelja po Mateju kaže, "Dok je Isus boravio u Betaniji (Vitaniji), u kući Šimuna gubavca, primače mu se neka žena s alabasternom posudom dragocjene masti te mu je izli na glavu dok je sjedio za trpezom." (Matej 26, 6-7)

Treći stih četrnaestog poglavlja Jevanđelja po Marku kaže: "Kad je Isus u Betaniji, u kući Šimuna Gubavca, bio za trpezom, dođe neka žena s alabasternom kutijom prave vrlo skupocjene nardove masti. Razbi kutiju i poli ga po glavi." (Marko 14, 3)

Kako piše u trideset šestom, trideset sedmom i trideset osmom stihu sedmog poglavlja Jevanđelja po Luci: "Jedan od fariseja ga je molio da on kod njega jede. I on uđe u farisejevu kuću i sjede za trpezu. I, gle, žena u gradu, koja bijaše grešnica, kada je doznala da je Isus za trpezom u farisejevoj kući, donese sa sobom alabasternu kutiju s mašću, i stade iza njega kod njegovih nogu plačući, i poče mu suzama prati noge, i otirati ih svojom kosom, i ljubiti

njegove noge, i mazati ih masnoćom." (Luka 7, 36-38) "A njoj reče: 'Oprošteni su ti grijesi.'" (Luka 7, 48)

S druge strane, ovaj isti događaj se ovako pripovijeda u dvanaestom poglavlju Jevanđelja po Jovanu: "Šest dana prije Pashe dođe Isus u Betaniju gdje stanovaše Lazar koga Isus podiže od mrtvih. Tu mu pripremiše večeru na kojoj je Marta posluživala. Lazar bijaše jedan od onih što su s Isusom sjedili za trpezom. Tada Marija uze litru prave nardove dragocjene i miomirisne pomasti te Isusu pomaza noge pa mu ih otr svojom kosom. Kuća se napuni mirisom pomasti." (Jovan 12, 1-3) [Kako vidimo isti događaj je različito prepričan u četiri Jevanđelja.]

10 - U devetnaestom, dvadesetom i dvadeset prvom stihu prvog poglavlja Jevanđelja po Jovanu piše: "I ovo je svjedočanstvo Jovanovo (svjedočanstvo Jovana Krstitelja, Jahje), kad mu židovi iz Jerusalema poslaše neke sveštenike i levite da ga upitaju, Ko si ti? I on prizna; ne zanijeka, nego priznade, Ja nisam Hrist. I upitaše ga, Pa onda ko si? Jesi li Ilija? I on reče, Nisam. Jesi li prorok? I on (Jovan Krstitelj, Jahja) odgovori, Ne." (Jovan 1, 19-21)

S druge strane, prema četrnaestom stihu jedanaestog poglavlja Jevanđelja po Mateju, Isa alejhisselam je pred ljudima rekao o Iliji (Jahji): "I ako hoćete vjerovati, on je Ilija, koji će doći." (Matej 11, 14) Matej opet piše u desetom, jedanaestom, dvanaestom, i trinaestom stihu sedamnaestog poglavlja: "I zapitaše ga njegovi učenici, govoreći, Zašto onda pisari govore da prvo mora doći Ilija? A Isus im odgovori i reče, Ilija će bez sumnje prvo doći, i opet sve na svoje mjesto postaviti Ali ja vam kažem da je Ilija već došao, i da ga oni nisu prepoznali, nego su s njim postupili kako im se prohtjelo. Slično će također od njih patiti i Sin Čovječji. Tada učenici shvatiše da im on govori o Jovanu Krstitelju." (Matej 17, 10-13) Kako se iz ovog finalnog pasusa dade razumjeti Jovan Krstitelj (Jahja) je obećani i očekivani Ilija. Prema Jovanovom i Matejevom Jevanđelju se izjave o Jahji alejhisselam ne slažu sa onom koju je dao Isa alejhisselam. [Zato što Jahja alejhisselam, u Jevanđelju po Jovanu, kaže da on nije Ilija. Jedan od razloga zašto Jevreji nisu prihvatili Isa alejhisselama je zato što su oni, prije njega, očekivali Ilijin dolazak. Ovdje je navedena kontradikcija jasna kao dan.]

11 - Anđeo koji, u prvom poglavlju Jevanđelja po Luci, donosi Zekerijjau alejhisselam vesele vijesti o hazreti Jahji nabraja Jahjine kvalitete i kaže u sedamnaestom stihu: "I on će napred doći pred njim u duhu i sili Ilijinoj, da okrene srca očeva prema djeci, a nepokorne mudrosti pravednika." (Luka 1, 17) Ovaj stih, kojeg pripovijeda Matej, se ne slaže sa stihom kojeg smo gore naveli pošto bi bilo paradoksalno da Jahja bude oboje, i da bude Ilija i da ima Ilijine mudrost i vrline.

12 - Dvadeset četvrti, dvadeset peti i dvadeset šesti stih četvrtog poglavlja po Luci glasi: "I on reče, 'Zaista vam kažem, nijedan Poslanik nije priznat u svom zavičaju. Ali, ja vam govorim o istini, u vrijeme Ilijino u Izraelu bijahu mnoge udovice, kad se nebo zatvori na tri godine i šest mjeseci, te po svoj zemlji zavlada velika glad. I ni jednoj od njih ne bijaše poslan Ilija osim

udovici u Sarepti (Sarfati) sidonskoj.'" (Luka 4, 24-26) Pošto se ovaj događaj nije desio u vrijeme Jahje alejhisselama, njegovo se prepričavanje, očigledno, ne slaže sa Matejovim pripovijedanjem. [Jer u Jevanđelje po Mateju se iznosi da je Jahja alejhisselam živio u vrijeme Isa alejhisselama i da je on bio Ilija. S druge strane događaj, u kom je nebo bilo tri godine i šest mjeseci zatvoreno -- suprotno pripovijedanju koje se nalazi u Lukinom Jevanđelju -- se nije desio u vrijeme Isa alejhisselama i Jahje (Jovana Krstitelja) -- koji je predstavljen kao Ilija.]

13 - Pedeset treći i pedeset četvrti stih devetog poglavlja Jevanđelja po Luci kaže: "I ne primiše ga, jer vidješe da ide u Jerusalim. A kad to vidješe njegovi učenici Jakov (Ja'kub) i Jovan (Ivan, Juhanna), rekoše: 'Gospode (Ja Rabb), hoćeš li da kažemo neka oganj siđe s neba i uništi ih?' kao što je to i Ilija učinio?'" (Luka 9, 53-54) (Prevodiočeva napomena: Riječi, "Kao što je i Ilija učinio" su uzete iz Biblije koju je izdala Novinarska izdavačka kuća Stvarnost -- Zagreb, 1968.) Dakle, čak i Isa alejhisselamovi apostoli su znali da da Jahja nije Ilija i da je Ilija živio prije njih. Ovo pripovijedanje se također kosi i sa Matejevim pripovijedanjem.

14 - U prvom, drugom i trećem stihu dvadeset prvog poglavlja Jevanđelja po Mateju piše da je Isa alejhisselam poslao dva svoja apostola u obližnje selo i naredio im da mu donesu magaricu, koja je tamo bila privezana, i njeno magare. Druga Jevanđelja ne spominju magaricu već samo govore o magaretu.

15 - Šesti stih prvog Markovog poglavlja piše da je Jahja (Jovan) jeo skakavce i divlji med. Osamnaesti stih jedanaestog poglavlja Jevanđelja po Mateju, s druge strane, kaže da Jahja nije ništa ni jeo ni pio. [Njihove izjave su međusobno potpuno suprotne.]

16 - Jevanđelja po Mateju ovako pripovijeda: "Tada dođe Isus iz Galileje na Jordan Jovanu (Jahji) da ga on krsti. Ali Jovan ga odvraćaše, govoreći: 'Ti mene treba da krstiš, a ti dolaziš meni?' A Isus mu odgovori i reče: 'Pusti sada! Jer tako nam dolikuje da ispunimo svaku pravdu!' Tada mu Jovan popusti. I Isus, kada je bio kršten, odmah iziđe iz vode: I gle! Otvoriše se nebesa i on ugleda Duha Allahovog gdje silazi kao golub i spušta se na njega. I gle, glas s neba, koji kaže: 'Ovo je sin moj ljubljeni sa kojim sam jako zadovoljan.'" (Matej 3, 13-17) I opet, drugi i treći stih jedanaestog poglavlja, kaže: "A kad Jovan (Jahja) doču u tamnici za Hristova djela (mu'džize), posla dva svoja učenika, i reče mu [Isau], Jesi li ti onaj što će doći [Mesih, Mesija], ili da čekamo drugoga?" (Matej 11, 2-3)

Jahja alejhisselam (Jovan) je bio zatvoren u tamnicu, u kojoj je na kraju bio i ubijen. Jovanovo (Jahjino alejhisselam) krštenje Isa alejhisselama se desilo prije njegovog zatvaranja u tamnicu. Po Mateju je Jovan, prije krštenja, znao za Isa alejhisselama. [U trinaestom, četrnaestom i petnaestom stihu trećeg poglavlja, kako smo gore naveli, Jahja alejhisselam traži od Isa alejhisselama da ga on krsti, pa kaže, "Ti treba mene da krstiš." Međutim, u jedanaestom poglavlju nam se pripovijeda da Jahja alejhisselam nije znao, dok je bio u tamnici, da je Isa alejhisselam Mesija pa je "poslao svoje učenike da se o njemu

raspitaju". U stvari, činjenica je, da je Jovan ostao u tamnici (do kraja svoga života) gdje ga je Herod učinio šehidom. Ova činjenica je također izražena i u četrnaestom poglavlju Matejevog Jevanđelja. Prema tome, stihovi iz trećeg i jedanaestog poglavlja se po ovom pitanju ne slažu.]

17 - Ova epizoda je u Jevanđelju po Jovanu ispričana na jedan potpuno drukčiji način. Trideset drugi i trideset treći stih prvog poglavlja kaže: I posvjedoči Jovan, govoreći: "Vidio sam Duha kako silazi s neba kao golub i stade na njemu. Njega ja nisam poznavao, ali onaj koji me posla da krstim vodom reče mi: 'Na koga vidiš da silazi Duh i ostaje na njemu, to je onaj koji krsti Duhom Svetijem (Ruh-ul-kuds).'" (Jovan 1, 32-33) Prema ovom pripovijedanju Jovan nije, prethodno, znao Isa alejhisselama. On je saznao za njega kada je na njega sišao Duh. Ovo pripovijedanje se ne slaže sa trinaestim, četrnaestim, i petnaestim stihom prvog poglavlja po Marku koji smo gore naveli.

18 - Isa alejhisselam kaže u trideset prvom stihu petog poglavlja Jevanđelja po Jovanu: "Ako ja svjedočim sam za sebe, moje svjedočanstvo nije istinito." (Jovan 5, 31) Isa alejhisselam opet kaže u jedanaestom stihu trećeg poglavlja: "Zaista, zaista kažem ti: govorimo što znamo i svjedočimo za ono što vidjesmo ali svjedočanstva našeg ne primate." (Jovan 3, 11) Ove dvije izjave su potpuno suprotne.

19 - On kaže u dvadeset sedmom stihu desetog poglavlja Jevanđelja po Mateju: "Što vam govorim u tami, recite na svjetlu; i što vam se šapće na uši, pripovijedajte s krovova." (Matej 10, 27) On kaže u trećem stihu dvanaestog poglavlja po Luci: "Jer što u mraku rekoste, čuće se na vidjelu; i što ste u sobama na uho šaptali, pripovijedaće se na krovovima." (Luka 12, 3) Kako vidimo izjava, koja je izvedena iz istog izvora, je kasnije promijenjena.

20 - Dvadeset prvi i naredni stihovi dvadeset šestog poglavlja Jevanđelja po Mateju kažu: "Dok su jeli, reče im: 'Zaista, kažem vam, jedan će me od vas izdati.' I zabrinuvši se vrlo počeše svaki govoriti mu: 'O moj gospodine (efendija), da nisam ja?' On odgovori: 'Koji umoči sa mnom ruku u zdjelu, taj će me izdati.'" "A Juda, izdajnik njegov, odgovarajući reče: 'da nisam ja učitelju?' Reče mu, 'Ti sam kaza.'" (Matej 26, 21-23, 25)

Dvadeset prvi i naredni stihovi trinaestog poglavlja Jevanđelja po Jovanu kažu: "Rekavši to Isus posta žalostan u duhu, i posvjedoči i reče: 'Zaista, zaista, kažem vam: jedan će me od vas izdati!' Učenici se zgledahu među sobom u nedoumici o kome to govori. A jedan od njegovih učenika -- onaj kojega je Isus posebno volio -- bijaše naget prema Isusovim njedrima. Šimun (Simon) Petar mu namignu i reče: 'Pitaj ko je taj o kome govori?' Ovaj se nasloni Isusu uz prsa i upita: 'Gospodine, ko je taj?' Isus odgovori: 'To je onaj kome ja dadnem umočen zalogaj.' I umočivši zalogaj dade ga Judi Šimuna Iskariotskoga." (Jovan 13, 21-26). Razlika u ova dva prepričavanja je očigledna.

21 - Dvadeset šesto poglavlje Jevanđelja po Mateju, kada pripovijeda kako su židovi uhvatili i zatvorili hazreti Isaa, piše sljedeće, počevši od četrdeset osmog stiha: "A njegov izdajnik im dade znak, govoreći, 'Koga poljubim, taj je, njega držite'. I odmah priđe k Isusu, i reče mu: 'Zdravo, Učitelju!' I poljubi ga.

A Isus mu reče, 'Prijatelju, šta češ ti ovdje?' Oni tada pristupivši digoše ruke na Isusa i uhvatiše ga." (Matej 26, 48-50)

Treći i kasniji stihovi osamnaestog poglavlja Jevanđelja po Jovanu pripovijedaju: "Onda Juda, nakon što je uzeo četu ljudi i oficira od svešteničkih poglavara i Fariseja, dođe onamo s fenjerima i bakljama i oružjem. A Isus, znajući sve šta će s njim biti, izađe, i reče im, 'Koga tražite?' 'Isusa Nazarećanina' odgovoriše mu. Isus im reče, 'Ja sam'. A s njim stajaše i Juda koji ga je izdao. Onda, čim im reče, 'Ja sam', oni se izmakoše natrag i i popadaše na zemlju. Onda ih opet zapita Isus, 'Koga tražite?' A oni odgovoriše, 'Isusa Nazarećanina'. Isus im odgovori, 'Kazah vam da sam ja'. Ako dakle mene tražite, pustite ove neka idu." (Jovan 18, 3-8) Kontradikcija između ova dva pripovijedanja je očigledna.

22 - U Jevanđeljima ima puno kontradiktornih pripovijedanja koja se odnose na Petrovo poricanje poznavanja Isa alejhisselama. Šezdeset deveti i kasniji stihovi dvadeset šestog poglavlja Jevanđelja po Mateju kažu: "Petar je sjedio vani u dvorištu. I pristupi mu jedna cura govoreći, 'I ti si bio s Isusom Galilejcem'. On to zanijeka pred svima, i reče, 'Ne znam reče što govoriš'. Dok je odlazio prema vratima, ugleda ga druga djevojka, i reče onima što bijahu ondje, 'I ovaj je bio s Isusom Nazarećaninom'. On to opet zanijeka s kletvom, 'Ne znam toga čovjeka'. Malo po tom pristupiše Petru oni što bijahu ondje i rekoše Petru, 'Zbilja i ti si od njih', jer te i govor tvoj izdaje. On se tada poče kleti i preklinjati da ne zna tog čovjeka. I odmah zapjeva pijetao. I Petar se sjeti Isusovih riječi koje mu je rekao, 'Prije nego što pijetao zapjeva ti ćeš me se tri puta odreći'. I iziđe napolje i gorko zaplaka." (Matej 26, 69-75)

S druge strane u Jevanđelja po Marku u četrnaestom poglavlju se ovako pripovijeda između šezdeset šestog i sedamdeset drugog stiha: "I dok je bio Petar dolje na dvoru, dođe jedna od sluškinja svešteničkog poglavara. I kad viđe Petra gdje se grije pogleda ga i reče mu, 'I ti si također bio s Isusom Nazarećaninom' A on to zanijeka govoreći, 'Niti znam niti razumijem šta ti govoriš'. I iziđe napolje u predvorje, a pijetao zapjeva. A kad ga sluškinja opet vidje poče govoriti onim što ondje stajahu, 'Ovaj je od njih'. A on se opet odricaše. I malo zatim prisutni opet rekoše Petru, 'Zbilja ti si od njih; jer si Galilejac i govoriš kao i oni'. A on tada stade kleti i preklinjati: 'Ne znam toga čovjeka o kome govorite!' I pijetao zapjeva po drugi put. I Petar se sjeti riječi koje mu je rekao Isus, 'Odreći ćeš me se triput prije nego što pijetao dvaput zapjeva'. I kad se toga sjeti on briznu u plač." (Marko 14, 66-72)

Pedeset i peti i kasniji stihovi dvadeset drugog poglavlja Jevanđelja po Luci ovako pripovijedaju: "A kad oni naložiše nasred dvorišta vatru i sjedoše zajedno, i Petar sjeđaše među njima. Kad ga neka sluškinja viđe gdje sjedi kraj vatre zagleda se u njega i reče, 'I ovaj je bio s njim'. On ga se odreče govoreći, 'Ženo ne poznajem ga'. I malo zatim viđe ga neko drugi i reče, 'I ti si jedan od njih!' A Petar mu odgovori, 'Čovječe, nisam!' Kad prođe oko jedan sat vremena opet neko ustvrdi govoreći, 'Zbilja je i ovaj bio s njim; jer je Galilejac.' A Petar reče, 'Čovječe, ne znam šta govoriš!' I odmah dok on još govoraše zapjeva

pijetao. Gospodin se obazre i pogleda u Petra, a Petar se sjeti riječi Gospodinove kako mu ono reče, 'Prije nego što pijetao zapjeva tri puta odreći ćeš me se.' I iziđe napolje i gorko zaplaka." (Luka 22, 55-62)

Dvadeset peti i naredni stihovi osamnaestog poglavlja Jevanđelja po Jovanu kažu: "Šimun (Simon) Petar je ondje stajao i grijao se. Onda mu rekoše, 'Da nisi i ti od njegovih učenika?' A on se odreče i reče, 'Nisam'. Nato će jedan od sluga poglavara svešteničkog, rođak onoga kome je Petar bio odsjekao uho, 'Nisam li te ja vidio u vrtu s njim?' Tada se Petar ponovo odreče, a pijetao odmah zakukurijeka." (Jovan 18, 25-27) Razumni ljudi vide kontradikcije u ova četiri pripovijedanja.

23 - U trideset šestom stihu dvadeset drugog poglavlja Jevanđelja po Luci hazreti Isa kaže svojim apostolima na dan kada će biti uhvaćen: "A on im reče, 'Ali sad ko ima kesu neka je uzme!' Isto tako i torbu! A koji nema, neka proda svoju haljinu i neka kupi sebi mač.'" (Luka 22, 36) U trideset osmom stihu apostoli su rekli hazreti Isau: "Oni mu rekoše: 'Gospodine, evo ovdje dva mača!'. A on im reče: 'Dosta je.'" (Luka 22, 38) A hazreti Isa im reče: "Kad njegovi pratioci vidješe šta će biti, rekoše mu, 'Gospodine, da udarimo mačem?' I jedan od njih udari slugu poglavara svešteničkog, i odsiječe mu desno uho. A Isus odgovori, 'Pustite! Dosta!' Onda se dotače njegovog uha i izliječi ga." (Luka 22, 49-51) Međutim, druga tri Jevanđelja u sebi niti imaju niti spominju događaje kupovine mačeva i izliječenja odsječenog uha.

24 - U pedeset prvom i narednim stihovima dvadeset šestog poglavlja Jevanđelja po Mateju se ovako pripovijeda: "I gle, jedan od onih što bijahu s Isusom maši se rukom, trgnu mač, udari slugu poglavara i odsječe mu uho. Tada mu Isus reče: 'Vrati mač na njegovo mjesto jer svi koji se mača laćaju od mača i ginu. Ili zar misliš da ja ne mogu zamoliti Oca svojega da mi pošalje više od dvanaest legija anđela? Ali kako bi se onda ispunila Pisma da tako mora biti?'" (Matej 26, 51-54) S druge strane, druga jevanđelja ni ne spominju ništa o ovim duhovnim vojnicima -- anđelima.

25 - U Jevanđeljima po Mateju, Marku, i Luci, piše da je Šimun iz Kirine nosio krst dok su vodili Isa alejhisselama da ga razapnu. (Matej 27, 32; Marko 15, 21; Luka 23, 26). Međutim, Jovan kaže da je hazreti Isa lično nosio krst, u sedamnaestom stihu devetnaestog poglavlja.

26 - Isa alejhisselama su prema Matejevom i Markovom pisanju vrijeđala dva zločinca koja su trebala da budu zajedno sa njim obješena. Međutim u Jevanđelju po Luci je jedan od obješenih zločinaca vrijeđao Isa alejhisselama. Drugi ga je ukorio i zatražio od Isa alejhisselama da ga se sjeti u svom kraljevstvu. (Luka 23, 39-43)

27 - Stvari koje se odnose na Isaovo alejhisselam uskrsnuće se u četiri jevanđelja međusobno kose. Da ne bi zamarali čitaoca detaljnim nabrajanjima mi ćemo, iz poučnih ciljeva, samo rezimirati kontradiktorne stihove svakog jevanđelja:

Pedeset sedmi i naredni stihovi dvadeset sedmog poglavlja Jevanđelja po Mateju glase: "Kad nastade veče dođe neki bogat čovjek iz Arimateje, po imenu

Josif (Josip), koji je također bio Isusov učenik. On pristupi Pilatu, i zamoli ga za tijelo Isusovo. Tada Pilat naredi da mu dadu tijelo. Kada Josif uze tijelo on ga zavi u čisto platno i položi ga u svoj novi grob koji je bio izdubio u stijeni i dokotrlja veliki kamen na grobna vrata i ode. Tu su bile Marija iz Magdale i druga Marija; sjedile su prema grobu. Sutradan, to jest dan nakon Priprave [tj. u subotu, Jer Dan Priprave znači dan prije subote], skupiše se glavari svešteničkі i fariseji kod Pilata i rekoše mu: "Gospodaru sjetili smo se da je ona varalica još za života rekao: 'Poslije tri dana ustaću (uskrsnuću)'. Zato naredi da mu se čuva grob do trećeg dana da ne bi došli njegovi učenici, ukrali ga, te rekli narodu: 'Usto (uskrsnuo) je iz mrtvih!' Pa bi posljednja prevara bila gora od prve." Reče im Pilat, 'Imate stražu! Idite i osigurajte kako znate!' Oni odoše i osiguraše grob, zapečatiše kamen i postaviše stražu." (Matej 27, 57-66) "Po suboti u svanuće prvog dana nedjelje dođoše Marija iz Magdale (Marija Magdalena ili Medždelli Merjem) i druga Marija da pregledaju grob. I gle, zemlja se silno zatrese, jer anđeo Gospodnji (Rabbov) siđe s neba, i pristupi te odmaknu kamen i sjede na nj. Lice mu je sjalo kao munja, a odijelo mu bijaše bijelo kao snijeg. Od straha pred njim zadrhtaše stražari, i postadoše kao mrtvi. A anđeo reče ženama: 'Ne bojte se! Znam da tražite razapetog Isusa! On nije ovdje! Ustao (uskrsnuo) je kako je rekao. Hodite da vidite mjesto gdje je ležao, zatim pođite žurno i recite učenicima njegovim ustao je iz mrtvih. I gle, on pred vama ide u Galileju. Tamo ćete ga vidjeti. Eto ja vam kazah'. One odoše žurno s groba sa strahom i s velikom radošću otrčaše da to jave njegovim učenicima. I dok su išle da jave učenicima njegovim, i gle, srete ih Isus govoreći: 'Zdravo!' One poletiše k njemu, obujmiše mu noge i ničice mu se pokloniše. Tada im Isus reče: 'Ne bojte se! Idite i javite mojoj braći da idu u Galileju; i tamo će me vidjeti.' Dok su one bile na putu, gle, neki od stražara dođoše u grad i javiše glavarima svešteničkim sve što se dogodilo. Ovi se sastadoše sa starješinama, pa nakon vijećanja dadoše vojnicima mnogo novaca. I rekoše im: "Recite, 'Njegovi učenici dođoše noću i ukradoše ga dok smo mi spavali'. I ako to čuje sudija, mi ćemo ga umiriti i pobrinuti se da vama ništa ne bude." Oni uzeše novac i učiniše kako su ih poučili. To pričanje se raširilo među židovima -- sve do danas. Jedanaest učenika odoše u Galileju u goru gdje im je Isus naredio. Kad ga ugledaše, pokloniše mu se. A neki posumnjaše. Tada im se Isus približi i reče im: 'Data mi je sva vlast na nebu i na zemlji. Zato idite i učite sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga (Ruh-ul-kudsa). Učite ih da vrše sve što sam vam zapovijedio. I evo, ja sam uvijek s vama do kraja svijeta." (Matej 28, 1-20)

S druge strane u Jevanđelju po Marku, u četrdeset drugom i narednim stihovima petnaestog poglavlja, i u šesnaestom poglavlju, se to ovako pripovijeda: "A uveče, budući da je bila Priprava, to jest, dan uoči subote, dođe Josif iz Arimateje, istaknuti savjetnik koji i sam iščekivaše carstvo Božije; odvaži se, i uđe Pilatu i zaiska tijelo Isusovo." (Marko 15, 42-43) "Kad sazna od kapetana, dade tijelo Josipu. I on kupi platno, i skinu Isusa, zavi ga u platno, i položi ga u grob koji bijaše izduben u kamenu i navali kamen na vrata od groba.

A Marija iz Magdale i Marija Josijina (Ja'kubova) majka, su gledale gdje su ga položili." (Marko 15, 45-47) "Kada prođe subota Marija iz Magdale i Marija Jakovljeva (Ja'kubova) majka i Saloma (Solomija) kupiše miomirisa da odu pomazati Isusa. I vrlo rano, s izlaskom sunca, u prvi dan nedjelje dođoše na grob. One su među sobom govorile: 'Ko će nam odmaći kamen s grobnih vrata'? I kad pogledaše viđeše da je kamen već odmaknut. Bio je zaista veoma velik. I uđoše u grob i spaziše mladića obučena u bijelu dugu haljinu gdje sjedi zdesna. I uplašiše se. A on im reče: 'Ne plašite se! Vi tražite razapetog Isusa Nazarećanina. Ustao je, nije ovdje. Evo mjesta gdje su ga položili. Nego idite i recite njegovim učenicima, i Petru, da pred vama ode u Galileju; tamo ćete ga vidjeti kao što vam je rekao'. A one izađoše i počeše bježati od groba jer ih obuze strah i trepet. I nikome ništa o tom nisu rekle jer su se bojale. Kada Isus ustade (uskrsnu) rano u prvi dan nedjelje javi se najprije Mariji iz Magdale, iz koje bijaše istjerao sedam đavola. Ona ode i to javi onima što su bili s njim, koji su plakali i ridali. Kad su oni čuli da je živ i da ga je ona vidjela, ne povjerovaše. Potom javi se na putu dvojici od njih, u drugom obliku, dok su išli u selo. Ovi odoše i javiše ostalima; i ni njima nisu vjerovali. A najposlije se javi jedanaestorici dok su bili za stolom, i prekori ih zbog njihove nevjere i okorjelosti srca što nisu vjerovali onima koji su ga vidjeli da je ustao. I reče im: 'Idite po svem svijetu, propovijedajte Jevanđelje svakome stvorenju. Ko uzvjeruje i pokrsti se, spasiće se, a ko ne uzvjeruje, osudiće se.'" (Marko 16, 1-16) "Pošto im je ovako govorio Rabb (Gospodin) uze se na nebo i sjede s Allahove desne strane." (Marko 16, 19)

U pedesetom i narednim stihovima dvadeset trećeg i dvadeset četvrtog poglavlja Jevanđelja po Luci se to ovako pripovijeda: "I gle, čovjek, po imenu Josif (Jusuf), savjetnik, dobar i pravedan čovjek, (on ne pristade na njihov savjet i na posao) bijaše iz Arimateje, grada judejskoga, koji i sam očekivaše carstvo Allahovo, pristupi k Pilatu i zaiska tijelo Isusovo. I skide ga, i obavi platnom, i metnu ga u grob isječen, u kome niko nikad ne bijaše položen. I to bijaše dan priprave (petak), i subota već osvitaše. A žene, koje su takođe bile došle s Isusom iz Galileje, su to pratile i vidjele grob i kako je tijelo položeno. I one se vratiše i pripraviše miomirise i pomast. U subotu se nisu micale prema propisu (Zakona)." (Luka 23, 50-56) "U prvi dan nedjeljni one dođoše vrlo rano na grob s miomirisima što pripraviše, i neke druge žene s njima i nađoše kamen odmaknut s groba. I uđoše, ali ne nađoše tijelo Isusovo. I dok su se zbunjene čudile, gle, dva čovjeka u blistavim haljinama stadoše pred njih. A kad se one uplašiše i oboriše lica k zemlji oni im rekoše: "Što tražite živoga među mrtvima? Nije ovdje, ustao je. Sjetite se kako vam je govorio dok je još bio u Galileji.'" (Luka 14, 1-6) "Kad se vratiše s groba javiše to sve jedanaestorici i svima ostalima. To su bile Marija iz Magdale, Jovana i Marija Jakovljeva (Ja'kubova) majka i ostale žene koje su bile zajedno s njima to isto rekoše apostolima. Ali njima se te riječi učiniše kao laž i ne vjerovaše im. A Petar ustade i otrča na grob. Nadviri se i vidje same haljine gdje leže, i ode, čudeći se u sebi šta bi. I gle, dvojica od njih su toga istoga dana putovala u selo Emaus, koje je udaljeno

od Jerusalima šezdeset potkrališta. I oni su razgovarali među sobom o svim tim događajima. I dok su oni tako razgovarali i raspravljali približi im se Isus i pođe s njima. Ali njihovim očima bi uskraćeno da ga mogu prepoznati. On ih zapita: 'Kakav je to razgovor koji vodite među sobom na putu, i što ste neveseli?' A jedan, po imenu Kleopa (Kleofa), mu odgovori i reče: 'Zar si ti jedini stranac u Jerusalimu i nisi čuo šta se u njemu dogodilo ovih dana?' A on će: 'Šta to?' A oni mu rekoše: 'Pa ono što se dogodilo s Isusom Nazarećaninom, koji bijaše prorok -- silan na djelu i riječi pred Bogom i svim narodom: kako ga naši glavari svešteničkі i knezovi predadoše te se osudi na smrt, i razapeše ga? A mi se nadasmo da je on onaj koji će izbaviti Izraela. Ali osim svega toga već je treći dan kako se to dogodilo. A zbuniše nas i žene neke od našijeh, koje su bile rano na grobu. Ali nisu našle njegova tijela pa dođoše i rekoše da su im se ukazali anđeli koji su rekli da je živ. Neki su od naših otišli na grob te su našli onako kako su rekle žene ali njega nisu vidjeli.' A on im reče: 'O bezumni i sporoga srca za vjerovanje svega što su proroci govorili. Zar nije trebalo da to Mesija pretrpi i da uđe u svoju slavu?' I počevši od Mojsija i od sviju Poslanika kazivaše im ono što se u svim Pismima odnosi na njega. Oni se približiše selu u koje su išli, a on kao da htjede dalje. Ali ga oni ustavljahu govoreći: 'Ostani s nama jer zamalo će veče i dan je na izmaku.' I uđe s njima da noći. I dok je sjedio s njima za stolom, uze hljeb, i blagoslovivši prelomi ga i dade im. Tada im se otvoriše oči i prepoznaše ga. I njega nestade. I oni rekoše jedan drugome: 'Zar naše srce nije u nama gorjelo dok nam je putem govorio i otkrivao Pisma?' U isti se čas digoše i vratiše u Jerusalim gdje nađoše okupljenu jedanaestoricu i one koji bijahu s njima. Oni im rekoše: 'Zaista Rab ustade i javi se Simonu (Šimunu). I oni pripovijediše što se dogodilo na putu, i kako ga prepoznaše kad prelomi hljeb. Dok su oni još o tom razgovarali, Isus stade među njih i reče: 'Mir vama!' Oni, zbunjeni i prestrašeni, pomisliše da vide duha. A on im reče: 'Šta se plašite? I zašto takve misli ulaze u vaša srca? Vidite ruke moje ruke i noge moje. To sam ja. Opipajte me i vidite. Duh nema tijela ni kostiju kao što vidite da ja imam.' I kada to reče pokaza im ruke i noge. I dok oni još nisu mogli vjerovati od radosti, i kako su se samo čudili, on ih upita: 'Imate li ovdje šta za jelo?' Oni mu pružiše komad pečene ribe. On je uze i pojede pred njima." (Luka 24, 9-43) [Citirani stihovi izostavljaju priču prijekora i savijet koji im je Isus dao.] "I izvede ih do Betanije (Vitanije) i podiže ruke pa ih blagoslovi. I dok ih blagosiljaše, rastade se od njih, i bi uznesen na nebo." (Luka 24, 50-51)

S druge strane, trideset prvi i naredni stihovi devetnaestog poglavlja, kao i u kasnijim poglavljima Jevanđelja po Jovanu, se navodi: "Budući da bijaše petak (priprava), da tijela ne bi ostala na krstu u subotu, (jer bijaše velik dan ona subota) židovi zamoliše Pilata da se razapetima prebiju noge i da ih skinu. Onda dođoše vojnici, i prvome i drugome koji su s bili razapeti s njim prebiše noge. Kada dođoše do Isusa i vidješe da je već mrtav, ne prebiše mu noge, nego mu jedan od vojnika kopljem probode rebra i odmah poteče krv i voda." (Jovan 19, 31-34) "Poslije toga dođe Josif iz Arimateje, koji bijaše učenik Isusov ali kradom od straha židovskoga, i zamoli Pilata da uzme Isusovo tijelo. I Pilat mu dopusti.

On onda dođe i uze tijelo Isusovo. A dođe i Nikodim (Nikodem). To je onaj koji je prije dolazio Isusu po noći. On donese smjesu od oko sto litara smirne i aloja. I uzeše tijelo Isusovo, i obaviše ga platnom s mirisima, kao što je običaj u židova da ukopavaju. A na mjestu gdje je bio razapet bijaše vrt i u vrtu njegov grob u koji još niko ne bijaše položen. Tu dakle, radi židovske Priprave, jer grob bijaše blizu, položiše Isusa." (Jovan 19, 38-42) "U prvi dan nedjelje dođe Marija iz Magdale na grob rano, još dok se ne bijaše rasvanulo, i viđe da je kamen odvaljen s groba. Onda otrča, i dođe k Šimunu Petru i k drugom učeniku koga je Isus posebno volio, i reče im: 'Uzeli su Rabba (Gospodina) iz groba i ne znamo gdje su ga stavili.' A Petar i onaj drugi učenik se uputiše i dođoše na grob. Obojica su trčala, ali je drugi učenik brže trčao od Petra, i prije je došao na grob. On se nadviri i viđe haljine gdje leže, ali ipak ne uđe unutra. U to dođe i Šimun Petar za njim, i uđe u grob, i viđe haljine same gdje leže, i peškir koji mu je bio na glavi, ali ne s haljinama već posebno savijen na jednom mjestu. Tada uđe i drugi učenik, onaj što je prvi došao na grob, i viđe i povjerova. Jer oni još ne znađahu Pisma da njemu valja ustati iz mrtvih. Tada se učenici vratiše kući. A Marija je stajala napolju, kod groba, i plakala. I dok je tako plakala, nadviri se nad grob, i viđe dva anđela gdje sjede u bijelim haljinama, jedan kod glave a drugi kod nogu, na mjestu na kom je ležalo tijelo Isusovo. Oni joj rekoše: 'Ženo! Što plačeš?' Reče im: 'Uzeše moga Rabba, i ne znam gdje ga staviše.' I to rekavši obazre se natrag, i ugleda Isusa gdje stoji ali nije znala da je to Isus. Isus joj reče: 'Ženo zašto plačeš? Koga tražiš?' A ona, misleći da je vrtlar, reče: 'Gospodine! Ako si ga ti uzeo reci mi gdje si ga stavio i ja ću ga uzeti.' Isus joj reče. 'Marija!' A ona mu se okrenu i reče na hebrejski 'Rabbuni!' što znači učitelju. Isus joj reče: 'Ne zadržavaj se sa mnom jer još ne uziđoh ocu, nego idi mojoj braći i javi im: 'Uzlazim ocu svome i ocu vašem, Allahu svome i Allahu vašem.' Marija iz Magdale je otišla i javila učenicima: 'Vidjela sam Rabba i on mi je ovako rekao.' I uveče toga istoga dana, prvog u nedjelji, dok su učenici u strahu od židova bili zatvorili vrata, dođe Isus, stade u serd njih i reče im: 'Mir vama!' Rekavši to pokaza im ruke i bok. I učenici se obradovaše kad vidješe Rabba. Isus im onda ponovo reče: Mir vama! Kao što je mene poslao otac tako i ja šaljem vas.' I kad im to reče puhnu u njih i reče im: 'Primite duha Svetoga. Kojima oprostite grijehe, oprostiće im se; i kojima zadržite, zadržaće se.' Ali Toma zvani Blizanac, jedan od dvanaestorice, nije bio s njima kad je došao Isus. Drugi mu učenici rekoše: 'Vidjeli smo Rabba!' A on im reče: 'Dok ne vidim na rukama njegovim rana od klina, i ne stavim svoj prst u rane od klina, i ne stavim ruke svoje u njegova rebra neću vjerovati. I poslije osam dana njegovi učenici opet bijahu unutra, i Toma s njima. Dođe Isus dok su vrata bila zatvorena, stade među njih i reče: 'Mir vama.' Zatim reče Tomi: 'Prinesi svoj prst ovamo i pogledaj mi ruke. Prinesi ruku i stavi je u moja rebra i ne budi više nevjernik već vjernik.'" (Jovan 20, 1-27) Kasnije, prvi, drugi, i treći stih dvadeset prvog poglavlja, govori kako su neki učenici išli lađom u ribe, u Tiverijadskom (Tiberijadskom) moru, i kako te noći nisu ništa ulovili. Onda slijedi četvrti stih: "A kad je došlo jutro, stajao je Isus na obali. Ali učenici nisu znali da je to Isus.

Tada im Isus reče: 'Djeco! Imate li šta za jelo?' Odgovoriše mu: 'Nemamo.' A on im reče: 'Bacite mrežu s desne strane lađe, i naći ćete.' Baciše oni i već je nisu mogli izvući zbog mnoštva riba. Onda učenik koga je Isus posebno volio reče Petru: 'Ovo je Rabb.' Kad je to Šimun (Simon) Petar čuo da je to Rabb navuče na sebe košulju, jer bijaše go, i skoči u more. Drugi učenici dođoše na lađi, jer nisu bili daleko od kopna jedva kojih dvjesta lakata, vukući mrežu s ribom. Kad izađoše na kopno opaziše naloženu vatru i na njoj pristavljenu ribu i hljeb. Reče im Isus: 'Donesite ribe što ih sada uloviste.' Nato se Šimun Petar pope i izvuče na kopno mrežu punu velikih riba, sto pedeset i tri. Iako ih je bilo toliko puno mreža se nije poderala." (Jovan 21, 4-11)

Ovo su četiri potpuno različita pripovijedanja. Ona se međusobno puno razlikuju. Ova četiri Jevanđelja, koja predstavljaju bazu hrišćanske vjere, su puna kontradiktornih pripovijedanja. Malo pažnje je dovoljno da se vidi koliko je jedna pripovijest drukčija od druge. Štaviše, često, pripovijedanje jednoga se čak i ne nalazi u drugim pripovijedanjima. Kontradikcije i razlike u jevanđeljima se ne odnose samo na uskrsnuće Isa alejhisselama već takođe, slično tome, i na sve ostale stvari. Ima vrlo mali broj događaja koji su ispričani u sva četiri Jevanđelja. Na primjer, sljedeći događaji se nalaze u samo jednom ili dva Jevanđelja. Druga jevanđelja u sebi nemaju ovih događaja: Isa alejhisselamovo rođenje; Herodovo ubijanje djece; dolazak sveštenika sa Istoka; Isa alejhisselamov odlazak u Egipat u djetinjstvu; Odbacivanje Isa alejhisselama od strane Nazarećana; Isa alejhisselamovo izlijećenje bolesnog sluge (vojnog) kapetana i proživljenje sudijine mrtve kćerke i naređivanje njegovim apostolima da kupe mačeve; njegovi razni prijekori i pokazivanje ličnim primjerom; njegovo prizivanje, "O moj Allahu, O moj Allahu! Zašto si me napustio?" ("Eli, Eli, lama sabaktani"); njegovo lično nošenje krsta; čekanje stražara na njegovom grobu; njegovo ustajanje (uskrsnuće) iz mrtvih i prikazivanje sebe apostolima u raznim vidovima, kao i još mnogi drugi događaji.

Četvrto jevanđelje, Jevanđelje po Jovanu, je potpuno drukčije od druga tri jevanđelja i u načinu pripovijedanja i u stilu. Isa alejhisselamovo vrijeđanje njegove majke i pretvaranje vode u vino koji se spominju u drugom poglavlju; njegov razgovor sa ženom kod bunara u četvrtom poglavlju; njegovo izliječenje bolesnika kod ribnjaka u Bethezdi (Betlehemu) koji je ležao trideset osam godina u krevetu u petom poglavlju; njegova prepirka koju je imao sa židovima o krvi i mesu sina čovječjeg (Mesije) u šestom poglavlju [pedeset drugi i kasniji stihovi]; njegovo suđenje bludnici i razgovor koji je imao sa židovima o postanku i genealogiji Mesije u osmom poglavlju; njegovo izlijeđenje slijepčevih očiju blatom, koje je napravio miješajući ga sa svojom pljuvačkom i koje je premazao preko slijepčevih očiju i poslao ga da se okupa u Siloamskom bazenu, i razni farisejski pokušaji i njihove prepirke sa Isa alejhisselamom, u devetom poglavlju; početak židovskog kamenovanja Isa alejhisselama i razgovori koje je on vodio sa njima o njegovom uluhijjetu (posjedovanju Allahovih atributa), u desetom poglavlju; njegovo proživljavanje Lazara u jedanaestom poglavlju; mazanje Isa alejhisselamovih stopala u dvanaestom poglavlju; njegov razgovor sa Filipom i

Judom u četrnaestom poglavlju; interesantna Isa alejhisselamova molitva u sedamnaestom poglavlju; sljedeći događaji koji su spomenuti u devetnaestom poglavlju: natpis koji mu je stavljen na grudi kada je razapet je bio napisan na čivutskom, grčkom, i latinskom, i dok su, njegova majka, sestra njegove majke Marija Kleofina, i Marija iz Magdale, stajale kod njegovog križa Isus je vidio svoju majku sa najdražim svojim učenikom i rekao joj: "Ženo! Evo ti sina!" "Zatim reče učeniku, 'Eto ti matere!'" u dvadeset šestom i dvadeset sedmom stihu; dok je bio na krstu kopljem su mu probodena rebra; krst je podignut napolju; Isa alejhisselam je ustao (uskrsnuo) iz groba i rekao Mariji iz Magdale, "Nemoj me dirati, nisam još uzišao Ocu"; njegovo tri puta prikazivanje apostolima na raznim mjestima, i mnoga druga slična pripovijedanja, ne postoje u Jevanđeljima po Mateju, Marku i Luki.

Mnoge stvari koje se nalaze u Jevanđelju po Mateju, Marku, i Luci, ne postoje u Jevanđelju po Jovanu. Jedan primjer ovoga je i **Pričešće** ili **Poslednja večera** (**Iša-i Rabbani kurbani**), jedan od sakramenata hrišćanske vjere. Ono (pričešće) postoji u druga tri jevanđelja ali ne i u Jevanđelju po Jovanu. [Iša-i Rabbani znači večera. Ona simboliše vjerovanje koje se temelji na pripovijedanju u dvadeset šestom i narednim stihovima Jevanđelja po Mateju, u dvadeset drugom i kasnijim stihovima četrnaestog poglavlja Jevanđelja po Marku, i u devetnaestom stihu dvadeset drugog poglavlja Jevanđelja po Luci. "Dok su jeli, Isus uze hljeb, i blagoslova ga, i razlomi ga, pa ga davaše učenicima, govoreći, uzmite i jedite; ovo je moje tijelo. Zatim uze čašu, i blagoslovi je, i dade im je, govoreći: 'Pijte iz njega svi! Jer ovo je krv moja, krv novog zavjeta koja se za mnoge proljeva za oprost grijeha." (Matej 26, 26-28) [U Jevanđelju po Luci ima još jedna dodatna primjedba: "... ovo činite na moju uspomenu." (Luka 22, 19)] Ovako je nastalo vjerovanje, da, kada sveštenici u crkvama puhnu neku molitvu (dovu) na komad hljeba, on postaje Isa alejhisselamovo tijelo, kada ga raskomadaju Isa alejhisselam je žrtvovan, kada puhnu dovu na vino u posudi ono postaje Isa alejhisselamova krv, i oni, koji jedu zalogaje hljeba, nakon što su ga umočili u vino, će se sjediniti s bogom. Ovo ćemo detaljno objasniti u devetom poglavlju ove naše knjige.]

Što se tiče Jevanđelja po Mateju, događaji kao što su, Petrovo hodanje po vodi prema Isa alejhisselamu, riba koja u svojim ustima drži novčić, san Pilatove žene, uskrsnuće svih svetaca s Isa alejhisselamovim uskrsnućem, postavljanje stražara kod Isa alejhisselamovog groba, postoje samo u Jevanđelju po Mateju i ni u jednom drugom.

Ne samo da su četiri jevanđelja međusobno kontradiktorna i oprečna u velikom broju stvari, već takođe, i svako jevanđelje u sebi sadrži razne kontradiktorne stvari. To možemo pokazati sljedećim primjerima:

1 - Kada je Isa alejhisselam poslao dvanaest apostola na njihovu prvu vjersku misiju on im je, u Jevanđelju po Mateju (Matej 10, 5), zabranio da ulaze u paganske i samarijske gradove i da se s njima sastaju. On je u svom propovijedu na planini zabranio svojim učenicima da ne daju svetinje psima, i naredio im je da ne bacaju svoje Jevanđelja pred svinje (Matej 7, 6). Ovo isto

Matejevo Jevanđelje u svojim naređenjima naređuje i nešto sasvim suprotno. U osmom i dvadeset prvom poglavlju im je naređeno da umjesto židova pozivaju pagane u hrišćanstvo. On se žali na židove zbog njihovog nevjerstva. U dvadeset četvrtom poglavlju, u četrnaestom i drugim stihovima, je rečeno da kraj svijeta neće doći sve dok Jevanđelje ne bude saopšteno i podučavano svim plemenima i narodima na zemaljskoj kugli. U dvadeset osmom i drugim poglavljima je naređeno apostolima da uvedu druge u hrišćanstvo jednim krštenjem i bez diskriminacije.

2 - Stihovi koji se odnose na vojnog kapetana koji je došao Isa alejhisselamu [peti i kasniji stihovi osmog poglavlja] i stihovi u petnaestom poglavlju, dvadeset drugi i sljedeći, koji pripovijedaju ženinu priču, su u kontradikciji. Isa alejhisselam je u osmom poglavlju pomogao bolesnom slugi paganskog kapetana. S druge strane -- u petnaestom poglavlju -- iako žena Kananejka sa kojom dolazi u dodir nije paganka, Isa alejhisselam je u početku otvoreno odbija, da bi joj kasnije, kao specijalnu uslugu, pomogao radi njene iskrene molitve.

3 - Na početku sedmog poglavlja Jevanđelja po Jovanu piše: "Potom je Isus obilazio Galileju; jer nije htio ići po Judeji, jer su ga židovi tražili da ga ubiju. Bijaše pak blizu židovski praznik gradnje sjenica. Tada mu rekoše braća njegova: 'Otiđi odavde te idi u Judeju, da i tvoji učenici vide tvoja djela što ih činiš, jer niko ko želi biti javno poznat ne čini ništa u tajnosti. Ako već činiš takva djela pokaži se svijetu.' Jer ni braća njegova nisu vjerovala u njega. Tada im Isus reče: 'Moje vrijeme još nije došlo, a za vas je vrijeme uvijek pogodno. Vas svijet ne može mrziti, a mene mrzi jer ja svjedočim protiv njega -- da su mu djela zla. Vi izađite na ovaj praznik. Ja još neću izaći na ovaj praznik, jer se moje vrijeme još nije ispunilo.' To im reče i ostade u Galileji. Ali kad iziđoše njegova braća na praznik, izađe i on, ne javno već potajno." (Jovan 7, 1-10) Ako kažemo da Jevanđelje po Jovanu nije promijenjeno kako ćemo onda, objasniti pripisivanje ove laži Isa alejhisselamu? [Jer nam ono prvo kaže da on neće ići na praznik a onda tamo odlazi tajno, što bi bila laž. Isa alejhisselam nije lagao, nije nikada mogao imati jednu ovakvu manu.]

4 - Jevanđelje po Mateju ovako pripovijeda Judino samoubistvo u trećem i narednim stihovima dvadeset sedmog poglavlja: "Kada Juda, njegov izdajnik, viđe da je Isus osuđen, pokaja se i vrati trideset srebrnjaka svešteničkim poglavarima i starješinama: Govoreći: 'Ja pogriješih što izdadoh nevinu krv!' Odgovoriše mu: 'Što se to nas tiče? To je tvoja stvar.' On tada baci srebrnjake u hram, i ode, i objesi se. Poglavari svešteničkí uzeše srebrnjake i rekoše: Ne valja ih stavljati u hramsku blagajnu, jer su krvarina.' Nego se dogovoriše i za njih kupiše lončarevu njivu za groblje gostima. Zato se ona njiva i dan danas zove 'Krvna njiva.'" (Matej 27, 3-8)

Međutim, u osamnaestom stihu prvog poglavlja Knjige Djela Apostolskih Luka ovako pripovijeda od Petra: "On je, dakle, kupio njivu od nepravedne plate; pa se stropošta, raspuče po sredini i razli mu se sva utroba. To postade

svim Jeruzalemcima poznato da će se ta njiva prozvati njihovim jezikom Akeldama (Hakeldama), to jest Predio smrti." (Djela Apostolska 1, 18-19)

***Prvo*:** Juda se prema Matejevom pripovijedanju pokajao. On je vratio srebrnjake koje je od njih uzeo, za koje su oni onda kupili njivu. On (Juda) je prema Lukinom pripovijedanju sam sobom kupio njivu.

***Drugo*:** Juda se po Matejevom pripovijedanju objesio. On se po Lukinom pripovijedanju "stropoštao, i raspuk'o po sredini tako da mu se sva utroba razlila."

5 - U drugom stihu drugog poglavlja Prve Jovanove poslanice piše: "On je žrtva pomirnica za naše grijehe; ne samo za naše nego za grijehe cijeloga svijeta." (Prva Jovanova poslanica 2, 2) To znači da je samo Isa alejhisselam bezgrešan i da je samo on spasitelj svih griješnika.

S druge strane, osamnaesti stih, dvadeset prvog poglavlja Mudrih izreka, kaže: "Zao čovjek je otkup za pravednog, a grešnik za čestitog." (Mudre izreke 21, 18) Prema tome, grešnik će biti žrtvovan za nevinog a licemjer za pravdoljubivog. [Ovaj citat se kosi sa Jovanovim pisanjem.]

6 - U osamnaestom i devetnaestom stihu sedmog poglavlja Pisma Hebrejima piše: "Tim se ukida prijašnja zapovijed, zbog njezine nemoći i beskorisnosti jer Zakon nije ništa učinio savršenim, a uvođenje bolje nade jeste, koja nas približuje bogu." (Poslanica Hebrejima 7, 18-19) U sedmom stihu osmog poglavlja piše: "Jer da je onaj prvi bez mane bio, ne bi se drugome tražilo mjesta." (Poslanica Hebrejima 8, 7) Međutim, Isa alejhisselam kaže u sedamnaestom stihu petog poglavlja Jevanđelja po Mateju: "Nemojte misliti da sam ja došao da ukinem Zakon ili Poslanike. Nisam došao da ih ukinem, već ispunim." (Matej 5, 17)

7 - Isa alejhisselam kaže Petru u osamnaestom i devetnaestom stihu šesnaestog poglavlja Jevanđelja po Mateju: "A i ja tebi kažem: Ti si Petar, i na ovome kamenu sazidaću Crkvu svoju, i vrata pakla neće je nadvladati. I daću ti ključeve od carstva nebeskog, i što god svežeš na zemlji biće svezano i na nebesima, i što god odriješiš na zemlji biće odriješeno i na nebesima." (Matej 16, 18-19) Međutim, u istom poglavlju piše, počevši od dvadeset prvog stiha: "Otada Isus poče otkrivati svojim učenicima da mora ići u Jerusalim gdje će mnogo pretrpjeti od starješina, sveštеničkih poglavara i pisara i da će biti ubijen i da će na dan treći ustati iz mrtvih. Onda ga Petar uze na stranu i poče odvraćati, govoreći: 'Gluho i daleko bilo, ja Rabb (Gospodine). Tebi se to ne smije dogoditi.' Ali se Isus okrenu i reče Petru: 'Idi mi s očiju, sotono! Ti si mi uvreda jer ti nije na pameti što je božije, već što je ljudsko!" (Matej 16, 21-23) Opet smo u trideset četvrtom stihu dvadeset šestog poglavlja Jevanđelja po Mateju izvješteni da je Isa predskazao za Petra, "Reče mu Isus: Zaista, kažem ti, noćas češ me se odreći tri puta prije nego što pijetao zakukurijeće," (Matej 26, 34) a Petar se zaklinje u trideset petom stihu istog poglavlja da ga nikad neće izdati. U dvadeset šestom poglavlju Jevanđelja po Mateju, od šezdeset devetog do sedamdeset petog stiha, smo izvješteni da je Petar zaboravio na ovo svoje obećanje i da se zaklinjao i preklinjao da on ne zna Isa alejhisselama i da ga se

tri puta odrekao. Slično ovom, Isa alejhisselam u šesnaestom poglavlju Jevanđelja po Mateju hvali Petra i dodaje da će Allah dželle-šanuhu oprostiti kome god on oprosti (Matej 16, 19). Međutim, on ga u dvadeset trećem stihu dvadesetog poglavlja (Matej 20, 23) odbacuje i naziva "šejtanom" (sotonom, đavolom), dok u dvadeset šestom poglavlju proriče da će ga se on (Petar) odreći. Hrišćani vjeruju da je Isa alejhisselam [haša (da nas Allah dželle-šanuhu zaštiti takvog vjerovanja)] bog. Može li se bog izjednačiti sa ovakvim greškama? Papa koji danas živi u Rimu predstavlja upravo ovog Petra i tako preuzima ulogu univerzalnog monarha (aleme sultana), kojem je zemaljska kugla zavještena i stavljena na raspolaganje. Neki ljudi koji vjeruju u papu, kao takvog, sanjare da će otići u Džennet.

8 - Opet, kada uporedimo epizode koje pripovijedaju o Pričešću [Poslednjoj večeri], u dvadeset šestom stihu dvadeset šestog poglavlja po Mateju, devetnaestom i dvadesetom stihu dvadeset drugog poglavlja po Luci, i dvadeset drugom i dvadeset trećem stihu četrnaestog poglavlja po Marku, vidjećemo da je ono, po jednom, prije noćne molitve (jacije) a po drugom nakon noćne molitve, i da sva tri jevanđelja kažu da je na stolu bilo vina. U šestom poglavlju Jevanđelja po Jovanu se takozvani događaj odigrao samo sa hljebom; vino čak nije ni spomenuto.

Pa ipak, Pričešće, jedno od dogmatičnih i praktičnih principa hrišćanstva, je vjerovanje da je hljeb Isa alejhisselamovo tijelo i da je vino njegova krv. Jovan, koji je malo oprezniji i pažljiviji od drugih, po pitanju ovih stvari vjerovanja (i'tikada) čak ni ne spominje vino. Ovo nam jasno pokazuje da je ova njihova dogma samo jedno obično praznovjerje.

Hazreti imami Rabbani ovako piše u svom 275. pismu u prvm tomu u njegovoj knjizi **Mektubat**:

"... Tvoje dobijanje ove blagodati (ni'meta) potiče od podučavanja islamskog znanja i širenja fikhskih propisa. Bid'ati su se svugdje raširili, neznanje (džahilijet) se udomaćilo. Allah dželle-šanuhu te je obasuo Svojim dobročinstvom i dao ti je ljubav prema onima koje On voli. On ti je dao da budeš posrednik (vesile) za širenje islama. Prema tome, nastoj da što više možeš podučavaš propise fikha. Ove dvije stvari su glava svake sreće, i posrednici za napredovanje, i razlozi za spas. Nastoj što više možeš! Izađi (pokaži se) kao vjerski čovjek! Čini emr-i ma'ruf i nehj-i munker i tako pokaži pravi put onima koji se tamo nalaze. Značenje devetnaestog ajeta sure **Muzzemil** glasi, '**Ovo je sigurno savjet onom ko želi zadovoljstvo njegovog Gospodara (Rabba).**'"

Šesto poglavlje

ANALIZA POSLANICA

Hrišćani prihvataju Isa alejhisselama kao [haša] boga, a svakog apostola, i Pavla, kao resula i poslanika. Oni smatraju da su njihove epistole (poslanice, pisma, risale), kao i božje knjge koje su objavljene putem otkrivenja (vahja). Zato se ove poslanice nalaze, u Biblijinom Novom Zavjetu, odmah iza četiri jevanđelja.

Kada pobliže pogledamo ove poslanice vidjećemo da -- iako je rečeno da one upotpunjuju i dopunjuju četiri jevanđelja -- između njih i četiri jevanđelja ima toliko protivurječnosti i kontradikcija, da bi, ako bi ih objašnjavli jednu po jednu, mogli napisati tomove i tomove knjiga, većih i od same Biblije.

Ovdje ćemo navesti nekoliko primjera:

Rahmetullah efendija u svojoj knjizi **Izhar-ul-hak** ovako objašnjava Pavlov prelazak u vjeru:

U knjizi Djela apostolska, u devetom, dvadeset drugom, i dvadeset trećem poglavlju, ima mnogo kontradikcija o Pavlovom vjerovanju (imanu). Ja sam ih u mojoj knjizi **Izalet-uš-šukuk** objasnio u deset paragrafa. Međutim, u ovoj knjizi ću spomenuti samo tri:

1 - U sedmom stihu devetog poglavlja knjige Djela Apostolska piše: "Njegovi saputnici ostadoše bez riječi: jer su čuli glas, a nisu nikoga vidjeli." (Djela apostolska 9, 7)

S druge strane, u devetom stihu dvadeset drugog poglavlja piše: "Oni koji bijahu sa mnom svjetlost doduše primijetiše ali ne čuše glasa onoga koji mi govoraše." (Djela apostolska 22, 9)

U dvadeset šestom poglavlju je pitanje glasa, je li se čuo glas ili nije, potpuno prećutano i ne spominje se. Kontradikcije između ove tri izjave su očevidne.

2 - U šestom stihu devetog poglavlja iste knjige piše: "I Rabb (Gospod) mu reče: 'Ustani i uđi u grad, pa će ti se kazati što ti je činiti.'" (Djela apostolska 9, 6)

U desetom stihu dvadeset drugog poglavlja piše: "A Rabb mi reče: 'Ustani i idi u Damask, i tamo će ti se kazati za sve šta ti je određeno da činiš.'" (Djela 22, 10)

S druge strane u šesnaestom, sedamnaestom, i osamnaestom stihu dvadeset šestog poglavlja piše: "Nego ustani i stani na noge svoje: jer ti se zato javih da te učinim slugom i svjedokom kako onome što si vidio, tako i onome što ću ti pokazati. Izbaviću te od naroda i od pogana kojima te šaljem da im otvoriš

oči, i da se okrenu od tame prema svjetlu, i od sotonine vlasti prema Allahu, i da prime oproštenje grijeha i dostojanje među osvećenima vjerom mojom." (Djela apostolska 26, 16-18) Zaključak koji se može izvući iz ovih izjava je to da će mu -- prema stihovima u devetom i dvadeset drugom poglavlju -- biti rečeno šta da radi nakon što stigne u grad. A prema stihovima, u dvadeset šestom poglavlju mu je rečeno šta treba da uradi na istom mjestu gdje je čuo glas.

3 - U četrnaestom stihu dvadeset šestog poglavlja piše: "A kad mi svi padosmo na zemlju, čuh glas gdje govori meni i kazuje: Savle! Savle! Zašto me progoniš? …" (Djela apostolska 26, 14) Međutim, prema sedmom stihu devetog poglavlja, njegovi saputnici su zanijemili i nisu mogli govoriti. A u dvadeset drugom poglavlju se nijemost čak ni ne spominje.

U knjizi **Izhar-ul hak** piše da u u drugim poglavljima Knjige Djela apostolskih ima još i gorih kontradikcija.

U prvom i narednim stihovima desetog poglavlja prve Pavlove epistole Korinćanima, piše: "Ali neću braćo da budete u neznanju: očevi naši svi pod oblakom biše, i svi kroz more prođoše, i svi se u Mojsija krstiše u oblaku i u moru," (Prva poslanica Korinćanima 10, 1-2) "Niti budite idolopoklonici kao neki od njih, …" "Niti se upuštajte se u blud, kao što su se neki od njih upustili, i pade ih u jedan dan dvadeset i tri hiljade." (Prva poslanica Korinćanima 10, 7-8) U Starom Zavjetu, u Knjizi Brojeva, u prvom i narednim stihovima dvadeset petog poglavlja piše: "Dok je Izrael boravio u Šitimu, narod se upusti u blud s Moapkama." (Knjiga Brojeva 25, 1) "… i planu gnjev Gospodnji (Dženabi Hakkov) na Izraela." (Knjiga Brojeva 25, 3) "… Tako pomor Izraelaca prestade. A onih koji su od pomora pomrli bilo je dvadeset četiri hiljade." (Knjiga Brojeva 25, 8-9) Pošto je između ova dva pripovijedanja razlika u broju mrtvih 1000 jedno od njih je sigurno neispravno.

Opet, u četrnaestom stihu sedmog poglavlja Knjige Djela apostolskih piše: "Josip tada posla po Jakova, oca svoga, i svu rodbinu svoju, sedamdeset i pet duša." (Djela apostolska 7, 14) U ovom pasosu, u ovih sedamdeset pet osoba nisu uključeni Josip (Jusuf alejhisselam) i njegova dva sina u Egiptu. Pomenuti broj je samo broj osoba u Jakovljevom (Ja'kubovom alejhisselam) plemenu.

Međutim, dvadeset sedmi stih četrdeset i šestog poglavlja Knjige Postanka kaže: "... sve čeljadi Jakovljeva doma što se naseli u Egiptu bijaše sedamdeset duša." (Knjiga Postanka 46, 27) Izgleda da je pasos u Knjizi Djela apostolskih pogrešan.

Tako je to sa poslanicama i sa četiri jevanđelja koja su temelj hrišćanskog vjerovanja. Kako smo već prethodno prokomentarisali, ovo nisu jedine kontradikcije u ovim jevanđeljima i u Starom i Novom zavjetu. S obzirom da bi se, kada bi ove sve kontradikcije jednu po jednu nabrajali, mogli napisati tomovi i tomovi knjiga, i pošto su neke od njih objašnjene u knjigama **Izhar-ul-hak** i **Šems-ul-hakika** mi ovdje nećemo iznositi detaljnije podatke. Oni, koji žele da nauče više o ovom predmetu trebaju se prokonzultovati sa sljedećim knjigama: **Tahrirat-i enadžil** koju je napisao protestantski naučnik Džizler (Giesler) i izdao 1233./1818. g.n.e.; Selirmadžirovu (Sellirmagir) knjigu **Mukaddime-i kitab-i**

Ahd-i dždedid, koja je izdata 1817. godine; Sifirovu knjigu **Birinci İndžılin aslı** (Stvarni izvor prvog jevanđelja) koja je izdata 1832. godine; Knjigu **İncıller üzerine müahezat** (Kritika jevanđelja) koju je napisao Yor, jedan od savremenih orijentalista; Knjigu pod naslovom **Yuhanna İncıli Üzerine İnceleme** (Opservacija Jevanđelja po Ivanu) orijentaliste Šauzera (Shauzer), koja je izdata 1841. godine; Knjigu koju je napisao savremeni književnik Gustav Ichtel u kojoj je opisao ponašanje Isa alejhisselama; i [bilo koju od mnogobrojnih knjiga] koje su napisali istoričari kao što je Strauss.

Što se tiče Kur'ani kerima -- koji svi muslimani slijede [i koji je uzrok dobijanja sreće i na ovom i na onom svijetu] -- on je hiljadu dvjesta devedeset treće [1293.] godine zaštićen, pod Allahovom dželle-šanuhu stražom [do danas preko hiljadu i četiri stotine dvadeset godina], kako je unaprijed određeno časnim značenjem (mealom) devetog ajeta iz poglavlja (sure) **Hidžr**, koje glasi, "**Mi smo poslali Kur'ani kerim i Mi ćemo ga čuvati.**" To znači da -- iako su muslimani raznih zemalja oduvijek imali njegove kopije od vremena hidžreti nebevijje do današnjeg dana -- u Kur'ani kerimu ne postoji ni jedna ni najmanja promjena uključujući i znakove interpunkcije. Ovo je univerzalno potvrđena činjenica. I dok je to tako, šta se drugo može činiti osim čuditi na tvrdnje par sveštenika, koji su došli u islamske zemlje s misijom, [sa hrišćanstvom čiju smo unutarnju bit gore objasnili], i platicom od desetak zlatnika, i očekivanjem da dobiju pravi put zamišljajući da imaju pravu vjeru, koju oni porede s islamom koji je osnovan na čvrstom temelju i koji je do nas došao u svojoj čistoj originalnosti i očuvanosti. Zar njihove tvrdnje nisu previše apsurdne da se na njih čak i odgovara? Kada bi ovi njihovi pokušaji bili sa ciljem da se otkrije istina -- kako to oni tvrde -- donekle bi ih i tolerisali, jer oni nisu pažljivo izučavali islamske knjige. Ali, to nije slučaj. Njihov pravi cilj je da uz pomoć raznih trikova, namjernih izvrtanja istine, i pravljenja lažnih zaključaka iz islama izmame neznalice. Pošto oni ne mogu odgovoriti na knjige koje su napisali islamski učenjaci (alimi), i na pitanja koja su im postavili, oni, kao i uvijek, napadaju na islam bezobraznim i drskim neznanjem [i bezdušnošću], pretvarajući se kao da tobože nisu te knjige ni vidjeli. Oni u tajnosti pišu i objavljuju knjige i pamflete koje su pune laži i kleveta koje onda potajno šire.

Sedmo poglavlje

ODGOVOR NA KNJIGU GADA-UL-MULAHAZAT

U trećem poglavlju drugog dijela knjige **Gada-ul-mulahazat**, koju je napisao jedan sveštenik, piše*: "Ovo poglavlje objašnjava čudnu činjenicu, pojavu Muhammedove vjere među arapskim paganima, umjesto, da nikne na horizontu hrišćanstva, kao što se hrišćanstvo raširilo među Izraelćanima. Svi svjetovi su Allahova dželle-šanuhu imovina (mulk). Mi ne sumnjamo da On može, kako hoće, podijeliti Svoju imovinu. Božija (ilahi) djela (fi'l) nastaju preko izvjesnih posrednika punih mudrosti (hikmeta). Kao zahtjev za Svoju Gospodarsku (Rabbani) mudrost On je prvo poslao hazreti Musa alejhisselamov zakon, kao pripremu za Isa alejhisselamovu duhovnu (ruhani) i dopunjavajuću vjeru. Ne trebamo puno razmišljati da shvatimo da se Musa alejhisselam pojavio, kompatibilno sa divinskom mudrošću (subhani hikmetom), na očekivanom mjestu i vremenu, i osnovao svoju crkvu odnosno, džema'at, na temeljima koji su mogli podnijeti ovu (pripremnu ulogu). Na isti način, da je ukidanje hrišćanstva bilo Allahova dželle-šanuhu želja, drvo savršenstva koje je zasađeno na njegovo mjesto bi trebalo poništi iz korijena hrišćanstva, to jest na mjestu spremnom da propusti novu vjeru što je nehotični zaključak i sa logične tačke gledišta i kao zahtjev jednog prirodnog toka događaja. Međutim, osnivač islama niti je rođen u hrišćanskoj zemlji niti je izniknuo od Izraelćana. Nasuprot, kako je jasno pokazano u istorijskim dokumentima, on je nikao od paganskih Arapa koji su napunili Ka'bu muazzam sa blizu tri stotine idola. Činjenica je, naročito među onim koji znaju arapsku istoriju, da, kada je hazreti Muhammed alejhissalatu vesselam objavio svoje poslanstvo i počeo da javno izlaže svoju vjeru, stanovnici Mekke nisu bili raspoloženi da prime takozvanu novu vjeru. Oni su se suprotstavljali njegovom sallallahu alejhi ve sellem poslanstvu, osuđivali njegova učenja, i stalno ga vrijeđali, do te mjere, da nije bilo moćne Ebu Talibove podrške i podrške njegove dinastije i njegovih ličnih talenata, koji su kao posljedica plemenskog rivalstva i revnosti ojačani, što je on vješto iskoristio da postigne svoje ciljeve, takozvana vjera bi bila ugušena agresijom njenih protivnika i u svom začetku uništena. Obilna upotreba materijalnih sredstava i dunjalučkih posrednika (vesila), za reklamiranje nove, takozvane vjere, islama, je jak dokaz za činjenicu da islam nije tako duhovna (ruhani) vjera kao hrišćanstvo, i da Arabija nije bila spremna za njegov postanak. Da je islam bio duhovna vjera, i da je Arabija bila spremna da ga prihvati, on bi se kao i hrišćanstvo širio blago i bezbjedno i ne bi mu trebala materijalna sredstva i ovosvjetski posrednici.*

Zašto Allah dželle-šanuhu, koji je najmilosniji od svih milosnih, nije poslao islam umjesto hrišćanstva šest stotina godina ranije, ili dvije hiljade godina prije toga umjesto jevrejstva, pošto je bilo moguće odjednom poslati najsavršeniju i najuzvišeniju vjeru za duhovno uzdizanje idolopoklonika (pagana) i neznalica (džahila); zašto On nije poslao islam prije njih? Šta je razlog za dugo odugovlačenje? Muslimani iz ovog našeg dokaza mogu zaključiti je li njihova vjera istinita (hakk) i je li je Allah dželle-šanuhu poslao."

Ukratko, ovaj citat iz knjige **Gada-ul-mulahazat** u sebi sadrži tri tvrdnje:

***Prvo*:** Razlog za za vrlinu i superiornost Isaove alejhisselam vjere, tj. hrišćanstva, naspram Muhammedove sallallahu alejhi ve sellem vjere, tj. Islama, je u tome što se hrišćanstvo pojavilo među Izraelćanima koji su bili prethodno vjerski obrazovani i spremni da ga objeručke prihvate, dok je islam nikao među paganima, koji nisu imali nikakvog prethodnog vjerskog obrazovanja, i nisu bili spremni da ga prime.

***Drugo*:** Islam se širio nasiljem, silom, i ovosvjetskim sredstvima a hrišćanstvo mirnim i blagim putem.

***Treće*:** Allahu dželle-šanuhu je, najmilosnijem od svih milostivih, bilo moguće poslati Poslanika. Dakle, neposlati najvišu od svih drugih vjera, islam, prije drugih, nije u skladu s Njegovom pravdom.

NJIHOVA PRVA TVRDNJA: *"Isa alejhisselam je nikao u plemenu s prethodnim vjerskim obrazovanjem a Muhammed alejhisselam u plemenu bez prethodne vjerske naobrazbe."*

ODGOVOR: Na ove njihove tvrdnje se može odgovoriti na razne načine.

Israilovi sinovi su bili spremni da prime Allahove propise (ilahi ahkame) koje je Isa alejhisselam podučavao. Oni su imali prethodno iskustvo poslušnosti zakonima. Međutim, pored svega toga, Isa alejhisselama su u životu slijedile i vjerovale samo osamdeset dvije osobe. S druge strane, Muhammed alejhisselam je pozivao pagane, Arape, u novu vjeru, islam. Oni nisu imali nikakvog prethodnog ni zakonskog (šeri'atskog) ni vjerskog obrazovanja, pa prema tome nisu bili naklonjeni prihvatanju vjere koja je bila potpuno suprotna vjeri njihovih očeva i djedova, i u totalnoj suprotnosti sa njihovim strastima (nefsovima). U periodu koji se proteže od prvih poziva, kada je Resulullah sallallahu teala alejhi ve sellem obznanio svoje poslanstvo, pa sve do njegovog preselenja na onaj svijet je više od stotinu dvadeset četiri hiljade Ashaba dobrovoljno potvrdilo istinitost njegovog poslanstva i srčano prihvatilo islam. Mi prepuštamo mudrosti naših čitalaca da odluči kome pripada vrlina i superiornost, hrišćanstvu ili islamu. Tačno je da je Ebu Talib učinio sve što je mogao da zaštiti i sačuva našeg Poslanika sallallahu alejhi ve sellem. Međutim, ova njegova zaštita i pomoć nije doprinjela ni pomogla širenju i reklamiranju islama onoliko koliko se vjeruje. Ova njegova zaštita nije bila zato što je on vjerovao u vjeru našeg Poslanika sallallahu alejhi ve sellem. Ona je bila zato što je on bio njegova familija, i zbog toga da ga ne bi ubili ili mučili. Ebu Talib je bio nevjernik. U to vrijeme izvjesni Ashabi kiram alejhimurridvan nisu mogli izdržati proganjanja mušrika. Oni su se stoga iselili u Abesiniju. Naš Poslanik sallallahu alejhi ve sellem i njegovi Ashabi kiram alejhimurridvan su bili tri godine dana potpuno izolovani na teritoriji Mekke.

Njima je bio zabranjen svaki kontakt sa ostalim stanovnicima. Allah dželle-šanuhu je naredio Svom Pejgamberu dva puta da pozove svoju familiju u vjeru. Značenje dvije stotine četrnaestog ajeta sure **Šu'ara** kaže, "**I opomeni svoju najbližu rodbinu na Allahovu dželle-šanuhu kaznu (azab).**" Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je, izvršavajući naređenje ovog ajeti kerima, pozvao pripadnike svoje familije da postanu muslimani. [Kada je Resulullah sallallahu teala alejhi ve sellem iskupio svoju familiju on im je rekao, "**Vjerujte i slušajte Allaha dželle-šanuhu, i spasite se od Njegovog azaba. Inače vam neće koristiti to što ste moja familija.**"] Niko nije nije postao musliman (primio iman). U stvari, njegov amidža Ebu Leheb i Ebu Lehebova žena, drvonoša, su otišli do te mjere u svojim proganjanjima i mučenjima Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem da su s izvjesnim plemićima iz plemena Kurejš otišli Ebu Talibu i požalili mu se na njega, i zatražili od Ebu Taliba da prestane štititi Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem. Kada je to Ebu Talib čuo on ga je nasavjetovao i rekao mu da odustane od pozivanja naroda u islam. Potvrđena je činjenica, koju ovaj dokaz svjedoči, kao i stotine drugih sličnih dokaza, da Ebu Talibova zaštita [suprotno tvrdnji protestantskog sveštenika] nije pomogla Kurejševićima prime islam.

Muhammed alejhisselam potiče i poslān je kao Poslanik plemenu koje nije bilo podložno da mu vjeruje. Isa alejhisselam je nikao među Izraelćanima koji su očekivali Pejgambera. I Isa alejhisselam je, kao i drugi Pejgamberi alejhimusselam, prošao kroz mnoge nevolje i pretrpio je velike bolove koje su mu jevreji prouzrokovali. Međutim, Resulullahovi sallallahu alejhi ve sellam neprijatelji su još za vrijeme života ovog Servera (Muhammeda) bili uništeni. Ovaj mubarek Poslānik (zat-i nubuvvet) je napustio ovaj prolazni svijet (dar-i fena) i svojim prisustvom počastio onaj vječni svijet (dar-i beka) dok je ležao u krevetu, u Medini munevveri, u kući Ajše radijallahu teala anha.

U današnja četiri jevanđelja piše da su članovi jednog plemena, koji su imali prethodnu vjersku naobrazbu, i koji su bili spremni da prihvate novu vjeru, to jest Petar i drugi apostoli, kada je Isa alejhisselam uhvaćen, bili potpuno preokupirani svojim problemima i odmah napustili logor i ostavili Isa alejhisselama, i da se Petar, koji je bio Isaov alejhisselam najbliži apostol, iste noći, prije predskazanog pijetlovog pjevanja, zakleo da ne zna Isa alejhisselama.

Ebu Bekri Siddik radijallahu anh, koji je živio među paganima koji nisu bili spremni da prime vjeru [i koji je bio bez ikakve prethodne vjerske naobrazbe] je bio jedan od Poslanikovih časnih drugova (Ashaba kiram) alejhimurridvan. On je primio islam i bio počašćen Resulullahovim sallallahu alejhi ve sellem mubarek sohbetima (razgovorima, sijelima, sastancima). On je bio za vrijeme seobe (hidžre) u pećini sa Resulullahom sallallahu alejhi ve sellem. [On je, da se Resulullah ne bi povrijedio, poderao svoj vuneni jelek (hirku), i njegovim komadima začepio rupe na gnijezdu zmija. Pošto mu je nedostajao jedan komad da njim začepi zadnju rupu on ju je začepio svojom petom. Zmija ga je ujela za petu. On nije ni jauknuo ni pomakao svoju petu. Kada je njegova suza (koju je pustio od bola) kanula na Resulullahovo mubarek lice, Resulullah se probudio i

namazao Ebu Bekrovu radijallahu anh ranu na peti svojom mubarek pljuvačkom. Rana je, kao mudžiza (natprirodno čudo), zarasla.] On je podijelio svo svoje imanje za islam. On je kasnije ratovao protiv Arapa, murteda (otpadnika), i povratio ih u islam.

Omer radijallahu anh je prvi dan kada je postao musliman, usprkos svih proganjanja i opresije od strane mekkanskih mušrika, stao neustrašivo pred Ashabe kiram i oglasio da je postao musliman. Za vrijeme njegovog hilafeta su se desila velika osvajanja. Islam se raširio nadugo i naširoko. Njemu u pravednosti nije ravan nijedan komandant i nijedan nepristran čovjek. Ovi podaci su jasno zapisani u istorijama.

Osman Zinnurejn radijallahu anh je bio jedan od najbogatijih stanovnika grada Mekke. On je potrošio svoju svu imovinu u jačanje islama. [Mi ćemo ovdje samo spomenuti imovinu koju je dao u pohodu na Tebuk: Naš Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem je u džamiji podsticao i hrabrio svoje časne drugove (Ashabe kiram) da potpomognu pohod na Tebuk. Osman radijallahu anh je ustao i rekao, "Ja Resulallah! Ja poklanjam stotinu deva, zajedno sa njihovim pokrivačima i sedlima." Resulullah je nastavio sa svojim podsticanjem. Osman radijallahu anh je ponovo ustao i rekao, "Ja Resulallah! Ja poklanjam još stotinu deva, zajedno sa njihovim pokrivačima i sedlima." Resulullah je, dok je silazio s mimbera (govornica u džamiji sa više stepenica, ozidana od kamena, mramora, ili izrađena od drveta, sa koje imam drži propovijed to jest hutbu), rekao: "**Osman neće biti pitan nizašto što od danas učini.**" I dok je on tako, i dalje podsticao Ashabe kiram, Osman radijallahu anh je rekao, "Ja Resulallah! Ja poklanjam radi Allahovog zadovoljstva (rizaluka), još stotinu deva, zajedno sa njihovim pokrivačima i sedlima." Naš Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Ko opskrbi tebučku vojsku zaradiće Džennet!**" Na to je Osman radijallahu anh otišao i donijeo hiljadu zlatnika i istresao ih u Resulullahovo sallallahu alejhi ve sellem krilo. Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je tada ovako učinio dovu: "**O moj Allahu! Ja sam zadovoljan sa Osmanom. Budi također i Ti zadovoljan sa njim!**" Osman radijallahu anh je opskrbio pola tabučke vojske (Sunen-i Darekutni: 4-198). [Ali Dare-Kutni je preselio na ahiret 385./995. g.n.e. u Bagdadu.] Osman Zinnurejn radijallahu anh je ovoj armiji dao dobrovoljno devet stotina i pedeset deva i pedeset konja, zajedno sa njihovim hamovima, snabdjeo konjicu sa njenom opremom, i još po vrhu im poslao hiljadu dinara ili sedam rukji zlata.]

Ali radijallahu anh je žrtvovao svoj život za našega Pejgambera sallallahu alejhi ve sellem, ležeći, u noći hidžre, u njegovoj postelji. U bezbroj borbi se tako hrabro ponijeo da je zaradio nadimak Allahov lav (Allahov arslan). I svi drugi Ashabi kiram guzin, radijallahu anhum edžma'in, nisu nikad oklijevali da žrtvuju svoje živote i imovinu na svaku zapovijed našeg efendije (sejjida) Resulullaha. Superiornost islama nad hrišćanstvom, i razlika između vjernika ove dvije vjere, kao i među onim koji su vidjeli ova dva Pejgambera, je jasna kao dan.

Ima puno superiornosti, koristi, i vrlina, u tome što se naš Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem pojavio među Arapima, potomcima Isma'ila alejhisselam, a ne među Izraelćanima.

***Prvo*:** Allah dželle-šanuhu je poslao hazreti Hadžer meleka (anđela), koji joj je uručio ove radosne vijesti: "O Hadžera, donosim ti od Allaha dželle-šanuhu vesele vijesti da će tvoj sin Isma'il biti posjednik velikog ummeta i da će tvoje potomstvo biti uzvišenije od Sarinog." Ovo Allahovo dželle-šanuhu obećanje se manifestovalo na Muhammedu Mustafi, sallallahu alejhi ve sellam. Allah dželle-šanuhu je imenovao mnoge potomke hazreti Sare da budu Poslanici. On je od Isma'ilovih alejhisselam potomaka poslao samo Muhammeda sallallahu alejhi ve sellem i tako ispunio Svoje obećanje. Zar ovo ne označava uzvišenost i vrlinu našeg Pejgambera sallallahu alejhi ve sellem? Sveštenik, autor knjige **Mizan-ul-hakk**, izvrće ove predivne vijesti i kaže, "suština ovog (obećanja) je dala Hadžeri predivne vijesti koje su se odnosile na bogate Arape, [idolopoklonike]." Bi li jedan revnostan i pobožan hrišćanin, kada bi mu rekli, "Tvoji će potomci biti bogataši ali će biti obožavaoci vatre (medžusije) i idolopoklonici," bio zadovoljan i sretan sa ovim vijestima? [Svakako da ne bi. On bi se ražalostio.] Isto tako bi značilo da je Allah dželle-šanuhu, umjesto da je utješi, haša (da nas Allahu dželle-šanuhu zaštiti od ovakvog vjerovanja) dao hazreti Hadžeri vijesti da će njeni potomci biti mušrici.

Šta više, odlomak o lijepim vijestima u sebi uopšte ne sadrži riječi (bogati Arapi) već kaže da će potomci Isma'ila alejhisselam biti veliki ummet i da će biti dominantni nad Izraelćanima. Potpuno je jasno da se, među mušričkim Arapima, prije dolaska islama se nije zbio nijedan dovoljno značajan događaj koji im omogućava da nadjačaju Izraelćane (Beni Israil) i da je islam bio taj koji je prouzrokovao pravi pritisak.

***Drugo*:** Poslanici Izraelćana su do pojave Isa alejhisselama izučavali i podučavali propise Tevrata (Starog zavjeta) i Zebura (Sveta knjiga objavljena hazreti Davudu). Da je Muhammed sallallahu alejhi ve sellem ponikao od Izraelćana, oni bi ga, bez sumnje, klevetali i rekli da je on naučio Kur'ani kerim i sve Allahove dželle-šanuhu propise (ahkami ilahijje) od izraelskih alima (učenjaka). Naš efendija, Resulullah, koji je najviši od svih drugih Poslanika, je oduvijek živio u svom plemenu, i nije nikada nigdje ni na kratko vrijeme odlazio, i nije nikada ni od koga naučio ni jedno jedino slovo, i nije nikad imao olovku u svojoj mubarek ruci, a u gradu Mekki mukerremi nije bio nikada nijedan ni židov ni hrišćanin. Usprkos ovoj činjenici svještenici kažu u knjizi **Mizan-ul-hakk**, i u svojim drugim knjigama, da je naš Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem, kada je počastio Damask svojim mubarek dolaskom u njega zbog trgovine, učio od monaha koji se zvao Bahira i izvjesnih poznatih hrišćana. U stvari, naš Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem je, kada je bio u Damasku sa svojim amidžom (očevim bratom) Ebu Talibom, imao samo dvanaest godina. Ovaj podatak prenose jednoglasno sve sijer knjige (biografije našega Pejgambera). Njegov razgovor sa monahom Bahira je trajao samo nekoliko sati. Bahira je, nakon što je pažljivo osmotrio našeg Pejgambera sallallahu alejhi ve sellem,

shvatio da je on Pejgamber ahiri zamana (posljednjeg vremena). Bahira je onda ovako rekao Ebu Talibu: "Ako ugledni hrišćani i jevreji osjete da je ovo dijete Resulullah oni će ga pokušati ubiti." Ebu Talib je poslušao kaluđerovo upozorenje, prodao je svoju robu u Busri i njenoj okolini, i odmah se vratio u Mekku mukerremu. A što se tiče kaluđera, za kog se kaže da je podučavao našeg Pejgambera sallallahu alejhi ve sellem, zar on ne bi rekao da je on Poslanik umjesto da podučava našeg Pejgambera tolikom znanju? Štaviše, iz kog je to neiscrpnog izvora takozvani učitelj Bahira stekao ovo svoje beskrajno znanje koje se pojavilo kod našeg Pejgambera sallallahu alejhi ve sellem? Jer znanje koje je Allah dželle-šanuhu dao Resulullahu sallallahu alejhi ve sellem ne obuhvata samo Stari i Novi zavjet već također sadrži i bezbrojno znanje koje oni nemaju u sebi. Kur'ani kerim ima više od šest hiljada ajeta (stihova) i obuhvata mnoge propise (hukmove) i duhovne nauke (ma'rifete). Povrh toga, znanje i ma'rifet koje je Resulullahov sallallahu alejhi ve sellem mubarek jezik izgovorio, to jest sedam stotina hiljada sahih seneda hadisi šerifa koji se odnose na sunnet, vadžib, mustehab, mendub, nehj, mekruh i druge izreke je ulema hadisa zabilježila i objavila. Imami Nesai rahmetullahi alejh [preselio na ahiret 303. godine po Hidžri u mjestu Ramleh] je potvrdio sljedeće: "Ja sam sakupio sedam stotina i pedeset hiljada hadis-i šerifa. Ja sam (od tih sedam stotina pedeset hiljada) zapisao sam sedam stotina hiljada a ostavio pedeset hiljada koji nisu imali pouzdan izvor." Što se tiče postòjēćih kopija Starog i Novog zavjeta, koji su prema židovima i hrišćanima Allahova riječ, ako ostavimo na stranu epizode i sastavimo stihove koji se odnose na naređenja, zabrane, i druge vjerske propise, njih nema ni sedam stotina. Mi ćemo ovo sve detaljno objasniti u sljedećem poglavlju pod naslovom **Kur'ani kerim i današnja jevanđelja**. Nas čudi od kog je to hrišćanskog kaluđera Muhammed alejhisselam naučio znanje i kakvo je to on znanje naučio? Je li moguće napraviti od bare okean? Ovo nam pokazuje sljedeće: Ova kleveta je uperena protiv Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem usprkos činjenici da u njegovom plemenu nije bilo kaluđera. Da je on bio poslan Israilovim sinovima klevete, koje bi bile uperene protiv njega, bi bile van domašaja naše mašte. Allah dželle-šanuhu, koji je vadžib-ul-vudžud (postojanje koje je neophodno), je zaštitio Svoga miljenika na taj način što ga nije poslao Israilovim sinovima.

***Treće*:** Osvrt u istorijate naroda koji danas postoje, i precizno promatranje njihovih tradicija, običaja, i djela, će pokazati da su Arapi, čak i kada su bili nomadski beduini, imali superiorne i visoke kvalitete i navike, kao što su patriotizam, nacionalizam, gostoljubljivost, milosrđe, hrabrost, junaštvo, čistoća, plemenita genealogija, darežljivost, dobrota, skromnost i ljubav prema slobodi. Postoji li ijedna druga rasa koja bi se mogla izjednačiti sa Arapima u ovim kvalitetima, ili lijepim kvalitetima kao što su inteligencija, elokvencija, i retorika? Cijeli Tevrat (Stari zavjet) je prožet lošim moralnim karakteristikama (ahlakom) koje Izraelćani imaju. Jasno je da su oni najgora rasa. Šta je bilo bolje za našeg efendiju, Fahr-i kainata sallallahu alejhi ve sellem, da potekne od najvrlije i najodabranije rase ili od Izraelćana, čifuta? Izraelćani su, sve dok su slijedili

njihove Poslanike, i radili po Musa alejhisselamovom zakonu, imali Allahovo dželle-šanuhu dobročinstvo (lutf) i bili iznad drugih naroda. Međutim, oni su kasnije, kada su izdali svoje Poslanike alejhimusselam, i ubili većinu njih, bili poniženi i postali najpodliji i najgori ljudi. Ovo također i hrišćani znaju. Oni će radi Isa alejhisselamovog prokletstva voditi jedan gnusan, odvratan, i prezriv način života. Oni su osuđeni na život vječnog srama i nemilosti. Prema tome, kada se kaže, *"Da je Muhammed alejhisselam najviši od svih Poslanika on bi bio potomak ovih Izraelćana, koji neće nikad biti izbavljeni iz stanja poniženosti i prezira"*, je tako začuđujuće kontradiktoran prigovor. Značenje drugog ajeta sure **Hašr** kaže, "**O vi razumni! Naučite ono što ne znate zaključujući iz onog čime ste podučeni.**"

***Četvrto*:** Isa alejhisselam je poslān Izraelćanima kao Poslanik preko raznih natprirodnih čuda (mu'džiza). Neke njegove njegove mubarek izjave uključuju figurativne elemente jezika njegovog vremena. Sveštenici koji su se kasnije pojavili, pošto nisu mogli protumačiti njegove simbolične izraze, su osnovali sistem vjerovanja koji su nazvali trojstvo, to jest vjerovanje u tri boga, nešto što je postojalo u starim indijskim kultovima i u Platonovoj filozofiji, što niko ko ima zdrav razum ne može nikada prihvatiti. S druge strane, mutešabih (nejasna, simbolična, parabolična) učenja našeg efendije Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem koja uključuju ajeti kerime i hadisi šerife i druga učenja su opširno objašnjena u knjigama tefsira i hadisa, koje također kažu da ta učenja sadrže i bezbroj drugih krajnjih, mudrih, i sakrivenih istina (hakikata). [**Mutešabih** ajeti kerimi i hadisi šerifi su oni koji imaju tajanstveno i sakriveno značenje, i čije se poznato (mešhur) značenje ne poklapa sa poznatim znanjem, i koji se zato trebaju protumačiti.] Njihov broj je puno veći od Isa alejhisselamovih učenja. Da je naš Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem izabran od Izraelćana, i poslān, oni bi u potpunosti porekli Allahov dželle-šanuhu uluhijjet (božanstvenost) i rekli, *"Nema boga osim hazreti Muhammeda."* Ko bi na svijetu u to posumnjao?

NJIHOVA DRUGA TVRDNJA: Druga tvrdnja koja se iznosi u knjizi **Gada-ul-mulahazat**, je, *"Dok se hrišćanstvo širilo na jedan fin i sladak (slatkorječiv) način islam se širio grubo, silom, i ovosvjetskim prednostima."*

ODGOVOR: I ova njihova tvrdnja, kao i sve druge, je samo jedna obična laž koja nema osnove:

***Prvo*:** Jasno je da Isaovo učenje (ili nasranilik) nadopunjuje judeizam i da ono nije jedna zasebna vjera, koja izlazi izvan okvira judeizma. To je tako napisano i u Jevanđelju, i Isa alejhisselam je to tako potvrdio. Jedina razlika je u tome što ono (Isusovo učenje) ne naređuje džihad-i fi sebilillah (tj. sveti rat u Allahovo ime nije farz). Odsutnost džihada u Isaovom učenju (koje se danas naziva hrišćanstvo) je prije dokaz za njegov nedostatak nego za njegovu superiornost. Reći da vjera koja se širi posredstvom fizičkih načina [snagom, silom, moći] nije prava vjera znači, prije svega, priznati da je hrišćanstvo lažno.

***Drugo*:** Ako tvrdimo da je širenje vjere posredstvom fizičkih načina dokaz za njenu lažnost biće neophodno da pogledamo metode kojima se služilo za

širenje hrišćanstva. Na primjer, dok je Isa alejhisselam pozivao narod u njegovu vjeru on se morao kriti iz straha od mogućeg atentata od strane protivnika i savjetovao je da njegovo čudo (mudžiza) bude držano u tajnosti. On je naredio svojim apostolima da ne kažu nikom da je on Mesija (Mesih); savjetovao je svoje apostole da svako ko nema sablju kupi sablju, čak iako će ga koštati odjeće; naredio im je da, kao znak pokornosti, plate taksu idolopoklonicima -- Rimljanima; nakon Isa alejhisselama je bilo puno ratova u kojima su milioni ljudi zbog rasprava među hrišćanskim sektama izgubili živote; u Evropi je papa izazvao mnoge revolucije i konflikte; u događajima kao što su vitezovi Isusa Hrista - templari (ili hramovnici u vrijeme krstaša), Bartolomejska noć, i tribunali u vrijeme inkvizicije, hrišćani su masakrirali na milione nevinih ljudi; neredi koje su izazvali misionari u Americi i drugim kasnije otkrivenim otocima su izazvali da se milionima ljudi pootsijecaju glave. Kako je moguće tvrditi da se hrišćanstvo širilo plemenito, i sa ljubaznošću, i bez upotrebe fizičkih sredstava, odnosno sile, nasilja, premoći, ili ovosvjetskih prednosti kada u knjigama istorija čitamo o ovakvim i mnogim drugim sličnim događajima? Svirepostima, masakrima, i divljaštvima, koja su upotrijebljena za vrijeme krstaških ekspedicija -- koje su se nastavljale u osam valova i koje su trajale 174 godine, od 489./1096. g.n.e. do 669./1270 -- nema broja. Krstaši su zapalili i porušili sva mjesta kroz koja su prošli uključujući i Istanbul, koji je bio glavni grad Vizantijske imperije -- hrišćana. Michaud, hrišćanin, je napisao knjigu od pet tomova o krstaškim ratovima. On u kojoj kaže: "Krstaši su 492./1099. g.n.e. uspjeli ući u Jerusalem. Kada su ušli u grad oni su poklali sedamdeset hiljada (70.000) muslimana i jevreja. Oni su svirepo poubijali čak i muslimanke s djecom koje su se bile sakrile u džamiju. Krv je tekla ulicama. Tijela su blokirala puteve. Krstaši su bili tako krvoločni da su poklali u Njemačkoj jevreje na koje su naišli na obali Rajne." Ove činjenice su napisali njihovi ljudi, hrišćanski istoričari. Kada su hrišćani 898./1492. g.n.e. potukli andaluzijsku Emevi državu, i ušli u Kordovu, oni su prvo napali na kordovsku džamiju. Oni su ušli na konjima u ovu predivnu i veličanstvenu džamiju. Oni su nemilosno poklali muslimane koji su se bili u njoj sakrili. Krv je tekla napolje kroz džamijska vrata. Oni su na isti način poklali i jevreje. Barbari, Španjolci, su pod prijetnjom sablje pokrstili sve muslimane i jevreje. Oni koji su uspjeli da pobjegnu su se sklonili u Osmanlijsku državu. Jevreji koji danas žive u Turskoj su njihovi potomci. Španski kralj Ferdinand se, nakon što je u Španiji uništio sve muslimane i jevreje, hvalio svojom pobjedom rekavši, "U Španiji više nema ni muslimana ni nevjernika." Eto, to je hrišćanstvo za koje se kaže da se širilo blago i ljubazno, to su zločini hrišćana koji tvrde da su blagi i ljubazni. Zločini koje su hrišćanske sekte nanijele jedne drugima nisu ništa manjeg intenziteta. Ali, najgora zvjerstva hrišćana su učinjena nad židovima, koje sveštenik, autor knjige **Gada-ul-mulahazat**, hvali na račun njihove familijarnosti sa zakonom.

Na dvadeset sedmoj stranici knjige **Kešf-ul-asar ve fi kisasi enbija-i beni Israil**, koju je napisao sveštenik Dr Alex Keith, i koju je sveštenik Merik preveo na perzijski jezik, i 1261./1846. g.n.e. izdao u Evenboroughu, piše

sljedeće: "Tri stotine godina prije seobe muslimana iz Mekke mukarreme u Medinu munavveru (hidžreti nebevi) je Konstantin Veliki naredio da se svim jevrejima pootsijecaju uši. On ih je proganjao i istjerao iz države."

Na dvadeset osmoj stranici piše: "Jevreji su u Španiji bili tlačeni i primorani da izaberu jedan od sljedeća tri izbora:

a) Da prime hrišćanstvo

b) Da, ako ne prime hrišćanstvo, budu zatvoreni

c) Da, ako ne izaberu jedno od ovo dvoje, budu deportirani. Slične metode su bile upotrijebljene i u Francuskoj. Jevreji su zbog toga putovali od države do države. Oni su u to vrijeme bili beskućnici i u Evropi i u Aziji."

Na njenoj dvadeset devetoj stranici piše: "Pošto su katolici ubrajali jevreje u kafire oni su ih progonili. Najčuveniji sveštenici su se sastali i donijeli sljedeće odluke:

1) Ako hrišćanin brani jevreja on je pogriješio. On se mora isključiti iz crkve (ekskomunicirati). To znači, on mora biti izbačen iz hrišćanstva.

2) Jevrejima se neće dati ni u jednoj hrišćanskoj državi nikakve funkcije.

3) Niko ne smije ni jesti ni sarađivati sa jevrejima.

4) Djecu jevreja će odgajati hrišćani. Tlačenja i ugnjetavanja u ovim odlukama su očevidna." Na trideset drugoj stranici piše, "Kada bi Portugalci uhvatili jevreje oni su ih bacali u vatru i spaljivali. Kada su to činili njihove žene i djeca su se isakupljali i proslavljali taj događaje. Njihove žene su od zadovoljstva plesale, igrale, i skakale."

U knjizi pod naslovom **Sijer-ul-mutekaddimin**, koju je napisao jedan sveštenik piše, "Rimski imperator Gratienus je 379. g.n.e., nakon konzultacije sa svojim komandirima, naredio da se svi jevreji u državi pokrste. Shodno tome, oni koji su odbili hrišćanstvo su bili poubijani." Ovo su napisali eminentni hrišćanski sveštenici.

Mučenja koja su katolici nanijeli protestantima, i obratno, nisu ništa manje okrutna od onih koja su gore navedena.

Na petnaestoj i šesnaestoj stranici trinaestog fascikla knjige na arapskom jeziku, koja je izdata 1265./1849. g.n.e. u Bejrutu, piše sljedeće: "Rimska crkva je nanijela protestantima bezbrojna proganjanja, mučenja, i pokolje. Svjedočanstva, koji mogu dokazati ove podatke, se nalaze u evropskim zemljama. U Evropi je na lomači živo spaljeno više od 230.000 ljudi samo zato što nisu vjerovali u papu, bez obzira što su ti ljudi vjerovali u Isa alejhisselama, i što im je Biblija bila vodić u njihovom vjerovanju i molitvi. Slično tome, na hiljade ljudi je pobijeno, ili sabljom, ili u tamnicama, ili raznim barbarskim mučenjima, kao na primjer, rastavljanje kostiju u zglobovima i vađenje zuba i nokata kliještima. U Francuskoj je samo na dan Marirsu Lemavusa ubijeno trideset hiljada ljudi."

Pokolj u Bartolomejskoj noći i mnogi drugi pokolji i masakri, koji bi nam uzeli dugo vremena ako bi ih prepričavali, su svjedoci zvjerstava koja su katolici nanijeli protestantima. Pokolj na Bartolomejsku noć je krvoproliće šezdeset i pet hiljada protestanata. Katolički sveštenici reklamišu ovaj događaj kao nešto na

što se treba biti ponosno. Henry IV, koji je 1011./1593. g.n.e. došao na prijesto, je zaustavio ove protestanatske masakre. Netrpeljivi katolici koji to nisu voljeli su ubili Henrija IV. Proganjanja i masakri su nastavljeni 1087./1593. g.n.e. Pedeset hiljada familija je da bi izbjeglo smrt pobjeglo iz zemlje.

Ni protestanti nisu bili ništa manje zli prema katolicima. Ovako piše na četrdeset prvoj i četrdeset drugoj stranici knjige koju je engleski katolik, sveštenik Thomas, preveo sa engleskog na urdu (persijski) jezik. Ova knjiga je izdata 1267/1851. g.n.e. pod imenom **Mir'at-us-sidk** i naširoko prodavana u Indiji: "Protestanti su prvo prisvojili od katolika 645 manastira, 90 škola, 2.376 crkava, i 110 bolnica. Oni su ih vrlo jeftino prodali i između sebe podijelili pare. Oni su izbacili napolje na hiljade siromašnih stanara i ostavili ih bez krova nad glavom." Na njenoj četrdeset petoj stranici piše, "Protestanatska mržnja i neprijateljstvo su s istim divljaštvom došli i do mrtvih. Oni su iskopali mrtva tijela iz njihovih grobova i pokrali njihove mrtvačke pokrove." Na njenoj četrdeset osmoj i četrdeset devetoj stranici piše: "Među imovinom koja je prisvojena od katolika su takođe nestale i biblioteke. Ciyl Birlovo tužno objašnjenje nestanka ovih biblioteka je ovako: Protestanti su pokrali knjige koje su našli u bibliotekama. Oni su ih palili, kuhali na njima, čistili njima svijeće i svoje cipele. Oni su neke od njih prodali travarima i sapundžijama. Oni su većinu njih poslali prekomorskim knjigovescima. Mi ovdje ne govorimo o pedeset ili stotinu knjiga. Njih je bilo toliko da su njima ntovarane čitave lađe. One su tako uništavane da je to zapanjilo strane nacije. Ja sam vidio gdje je jedan trgovac kupio dvije biblioteke za koje je platio po dvadeset rupija. Oni su poslije ovih zala opljačkali blaga crkava i ostavili samo gole zidove. Oni su mislili da rade nešto dobro." Na pedeset drugoj i narednim stranicama piše: "A sada ćemo iznijeti zvjerstva koja su protestanti do sada počinili: Protestanti su, sa ciljem mučenja katolika, usvojili na stotine i stotine zakona koji su tako daleko od pravde, milosti, i morala. Evo nekih od njih:

1 Katolik ne može naslijediti imovinu svojih roditelja.

2 Nijedan katolik stariji od osamnaest godina, koji nije primio protestantizam, ne može kupiti nikakvu imovinu.

3 Nijedan katolik ne može imati svoj unosan posao ili trgovinu (biznis).

4 Nijedan katolik ne može podučavati (ni u jednoj grani nauke). Ko god se ovom usprotivi biće do kraja svog života zatvoren.

5 Katolici će plaćati duplu taksu.

6 Svaki katolički sveštenik koji održava vjerske obrede će platiti kaznu od 330 funti sterlinga. Ako to uradi laik katolik on će biti kažnjen sa 700 funti sterlinga i još po vrh toga jednom godinom zatvora.

7 Ako katolik pošalje svog sina u drugu zemlju na obrazovanje i on i sin će biti ubijeni. Njegova imovina i stoka će biti konfiskovani.

8 Nijedan katolik ne može raditi u državnoj službi.

9 Ako ijedan katolik ne dođe u nedjelju na misu, ili ne bude učestvovao na drugim vjerskim manifestacijama protestantske crkve, plaćaće mjesečno kaznu od 200 funti sterlinga i biće izbačen iz društva.

10 Ako se katolik udalji pet milja od Londona biće mu pripisana kazna od 1000 funti sterlinga."

Od šezdeset prve do šezdeset šeste stranice piše sljedeće: "Većina katoličkih kaluđera i sveštenika je po naređenju kraljice Elizabete odnesena brodom odnesena na more i tamo bačena. Elizabetini vojnici su onda došli u Irsku da silom prevedu katolike na protestanstvo. Vojska je uništila katoličke crkve. Oni su na licu mjesta ubijali svakog katoličkog sveštenika, kad god su na njega nailazili. Oni su palili gradove i uništavali usjeve i životinje. Oni su lijepo tretirali sve one koji nisu bili katolici. Onda je parlament 1052./1643-44. g.n.e. odaslao ljude u mnoge gradove, da na silu oduzmu svu imovinu koja je pripadala katolicima. Ovi zločini koji su nanošeni katolicima su se nastavili sve do dolaska kralja Džejmsa Prvog. Ovi zločini su se u njegovo vrijeme malo smanjili. Protestanti su se na njega naljutili. Oni su 1194./1780. g.n.e. uputili kralju peticiju koju je potpisalo četrdeset četiri hiljade protestanata. Ova peticija je bila za zadržavanje zakona protiv katolika po kojima bi ih i dalje, kao i prije, mogli tlačiti putem parlamentarne moći. Kralj nije usvojio njihovu molbu. To je bio povod da se u Londonu iskupi oko stotinu hiljada protestanata i popali katoličke crkve. Oni su uništili dijelove grada i kojima su živjeli katolici. Oni su na trideset šest mjesta izazvali požare. Ovaj divljaštvo je trajalo šest dana. Tada je kralj donijeo jedan novi zakon, koji je dao katolicima prava koja i dan danas uživaju."

Na sedamdeset trećoj stranici piše: "Vi vjerovatno niste čuli za događaj koji se desio u irskom mjestu Cortiarskuln. Priče koje nam pripovijedaju o događajima u Irskoj su istinite. Protestanti su svakoga mjeseca sakupljali dvije stotine pedeset rupija, i stanarine iz raznih mjesta, i sa tim novcem su kupovali djecu siromašnih katolika. Oni su onda ovu djecu slali u druga mjesta u kojima su živjeli sa protestantima tako da, (kada su se djeca vraćala nazad u mjesta iz kojih su uzeta), nisu mogla prepoznati svoje roditelje. Kada su djeca odrasla ona su slata nazad u svoje gradove ali ona nisu bila u stanju da prepoznaju svoje roditelje, braću, i sestre. Ona su nekada, kao rezultat ovoga, sklapala brak sa svojom braćom, sestrama, pa čak i roditeljima."

[Englezi su nanijeli u Indiji najnehumanije i najsurovije, od svih zločina koje su hrišćani nanijeli muslimanima. Allame Muhammed Fadl-i Hak Hajr-abadi Češti, jedan od najvećih islamskih učenjaka (alima) u Indiji je ovako napisao u svojoj knjizi **Es-sevret-ul-Hindijje** (**Indijska fitna**), koju je Mevlana Gulam Mir Ali 1384./1964. g.n.e. objasnio u indijskom izdanju njenog komentara koje se zove **Al-jevakit-ul-mihrijje**. Ova knjiga se nalazi u knjizi **Esmaul muellifin** (**Imena autora**) pod imenom Muhammed Fadlullah. On piše:

Englezi su prvo, 1008./1600. godine, dobili od šaha Ekbera dozvolu da u indijskom gradu Kalkuti otvore svoje prodavnice. Oni su u vrijeme šaha Alema kupili zemlju u Kalkuti. Oni su pod izgovorom zaštite svoje zemlje doveli veliku vojsku. Kada su 1126./1714. g.n.e. izliječili šaha Sultana Ferruha Šira njima je ovo pravo dato po cijeloj Indiji. Oni su za vremena šaha Alema sanija zauzeli Delhi, preuzeli administraciju, i počeli sa svojim okrutnim zločinima (zulumima). Indijske vehhabije su 1227./1858. g.n.e. rekle da je šah Behadir II -- koji je bio

sunnija, hanefi, i sufija -- pobornik bid'ata i kafir. Englezi su ušli u Delhi uz pomoć ovih vahhabija, koje su pojačali hindu kafiri i jedan vezir, izdajnik, Ahsenullah han. Oni su napali na domove i radnje i opljačkali svu imovinu i pare. Oni su čak i ženama i djeci poodsijecali glave. Narod nije imao vode za piće. Stari Behadir šah, koji se bio sakrio u Himajun šahovo turbe u Delhiju, je odveden zajedno sa njegovom familijom svezanih ruku i nogu prema utvrđenju. Na putu je patriarh Hudson skinuo odjeću sa tri šahova sina i ih ostavio samo u gačama. On ih je onda streljanjem u grudi učinio šehidima. On se napio njihove krvi. Onda je objesio njihova tijela na ulasku u utvrđenje. Sljedeći dan je odnijeo njihove glave engleskom komandantu Henriju Bernardu. On je onda napravio čorbu od njihovih glava koju je poslao šahu i njegovoj ženi. Pošto su (šah i njegova žena) bili izgladnjeli oni su počeli jesti meso. Ali ga nisu mogli sažvakati i progutati. Oni nisu znali kakvo je to meso. Oni su ga izvadili iz usta i ostavili na zemlju. Jedan izdajnik koji se zvao Hudson je rekao, "Što je ne jedete? To vam je predivna supa. Ja sam je napravio od mesa vaših sinova." Englezi su onda protjerali šaha, njegovu ženu, i najbližu rodbinu, u grad Rangon i tamo ih zatvorili u tamnice. Sultan je 1279. godine u tamnici preselio na ahiret. Englezi su u Delhiju učinili šehidima tri hiljade muslimana strijeljanjem i dvadeset sedam hiljada klanjem. Spasili su se samo oni koji su uspjeli da po noći pobjegnu. Hrišćani su takođe, i u drugim gradovima i selima, masakrirali bezbroj muslimana. Oni su uništili istorijski važne umjetničke radove. Nezamjenljivi ukrasni ornamenti i nakit su natovareni na lađe i odnešeni u London. Englezi su 1278./1861. g.n.e. učinili Allamu Fadl-i Haka šehidom, u njegovoj tamnici na otoku Endoman.

Rusi su 1400./1979. g.n.e. napali na Afganistan i započeli s uništavanjem islamskih umjetničkih djela i pobili muslimane mučeničkom smrću (učinili ih šehidima). Oni su prvo učinili šehidom velikog alima i Evliju Ibrahima Mujeddida zajedno sa njegovim stotinu dvadeset i jednim učenikom, njegovom ženom, i kćerkom. Englezi su takođe prouzrokovali i ovaj divlji, svirepi, i podli napad. Njemački komandant Hitler je 1945. godine do nogu potukao rusku vojsku i bio na pragu Moskve, kada je, preko radia, poslao Engleskoj i Americi poruku: "Ja priznajem poraz. Ja ću vam se predati. Pustite me da samo ratujem sa Rusima i da im do nogu potučem njihovu armiju, i da zauvijek otklonim smrad komunizma sa zemlje." Čerčil (Churchill), britanski premijer, je odbio ovu ponudu. Englezi su ustrajno pomagali Ruse i nisu ušli u Berlin prije dolaska Rusa. Oni su bili uzrok da Rusi postanu svjetska kuga.

Mi preporučujemo onima koji žele da se još detaljnije informišu o izdajama i ubistvima koja su Englezi počinili u razna vremena, i u raznim dijelovima svijeta, a naročito ona koja su počinjena protiv muslimana u islamskim zemljama, da pročitaju knjigu **Džinajat-ul-ingliz** (**Ubistva koja su Englezi učinili**). Ovu knjigu je napisao es-Sejjid Muhammed Habib Ubejdi Beg. Ona je koju je izdata 1334./1916. g.n.e. u Bejrutu.

Američki advokat i političar, Bryan William Jennings, je bio čuveni pisac i predavač. On je od 1913. do 1915. godine bio američki kongresmen. On je

umro 1925. godine. On u svojoj knjizi **The British Dominion in India** detaljno opisuje neprijateljstvo Engleza prema islamu, njihov barbarizam, i zločine.

Abdurrešid Ibrahim efendi ovako piše na jednom mjestu u poglavlju koje se zove, "**Neprijateljstvo Engleza protiv islama**". Ovo poglavlje se nalazi u drugom tomu knjige na turskom jeziku **Alem-i islam** (Islamski svijet), koja je 1328./1910. g.n.e. izdata u Istanbulu, "Prvi cilj Engleza je iskorjenjivanje islamskog hilafeta (hilafet-i islamijje). Krimski rat koji su oni izazvali, i pomaganje Turcima, je samo bila strategija za potpuno uništenje hilafeta. Njihov Sporazum u Parizu to jasno otkriva. [Oni otvoreno izražavaju svoje neprijateljstvo 1923. godine u tajnim artiklima Lozanskog Mirovnog sporazuma.] Sve nevolje koje su do danas snašle Turke, bez obzira kako one bile prikrivene, su došle od Engleza. Engleska državna politika se zasniva na potpunom uništenju i iskorjenjivanju islama. Razlog za to je to što se oni plaše islama. Oni, da bi prevarili muslimane, upotrebljavaju pojedince čija je savjest (vidždan) na prodaju i predstavljaju ih kao alime islama i heroje. Ukratko, Englezi su najveći neprijatelji islama." [Knjiga **Ispovijesti jednog engleskog špijuna** i **Englesko neprijateljstvo protiv islama** se nalazi ovdje http://www.praviput.com/knjige/confessions_of_a_british_spy/index.html]

Mi smo ovdje spomenuli samo neke hrišćanske zločine. Ovo su samo par primjera barbarizama, i divljaštava hrišćana, koji kažu da imaju vjersku pozadinu, i koji tvrde da vjeruju Isaov alejhisselam savjet, "Ako te ko udari po desnome tvom obrazu, okreni mu i drugi." Mi ne pretpostavljamo da je sveštenik koji je napisao knjigu **Gada-ul-mulahazat** neznalica, i da nije upoznat sa ovim svim zločinima i svirepostima. On misli da muslimani ne znaju ove istorijske podatke. On se tobože pravi nevješt, i pretvara se da ih ne zna, kako bi pojačao svoju tvrdnju.

***Treće*:** Da je širenje vjere bilo moguće samim fizičkim sredstvima, tj. silom i nasiljem, danas bi cijeli svijet bio pokršten. Danas, nakon ovih silnih bitki, barbarizama, pokolja i masakara, ne bi bilo jevreja.

***Četvrto*:** Džihad (džihad-i fisebilillah), jedno od naređenja islama, nije natjerivanje ljudi oštricom sablje da postanu muslimani. Džihad je oglašavanje po cijelome svijetu, i širenje, kelimei tevhid i objavljivanje drugim vjerama o superiornostima i vrlinama Allahove dželle-šanuhu prave vjere. Ovaj džihad se prvo čini podučavanjem i savjetovanjem. To znači, mi trebamo reći da je islam istinita (hak) vjera koja naređuje svaku sreću, pravdu, slobodu, i ljudska prava. Onim nemuslimanima (gajr-i muslimanima) koji ovo prime je dato pravo građanstva i oni uživaju sva prava kao i svi drugi muslimani. Tvrdoglavim državama i tiranima, koji odbiju ovaj poziv, se najavljuje rat. Ako oni izgube rat njima je ovaj poziv još jednom upućen. To jest, oni su opet pozvani da prime islam. Ako postanu muslimani oni postaju slobodni kao i svi drugi muslimani. Ako ga odbiju, ako odbiju da prime islam, njima se određuje taksa koja se zove džizija. Oni koji prihvate da plaćaju džiziju se zovu **zimmi**. Oni se ni u kom slučaju ne smije prisiljavati da promijene svoju vjeru. [Džiziju ne plaćaju starci, invalidi, žene, djeca, siromasi, i sveštenstvo.] Njima je dozvoljeno da potpuno

slobodno izvršavaju svoje vjerske dužnosti, obrede, i ceremonije. Država im garantuje zaštitu njihove imovine, čednosti, i časti, isto kao što garantuje zaštitu imovine, života, čednosti i časti muslimana. Muslimani i nemuslimani se u raznim vrstama prava drže na istom nivou.

NJIHOVA TREĆA TVRDNJA: Treća tvrdnja koju sveštenik iznosi je da, *"Iako je Allah dželle-šanuhu mogao poslati Poslanika bez ikakve prethodne šerijatske naobrazbe, Allahu dželle-šanuhu, najmilostiviji od svih milostivih (merhametli), je poslao ovu uzvišenu vjeru (islam) iza Isaa i Musaa alejhimesselam. Ovo je u suprotnosti s Njegovm pravednošću (adaletu)."*

ODGOVOR: Na ove svještenikove riječi se može odgovoriti na više načina.

Jedan od njih je i ovaj: Allah dželle-šanuhu ima neograničenu moć (kudret). Njemu je potpuno isto, bez obzira stvorio On sedam slojeva (katova) nebesa i zemlju, ili [stvorio] mrava [ćeliju, atom]. Ništa nije izvan Allahove dželle-šanuhu stvaralačke moći, osim da ima partnera (ortaka, sudruga), što je nemoguće. [Da nas Allah dželle-šanuhu sačuva i sakloni od takvog vjerovanja!] Da je, kako oni kažu, bilo nemoguće poslati Poslanika bez ikakve pripreme to samo pokazuje još jednu od Resulullahovih sallallahu alejhi ve sellem mudžiza (natprirodnih čuda), povrh svih njegovih drugih mudžiza. Jer, broj Izraelćana koji je vjerovao u Isa alejhisselama u vrijeme njegovog uzlaska na nebesa, iako su oni očekivali Poslanika koji će ih spasiti, i iako su bili spremni da prime novu vjeru, je bio samo osamdeset dva. S druge strane naš efendija (sejjid) Fahr-i kainat, alejhi efdaluttahijat, je, prije prelaska na ahiret, uputio na iman (da vjeruje u istinitu vjeru) preko stotinu dvadeset i četiri hiljade arapa koji nisu imali nikakve prethodne vjerske naobrazbe, i, prema tome, nisu bili ni spremni da prime novu vjeru. To je činjenje nemogućeg mogućim. Dakle, natprirodno čudo (mudžiza). Isto tako i njihove riječi, *"Ne poslati prvo superiornijeg nije u skladu sa Allahovom dželle-šanuhu milošću (rahmetom), sažaljenjem (šefkatom), i pravdom (adaletom)"* je u potpunoj suprotnosti sa svim rezonovanjima. Hrišćani ovako vjeruju: "Pošto su svi ljudi, uključujući i Poslanike, uprljani Ademovim alejhisselam i hazreti Havinim (Evinim) prvim grijehom (zellom), Isa alejhisselam je nakon raznih uvreda ubijen. On je onda tri dana mučen (sagorijevao) u paklu. Allah dželle-šanuhu je htio da to oprosti ljudima [haša] proljevanjem krvi Svoga dragog Sina (da nas Allahu dželle-šanuhu sačuva od ovakvog pokvarenog vjerovanja!)" Mi njih sada pitamo: Pošto je Isa alejhisselam po hrišćanskom vjerovanju [haša] Allahov dželle-šanuhu sin, ili kao On (da nas Allah dželle-šanuhu sačuva takvog pokvarenog vjerovanja), zar nije bilo bolje da ga je On pošalje odmah nakon Adema alejhisselam i tako spasio od džehennema tolike Poslanike i toliki nedužni svijet? Među vladarima, predsjednicima, i sultanima, je pravilo da onaj koji ima najveću titulu izlazi zadnji. Na velikim mitinzima i govorima je društveni običaj da se najvažniji govor održi na kraju. Isto pravilo važi i u svemu drugom. Na primjer vješti umjetnici prvo nauče svoje učenike da oni grubo pripreme radove, koje onda oni, izvodeći finalne, važne, i delikatne radove, lično završe. To je prirodna stvar (proces). Dakle, po božanskoj konačnoj mudrosti (ilahi hikmetu), je bilo podobnije da Allah dželle-šanuhu,

apsolutni Vladar i Stvaralac svega (Hakim-i mutlak), pošalje Sejjid-il-murselina sallallahu alejhi ve sellem, najuzvišenijeg i najkorisnijeg Poslanika, kao zadnjeg Pejgambera, i da na taj način dovede Svoju vjeru u savršenstvo.

U četvrtom poglavlju drugoga dijela, knjiga **Gada-ul-mulahazat** opet komentariše po pitanju Resulullahovih sallallahu alejhi ve sellem mudžiza (natprirodnih pojava, čuda), i kaže: *"Isa i Musa alejhimesselam su, da bi dokazali narodu da su oni Resuli (Poslanici s novim zakonom) i da ih je Allah poslao, pokazali razne mudžize. Da nije bilo ovih pokazatelja, koji rastavljaju istinu od neistine, mnogi oholi lažovi i klevetnici se ne bi ustručavali da kažu da su i oni Poslanici. Ne bi bilo mjerila kojim bi ocijenili je li Allah dželle-šanuhu dao nekom Svoju riječ, i je li ga On odabrao za Svoga Poslanika. Prema tome, ako analiziramo Muhammedovu alejhisselam tvrdnju Poslanstva, i uporedimo je sa ovim pokazateljima tvrdnje, vidjećemo da ona nije ni solidna ni dokazana kao one kod Musaa i Isaa alejhimesselam!*

Mi nećemo biti uvjereni čak i ako povjerujemo izjave istoričara i alima sijera, i pretpostavimo da je Muhammed alejhisselam pokazao mnoge mudžize da dokaže svoje Poslanstvo. Jer, kada ih uporedimo sa predivnim i izvanrednim događajima koje oni pripisuju svom Poslaniku sa mudžizama Isusa Hrista (Isaa Mesiha), i drugih Pejgambera, jako je teško povjerovati da su takozvani predivni događaji od Allaha, radi njihovih proturječnosti i sličnosti. Na primjer, uzmimo sljedeći primjer: Kada je Muhammed alejhisselam naredio drvetu ono je napustilo svoje mjesto, i prišlo mu, i iz sredine stabla se čuo glas koji je rekao, "**Ešhedu en la ilahe illallah ve ešhedu enne Muhammeden abduhu ve Resuluhu**", *i svjedočio njegovo Poslanstvo; životinje, planine, kamenje, pa čak i svežanj hurmi, su izgovarali gore navedene riječi; što god je obukao, bilo to kraće ili duže (od njegovog broja), uvijek mu je savršeno odgovaralo. Je li moguće ne posumnjati kada čujemo ovakve događaje? Ovi događaji su izmišljeni. Oni su očigledno suprotni dokazima i znacima koje su nam iznijeli svi prethodni Pejgamberi."* Ukratko, na kraju ovoga dugačkog zaobilaženja, sveštenik nam hoće da kaže da naš Pejgamber efendija (sejjid) sallallahu alejhi ve sellem nije imao natprirodnih pojava (mudžiza) koje su imali drugi Poslanici.

ODGOVOR: Trebamo dobro znati da je jedna od metoda koje sveštenici koriste da hrišćanima pogrešno prikažu islam da Resulullah sallallahu alejhi ve sellem (haša) nije imao nikakvih mudžiza (natprirodnih pojava). Na ove njihove laži je ubjedljivo i definitivno odgovoreno u knjigama **Izhar-ul-hak** i **Šems-ul-hakika**. Na svako njihovo pitanje su dati različiti odgovori. Ovi sveštenici se prave kao da oni, tobože, nisu vidjeli ove knjige, i da nisu čuli za ove odgovore. Da budemo precizniji. Oni, pošto nemaju nikakvih čvrstih dokaza kojima bi mogli opovrgnuti odgovore i dokazne materijale koji smo im iznijeli, neće da znaju za ove odgovore, i prave se da ih, kao bajagi, nisu ni vidjeli, i u svojim knjigama **Mizan-ul-hak**, **Miftah-ul-esrar**, **Gada-ul-mulahazat**, i drugim, punim laži i kleveta uperenih protiv muslimana, i dalje nastavljaju da ponavljaju svoje zamjerke i laži. Ove njihove knjige koje su ranije napisane i koje se sada objavljuju pod novim naslovima nam pokazuju njihove zle namjere zavođenja

neukih (džahila), i kvarenja njihovog vjerovanja (i'tikada). Pa ipak, mi smatramo da je potrebno da napišemo nekoliko odgovora koji su dati misionarima u gore pomenutim knjigama, **Izhar-ul-hak** i **Šems-ul-hakika**:

Svi Poslanici alejhimusselam su, kao svjedočanstvo istinitosti njihovog nubuvveta [poslanstva, pejgamberluka] koji im je dat, ispoljavali izvjesne izvanredne, natprirodne, i natčovječanske događaje, kao mudžize, koje su istovremeno cijenjene i prihvaćene od strane naroda kom su oni poslati. U knjigama sijera piše da je Resulullah sallallahu alejhi ve sellem imao više od tri hiljade mudžiza. Postojanje ovih mudžiza -- koje su izražene u Kur'ani kerimu i hadisi šerifu, i koje su nam prenijeli oni koji su ih vidjeli i čuli, i koje su prelaskom sa generacije na generaciju došle i do nas -- je bez ikakve sumnje. Mi ćemo objasniti izvjesne od ovih mudžiza u dvije različite kategorije:

PRVA KATEGORIJA: Ova kategorija u sebi sadrži mudžize o prošlim i budućim događajima koji su se desili kroz Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem.

Resulullah sallallahu alejhi ve sellem nam je rekao o događajima koji su se desili prethodnim Poslanicima. On nije nikada niti čitao Stari i Novi zavjet, niti je ikada i od koga o njima učio. On nam je rekao o drevnim narodima, koji su na hiljade godina ranije iščezli, i čiji su znaci potpuno nestali. Zapravo, u četvrtom paragrafu petog dijela prvog poglavlja knjige **Izhar-ul-hak** piše, "Resulullah, sallallahu alejhi ve sellem, nam je ispričao događaj o Nuhu (Noji) alejhisselam. Ova mudžiza je spomenuta i u Kur'ani kerimu. Meal (značenje) četrdeset devetog ajeta sure **Hud** u Kur'ani kerimu, kaže, '**To su nepoznate vijesti (gajb) o Nuhu alejhisselam koje ti Mi** [preko (vasitom) Džebraila] **objavljujemo. Do sada o ovom niste znali ni ti ni tvoje pleme.**' (11, 49) U drugom poglavlju petoga dijela knjige **Izhar-ul-hak** su objašnjene izvjesne razlike između Kur'ani kerima i prethodnih kitaba (kutub-u salife). Kur'ani kerim u sebi sadrži mnoge nepoznate vijesti o prethodnim plemenima." Treći paragraf prvog poglavlja petoga dijela iste knjige citira dvadeset i jedno objašnjenje (bejan) koje je dato u Kur'ani kerimu:

1 - Meal (značenje) dvije stotine četrnaestog ajeta sure **Bekara** glasi, "**Mu'mini (Pravovjerni)! Zar vi očekujete da ćete odmah ući u Džennet? Vi se niste podvrgli očaju koji su iskusili Allahovi dostovi** (prijatelji) **koji su došli prije vas. Ja sam njima dao veliko siromaštvo, bolesti, i glad. Njih su toliko zabrinule nedaće, koje su ih snašle, da su i Pejgamberi i vjernici govorili: Kada će nam doći Allahova dželle-šanuhu pomoć? Pazite, budite oprezni, Allahova dželle-šanuhu pomoć je blizu.**" (2, 214) Pomoć koja je obećana u ovom ajeti kerimu uključuje muslimane generalno. Obećana pomoć je uskoro došla. Islam se prvo raširio u Arabiji a onda i po cijelom svijetu.

2 - Allah dželle-šanuhu je dao Ashabima kiram prije bitke radosne vijesti da će pobijediti na Bedru. On im je rekao u značenju četrdeset petog ajeta sure **Kamer**, "**Oni će uskoro biti potpuno potučeni i počeće bježati i okrenuće svoja leđa** (bojnom polju)**.**" (54, 45) Kurejš pleme je u bici na Bedru, upravo onako kako je i bilo rečeno, bilo do nogu potučeno i uništeno.

3 - Allah dželle-šanuhu kaže u značenju prvog, drugog, trećeg, i četvrtog ajeta sure **Rum**, "[Perzijanci] **su pobijedili Rimljane (Vizantince) u najbližem mjestu** [Arapima, u blizini Damaska]**. Oni će, poslije svog poraza, za tri do devet godina pobijediti svoje neprijatelje** [Perzijance]**. Pobjeda ili poraz** [neka se zna da] **je i početak i kraj sa Allahovim dželle-šanuhu naređenjem. Pravovjerni (mu'mini) će biti zadovoljni pobjedom Rimljana nad Perzijancima.**" (30, 1-4) Mufessiri (specijaliste tumačenja Kur'ani kerima) i alimi sijera se slažu u sljedećem: Predskazano je da će Rimljani, nakon svog poraza, pobijediti Perzijance. Sve se desilo upravo onako kako je i prorečeno. U stvari, u vrijeme kada je ovaj ajeti kerim objavljen, Ubejj bin Halef, jedan od istaknutih kafira, je to porekao. Kada se suočio sa sa Ebu Bekrom radijallahu anh on je u svom razgovoru sa njim insistirao na tom i odbio da povjeruje da će druga strana pobijediti. Oni su se o ovom opkladili i pristali da čekaju tri godine. U ovoj opkladi će onaj ko izgubi dati onom čije se proricanje obistini petnaest ženki deva. Ebu Bekri Siddik radijallahu anh je došao Resulullahu sallallahu alejhi ve sellem i upoznao ga sa situacijom. Resulullah sallallahu alejhi ve sellem mu je rekao da riječ "**Bid**" [**Bad'**] znači period vremena od tri do devet godina. On mu je naredio da ode kladiocu i da poveća i vremenski period i broj deva u koje su se opkladili. Kada je to Ebu Bekr radijallahu anh čuo on je otišao i obnovio svoju opkladu. On je produžio i vremenski interval i povećao broj deva na stotinu. U sedmoj godini po hidžri su došle u Hudejbijju vijesti o pobjedi Vizantinaca nad Perzijancima. Ali, Ubajj bin Halef je već bio ubijen kopljem, koje je Resulullah sallallahu alejhi ve sellem podigao sa zemlje i bacio na njega. Ebu Bekr radijallahu anh je dobio pomenutih stotinu deva od njegovih nasljednika. [On je izvršio Resulullahovu sallallahu alejhi ve sellem zapovijed i podijelio ih sve siromasima.]

Što se tiče drugih Pejgamberovih natprirodnih pojava (mudžizat-i nabavijja), koje su saopštene u hadis-i šerifima i koje govore o nepoznatim stvarima, one su bezbrojne. Ovdje ćemo navesti samo nekoliko primjera:

Izvjesni Ashabi kiram su u počku poziva u islam morali, radi mušričkih proganjanja, da se isele u Abesiniju. Resulullah sallallahu alejhi ve sellem i Ashabi kiram koji su ostali u Mekki mukerremi su bili lišeni raznih društvenih aktivnosti. Oni nisu mogli tri godine ni kupovati, ni prodavati, ni posjećivati ikoga, niti razgovarati i sa kim drugim osim sa muslimanima. Mušrici iz plemena Kurejš su ove svoje odluke napisali u vidu oglasa i postavili ih na Ka'bu muazzam. Svemogući Allah dželle-šanuhu je na ovaj njihov oglas poslao **arza**, crva koji dubi drvo. Crv je pojeo sav oglas osim riječi **Bismikallahumme** (sa Allahovim dželle-šanuhu imenom). Allah dželle-šanuhu je o ovom događaju upoznao našega Pejgambera sallallahu alejhi ve sellem preko (vasitom) Džibrili emina (Arhanđela Gabriela). Naš Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem je to ispričao svom amidži (očevom bratu) Ebu Talibu. Ebu Talib je sljedećeg dana otišao uglednim mušricima, i rekao im, "Muhammedov Rabb (Gospodar) je tako rekao. Ako je ono što on kaže istina zahtijevam da poništite ovu zabranu i da im ne zabranjujte da slobodno hodaju, i da mogu, kao i prije, da kontaktiraju sa

drugima. Ako on nije rekao istinu ja ga više neću štititi." Ovo su ugledni pripadnici plemena Kurejš prihvatili. Oni su svi otišli u Ka'bu. Oni su, kada su skinuli oglas i otvorili ga, vidjeli da se desilo upravo onako kako je Resulullah sallallahu alejhi ve sellem rekao i da je sav tekst pojeden, osim riječi **Bismikallahumme**.

OBJAŠNJENJE: [Jedan alim islama iz Indije koji se zove Dost Muhammed Kandihari rahmetullahi alejh [preselio na ahiret 1284/1868. g.n.e.] ovako piše u svom dvadeset devetom pismu: "Kurejš mušrici su pisali na početku svojih pisma riječ **Bismikallahumma**. U početku islama je naš efendija (sejjid) Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem slijedio običaj plemena Kurejš i na početku svojih pisma je pisao riječ **Bismikallahumma**. On je kasnije, kada mu je objavljen ajet **Bismillah**, pisao na početku svojih pisama riječ **Bismillah**. On je još kasnije, kada mu je došao ajeti kerim koji je u sebi sadržavao riječ Rahman, pisao riječ **Bismillahirrahman**. On je na kraju, kada mu je u suri **Neml** poslata riječ **Bismillahirrahmanirrahim**, na početku svojih pisama pisao ovu riječ. Zapravo, pismo, koje je on poslao vizantijskom caru Heraklijusu po svom ličnom glasniku Dihjei Kalebiji započinje sa **Bismillahirrahmanirrahim**. Započeti pismo ovim riječima Bismile je sunnet, čak i ako ga pišemo kafiru. On je naredio hazreti Aliji da u Mirovnom ugovoru Hudejbije napiše **Bismillahirrahmanirrahim**. Suhejl, kurejšski predstavnik je rekao, "Mi ne znamo šta znači Rahmanirrahim, napiši Bismikallahumme." Kako vidimo, Allah dželle-šanuhu je podučio još od vremena Adema alejhisselam sve Svoje Pejgambere da je Njegovo ime (**ALLAH**) pa su ga čak i kafiri upotrebljavali.]

Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Ali bin Ebi Talib će osvojiti Hajber kulu.**" Tako se i desilo. On je također rekao, "**Muslimani će dok ih služe iranske djevojke dijeliti riznice Adžema** (Iran) **i Ruma** (Vizantije)," i prorekao osvajanje Irana i Vizantije.

Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Moj ummet će se podijeliti u sedamdeset i tri grupe. Svi će otići u džehennem. Samo će jedna grupa biti spašena.**" On je također rekao, "**Adžem** (Iran) **će pobijediti muslimane jednom ili dva puta a onda će iranska država** (Sassanije) **biti uništena.**" On je i ovo rekao, "**Mnoge generacije Ruma** (Vizantinaca) **će dominirati. Kako svaka od njih propada oni iz sljedeće ere, odnosno sljedeće generacije, će zauzimati njihovo mjesto.**" Sve što je Resulullah sallallahu alejhi ve sellem predskazao se desilo upravo onako kako je to on prorekao.

Istok i zapad su bili savijeni i njemu pokazani. On je prorekao da će njegov ummet (tj. sljedbenici) osvojiti i vladati mjestima koja su u njegovom vidokrugu i da će se njegova vjera raširiti u tim mjestima. Islam se rasprostranio -- i na zapad i na istok -- upravo onako kako je to on predskazao. [U stvari, danas na svijetu nema nijedne države u kojoj se ne zna za islam.]

On je rekao, "**Među muslimanima neće biti fitne sve dok je Omer radijallahu anh živ.**" Muhammedov ummet (muslimani) je živio u bezbjednosti

sve do kraja Omerovog hilafeta, upravo onako kako je to on prorekao. Kasnije je započela fitna (smutnja).

Opet, Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je predskazao da će se Isa alejhisselam spustiti s neba, da će Mehdi alejhirrahme doći, i da će se također i Dedždžal pojaviti.

On je prorekao da će Osman-i Zinnurejn radijallahu anh postati šehid dok uči Kur'ani kerim, i da će Ali radijallahu anh biti ranjen Ibni Muldžemovom sabljom i postati šehid. U stvari, Alija radijallahu anh je, kada god je vidio Ibni Muldžama, pokazivao na svoju mubarek glavu i govorio, "Kada češ me ti svog okrvaviti?" Ibni Muldžem se predao protiv ovoga Allahovoj dželle-šanuhu zaštiti i rekao, "O Ali! Pošto je naš Pejgamber prorekao ovo opako djelo ubi ti mene Ja ne želim da budem uzrok zvjerstva i da do kijameta budem proklet." Ali radijallahu anh bi na to odgovorio, "Niko se ne može kazniti prije počinjenog ubistva. Ti češ biti kažnjen nakon svog djela." Ovi svi događaji su se desili.

On je rekao Ammaru bin Jasiru radijallahu anh u Bici kod Hendeka (Jarka), "**Tebe će bagije** (odmetnici) **ubiti.**" On je kasnije postao šehid u Bici na Siffinu. Njega su ubili oni koji su bili na Muavijjinoj radijallahu anh strani.

On je rekao za Beraa bin Malika radijallahu anh, "**Neki, čija je kosa razbarušena, i koje odbijaju sa vrata, su toliko (cijenjeni) da, kada bi se oni za nešto zakleli, Allahu dželle-šanuhu bi to stvorio da to potvrdi tačnim. Bera bin Malik je jedan od njih.**" Vojska muslimana je u Bici na Ahvazu šest mjeseci opsjedala tvrđavu Tusrer i osamdeset dana ratovala pred njenom kapijom. Obje strane su pretrpjele mnogo žrtava. Ashabi kiram alejhimurridvan su znali za ove Resulullahove riječi. Oni su se okupili oko Beraa bin Malika radijallahu anh i preklinjali ga da se zakune da će oni osvojiti tvrđavu. Bera bin Malik radijallahu anh se zakleo da će oni osvojiti tvrđavu i da će on postati šehid. On je toga dana postao šehid. Iste noći je i tvrđava bila osvojena. Muslimani (ehli islam) su s Allahovom pomoći izvojevali pobjedu.

Jednoga dana je Resulullah sallallahu alejhi ve sellem spavao u Ummi Hiramovoj radijallahu anha kući. Kada se probudio bio je nasmijan. Ona ga je upitala, "Ja Resulallah, zašto se smiješiš?" Resulullah je odgovorio, "**Ja sam vidio neke iz moga ummeta kako se penju na lađe i idu u Sveti rat** (gazu) **protiv kafira.**" Umm-i Hiram je rekla, "Ja Resulullah! Čini mi dovu da i ja budem jedna od njih!" Resulullah je odgovorio, "**Ja Rabbi! Neka i ona bude među njima!**" Desilo se kako je Resulullah prorekao. U vrijeme hazreti Mu'avije Ummi Hiram i njen muž su se pridružili onim, koji su se popeli na lađe i otplovili na Kipar, u džihad. Ona je tamo pala sa konja, i postala šehid, radijallahu anhuma.

Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao svojoj mubarek kćerci Fatimi radijallahu anha, "**Ti češ mi se** (na ahiretu) **od moga Ehl-i bejta prva pridružiti.**" Naša majka Fatima radijallahu anha je počastila ahiret šest mjeseci poslije njegovog počašćavanja ahireta svojim prisustvom.

On je predskazao da će Ebu Zer-i Gifarije radijallahu anh, sam, i na usamljenom mjestu, preseliti na ahiret. Desilo se upravo onako kako je to on i

prorekao. [On je dok je posjećivao mjesto koje se zove Rebeze, usamljen, preselio na ahiret. Sa njim je bila samo njegova žena i kćerka. Ukratko nakon njegove smrti su došli Abdullah ibni Mes'ud i izvjesne druge ugledne ličnosti. Oni su ga ogusulili za dženazu i zamotali u kefine, radijallahu anhum edžma'in.]

On je rekao jednom svom časnom drugu (Ashabu kiram) koji se zvao Suraka bin Malike, radijallahu anh, "**Kako li češ ti izgledati sa Kosorosovim narukvicama (sa narukvicama persijskog vladara)?**" Puno godina kasnije, za vrijeme hilafeta Omera radijallahu anh, u Medinu muneverru su donesena osvojena blaga iz pokorene Perzije. Među blagom su bili i Kosorosov (Kisraov) krzneni kaputi i njegove narukvice. Kada je Omer radijallahu anh dijelio plijen on je dao Kosorosove narukvice Suraku radijallahu anh. Surak ih je stavio na ruke. Pošto su one bile preširoke one su mu došle do lakata. On se sjetio u tom momentu, šta mu je jednom davno Resulullah rekao, i zaplakao.

DRUGA KATEGORIJA: Mnoga Resulullahova sallallahu alejhi ve sellem djela su bila natprirodna čuda (mu'džize). Mi ćemo ovdje navesti samo neka od njih:

1 - Mi'radž (noćno putovanje na nebo) je i mu'džiza i događaj koji se desio na javi, i fizički i duhovno. Kurejš kafiri nisu vjerovali u ovu mudžizu. Izvjesni muslimani sa slabim imanom i razumom su prvobitno posumnjali u mi'radž. Oni su u njega povjerovali tek kada je Resulullah sallallahu alejhi ve sellem odgovorio na razna pitanja koja su mu bila postavljena. Oni koji žele da saznaju postavljena pitanja kafira, i odgovore na njih, trebaju da ih potraže u knjizi **Izhar-ul-hak**. Da se mi'radž desio samo duhovno ne bi bilo razloga da ga se poriče. Jer, kada zaspimo, duša u jednom trenu putuje od istoka do zapada. Ako se nečiji san obistini možemo ga smatrati kao istinit i ne možemo ga poricati.

Mi'radž se desio i duhovno i fizički. Allah dželle-šanuhu je sigurno u stanju da brzo pomakne šta god hoće. Iz ovoga razloga se ne mogu nikako osuditi oni koji vjeruju u mi'radž i o njemu govore. Tačno je da mi'radž nije u skladu sa svakodnevnim dešavanjima. Ali, sva čuda su inkompatibilna sa svakodnevnim dešavanjima. Ibni Sina [preselio na ahiret 428./1037. g.n.e.], čuveni filozof, je u svojoj knjizi **Šifa** opisao mi'radž, i dokazao razumnim dokazima mogućnost ovoga čuda koje je suprotno svakodnevnim običajima. Oni koji sumnjaju u mi'radž trebaju potražiti ovu knjigu. [Osnovni temelji vjerovanja (imana) se moraju učiti iz knjiga alima ehli sunneta a ne iz knjiga filozofije.]

Štaviše, i jevreji i hrišćani vjeruju da je tjelesni (fizički) uzlazak na nebo moguć. Jer, u Bibliji piše, u dvadeset četvrtom stihu petoga poglavlja Knjige Postanka, i u prvom stihu drugog poglavlja Druge knjige o Kraljevima, da su Henok, Ilija, i Elizej alejhimusselam bili fizički (tjelesno) uzneseni na nebesa. A, u devetnaestom stihu šesnaestoga poglavlja Jevanđelja po Marku, piše, "Pošto im je ovako govorio, Rabb (Gospodin) Isus bi uznesen na nebo i sjede s Allahove desne strane." (Marko, 16-19) U drugom stihu dvanaestoga poglavlja Pavlove Druge poslanice Korinćanima piše, "Poznajem čovjeka u Hristu (Mesihu) koji prije četrnaest godina -- ne znam da li s tijelom, ne znam da li bez tijela, to Allah zna -

- bi uznesen do trećega neba. (Druga Korinćanima 12, 2) Kako vidimo i Isa alejhisselam je također imao mi'radž (bio uznesen na nebesa).

2 - Šakk-i kamer (polovljenje mjeseca) je mu'džiza, odnosno natprirodna pojava, koja je opisana u Kur'ani kerimu. U knjigama **Izhar-ul hak** i **Es'ile-i hikemujje** je lijepo odgovoreno na prigovore onih koji poriču ovu mu'džizu, tj. hrišćanskim sveštenicima.

3 - Ramj-i turab mu'džiza. U bici na Bedru je broj Ashaba kiram alejhimurridvan bio jedna četvrtina broja mušrika. U najžešćoj borbi, dok su mušrici pojaćavali svoju ofanzivu, Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je pod čardakom pao na sedždu (odnosno stavio svoju mubarek glavu na zemlju), i ovako učinio dovu, "**O moj uzvišeni Rabbu (Gospodaru)! Ako ne dadneš ovoj šaci muslimana pobjedu na zemlji neće ostati niko ko će širiti Tvoj tevhid** [jedinstvo]**.**" (Tj. da je Allah dželešanuhu jedan i sam i da mu niko i ništa nije slično niti nalik na Njega i da ništa što dođe našem kalbu i na šta pomislimo i što zamislimo nije Allah.) On je onda poslije ove dove jedno vrijeme šutio. Onda su se u njegovim mubarek očima pokazali znaci radosti. On je obavijestio svoga prijatelja Ebu Bekra Siddika radijallahu anh, koji je bio njegov drug u pećini, o lijepim vijestima Allahove dželle-šanuhu pomoći i pobjede. On je napustio čardak i otišao na bojno polje i počastio ga svojim prisustvom. On je zatim uzeo sa zemlje šaku pijeska i bacio ga na mušričku vojsku. Svaka praška pijeska je u obliku potpune katastrofe i totalnog poraza kao munja pogodila oči neprijateljskih vojnika. Oni su bez ikakvog vidljivog razloga bili potpuno uništeni. Sedamnaesti ajeti kerim sure **Enfal** je poslat da opiše ovu mu'džizu. Značenje ovog ajeti kerima je: "**Ono što si ti bacio na kafire nisi ti bacio. To je Allah dželle-šanuhu bacio.**" (8, 17) Ovaj ajeti kerim je recitovan na svim domaćim i stranim jezicima. Nijedan mušrik nije nikada ni pokušao da kaže, "U moje oči nije ušla nikakva prašina." Možda su mislili da je to, haša, bio sihr (čarolija).

4 - Izviranja vode iz Resulullahovih sallallahu alejhi ve sellem **mubarek prstiju**, na raznim mjestima, je mu'džiza. Nekoliko stotina sahaba je pilo ovu mubarek vodu i njom ugasilo svoju žeđ. Jednoga dana se na Hudejbijji preko hiljadu Ashaba kiram napilo te mubarek vode. Povrh toga, mnogi su njom napunili i suđe za vodu. Ovoj mu'džizi su prisustvovali svjedoci na pijaci Medine, u bici na Buvatu, u bici na Tebuku, i na mnogim drugim mjestima. Zapravo, na Hudejbijji je voda tekla iz njegovih mubarek prstiju kao iz česme. Kada su se žedni napili bilo je čak dovoljno vode i za životinje. Ove činjenice su pouzdani alimi sijera jednoglasno prenijeli iz jako vjerodostonih dokumenata.

5 - Berekat-i taam je mu'džiza. Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je dao jednoj ženi i njenom mužu pregršt ječma. Njeni gosti i djeca su dugo vremena jeli od tog ječma i nikako ga nisu mogli potrošiti.

On je jednim komadom ječmenog hljeba, i komadom jaretine, nahranio hiljadu ljudi a da se količina hrane nimalo nije smanjila.

Jednom se stotinu osamdeset ljudi najelo od jednog komada hljeba, koji se čak i povećavao.

On je jednom sa komadom hljeba i komadom jagnjetine nahranio stotinu trideset osoba. Ostatak je natovaren na devu i odnesen.

On je sa par hurmi najeo Etiopljanina. Ova mudžiza se često ponavljala.

On je jednim obrokom nahranio one koji su bili sa njim, sve svoje ukućane, i svu svoju rodbinu.

6 - Teksir-i derahim odnosno, povećavanje količine novca, je mu'džiza. Selmani Farisi radijallahu anh je bio rob jednoga jevreja. Kada je bio počašćen islamom, njegov vlasnik, čifut, mu je rekao da će ga osloboditi ako posadi tri stotine mladica hurmi, i ako one rode, i ako mu (jevreju) dadne 1.600 dirhema zlata.

[Nakon što su Ashabi kiram alejhimurridvan pomogli Selmanu Farisiju radijallahu anh da iskopa rupe za mladice, i kada su rupe bile iskopane, naš Poslanik sallallahu alejhi ve sellem je počastio to mjesto svojim prisustvom i svojim mubarek rukama posadio tih tri stotine mladica (strukova) hurminog rasada.] U roku od godine dana su sve mladice sazrele i počele rađati. [Omer-ul-Faruk radijallahu anh je zasadio jednu mladicu. Ona nije rodila. Kada ju je Resulullah sallallahu alejhi ve sellem presadio svojim mubarek rukama ona je odmah rodila.]

On je dao Selmanu radijallahu anh komad zlata veličine jajeta koji je bio zaplijenjen u bici. Selman Farisi radijallahu anh je rekao Resulullahu sallallahu alejhi ve sellem, "Ovo je malo zlata i ne može biti hiljadu i šest stotina dirhema." On (Resulullah) je uzeo taj komad zlata u svoje mubarek ruke i ponovo mu ga dao, i rekao, "**Odnesi ovo svom vlasniku.**" Kada je njegov vlasnik izvagao taj komad zlata u njemu je bilo tačno hiljadu i šest stotina dirhema. Selmani Farisi radijallahu anh se ovako pridružio slobodnim muslimanima.

7 - Teksir-i berekat je mu'džiza. Ebu Hurejre radijallahu anh nam prenosi, "U jednom svetom ratu (gazi) smo umirali od gladi. Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, '**Ima l' išta?**' Ja mu odgovorih, 'Ima, ja Resulullah! Ja imam u mojoj kesi hurmi.' On reče, '**Donesi mi ih.**' Kada sam mu ih odnijeo on je stavio u moju kesu svoju mubarek ruku i iz nje je izvadio šaku hurmi, koje je onda stavio na bošču koju je prostro na zemlju, i počeo da na njih uči dovu za bereket (obilnost, izdašnost, blagoslov). Ashabi kiram alejhimurridvan koji su tu bili su jeli tih hurmi. Oni su jeli koliko su mogli dok se nisu nasitili. On mi je onda rekao, '**O Ebu Hurejre! Uzmi šaku ovih hurmi sa mahrame i stavi ih u svoju kesu.**' Ja sam uradio onako kako mi je naredio. U mojoj kesi se nije nikad smanjila količina hurmi. Mi smo obojica jeli ove hurme i davali ih i drugima, i za vrijeme Resulullahovog sallallahu alejhi ve sellem života, i kasnije, za vrijeme Ebu Bekrova, Omerova i Osmanova radijallahu anhum hilafeta. Njihova količina se nije nikada smanjila. Kasnije mi je neko ukrao moju kesu, za vrijeme Osmanovog radijallahu anh hilafeta, kada je on postao šehid."

Mnoga druga, slična natprirodna čuda (mu'džize), su se dešavala kroz našeg Poslanika sallallahu alejhi ve sellem. U knjigama se također spominje da su i drugi Poslanici imali ovakva natprirodna čuda. U Starom zavjetu, u Drugoj knjizi o Kraljevima, u četrnaestom poglavlju [i u sedamnaestom poglavlju Prve

knjige o Kreljevima, počevši od desetog stiha] piše da su se neka, ovakva čuda dešavala kroz Iliju (Eljesu) alejhisselama. Slično natprirodno čudo (mu'džiza) se desila i kroz Isa alejhisselama. U svim jevanđeljima piše da je on sa nekoliko komada hljeba i ribe nahranio četiri ili pet hiljada ljudi. (Matej 14, 15 i dalje; Marko 6, 35 i dalje.)

8 - Selam i šehadet-i ešdžar je mu'džiza. Kada su Arapi, nomadi, upitali Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem da im pokaže mu'džizu on je pozvao sebi drvo koje je bilo tu, pored puta. Drvo je pokupilo svoje korjenje i dogegalo se do Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem. Ono je kada je došlo pred njega posvjedočilo da je on Poslanik i opet se vratilo na svoje mjesto.

Jednom je takođe i hurmino stablo posvjedočilo Pejgamberovo sallallahu alejhi ve sellem poslanstvo i potom se vratilo na svoje mjesto.

[U gradu Medini munevveri je u Resulullahovoj alejhisselam džamiji (mesdžidu nebevi) bio jedan hurmin panj. Ovaj panj se zvao Hannane. Resulullah sallallahu alejhi ve sellem se na njega naslanjao dok je držao hutbu. Kada su mu napravili minber on je prestao ići kod Hannane.] Ovaj hurmin panj je počeo jecati zato ga je on napustio. To znači, iz panja se čuo plač. Svi prisutni su čuli taj plač. Kada je naš efendija (sejjid) Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem sišao s minbera i zagrlio panj Hanannu plač je prestao. On je rekao, "**Da ga nisam zagrlio on bi ovako plakao do Kijameta.**"

9 - Kada je on svojim mubarek prstom napravio znak svi idoli u Ka'bi muazzam su popadali. U Ka'bi je bilo tri stotine šezdeset idola (kumira, kipova). Kada je Mekka mukerrema bila pokorena Resulullah sallallahu alejhi ve sellem ušao u Haremi šerif. On je uperio u svakog idola -- jednog po jednog -- granu hurme koja je bila u njegovoj mubarek ruci i istovremeno proučio osamdeset prvi ajeti kerim sure **Isra**, "**Kada istina (hak) dođe laž propada.**" (17, 81) Idoli su popadali na svoja lica. [Većina idola je bila pričvršćena za zemlju na taj način što su u kamenu bile iskopane rupe koje su bile zalivene olovom i kalajem.]

10 - Ihja-i Mevta i **redd-i ajn i kešf-i basar** su bile mu'džize. Jednoga dana je Resulullahu sallallahu alejhi ve sellem došao jedan Arap, nomad. Resulullah sallallahu alejhi ve sellem ga je pozvao u islam. Nomad mu je rekao da je kćerka njegovog komšije, koju je on puno volio, umrla i da će on postati musliman ako je on proživi. [Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Pokaži mi njen grob.**" Oni su zajedno otišli do njenog groba.] Kada su došli do groba Resulullah sallallahu alejhi ve sellem ju je zovnuo njenim imenom. Ona je odgovorila, "Da, ja Resulullah," i izašla iz groba. Resulullah sallallahu alejhi ve sellem ju je upitao, "**Hoćeš li da se vratiš na ovaj svijet?**" Djevojka je odgovorila, "Ne želim, o Resulullah, sallallahu alejhi ve sellem! Kunem se Allahovim imenom da mi je ovdje bolje nego u kući mojih roditelja. Muslimanu je bolje na ahiretu nego na svijetu. Ne želim da se vratim." Ona se ponovo vratila u svoj grob.

Džabir bin Abdullah radijallahu anh je pekao ovcu. Resulullah sallallahu alejhi ve sellem i Ashabi kiram alejhimurridvan su je zajedno pojeli. Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Ne lomite joj kosti.**" On je onda na njih

stavi svoje mubarek ruke i učinio dovu. Allah dželle-šanuhu je oživio ovcu. Ovca je mašući repom otišla od njih. [Ove i druge mu'džize našeg Pejgambera su detaljno opisali, imam Kastalani detaljno opisao u svojoj knjizi **Mevahib-i ledunnijje**; Kadi Ijad u svojoj knjizi **Šifa-i šerif**; imam Sujuti u svojoj knjizi **Hasais-un-Nebi**; i mevlana Abdurrahman Džami'i (molla Džami je preselio na ahiret 989./1492. g.n.e. u Hiratu) u svojoj knjizi **Ševahid-un-Nubuvve**, rahmetullahi alejhim edžma'in.]

U Bici na Uhudu je jedno Ebu Katadovo radijallahu anh oko bilo ispalo na obraz. Oni su ga odveli Resulullahu sallallahu alejhi ve sellem. On ga je svojom mubarek rukom vratio u očnu duplju i rekao, "**Ja Rabbi! Daj da mu oko bude lijepo!**" Ovo oko je bilo ljepše i oštrije od drugog. [Jedan od Abu Katadinih unuka je došao kod halife Omera bin Abdulaziza. Kada su ga upitali ko je on im je odrecitovao jedan stih u kom se kaže da je on unuk onoga čije je oko Resulullah svojom mubarek rukom povratio. Kada je to halifa čuo on mu je ukazao veliko poštovanje i obasuo ga mnogim poklonima.]

Jednoga dana je došao jedan čovjek koji je bio slijep u oba oka i rekao: "Ja Resulullah sallallahu alejhi ve sellem, učini mi dovu da progledam". Resulullah sallallahu alejhi ve sellem mu je rekao: "**Prvo precizno i bez greške uzmi abdest! Onda prouči ovu dovu: Ja Rabbi! Ja od Tebe molim. Od Tebe tražim kroz Tvog dragog Pejgambera Muhammeda alejhisselam. O moj najdraži Pejgambere Muhammedu alejhisselam! Ja, kada molim moga Rabba, uzimam tebe kao posrednika (vesilu). Molim Ga da mi usliša moju dovu radi tebe (tvog hurmeta). Ja Rabbi! Daj mi da mi ovaj uzvišeni Pejgamber bude šefa'atdžija! Uslišaj mi moju dovu radi njega (njegovog hurmeta).**" Ovaj čovjek je uzeo abdest i proučio ovu dovu da progleda. Njegov vid mu se odmah povratio. [Muslimani su uvijek učili ovu dovu za ispunjenje svojih želja.]

11 - Izlječenje pozljeđenih i bolesnih je njegova mu'džiza. Kada je Resulullah sallallahu alejhi ve sellem puhnuo na šaku prašine i potro je po rani, ili je stavio u ranu, ili ako bi neko pojeo ili popio što god bi on dao, bolesni bi se izliječili. O ovome ima bezbroj primjera:

Bijaše jedan starac čije su oči bile pobijeljele i koji nije mogao jasno vidjeti. Kada je Resulullah sallallahu alejhi ve sellem huknuo svojim mubarek dahom na njega njegove oči one su odmah ozdravile i on je na licu mjesta progledao.

Ijas bin Seleme je rekao: "U bici na Hajberu me je Resulullah poslao da zovnem Aliju radijallahu anh. Alija radijallahu anh je imao ranu na oku. Ja sam ga, držeći ga za ruku, s mukom doveo. On je pljunuo na svoje mubarek prste i stavio ih na Alijine radijallahu anh oči. On mu je dao zastavu i poslao ga je da se bori kod Hajber kapije. Hazreti Ali radijallahu anh je skinuo vrata sa šarki, koja oni dugo vremena nisu mogli otvoriti, i Ashabi kiram su tako ušli u tvrđavu. Ali radijallahu anh nije više nikada, do kraja svog života, imao ranu na oku.

Oni su mu donijeli dijete koje je bilo i nijemo i ludo. Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je uzeo abdest i dao djetetu da popije ostatak vode. Dijete je odmah ozdravilo, progovorilo, i postalo normalno.

Muhammed bin Hatib je rekao: "Kada sam bio mali po meni su slučajno prosuli vrelu vodu. Tijelo mi je bilo opureno. Moj otac me je odveo Resulullahu sallallahu alejhi ve sellem. On je stavio svojim mubarek rukama svoju pljuvačku na moje opurene dijelove tijela i proučio dovu. Opureni dio tijela je odmah zamladio."

Dlan na Šurahbil-il-Džu'fi'jevoj radijallahu anh ruci je bio jako natekao. To mu je onemogućavalo da drži u ruci sablju i ular njegove životinje. On se obratio Resulullahu sallallahu alejhi ve sellem. Resulullah mu je svojim mubarek rukama izmasirao dlan. Kada je on podigao ruku na njoj nije više bilo ni traga od natečenosti.

Enes bin Malik radijallahu anh nam prenosi sljedeće: Moja majka je rekla Resulullahu sallallahu alejhi ve sellem, "Ja Resulallah! Enes je tvoj sluga. Čini mu dovu." Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Ja Rabbi! Podaj mu puno imovine i djece. Podaj mu dug život. Oprosti mu njegove grijehe.**" S vremenom, njegova imovina se povećala. Njegovi voćnjaci i vinogradi su svake godine rađali. On je imao preko stotinu djece. On je živio stotinu i deset godina. [On je rekao pred kraj svoga života, "Ja Rabbi! Ti si ukabulio dovu Tvoga Habiba i dao mi tri ni'meta koja je on za mene tražio. Pitam se šta je sa četvrtim -- oprostom mojih grijeha? Tada se čuo glas koji je rekao, "Ne brini. Ja sam također uslišao i četvrti."]

On je poslao perzijskom vladaru Husrevu Pervizu pismo u kom ga je pozvao u islam. Husrev je poderao to pismo, a njegovog glasnika je učinio šehidom. Kada je Resulullah alejhisselam to čuo on se jako ražalostio. On je ovako učinio dovu, "**Ja Rabbi! Kao što je on poderao moje pismo tako i Ti poderi njegov suverenitet!**" Resulullah je još uvijek bio živ kada je Husreva njegov sin Širevejh nožem isjekao na komade. Muslimani su za vrijeme Omerovog radijallahu anh hilafeta pokorili Perziju (današnji Iran). Suverenitet Husrevovih potomaka je potpuno nestao.

[Esma binti Ebu Bekr radijallahu anha je rekla, "Mi smo, kad god smo prali Resulullahovo sallallahu alejhi ve sellem mubarek džube, davali ostatak vode bolesnicima koji su je pili i ozdravljali."]

Da je autor knjige **Gada-ul-mulahazat** pomenuo izvjesne divne događaje koji su se desili dok je još Resulullah sallallahu alejhi ve sellem bio dijete, i koje nisu prenijeli tehnički ispravni (sahih) prenosioci, mi bi možda šutjeli. [Jer, jedan od uslova (šartova) za natprirodnu pojavu (mu'džizu) je da se ona mora desiti poslije Poslanikovog izjavljivanja svog poslanstva. Isa alejhisselam je u bešici govorio. Kada je od hurminog stabla zatražio hurmi one su mu došle u ruku. Resulullahu sallallahu alejhi ve sellem su kao djetetu otvorili prsa, izvadili kalb i očistili ga. Nad njegovom blagoslovljenom (mubarek) glavom je uvijek bio oblak koji mu je pravio hladovinu. Kamenje i drveće mu je nazivalo selam. Ovi i drugi izvanredni čuveni događaji, koji su se desili prije njegovog

poslanstva, nisu mu'džize. Oni su kerameti (natprirodne pojave koje se dešavaju onim koje Allah dželle-šanuhu voli a koji nisu poslanici). Oni su **irhas**, počeci. Oni potkreljuju poslanstvo. Oni se mogu desiti i Evlijama (ljudi koje Allahu dželle-šanuhu voli). Poslanici su uvijek iznad Evlija. Poslanici su i prije izjavljivanja poslanstva viši od Evlija. Na primjer, ako (Pejgamber) kaže da će se to i to desiti kroz mjesec dana i to se zaista desi to je mu'džiza. Njegovo poslanstvo nije neophodno vjerovati prije nego što se taj događaj desi. Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je nakon izjave svog poslanstva imao na hiljade mu'džiza.]

Izvjesne od ovih mudžiza, kao na primjer izviranja vode iz njegovih mubarek prstiju, plač hurminog panja u džamiji, padanje idola na njegov znak na zemlju, njegovo liječenje slijepih i mnogih drugih bolesti, su se desile pred hiljadama Ashaba. Ove mu'džize su prenesene tevaturom s generacije na generaciju. One su se svugdje raširile i svako je za njih čuo. Njihova istinitost je sigurna. Ove Resulullahove sallallahu alejhi ve sellem mu'džize su na najvišem stepenu tevatura. [**Tevatur**, je apsolutno znanje, to jest jednoglasno pripovijedanje od strane najpouzdanijih pripadnika njihovog vremena koji se ni u kom slučaju ne bi mogli složili na laž.] Na primjer, činjenice, kao što su hrabrost Ali bin Ebi Taliba radijallahu anh, i darežljivost Hatema Taija, su se tevaturom raširile i postale čuvene. Niko ih ne može osporiti. S druge strane, hrišćanstvo je osnovano na pripovijedanju, to jest, ličnom izvještaju jedne osobe, ili Mateja, ili Marka, ili Luke, ili Ivana. Informacije koju su nam oni dali o sebi i o vremenu u kojem su živjeli su prepune pretpostavki i sumnji. One su uglavnom u međusobnoj kontradikciji. Kada bi kritički razmotrili ova četiri jvanđelja, po principima **usul-i hadisa**, koje su alimi hadisa postavili kao uslove koji se moraju ispuniti za prihvatanje svakog pojedinog rivajeta (prenošenja, pripovijedanja) hadisa, nijedan od njih ne bi bio usvojen. [Uslovi kojih se muslimani moraju pridržavati, da bi se utvrdila autentičnost Resulullahovih sallallahu alejhi ve sellem hadisa, su jako strogi. S obzirom da u postojeća četiri jevanđelja ne postoji autentičnost pripovijedanja oni se u pogledu autentičnosti ne mogu uporediti sa hadisima. Hrišćanski sveštenici su to praktično sami priznali, izdavanjem mnoštva knjiga u kojima dokazuju da je Biblija oskrnavljena ubacivanjem, izbacivanjem, i greškama u štampanju.] U stvari, da Kur'ani kerim ne potvrđuje Isa alejhisselamove mu'džize, kao što su izlječenje urođenih slijepaca, izlječenje bolesti kože koja se zove guba (lepra), i oživljavanje mrtvih, nijedan hrišćanin ne bi nikada mogao dokazati da su se one ikad u stvari i desile.

Sveštenik u svom pokušaju da ospori Resulullahove sallallahu alejhi ve sellem mu'džize iznosi časno značenje (meali šerif) devedesetog i devedeset prvog ajeta sure **Isra**. Ono znači: [Kada se neprijateljski raspoloženi idolopoklonici uzjoguniše pred elokvencijom i veličinom Kur'ana i mudžizama koje jasno vidješe oni rekoše] "**Mi ti nećemo vjerovati sve dok nam ovdje** (u Mekki) **iz zemlje ne napraviš izvor. Ili dok ne budeš imao voćnjake od hurmi i grožđa, između kojih teku rijeke.**" (17, 90-91) Iako ovaj dokaz osujećuje njihove lične ciljeve, oni i dalje tvrde da Resulullah sallallahu alejhi ve

sellem nije pokazao nikakva natprirodna čuda. A to, nije ni razumno ni pravedno. [U stvari, mušrici su, u pomenutom ajeti kerimu koji sveštenici iznose kao dokument, kada su vidjeli razna čuda, a naročito Kur'ani kerim, i kada su ostali u čudu diskvalifikovani i onesposobljeni, tražili još više natprirodnih pojava (mu'džiza). Ovo ne podržava njihovu tezu već nam otkriva svešteničkovu lažljivost.] Jako je čudno da, iako nema ni izvjesne ni pouzdane informacije koja o pravim autorima ili datumima epistola, koje su dodate jevanđeljima, i usprkos očiglednim čudnostima i kontradikcijama u pripovijedanjima koja su napisana u današnjim hrišćanskim kopijama Biblija, oni i dalje prihvataju njihov svaki stih kao osnovu za svoja vjerovanja. S druge strane, u Kur'ani kerimu, već hiljadu i dvije stotine godina [sada preko hiljadu i četiri stotine godina] nije nijedno slovo interpolacijom uprljano. Lanci (senedi) pravih (sahih) hadisi šerifa su naučnom i autentičnom dokumentacijom razdvojeni od izmišljenih (mevdu) i slabih (zaif) hadisa. U islamu je svako pripovijedanje (rivajet) dokazano mnogobrojnim dokaznim materijalima. Oni, iako je ovo sve dokazano tako jakim i čvrstim dokazima, prigovaraju onim koji ih (Kur'ani kerim i hadisi šerif) vjeruju!?

[Mi preporučujemo onima, koji hoće da nauče o Resulullahovim sallallahu alejhi ve sellem mu'džizama, da pročitaju knjige **Herkese Lazim Olan Iman** (Iman koji svakome potreban), koja je na turskom jeziku, i **Why Did They Become Muslims?** (**Zašto su oni postali muslimani?**) koja je na engleskom jeziku].

Osmo poglavlje

KUR'ANI KERIM I DANAŠNJA JEVANĐELJA

Protestanti se trude da dokažu kako su zapovijedi i naređenja u jevanđeljima iznad onih u Musa alejhisselamovoj vjeri i porede ih sa svojim jednostranim gledištem. Oni onda pokušavaju da ispitaju jesu li i zapovijedi Kur'ani kerima iznad onih u jevanđeljima. Oni ovako kažu: *"Vrijednost i značaj svakog dokaza je upravo proporcionalan jačini i snazi ubjeđenja koja su iznijeta u dokazu [koja ga dokazuju]. Svaka razumna osoba je prilagodila svoje dnevne poslove ovim pravilima. Na primjer, ako jedan stručnjak tvrdi da je pronašao novo oružje, koje je jače i dalekosežnije od starog, država koja mora da poboljša svoje oružje neće prihvatiti to oružje prije nego što ga isproba. Tvrdnja da je islam uzvišeniji od hrišćanstva je upravo takva. Ne bi bilo razumno, bilo bi slijepo i brzopleto prihvatiti islam prije nego što ga odmjerimo. Dakle, zapovijedi Kur'ani kerima se moraju izložiti preciznom eksperimentu i vidjeti da li su one iznad, i bolje, od onih koje su izražene u Jvanđelju. Ako naš rezultat pokaže da je Kur'ani kerim uzvišeniji -- kako se pretpostavlja -- biće neophodno da se napusti Jvanđelje i usvoji Kur'ani kerim."*

ODGOVOR: Kada bi mi znali da je onaj ko je napisao ove riječi, napisao te riječi sa ciljem da pronađe istinu, umjesto da izvrši zadatak koji mu je odredila protestantska misionarska organizacija, mi bi mu se zahvalili za njegove zadnje riječi. One su prilično razumne. Ali, kao što je svima poznato i kao što i on sam sobom priznaje, mi ga moramo upozoriti da ne prikriva svoje prave namjere, to jest, da prima platu od protestantskog misionarskog društva i da zarađuje za svoje životne potrebe u protestantskom misionarskom društvu. Međutim, pošto je mjerilo tačno, nama se je zadovoljstvo složiti sa njim. Mi ćemo morati malo kasnije, da bi istakli dokaze, uporediti izvjesne časne stihove iz Kur'ani kerima s onim u jevanđeljima.

Ako ostavimo na stranu epizode i izjave koje se nalaze u četiri jevanđelja, njihova učenja o moralu, o ovosvjetskim poslovima [muamelatu], o kalbu, i o onom svijetu se sastoje iz sljedećeg:

"Trebamo se potpuno okrenuti od ovog svijeta i biti zadovoljni siromaštvom i bijedom. Trebamo voljeti Allaha dželle-šanuhu svim kalbom i više od svog života i želja. Voljeti svoga komšiju isto kao i sebe i sa njim saosjećati u tuzi i nevolji. Žaliti ugnjetavane. Saosjećati sa djecom. Odbijati iz kalba zle misli. Pomiriti dva zavađena vjernika. Strpljivo i radi vjere podnositi nevolje. Ne ubijati ljude. Ne krasti. Ne ljutiti se. Ne izgovarati loše riječi. Ne psovati se. Ne upotrebljavati vulgarne riječi. Trebamo biti svjesni svojih grešaka, iako mogu

izgledati oprostive, i tolerisati tuđe greške čak i ako su ozbiljne. Ne okrivljivati druge. Biti strpljivi kada nas drugi ruže zato što smo ih nasavjetovali. Ne oskrnaviti i ne mijenjati Allahove dželle-šanuhu zapovijedi. Ne vrijeđati svoga brata u vjeri. Ne činiti preljubu. Ne gledati požudno u žene [osim svoje supruge]. Ne razvoditi se bez razloga. Ne kleti se. Ne braniti se od zla (Matej 5, 39). Ako nas udare po jednom našem obrazu trebamo im okrenuti i drugi (Matej 5, 39). Kada nam traže košulju trebamo dati i kaput. Trebamo onim koji nam govore zlo lijepim uzvrati. Ukratko, trebamo uzvrati uslugom svima koji nam žele zlo. Kada dajemo milostinju, kada postimo, i kada se molimo, trebamo se čuvati licemjerstva. Ne trebamo se dugo moliti. Ne trebamo čuvati novac toliko da nam je sa njim kalb zauzet. Ne trebamo brinuti za našu opskrbu i odjeću. Allah dželle-šanuhu će nam dati sve što iskreno tražimo. Onaj ko sluša Allahove dželle-šanuhu zapovijedi će ući u Džennet." U jevanđeljima se takođe nalaze i sljedeći savjeti: Ne uzimajte novac kada podučavate druge njihovim vjerskim zapovijedima. Kada ulazite u nečiju kuću nazivajte im mir (selam). Nemojte ostajati gdje niste poželjni. Kada podučavate zapovijed (zapamtite) da je to Allahova dželle-šanuhu zapovijed a ne vaša. Kada podučavate vjeru nemojte se nikoga plašiti. Nemojte nikom suditi i nemojte ni o kom imati mišljenje. Oprostite svaku grešku i budite skromni. Ja sam došao da među ljude donesem mir. Ja nisam donijeo podjelu i mač. Ja nisam došao da unosim razdor i rat. Ko više voli svoje roditelje od mene nije sa mnom. Na onom svijetu će dobra djela biti nagrađena a zla kažnjena mučenjem. Ko sluša Allaha dželle-šanuhu je moj brat. Ko prizna istinitu riječ kada je čuje biće nagrađen na onom svijetu, a ko je porekne biće mučen. Budite dobri prema vašim roditeljima. Onaj ko izusti vulgarne riječi ne postaje prljav. Ali, on će biti prljav ako uradi prljave stvari koje je rekao, odnosno, ako ubije nekoga, ili učini preljubu, ili se krivo zakune. Ne odbijajte plaćanje takse kada vam je zatraže. Allah dželle-šanuhu će uzdići onoga ko je skroman. Oholi će biti poniženi. Dajite milostinju od svoje imovine, Allah dželle-šanuhu će vam je vratiti. Bogatašima koji gomilaju imetak će biti teško da uđu u Džennet. Mi nismo došli da nas služe već da služimo."

U jevanđeljima se, sve zapovijedi, zabrane, i pravila dobrog i lošeg ponašanja, sastoje od gore napisanih stvari.

Ova sva učenja su takođe obuhvaćena, jednim najčišćim stilom, i u Kur'ani kerimu, najkorisnijoj, i najuzvišenijoj od svih svetih knjiga koje je Allah dželle-šanuhu poslao. Ako bi htjeli sravniti ove gore spomenute sve zapovijedi, zabrane, i pravila, koja se odnose na moral i na ovaj svijet -- sa onim u Kur'ani kerimu -- mi trebamo spomenuti i objasniti samo jedan mali dio propisa Kur'ani kerima. Prema tome, mi ćemo navesti samo neke od njih kao primjer:

1 - U Jevanđelju po Mateju piše: "Blago siromasima u duhu jer je njihovo kraljevstvo nebesko." (Matej 5, 3) [Ovdje se daju lijepe vijesti onim koji ne vole ovaj svijet. Takođe se kaže i to da i je ovaj svijet bezvrijedan.]

S druge strane, ovo je u Kur'ani kerimu jako detaljno izraženo i na najljepši način koji svako može razumjeti:

Značenje dvadesetog ajeta sure **Hadid** glasi, "**Znajte da ovozemni život nije ništa (drugo) nego igra, i zabava, i raskoš, međusobno hvalisanje i nadmetanje u imecima i potomstvu.**" (57, 20)

Značenje trideset drugog ajeta sure **En'am** glasi, "**Život ovoga svijeta je samo igra i zabava. Onim koji se boje Allaha dželle-šanuhu je zaista bolji život na onom svijetu. Zar vi ne shvaćate?**" (6, 32)

Značenje četrdeset i šestog ajeta sureta **Kehf** glasi: "**Imetak i djeca su samo ukrasi ovozemnog života. Ali trajna dobra djela su kod tvog Gospodara (Rabba) najbolja za nagrade i najbolja** (kao osnova) **za nadu.**" (18, 46)

Značenje trideset devetog i četrdesetog ajeta sure **Mu'min** glasi, "**O moj narode! Ovaj ovosvjetski život je samo jedan kratkotrajni život i beskorisno uživanje. Ahiret** (budući svijet) **je dugotrajana kuća. Onom ko uradi zlo djelo će biti isto tako uzvraćeno. Ko je pravovjernik (mu'min), i ko učini dobro djelo, bez obzira bilo to muško ili žensko, ući će u Džennet i u njemu će biti neograničeno nagrađivan.**" (40, 39-40)

Značenje dvadesetog ajeta sure **Šura** glasi, "**Allahu dželle-šanuhu pripadaju ključevi i nebeskih i zemaljskih** [kišnih riznica]**. On smanjuje rizk** (opskrbu) **kome hoće, a i obilje kome hoće. Jer, On zna u svemu šta je dobro za Njegovog roba** [da mu dadne malo ili puno]**.**" (42, 12)

Značenje trideset šestog ajeta sure **Šura** glasi, "**Sve što vam je ovdje dato je samo uživanje ovozemnog života. Ali ono što je kod Allaha dželle-šanuhu je bolje i dugotrajnije. To je za one koji vjeruju i koji se uzdaju u svog Gospodara (Rabba).**" (42, 36) Pored ovih i još mnogih drugih njima sličnih ajeta, koji kažu da je ovaj svijet (ili dunjaluk) zao, ima još i mnoštvo hadisi šerifa koje je izrekao naš Pejgamber, Muhammed alejhisselam. [Arapske riječi dunja (ovaj svijet) i adna -- koje su napisana u originalnoj verziji ajeta koja smo prethodno citirali, i u hadisima koje ćemo dole navesti -- znače "jedna štetna i zla stvar". Drugim riječima Kur'ani kerim i hadisi šerifi nam zabranjuju štetne i zle stvari. Oni koji imaju akli selim (zdrav, čist, neokaljan razum) prepoznaju štetne i zle stvari. Oni čija pamet nije savršena, a naročito oni koji su kratkovidni, nisu u stanju da razluče štetno i zlo od korisnog i dobrog. Oni ih brču jedno s drugim. Pošto Allah dželle-šanuhu i Njegov Pejgamber sallallahu alejhi ve sellim puno sažaljevaju ljudska bića oni su također i objasnili šta je ovaj svijet (dunjaluk) koji su oni zabranili, to jest, oni su jasno rekli šta je štetno a šta nije. Prema tome, riječ "ovaj svijet" (dunja) se odnosi na ono što je Allah dželle-šanuhu zabranio i na ono za što je naš Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem rekao da je mekruh. Kako vidimo ovosvjetske stvari koje Allah dželle-šanuhu nije zabranio, i koje je čak i naredio, nisu isto što i dunjaluk (ili ovaj svijet) koji je štetan i zao. Prema tome, raditi i zarađivati koliko god možemo, izučavati i baviti se naukom, medicinom, aritmetikom, geometrijom, arhitekturom, upotrebom ratnih sredstava, i, ukratko, praviti i zarađivati za sredstva civilizacije, koja daju čovječanstvu udobnost, mir, i sreću, nisu dunjaluk. Praviti i upotrebljavati ova sredstva, u skladu sa načinom, ponašanjem, i uslovom

koji Allah dželle-šanuhu propisuje, je ibadet (bogosluženje, molitva). Allah dželleŠanuhu voli muslimane koji tako rade. On će im na onom svijetu (ahiretu) dati vječne blagodati i sreću.] Ovdje ćemo navesti nekoliko hadisi šerifa (izjava našeg Poslanika alejhisselam):

Abdullah ibni Omer radijallahu anh nam prenosi da je Resulullah sallallahu alejhi ve sellem rekao, "**Ako neko na ovom svijetu dobije nešto** [više nego što mu je potrebno] **on će kod Allaha dželle-šanuhu, iako je on kod Allaha dželle-šanuhu cijenjena osoba, izgubiti jedan dio poštovanja.**"

Jedan drugi hadisi šerif kaže, "**Ljubav prema dunjaluku** (ovom svijetu) **je glava svih grijeha.**"

Abu Hurejre radijallahu anh nam prenosi da je Resulullah sallallahu alejhi ve sellem ovako činio dovu, "**Ja Rabbi!** (O moj Gospodaru! O moj Allahu!) **Pošalji Muhammedovom alu** (ukućanima, fameliji) **onoliko rizka** (životnih potreba) **koliko će mu biti dovoljno.**"

Jedan drugi hadisi šerif kaže, "**Budi na dunjaluku kao garib** (tuđin, stranac) **i putnik, osjećaj se mrtvim.**"

[Drugi hadisi šerifi glase:

"**Sretan je onaj ko napusti dunjaluk** (to znači ko iz svog kalba izbaci ljubav prema njemu) **prije nego što dunjaluk napusti njega.**"

"**Allah dželle-šanuhu će dati onom ko radi za ahiret** (onaj svijet)**, i žudi za njim, da mu dunjaluk** (ovaj svijet) **bude sluga.**"

"**Zapanjujuće je da je neko, ko vjeruje da je ahiret vječan, svezao svoj kalb za** (tj. da voli) **ovaj svijet.**"

"**Ovaj svijet je stvoren za vas a vi ste stvoreni za ahiret! A na ahiretu nema ništa osim dženneta** (raja) **i džehennemske** (paklene) **vatre.**"

"**Neka su helać** (neka propadnu) **oni koji obožavaju pare i hranu!**"

"**Ja se ne plašim da ćete vi postati siromašni. Mene je strah da ćete se vi, kao i vaši prethodnici, nagrabiti puno dunjaluka i prestati slušati Allaha dželle-šanuhu i postati jedni prema drugima neprijatelji.**"

"**Šteta koju nanosi pohlepa za bogatstvom i slavom je veća od štete koju nanose dva kurjaka stadu ovaca.**"

"**Nemojte biti skloni dunjaluku pa će vas Allah dželle-šanuhu voljeti. Nemojte biti zavidni drugim na njihovoj imovini pa će vas ljudi voljeti.**"

"**Život na ovom svijetu je kao prelazak preko mosta. Pređite ga i nastavite svoj put!**"

"**Radite za ovaj svijet (dunjaluk) onoliko koliko ćete biti na njemu a za onaj svijet** (ahiret) **onoliko koliko ćete biti na njemu!**"]

Pored ovih ajeti kerima i hadisi šerifa koji nas savjetuju da odvojimo više energije za onaj svijet, i koji nam zabranjuju da volimo dunjaluk, islamska vjera u sebi sadrži i mnoge zapovijedi -- ajeti kerime i hadisi šerife -- koje nam preporučuju znanje, nauku, tehniku, arhitekturu, umjetnost (radinost) i trgovinu, i koje nas pospješavaju da ih naučimo. Jer spas i blagostanje civilizovanih

društava i nacija nije moguć u bijedi. Naprotiv, bogatstvo je jako potrebno i neophodno za uspostavljanje dobrotvornih ustanova, javnih kuhinja, škola, medresa, bolnica, pomaganje invalidima bijednicima i siromasima, [i služenje čovječanstvu pravljenjem česama, građenjem mostova i osnivanjem tvornica]. U stvari, značenje dvadeset devetog ajeta sure **Nisa** u Kur'ani kerimu glasi, "**O vi koji vjerujete! Ne jedite vaše imetke na nedozvoljen način** [kao što su kamata i kocka koje su haram (nedozvoljene) u islamu] **osim da to bude trgovina s vašim međusobnim zadovoljstvom.**" (4, 29)

Značenje dvije stotine sedamdeset petog ajeta sure **Bekara** glasi, "**A Allah dželle-šanuhu je dozvolio trgovinu, a zabranio kamatu.**" (2, 275)

Značenje četrnaestog i petnaestog ajeta sure **Al-i Imran** glasi, "**Ljudski nefs voli i žudi za ženama, nagomilanim zlatom i srebrom, obilježenim** (najljepšim) **konjima, ovcama** [stokom i devama] **i usjevima. To su privremene blagodati ovozemaljskog života, a ljudi se na kraju vraćaju Allahu dželle-šanuhu. O Moj Resulu (Poslaniče)! Reci pravovjernim (mu'minima): Hoćete li da vas obavijestim šta je najbolje od ovih ovozemaljskih stvari? Oni koji odustanu od ovih ukrasa će imati bašče** [džennete] **kod svoga Gospodara ispod kojih** (kroz koje) **teku rijeke. Oni će u njima** (bašćama) **vječno ostati. Tamo imaju čiste žene koje su daleko od sramnih i griješnih djela, a, kao najveću blagodat, Allahovo dželle-šanuhu zadovoljstvo. Allah dželle-šanuhu savršeno vidi stanje i djela Svojih robova.** (3, 14-15)

Značenje jedanaestog ajeta sure **Nebe'** glasi, "**A dan smo učinili vremenom sticanja** [da možete po danu zarađivati vaše životne potrébštine]." (78, 11)

Značenje desetog ajeta sure **A'raf** glasi, "**Mi smo vam dali autoritet na zemlji i učinili vam na njoj sredstva za održavanje života.**" [Mi smo agrikulturom, trgovinom, i radom stvorili neophodne potrebe za vaš život.] **Kako vi malo zahvaljujete!**" (7, 10)

Naš Pejgamber sallallalahu alejhi ve sellem je rekao, "**Najbolja i najpovoljnija hrana koju čovjek jede je ona koju zaradi svojim rukama. Allahov dželle-šanuhu Pejgamber Davud alejhisselam je jeo od onog što je zarađivao svojim rukama.**"

"**Dobroj (salih) osobi koja troši** (svoj imetak) **u dobrotvorne (hajr) svrhe, zarada koju je zaradila halalom** (na odobren način po islamu)**, je tako divan imetak.**"

"**Pošten trgovac će na Sudnjem danu biti sa siddicima i šehidima.**"

"**Allah dželle-šanuhu će sve olakšati onim koji olakšavaju kupo-prodaju.**"

I još jedan hadisi šerif, "**Neka se Allah dželle-šanuhu smiluje onim koji olakšavaju kupo-prodaju.**"

Jednog jutra je Resulullah sallallahu alejhi ve sellem razgovarao sa svojim časnim drugovima (Ashabima kiram) kad je jedan jak mladić prošao pored njih i u ušao u svoju radnju. Neki od njih rekoše da bi mu bolje bilo da im se

pridružio, da šta nauči, umjesto što je tako rano otišao da zarađuje dunjaluk. Na to je Resulullah sallallahu alejhi ve sellem rekao, "**Nemojte tako govoriti! Ako on ide da on i njegovi roditelji i ukućani nisu oskudni njegov svaki korak je ibadet. Ako mu je namjera da bude arogantan prema drugima on je sa šejtanom** (đavolom, sotonom)**.**"

Jedan drugi hadisi šerif kaže, "**Ako musliman zarađuje halal, i ne treba ničiju pomoć, i pomaže svojim komšijama i rodbini, on će na Sudnjem danu svijetliti kao pun mjesec.**"

[Hadisi šerifi ovako kažu, "**Allah dželle-šanuhu voli pravovjernog (mu'mina) zanatliju**," i "**Zanatlijina zarada je najhalalnija**," i "**Trgujte! Devet desetina** (vaše) **nafake (rizka) je u trgovini**," i "**Ako neko toliko osiromaši da mora moliti druge za sadaku Allah dželle-šanuhu će mu dati sedamdeset vrsta potreba.**"

Drugi hadisi šerifi ovako kažu, "**Džennet** (raj) **je vadžib onim koji se muče zarađujući halal**," i "**Poslije pet dnevnih namaza svakom muslimanu je farz da radi i zarađuje halal**," i "**Najbolja trgovina je tekstilom. Krojač ima najbolji zanat.**"]

Resulullah, sallallahu alejhi ve sellem je reklamisao zanat i trgovinu. Mnogi ajeti kerimi i hadisi šerifi su detaljno objasnili dozvole (halale) i zabrane (harame) trgovine i razloge za svaki od njih.

S druge strane, u jevanđelju nije nikad postojala dozvola rada za ovaj svijet. Nasuprot, naređeno nam je da prodamo sve što imamo i da svu zaradu poklonimo kao milostinju (sadaku).

2 - Jevanđelje po Mateju kaže, "Blago ožalošćenima, jer će se utješiti." (Matej 5, 4)

Kur'ani kerim je prepun ajeti kerima koji su objavljeni da objasne nagrade koje će dobiti oni koji strpljivo podnesu nevolje koje ih snađu. Na primjer:

Značenje stotinu pedeset petog, stotinu pedeset šestog i stotinu pedeset sedmog ajeti kerima sure **Bekara** glasi: "**O pravovjerni! Ja ću vas kušati** (malo) **strahom** [od neprijatelja u Svetom ratu]**, glađu** [izazvanim postom i gladovanjem]**, umanjivanjem imetka** [izazvanim katastrofama i štetom]**, umanjivanjem zdravlja** [bolešću ili slabošću]**, umanjivanjem plodova** [u vašim plodovima i vašoj djeci, koja su kao plodovi, što može biti izazvano nebeskim ili zemaljskim katastrofama]**. O Moj habibu** (najdraži miljeniče) **obraduj** [Mojim oprostom (lutfom) i dobrotom (ihsanom)] **one koji su strpljivi. One, koji su, kada ih zadesi nevolja, pokorni i zadovoljni, i koji kažu, 'Mi smo Allahovi dželle-šanuhu robovi i stvorenja i** [kada umremo] **Njemu se vraćamo.' To su oni** (koje prate) **blagodati njihova Gospodara i Njegova milost i oprost** [i džennet] **i to su oni koji su upućeni na pravi put.**" (2, 155-157)

3 - Opet, u jevanđelju po Mateju piše, "Blago krotkima, jer će naslijediti zemlju." (Matej 5, 5)

Značenje stotinu trideset četvrtog ajeta sure **Ali Imran** u Kur'ani kerimu glasi: "**Oni koji savladaju svoju srdžbu i praštaju grijehe drugih ljudi. Allah dželle-šanuhu voli dobročinioce.**" (3, 134)

[Značenje četrdesetog ajeta sure **Šura** glasi: "**A ko oprosti** (ozljede koje su mu nanešene) **i izmiri se nagrada mu je kod Allaha dželle-šanuhu.**" (42, 40) Značenje četrdeset trećeg ajeta sure **Šura** glasi: "**Allah dželle-šanuhu će dati veliku nagradu onom ko se strpi i oprosti svojim ugnjetačima.**"] (42, 43)

Značenje stotinu pedeset devetog ajeta sure **Ali Imran** glasi: "**Tvoje blago postupanje prema tvojim Ashabima je Allahov dželle-šanuhu kerem** (ljubaznost, darežljivost) **i rahmet** (milost)**. Da si ti prema njima bio grub i tvrda kalba, oni bi se odvojili od tebe.**" (3, 159)

Naš efendija, Resulullah sallallahu alejhi ve sellem, je ovako činio dovu, "**Ja Rabbi!** (O moj Gospodaru! O moj Allahu!) **Daj mi bogatstvo u znanju, ukrasi me hilmom** (blagošću)**, blagoslovi me takvom (bogobojaznošću), i poboljšaj mi zdravlje.**" [Mi ćemo kasnije citirati hadisi šerife o blagosti.]

4 - Opet, u Jevanđelju po Mateju piše: "Blago milostivima, jer će biti pomilovani." (Matej 5, 7)

U Kur'ani kerimu ima puno ajeta koji govore o milosrđu (merhametu), šefkatu (samilosti, sažaljenju) i blagosti. Značenje stotinu dvadeset osmog ajeta sure **Tevbe** glasi: "**O ljudi! Došao vam je Poslanik, između vas, koga vrijeđaju vaši grijesi i vaše ružno ponašanje. On je jako zabrinut za vas. On je pun merhameta** (sažaljenja) **prema pravovjernim (mu'minima) i za njih traži dobro (hajr).**" (9, 128)

[Resulullah, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao, "**Allah dželle-šanuhu je refik** (drug)**. On voli blagost. On će dati blagom pravovjerniku (mu'minu) ono što neće dobiti siledžije niti iko drugi.**"

U hadisi šerifima se kaže: "**Ko nije blag nije koristan**," i "**Mu'min (pravovjernik) kom je data blagost je dobio** [sva] **dobra, i ovosvjetska i onosvjetska**," i "**Ja oglašavam onog kome je džehennem zabranjen (haram) i kome je zabranjeno (haram) goriti u džehennemu. Dobro slušajte! To je onaj pravovjernik (mu'min) koji ljudima olakšava stvari i koji je ljubazan prema njima.**"

Jedan drugi hadisi šerif kaže: "**Ako neki pravovjerni (mu'min), koji može raditi šta hoće kada se naljuti, se ne naljuti, Allah dželle-šanuhu će ga prozvati na Sudljem danu između svih drugih. On će mu reći, 'Idi kojoj god želiš huriji.'**" Jedan drugi hadisi šerif glasi, "**Kao što sirće kvari med tako i srdžba kvari iman.**"

Kada je neko upitao Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem za savjet on je rekao, "**Nemoj se ljutiti!**" Kada mu je on, opet, nekoliko puta postavio isto pitanje, on mu je uvijek isto odgovario, "**Nemoj se ljutiti!**]

U Kur'ani kerimu piše da su se Ashabi kiram alejhimurridvan međusobno jako voljeli, i da su bili merhametli (samilosni, sažaljivi) jedni prema drugima. Značenje zadnjeg ajeti kerima sure **Feth** glasi, "**Muhammed**, sallallahu alejhi ve

sellem, **je Allahov dželle-šanuhu Resul! A oni što su s njim** [Ashabi kiram] **su oštri prema kafirima, a milostivi** [merhametli, šefkatli] **među sobom.**" (48, 29)

Resulullah, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao u hadisi šerifu, "**Nije od nas onaj ko ne poštuje naše stare i ko nije samilostan (merhametli) prema mlađim.**"

5 - Jevanđelje po Mateju kaže, "Blago onima koji su čistoga srca, jer će Allaha dželle-šanuhu vidjeti." (Matej 5, 8)

[Mnogi ajeti Kur'ani kerima i veliki broj hadisi šerifa našeg Poslanika sallallahu alejhi ve sellem naređuju lijep ahlak (narav, odgoj, moral) i čist kalb. Islam puno naglašava čistoću kalba.]

Značenje osamdeset osmog i osamdeset devetog ajeta sure **Šu'ara** u Kur'ani kerimu glasi, "**Na Sudnjem danu neće koristi ni imetak ni sinovi.** [Dobiće blagodati (ni'mete) samo] **oni koji dođu pred Allaha dželle-šanuhu sa čistim i selim** (zdravim, čistim, neokaljanim) **kalbom.**" (26, 88-89)

Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Slušajte! Ja** (vam) **kažem! U čovjekovom tijelu ima jedan komad mesa** (jedan organ)**. Ako je on dobar svi** (drugi) **organi su dobri. Ako je on zao svi** (drugi) **organi su zli. Ovaj komad mesa je kalb.**" [Ovaj komad mesa je gnijezdo (tj. on sadrži, to jest on je sjedište) jednoj snazi (jednom dževheru) koja se zove gonul (ili kalb) koji se ne može osjetiti ćulnim organima. Čistoća ovoga komada mesa znači čistoća gonula (ili kalba). Ovaj komad mesa se figurativno naziva kalb.]

6 - U Jevanđelju po Mateju se kaže, "Blago onima koji mir grade. Oni će se nazivati Allahovim dragim robovima." (Matej 5, 9)

Značenje desetog ajeta sure **Hudžurat** u Kur'ani kerimu glasi, "**Mu'mini su samo braća, pa mirite svoju braću** (uklanjajte nesporazume među njima) **i bojte se Allaha dželle-šanuhu, ne bi li vam se smilovao.**" (49, 10)

Značenje stotinu četrnaestog ajeta sure **Nisa** glasi, "**Nema nikakva dobra** (hajra) **u mnogim njihovim tajnim poslovima. Ali, pravovjerniku (mu'minu), koji podstiče davanje milostinje (sadake), ili učini dobro, ili izmiri zavađene ljude** (tajnost je dozvoljena)**. Mi ćemo uskoro svakom onom, ko čini ovakva djela i traga za Allahovim dželle-šanuhu zadovoljstvom, dati veliku nagradu.**" (4, 114)

Značenje četrdesetog ajeta sure **Šura** glasi, "**Kazna za nepravdu (zločin, zlo) je ista količina nepravde** (koju je izazvao zločinac)**. Ako neko oprosti** (zločincu njegov) **zločin i pomiri se** [s njegovim neprijateljem] **njegova nagrada je kod Allaha dželle-šanuhu.**" (42, 40)

7 - U Jevanđelju po Mateju se kaže, "Blago progonjenima radi pravde, jer je njihovo carstvo nebesko. Blago vama ako vas usprogone zbog vaše dobrote. Vi ste tako sretni što vas -- radi Mene -- neprijateljski tretiraju, ugnjetavaju i kleveću. Radujte se i veselite se, jer je velika plata vaša na nebesima. Jer, idolopoklonici su isto tako prije vas progonili i Poslanike, alejhimusselam." (Matej 5, 10-11)

Kur'ani kerim u sebi sadrži mnoge ajeti kerime koji su objavljeni (da nas informišu) o vrstama strpljivosti i o nagradama za svaku od njih. Značenje stotinu sedamdeset sedmog ajeti kerima sure **Bekara** glasi, "**Nije dobročinstvo i poslušnost (hajr i taat) da okrećete svoja lica prema istoku i zapadu.** (Pravo) **dobročinstvo i poslušnost je da vjerujete u Allaha dželle-šanuhu** (da postoji i da je jedan)**, i u onaj svijet, i u meleke, i u Allahove dželle-šanuhu objavljene knjige, i u Pejgambere. I da radi Allaha dželle-šanuhu, rado, dijelite svoju imovinu: siromašnoj rodbini, jadnoj siročadi i onima koji su muhtać** (kojima je potrebno)**, zastalim putnicima** [garib putnicima, musafirima]**, fakirima** (siromasima) **koji to traže, i mukateb robovima** [robovima koji imaju sporazum s njihovim vlasnicima i koji će se otkupiti i postati slobodni kada isplate izvjesnu sumu novca]**, i zarobljenicima** [da se oslobode]**. I da ispravno klanjate** [farz] **namaze, i dijelite zekat, i ispunjavate ugovore, i da ste strpljivi u siromaštvu, i u oskudici i u škripcu** (bolesti) **i u džihadu** (ljutom boju) **i da ste odani onim koji posjeduju ove kvalitete. Ovakvi ljudi su posjednici takve** (iskreni i bogobojazni vjernici)**.**" (2, 177)

Značenje dvije stotog ajeta sure **Al-i Imran** glasi, "**O pravovjerni! Budite strpljivi** [s proganjanjima vjerskih neprijatelja]**. Utrkujte se (međusobno) u strpljivosti protiv vaših neprijatelja da ih pobijedite u džihadu. Kada ste u džihadu protiv kafira stražarite na granicama** (vaše države) **i bojite se Allaha dželle-šanuhu da dobijete felah** [spas]**.**" (3, 200)

Značenje devedeset šestog ajeta sure **Nahl** glasi, "**Allah dželle-šanuhu će sigurno nagraditi one koji su trpjeli** (i dobiće još) **i više i bolje nego što zaslužuju.**" (16, 96)

Značenje desetog ajeta sure **Zumer** glasi, "**Strpljivi pravovjernici (mu'mini) će** [na Sudnjem danu] **biti neizmjerno nagrađeni.**" (29, 10)

Značenje stotinu pedeset trećeg ajeta sure **Bekara** glasi, "**O pravovjerni! Tražite pomoć od Allaha dželle-šanuhu strpljivošću i namazom. Allahova dželle-šanuhu** [pomoć] **je sigurno sa strpljivim mu'minima.**" (2, 153)

Značenje dvadeset četvrtog ajeta sure **Ra'd** glasi, "**Oni koji su strpljivi, i koji teže Allahovom dželle-šanuhu zadovoljstvu. Oni ispravno klanjaju** (svoje dnevne) **namaze. Oni dijele i javno i tajno milostinju od rizka kojim smo ih Mi opskrbili. Oni uzvraćaju dobrim** (djelom) **onim koji su ih uvrijedili. Takvi mu'mini će biti** [zbog svojih dijela] **radosni na ahiretu, i biće im udobno.**" (13, 24)

Allah dželle-šanuhu kaže u hadisu kudsi: "**O sinovi Ademovi! Ako neko ne odobrava Moju sudbinu (kaza), i ne podnese strpljivo muke (belaje) koje mu dajem, i nije zahvalan za blagodati (ni'mete) koje mu Ja dajem, i nije zadovoljan sa ovosvjetskim blagodatima koje sam mu Ja dodijelio, neka traži drugog Gospodara (Rabba). O Ademov sine! Ko strpljivo izdrži Moje belaje on je zadovoljan sa Mnom, to jest on priznaje da sam Ja** (njegov) **Rabb.**"

8 - Jevanđelje po Mateju ovako kaže o pravdi: "Ja vam ovako kažem: Ako vaša pravda ne nadmaši pravdu književnika i fariseja nećete ući u carstvo nebesko." (Matej 5, 20)

I Kur'ani kerim je takođe prepun časnih stihova (ajeti kerima) koji govore o pravdi i pravednosti (adaletu).

[Značenje riječi "pravda" i "pravednost" u rječniku je "stavljanje nečega na njegovo pravo mjesto". Postoje dvije definicije za pravdu i pravednost. Prvo: "Pravda ili pravednost je rad u skladu sa zakonima, propisima, i granicama koje je vladar ili suveren postavio i propisao sa ciljem da vlada državom. Izlazak iz kruga ovih propisa je nepravda (tj. zulum)." Realističnija definicija pravde i pravednosti je, "Upotrebljavanje svoje lične imovine." Prema tome, nepravda ili zulum, je prestup protiv nečije imovine. Allah dželle-šanuhu, stvaralac svih svjetova, je vrhovni Vladar [hakim] svih vladara i stvarni i jedini Gospodar i Stvaralac svega. Allah dželle-šanuhu je apsolutni i potpuni Gospodar pravde zato što On, sve što čini, čini u krugu Svoje lične imovine. Radi toga poslednja i najsavršenija vjera koju je On poslao ljudima se sastoji iz besprijekorne pravde. Sve izvan ove pravde je nepravda ili zulum.

Kur'ani kerim ne samo da naređuje pravdu već takođe i zabranjuje nepravdu -- koja je suprotna pravdi. Ima puno ajeti kerima koji se na ovo odnose. U stvari, nama je čak zabranjeno (haram) nanositi zulum i našem nefsu.]

Značenje pedeset osmog ajeta sure **Nisa** glasi, "**I kada sudite ljudima** (Allah dželle-šanuhu vam naređuje) **da sudite pravedno.**" (4, 58)

Značenje devedesetog ajeta sure **Nahl** glasi, "**Allah dželle-šanuhu vam naređuje da sudite pravedno, dobročinstvo (ihsan), i potpomaganje rodbine** [kojima treba]**. On zabranjuje razvrat/bestidnost** [zinaluk] **i munker** [sve što je odvratno] **i nasilje** [zulum]**.**" (16, 90)

[Prema definiciji našeg Poslanika sallallahu alejhi ve sellem, dobročinstvo i ljubaznost (ili ihsan) je, "**Ibadetiti Allaha dželle-šanuhu kao da Ga vidimo. On nas vidi, iako mi Njega ne vidimo.**" Ihsan ili dobročinstvo može nastati, prvo, odustajanjem od zabranjenog (harama) i izvršavanjem zapovijedi (farzove).]

Značenje osmog ajeta sure **Maide** glasi, "**O pravovjerni (mu'mini)! Čvrsto stanite u ime Allaha i svjedočite pravedno i neka vas ne navede mržnja prema** (nekim) **ljudima da ne budete pravedni** [da budete odgovorni. To znači budite pravedni i prema vašim neprijateljima]**. Budite** [jednako] **pravedni** [i prema vašim prijateljima i neprijateljima]**, to je najbliže takvi** (bogobojaznosti, pobožnosti)**. Bojte se Allaha dželle-šanuhu. Zaista Allah dželle-šanuhu zna vaša djela** [sve što vi radite]**.**" (5, 8)

Značenje trideset prvog ajeta sure **Insan** (ili **Dehr**) govori o tlačiteljima (zalimima) i onim koji su nepravedni, "**Allah dželle-šanuhu je zalimima** (silnicima, tlačiteljima, nepravednim, ugnjetačima) **pripremio azab** (bolnu i žestoku kaznu)**.**" (76, 31) U Kur'ani kerimu teme pravde i nepravde nisu, kao u Bibliji, ukratko objašnjene. One su u Kur'ani kerimu i hadisi šerifima detaljno

(opisane i) objašnjene. Mi bi morali, ako bi htjeli da nabrojimo sve primjere, da napišemo jednu ogromnu knjigu.

9 - Jevanđelje po Mateju kaže u petom poglavlju, od dvadeset prvog do dvadeset sedmog stiha: (Parafrazirano) "Ne ubij, nemoj se ljutiti, ne vrijeđaj brata u vjeri, prestani s onim što radiš (za sebe) i pomozi mu kada (te) treba, budi mu prijatelj čak iako je on tvoj neprijatelj; ukratko, uvijek budi lijepog ahlaka (naravi, morala), ponašaj se blago i čini dobro." (Matej 5, 21-27)

Značenje trideset šestog ajeti kerima sure **Nisa** u sebi sadrži ove sve stvari i čak još i više. Značenje ovog ajeti kerima je: "**Ibadetite** (obožavajte) **Allaha dželle šanuhu. Nemojte Mu ništa kao šerika** (druga, ortaka, partnera) **pripisivati. Činite dobročinstva roditeljima** [riječima i djelima]**, rodbini** [sila-i-rahimom, posjetom] **siročadi** [čineći im dobro]**, bijednicima** [milostinjom]**, susjedima koji su** (istovremeno) **i vaša rodbina** [sažaljenjem, milošću, i saučešćem]**, komšijama** [čineći im usluge i štiteći ih od harama]**, vašim prijateljima i poznanicima** [na taj način što ćete paziti na njihova prava i biti prema njima blagi]**, vašim gostima i posjetiocima** [nudeći im hranu i piće i olakšavajući im da uzmu abdest i klanjaju namaz]**, vašim robovima i džarijama** [oblačeći ih i postupajući blago prema njima]**. Zaista Allah dželle-šanuhu ne voli one koji su arogantni i koji se hvališu umjesto da budu ljubazni** [prema stvorenjima]**.**" (4, 36)

Značenje trideset četvrtog ajeta sure **Fussilet** glasi: "**Vrline i mane nisu isto** [u nagradi i kazni]**, Odbacite mane na najljepši način.** [To znači, zamijenite vašu srdžbu strpljenjem, i zlo oprostom. Ako to uradite] **vidjet ćete da je vaš neprijatelj postao kao bliski prijatelj.**" (41, 34)

Značenje osmog ajeta sure **Mumtehine** glasi: "**Allah dželle-šanuhu vam ne zabranjuje da budete ljubazni i da činite dobro ili da budete pravedni prema onim koji sa vama ne ratuju radi vaše vjere i koji vas ne izbacuju iz vaše zemlje. Zaista Allah dželle šanuhu voli dobre i pravedne mu'mine.**" (60, 8)

Ubade bin Samit, radijallahu anh, je rekao: Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao Ashabima kiram alejhimurridvan: "**Hoćete li da vam kažem šta je časno kod Allaha dželle-šanuhu?** Kada su Ashabi kiram, alejhimurridvan, rekli, "Hoćemo o Resulullah," on, je rekao: **Ako hoćete da imate čast kod Allaha dželle-šanuhu, i da dobijete visoke stepene, budite blagi prema onim koji se naljute na vas. Oprostite onom ko vas zlostavlja. Posjećujte one koji vas ne posjećuju.**"

Ebu Hurejre radijallahu anh je rekao (u jednom rivajetu): Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je upitao Ashabe kiram alejhimurridvan: "**Hoćete li da vas naučim nekoliko riječi** [da vas nasavjetujem]**? Ko od vas hoće da ih nauči i da po njima radi?**" Kada je Ebu Hurejra rekao "Ja hoću o Resulullah" Resulullah, sallallahu alejhi ve sellem, ga je uzeo za ruku i rekao: "**Čuvaj se Allahovog dželle-šanuhu harama** [zabranjenih stvari] **pa češ biti od svih ljudi najbolji abid** (obožavalac Allaha dželle-šanuhu)**. Budi zadovoljan sa onim što ti je Allah dželle-šanuhu dao** [ma kako to malo

bilo] **pa češ biti najbogatiji od svih ljudi** [kojima je Allah dželle-šanuhu dao bogatstvo kalba]**. Budi fin prema tvom komšiji i pomozi mu** [i kalbom i djelom] **pa češ postati kamil** [savršen, zreo] **mu'min. Ako želiš nešto sebi, želi to i svima ostalima pa češ postati** [kamil -- savršen, zreo] **musliman.**"

10 - U Jevanđelju po Mateju piše: "... Ne čini preljube. A ja vam kažem da svaki koji pogleda na ženu sa željom, već je učinio preljubu u srcu svojemu. ..." (Matej 5,-27,28)

[Kur'ani kerim ne samo da potpuno zabranjuje preljubu već takođe zabranjuje i sve što joj vodi, što je može izazvati. Na primjer, haram je (to jest, zabranjeno je) požudno gledati u ženu koja nije naša supruga. Isto je tako haram i ženama gledati druge muškarce. Dodatno tome, haram se je osamiti (biti u halvetu) sa stranom ženom (tj. sa onim ženama koje nisu naša najbliža rodbina, kao što su majka, sestra, itd., i koje nam je po šerijatu dozvoljeno oženiti); slušati glas strane žene; razgovarati sa stranom ženom bez ikakvog opravdanog i dobrog razloga, i razgovarati sa njom na privlačan i simpatičan način. Obim ove naše knjige nam ne dozvoljava da uključimo sve Allahove dželle-šanuhu zapovijedi, i Resulullahove sallallahu dželle-šanuhu alejhi ve sellem hadisi šerife koji govore o ovoj temi. Mi ćemo samo navesti nekoliko primjera.]

Značenje trideset drugog ajeta sure **Isra** kaže: "**I ne približujte se bludu! Zaista je on vrlo sramno** (djelo) **i zlo koje otvara put** (drugim zlima)." (17, 32)

[Značenje šezdeset osmog ajeta sure **Furkan** glasi: "**Oni** [mu'mini] **koji ne obožavaju drugog boga mimo Allaha dželle-šanuhu, i koji, ne ubijaju ono što je Allah dželle-šanuhu učinio svetim, i koji ne čine bluda.**" (25, 68)

Trebamo spomenuti i to da je Musaov zakonik (šerijat), rekavši, "Ne činite preljubu", jasno zabranio preljubu Isa alejhisselam ne samo da je zabranio preljubu već je takođe rekao da je čak i požudno gledanje preljuba.

Što se tiče islama, najsavršenije i najuzvišenije vjere, on, na jedan najsveobuhvatniji način, i zabranjuje približavanje preljubi i obuhvata obje prethodne vjere. Jer, ako nam je zabranjeno da joj se približimo, prirodno je, da nam je zabranjen i sam čin preljube (pa čak) i gledanje. Jedan drugi ajeti kerim daje vesele i radosne vijesti onim koji se suzdrže, i izbjegnu preljubu. Ovaj ajeti kerim, trideset peti ajet sure **Ahzab**, sadrži u sebi pet do deset biblijskih stihova. Značenje ovog ajeti kerima glasi: "**Muškarcima i ženama koji se pokoravaju Allahovoj dželle-šanuhu zapovijedi, i mu'minima** (vjernicima) **i mu'minkama** (vjernicama)**, i muškarcima i ženama koji su stalni u ibadetu, i iskrenim (sadik) muškarcima i iskrenim ženama** [u njihovim djelima i obećanjima]**, i strpljivim (sabir) muškarcima i strpljivim ženama, i muškarcima i ženama koji se boje Allaha, i muškarcima koji dijele sadaku** (milostinju) **i ženama koje dijele sadaku, i muškarcima koji poste i ženama koje poste, i muškarcima i ženama koji štite svoju čestitost od bludi, i muškarcima i ženama koji puno zikre** (spominju) **Allaha**

dželle-šanuhu -- zaista je Allah dželle šanuhu pripremio oprost (magfiret) i veliku nagradu!" (33, 35)

[Značenje tridesetog ajeta sure **Nur** kaže: "**O Moj Resulu**, sallallahu alejhi ve sellem**! Reci pravovjernim (mu'minima) da ne gledaju u zabranjeno (haram) i da zaštite svoja stidna mjesta (avrete) od zabranjenog (harama)! I reci ženama koje vjeruju (imaju iman) da ne gledaju u zabranjeno (haram) i da zaštite svoja stidna mjesta (avrete) od zabranjenog (harama)!**] (24, 30)

Hadisi šerifi, "**Neka Allah dželle-šanuhu prokune one koji čine blud s oba oka.**" i "**Neka je Allahovo dželle-šanuhu prokletstvo na čovjeka koji požudno gleda i na ženu koja izaziva njegov pogled!**" će biti dovoljni da pokažu da je zabranjeno (haram) požudno gledati u stranu ženu [tj. ženu koja nije mahrem] i da je to isto kao i preljuba.

[Ebu Sa'id-i Hudri, radijallahu anh, prenosi da je Resulullah, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "**Čovjek ne smije gledati u avret** (stidna mjesta drugog) **čovjeka a žena** (ne smije gledati) **u** (stidna mjesta druge) **žene!**"

Akabe bin Amir, radijallahu anh, je rekao: Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Nemojte se osamljivati u sobi sa stranom ženom!**"

Omer-ul Faruk radijallahu anh je rekao: Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Ako se muškarac osami sa stranom ženom treća osoba u njihovom društvu je šejtan.**"

Burejde radijallahu anh je rekao: Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao hazreti Aliji, "**O Ali! Ako ugledaš ženu okreni se od nje. Ne gledaj je ponovo! Nije je** (ženu) **grijeh neočekivano vidjeti ali ju je grijeh opet pogledati.**"

Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Neka Allah dželle-šanuhu prokune onoga ko pokaže svoje stidno mjesto (avret) i onog ko gleda u tuđe stidno mjesto (avret).**"

On je rekao u jednom drugom hadisi šerifu, "**Onaj koji čini preljubu je** (isti) **kao i onaj koji obožava idole.**"]

Kazna za blud bičevanjem (hadd) je u Kur'ani kerimu jasno objašnjena. [Značenje drugog ajeta sure **Nur** glasi, "**I blûdnicu i blûdnika svakog pojedinačno izbičujte stotinu puta** [ako su neoženjeni]**. Neka vas ne obuzima nikakva sažaljenje kada izvršavate Allahove dželle-šanuhu zapovijedi ako vjerujete u Allaha dželle-šanuhu i dan ahireta.** (24, 2)"

Preljuba ili blud se mora dokazati sa četiri svjedoka, ili, priznavanjem prestupnika. Kazna za ovaj odvratni zločin, za oženjene muškarce i žene, muslimane, je javna smrt -- kamenovanjem na otvorenom prostoru. Ovo se zove **redžm**. Ova kazna je za širenje ovog ružnog djela, i ona je namjenjena da spriječi blud. Ova kazna je za ugrožavanje nacije i države. Blud (ili zina) je propast koja razara, i uništava narode i države. Kada uzmemo u obzir štetu koja je nanesena ženi nepoštenog čovjeka, (mogućnost) štete da takođe i žena može izgubiti svoju čednost, štetu koja je nanesena mužu žene sa kojom je on sklopio brak -- ako je udata, štetu koja je nanesena ženi čovjeka sa kojim je ona sklopila

brak -- ako je oženjen, štetu koja se nanosi djeci koja će (psihološki) biti upropaštena, i, u ovim svim slučajevima mogućem ugrožavanju zdravlja, mi ne možemo reći da je kazna koju islam propisuje onim koji se bave preljubom prevelika i nepravedna. Bolesti, kao na primjer, sifilis, i gonoreja, [a naročito u skorije vrijeme strašna smrtonosna i neizlječiva bolest koja se zove AIDS (SIDA ili sindrom stečene imunoliške deficijencije)], koje su rezultat vanbračnih odnosa, prijete cijelom svijetu. Isa alejhisselam, kojeg hrišćani nazivaju (haša -- da nas Allah dželle-šanuhu zaštiti od ovakvog vjerovanja) Allahovim sinom, je zabranio blud. A danas su hrišćanske zemlje dijelovi svijeta u kojima je blud najviše raširena.

Turske dnevne novine **Türkiye** su 11. marta 1987. godine saopštile sljedeće: "U Americi se bolest AIDS viđa među izvjesnim članovima i monasima katoličke crkve. Novine kao što su **National Catenalic Reporter** i **New York Times** izvještavaju da je najmanje dvanaest sveštenika umrlo od AIDS-a." AIDS je smrtonosna i epidemijska bolest koja se pojavila 1980. godine. Pronađeno je da se ova bolest pojavljuje i vrlo brzo širi kod prostitutki, i onih, koji se bave odvratnim poslom kojim su se bavili ljudi u vrijeme Luta (stanovnici Sodome i Gomore). Njeno širenje među sveštenicima nam pokazuje da su se oni odali nepoštenim i besramnim navikama. Saopšteno je da su danas, mnogi ljudi, žene i djevojke, prestali ići u crkvu, i ispovijedati svoje grijehe, da se ne bi zarazili ovom bolešću. Činjenica da se ova, smrtonosna, zarazna, i užasna bolest ne dešava u islamskim zemljama, ni među muslimanima, je jak dokaz koji pokazuje razliku između ispravno i neispravnog. Mi ne smijemo vjerovati razvratnim egoistima, koji nastoje da zavedu i prevare djecu muslimana i nazivaju nemoralne i bestidne običaje Evropljana i Amerikanaca modom i modernizmom. Danas se bezuspješno troše bilioni dolara iz državnog budžeta na naučno-istraživačke radove i na pronalaženje lijeka protiv AIDS-a. U Americi i Engleskoj je blud toliko rasprostranjena da na univerzitetima postoje čak i projekti da se otvore porođajne klinike za studentice. Bolest AIDS je postala toliki košmar za čovječanstvo da turisti iz hrišćanske Evrope ne mogu napustiti svoju zemlju bez medicinske potvrde koja dokazuje da oni nisu zaraženi AIDS-om. Pogledajte, molim vas, Allahove dželle-šanuhu beskrajne mudrosti (hikmeta). On je poslao najgoru i najopasniju bolest na one koji ne praktikuju islam. Djeca koja su izgubljena u ovim vanbračnim aferama se ne trebaju smatrati djecom koja nisu rođena. Ona su pobijena, ubijena, djeca. Islamski zakon je po ovom pitanju vrlo suptilan. Zapovijed **redžma** je kazna za međusobni seksualni odnos koji će proizvesti vanbračno djete, koje će, kao ljudsko biće, biti lišeno prava porodice i časti.

Mi ćemo navesti još nekoliko hadisi šerifa koji zabranjuju stvari koje vode bludu:

Resulullah, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao, "**Ako neko požudno gleda u stranu ženu njegove će oči biti napunjene vatrom i on će biti bačen u džehennem. Ako se neko rukuje sa stranom ženom ruke će mu biti svezane za vrat i biće stavljen u džehennem. Oni koji bez razloga**

idu požudno stranoj ženi će, za svaku riječ, biti hiljadu godina u džehennemu."

On je rekao u jednom drugom hadisi šerifu, "**Ako neko, ko vidi stranu djevojku okrene glavu od nje, iz straha od Allahovog azaba, Allah dželle-šanuhu će mu dati da okusi slast njegovih ibadeta.**" Islam je i ovdje kao i u svemu donijeo najispravniji sud. Kako su sretni oni koji čitaju knjige alima islama, i slijede ove vjerske velikane.]

UPOZORENJE: U današnjim kopijama jevanđelja su svi zakoni Tore (Pentateuha) ukinuti. (Pentateuh je ime za pet Musa alejhisselamovih knjiga u Starom zavjetu). Ostala je samo zabrana preljube. S obzirom da jevanđelje ne diktira izvjesnu specifičnu kaznu onim koji čine preljubu, hrišćani gledaju na zabranu preljube kao na poništen zakon, što je poznato onima koji poznaju o Evropljane. Iako je Isa alejhisselam jasno i glasno rekao da je gledanje (strane žene, žene koja nije mahrem) s požudom isto što i preljuba hrišćani ne pokrivaju svoje žene [već ih ostavljaju otkrivene, da ih drugi mogu požudno gledati. Sve što izaziva zabranjena djela (haram) je zabranjeno (haram). Žene koje se ne pokrivaju, i pokazuju muškarcima, i gizdaju, i upotrebljavaju parfeme, izazivaju poglede s požudom. Dakle, postojeća jevanđelja naređuju hrišćankama da se i one pokriju. Ovo je razlog zašto se u svim crkvama i manastirima djevojke i kaluđerice pokrivaju kao muslimanke.] Međutim sveštenici su danas dozvolili ženama da priljubljeno plešu s mladićima koji im se sviđaju, da i ne govorimo o zajedničkom sjedenju sa stranim ženama. Dakle, prema Isaovim alejhisselam riječima se svaki hrišćanin i hrišćanka mogu nazvati bludnikom i bludnicom. Ako nam oni odgovore, *"To su neuki ljudi i neobrazovani hrišćani. Oni ne slijede savjet. Sa njima hrišćanski vjerski ljudi i sveštenici nisu zadovoljni"*, onda se postavlja pitanje, zašto oni, onda, sjede zajedno u crkvama, zašto se kite i gizdaju, i zašto, pod imenom obreda, se međusobno udvaraju i koketišu? Štaviše, kada se djevojke i mlade žene ispovijedaju mlađim sveštenicima, oni sjede nasamo, otkrivenih lica, glavu uz glavu, koljena uz koljena. Djevojke nabrajaju grijehe koje su učinile a sveštenici ih slušaju. Kada djevojke izlaze iz crkve mladići im nude svetu vodicu. Ovo nam sve pokazuje da nijedan sveštenik nije u stanju da izbjegne blud očiju -- da i ne govorimo o običnim i neukim hrišćanima.

Ova objašnjenja nam pokazuju da su sveštenici kasnije, svojim ličnim interpretacijama ozakonili mnoga djela za koja su sve božije (ilahi) knjige [božije (ilahi) vjere] rekle da su zabranjena (haram), takođe ozakonili i blud. S druge strane, u islamu, ženi je zabranjeno (haram) da pokaže stranim muškarcima (koji im nisu mahrem tj. za koje se one mogu udati) išta drugo osim lica, šake, kao i da bude s njima nasamo. One žene, koje slijede ovu Allahovu dželle-šanuhu zapovijed, su na ovom svijetu pod Allahovom dželle-šanuhu božanskom (ilahi) zaštitom. [A na ahiretu (budućem svijetu) će dobiti blagodati (veličanstvenog mjesta koje se zove) džennet-i a'la. Muslimanke će tako na ovom svijetu dobiti huzurluk (unutarnji, duševni, mir) i rahatluk (udobnost) a na ahiretu ni'mete

(blagodati).] One nisu kao Evropljanke predmet ponižavanja, i užitak za pohotljive poglede muškaraca.

[Nijedna druga vjera, nijedan drugi sistem vjerovanja, nijedan drugi kult, i nijedna druga doktrina, nije dala ženi vrijednost kojom ju je islam obdario. Islam je krunisao ženu, i počastio je kao majku i sultana doma. Evropljani koji tvrde da su civilizovani zapošljavaju žene u fabrikama, kancelarijama, radionicama, i radnjama, i oduzimaju im njihovu pravu dužnost.

U islamu žena ne mora da radi i zarađuje novac ni u kući ni izvan kuće. Ako je udata o njoj se brine njen muž. Ako nije o njoj se brine njen otac. Ako nema oca, njena najbliža rodbina mora da radi i da joj obezbjedi sve njene potrebe. Ako žena nema nikoga ko će se o njoj brinuti blagajna islamske države (**bejt-ul-mal**) joj mora obezbijediti sve njene potrebe. U islamu teret sticanja nije podijeljen između muža i žene. Muškarac ne može natjerati ženu da radi u fabrici ili na nekom drugom mjestu. Ako to žena želi, i muž joj dozvoli, ona može raditi na mjestima koja nude posao ženama i na kojima se ne miješaju s muškarcima. Međutim, njena zarada je samo njena. Muž od nje ne može ništa silom uzeti. On je ne može čak ni natjerati da sebi kupi nešto što joj treba. Niti je on može natjerati da radi u kući. Ženin rad u kući je njen poklon, i iz ljubavi prema njenom mužu. To su časne vrline i kvaliteti muslimanki. U komunističkim državama su žene, kao životinje, da bi sebi obezbijedile hranu, prisiljene da rade zajedno sa muškarcima na najtežim poslovima. U hrišćanskim zemljama, koje oni nazivaju slobodni svijet, žene, pod izgovorom "život je zajednički", rade kao i muškarci u fabrikama, na farmama, i u trgovinama, i žive u brigama i nesreći. Kako se često vidi u novinama, većina njih je zažalila što su se ikako i udala, tako da sudovi vrve od razvodnih parnica. Kada bi žene znale za vrijednost, udobnost, unutarnji mir, slobodu, i pravo razvoda koji im islam priznaje, žene cijelog svijeta bi postale muslimanke. One bi se borile da u svakoj državi rašire islam. Islam je dao ženama mnoga prava i zaštitio ih je da ne budu igračke u rukama muškaraca. Ovo nam sve pokazuje da Allah dželle-šanuhu puno cijeni žene.]

Mi zahtijevamo od onih koji su pametni i razumni da nam, nakon svega što je do sada rečeno, odgovore u Allahovo ime šta je kompatibilnije sa božijim (ilahi) knjigama, i karakteristikama, i potrebama čovječanstva -- hrišćanstvo ili islam?

11 - U Novom zavjetu piše, "Rečeno je takođe: Ko pusti svoju ženu, neka joj dade otpusnicu. A ja vam kažem da svaki koji pusti svoju ženu, osim za preljubu, navodi je na preljubu; i ko puštenicu uzme čini preljubu." (Matej 5, 31-32) Mi ćemo u poglavlju pod naslovom **TALAK** (razvod) detaljno iznijeti hrišćansku kritiku razvoda po islamu i dati odgovor na nju. A sada ćemo, svim hrišćanima, uputiti nekoliko pitanja:

A) U Mateju 5, 28 -- koji smo prethodno naveli -- kaže da je Isa alejhisselam rekao da je gledanje žene sa željom isto što i blud. Matej 5, 32 nam opet kaže da je potrebno da, kada se blud desi, razvedemo suprugu. Pošto danas svakodnevno nepoznati hrišćani i hrišćanke sjede zajedno svaka hrišćanka

može vidjeti i javno i tajno kog god hoće mladića i obratno. Kako hrišćani uspijevaju da ne gledaju jedni u druge za što je rečeno da je blud?

B) Kako piše u evropskim istorijama, neki evropski kraljevi su razvodili svoje žene [dok su drugi ženili mnoštvo žena], iako njihove žene uglavnom nisu bile bludnice. Zašto su sveštenici, uprkos njihovog neograničenog autoriteta, dozvoljavali ovim kraljevima da razvode svoje žene?

C) U današnjim evropskim zakonima je razvod braka zapisan i priznat i punovažan i u drugim slučajevima, osim bludničenja, kao što su inkompatibilnost, srdžba, pa čak i dogovor između muža i žene (da se razvedu). Pa ipak, oni se ne mogu razvesti. U slučaju razvoda braka, koji je pokrenuo muž koji živi s drugom ženom, ili dogovorom muža i žene, muž i žena mogu ponovo stupiti u brak tek nakon tri godine. Međutim, u slučaju razvoda koji je uslijedio zbog bludničenja moguće je ponovo stupiti u brak tek nakon deset mjeseci. Ovo su paragrafi evropskih zakona. Šta je s jevanđeljskim riječima, "Odmah razvedite bludnicu?"

12 - U jevanđelju piše, "Čuli ste kako je kazano starima: Ne kuni se krivo, a ispuni što si se Rabbu zakleo. A ja vam kažem: Ne kunite se nikako! Ni nebom, jer je Allahov prijesto. Ni Jerusalimom, jer je grad Arhanđela. Ni svojom glavom se ne kuni, jer ne možeš učiniti ni jednu dlaku bijelom ili crnom. Neka vaša riječ bude 'da, da' ili 'ne, ne', jer što je više od toga od zla je." (Matej 5, 33-37)

Kako vidimo iz ovih Matejevih stihova ne kleti se nikada je apsolutna zapovijed. Pošto bi to bilo nerazumno i suprotno hikmetu (konačnoj božanskoj mudrosti), potpuno uništenje ovog posrednika sigurnosti, koji je jedan od najvećih medija društvenog ponašanja, pretpostavljamo da je ovaj stih umetnut u jevanđelje. U islamu je dozvoljeno zakleti se isto kao i u Musaovoj alejhisselam vjeri. U islamu postoje tri vrste zakletvi:

Jemin-i gamus: Jemini gamus je lažna zakletva za nešto što se desilo u prošlosti, iako znamo da to nije istina. To je jedan od najvećih grijeha. Za ovu vrstu zakletve nije potreban keffaret. [Moramo biti žalosni i moramo se odmah odmah pokajati i tražiti oprost (doći na tevbe i istigfar)].

Jemin-i lagv: Jemini lagv je zaklinjanje greškom (nenamjerna zakletva, obećanje, ugovor), misleći da smo nešto učinili (u prošlosti, iako to nismo učinili). Kada postane jasno da to nismo učinile zakletva ističe. [To znači ona nije grijeh i za nju ne treba keffaret.]

Jemin-i mun'akide: Jemini mun'akide je (namjerna) zakletva da ćemo, ili nećemo, učiniti nešto u budućnosti. Ako neko obeća da će učiniti nešto sljedeći dan, i zakune se Allahovim dželle-šanuhu imenom [tj. kaže **VALLAHI**], i ne ispuni ono što je obećao on postaje lažov (**hanis**) i za njega postaje potrebno da dadne otkup za prekršenu zakletvu (keffaret). U Kur'ani kerimu se nalaze jasne izjave koje govore da je za ovu vrstu zakletve neophodno dati otkup. Značenje osamdeset devetog ajeta sure **Maide** glasi, "**Allah dželle-šanuhu vas neće kazniti za jemin-i lagv** (nenamjernu zakletvu)**. Ali, On će vas kazniti za munakid jemin** (namjernu zakletvu, obećanje, ugovor)**. Njegov keffaret** (otkup za prekršenu zakletvu) **je: da nahranite deset siromaha**

običnom hranom kojom hranite vašu čeljad, ili da odjenete deset siromaha običnim haljinama (prosječne cijene) **kojima odijevate vašu čeljad, ili da oslobodite roba od ropstva. A onaj koji nije u stanju da učine jedno od ovo troje neka posti tri uzastopna dana. Ovo su keffareti za vaše zakletve. Čuvajte svoje jezike** [da se ne kunu i ne lažu] **i ne kršite svoja obećanja.** (5, 82)

Što se tiče zaklinjanja u neko drugo ime, osim Allaha dželle-šanuhu, kao na primjer zaklinjanje zemljom, nebom, našom glavom, ili glavom našeg djeteta, ono je zabranjeno raznim hadisi šerifima i prema tome, to po šerijatu (zakonu) nije dozvoljeno.

13 - U trideset devetom i kasnijim stihovima petog poglavlja Jevanđelju po Mateju, Isa alejhisselam, nakon što je citirao stih o osveti iz Tevrata, kaže, "A ja vam kažem: Ne opirite se zlotvoru! Naprotiv, ako te ko udari po desnom obrazu, okreni mu i drugi. Ako te neko tuži za košulju podaj mu i kaput. Ako te neko prisili jednu milju, pođi s njim dvije. Ko ište od tebe, podaj mu; a ko hoće da mu pozajmiš, ne odbij ga." (Matej 5, 39-42) "A ja vam kažem: Volite neprijatelje svoje i blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji vas mrze i molite se za one koji vas progone." (Matej 5, 44) Ovdje se savjetuje da se oprosti zlotvorima, štetočinama, i ugnjetačima. Osveta, to jeste kažnjavanje krivca, je potpuno zabranjena.

Osveta (lex talionis) je ozakonjena u božanskim knjigama (ilahi kitabima) i zapovijeđena u Kur'ani kerimu. Značenje četrdeset petog ajeta sure **Maide** kaže, "**Život za život, oko za oko, nos za nos, uho za uho, zub za zub, a rane istom mjerom uzvratiti.**" (5, 45) Značenje stotinu sedamdeset devetog ajeta sure **Bekara** glasi, "**O razumni! U osveti vam je život** [i zdravlje]." (2, 179) Ali, ima takođe i ajeti kerima i hadisi šerifa u kojima se kaže da je bolje -- i da je vrlo korisno -- da nasljednici žrtve ubistva, ili ozlijeđene, ili osakaćene osobe, oproste (krivcu) umjesto da zahtijevaju osvetu. Međutim, potpuni oprost osvete u jevanđelju je jak dokaz da je to naknadno ubačeno u jevanđelje. Jer, osveta postoji u svakoj vjeri i u svakom zakonu. U stvari, osveta se izvršava čak i u hrišćanskim zemljama. Da hrišćani priznaju da su jevanđelja ispravna i istinita oni ne bi činili osvetu.

Isto tako su izmijenjene i zapovijedi, "Ako te neko ošamari po jednom obrazu ponudi mu i drugi; Ako vam neko zatraži košulju podajte mu i kaput; Ako vas neko upita da idete s njim idite s njim", kao i osveta, jer, nijedna ni nacija ni društvo ne bi mogli preživjeti sa ovakvim zakonom. Najočigledniji dokaz za to je činjenica da Evropljani ni ne obraćaju pažnju na ove hrišćanske principe.

[Materijalno blagostanje i naučna i tehnička dostignuća u Evropi su se pojavila kao posljedica neslijeđenja, odbijanja, i udaljavanja od hrišćanstva. Razlog za ove razvoje su bile reformacije u Evropi. Izvršioci ovih reformi su bili Evropljani koji su se obrazovali u španskim školama (andaluzijskim medresama). Ovi ljudi su otpočeli borbu protiv hrišćanstva, prepreke svakoj vrsti napretka. Oni su pokazali i umnim i naučnim dokazima da hrišćanstvo koči progres. Oni su napisali knjige koje su odbacile hrišćanstvo, i dokazale da je ono prepreka za

napredak. Izvjesne neznalice, koje nemaju pojma o islamu, čitaju ove knjige koje su napisali Evropljani i misle da se one takođe odnose i na islam. One su im dale ideju o reformaciji islama, koji naređuje izučavanje, nauku, znanje, i svaku vrstu napretka. Oni su skrenuli sa svijetlog puta islama i izazvali da takođe i drugi skrenu. A to nam pokazuje koliko su oni glupi i neuki. Muslimani su, kako smo već ranije istakli, napredovali sve dok su se pridržavali islama. Hrišćani su, sve što su se više udaljavali od hrišćanstva, sve više napredovali.]

14 - Jevanđelje po Mateju naređuje, "Prodaj sve što imaš i podaj siromasima." (Matej 19, 21)

S druge strane, Kur'ani kerim nas podstiće da dijelimo milostinju i da činimo dobročinstva. [On nam ne naređuje da podijelimo svu našu imovinu kao milostinju. On nam zabranjuje da budemo da budemo siromašni i ovisni o drugima (muhtać i zelil).] U stvari, značenje dvadeset šestog ajeta sure **Isra** kaže, "**Podajte rodbini njihovo pravo (hakk).** [To znači, ovisno o situaciji, posjećujte vašu familiju (činite sila-i rahm), dajite onim koji su muhtać (kojima je potrebno) i adžiz (koji su siromašni) nafaku (milostinju), i budite s njima u dobrim odnosima.] **Činite dobro siromasima i putnicima** [na taj način što ćete im dati zekat i nahraniti ih] **ovisno o njihovoj situaciji. Ne rasipajte svoju imovinu u nepotrebne svrhe.**" (17, 26) Značenje dvadeset devetog ajeta sure **Isra** glasi, "**Ne vežite svoju ruku za svoj vrat** [to znači, ne budite škrti] **niti je potpuno ispružite** [to jest, ne budite ekstravagantni, ne rasipajte (ne činite israf)] **da ne zaslužite prijekor i ne osiromašite** (budete ovisni o drugima)**.**" (17, 29)

[Kur'ani kerim kaže da je davanje milostinje iskup (keffaret) za grijehe i da će ono prouzrokovati opraštanje grijeha.]

15 - Treći stih šestog poglavlja Jevanđelja po Mateju kaže, "A kada dajete milostinju vaša lijeva ruka ne smije znati šta radi desna! Vaš Otac, koji vidi skrivene stvari, će vam platiti." (Matej 6, 3)

Iako je prikladno davati milostinju u tajnosti, sa ciljem da se izbjegne hvalisanje, nije je pogrešno davati javno, ako nemamo namjeru da se hvališemo, i ako nam je cilj da ohrabrimo i druge da je daju. Stoga Kur'ani kerim ne zabranjuje javno davanje milostinje, iako je izjavljeno u ajeti kerimima da je bolje tajno davati milostinju. Značenje dvije stotine sedamdeset prvog ajeta sure **Bekara** glasi, "**Kako je lijepo što vi javno dajete sadake** (milostinju)**. A još vam je bolje i briše vam grijehe (keffaret vam je) ako ih** [sadake] **sakriveno dajete. Allah dželle-šanuhu zna vaša djela.**" (2, 271) [(Javna) sadaka o kojoj se govori u ovom ajeti kerimu je zekat koji je farz (jedan od pet temelja islama). U javnom davanju zekata, koji je zapovijeđen, nema hvalisanja. (Kada ga damo javno) za to dobijamo više sevapa (ahiretskih nagrada). Ali, sadake koje su tetavvu' [nafile, dodatne, koje su više nego što treba], je bolje davati u tajnosti. Hadisi šerif kaže da će se milostinja koja se dadne u tajnosti sedamdeset puta više nagrađivati od one koja je data javno.] Nagrada koja će se dobiti od imovine koja se dadne radi Allahovog dželle-šanuhu zadovoljstva i ljubavi je izražena u značenju dvije stotine šezdeset prvog ajeta sure **Bekara**

koji kaže, "**Oni koji dijele svoj imetak kao milostinju na Allahovom dželle-šanuhu putu su slični zrnu iz kojeg, kada se posije, nikne sedam klasova, a u svakom klasu stotinu zrna.**" (2, 261)

Sadake se moraju dati od imovine koju najviše volimo. Značenje devedeset drugog ajeta sure **Al-i Imran**, po tom pitanju, kaže, "**Nećete imati hajra i** (džennetske) **dobrote sve dok ne dadnete od onoga što najviše volite.**" (3, 92)

Značenje dvije stotine sedamdeset trećeg i dvije stotine sedamdeset četvrtog ajeta sure **Bekara** glasi, "**Vaše fi-sebilillah sadake (sadake u Allahovo dželle-šanuhu ime) su za one koji čine džihad, i one koji stiču ilm** (izučavaju nauku, znanje)**, i one koji se bave korisnim poslovima kao što je ibadet, i one siromahe koji nemaju** [prilike ili] **vremena da se bave trgovinom i zanimanjem (zanatom). Džahili misle da su oni bogati zato što oni ne traže milostinju. O Moj Resulu, prepoznačeš ih po njihovom izgledu. Oni, zbog svog iffeta** (čednosti)**, ne uznemiravaju ljude prošenjem. Ako im date milostinju od vaše imovine Allah dželle-šanuhu zna da ste im dali i zašto ste im dali. Oni koji od svojih imetaka dijele milostinju danju i noću, tajno i javno, imaju kod svoga Rabba svoje nagrade** [Na'im džennete]**. Za njih nema straha niti će se žalosti.**" (2, 273-274) [Ebu Bekr-i Siddik radijallahu anh je dao kao sadaku hiljadu zlatnika javno, hiljadu zlatnika tajno, hiljadu zlatnika po noći i hiljadu po danu. Rečeno je da je ovaj ajeti kerim objavljen nakon toga događaja.]

Resulullah, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao, "**Ima sedam vrsta ljudi koje će Allah dželle-šanuhu zaštititi na kijametskom danu u hladovini** (sjenki) **Arša, kada neće biti druge hladovine (sjenke) osim one koju Allah dželle-šanuhu dodijeli. Jedna od njih** (od sedam vrsta ljudi) **je onaj ko daje sadaku** (milostinju) **tako tajno da mu čak ni njegova lijeva ruka ne zna da je desna ruka dala** (sadaku)**.**" Iz ovog hadisi šerifa se ne smije shvatiti da je javno davanje sadake potpuno zabranjeno. Postoje situacije u kojima je bolje učiniti nešto što je dobro i hajr, ili javno dati sadaku, sa ciljem da i druge potstaknemo, ali, pod uslovom da imamo čistu namjeru i da se ne hvalimo (rija). Hadisi šerif kaže, "**Ko pokaže put** (i drugim) **da učine dobro (hajr) je kao i onaj ko ga čini.**" Prema ovom hadisi šerifu se daju dva kata sevaba za javno davanje sadake ili činjenje dobročinastva. Prvi sevab je za davanje sadake a drugi za potsticanje i drugih. Javne sadake, ili dobročinstva, koji su učinjeni sa ovako čistim nijjetom, su sigurno bolji od tajnih. Dok postojeće kopije jevanđelja iskreno naređuju da se milostinja (sadaka) mora davati u tajnosti većina hrišćana je daje javno. Oni, takođe, ni u ovom pogledu, ne slijede jevanđelje. U stvari, u Evropi ima jedan starinski običaj u kom izvjesni dobrotvori, muškarci, i lijepo obučene gospođe, da ubiju svoj ego (nefs), obilaze u kočijama ulice i traže milostinju.

16 - U šestom poglavlju Jevanđelja po Mateju [peti i naredni stihovi] piše da, kada činimo dovu, moramo izbjegavati hvalisanje (riju).

[Rija znači nešto pogrešno predstaviti, ili ukratko, hvalisati se. Rija je jedna od bolesti kalba. Ona je loša navika. Ona znači zarađivanje ovosvjetskih želja pretvarajući se da radimo ahiretska djela, lažno predstavljajući da smo na putu ahireta. Allah dželle-šanuhu je rekao o zlima rije u Kur'ani kerimu, naš efendija (sejjid) Resulullah sallallahu alejhi ve sellem u svom hadisi šerifu, i alimi islama u svojim knjigama.]

Značenje četvrtog, petog i šestog ajeta sure **Ma'un** glasi, "**Bolna kazna čeka one koji u gafletu i nepristojno klanjaju namaz, i one koji kada su u društvu klanjaju s nifakom** (zlim mislima) **i rijom** (tobože, kao bajagi, da se pokažu svijetu) **a zapostavljaju namaz kada su sami.**" (107, 4-6) Značenje stotinu desetog ajeta sure **Kehf** glasi, "**Ko žudi za svojim Rabbom (Allahom dželle-šanuhu) neka radi amel-i salih** (dobra djela) **i neka Mu nikoga ne pridržuje u ibadetu** (obožavanju)**.**" (18, 110) Rija je prema ovom ajeti kerimu, to jest pretvaranje da činimo ibadet, ravna širku (pripisivanju druga Allahu dželle-šanuhu). Jer, onaj ko se pred nekim pretvara (da ibadeti) pripisuje Ma'budu (onom koga moramo obožavati to jest Allaha dželle-šanuhu)nekog drugog kao druga. Kada je potvrdio ovo značenje Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao Ashabima kiram, "**Čega se ja najviše plašim za vas je to da ćete vi zapasti u širk-i asgar** [mali širk]**.**" Kada su Ashabi kiram upitali, "Ja Resulallah! Šta je mali širk?" On im je odgovorio, "**Rija**".

[Jedan drugi hadisi šerif kaže, "**Osobi koja ibadeti na ovom svijetu s rijom će biti rečeno na Sudnjem danu, 'O ti zlo ljudsko biće! Za tebe danas nema nagrade. Traži nagradu od onih koje si ibadetio** (obožavao) **na svijetu.'**" Antonim za riju je ihlas. Ihlas znači ibadetiti samo radi Allahovog dželle-šanuhu zadovoljstva i ljubavi i bez pomišljanja na ovosvjetske koristi. Resulullah, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao, "**Allah dželle-šanuhu kaže: Ja nemam šerika** (druga, ortaka)**. Ko Mi pripiše šerika neka od njega traži sevabe** [nagrade koje sam obećao]**. Obavljajte vaše ibadete s ihlasom** (čistim i iskrenim nijetom)**! Allah dželle-šanuhu prima amele** [djela] **koji su učinjeni s ihlasom.**" On je rekao, dok je otpremao Muaza bin Džebela radijallahu anh da bude guverner u Jemenu, "**Ibadeti s ihlasom** (čistim i iskrenim nijjetom)**! Malo djelo** (koje je) **učinjeno s ihlasom će ti biti dovoljno na Sudnjem danu.**" On je rekao u jednom drugom hadisi šerifu, "**Oni koji rade svoje ibadete s ihlasom imaju radosne vijesti. Oni su zvijezde hidajeta** (pravog puta)**. Oni će rastjerati mrak fitne** (smutnje)**.**"]

17 - Jevanđelje po Mateju kaže, "A kad se molite, ne nabrajajte nepotrebno kao idolopoklonici, koji očekuju da će njihove dove biti uslišane. Vi, dakle, ne budite kao oni. On zna šta vam treba prije nego ga zamolite. Stoga vi ovako molite (činite dovu): Oče naš koji si na nebesima! Da se sveti ime tvoje! Da dođe carstvo tvoje. Da bude volja tvoja i na zemlji kao na nebu. Hljeb naš potrebni daj nam danas. I oprosti nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojijem. I ne navedi nas na iskušenje već nas izbavi od zla. Jer je tvoje carstvo, i sila, i slava zauvijek. Amin (Matej 6, 7-13).

[Kada se ovdje kaže, "Da bude volja tvoja i na zemlji kao na nebu," Allahu dželle-šanuhu se pripisuje nemoć. A kada se kaže, "I oprosti nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojijem," to znači da se Allah dželle-šanuhu stavlja pod obavezu. Drugim riječima time se, haša, misli reći, "I ti moraš uraditi kao što smo i mi uradili." Opet, samo se traži hljeb. Međutim, od Allaha dželle-šanuhu se trebaju tražiti sve blagodati (ni'meti)].

Novi zavjet u sebi ne sadrži nijednu drugu molitvu (ili dovu) osim ove. Hrišćani moraju svakodnevno izgovarati ovu molitvu. Svakodnevna molitva (dova) muslimana je časna sura **Fatiha**. Mi je izgovaramo na svakom rek'atu u pet dnevnih namaza. Dakle, ona se izgovara najmanje četrdeset puta dnevno. Časno značenje časne sure **Fatiha** je:

"**Bismillahirrahmanirrahim:** (To znači) **Ja započinjem sa Allahovim dželle-šanuhu časnim imenom koji je Rahman i Rahim** [Rahman i Rahim su Allahova dželle-šanuhu časna imena. Ime **Rahman** znači, "Onaj koji je na ovom svijetu milostiv i prema muslimanima i nemuslimanima." Ime **Rahim** znači, "Onaj koji je na onom svijetu (ahiretu) milostiv samo prema muslimanima."]**. Najviša slava i hvala (tj. hamd i sena) pripada samo Allahu dželle-šanuhu stvaraocu svjetova** [koji ih je međusobno uzajamno povezao u savršenoj harmoniji]**. Allah dželle-šanuhu je i na ovom i na onom svijetu pun milosti prema svojim robovima. On je sam i jedini vladar (malik) i posjednik (hakim) Sudnjega dana. Mi samo Tebe ibadetimo** (obožavamo) [osim Tebe nema niko da je dostojan obožavanja (ibadeta)] **i samo od Tebe pomoć tražimo. Uputi nas na Pravi put** [u našem vjerovanju, u našim djelima, u našim riječima i moralu (ahlaku), koji je sredina između nedovoljnog i prekomjernog] [Učvrsti nas na Pravom putu (sirat-i mustekimu), to jest, u vjeri islamu i sunneti enamu, alejhissalatu vesselam.] **Uputi nas** [sa Tvojim fadlom i ihsanom]**, na put onih** [Poslanika, Evlija i siddika] **kojima si dao blagodat (ni'met). Nemoj nas uputiti na put onih koji su** [zato što nisu htjeli da priznaju istinu] **izazvali Tvoju srdžbu i koji su skrenuli sa pravoga puta! Amin** [O moj Allahu, o moj Gospodaru, uslišaj ovu dovu!]" Kur'ani kerim u sebi ima na stotine i stotine drugih molitvi (dova). One su sve, jedna po jedna, objašnjene u tefsirima (knjigama koje tumače Kur'ani kerim).

18 - U Jevanđelju po Mateju piše, "A ti kad se moliš, uđi u sobu svoju, i zatvorivši vrata svoja, pomoli se Ocu svojemu koji je u tajnosti, pe će ti Otac tvoj koji vidi tajno, platiti javno." (Matej 6, 6)

U Kur'ani kerimu ima bezbroj ajeti kerima (časnih stihova) [koji govore o nagradama koje će dobiti oni koji čine dovu i koji kažu da je potrebno činiti dovu i da će dove (tj. molitve) biti uslišane]. Značenje šezdesetog ajeta sure **Mu'min** glasi, "**Meni činite dovu, Ja ću vam odgovoriti** [uslišati vaše dove]**.**" (40, 60) Značenje stotinu osamdeset šestog ajeta sure **Bekara** kaže, "[O Moj Poslaniče (Resulu)!] **Ako te Moji robovi upitaju o Meni, Ja sam** (im) **blizu** [u znanju (ilmu) i uslišavanju (idžabetu)]**. Kada Mi oni učine dovu Ja im je uslišam**

[ukabulim]**. Oni trebaju tražiti da im Ja uslišam** [njihove dove] **i vjerovati u Mene.**" (2, 186)

19 - U Jevanđelju po Mateju piše, "Jer ako opraštate ljudima grijehe njihove, oprostiće i vama Otac vaš nebeski; Ako li ne opraštate ljudima grijeha njihovijeh, ni Otac vaš neće oprostiti vama grijeha vašijeh." (Matej 6, 14-15)

Značenje dvadeset drugog ajeta sure **Nur** glasi, "[Reci im] **oprostite** [greške ljudi]**, i odustanite od osvete. Pazite! Zar ne volite da vam Allah dželle-šanuhu oprosti? Allah dželle-šanuhu je milostiv i oprašta.**" (24, 22) Značenje stotinu trideset i četvrtog ajeta sure **Al-i Imran** glasi, "[Posjednici pobožnosti, bogobojaznosti (takve)] **su oni koji** [dijele sadaku i] **pomažu i kada imaju i kada nemaju, i kada su bogati i kada su siromašni. Oni su napustili srdžbu** [to jest oni su dovoljno strpljivi da odustanu od svog otuđenja dok imaju izbor i] **opraštaju** [onima koji su zaslužili kaznu]**. Allah dželle-šanuhu voli dobročinioce.**" (3, 134) [Muslimani su se uvijek pridržavali ovih časnih stihova (ajeti kerima). Da navedemo bar jedan primjer: Kada je Resulullahov blagoslovljeni (mubarek) unuk Husejn bin Ali radijallahu anh sjedio sa svojim gostima (musafirima) za sofrom, njegov rob se, dok je nosio vrelu hranu u posudi, spotakao na nešto na podu i prosuo hranu koju je nosio po Husejnovoj radijallahu anh mubarek glavi. Kada je on pogledao strogo roba u lice, sa ciljem da ga opomene, da bude malo pažljiviji, rob je proučio dio ovog ajeta koji kaže, "**Oni se ne srde.**" Kada je imam Husejn radijallahu anh rekao da se ne ljuti rob je proučio, "**Oni opraštaju ljudima koji su krivi.**" Imam Husejn radijallahu anh je rekao, "Oprostio sam ti". Na što je rob proučio dio, "**Allah dželle-šanuhu voli one koji čine dobročinstvo (ihsan).**" Imam Husejn radijallahu anh mu je na to rekao, "Oslobađam te od ropstva. Slobodan si, idi gdje god hoćeš."] Značenje sedamnaestog i osamnaestog ajeta sure **Beled** glasi, "**Onda oni postaše pravovjerni (mu'mini) i savjetovaše jedni drugima strpljivost (sabr) i merhamet (milosrđe). Oni su među Ashabima jemin, to jest, pripadnici dženneta.**" (90, 17-18) Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Ne treba biti milostiv (osjećati milosti) prema onom ko nema milosti prema drugima.**"

20 - U Jevanđelju po Mateju piše, "A kad postite ne budite smrknuti kao licemjeri. Jer oni se namršte da ih ljudi vide da poste. Zaista, kažem vam, da su primili svoju platu. A ti kad postiš, prekri se nečim i umij se da te ne vide ljudi da postiš, nego Otac tvoj koji je u tajnosti. I Otac tvoj, koji vidi u tajnosti, će ti platiti javno." (Matej 6, 16-18)

Isa alejhisselam je naredio da se posti samo radi Allahove ljubavi i zadovoljstva. On je zabranio hvalisanje. Pošto smo mi već objasnili zlo hvalisanja prema islamu, i citirali izvjesne časne kur'anske stihove (ajeti kerime) i Poslanikove alejhisselam časne izjave (hadisi šerife) koji zabranjuju hvalisanje, mi ih nećemo ovdje opet ponavljati. Međutim, mi moramo zapaziti da je Pavle, koji nije ni vidio Isaovo alejhisselam lice, i koji je i prema priznanju samih hrišćana učinio mnoge izdaje protiv njegovih drugova, je puno godina nakon Isa alejhisselama promijenio ovu njegovu zapovijed posta u jevanđelju. Iako je post

u ovim stihovima jevanđelja jasno naređen Pavle je promijenio ovu zapovijed isto kao što je promijenio i druge jevanđeljske zapovijedi.

21 - U šestom poglavlju Jevanđelja po Mateju piše, "Zato vam kažem: Ne brinite se za svoj život, šta ćete jesti, ili šta ćete piti ...," (Matej 6, 26) "Pogledajte ptice u zraku, ne siju, ne žanju niti sabiraju u žitnice, pa ipak ih hrani vaš nebeski Otac ...," (Matej6, 26) "Pogledajte kako ljiljani u polju rastu ..." (Matej 6, 25)

Mi smo već citirali izvjesne časne ajete iz Kur'ani kerima i časne riječi našega Poslanika alejhisselam (hadisi šerife) o vrijednosti (ragbetu) ovoga svijeta. Isto tako ima i puno ajeti kerima koje govore o uzdanju u Allaha dželle-šanuhu (tevekkulu). Mi ćemo ovdje spomenuti neke od njih.

Značenje drugog i trećeg ajeti kerima sure **Talak** kaže, "**A onoga, koji se boji Allaha dželle-šanuhu, Allah dželle-šanuhu će ga blagosloviti izlazom (iz siromaštva u blagostanje) i opskrbiće ga rizkom preko posrednika od kojih se i ne nada. Ko se uzda u Allaha dželle-šanuhu, Allah dželle-šanuhu mu je dovoljan.**" (65, 2-3)

[Kada bi sastavili zajedno samo tumačenja (tefsire) ajeti kerima koji govore o tevekkuli (oslanjanju na, uzdanju u Allaha dželle-šanuhu) oni bi napravili veću knjigu od Novog zavjeta. Značenje dvadeset trećeg ajeta sure **Maide** kaže, "**Ako vjerujete (imate iman) oslonite se** (učinite tevekkul) **na Allaha dželle-šanuhu.**" (5, 23) Značenje stotinu pedeset devetog ajeta sure **Al-i Imran** kaže, "**Allah dželle-šanuhu voli one koji imaju tevekkul** (koji se uzdaju u Njega)**.**" (3, 159) Značenje jedanaestog ajeta sure **Ibrahim** kaže, "**Oni koji imaju tevekkul moraju imati tevekkul samo u Allaha dželle-šanuhu.**" (14, 11)

Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Pokazali su mi dio mojih sljedbenika** (muslimane)**.** (Bilo ih je toliko da su) **prekrili planine i doline. Ja sam se iznenadio i bio sam zadovoljan da ih je toliko. Upitali su me jesam li zadovoljan? Kada sam rekao da jesam rekli su mi da će od njih samo sedamdeset hiljada ući u džennet. Kada sam upitao ko su oni, rečeno mi je: To su oni koji u svojim poslovima ne miješaju svoje poslove sa čarolijama (sihrom), kauterizacijom (sagorijevanjem) i gatanjem i koji se samo uzdaju u (imaju tevekkul) i oslanjaju (i'timad) na Allaha dželle-šanuhu.**" Jedan od prisutnih, Ukaše radijallahu anh, reče, "O Resulullah! Učini mi dovu da sam ja jedan od njih." On je učinio dovu (rekao), "**Ja Rabbi! Učini ga jednim od njih!**" Kada je još neko ustao i zamolio za dovu on je rekao, "**Ukaše te je pretekao.**"

Jedan hadisi šerif kaže, "**Kada bi se vi savršeno uzdali u Allaha dželle-šanuhu (imali savršen tevekkul u Allaha dželle-šanuhu) On bi vam poslao opskrbu (rizk) kao što je šalje pticama. Ptice odlaze u zoru (sabah) praznih stomakova, gladne, i vraćaju se predveče (u akšam) punih stomakova, site.**" Jedan drugi hadisi šerif kaže, "**Ko se povjeri Allahu dželle-šanuhu, Allah dželle-šanuhu će mu biti dovoljan u njegovom**

svakom poslu. On će mu dati opskrbu (rizk) odakle se i ne nada. Ko se uzda u ovaj svijet on će ga prepustiti ovom svijetu."

U islamu riječ "tevekkul" (uzdanje u, oslanjanje na Allaha dželle-šanuhu) ne znači potpuni nerad i očekivanje svega od Allaha dželle-šanuhu. Allahov dželle-šanuhu običaj je da sve stvara preko izvjesnih sredstava (sebeba). On je Stvaralac i sredstava, i posrednika, i njihovih učinaka, odnosno efekata (tj. i sebeba i njihovih te'sira). Islam nam naređuje da istražujemo i pronađemo sredstva i posrednike (sebebe) koji izazivaju (Allahovo dželle-šanuhu) stvaranje svakog događaja i da za njih (sebebe) čvrsto prionemo. Mi se u svemu što radimo moramo prvo čvrsto uhvatiti za sredstvo, za koje znamo da izaziva stvaranje te stvari, pa tek onda činiti Allahu dželle-šanuhu dovu da On stvori u tom sredstvu (sebebu) efekat. Očekivati od Allaha dželle-šanuhu da nešto stvori, bez prethodnog čvrstog prianjanja za Njegovo sredstvo, je neposlušnost Allahu dželle-šanuhu. To je pokušaj zaustavljanja Njegovog običaja (adeta). U našim knjigama, **Tam Ilmihal - Se'adet-i ebedijje** koja je na turskom jeziku, i skupom knjiga pod naslovom **Endless Bliss**, koje su na engleskom jeziku, je opširno opisan tevekkul i njegove vrste.]

22 - U Jevanđelju po Mateju piše, "Zašto vidiš trn u oku svoga brata a ne osjećaš brvno u svom oku?" (Matej 7, 3)

Značenje dvanaestog ajeta sure **Hudžurat** u Kur'ani kerimu kaže, "**I ne uhodite jedni druge i ne ogovarajte jedni druge!** [To jest, ne klevećite nekog u njegovoj otsutnosti] **Zar bi nekome od vas bilo drago da jede meso svoga umrloga brata? To bi vam bilo odvratno** [kad bi vam neko ponudio]**. Zato se bojte Allaha dželle-šanuhu. Allah dželle-šanuhu zaista prima pokajanje (tevbe) i jako je milostiv (merhametli).**" (49, 12) Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Ako neko sakrije nečije greške i mane Allah dželle-šanuhu će sakriti njegove greške i mane.**" Jedan drugi hadisi šerif kaže, "**Istražujte svoje mane. Ne istražujte tuđe mane.**"

[Jedan drugi hadisi šerif kaže, "**Ogovaranje je veći grijeh od bludi.**" U islamu je ogovaranje jako zabranjeno. Ogovaranje poništava dobra djela (ili hasenate) isto kao što vatra sagorijeva drvo. Jedan drugi hadisi šerif kaže, "**Na Sudnjem danu (kijametu) će se otvoriti nečija knjiga sevaba. On će reći, 'Ja Rabbi! Ja sam na svijetu činio te i te ibadete. Oni nisu zapisani na stranici (koja je za njih određena).' Njemu će biti odgovoreno, 'Oni su izbrisani iz tvoje knjige i zapisani u knjigu onih koje si ogovarao.'**" Jedan drugi hadisi šerif kaže, "**Na Sudnjem danu će se otvoriti nečija knjiga dobrih dijela (hasenata). On će vidjeti** (u njoj) **ibadete koje on nije uradio. Njemu će se reći, 'Ovo su sevabi onih koji su te ogovarali.'**" Ima puno hadisi šerifa koji zabranjuju ogovaranje i naređuju sprečavanje ogovaranja. Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Ko pomaže svom bratu u islamu a da on za to i ne zna Allah dželle-šanuhu će mu pomoći i na ovom i na onom svijetu**," i "**Ako je nečiji brat u islamu ogovaran u njegovoj prisutnosti i on mu ne pomogne** [to znači, on ne spriječi one koji

mu ogovaraju brata u islamu,] **njegovi grijesi su mu dovoljni i na ovom i na onom svijetu.**"]

23 - U Jevanđelju po Mateju piše, "Uđite na uska vrata; jer široka vrata i širok put vode u propast, i mnogi kroz njih idu. Ali vrata koja vode u život su uska, i put je tijesan. Malo je onih koji ga nalaze." (Matej 7, 13-14)

Značenje četrnaestog ajeta sure **Al-i Imran** u Kur'ani kerimu kaže, "**Privlačno je za ljude da vole želje nefsa.**" (3, 14) Sklonost nečemu je prirodna i ona je prema tome širok put. Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Džennet je opkoljen onim što nefs ne voli a džehennem onim što nefs voli i za čim žudi.**" Ukratko, put za džennet je uzak i tegoban a put za džehennem je širok i okićen.

24 - U Jevanđelju po Mateju piše da je Isa alejhisselam rekao, "Neće u carstvo nebesko ući svaki koji mi govori Gospodine, Gospodine (ja Rab, ja Rab); nego samo onaj koji čini po volji Oca mojega, koji je na nebesima. Toga dana će mi mnogi reći: 'Ja Rab! Ja Rab! Nismo li u tvoje ime prorokovali? I tvojim imenom đavle izgonili? I tvojim imenom mnoga čudesa činili?' Tada ću im ja kazati: 'Nikad vas nisam znao! Ostavite me na miru nasilnici (zulumćari).'" (Matej 7, 21-23)

Ovdje riječ "carstvo" ne predstavlja ("crkvu" i) "crkvenu organizaciju" kako to protestantski sveštenici tumače. Naprotiv, značenje ove riječi je **veliki kijametski sud** (**mahkeme-i kubra**), i Allahova dželle-šanuhu pravda (adalet) i osveta (intikam), koji će se u međuvremenu desiti na Sudnjem danu. Kur'ani kerim u sebi sadrži mnoge ajete koji su slični ovim u jevanđelju. Značenje dvije stotine pedeset petog ajeta sure **Bekara** glasi, "**Allahovo dželle-šanuhu je ono što je na nebesima i ono što je na Zemlji! Ko se može pred Njim zauzimati za nekog bez Njegovog dopuštenja?!**" (2, 255) [Značenje četrdeset četvrtog ajeta sure **Zumer** glasi, "**Reci im, niko ne može šefa'at činiti** (zauzimati se, posredovati) **bez Allahove dželle-šanuhu dozvole (izuna).**" (39, 44) Značenje četrdeset osmog ajeti kerima sure **Muddessir** glasi, "**Ako oni kojima je dozvoljeno da posreduju** (upotrebe svoju dozvolu da) **posreduju za kafire, njihovo posredovanje im neće koristiti.**"] (74, 48) Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao svojoj mubarek kćerki, efendinici žena (sejjidet-un-nisa), Fatimi radijallahu anha, "**Čak ti ni ja neću koristiti na Sudnjem danu (kijametu), sve dok** (mi) **Allah dželešanuhu ne dozvoli.**" [Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je posjednik velikog zauzimanja, posredovanja (šefa'at-i uzmana). Ljudi će se na mahšeru (mjestu zbora) prvo obratiti Ademu, pa onda Nuhu, pa Ibrahimu, pa Musau, i na kraju, Isau, alejhimusselam. Isa alejhisselam će ih uputiti zadnjem Pejgamberu [pečatu Poslanika, **hatem-ul-enbija**u] Muhammedu alejhisselamu. On će im reći da ga je stid pred Allahom dželešanuhu zato što su ga hrišćani napravili Njegovim ortakom. Resulullah, koji je Allahova dželešanuhu milost svim svjetovima, će učiniti šefa'at (posredovati) i spasiti sva ljudska bića od azaba mahšera, Allah dželle-šanuhu će uslišati njegov šefa'at, i azab mahšera će se podići sa svih ljudi. Hadisi šerifi kažu, "**Ja ću na dan Kijameta prvi**

posredovati (činiti šefa'at)**.**" i "**Ja ću prvi na dan Kijameta ustati iz groba i biti prvi posrednik** (šefa'atdžija)**.**" i "**Ja ću posredovati za svakog muslimana, osim za one koji govore loše o mojim Ashabima.**" i "**Ja ću posredovati u mom ummetu za one koji imaju puno grijeha.**" [Na 475. stranici knjige na turskom jeziku **Se'adet-i Ebedijje** je data opširna informacija o šefa'atu.]

Muslimani tako vjeruju u šefa'at (zauzimanje, posredovanje). Međutim, hrišćani vjeruju da je hazreti Isa alejhisselam, kada se popeo na nebo, sjeo s Očeve desne strane i preuzeo sve božije (ilahi) moći, i da će biti apsolutni Vladar Sudnjeg dana (hakim-i mutlak). [Matej 28, 18; Marko 16, 19, i druga jevanđelja.] ***Oni i ne primjećuju da je tako vjerovanje u potpunoj suprotnosti sa biblijskim stihovima.*** Dakle, Isa alejhisselam je rekao apostolima, "Ja neću biti od koristi onim koji su nepokorni Allahovim dželle-šanuhu zapovijedima. Ja neću pomoći onim koji mene zovu i mole," [Parafrazirano iz jevanđelja po Mateju 7, 21-23], dok hrišćani vjeruju potpuno pogrešno i misle, "Hazreti Isa se žrtvovao za nas. On nas je na taj način spasio od džehennemske vatre."

25 - Mi opet, usprkos Isaovom alejhisselam izričitom naređenju, "Ne tražite ništa ni od koga za propovijedi", sa zaprepašćenjem zapažamo kako protestantski misionari nastoje da šire hrišćanstvo -- kao protuuslugu za hiljade funti sterlinga godišnje -- i kako su sveštenici, iz drugih hrišćanskih sekti, napravili cjenovnik za razne grijehe od kojih ih izbavljaju za izvjesnu sumu novca. Ova praksa je došla do te mjere da izvjesni hrišćani daju svoju zemlju sveštenicima, dio po dio, kao protuuslugu za oprost grijeha, tako da, na osnovu ove trgovine, hiljade i hiljade sveštenika živi u blagostanju i raskoši. Mi smo zapanjeni da skoro jedna trećina Evropljana -- koja tvrdi da je u nauci i tehnici i razumu (aklu) superiornija od drugih nacija na svijetu -- drži jedno ovako izopačeno i pokvareno vjerovanje.

Značenje stotinu osamdeset šestog ajeta sure **A'raf** glasi, "**Koga Allah dželešanuhu osudi na propast, i liši imana, niko ga ne može uputiti na Pravi put!**" (7, 186)

26 - Prema Jevanđelju po Mateju Isa alejhisselam je ostavio ovakavu oporuku (vasijjet) svojim apostolima, "A kada ulazite u kuću nazovite joj mir (selam). I ako kuća bude dostojna doći će mir vaš na nju. A ako ne bude dostojna mir će se vaš k vama vratiti. Gdje vas ne prime i ne poslušaju riječi vaših, izađite iz kuće ili grada toga i otresite prašinu sa svojih nogu." (Matej 10, 12-14)

Kur'ani kerim i hadisi šerifi sadrže mnoge propise o nazivanju mira (selama), kucanju na vrata, i ulasku u kuću. Značenje dvadeset sedmog i dvadeset osmog ajeta sure **Nur** glasi, "**O vjernici, ne ulazite u tuđe kuće dok ne dobijete domaćinovo dopuštenje i dok ne nazovete selam. To** [vaš ulazak s dozvolom i selamom] **vam je bolje** [jer će domaćin u tom slučaju imati vremena da prestane s neprikladnim stvarima.] **Ako ove stvari uzmete u obzir shvatićete njihov hikmet** (konačni božanski razlog)**. Ako nema**

nikoga kod kuće, ili vam nije dozvoljeno da uđete, ne ulazite u njih. A ako [vas ne puste i] **kažu da se vratite onda se vratite. To vam je bolje** [jer ćete pokazati vaše lijepo ponašanje]**. A Allah dželle-šanuhu zna šta vi radite.**" (24, 27-28)

27 - U desetom poglavlju Jevanđelja po Mateju se takođe kaže i to da će apostoli koji su odaslani da pozivaju (narod) u hrišćanstvo, biti dok pripovijedaju jevanđelje izloženi nevoljama i proganjanjima, i da, ako ih proganjaju u jednom gradu trebaju pobjeći u drugi grad, i da se ne trebaju plašiti nikog osim Allaha dželle-šanuhu, da, (kada ga propovijedaju) ne govore oni već -- haša -- Allahov dželle-šanuhu duh, i da će, ako budu ubijeni, samo njihova tijela biti ubijena, i da su duše van domašaja agresije njihovih neprijatelja.

Značenje trideset devetog ajeta sure **Ahzab** glasi, "**Oni koji dostavljaju ljudima Allahovu dželle-šanuhu risalu** (objavu) [zapovijedi i zabrane] **strahuju samo od Allaha dželle-šanuhu, i ne boje se nikoga osim Allaha dželle-šanuhu. Samo Allah dželle-šanuhu može platiti za njihova djela.**" (33, 39) Značenje sedamnaestog ajeta sure **Enfal** glasi, "[O Muhammede, sallallahu alejhi ve sellem!] **Ti nisi bacio** [kad si bacio šaku zemlje u oči kafira u Bici na Bedru]**. Allah dželle-šanuhu ju je bacio.**" (8, 18) Blagoslovljeno značenje stotinu pedeset četvrtog ajeti kerima sure **Bekara** glasi, "**Ne govorite za one koji su poginuli na Allahovom dželle-šanuhu putu 'Mrtvi su!'. Naprotiv, oni su živi, ali vi to ne razumijete** [razum nije u stanju da shvati kako oni žive]," i ističe da su duše šehida žive, iako su njihova tijela mrtva. (2, 154)

28 - U četrdesetom stihu desetog poglavlja Jevanđelja po Mateju Isa alejhisselam kaže svojim apostolima: "Ko vas prima, mene prima, a ko prima mene, prima onog ko me je poslao." (Matej 10, 40)

U ovom stihu Isa alejhisselam potvrđuje činjenicu da ga je Allah dželle-šanuhu poslao i da je onaj, ko je njemu pokoran (ita'at), pokoran Allahu dželle-šanuhu. Po ovom pitanju Kur'ani kerim kaže da je ita'at (pokornost, poslušnost) Resulullahu sallallahu alejhi ve sellem ita'at Allahu dželle-šanuhu. Značenje osamdesetog ajeta sure **Nisa** glasi, "**Onaj ko se pokorava** (čini ita'at) **Resulullahu pokorava se** (čini itaat) **i Allahu dželle-šanuhu.**" (4, 80)

29 - U četrdeset šestom i narednim stihovima dvanaestog poglavlja Jevanđelja po Mateju piše: "Dok on govoraše s ljudima, gle, mati njegova i braća njegova stajahu napolju i čekahu da govore s njim. I neko mu reče, 'Tvoja mati i tvoja braća stoje napolju, hoće da govore s tobom.' Isus mu odgovori i reče onom što mu kaza, 'Ko je moja mati i ko su moja braća?' I ispruživši svoju ruku prema svojim apostolima reče, 'Evo moje matere i moje braće. Jer, ko izvršava volju moga Oca koji je na nebesima, on je moj brat i sestra i mati." (Matej 12, 46-49)

Međutim, Allah dželle-šanuhu nam u Kur'ani kerimu naređuje da poštujemo naše roditelje. Značenje dvadeset trećeg i dvadeset četvrtog ajeta sure **Isra** glasi, "**Činite dobročinstvo majci i ocu. Nemojte im reći ni "Uf!"** [ne vrijeđajte ih i ne galamite na njih i] **obraćajte im se blagim, ljubaznim, i**

lijepim riječima. Spuštajte na njih sa puno merhameta vaša umjerena krila. [To jest, budite prema njima dobri, darežljivi, i blagi, i nemojte biti ponosni i oholi] **i činite dovu, i recite, 'O Gospodaru (Ja Rabb) smiluj im se, oni su mene njegovali kad sam bio dijete!'**" (17, 23-24)

30 - Na početku drugog poglavlja Jevanđelja po Ivanu Isa alejhisselam i njegova majka su prisustvovali svadbi u Kani. Za vrijeme jela, "Kad nesta vina, reče mati Isaova njemu: Nemaju vina. Isa joj reče: šta sam ja tebi ženo?" (Ivan 2, 3-4), on joj je oštro [i nepristojno] odgovorio. Ova žena, njegova majka, je hazreti Merjem (Marija) o kojoj se na ekumenskim (svesvjetskim, vaseljenskim) crkvenim Saborima koji su se zvali Koncili nekoliko stotina godina kasnije diskutovalo "Je li ona Isaova alejhisselam majka, ili [haša] Allahova majka", i na kojima je zaključeno da je ona Allahova majka. Katolici i dan danas vjeruju da je hazreti Merjem na nivou božanstva, i još uvijek je obožavaju.

Ovo vjerovanje koje sveštenici drže se temelji na jednoj ovako kontroverznoj bazi. Kada pogledamo i naučimo prethodno napisane činjenice, bez obzira koliko se muslimani zahvaljivali Allahu dželle-šanuhu i izražavali zadovoljstvo za blagodati islama nije dovoljno.

31 - U trećem i kasnijim stihovima trinaestog poglavlja Jevanđelja po Mateju Isa alejhisselam daje razne primjere i svrstava ljude koji čuju Allahove dželle-šanuhu zapovijedi u četiri grupe, i povezuje svaku grupu sa posijanom sjemenkom. On onda kaže, "I kad sijaše, jedna zrna padoše kraj puta, i dođoše ptice i pojedoše ih. A druga padoše na kamenita mjesta, gdje nije bilo mnogo zemlje, i prerano iznikoše, jer nisu bila u dubini zemlje. I kad obasja sunce, povenuše, i pošto nisu imali žila, uvenuše. A druga padoše u trnje, i naraste trnje, i uguši ih. A druga padoše na zemlju dobru. Neka dadoše plod po stotinu puta, a neka po šest, a neka po trideset. Ko ima uši da čuje neka čuje." (Matej 13, 3. i naredni stihovi) Ovdje prva grupa, to jest zrnje koje je bačeno kraj puta, predstavlja ljude koji čuju božiju riječ (kelam-i ilahi) ali je poriču i nevjeruju. Druga grupa, to jest zrnje koje je palo na kamenita mjesta i nije izniklo, predstavlja otpadnike (murtede) koji čuju božiju riječ, kelam-i ilahi, i koji je u početku vjeruju a nakon izvjesnog vremena poriču. Treća grupa, to jest zrnje koje je bačeno u trnje, predstavlja one koji čuju kelam-i ilahi i vjeruju ga ali koji su se kasnije zaljubili u ovaj svijet i koji su, obuzeti željom da zarade imovinu, zanemarili ibadet (molitvu, bogosluženje). Četvrta grupa, to jest zrnje koje je bačeno u dobru zemlju, se povezuje s onim koji čuju kelam-i ilahi, vjeruju ga, i rade onako kako on naređuje.

U islamskoj vjeri (dini islamu) je prva grupa okarakterisana kao **kafiri** (nevjernici), druga kao **murtedi** (otpadnici) i **munafici** (licemjeri), treća grupa kao **fasici** [**griješnici**], a četvrta grupa kao **muttekije**, kao **salih**, kao **mu'mini** (pravi vjernici koji se boje Allaha dželle-šanuhu); i ovi se termini i upotrebljavaju.

[Onaj ko žudi za Allahovim dželle-šanuhu zadovoljstvom se naziva **MUTTEKI** ili **SALIH**. Osoba koja je već stekla Allahovo dželle-šanuhu zadovoljstvo, koju Allah dželle-šanuhu voli, se zove **VELI** (množina **EVLIJA**).

Osoba koja je stekla Allahovo dželle-šanuhu zadovoljstvo i koja nastoji da uputi i druge da dobiju Allahovo dželle-šanuhu zadovoljstvo se zove **MURŠID**.]

Kur'ani kerim u sebi sadrži mnogo ajeti kerima koji govore o ove četiri grupe ljudi, i o nagradama i kaznama koje će im biti dodijeljene. Obim naše knjige je premali da bi ih mi mogli sve nabrojati i citirati. Prema tome, mi ćemo se zadovoljiti sa citiranjem značenja jednog ajeti kerima o svakoj od ovih grupa. Značenje šestog i sedmog ajeti kerima sure **Bekara** ovako kaže za one koji ne vjeruju (kafire), "**O Moj Habibu** (Miljeniče)**. Onima koji ne vjeruju** [u čije kalbove ne prodire svjetlo (nur) imana i čije je kalbove ugušio mrak nevjerstva (kufra)] **je svejedno opominjao ih ti ili ne opominjao. Oni neće vjerovati. Allah dželle-šanuhu je zapečatio njihove kalbove, uši, i oči, i prekrio ih koprenom. Njih čeka golema patnja.**" (2, 6-7) Značenje osmog ajeta sure **Bekara** ovako kaže za licemjere (munafike), "**Ima ljudi koji govore: 'Mi vjerujemo u Allaha dželle-šanuhu i u onaj svijet!' -- ali oni nemaju imana** (nisu vjernici)**.**" (2, 8) [U Kur'ani kerimu imaju trideset dva duga ajeta koja specifično govore o munaficima. Pored njih ima i mnogo drugih ajeta koji se odnose na nifak (licemjerstvo, i podstrekivanje koje munafici izazivaju)] Značenje pedeset trećeg ajeta sure **Zumer** ovako kaže o grešnicima, "[O Moj Resulu!] **Reci** [pravovjernim (mu'minima) od Mene]**: O Moji robovi koji ste se** [pretjerujući u zlim djelima] **ogriješili prema svom nefsu** (sebi)**. Ne gubite nade u Allahovu dželle-šanuhu milost (rahmet)! Allah dželle-šanuhu će sigurno oprostiti sve grijehe. Allah dželle-šanuhu je zaista Gafur, to jest, On neizmjerno oprašta. On je Rahim, to jest, On jako milostiv (merhametli).**" (39, 53) [Ovaj ajeti kerim je objavljen nakon osvajanja Mekke. Većina mušrika je bila u strahu. Oni nisu znali kako će biti tretirani. Jer, oni su progonili mnoge mu'mine i mnoge druge učinili šehidima. Kada su ovi mušrici dobili iman, i postali pravi vjernici, oni nisu ni najmanje bili kažnjeni. Oni su stekli čast pridruživanja Ashabima kiram. U stvari, čak je i Vahšiju radijallahu anhum, koji je učinio Resulullahovog sallallahu alejhi ve sellem amidžu Hamzu radijallahu anhum šehidom, bilo oprošteno, i on je postao jedan od Ashaba kiram radijallahu anhum edžma'in.] Značenje četvrtog i petog ajeta sure **Bekara** o pravim vjernicima, mutekijama, kaže, "**Oni koji bez sumnje vjeruju u Kur'ani kerim i u knjige koje su poslane prijašnjim Pejgamberima** [to jest, Tevrat (Stari zavjet), Zebur (knjiga koja je objavljena Davudu, alejhisselam) i Indžil (Jevanđelje, Novi zavjet) u njihovom originalnom i nepromjenjenom obliku] **i u ahiret** [Sudnji dan]**. To su oni kojima je Allah dželle-šanuhu dao hidajet i pravi put, i koji su bezbjedni od azaba i patnje, i koji su spašeni** (felah)**.**" (2, 4-5)

32 - Isa alejhisselam, opet, u trinaestom poglavlju Jevanđelja po Mateju ilustrira izvjesnim primjerima stanja i situacije, u koje grešnici zapadaju zbog šejtanove vesvese (sumnje), i zrna fesada (smutnje, huškanja, podstrekavanja) koja on sije. On kaže da će oni zbog svojih prljavih i pokvarenih djela (grijeha) biti kažnjeni na kijametskom danu u džehennemu.

U Kur'ani kerimu ima puno ajeti kerima koji nam otkrivaju ove šejtanove podvige i šta on sve radi da bi zaveo ljudska bića i koji nas savjetuju da se pazimo da nas ovi njegovi trikovi ne prevare. Značenje šestog ajeta sure **Fatir** glasi, "**Šejtan je, uistinu, vaš neprijatelj. I vi trebate biti njegov neprijatelj. On poziva svoje pristaše** [da slijede svoj nefs i da se zaljube u dunjaluk i] **da se pridruže stanovnicima džehennema.**" (35, 6) Značenje dvije stotine osmog ajeta sure **Bekara** glasi, "**O vjernici, ne slijedite šejtanov put** [njegove sumnje (vesvese)]**.**" (2, 208)

[Značenje stotinu šezdeset osmog i stotinu šezdeset devetog ajeta sure **Bekara** glasi, "**Ne slijedite šejtanov put. On vam je sigurno otvoreni neprijatelj. Šejtan vam naređuje samo fahšu** [što znači zlo, razvratnost, ljubav prema dunjaluku, slijeđenje vaših čulnih prohtjeva.]" (2, 168-169) Značenje dvije stotine šezdeset osmog ajeta sure **Bekara** glasi, "**Šejtan vas plaši siromaštvom, neimaštinom** [kada date sadaku na Allahovom dželle-šanuhu putu] **i naređuje vam da ne dajete sadaku.**" (2, 268) Značenje šezdesetog ajeta sure **Nisa** glasi, "**Šejtan želi da ih** [privlačeći ih stranputici] **odvuče daleko od pravoga puta i navede u veliku zabludu** (jeres, otpadništvo)**.**" (4, 60) Značenje šezdesetog ajeta sure **Jasin** glasi, "**O sinovi Ademovi! Zar vas nisam naredio da ne činite itaat** (da ne slušate, da ne slijedite, da ne obožavate) **šejtanu, on vam je otvoreni neprijatelj?**" (36, 60) Značenje devedeset prvog ajeta sure **Maide** glasi, "**Šejtan želi da pomoću vina i kocke među vas unese neprijateljstvo i mržnju. On hoće da vas odvrati od zikra** (sjećanja na) **Allaha dželle-šanuhu i od** (klanjanja) **namaza. Pa hoćete li se okaniti** [nakon što ste saznali da su to greške]**?**" (5, 91) Značenje trideset šestog ajeta sure **Zuhruf** glasi, "**Ko slijedi svoj nefs i ko se okrene od Allahove dželle-šanuhu vjere, natovarićemo mu šejtana da ga na ovom svijetu uznemirava.**" (43, 36) Kur'ani kerim u sebi sadrži više od osamdeset ajeti kerima koji govore o šejtanu (sotoni, đavolu, vragu) i njegovim porocima.]

A sada ćemo citirati nekoliko hadisi šerifa koji govore o šejtanu:

Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Ilham** (inspiracija) **koji dolazi od meleka je u skladu s islamom. Vesvese** (sumnje, skrupule) **koje dolaze od šejtana su uzrok da neko napusti islam.**", i, "**Šejtan daje kalbu sumnju (vesvesu). On pobjegne kada se Allahovo dželle-šanuhu ime spomene. Ako se** (Allahovo dželle-šanuhu ime) **ne spominje on nastavlja s vesvesom.**", i, "**Allahov dželle-šanuhu rahmet** (milost) **je s džema'atom. Šejtan je s onom osobom koja nije zajedno s džema'atom muslimana i koja se od njega udaljila.**", i, "**Kao što vuk odnosi ovcu koja se udaljila od stada, šejtan je čovjekov vuk. Čuvajte se dijeljenja na grupe. Budite zajedno u jednom džema'atu. Odlazite u mesdžide.**"

Allah dželle-šanuhu je naredio iblisu (šejtanu, sotoni) da ode Resulullahu i da mu ispravno odgovori na sva pitanja koja će mu on postaviti. On se pojavio pred Resulullahom sallallahu alejhi ve sellem u obliku jednoga starca. Resulullah, sallallahu alejhi ve sellem, ga je upitao, "**Ko si ti?**" On je odgovorio, "Ja sam

iblis". Resulullah je rekao, "**Zašto si došao?**" Iblis mu je odgovorio, "Allah dželle-šanuhu me je poslao i naredio mi je da ti istinito odgovorim na sva tvoja pitanja." Resulullah je rekao, "**Onda, opiši mi one koje ne voliš i one čiji si ti neprijatelj.**" On je odgovorio, "Ja na ovom svijetu najviše mrzim tebe; pravedne vladare (sultane); skromne bogataše; trgovce koji govore istinu; alime koji su iskreni (ihlas sahibije) i koji rade po svom znanju; mudžahide koji nastoje da raširе vjeru islam; one koji su sažaljivi (imaju merhameta) prema ljudima; one koji, kada čine tevbe (kada se kaju za svoje grijehe i mole Allaha dželle-šanuhu za oprost) čine tevbe-i nasuh (su iskreno odlučili da opet ne griješe); one koji se čuvaju harama; one koji su uvijek pod abdestom; muslimane koji uvijek čine hajr i hasenat; muslimane koji imaju lijepu narav i koji su korisni ljudima; hafize koji uče Kur'ani kerim po tedžvidu; i one koji klanjaju namaz dok drugi spavaju." Resulullah, sallallahu alejhi ve sellem, reče, "**Reci mi koga ti voliš na ovom svijetu i ko ti je prijatelj?**" Iblis mu odgovori, "Ja volim zalim sultane (okrutne vladare); ohole bogataše; nepoštene trgovce; one koji piju alkoholna pića; one koji sviraju i pjevaju i bludniče na lošim mjestima; one koji koriste siročetovu imovinu; one koji su nemarni prema namazu i one koji ga klanjaju kasno; one koji imaju tul-u emel [koji posjeduju dugoročne dunjalučke želje i žudnje]; oni koji se brzo naljute i koji se ne mogu lako odljutiti i smiriti. Oni su moji prijatelji i ja ih volim."

[Ima puno hadisi šerifa o šejtanu. Oni koji to žele mogu se posavjetovati sa knjigama hadisi šerifa.]

33 - U osamnaestom poglavlju Jevanđelja po Mateju Isa alejhisselam zabranjuje svojim apostolima da budu uobraženi, i naređuje im da budu skromni.

[Štetu od uobraženosti, i vrline skromnosti, je Allah dželle-šanuhu objasnio u Kur'ani kerimu, kao i Resulullah sallallahu alejhi ve sellem u svom hadisi šerifu.]

Značenje trideset sedmog i trideset osmog ajeta sure **Isra** glasi, "**Ne hodaj oholo po zemlji** [misleći da si važan]**! Jer ne možeš razdrijeti zemlju niti češ dostići brda visinom. To je sve mekruh, ružno tvome Rabbu.**" (17, 37-38) [Značenje stotinu sedamdeset drugog ajeta sure **Nisa** glasi, "**One koji se ustežu da ibadete Allaha dželle-šanuhu** (da se mole Allahu dželle-šanuhu, da robuju Allahu dželle-šanuhu)**, i koji se ohole, Allah dželle-šanuhu će ih sve** [kazniti] **kada se skupe na Sudnjem danu i proživljenju (kijametu i hašru).**" (4, 172) Značenje četrdeset osmog ajeta sure **A'raf** glasi, "**Narod A'rafa (A'raf ehli) će prepoznati vođe kafira po njihovim izgledima i reći će im: `Izobilje** [vaše imovine] **i vaša oholost vas nisu zaštitili od Allahovog dželle-šanuhu azaba.**'" (7, 48)]

Naš efendija, Resulullah sallallahu alejhi ve sellem, je rekao u svojim hadisi šerifima: "**Ko u svom kalbu ima imalo (zerru) oholosti (kibura) neće moći ući u Džennet.**", i, "**Allah dželle-šanuhu kaže: `Ponos (kibrija) i veličina (azamet) pripadaju samo Meni. Ko** (pokuša) **da ovo dvoje podijeli sa Mnom Ja ću ga bez imalo milosti baciti u Džehennem.**'", i, "**Na Sudnjem danu će oni koji su na ovom svijetu oholi (arogantni) biti proživljeni u svojim grobovima prezrivo i nedostojno kao mravi. Oni će**

biti kao mravi, ali u ljudskom obliku. Svako će ih prezirati. Oni će biti stavljeni u jednu rupu, koja se zove Bolis, koja je u najdubljem dijelu džehennema gdje je najžešće mučenje (azab)."

Jedan drugi hadisi šerif kaže, "**U** (jednom od) **prethodnih ummeta** (je bio) **jedan arogantan čovjek koji je išao vukući** (za sobom) **svoje haljine po zemlji. Ovo** (njegovo ponašanje) **je razljutilo božansku čast (gajret-i ilahijje), zemlja ga je progutala.**"

[Skromnost (tevazu') je suprotna oholosti, aroganciji. Biti skroman znači smatrati sebe ravnim drugima, ni iznad ni ispod drugih. Skromnost je jako divna karakteristika za ljude.] Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Allah dželle-šanuhu uzdiže onoga ko je skroman radi Allaha dželle-šanuhu. Allah dželle-šanuhu ponižava onog ko je arogantan.**"

[Hadisi šerifi kažu, "**Vesele vijesti (muštuluk) onima koji su skromni.**", i, "**Dobar čovjek je onaj koji je skroman, koji zarađuje** (za život) **na dozvoljen način, koji ima lijepu narav, koji je ljubazan prema svakome, i koji nikoga ne vrijeđa.**"]

34 - Osamnaesti i devetnaesti stih devetnaestog poglavlja Jevanđelja po Mateju kaže (parafrazirano), "Da ne svjedočiš lažno, da poštuješ oca i mater, da voliš bližnjeg svoga (svoje komšije) kao samoga sebe." (Matej 19, 18-19)

Značenje tridesetog ajeta sure **Hadždž** u Kur'ani kerimu glasi, "**Klonite se poganih kumira i lažnog svjedočenja i laganja.**" (22, 30) Značenje sedamdeset drugog ajeta sure **Furkan** glasi, "**Oni su** (oni) **koji lažno ne svjedoče** [i ne posjećuju praznike i gozbe kafira i mušrika]**, i koji, kada naiđu** [na njihove] **lažljive i nepristojne poslove, promijene svoja lica i okrenu glavu od njih i njihovih prljavih poslova.**" (25, 72) Allah dželle-šanuhu će dati ovakvim vjernicima, radi njihovoog strpljenja, najveće položaje u džennetu. Mi smo već, ranije, spomenuli neke ajeti kerime i hadisi šerife koji se odnose na prava roditelja i komšija.

35 - U dvadeset šestom stihu dvadesetog poglavlja Jevanđelja po Mateju piše da je Isa alejhisselam rekao, "Koji hoće da bude veći među vama neka vam on bude sluga." (Matej 20, 26)

Značenje trinaestog ajeta sure **Hudžurat** u Kur'ani kerimu kaže, "**Kod Allaha dželešanuhu je najugledniji, najplemenitiji, i najviši od vas onaj koji Ga se najviše boji, koji je najbogobojazniji.**" (49, 13)

Naš Pejgamber, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao, "**Efendija plemena** [društva] **je onaj ko mu služi.**" [Jedan drugi hadisi šerif glasi, "**Ko pomogne svome bratu u vjeri kada je u nevolji dobiće sevab hadždža i umre.**" Jedan drugi hadisi šerif kaže, "**Ko ne pomaže muslimanima, i ne radi za njihovo blagostanje i udobnost, nije jedan od njih.**"]

36 - U dvadeset prvom i dvadeset drugom stihu dvadeset drugog poglavlja jevanđelja po Mateju piše da je Isa alejhisselam rekao, kada je upitan o taksi caru (ćesaru), "Podajte caru carevo a Allahu Allahovo."

Značenje pedeset devetog ajeta sure **Nisa** glasi, "**Pokoravajte se Allahu dželle-šanuhu i Resulu i onim koji su vam ulul-emr** [tj. vladari

(sultani), vođe (amiri), sudije, alimi, zakonite (hak) i pravedne vođe].” (4, 59) Međutim, pokornost onim koji su ulul-emr, koja se ovdje spominje, nije potpuna pokornost, i ona je ograničena hadisi šerifom, “**Stvorenja se ne slušaju u onom što je neposlušnost, nepokornost, Allahu dželle-šanuhu.**” Značenje stotinu petog ajeta sure **Maide** glasi, “**O pravovjerni! Zaštita i poboljšanje vas samih (vašeg nefsa) je vaša** [dužnost]**. Nakon što ste** [naređivanjem dobra i zabranom zla što ste bolje mogli] **pokazali Pravi put, neće vam nauditi onaj ko je zalutao** (s pravoga puta)**.**” (5, 105) Jer, u islamu je farz naređivati dobro (činiti emr-i ma’ruf) i zabranjivati zlo (nehj-i munker). U stvari značenje stotinu četvrtog ajeta sure **Al-i Imran** kaže, “[O mu’mini] **Neka među vama bude jedna grupa onih koji će pozivati na hajr, to jest Kur’ani kerim i Resulullahov sunnet, davet činiti, i naređivati ma’ruf** [dobro]**, i odvraćati od munkera** [zla] **to jest od suprotstavljanja Kur’ani kerimu i Resulullahovom sunnetu. To su oni koji će biti spašeni.**” (3, 104)

[Naš Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem je rekao, “**Podučavajte jedni druge islam. Ako odustanete od emr-i ma'rufa** [ako niko od vas ne bude naređivao ono što je ispravno, to jest ne bude činio emr-i ma’ruf] **Allah dželle-šanuhu će vam poslati najgore od vas da vas zlostavljaju i neće vam uslišati vaše dove.**”

On je opet rekao, “**Nagrada na onom svijetu (sevab) koji se daje za sve ibadete je u poređenju s džihadom na Allahovom putu kao kapljica vode u poređenju s morem. A sevab za džihad, kada se uporedi sa sevabom za emr-i ma’ruf i nehj-i munker** (naređivanje dobra i sprečavanje zla)**, je kao kapljica vode u odnosu na more.]**

Hadisi šerif po rivajetu Nu’mana bin Bešira kaže, “**Slučaj onih koji u svojim djelima slijede Allahove dželle-šanuhu zapovijedi i onih koji ih krše, ili su labavi u njihovom izvršavanju, je sličan stanju jedne grupe ljudi na lađi. Ovi ljudi su izvlačili sudbinu na lađi. Neki od njih su izvukli sudbinu da budu na nižem dijelu broda a neki da budu u skladištu a neki drugi na palubi. Oni koji su bili u nižem dijelu lađe, kad god** [su bili žedni i kad god] **im je trebalo vode, su išli gore** (na palubu) **i uznemiravali i gazili po onim koji su se tamo nalazili. Oni su** (na kraju) **sami sebi rekli: ‘Zašto mi ne bi, umjesto da smetamo onim koji** (žive) **iznad nas, napravili jednu rupu** (na podu) **i imali vode koliko nam god treba.’** [Jedan od njih je zgrabio sjekiru i počeo praviti rupu na podu. Oni koji su bili gore (na palubi) su dotrčali (u skladište) i rekli: ‘Šta radiš?’ On mu je odgovorio, ‘Mi smo vam mučni ali nama zaista treba voda.’] **Da su im oni koji su bili gore dozvolili da naprave rupu na lađi svi bi se podavili. Da su ih spriječili da ne naprave rupu, držeći im ruke, svi bi se spasili.**” [Kako se iz ovog hadisi šerifa može zaključiti dužnost svakog salih muslimana i države je da spriječi zlo zločinaca. Ako oni zapostave ovu dužnost sprečavanja sa zlom će također biti uništeno i dobro. Dakle, emr-i ma’ruf i nehj-i munker je dužnost svakog muslimana koji je sposoban.]

Jedan drugi hadisi šerif kaže, "**Kada vidite da se moj ummet bude plašio reći zalimu 'Ti si zalim!' njega će napustiti dobro** (hajr)**.**"

Jedan drugi hadisi šerif kaže, "**Ako ljudi vide jedno zlo i ne promjene ga** [to znači, ako ga ne spriječe, ili ga ne okrenu u dobro] **Allah dželle-šanuhu će ih sve, generalno, kazniti.**" U jednom drugom hadisi šerifu se kaže, "**Vi morate svakako naređivati dobro i zabranjivati zlo. Ako odustanete od emr-i marufa i nehj-i munkera Allah dželle-šanuhu će dati da najgori od vas** (stalno) **zlostavljaju dobre među vama. Onda, kada dobri među vama učine dovu** [da ih Allah dželle-šanuhu oslobodi od zlikovaca] **njihove dove neće biti uslišane.**" [Značenje šestog ajeta sure **Tahrim** glasi, "**Zaštitite sebe i svoje porodice od vatre.**" (66, 6) Značenje stotinu desetog ajeta sure **Al-i Imran** glasi, "**Vi** [mu'mini, pravovjerni] **ste najbolji narod od svih koji su se ikada pojavili. Vi naređujete dobro i zabranjujete zlo i vjerujete u Allahovo dželle-šanuhu jedinstvo** (tj. da je Allah dželešanuhu jedan i sam i da mu niko i ništa nije slično niti nalik na Njega i da ništa što dođe našem kalbu i na šta pomislimo i što zamislimo nije Allah)**. Kad bi također i ehli kitabije** [sljedbenici Knjige, hrišćani i jevreji] **ispravno vjerovale bilo bi im bolje.**" (3, 110) Značenje stotinu četrnaestog ajeta iste sure kaže, "**Oni vjeruju u Allahovo dželle-šanuhu jedinstvo i ahiret i naređuju svijetu maruf** [to jest, porvrđuju im Resulullahovo poslanstvo] **i zabranjuju im munker** [to jest, poricanje Resulullahovog poslanstva]**. Oni se utrkuju** (međusobno) **u činjenju hajrata** (dobročinstava)**. Gle! Oni su među dobrim (salih).**" (3, 114)

Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Spriječite grešnika rukom. Ako niste u mogučnosti da to učinite spriječite ga riječima. Ako ni to ne možete učiniti** (onda to) **mrzite kalbom! Međutim, to je najmanji iman** (stepen)**.**" Ima puno ajeti kerima i hadisi šerifa koji se odnose na emr-i ma'ruf i nehj-i munker. Oni koji hoće da o njima čitaju, i uče, trebaju da nađu knjige tefsira, hadisi šerifa, i alima islama.

37 - Trideset šesti, trideset sedmi, i trideset osmi stih dvadeset drugog poglavlja Jevanđelja po Mateju kaže, "Učitelju! Koja je najveća zapovijest u zakonu? Isa mu odgovori: 'Voljeti Allaha, Gospodara svojega, svijem srcem svojijem, i svom dušom svojom, i svom misli svojom. Ovo je prva i najveća zapovijest." (Matej 22, 36-38)

Značenje pedeset četvrtog ajeta sure **Maide** u Kur'ani kerimu glasi, "[Oni mu'mini] **koji vole Allaha dželle-šanuhu i koje Allah dželle-šanuhu voli.**" (5, 54) Značenje stotinu šezdeset petog ajeta sure **Bekara** glasi, "**Ljubav pravih vjernika** (onih koji imaju iman) **prema Allahu dželle-šanuhu je još jača i stalna.**' (2, 165)

Allah dželle-šanuhu kaže u hadisu kudsi, "**O sine Ademov! Ako hoćeš da Mene voliš izbaci iz svog kalba ljubav prema ovom svijetu (dunjaluku). Jer, Ja neću nikada, vječno, sastaviti u isti kalb i ljubav (muhabbet) prema Meni i ljubav prema dunjaluku. O sine Ademov! Kako češ ti ikada poželjeti, zajedno, i ljubav prema ovom svijetu i**

ljubavlju prema Meni!? Onda, potraži ljubav prema Meni u odbacivanju dunjaluka [stvari koje je Allah dželle-šanuhu zabranio]**. O sine Ademov! Uradi sve svoje poslove u skladu sa Mojim zapovijedima i Ja ću ti napuniti kalb sa ljubavlju (muhabbetom) prema Meni.**"

38 - Kada Isa alejhisselam u dvadeset četvrtom poglavlju Jevanđelja po Mateju opisuje događaje koji će se desiti pred kraj svijeta (kijamet), on kaže, "Sunce će se pomračiti, i mjesec će svoju svjetlost izgubiti, i zvijezde će s neba spasti, i sile nebeske će se snažno uzdrmati. Onda će se na nebu pokazati znak sina čovječijeg. Tada će na zemlji proplakati sva plemena. Tada će ugledati sina čovječijeg gdje ide na oblacima nebeskim sa velikom silom i slavom. I On će poslati anđele s preglasnim zvukom trube, i anđeli će kupiti one koje je On odabrao od četiri vjetra od kraja do kraja nebesa... Ovaj naraštaj neće proći dok se ovo sve ne desi... A o danu tome i o času niko ne zna, ni anđeli nebeski, samo Otac moj sam." (Matej 24, 29-36)

Kada bi sastavili sve časne kur'anske stihove (ajeti kerime) koji se odnose na događaje kijameta oni bi napravili knjigu veću od sve četiri jevanđelja. Mi ćemo ovdje navesti samo par primjera:

Značenje prvog i drugog ajeta sure **Tekvir** glasi, "**Kada Sunce izgubi svoj sjaj (nur) i pocrni i kada zvijezde pocrne i padnu na zemlju kao kiša**." (81, 1-2) Značenje prvog, drugog, trećeg, četvrtog i petog ajeta sure **Inšikak** glasi, "**Kada nebo čuje Allahovu dželle-šanuhu zapovijed, i kad posluša Njegovu zapovijed i rascijepi se, i kad zemlja pravedno čuje zapovijed svoga Rabba, Allaha dželle-šanuhu, i izbaci ono što je u njoj** [riznice i mrtvace] **i potpuno se isprazni, i kada zemlja postane potpuno ravna** [ljudi će vidjeti svoje nagrade (sevabe) i grijehe (džunahe)]**.**" (84, 1-5) Značenje osmog i devetog ajeta sure **Naziat** glasi, "**Toga dana će kalbovi biti zabrinuti od straha. Pogledi** [posjednika ovih kalbova] **će od straha biti oboreni.**" (79, 8-9) Značenje pedeset prvog ajeta sure **Jasin** glasi, "**Kada se** [drugi put] **puhne u sur (rog, trubu) ljudi će ustati iz svojih grobova i pohrliti prema svome Gospodaru (Rabbu).**" (36-51) Značenje šestog, sedmog i osmog ajeta sure **Zilzal** glasi, "**Toga dana će se pojaviti ljudi u skupinama, razdvojeni, na mjesto suđenja da im se pokaže zarada za njihova djela. Onaj ko bude uradio koliko zerru** (najmanja jedinica mjere, trun, atom) **dobra, vidjeće ga** [dobiće njegovu nagradu]**. Ko bude uradio zerru zla biće za njega kažnjen.**" (99, 6-8) [Svako, i pravovjernik (mu'min) i kafir će vidjeti na kijametu šta je radio na svijetu. Ako je čovjek mu'min, pripadnik ehli sunneta, njegovi grijesi (koje je učinio i za koje se pokajao) i donijeo tevbe na ovom svijetu će biti oprošteni i on će dobiti nagrade (sevabe) za svoja dobra djela. Dobra djela kafira i posjednika bid'ata -- to jest mu'mina koji su svoje vjerovanje ili i'tikad zamaglili, ukaljali, i pokvarili pogrešnim načelima -- će biti prezreno odbačena i oni će biti kažnjeni za svoja zvjerstva. Najžešća i vječna kazna će biti data za kufr (nevjerstvo). Kafiri će ostati vječno u džehennemu (paklu).] Značenje šezdeset trećeg ajeta sure **Ahzab** kaže, "**O Moj Resulu! Kafiri će te pitati kada će biti Kijamet** (Sudnji dan, smak svijeta)**.**

Reci im: 'To samo Allah dželle-šanuhu zna. [On to nije nikom nagovijestio] **Možda je on blizu.'"** (33, 63)

Kur'ani kerim u sebi sadrži mnoge ajeti kerime koji govore o nagradama koje će dobiti oni koji imaju fin ahlak (ćud, narav, vaspitanje), oni koji čiste svoj kalb od zlih navika, oni koji čine pobožna djela (amel-i salih), i kaznama koje će dobiti grešnici, o zakonu, o muamelatu [zakonima i propisima koji se tiču odnosa među ljudima] o osobinama dženneta i džehennema, o događajima koji će se desiti na Kijametu (smaku svijeta, proživljenju mrtvih i zadnjem suđenju), o Allahovom dželle-šanuhu zatu (ličnosti), o Njegovim atributima i imenima. Kada bi se oni svrstali u grupe i protumačili svaka grupa bi napravila knjigu nekoliko puta deblju od današnjih Jevanđelja. Poređenje Kur'ani kerima s današnjim jevanđeljima liči na poređenje okeana s barom. U stvari, to bi bilo kao kad bi uporedili nečiju bašču sa četrdesetak, pedesetak, stabala s polomljenim granama i opalim lišćem s nečijom voćnjakom od nekoliko stotina hiljada stabala voćaka koje se savijaju i lome od roda. Četrdeset do pedeset voćaka male bašćice sa zdravim i plodovima okićenim granama je samo jedan sićušni djelić ogromnog voćnjaka sa stotinama hiljada prezelenih stabala s debelim i jakim granama. Gazda male bašće (sa polomljenim granama i opalim lišćem), nesvjestan velikog voćnjaka, ili iz ljubomore, se normalno, kada vidi dio voćnjaka, počne hvliti o nekim svojim vrstama voća koje on ima, i izazove, "U tvojoj bašći nema predivnih voćki koje ja imam u mojoj bašći. Moja bašća je obrađenija i korisnija od tvoje. Ti i svi drugi to morate vjerovati." Šta se može uraditi protiv ovakve neukosti i gluposti? Najbolje što možemo učiniti je to da prema njemu budemo humani i da se na njega sažalimo, zato što on nije svjestan činjenice, i da mu pokažemo šta je njegova bašća a šta ogromni bujni voćnjak. Ako je on i dalje tvrdoglav, i ostane pri svom, on zaslužuje samo osmijeh. [Isti slučaj je i sa hrišćanima. Neke od njih su zaveli sveštenici. Oni odbijaju da vjeruju zato što ne poznaju islam. Oni koji nauče o islamu istinu dobrovoljno postaju muslimani. Drugi, pošto su tvrdoglavi i puni predrasuda da prime islam, i zato što se plaše da će širenje islama uništiti hrišćanstvo, propagiraju neprijateljstvo protiv islama. Ovakvi ljudi ne samo da su skrenuli s pravog puta već takođe skreću i druge.]

Deveto poglavlje

SVETO TROJSTVO I NJEGOVA LAŽNOST

Protestanti su izabrali pet mjerila za poređenje današnjih jevanđelja s Kur'ani kerimom. Oni kažu u svom prvom mjerilu -- trojstvu -- da je nedostatak Kur'ani kerima u tome što u njemu nema vjerovanja u tri hipostaze ili tri boga (tj. Oca, sina, i Svetog duha). Oni tvrde da je ova doktrina trojstva nagovještena u ranijim božjim knjigama. Nakon što su priznali u nekim svojim publikacijama da je u Tori ova svečana stvar zamagljena, oni ne mogu da navedu nijedan drugi dokument koji bi dokazao ovu njihovu tezu, osim Jevanđelja po Ivanu, Knjige Djela apostolskih i apostolskih poslanica. Međutim, knjige i poslanice koje oni navode kao dokaz su potpuno bezvrijedne. Jer, one se ne zasnivaju na pouzdanim činjenicama.

Potrebno je da, prije nego što objasnimo trojstvo, prvo osmotrimo i objasnimo **pričešće**. Kako smo ranije objasnili, pričešće, ili **iša-i rabbani**, je jedan od osnovnih principa hrišćanskog vjerovanja. Dakle, pošto hrišćani vjeruju da je Isa alejhisselam jedan od tri istinita boga, hrišćani se, eto da tako kažemo, jedući njegovo meso i krv ujedinjuju s njim. Oni vjeruju da će njihovi učinjeni grijesi biti oprošteni [haša] žrtvovanjem Allahovog sina. Oni vjeruju da, kada sveštenik izgovori i puhne molitvu nad vinom i komadom kiselog ili nekiselog hljeba, hljeb postaje postaje Isa alejhisselamovo meso a vino njegova krv.

Oni kažu da je ovaj podatak napisan u dvadeset šestom i narednim stihovima dvadeset šestog poglavlja Jevanđelja po Mateju, u dvadeset drugom i kasnijim stihovima četrnaestog poglavlja Jevanđelja po Marku, i u devetnaestom i kasnijim stihovima dvadeset drugog poglavlja Jevanđelja po Luci. U stvari, u ovim jevanđeljima se pripovijeda jedan događaj koji se sprovodio dok je Isa alejhisselam bio živ. Međutim, nijedno jevanđelje u sebi ne sadrži pismeni izvještaj naređenja, kao na primjer, "Poslije mene me uvijek ovako žrtvujte i uvijek radite isto ovako da vam budu vaši grijesi oprošteni." U devetnaestom stihu dvadeset drugog poglavlja Jevanđelja po Luci piše: "Ovo činite za moj spomen." Međutim, to ne znači, "Upražnjavajte ovaj događaj kao iskup za svoje grijehe i sprovodite ovo kao princip vjerovanja." Hrišćani u crkvama dijele i jedu ovaj hljeb i vino. Oni vjeruju da je Isa alejhisselam žrtvovan, pojeden, i popijen. Među hrišćanskim crkvama [i raznim grupama] postoje različita tumačenja po pitanju pretvaranja hljeba i vina u meso i krv -- što predstavlja žrtvovanje Isa

alejhisselama. Prema vjerovanju jednih, *"Hljeb i vino se samo mijenjaju u Isaovo alejhisselam tijelo i krv, i na kraju, postaju i sam Isa."*

Kada nekoliko hiljada sveštenika u svijetu istovremeno izgovori molitvu nad komadima hljeba i "posveti ih", Isusi, koje su svi sveštenici tako napravili, se ili međusobno razlikuju ili su isti. (Ako se razlikuju) njihovo razlikovanje je suprotno hrišćanskom kultu. [To bi značilo da su (tim činom) nastale mnoge Mejsije, ili, haša bogovi.] S druge strane, (ako su isti) njihova istovjetnost je suprotna prirodi materije, zato što je materija svakog od njih drukčija. Jasno je da se jedna stvar ne može nalaziti u istom momentu na različitim mjestima. Zbog toga, komadi hljeba na koje je izgovorena molitva, i koji su postali "sveti", ne mogu svi biti jedan te isti Mesija. A to hrišćanstvo odbacuje jer hrišćani vjeruju u postojanje samo jednog Isusa.

Kada sveštenik prelomi hljeb na tri komada, i dadne po komad hljeba različitim osobama, ili je Mesija, koji je nastao pretvaranjem hljeba raskomadan, ili svaki dio hljeba cijeli Mesija. Prema prvom prijedlogu, bog (ilah) je raskomadan. To nije kompatibilno ni sa jednom vjerom.

Što se tiče druge pretpostavke; hljeb je već promijenjen u jednog Mejsiju. Odakle dolaze (nastaju) druge razne Mesije kada se hljeb raskomada? Prema hrišćanskom vjerovanju Isaov alejhisselam dolazak na zemlju, i njegovo žrtvovanje sebe, je sa ciljem da oslobodi ljude [od grijega]. Ako je žrtva pričešća (tj. iša-i Rabbani kurbani) koju sveštenici upražnjavaju danas u crkvama ista kao i ona koju su jevreji već učinili na krstu, onda bi prvo pričešće, koje je obavljeno dok je Isa alejhisselam bio živ, kada je naredio apostolima da jedu hljeb i piju vino bilo dovoljno za ispaštanje ljudskih grijeha. Prema tome, žrtveno raspeće Isa alejhisselama na drvenom krstu -- kako to hrišćani vjeruju -- je bilo nepotrebno. Isto tako su nepotrebne i svešteničke [pričesne, kurbanske] ceremonije koje oni sprovode po cijelom svijetu. Na kraju devetog poglavlja pisma Hebrejima piše da je hazreti Isaovo alejhisselam samopožrtvovanje, za iskup ljudskih grijeha, događaj koji se samo jednom desio. (Poslanica Hebrejima 9, 28)

[Ulfet Aziz Essamed, jedan od profesora Univerziteta u Pešvaru, ovako piše u svojoj knjizi **Komparativna studija hrišćanstva i Islama** [treće izdanje, koje je izdato 1399./1976. g.n.e. u Pakistanu] u dijelu pod naslovom ***Izvori hrišćanske doktrine***:

"Na prethodnim stranicama je pokazano da su nasraniluk, koji je Isa alejhisselam podučavao (tj. činio teblig), i hrišćanstvo, koje je uspostavljeno nakon njegovog uzlaska na nebo i u koje razne crkve vjeruju, jako različiti.

Isa alejhisselam je bio Poslanik i čovjek koji je prenosio i propovijedao svojim sljedbenicima propovijedi i savjete (vaz i nasihat) koje mu je Allah dželle-šanuhu nadahnućem otkrio.

Isa alejhisselam je podsticao svoje sljedbenike (ummet) da se kaju (da čine tevbe) i da ostave pokvarene i zle običaje. Isa alejhisselam nije donijeo novu vjeru. On je oživio Musaov alejhisselam originalni zakon (šerijat).

Isaova vjera je vjera propovijedi i savjeta (vaza i nasihata). Ona nije vjera krštenja i pričešća.

On nije došao da namjerno umre na krstu i da, kao žrtva, zastupa njihove grijehe. On je došao da pokaže ljudima put prema carstvu nebeskom, koji su oni mogli dobiti samo sa ljubavlju prema Allahu dželle-šanuhu i dobrim djelima.

Nakon podizanja Isa alejhisselama na nebesa, oni apostoli, koji su ga vjerovali i koji su bili njegovi najbliži drugovi, su sebe nazvali izaslanicima (resulima).

Apostoli su bez sumnje slijedili put Isa alejhisselama i vjerovali u jednog i jedinog boga, Allaha, i da je Isa alejhisselam Njegov Poslanik.

Apostoli su sve radili onako kako im je Isa alejhisselam naredio, po Musa alejhisselamovom šerijatu (zakonu).

U Palestini i njenoj okolini su živjela velika jevrejska plemena. Međutim, kada uporedimo broj jevreja koji su živjeli u Jerusalimu sa brojem jevreja u svijetu njih je bilo vrlo malo.

Grad Aleksandrija je bio jedan veliki kulturni centar. U njemu su se podučavale mnoge vjere i filozofske ideje.

Uticaj grčke filozofije i postojeća paganska (idolopoklonička) društva su dovela do podjele i pada jevreja. Svako od ovih paganskih društava je imalo svoga boga -- spasioca.

Kada je Isa alejhisselam počeo obavljati dužnost Poslanstva izvjesni jevreji su ga prihvatili kao očekivanog mesiju. Nakon tri godine Isa alejhisselamovog poslanstva se broj jevreja koji je vjerovao u njega povećao. Međutim, oni su njega i njegove riječi tumačili [testirali] u svjetlu grčke filozofije i paganskih društava. Isaova alejhisselam istinita vjera se tako počela mijenjati. Prvi znak ove promjene je bio početak veličanja Isaove alejhisselam ličnosti a ne podučavanje njegovog puta.

Dr. Morton Scott Enslin, jedan od najvećih hrišćanskih učenjaka našega vremena, ovako piše u svojoj knjizi **Christian Beginnings** (**Hrišćanski počeci**), u njenom drugom dijelu, na stotinu sedamdeset drugoj stranici:

'Zainteresovanost za Isa alejhisselama kao osobu, želja da se objasni ko je on bio, i da se sve protumači uzimajući njega u obzir, je postepeno zamaglilo činjenicu da on nije nikada za sebe tako nešto tvrdio, već je bio zadovoljan da narodu oglasi Allahov dželle-šanuhu cilj, i da ga pozove na pokajanje. Isa alejhiselam je tako sve više i više postajao neko koga treba razumjeti i objasniti, a ne neko čija učenja treba vjerovati i slijediti.' [Morton Scott Enslin, **Christian Beginnings**, drugi dio, 172. stranica.]

Ova tendencija je na kraju -- dok je ovaj koncept tumačio aleksandrijski filozof, jevrej, Philo -- dovela do poistovjećivanja Isa alejhisselama s grčkom riječi **Logos** (Logos=Sveta riječ) i shodno tome njegovog obogotvorenja. [Mi ćemo o Philu govoriti kasnije, u 10. poglavlju ove naše knjige koje nosi naslov "**Isaove alejhisselam riječi dokazuju lažnost trojstva**".]

Pisanja crkvenih očeva ovoga vremena su puna raznih nepristojnosti i besmislica. Ova pisanja crkvenih očeva se vide kao nastojanje da se vjerovanje

u jednoga boga, ALLAHA (doktrina monoteizna), što je Isa alejhisselam toliko naglašavao, pomiri s njegovim Allahlukom (s pripisivanjem božanstvenosti njemu, da je on haša Allah), koji mu je pripisan.

Među rasutim jevrejima i nejevrejima je nikla jedna nova vjera koja nema nikakvog odnosa s osnovnim vjerovanjima koja je Isa alejhisselam podučavao.

Dr. Morton Scott Enslin ovako piše na 187. stranici u drugom dijelu svoje knjige, 'Tako, čak i u svojim najranijim danima, dok su (Isaovi alejhisselam) sljedbenici bili još uvijek na jevrejskoj zemlji (Palestini gdje su jevreji živjeli), i dok nisu ni mislili da će krenuti putem pagana, (u Isaovoj alejhisselam vjeri) su se već desile dalekosežne promjene. Međutim, ovo širenje (njegove vjere) je izazvalo još i korjenitije promjene. Ne samo da je pokret postajao zasebna vjera, potpuno drukčija od judaizma, već je i njena poruka, kako je prevođena na nerazumljive i prikladne termine paganske publike, postepeno, sve više i više ličila na druge kultove sa kojima se našla u sukobu. Ona je -- do polovine drugog stoljeća -- a vjerovatno još i puno ranije, postala jedan od grčko-orijentalnih kultova, i, kao i drugi kultovi, nudila svojim preobraćenicima spas kroz njenog božanskog Gospoda (Rabba).'

U Rimskoj imperiji je bilo nekoliko idolopokloničkih kultova. Ovi kultovi su se u svojim vjerovanjima među sobom razlikovali. Međutim, u njima svima su sljedeće četiri karakteristike bile zajedničke.

(1) Svaki od njih (idolopokloničkih kultova) vjeruje u boga, spasioca, čija je smrt iskup za ljudske grijehe i spas za one koji vjeruju u njega.

(2) Svaki od njih ima uvodni prečišćavački obred, kroz koji moraju proći oni koji ulaze u njega (kult). Vjeruje se da će oni koji ulaze u tu vjeru tim obredom biti očišćeni od zla.

(3) Oni su svi u suštini tajanstveno ujedinjavanje sa božanstvom. Ovo ujedinjavanje se izvodi na taj način što njegove pristaše putem obreda simbolički jedu njegovo meso i piju njegovu krv.

(4) Svaki od njih u sebi ima vjerovanje o raju (dženetu) i oni ga svi žele da dobiju. Oni vjeruju da će biti u njemu u udobnosti.

[**Enciklopedija Americana** daje sljedeće podatke za riječ žrtva:

"Stari Grci su prinosili nebeskom bogu Olimpusu žrtve 'thusiai' i 'sphagia'. 'Thusiai' je molitva žrtvovanjem koja se uvijek radila po danu, ujutro. Izvjesni dijelovi žrtvovane životinje su se spaljivali na kamenu koji se zove Bomos. Ostale dijelove su jeli oni koji su se iskupljali kod većeg kamena. Ovaj običaj se završavao muzikom i igrom.

'Sphagia' je obred žrtvovovanja koji se radio po noći. Kamen koji se upotrebljavao za sagorijevanje mesa se zvao ešara (eschara).

Imena ovih grčkih obreda se izražavaju na latinskom jeziku samo jednim riječi -- žrtva. Riječ oltar se upotrebljava i za Bomos, kamen na kom se žrtva spaljivala, i za ešaru, kamen oko kog se učesnici iskupljaju da jedu žrtvu"

S druge strane, kamen na koji se stavlja hljeb i vino, i oko kojeg se iskupljaju učesnici obreda žrtvovanja koji se naziva pričešće, i koje se radi u hrišćanskoj vjeri, se takođe zove oltar. I ovaj sakrament je popraćen muzikom.

(Hrišćani vjeruju) da je lomljenje posvećenog hljeba žrtvovanje, i da je njegovo umakanje u vino, i njegovo jedenje, da tako kažemo, duhovno ujedinjavanje s bogom. Sličnost između grčkih obreda thusiaije i sphagije i sakramenta pričešća je jasna kao dan.] [Mi ćemo sada nastaviti s našim predmetom.]

Nema sumnje da je ovo u hrišćanstvu nastalo kao rezultat uticaja gore spomenutih grčkih tajanstvenih kultova i da je od Isa alejhisselama napravljen kao bog, spasilac, i da se njegova tobožnja smrt na krstu smatra umilostivljavajućom žrtvom

Dva najvažnija hrišćanska obreda, ili sakramenta, su **krštenje** i **pričešće**. Krštenje je uvodni obred kroz kog se čovjek čisti od iskonskog grijeha i preobražava iz djeteta srdžbe u dijete milosti i uvodi u hrišćanstvo. Učesnici pričešća navodno jedu Isaovo alejhisselam meso i piju njegovu krv.

Dr Morton Scott Enslin iskreno priznaje na 190. stranici, u drugom dijelu iste knjige, da je hrišćanstvo postalo jedan od misterioznih kultova iz rimskog vremena, i kaže, "Hrišćanstvo je do drugog vijeka postalo jedna od pokvarenih vjera."

Lord Reglan u svojoj knjizi **The Origins of Religion** govori o vjerskim obredima u vrijeme Rimske Imperije i smatra da su ti obredi (preteče i) počeci današnjih hrišćanskih obreda. Lord reglan kaže, "U prastara vremena je u nekoliko zajednica bio običaj da se izabere jedan mladić kao suđena božanska žrtva i da mu se godinu dana ukazuju božanske počasti. Njemu se ukazivala najveća počast. On je bio najprivilegovaniji gost cijeloga društva. Sve njegove želje su se ispunjavale. Njega se na kraju godine zaklalo u obredu. Njegovo tijelo i krv su odabranici društva jeli kako bi donijeli novi život svima onim u čije ime je ovaj ritual obavljen. Dijelovi žrtvovanog mladića su takođe i razbacivani po polju, da mu daju plodnost, i da ožive svijet. Tokom vremena je izabranik (izabrana žrtva) kovao zavjeru sa sveštenicima da se umjesto njega nađe neka druga žrtva. On bi se izvjesno vrijeme odricao svih počasti kako bi umjesto njega bio zamjenik primoran da bude žrtvovan. On bi onda (poslije žrtvovanja) ponovo preuzimao ugled i čast i sebe pravio stalnim privilegovanim gostom ili vladarom. Lord Reglan trasira ideju kraljevstva i božanstvenosti unazad do ove žrtve. Namjenjena žrtva bogu, koja je uspjela da postane stalni privilegovani gost društva, dok su njegovi zamjenici svake godine klani, je bio prvi kralj i prvi živi bog. Kada se kasnije njegova božanstvenost počela smatrati odvojenom od njega, iako prebiva u njemu, njega se počelo obožavati kao utjelovljenje nevidljivog boga ili njegov (božiji) sin.

[Tradicionalno pripovijedanje koje se odnosi na stare idolopokloničke kulture i nacije, i bajke o njihovim bogovima, polubogovima, i herojima, se nazivaju mitologija.] Lord Reglan vjeruje da je mit, priča, koja je povezana s vjerskim obredima. Na taj način, slijedeći ovaj običaj obnove, je izmišljeno nekoliko mitova o bogovima-spasiocima. Smrću i proživljavanjem ovih bogova-spasilaca se unosi novi život i spas u one koji u njih vjeruju.

Najvažnija ceremonija koja se povezuje s vjerovanjem u boga-spasioca je simbolično jedenje njegovog mesa i pijenje njegove krvi što treba da dovede

učesnika u ujedinjavanje s bogom. To slavi uspomenu na vremena kada je žrtva, prototip boga-spasioca, u stvari klana i njeno meso jedeno i njena krv pijena. Vremenom se mit boga-spasioca spojio s mitom boga-sunca. Tako je za svakog (boga-spasioca) vjerovano da je rođen u vrijeme zimske kratkodnevnice koja je po julijanskom kalendaru 25. decembra (**hrišćanski božić**). Svaki bog sunca, spasilac, je nakon strašne smrti proživio u vrijeme proljećne ravnodnevnice (**hrišćanski uskrs**).

Edward Carpenter je istakao sličnosti među mitovima raznih bogova-spasilaca -- grčkog Dionisa; rimskog Herkulesa; persijskog Mitrasa; egipatskog Ozirisa, Isisa, i Horusa; sjeverno-semitskog Bala; babilonskog i asirskog Tamuza i tako dalje -- i priče o Isusu. O svima, ili skoro svima, se vjeruje:

(1) Da su rođeni ili na ili oko božića,

(2) Da su ih rodile majke djevice,

(3) U pečini ili podzemnoj sobi,

(4) Da su patili za čovječanstvo,

(5) Da su nazvani imenima kao što su donosilac svjetla, iscjelitelj, posrednik, i izbavitelj,

(6) Da su ih pobijedile mračne sile,

(7) Da su otišli u pakao (džehennem) ili podzemlje,

(8) Da su proživjeli i postali pioniri čovječanstva na nebeskom putu,

(9) Da su osnovali zajednicu svetaca i crkava u koje se studenti primaju krštenjem,

(10) Oni se svi komemorišu pričešesnim jelom. Ovdje se završava Lord Reglanov citat.

Valas K. Ferguson (Wallace K. Ferguson), profesor istorije na Nju Jork Univerzitetu (New York University) kaže, "Datumi hrišćanskih svetkovina se podudaraju sa paganskim svetkovinama. Na primjer, božić se podudara s rođendanom Mitrasa, rimskog i iranskog boga sunca. Pored toga, ovaj datum je u svijetu pagana od davnina jedna važna svetkovina."

Lord Reglan koji je u svojoj knjizi **The Hero** sabrao studije o mitskim herojima i klasificirao događaje u pripovijedanjima u dvadeset dva poglavlja i odredio koja životna priča se odnosi na kog mitskog heroja. On je takođe rekao da se petnaest od tih poglavlja, koja govore o Isa alejhisselamu, još uvijek nalaze u današnjem hrišćanstvu.

Ovo nam sve pokazuje da je izvor hrišćanstva paganizam. [Mi ćemo kasnije, u 10. poglavlju ove knjige pod nazivom "**Isaove alejhisselam riječi dokazuju lažnost trojstva**", navesti još više primjera].

Vinvud Rid (Winwood Reade), čuveni filozof i istoričar kaže, "Hrišćanstvo je pokorilo paganizam a paganizam je pokvario hrišćanstvo. Legende koje se pripisuju Ozirisu i Apolu se primjenjuju životu Isusa. Jedno božanstvo jevreja je zamjenjeno trojstvom [koje takođe postoji i u brahmanizmu], koje su Egipćani izmislili, i koje je Platon uljepšao filozofijom. Čovjek koji je rekao "Zašto mene zovete dobrim? Niko osim Allaha nije dobar" je sada napravljen Allahom, ili trećinom Allaha. [Winwond Reade, **The Martyrdom of Man**, pp. 183.-184.]

Ovdje se završava prijevod citata iz knjige **Komparativna studija hrišćanstva i Islama**, iz dijela pod naslovom ***Izvori hrišćanske doktrine***, koju je napisao Ulfet Aziz Essamed, profesora Univerziteta u Pešvaru.

[Kako nam ovo sve pokazuje hrišćanstvo nije nazarenska vjera koju je Isa alejhisselam podučavao i koja je nastavak Musaovog alejhisselam zakona (šerijata). Ono je jedna nerazumna i nelogična vjera. Ono je smješa idolatrije koja se sakriva iza Isaovog alejhisselam imena. Mnogi hrišćanski vjerski ljudi, profesori, i učenjaci, pišu iskreno. Oni kažu da hrišćanske ceremonije, kao što su krštenje i pričešće, nisu (prvobitno) postojale u Isaovoj vjeri nego su kasnije usvojene iz idolopoklonstva, i ubačene (u njegovu vjeru), i da je Isa alejhisselam, koji je bio samo ljudsko biće i Poslanik, kasnije proglašen božanstvom. Sveštenici su, umjesto da odgovore na ova pisanja i pitanja koja su im islamski učenjaci postavili, izabrali da zaplijene i unište ove knjige (koje u sebi sadrže ova pisanja i pitanja) i izdaju pamflete u kojima su na stare tekstove dodali mnoge nove redove grešaka i besmislica. Ovo nam pokazuje da je hrišćanstvo do 19. i 20. stoljeća potpuno bankrotiralo. Postaje potpuno jasno je da je ono prazno.]

Dva jezuitska sveštenika su po prvi put došla u grad Kanton, da pokrštavaju Kineze. [Jezuiti su članovi misionarskog društva koje je 918./1512. godine osnovao Ignacijo Lojola.] Ovi sveštenici su zatražili od upravitelja Kantona dozvolu da propovijedaju hrišćanstvo. Upravitelj im nije puno obraćao pažnje. Ali kada su mu oni dosadili, dolazeći svaki dan (da traže dozvolu), on im je na kraju rekao, "Ja moram da za tu dozvolu upitam našeg cara Fagfura. Ja ću mu reći šta vi tražite." On je iznijeo cijelu situaciju pred kineskog cara. Car mu je rekao, "Pošalji ih meni. Ja moram od njih saznati šta oni hoće." Upravitelj je poslao jezuite u Peking, kinesku prijestolnicu. Ove vijesti su među sveštenicima -- budistima -- izazvale veliku uzbunu. [Oni su molili Fagfura da on otjera jezuite iz države rekavši "Oni hoće da zadoje naš narod novom vjerom koja se zove hrišćanstvo. Oni ne priznaju svetog Budu. Oni će prevariti naš narod."] Fagfur je rekao, "Mi ih prvo moramo saslušati. Ja ću onda odlučiti." On je sakupio sve najeminentnije državnike i sveštenike. Kada je pozvao jezuite on im je rekao da oni objasne prisutnom vijeću principe vjere koju hoće da šire. Jezuiti su na to ovako započeli: "Allah, koji je stvaralac nebesa i zemlje, je jedan. Ali On je istovremeno i tri. Allahov jedini sin i Sveti duh (Ruhul-kuds) su takođe Allah. Ovaj Allah je stvorio Adema i Evu (Havvu) i stavio ih je u raj (dženet). On im je dao razne blagodati. On im je samo naredio da ne jedu sa jednog drveta. Sotona (šejtan) je nekako prevario Evu. A ona je onda prevarila Adema pa su oni prekršili Allahovu zapovijed i pojeli plod tog drveta. Dženabi Hak (Allahu teala) ih je izbacio iz raja i poslao na svijet. Oni su ovdje imali djecu i unuke. Oni su svi uprljani grijehom koji je njihov djed učinio. Ovo stanje je trajalo šest hiljada godina. Na kraju se Dženabi Hak (Allah dželle-šanuhu) sažalio na ljudska bića. Ali On nije imao drugog načina osim da pošalje svog sina da on ispati za njihove grijehe i da ga -- tog svog jedinog sina -- žrtvuje u ime pokajanja za grijeh. Poslanik u kog mi vjerujemo je Isa, Allahov sin. U dijelu svijeta koji se zove Palestina, koji je zapadno od Arabije, ima jedan grad koji se zove Jerusalim.

Kod Jerusalimu ima jedna zemlja koja se zove Galileja, u kojoj se nalazi selo Nazaret. U ovom selu je prije hiljadu godina živjela djevojka po imenu Marija (Merjem). Ova djevojka je bila zaručena za svog prvog rođaka, s očeve strane. Ona je bila djevica. Jednog dana joj je, dok je bila sama, došao Sveti duh i stavio u nju božijeg sina. To jest, ona je, iako je bila djevica, zatrudnjela. [Ona se onda, dok je bila sa svojim zaručnikom na putu za Jerusalim,] porodila u jednoj štali u Betlehemu (Bejti lahmu) i rodila sina. Oni su stavili božijeg sina u jasle. Kada su monasi sa Istoka vidjeli da se na nebu pojavila nova zvijezda oni su znali da je on rođen. Oni su krenuli prema njemu s poklonima u rukama i najzad su ga našli u ovoj štali. Oni su pred njim ničice pali na tlo (sedždu). Isa, Allahov sin, je propovijedao Allahovim stvorenjima do svoje 33. godine. On je rekao, 'Ja sam Allahov sin. Vjerujte u mene. Ja sam došao da vas spasim.' On je ispoljio mnoga natprirodna čuda: Mrtav je proživio, slijep progledao, šepav normalno prohodao, gubavac se izliječio, morske oluje zaustavljao, hranio deset hiljada ljudi sa dvije ribe, mijenjao vodu u vino, znakom (ruke) osušio smokvino drvo zato što nije rodilo u zimu, i tako dalje. Ali njemu je mali broj ljudi vjerovao. Na kraju, podmukli jevreji su ga izdali Rimljanima i tako izazvali da ga razapnu na krstu. Međutim, Isa je, tri dana poslije smrti na krstu, proživio i pokazao se onim koji su u njega vjerovali. On se onda popeo na nebo i sjeo s očeve desne strane. Njegov otac se povukao. On je njemu prepustio upravljanje ovim svijetom. To je osnova vjere koju ćemo propovijedati. Oni koji to vjeruju će na onom svijetu otići u raj a oni koji ne vjeruju će otići u pakao.]"

Kada je kineski car saslušao ove njihove riječi on je ovako rekao sveštenicima, "Ja ću vam sada postaviti nekoliko pitanja. Odgovorite mi na njih." On je onda rekao, "Moje prvo pitanje je ovo: Vi kažete da je Allah i jedan i tri. To je nelogično kao kada bi rekli da je dva i dva i pet. Objasnite mi ovu vašu teoriju." Sveštenici **nisu mogli odgovoriti**. Oni su rekli, "To je jedna tajna koja isključivo pripada Allahu. Nju ljudski razum ne može shvatiti." Fagfur je rekao, "Moje drugo pitanje je ovo: Je li moguće da Allah, koji je svemogući stvaralac zemlje, nebesa, i svog svemira, pripiše ovu krivicu cijelom njegovom potomstvu -- koje nema veze s ovim (griješnim) djelom (koje je učinio njihov pradjed) -- radi grijeha koji je učinila jedna osoba? Zar On nije mogao, umjesto da žrtvuje svog ličnog sina, da nađe neki drugi način za njihovo pokajanje? Je li to dostojno Njegove veličine? Kako ćete mi na to odgovoriti?" Sveštenici opet **nisu mogli odgovoriti**. Oni su rekli, "I to je, također, jedna tajna koju je svojstvena samo Allahu." Fagfur im reče, "Moje treće pitanje: Isa je tražio od smokvinog stabla da rodi prije vremena, i osušio ga je samo zato što nije rodilo. Nemoguće je da drvo prije sezone urodi plodom. Kada to znamo, zar nije okrutno s Isaove strane što se on naljutio na drvo i osušio ga? Može li Poslanik biti okrutan?" Sveštenici opet ni na to **nisu mogli odgovoriti**. Oni su, umjesto toga, rekli, "To su duhovne stvari. One su Allahova tajna. Njih ljudski razum nije u stanju shvatiti." Na što je kineski car rekao, "Ja vam dajem dozvolu (koju tražite). Idite i propovijedajte gdje god hoćete po Kini." Kada su oni otišli car se okrenuo prisutnim i rekao, "Ja ne vjerujem da je u Kini iko toliko glup da

povjeruje u ove besmislice. Ja ne vidim nikakvog razloga da ih spriječim, i da im ne dozvolim da propovijedaju ova sujevjerja. Ja sam siguran da će naši zemljaci postati još naklonjeniji svojoj vjeri čim čuju i vide kakvih sve idiotskih plemena ima na svijetu." Mi smo, da bi se podsjetili na ove sveštenike koji nisu mogli odgovoriti ni na jedno postavljeno pitanje, dali našoj knjizi naslov **Nije mogao odgovoriti**.

Deseto poglavlje

ISAOVE alejhisselam RIJEČI SAME DOKAZUJU LAŽNOST TROJSTVA

Jevanđelja u sebi sadrže mnoge stihove koji pokazuju i dokazuju da nije ispravno vjerovati u trojstvo.

[Prije nego što započnemo s citiranjem stihova biće korisno ako se osvrnemo na nastanak vjerovanja u Sveto trojstvo (to jest, postojanje tri boga). Ovo vjerovanje je naknadno ubačeno u hrišćanstvo. U svim božijim vjerama koje su objavljene od Adema alejhisselama Allah dželle-šanuhu je [jedini] Stvaralac i Gospodar. Njegovo ime je u svim ovim svim vjerama **ALLAH**. Ko god ima čist i zdrav razum zna da je pogrešno vjerovati u trojstvo, u tri boga. U Jevanđelju po Barnabasu (Barnabi), koji je jedan od apostola, takođe piše da je Allah dželle-šanuhu jedan. Jevanđelje po Barnabasu je 1987. godine izdato u Istanbulu na turskom jeziku. Dok se Jevanđelje (Indžil) prevodilo na grčki i latinski jezik, Rimljani, koji su do toga vremena imali na stotine bogova, nisu bili zadovoljni jednim bogom. Oni su htjeli su da taj broj umnože. Oni su ovu teoriju ubacili prvo u Jvanđelje po Ivanu. Originalna kopija jvanđelja je već bila izgubljena. Oni su je ovaj put zauvijek promjenili. Vaseljenski sabor, koji je car Konstantin Veliki sazvao 325. godine, je ovu doktrinu (fikr) silom ovjerio. Razlog za to je bio to što su Grci slijedili Platonovu filozofiju. Platonova filozofija se temelji na tri principa: Moralu (ahlak), razumu (akl) i prirodi (tabiat). I priroda je takođe podijeljena natroje: Na biljke, životinje, i ljudska bića. Po Platonu, svemoć (kudret) koja je stvorila svijet je jedna ali ona je mogla imati dva pomagača. Iz ove teorije se rodila doktrina trojstva. Iako je ova doktrina prvo nastala u Jvanđelju po Ivanu to isto jvanđelje u sebi sadrži i stihove koji pokazuju i dokazuju da je Allah (jedini Bog) jedan. Mi ćemo spomenuti neke od njih.]

Treći stih sedamnaestog poglavlja Jvanđelja po Ivanu kaže, "O Oče, vječni život [život na onom svijetu] je znati Tebe, **jedinoga istinitoga Boga** i Isusa Hrista (Isaa Mesiha) koga si poslao," (Ivan 17, 3) nam jasno govori da je Allah dželle-šanuhu **JEDAN**, da je Gospodar istinitog vječnog života, i da je Isa alejhisselam Poslanik (Resul) kojeg je Allah dželle-šanuhu poslao.

Reći da Jevanđelje po Ivanu -- koje nam u ovom stihu naređuje da vjerujemo u vječni život i u život na onom svijetu i da vjerujemo u Allaha dželle-šanuhu i da On postoji i da je jedan i da vjerujemo u Poslanike -- naređuje doktrinu, tj. trojstvo, koja je suprotna ovom je jedna vječno nedopustiva laž. [Ovaj Ivanov stih kaže da je Isa alejhisselam samo glasnik i Poslanik. Kasnije

misliti i vjerovati drukčije je očigledno nenormalnost i odstupanje koje uništava vječni život i vječnu sreću na onom svijetu. Na početku sedamnaestog poglavlja Jvanđelja po Ivanu se navodi da se Isa alejhisselam ovako molio (činio dovu) na krstu, "Vječni život je **znati Tebe, jedinoga istinitoga Boga**, i Isusa Hrista koga si poslao." (Ivan 17, 3) Isa alejhisselam ovdje oglašava i najavljuje da je samo Allah dželle-šanuhu vrijedan obožavanja, jedini ma'bud, i da je on, Isa alejhisselam, samo Njegov rob i Poslanik. On nas obavještava da je vječni život, život u Raju (Džennetu) nemoguć sve dok ne prihvatimo i ne budemo vjerovali da je Allah dželle-šanuhu jedini Gospod (Rabb) i da je on, Isa alejhisselam, Poslanik. To je ono što su i Isa alejhisselam i svi drugi Poslanici, alejhimusselam, propovijedali. To znači da trebamo da vjerujemo da Allah dželle-šanuhu postoji, da je jedan, i da priznamo Njegove poslanike.] Islam je jedina vjera koja u potpunosti i ispravno razumije i vjeruje ovo vjerovanje vječnog života koji će doći. Jevreji ne vjeruju Isa alejhisselama [i odvratno kleveću ovog čistog Poslanika. Oni takođe ne vjeruju ni Muhammeda alejhisselam] zato što su hrišćani zapali u ovu provaliju trojstva. Idolopoklonici [koji ne vjeruju ni u jednu vjeru i ateisti] poriču sve Poslanike. Za njih neće biti pravog života sreće, to jest, života u Džennetu (Raju). [Oni će radi svog poricanja Allaha dželle-šanuhu i Njegovih Poslanika biti kažnjeni i vječno će ostati u Džehennemu. Oni će biti u teškoj džehennemskoj patnji (azabu).]

Dvadeset deveti i kasniji stihovi dvanaestog poglavlja Jvanđelja po Marku pišu da, kada su jevrejski učenjaci upitali Isa alejhisselama šta je najvažnije naređenje, Isa alejhisselam je odgovorio, "Čuj Izrailu: **Naš Bog Gospod, je jedini Gospod.** I ljubi Gospoda Boga svim srcem svojijem i svom dušom svojom i svijem umom svojijem i svom snagom svojom! Ovo je prva zapovijest. I druga je kao i ova: Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe! Druge zapovijesti veće od ovijeh nema. Jevreji mu rekoše, 'Dobro učitelju! Pravo si kazao da je jedan Bog, i nema drugoga osim njega. I ljubiti Ga svijem srcem, i svijem razumom i svom dušom i svom snagom, i ljubiti bližnjega kao samoga sebe, veće je od sviju žrtava i priloga.' Kada je Isus čuo ovaj njegov mudri odgovor reče mu: Nisi daleko od carstva Božijeg." (Marko 12, 29-34)

Kada je Isa alejhisselam upitan u trideset sedmom, trideset osmom i trideset devetom stihu dvadeset drugog poglavlja Jvanđelja po Mateju, "Učitelju! Koja je zapovijest najveća u zakonu? A Isus reče mu: **Ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojijem, i svom dušom svojom, i svom misli svojom. Ovo je prva i najveća zapovijest.**" (Matej 22, 37-38) U četrdesetom stihu se kaže da su svi zakoni i Poslanici ovisni o ovoj zapovijesti. **[*Činjenica da je Allah jedan je jasno napisana u Jvanđeljima po Marku i Mateju. Značenje riječi "Otac" je "Gospod" (Rabb), "Posjednik" (sahib), "Vladar" (hakim). Riječ "Otac" ne znači "biološki otac".*]**

[Šta više poslanice (pisma) koje su dodate Bibliji i koje su sastavni dijelovi Biblije u sebi sadrže izjave koje kažu da je Allah dželle-šanuhu jedan.

Dvadeseti stih trećeg poglavlja Pavlovog pisma Galaćanima kaže, "A **BOG JE JEDAN.**" (Poslanica Galaćanima 3, 20)

Četvrti, peti, i šesti stih, četvrtog poglavlja Pavlovog pisma Efežanima kaže, "**Jedno** tijelo, **jedna** duša, kao što ste pozvani u jednu nadu zvanja svojega. **Jedan** Gospod, **jedna** vjera ...", "**Jedan BOG** i Otac sviju, koji je iznad svih, i kroza sve, i u svima nama." (Poslanica Efežanima 4, 4-6)

Sedamnaesti stih prvog poglavlja Prvog pisma Timoteju kaže, "A caru vječnome, besmrtnome, nevidljivome, **jedinome premudrome BOGU**, čast i slava vječno zauvijek!" (Prva poslanica Timoteju 1, 17)

Treći, četvrti i peti stih drugog poglavlja Prvog pisma Timoteju kaže, "To je dobro i ugodno pred spasiteljem našijem Bogom, [činiti dovu, moliti se i zahvaljivati onim koji su na visokom položaju], koji hoće da se svi ljudi spase, i da dođu do potpune spoznaje istine. Jer je **jedan BOG**, i jedan posrednik [Poslanik, Resul] Boga i ljudi ..." (Prva poslanica Timoteju 2, 3-5) Dvadeset peti stih Judinog pisma kaže, "**JEDINOME PREMUDROME BOGU** našem spasitelju." (Judina poslanica, 25)**]**

Tevhid je prva zapovijest i oporuka u Tevratu (Tori, Svetom pismu Starog zavjeta) [i u originalnom Jevanđelju] i u svim nebeskim knjigama [i u zakonima svih Poslanika]. **Tevhid** je vjerovanje da Allah dželle-šanuhu postoji i da je jedan. Da je trojstvo bilo prva i najvažnija zapovijed, Adem alejhisselam, i svi kasniji Pejgamberi alejhimusselam, bi ga otvoreno izjavili. Nijedan od ovih Poslanika nije ništa tako rekao. Ovo je još jedan dokaz koji nam svjedoči činjenicu da je doktrina trojstva kasnije umetnuta, i da nije postojala u originalu.

[Ovi stihovi iz Novog zavjeta definitivno (pobijaju i) ukidaju hrišćansku doktrinu trojstva (tj. vjerovanja u tri Allaha). Ovdje je Isa alejhisselam otvoreno naredio da vjerujemo u Allaha dželle-šanuhu i da ga volimo iznad svega drugog. I Pavle je u svim svojim pismima, i u svakoj prilici, napisao da je Allah jedan. ***Da je Isa alejhisselam bog, kako to hrišćani vjeruju, on bi rekao da je prva zapovijest da volimo njega i da postoje tri Allaha.***

Tevrat (Tora, Stari zavjet) takođe oglašava, na mnogim mjestima, da je Allah dželle-šanuhu jedan.

Trideset deveti stih četvrtog poglavlja Ponovljenog zakona kaže, "Danas, dakle, spoznaj i zasadi u svoje srce: **GOSPOD JE BOG** gore na nebu i dole na zemlji i nema drugog." (Ponovljeni zakon 4, 39)

Četvrti i peti stih šestog poglavlja Ponovljenog zakona kaže, "Čuj, Izrailu! **Gospod je BOG NAŠ JEDINI GOSPOD**! Zato ljubi Gospoda Boga svog iz svega srca svog, i iz sve duše svoje i iz sve snage svoje!" (Ponovljeni zakon 6, 4-5)

Trideset deveti stih trideset drugog poglavlja Ponovljenog zakona kaže, "Vidite sada da ja, ja sam On, i da drugog boga nema pored Mene! Ja ubijam i oživljujem ..." (Ponovljeni zakon 32, 39)

Dvadeset peti stih četrdesetog poglavlja Izaije kaže, "Sveti [Allah] kaže: 'S kime ćete mene povezat, ko mi je ravan?' Podignite oči i pogledajte: ko je to stvorio?" (Izaija 40, 25)

Deseti i kasniji stihovi četrdeset trećeg poglavlja Izaije kažu, "GOSPOD reče: Vi ste mi svjedoci, i moje sluge koje sam izabrao, da biste znali i vjerovali i

uvidjeli da sam to ja. Prije mene nijedan Bog nije postojao i neće poslije mene biti. Ja, ja sam Gospod, osim mene nema spasitelja ..." "... GOSPOD reče, JA SAM BOG." (Izaija 43, 10-12)

Peti stih četrdeset petog poglavlja Izaije kaže, "Ja sam GOSPOD i nema drugoga; osim mene Boga nema." (Izaija 45, 5)

Deseti stih drugog poglavlja Malahije kaže, "Nemamo li svi jednog oca? Nije li nas jedan Bog stvorio?" (Malahija 2, 10)

I opet, u Izaiji, osamnaesti stih četrdeset petog poglavlja kaže, "Jer, ovako veli GOSPOD, koji je stvorio nebo, Bog, koji je oblikovao zemlju i napravio je i utvrdio, i nije je stvorio uzalud, već ju je učinio pogodnom za život: 'Ja sam GOSPOD, i nema drugoga.'" (Izaija 45, 18)

Dvadeset prvi i dvadeset drugi stih kaže, "Nisam li ja GOSPOD? Nema osim mene drugog Boga; Nema osim mene drugog Boga, pravednog i Spasitelja drugog osim mene nema. Pogledajte u mene, i spasićete se svi krajevi zemaljski; jer sam ja Bog, i nema drugog!" (ibid. 45, 21-22)

Deveti stih četrdeset šestog poglavlja kaže, "Ja sam Bog, i nema drugog Boga, i niko mi nije sličan!" (ibid. 46, 9)

Pošto je Stari zavjet dio Biblije, i pošto je uključen u hrišćansko vjerovanje, bilo bi interesantno znati šta hrišćani kažu o ovim stihovima. ***Jer, ovi stihovi odbacuju vjerovanje u bilo kog drugog boga osim* ALLAHA DŽELLE-ŠANUHU *bez obzira kako se on zvao, sin, ili Sveti duh, ili bilo šta drugo. Ovi stihovi definitivno kažu da je Allah dželle-šanuhu jedan, da On nema druga, i da mu niko nije sličan. Kada hrišćani vjeruju u trojstvo oni poriču ove stihove.*]**

Isa alejhisselam kaže u trideset drugom stihu trinaestog poglavlja Jevanđelja po Marku, "A o danu tome ili o času niko ne zna, ni anđeli koji su na nebesima, ni sin, do Otac." (Marko 13, 32) Ovaj stih kaže da samo Otac zna.

U dvadesetom i narednim stihovima dvadesetog poglavlja Jevanđelja po Mateju piše sljedeće, "Isa alejhisselamu je došla jedna žena i rekla, 'Zapovjedi da sjedu ova moja dva sina, jedan s desne strane tebi, a jedan s lijeve strane tebi.' Isa alejhisselam je odgovorio, 'ali da sjedite s desne strane meni i s lijeve, ne mogu ja dati, nego kome je odredio moj Otac.'" (Matej 20, 20-23)

[Kako je izraženo u Jevanđelju po Marku, Isa alejhisselam je izjavio da ne zna kada će biti smak svijeta (kijamet) i da njegovo vrijeme samo zna Allah dželle-šanuhu. On se nije ustručavao da to javno kaže. Zar to ne bi znao onaj za koga se vjeruje da je Allah, ili Allahov sin? Neki hrišćani su probali da na razne načine odgonetnu ovu kontradikciju ali njihova objašnjenja nisu ni njih same uvjerila.]

Stihovi koje smo citirali iz postojećih Jevanđelja i Starog zavjeta nam vrište, ciče i urlaju da je trojstvo jedna izmišljena laž. Oni (stihovi) oduzimaju znanje i moć od Isa alejhisselama i pripisuju ga Allahu dželle-šanuhu.

Šesnaesti i sedamnaesti stih devetnaestog poglavlja Jevanđelja po Mateju kaže, "Neko je prišao Isau i rekao, 'O dobri (kerim) učitelju! Kako dobro treba da učinim da dobijem vječni život? A on mu reče: Što mene zoveš kerim? Niko

drugi nije dobar **osim jednoga Boga**." Ovaj stih potpuno iskorjenjuje trojstvo. (Matej 19, 16-17)

[Ove izjave Isa, alejhisselama, su napisane onako kako su napisane u Bibliji koju je 1886./1303. g.n.e. izdala u Istanbulu kompanija koja se zove British American Corporation. [The Holy Bible, 1978, National Publishing Comp., U.S.A.] S druge strane, u Bibliji koju je 1982. godine izdala kompanija koja se zove United Bible Societies [Turkish Bible, UBS-EPF-1982-7 M-53, N.T., 21. str.], sedamnaesti stih ovako glasi, "Isa je rekao: Zašto me pitaš o dobročinstvu? Jedan je samo dobar." Kako vidimo, stih, "Niko drugi nije dobar osim jednoga Boga," je izbačen. Riječi koje govore da je Allah dželle-šanuhu jedan su zaobiđene. Ovako je, promjenama, koje su u Bibliji vršene tokom stoljeća, dodata još jedna nova unakaženost.]

U četrdeset šestom stihu dvadeset sedmog poglavlja Jevanđelja po Mateju Isa alejhisselam jauče na krstu i kaže, "Eli, Eli, lima sebakteni", to jest, "Bože moj! Bože moj! Što si me ostavio?" (Matej 27, 46) S druge strane on u Jevanđelju po Luci, kako piše u četrdeset šestom stihu u dvadeset trećem poglavlju, ovako jauče, "Oče! u ruke tvoje predajem duh svoj." (Luka 23, 46) Ovaj stih nas, bez ikakve sumnje, izvještava da Isa alejhisselam nije božanstvo (da on nema uluhijjet).

[Da je Isa alejhisselam isto što i Gospod (Rabb) on ne bi tražio ni od koga pomoć. On ne bi rekao, "Ja predajem moju dušu u ruke tvoje." Da li bog (ilah) ikada umire? Da li bog ikad, i od kog traži pomoć? Je li on tužan i žalostan? Allah mora da bude vječan (ebedi), stalan, živ, besmrtan. On ne smije nikad, ništa, ni od kog trebati. U Starom zavjetu jasno piše da je to tako.

U Izaiji, u dvadeset osmom stihu četrdesetog poglavlja, piše, "O Izrailu! Ne znaš li? Nisi li čuo da Bog, vječni Gospod, koji je stvorio krajeve zemaljske [zemlju i nebo] ne sustaje niti slabi? Hikmetu Njegovom nema mjere." (Izaija 40, 28) (Drugim riječima, dubina Njegove neogranične mudrosti, hikmeta, se ne može dokučiti.)

U šestom stihu četrdeset četvrtog poglavlja se kaže, "Ovako govori Gospod Car Izrailov i Izbavitelj njegov, Gospod nad vojskama: Ja sam prvi i ja sam poslednji, i osim mene nema Boga." (Izaija 44, 6)

Deseti, jedanaesti i dvanaesti stih desetog poglavlja Jeremije kaže, "A Gospod je pravi Bog, živi i vječni Vladar [on ne umire]. Od njegova gnjeva zemlja se trese. Narodi ne mogu podnijeti srdžbe njegove." "Bogovi koji nisu stvorili neba ni zemlje moraju nestati s lica zemlje i ispod neba. On stvori zemlju snagom svojom, mudrošću svojom uspostavi krug zemaljski i znanjem svojim razape nebesa." (Jeremija 10, 10-12)

Kako se razumije iz ovih stihova Staroga zavjeta, Allah dželle-šanuhu je jedan i ima neograničenu moć. On je Allah, kom se Isa alejhisselam predao, i čiju je pomoć tražio, kada je, prema hrišćanskom vjerovanju bio [haša] razapet. (**haša**=Ne! Nipošto! Nikad! Ne dao Allah!) I dok hrišćani vjeruju da je Isa alejhisselam bog, oni istovremeno ne samo da vjeruju da je on umro, već i to da je on nakon svoje smrti otišao u pakao da ispašta za ljudske grijehe. Oni iznose

kao dokaz za to, tj. da je Isa alejhisselam otišao u pakao, osamnaesti i devetnaesti stih trećeg poglavlja Prve Petrove poslanice.

Rahmetullah efendija, rahmetullahi alejh, u svojoj knjizi **Izhar-ul-hak** ovako objašnjava i odgovara na ovo hrišćansko vjerovanje i svešteničke pisanja po tom pitanju: Čuveni pop Martiros je rekao na jednom sastanku, "Isa je bez sumnje odabrao da bude čovjek kao i mi. On je radi toga trebao da iskusi sve muke i patnje koje snalaze, i koje će snaći, ljude. U stvari on ih je sve pretrpio. Prema tome, on je ušao u pakao i bio je tamo mučen. On je, kada je izlazio iz pakla, izveo sa sobom sve one koji su prije njega ušli u pakao." Po ovom pitanju razne hrišćanske sekte različito vjeruju. Osoba u koju oni ovako vjeruju je, istovremeno, opet po njihovom vjerovanju, sveprisutni Allah, vladar i posjednik svega.]

U četrnaestom i kasnijim stihovima dvadesetog poglavlja Jevanđelja po Ivanu piše, "Isus se pokazao Mariji Magdaleni. On joj je rekao, 'Ne dohvataj se do mene, jer se još ne uzdigoh k Ocu svojemu. Nego, idi k braći mojoj [apostolima], i kaži im: Vraćam se k Ocu svojemu i Ocu vašemu, i Bogu svojemu i Bogu vašemu.'" (Parafrazirano iz Ivana 20, 14-17)

Iz ovih stihova se vidi da Isa alejhisselam ne upotrebljava riječi "otac" i "sin" samo kada je on u pitanju. Ove riječi su metafore koje se upotrebljavaju u specifičnim izrazima dijalekta, ili jezika, kojim je on govorio. Prema doslovnom značenju ovih riječi Isa alejhisselam je Allahov sin ali kada kaže u istom stihu, "Bogu svojemu i Bogu vašemu" on priznaje da je Allah dželle-šanuhu bog (ilah) i ma'bud (onaj koji se mora obožavati). Šta više, on smatra da su i apostoli na istom nivou. On ih uzima ih kao svoje partnere.

[Nakon što je rekao, "Ocu Svojemu i Ocu vašemu", on dodaje riječi, "Bogu svojemu i Bogu vašemu", sa ciljem da objasni prethodne riječi i istakne da su oni svi robovi jednoga Boga, Allaha. Na ovaj način, i Isaovi alejhisselam apostoli postaju partneri u svom statusu (Allahovog dželle-šanuhu) roba. Kada bi prihvatili Isa alejhisselama kao boga, na osnovu njegovih riječi "Ocu svojemu" -- koje se odnose na Allaha dželešanuhu -- onda bi trebali prihvatiti i svakog apostola, njegovog partnera, kao boga jer on kaže "Ocu vašemu". Isaa alejhisselam, za vrijeme njegovog života, nije nikad nijedan apostol smatrao bogom. Oni ga nisu zvali božijim sinom. Ovaj epitet mu je kasnije dat, dugo vremena nakon njegovog uzlaska na nebesa, a prema hrišćanskom vjerovanju nakon njegove smrti. ***Ovo nam pokazuje da Isa alejhisselam nije ilah (bog), nije Allah. On isto tako nije ni Ibnullah tj. Allahov sin. On je samo Abdullah što samo znači Allahov rob.***]

U dvadeset osmom stihu četrnaestog poglavlja Jevanđelja po Ivanu piše da je Isa alejhisselam rekao, "... jer je Otac moj veći od mene." (Ivan 14, 28) Isa alejhisselam kaže da je Allah dželle-šanuhu veći od njega. Hrišćansko nazivanje Isaa alejhisselam Allahom je poricanje jedne vrlo jasne i očigledne činjenice, [koju takođe čak priznaju i današnja jevanđelja, usprkos svim promjenama i interpolacijama, u koje spada i trojstvo, koje su ona pretrpila.]

[S obzirom da su prijevodi jevanđelja na grčki i latinski jezik urađeni bez razumijevanja oni su puni grešaka. Ovo se naročito vidi u trojstvu zato što na hebrejskom jeziku riječ "otac" ne znači samo "biološki otac". ***Otac takođe znači i "velika i puno poštovana osoba"***. Zato Kur'ani kerim kaže za Azera, Ibrahimovog alejhisselam amidžu (strica), "Njegov otac Azer", zato što je Taruh koji je bio njegov otac već bio mrtav. Ibrahima alejhisselam je odgojio njegov amidža kog je on zvao "otac". Jer, u to vrijeme je bio takav običaj. Isto tako i u Starom zavjetu, koji je dio Biblije, piše da se Ibrahimov alejhisselam otac zvao Taruh. Osnivač i dizajner nečega, i neko ko zaslužuje poštovanje, se i u bosanskom jeziku naziva "ocem". Isto tako se u hebrejskom jeziku i riječ "sin" često upotrebljava u smislu mlađe ili potčinjene osobe koja je istovremeno privržena prevelikom ljubavlju. Kako smo već ranije rekli, u devetom stihu petog poglavlja Jevanđelja po Mateju piše, "Blago onima koji mir grade, jer će se sinovi Božiji nazivati." (Matej 5, 9) Kako vidimo, ***riječ sin znači "Allahov dragi rob***". Nijedan hrišćanin nije nikada upotrijebio ni ovaj stih, niti koji drugi od mnogih drugih sličnih stihova kao dokaz za božanstvenost (uluhijjet, ilahluk) onih o kojim ovi stihovi govore. ***Dakle, kako vidimo, u originalnom jevanđelju je riječ "otac" upotrijebljena u značenju "jedan mubarek mevdžud, to jest, Allah dželle-šanuhu", a riječ "sin" u značenju "Njegov dragi rob".*** Velika većina hrišćana koja se u skorije vrijeme opametila kaže, "Mi smo svi Allahovi robovi i djeca. Allah je Rabb (Gospodin, Gospodar) i otac sviju nas. Riječi "otac" i "sin" koje se nalaze u jevanđeljima se trebaju ovako shvatiti (kako smo mi gore objasnili). Dokazano je da su mnogim riječima, kao i riječima otac i sin, kada su se originalne verzije jevanđelja prevodile sa hebrejskog jezika, data pogrešna značenja. Mi ćemo ubrzo navesti detalje koji se odnose na ove činjenice.]

U dvadeset četvrtom stihu četrnaestog poglavlja Jevanđelja po Ivanu Isa alejhisselam je rekao, "... a riječ koju čujete nije moja nego Oca koji me posla." (Ivan 14, 24) On ovako kaže u desetom stihu, "Riječi koje vam ja govorim ne govorim od sebe." (Ivan 14, 10)

[Dvadeset drugi stih drugog poglavlja Djela apostolskih kaže, "Ljudi Izrailci! Poslušajte riječi ove: Isusa Nazarećanina, čovjeka od Boga potvrđena." (Djela 2, 22)

Dvadeset šesti stih trećeg poglavlja glasi, "Vama najprije Bog podiže sina svojega Isusa, i posla ga da vas blagosilja da se svaki od vas obrati od pakosti svojijeh." (Djela 3, 26)

Trideseti stih četvrtog poglavlja glasi, "... i da znaci i čudesa bivaju imenom svetoga sina Isusa ..." (Djela 4, 30)] Ovi stihovi nam jasno govore da je Isa alejhisselam Poslanik i da on propovijeda Allahovo dželle-šanuhu otkrivenje (vahj).

U osmom, devetom i desetom stihu dvadeset i trećeg poglavlja Jevanđelja po Mateju piše da je Isa alejhisselam rekao, "A vi se ne zovite ravi; jer je u vas jedan ravi Hristos, a vi ste svi braća. I Ocem ne zovite nikog na zemlji; jer je u vas jedan Otac koji je na nebesima. Niti se zovite učitelji; jer je u vas jedan

učitelj Hristos." (Matej 23, 8-10) Ovi stihovi nam jasno pokazuju da je riječ "Otac" upotrijebljena u njenom figurativnom značenju i da Isa alejhisselam nije božanstvo već učitelj, prosvjetitelj, i korektor, odnosno Poslanik.

Trideset šesti i kasniji stihovi dvadeset šestog poglavlja Jevanđelja po Mateju kažu, "Tada dođe Isus s njima u selo koje se zove Getsimanija, i reče učenicima: 'Sjedite tu dok ja odem tamo da se pomolim Bogu. I uzevši Petra i oba sina Zevedejeva zabrinu se i poče tužiti. Tada reče im Isus: 'Žalosna je duša moja do smrti; Ostanite ovdje, i bdijte sa mnom! I ode malo dalje, pade na lice svoje moleći se i govoreći: 'Oče moj! ako je moguće da me mimoiđe čaša ova; ali opet ne kako ja hoću nego kako ti hoćeš.' I došavši k učenicima nađe ih gdje spavaju, i reče Petru: 'Zar ne mogoste jedan čas probdjeti sa mnom?! Bdijte i molite se Bogu da ne padnete u napast; jer je duh srčan ali je tijelo slabo.' Opet po drugi put ode i pomoli se govoreći: 'Oče moj! Ako me ne može ova čaša mimoići, da je ne pijem, neka bude volja tvoja.' I došavši nađe ih opet gdje spavaju; jer im bijahu oči otežale. I ostavivši ih ode opet treći put te se pomoli govoreći one iste riječi." (Matej 26, 36-44)

Kada bi samo ovo bio jedini dokaz, koji pobija hrišćanske klevete, odnosno pripisivanje Isa alejhisselamu statusa božanstvenosti, ove Isa alejhisselamove riječi, koje smo citirali u prethodnom paragrafu bi bile dovoljne. Ove riječi pokazuju i dokazuju da je on samo jedan rob, a da je Otac -- Allahu dželle-šanuhu -- jedan. Da je Isa alejhisselam bio jedini Allahov sin, i da je došao kako to hrišćani pretpostavljaju da spasi čovječanstvo, bi li njega ražalostio i rastužio strah od smrti? Bi li on pao ničice na lice (tj. bi li on pao na sedždu) i molio (činio Allahu dželle-šanuhu dovu) da ga čaša mimoiđe? [U jevanđelju Isa alejhisselam sebe naziva **insanovim sinom** (**insanoglu**). Hrišćani su, iako oni ovo sve znaju, zapali u jedno tako nelogično vjerovanje (insanov sin=Allah).]

Hrišćani su osnovali na osnovu riječi "otac" i "sin" u jevanđeljima doktrinu trojstva (postojanja tri boga) i tako izumili jedno potpuno pogrešno vjerovanje koje nema presedana. Isa alejhisselam nije sebe nikada nazvao Allahovim sinom. Nasuprot, on sebe na mnogim mjestima naziva ibn-ul-insan=insanov sin=insanoglu. [Da je on stvarno bio ibnullah (tj. Allahov sin) on ne bi sebe na mnogim mjestima nazivao ibn-ul-insan zato što čovjek, kada ga neko upita kako se zove, kaže svoje ime a ne tuđe.]

Zabluda hrišćanskog trojstva je nastala kao rezultat izvjesnih nejasnih izraza u Jevanđelju po Ivanu. Kako je dobro poznato jevanđelje koje se pripisuje Ivanu je napisano u Grčkoj, dugo vremena poslije druga tri jevanđelja. U Jevanđelju po Ivanu ima puno neistinitih izjava. U stvari, Rahmetullah efendija kaže u uvodu svoje knjige **Izhar-ul-hak**, da je Jevanđelje po Ivanu puno metaforičnih izraza i da se samo nekoliko njegovih dijelova može razumjeti bez tumačenja. Pored toga, većina Isa alejhisselamovih izjava je napisana u obliku sažetih metafora, zagonetki, i davanja primjera. Ove izjave su takve da ih čak ni njegovi učenici nisu mogli lako shvatiti, bez tumačenja i objašnjenja. U stvari trideset deveti stih petnaestog poglavlja Jevanđelja po Marku kaže, "A kad viđe kapetan koji stajaše prema Isusu da s takom vikom izdahnu, reče: Zaista čovjek

ovaj sin Božiji bješe." (Marko 15, 39) Četrdeset sedmi stih dvadeset trećeg poglavlja Jevanđelja po Luki ovako kaže, "A kad viđe kapetan šta bi, stade hvaliti Boga govoreći: Zaista ovaj čovjek bješe dobar." (tj. salih) (Luka 23, 47) Ova izjava u Jevanđelju po Luki nam pokazuje da riječi u Jevanđelju po Marku "Zaista čovjek ovaj sin Božiji bješe" znače "Ovo je zaista bio jedan dobar rob."

U devetom stihu petog poglavlja Jevanđelja po Mateju piše da je Isa alejhisselam rekao, "Blago onima koji grade mir, jer će se sinovi Božiji nazivati." (Matej 5, 9) Četrdeset četvrti i četrdeset peti stih kaže da je rekao, "I Molite se (tj. činite dovu) Bogu za one koji vas progone; da budete sinovi Oca svojega koji je na nebesima." (Matej 5, 44-45) [Isa alejhisselam u ovim stihovima upotrebljava izraz "Allahovi sinovi" za one koji opraštaju i grade mir, i naziva Allaha dželle-šanuhu "Otac". Očigledno je da su ovo, ovi izrazi, metafore. Biblija (i Stari i Novi zavjet) isto tako upotrebljava i izraze kao što su "đavolov sin" i "sotonin sin" za griješne i zle ljude.]

Trideset deveti i naredni stihovi osmog poglavlja Jevanđelja po Ivanu kažu, "Odgovoriše mu, 'Naš otac je Avram.' Isus im reče: 'Kad biste vi bili djeca Abrahamova činili biste djela Avramova. A sada gledate da ubijete mene, čovjeka koji vam istinu kazah koju čuh od Boga. Tako Avram nije činio. Vi činite djela oca svojega.' Tada mu rekoše: Mi nijesmo rođeni iz preljube: Jednog oca imamo Boga. A Isus im reče: Kad bi Bog bio vaš otac, ljubili biste mene jer ja od Boga izidoh i dođoh. Jer ne dođoh sam od sebe nego me on poslao. Zašto ne razumijete šta vam kažem? Zašto ne razumijete govora mojega? Jer ne možete riječi mojijeh da slušate. Vaš je otac đavo; i želje oca svojega hoćete da činite ..." (Ivan 8, 39-44)

Kada jevreji kažu, "Mi nismo rođeni iz preljube: Mi imamo oca. On je Allah," to ne znači, "Naš otac je Allah." Njihov cilj je da prigovore činjenici da Isa alejhisselam nema oca i da kažu da su oni Ibrahimovi alejhisselam potomci. Pošto je prema hrišćanskom vjerovanju Jevanđelje po Ivanu dokument i mi ga uzimamo kao svjedočanstvo [za naš argument]. Jevreji u ovim Ivanovim stihovima tvrde da su oni Allahovi sinovi. Isa alejhisselam odbacuje ovu njihovu tvrdnju i naziva ih đavoljim (šejtanskim) sinovima. Očigledno je da su ovi svi izrazi metafore.

Deveti stih trećeg poglavlja Prve Ivanove epistole kaže, "Koji god je rođen od Boga, ne čini grijeha." (Prva Ivanova poslanica 3, 9) Deseti stih kaže, "Po tom se poznaju djeca Božija i djeca đavolja ..." (Prva Ivanova poslanica 3, 10) Početak petog poglavlja kaže, "KOJI GOD vjeruje da je Isus Hristos (tj. da je Mesija) od Boga je rođen; i koji god ljubi onoga koji je rodio, ljubi i onoga koji je rođen od njega. Po tom znamo da ljubimo djecu Božiju kad Boga ljubimo i njegove zapovijesti držimo." (Prva Ivanova poslanica 5, 1-2)

Četrnaesti stih osmog poglavlja Pavlove poslanice Rimljanima glasi, "Jer koji se vladaju po duhu Božijemu oni su sinovi Božiji." (Rimljanima 8, 14)

Četrnaesti i petnaesti stih drugog poglavlja Pavlove poslanice Filipljanima kaže, "Sve činite bez vike i premišljanja, da budete besprijekorni i čisti, djeca

Božija bez mane usred roda nevaljaloga i pokvarenoga, u kojemu svijetlite kao vidjela na svijetu." (Filipljanima 2, 14-15)

[Šesti i sedmi stih četrdeset trećeg poglavlja Izaije kaže, "Reći ću: dovedi sinove moje izdaleka i kćeri moje s krajeva zemaljskih, sve, koji se zovu mojim imenom i koje stvorih na slavu sebi, sazdah i načinih." (Izaija 43, 6-7)

Ovi svi izrazi, koji se upotrebljavaju u Bibliji, kao što su, "sin Allaha", "sinovi", ili "Allahova djeca", ***su metafore***. Allah dželle-šanuhu se ne može, upotrebljavajući njihovo bukvalno značenje, zvati Ocem. I hrišćani, takođe, u ovim stihovima tumače riječ "sin" kao "dragi Allahov rob". Oni ne pripisuju božanstvenost (uluhijjet, ilahluk) nijednom čovjeku koji je u njima spomenut. Do sada svi hrišćani prihvataju činjenicu da je Allah dželle-šanuhu jedini vladar. Međutim, kada je Isa alejhisselam u pitanju, oni skreću sa pravoga puta.]

Nesporazuma nije bilo samo sa riječi "otac" već je bilo i sa riječi "sin". U stvari, Jevanđelje po Luci, u rodoslovu, u dvadeset i trećem i narednim stihovima trećeg poglavlja, spominje [haša] očeve Isa alejhisselama, i kaže da je on bio sin Josifa (Josipa) Mesije, i nabraja Josipove očeve, i na kraju kaže, "sina Adamova, sina Božijega." Adem alejhisselam nije Allahov dželle-šanuhu sin u pravom (bukvalnom) smislu te riječi. Luka pripisuje Adema alejhisselam Allahu dželle-šanuhu zato što je on stvoren bez roditelja a Isaa alejhisselam Josipu drvodjelji (Jusufu Nedždžaru) zato čto je rođen bez oca. [Hrišćani vjeruju da je Isa alejhisselam bog (ilah), zato što je Allah u njega udahnuo Svoj ruh (dušu). Oni mu, pored svega ovog, pripisuju Josipa drvodjelju kao oca. Isa alejhisselam je rođen bez oca. S druge strane, Adem alejhisselam je rođen i bez oca i bez matere. Oni bi, prema tome, trebali vjerovati da je Adema alejhisselam viši bog od Isa alejhisselama. Nijedan hrišćanin nije nikada rekao da je Adem alejhisselam bog (ilah).]

Riječ sin se takođe nalazi i u dijelu Biblije koji se zove Stari zavjet. Na primjer, u Knjizi Izlaska, u dvadeset drugom stihu četvrtog poglavlja piše, "Ovako kaže Gospod: Izrael [Ja'kub, alejhisselam] je sin moj prvenac moj." (Izlazak 4, 22)

U devetom stihu trideset prvog poglavlja Jeremije piše sljedeće, "Jer sam otac Izrailu, i Jefrem je prvenac moj." (Jeremija 31, 9) [Kada bi riječ sin značila bog (ilah), obojica, i Izrael i Jefrem (Efrajim), bi bili davno prije Isa alejhisselama bogovi. Šta više, njima je čak pripisan i naziv prvenac (prvi sin) što znači da su oni trebali dobiti uluhijjet, ilahluk, božanstvenost, puno prije dolaska drugog sina.]

Četrnaesti stih sedmog poglavlja Druge knjige o Samuelu ovako kaže za Sulejmana, alejhisselam (Solomona), "Ja ću mu biti otac, i on će mi biti sin." (Samuel II 7, 14) Prvi stih četrnaestog poglavlja Ponovljenog zakona kaže, "Vi ste sinovi Gospoda Boga svog." (Ponovljeni zakon 14, 1) Devetnaesti stih trideset drugog poglavlja kaže, "Kad to viđe Gospod, razgnjevi se na sinove svoje i na kćeri svoje." (Ponovljeni zakon 32, 19) Drugi stih prvoga poglavlja Izaije kaže, "Čujte, nebesa, i slušaj, zemljo; jer Gospod govori: Sinove odgojih i podigoh, a oni se okrenuše od mene." (Izaija 1, 2) Prvi stih tridesetog poglavlja

kaže, "Teško sinovima odmetnicima!" (Izajia 30, 1) Osmi stih šezdeset četvrtog poglavlja, "Ali sada, Gospode, Ti si naš Otac; mi smo kao a Ti si naš lončar, i svi smo djelo ruku Tvojih." (Izaija 64:8) Deseti stih prvog poglavlja Hošeje (Juša') kaže, "Vi ste sinovi Boga Živoga." (Hošea 1, 10) (Prevodiočeva opaska: U knjizi pod naslovom ***Biblija, Stari i Novi Zavjet***, koju je izdala Stvarnost iz Zagreba 1968. godine, nema ni ovog ni jedanaestog stiha.)

U ovim [i mnogim drugim stihovima, koje nismo spomenuli, svi Izraelćani, kao takođe i mnogi drugi narodi, su nazivani Allahovim sinovima. Kada bi izraz "sin Allahov" značio "Allahov sin", odnosno, kada to ne bi bila metafora, Izraelćani i] izraelski Poslanici, kao što su Israil [Ja'kub], Efrajim, Sulejman (Solomon) i Adem alejhimusselam bi takođe trebali biti bogovi. Ali pošto jevreji znaju hebrejski jezik -- njihov maternji jezik -- oni ispravno i potpuno razumiju izraze kao što su, "sin Allaha", "prvi sin", "sinovi", "kćerke". Oni nisu zapali u grešku [i ne nazivaju ove Poslanike božanstvima]. Kopije jevanđelja i propovijedanja, vazova, i Isaovih alejhisselam savjeta, koje su se nakon apostola tu i tamo pojavile na komadima papira, je slučajno nabavljao ovaj i onaj, i prevodio ih na razne jezike. Ovi prevodioci koji su bili neuki i nesvjesni stilskih finoća i stilskih registara hebrejskog jezika su prevodili što god su vidjeli riječ po riječ bez poruke (razumijevanja). Oni koji su kasnije vidjeli ove prijevode se nisu usuđivali da upotrijebe riječi u prijevodima u drugim značenjima, osim u njihovom bukvalnom smislu. Ovo je sve dovelo do mnogih bezplodnih i praznih diskusija, pogrešnih i nelogičnih teorija, i potpuno nerazumljivih, nevjerovatnih i bizarnih doktrina.

Oko stotinu godina nakon Isa alejhisselama se u svakoj državi pojavilo drukčije vjerovanje, i drukčija sekta sa drukčijim Jevanđeljem. Fanatici ovih sekti su, da bi raširili svoju sektu, i opovrgli druge, kada su pravili rukopise Biblije, umetali izvjesne riječi koje su odgovarale njihovim ciljevima. Ovo je dovelo do nastanka toliko različitih kopija jevanđelja, i toliko rasprava među hrišćanima, da je samo nikejski sabor poništio i odbacio pedeset raznih kopija jevanđelja koja su hrišćani upotrebljavali. Dakle, nijedan od postojeća četiri jevanđelja nije dokument (nema dokaznu moć). Međutim, pošto se hrišćansko vjerovanje temelji na ova četiri jevanđelja, i mi ćemo takođe bazirati naše argumente, sa ciljem da ubijedimo hrišćane, na osnovama njihovih svjedočenja.

Tevrat (Tora) je dio Biblije (**Kitab-i mukaddes**a) koji se zove **Stari zavjet** (**Ahd-i atik**). On u sebi ne sadrži nijedan dokaz za ovu hrišćansku doktrinu trojstva. [Ovo priznaju i izvjesni sveštenici sa kojima smo se sreli.] Najjači dokaz (trojstva) u Jevanđelju po Ivanu, koje je najsumnjivije i najkomplikovanije, se sastoji iz samo nekoliko dvosmislenih izjava u detaljima koji postoje i u drugim Jevanđeljima.

Na primjer:

Oni zaključuju njegovu božanstvenost iz dvadeset trećeg stiha osmog poglavlja Jevanđelja po Ivanu gdje Isa alejhisselam kaže, "Vi ste od ovoga svijeta, ja nijesam od ovoga svijeta." (Ivan 8, 23) Oni ovo objašnjavaju, da bi Isau alejhisselam pripisali božanstvenost (uluhijjet, ilahluk), kao, "On je sišao s

neba i uzeo ljudsko tijelo." Značenje ovog stiha je, "Vi ste zauzeti ovosvjetskim vezama a ja nisam." Ova izjava se ne može nikako protumačiti kao božanstvenost. Pored toga, ovo jevanđelje u sebi sadrži stihove koji su potpuno suprotni ovom stihu.

Devetnaesti stih petnaestog poglavlja Jevanđelja po Ivanu kaže, "a kako nijeste od svijeta, nego vas ja od svijeta izbrah." (Ivan 15, 19) Šesnaesti i osamnaesti stih sedamnaestog poglavlja kaže, "Od svijeta nijesu, kao ni ja što nijesam od svijeta." (Ivan 17, 16) "Kao što si ti mene poslao u svijet, i ja njih poslah u svijet." (Ivan 17, 18) Ovaj stih direktno kontrira dvadeset trećem stihu koji kaže, "Ja nijesam od ovoga svijeta." (Ivan 8, 23)

Isa alejhisselam u ovim stihovima smatra da je on ravan njegovim apostolima. Riječi, "Vi ste od ovog svijeta" znače, "Vi žudite za ovim svijetom." Ovakav figurativni govor i idiomi se upotrebljavaju u svakom jeziku. (I naš, bosanski jezik, ih je pun.) S druge strane, u arapskom jeziku imaju izrazi kao što su, ibn-ul-vakt (sin vremena), ebul vakt (otac vremena), ebna-i zaman (sinovi vremena) i ebna-i-sebil (sinovi načina). [Vrijeme i način nemaju sina. Ovo su sve samo simbolični izrazi.]

Još jedan dokaz koji hrišćani iznose, u svojim nastojanjima da potvrde trojstvo, jeste trideseti stih desetog poglavlja Jevanđelja po Ivanu. Ovaj stih navodi da je Isa alejhisselam rekao, "Ja i Otac smo jedno." (Ivan 10, 30) Takođe se ni ove riječi ne mogu protumačiti ni kao božanstvo ni kao identitet. Jer, ako pretpostavimo da je to Isa alejhisselam zaista rekao, on je to rekao dok je bio ljudsko biće i posjednik nefsa. U tom slućaju ujedinjavanje s Allahom je nemoguće. [Hrišćani koji iznose ovaj stih kao dokaz da dokažu Isaovu alejhisselam božanstvenost trebaju da nastave s čitanjem i da vide šta slijedi iza toga stiha. U tridesetom i narednim stihovima Jevanđelja po Ivanu piše: "Ja i moj otac jedno smo. A čivuti opet uzeše kamenje da ga ubiju. Isus im odgovori: Mnoga vam dobra djela pokazah od Oca svog; za koje od onih djela bacate kamenje na me? Odgovoriše mu čivuti govoreći: 'Za dobro djelo ne bacamo kamenje na te, nego za kufr, što ti, koji si čovjek, sebe Allahom praviš.' Isus im odgovori: 'Ne stoji li napisano u zakonu vašem: Ja rekoh: vi ste bogovi (ilah-i)? Ako naziva bogovima (ilah-ima) one kojima je riječ Allahova poslata, i pismo se ne može pokvariti; Kako vi govorite onome kojega Otac posveti i posla na svijet da čini kufr na Allaha zato što rekoh: ja sam sin Allahov? Ako ne radim djela moga Oca ne vjerujte mi. Ali ako ih radim, vjerujte djelima iako meni ne vjerujete: da znate i vjerujete da je Otac u meni i ja u njemu!' Tada opet gledahu da ga uhvate; ali im se izmače iz ruku." (Ivan 10, 30-39) Oni koji su lično vidjeli Isa alejhisselama nisu govorili da je on bog. Naprotiv, oni su htjeli da ga ubiju zbog njegovih figurativnih riječi. Isa alejhisselam -- za kog hrišćani kažu da je bog, koji stvara, i koji je uvijek prisutan, i koji će uvijek i vječno postojati -- bježi od jevreja. ***Kakav je to (bog i) stvaralac koji bježi od svojih stvorenja?***

Kada Isa alejhisselam kaže u trideset četvrtom stihu "Vi ste bogovi", da dokaže svoju izjavu "Ja i Otac smo jedno" -- tu ima još jedna stvar. U fusnoti

kopije jevanđelja kojeg mi posjedujemo piše da je ovo takođe i šesti stih osamdeset drugog Psalma (poglavlja Zebura) u Starom zavjetu. U psalmima nakon ovog stiha slijedi sljedeće, "Vi ste sinovi Najuzvišenijeg." Prema bukvalnom značenju ovog stiha i Isaove alejhisselam izjave, ljudi -- kojima se on obratio sa riječima "Vi ste bogovi" -- su postali pored Isa alejhisselama bogovi. Pitamo se: Da li ih je ikada ijedan hrišćanin prihvatio kao bogove? ***Hrišćani, koji iznose Isaovu alejhisselam izjavu "Ja i Otac smo jedno", da dokažu njegov uluhijjet, njegov ilahluk (tj. njegovu božanstvenost), odbacuju bogove koji su izjavljeni u produžetku razgovora i tako postaju griješnici i odmetnici koji se ne slažu sa Isa alejhisselamom -- za kog oni vjeruju da je bog***. Da li bog laže? Ako upitamo hrišćane zašto oni ne prihvataju i ovaj dio, oni će nam reći, "To je figurativni govor. Njegove riječi, 'Vi ste bogovi' se ne smiju bukvalno shvatiti." Ako ih upitamo, "Zar nisu i riječi 'Ja i Otac smo jedno' figurativni govor?" oni će nam odgovoriti, "Gospodin Isa (efendi Isa) ima uluhijjet, ilahluk. To je osnovna doktrina hrišćanstva."] Jedan drugi zaključak koji hrišćani izvode iz ovih riječi Jevanđelja po Ivanu je, "Isus Hrist (Mesija) nije samo savršeno ljudsko biće (tj. insan-i kamil) već i savršen bog (tj. kamil ilah)." Međutim, pošto se ljudske karakteristike ne mogu odvojiti od čovjeka, ne može biti ni govora o stvarnom jedinstvu čovjeka i boga. Šta više, Isa alejhisselam ovaj izraz ne upotrebljava samo za sebe već čak i za svoje apostole.

U dvadeset prvom stihu sedamnaestog poglavlja Jevanđelja po Ivanu piše, "Oče što si u meni i ja u tebi; da i oni nama jedno budu." (Ivan 17, 21) "I slavu koju si mi dao ja dadoh njima, da budu jedno kao mi što smo jedno ... I da pozna svijet da si me ti poslao i da si imao ljubav k njima kao i k meni što si ljubav imao." (Ivan 17, 22-23) Riječi "da budu jedno" u ovim stihovima znače "da se oni striktno pokoravju vjerskim zapovijedima i da čine pobožna djela." Kada to znamo neće nam ni na pamet pasti nikakva božanstvenost.

Još jedan dokument koji hrišćani uzimaju kao svoj dokaz za trojstvo je sljedeća epizoda koja se nalazi u osmom i devetom stihu četrnaestog poglavlja Jevanđelja po Ivanu: Reče mu Filip: "Gospode! Pokaži nam Oca, i biće nam dosta." Isus mu reče, "Toliko sam vrijeme s vama i nijesi me poznao, Filipe? Koji viđe mene, viđe Oca. Pa kako ti veliš, 'Pokaži nam Oca?'" (Ivan 14, 8-9)

Ovaj njihov argument je pogrešan iz dva razloga.

***Prvo*:** Allah dželle-šanuhu se ne može vidjeti na ovom svijetu. To je činjenica koju i hrišćani priznaju. U stvari, ovo viđenja (ili ma'rifet) je protumačeno kao "znanje" u uvodu knjige **Izhar-ul-hak**.

***Drugo*:** Znati Mesiju ne znači "Znati ga fizički." Hrišćani stoga zaključuju da *"znati Mesiju"* znači *"znati ga u njegovoj božanstvenosti i otjelovjenju"*. Ovaj zaključak je obavezan po hrišćanima koji vjeruju u trojstvo. Međutim, ni ovaj zaključak takođe nije ispravan. Jer, zaključak ne smije biti u kontradikciji sa logičkim dokazima i autentičnim pripovijedanjima. Ovaj zaključak je suprotan logičnom dokazu. Jer, kako smo ranije spomenuli Isa alejhisselam je držao apostole sebi ravnim.

Kako nas istoričari uče doktrina o tri hipostaze ili tri bića ili trojstvo nije ništa novo. To je jedno vjerovanje koje je usvojeno iz mnogobožačkih kultova. Kako se broj bogova povećavao, da privuče pažnju neukog stanovništva i pobudi osjećanja budnosti u njima, ugledne ličnosti mnogobožačkih zajednica su poredale bogove po njihovoj superiornosti, postavljajući jedne od njih kao poglavare a druge kao njihove potčinjene. Oni su međusobno potajno odlučili da održavaju ovaj poredak. Zerdušt (Zoroaster ili Zaratustra), [osnivač medžusija (vatropoklonika, obožavalaca vatre), temeljnog vjerskog sistema u drevnoj Perziji] je odabrao dva njihova idola, Ormuzda i Ahrimana, kao dva bića, i osnovao novi sistem vjerovanja koji se bazira na čudnom konfliktu između Ormuzda -- boga svjetla i dobrote, i Ahrimana -- boga duša, mračnjaštva, i zla. [Fariseji i dan danas slijede ovu pokvarenu vjeru. Oni čitaju Zoroasterovu knjigu Zend-Avesta.]

Veliki alim Indije, Mazhar Džan-i Džanan, ovako piše u svom četrnaestom pismu, "Brahmanizam (hinduizam) je prvobitno bio nebeska vjera. On je kasnije pokvaren." Brahmani su prvi upotrijebili ovaj izraz, tri hipostaze (hipostaza=biće, osnova, suština, bit), trojstvo.

[Ovu ideju je ispravnije nazvati filozofijom ili doktrinom nego vjerom. Ova ideja (trojstva) je osnovana sedam stotina godina prije Isa alejhisselama unakazivanjem i sakaćenjem nebeske vjere. Brahma je bio uzrok ovog osakaćivanja. Na sankritskom jeziku Brahma znači sveta riječ. Ovaj izraz se upotrebljava i u hrišćanstvu za Isa alejhisselama. Kada upitamo hrišćane o Isa alejhisselamovoj božanstvenosti njihov prvi odgovor su neki stihovi iz prvog poglavlja Jevanđelja po Ivanu. Evo tih stihova: "U početku bješe riječ, i riječ bješe u Boga, i Bog bješe riječ," (Ivan 1, 1) i, "I riječ postade tijelo i useli se u nas puno blagodati i istine; i vidjesmo slavu njegovu, slavu, kao jedinorodnoga od oca." (Ivan 1, 14) Potpuno isto kao i u brahmanizmu (hinduizmu).] Isto tako, i članovi brahmanske kaste vjeruju u boga (ilah) koji se ostvario u imenu **Brahma**. Prema njihovoj doktrini je najviši i vječno ćuteći bog istinska i prava bit svega. Ali ovaj bog obavlja svoj posao kroz druga dva boga (koji se zovu) **Višnu** i **Siva**. Oni kažu da su oni jedan bog koji se manifestuje u trojstvu.

Brahma je po brahmanima stvaralac i ovog svijeta i svega drugog. On sve stvara. Njegov simbol je Sunce. Višnu je razum. On je bog koji sve štiti. On vlada sadašnjim vremenom. Njegov simbol je voda. Siva je bog života i smrti. On kontroliše naše i buduće vrijeme. Njegove odgovornosti su pravednost i osveta. Njegov simbol je vatra. [Brahmani vjeruju da njihov bog Višnu živi na nebu. Drugi bogovi izvještavaju Višnu da su se na zemlji pojavili izvjesni šejtani, i da su uznemirili red i tišinu, i da se on stoga mora roditi otjelovljen na zemlji i kazniti te šejtane i demone. Višnu je prihvatio ovu sugestiju. Da bi očistio zemlju od šejtana i demona on se otjelovio kao **krišna**, ratnik, kojeg je rodila djevica iz ratničke famelije. Djevica je unaprijed usnila o ovom. Krišna je naučio svoje znanje za šezdeset i četiri dana. On je radio kao čobanin. On je putovao nadaleko i naširoko. On je manifestovao čuda gdje god se pojavio. Kada su to brahmani vidjeli oni su ga prihvatili kao božanstvo, koje

je sišlo u ljudskom obliku na zemlju. Brahmanski kaluđeri pripovijedaju mnoge mitove o Krišni.

Isto tako i budisti vjeruju da je Buda bog. Buda je, po budistima, živio na nebu prije silaska na zemlju. On je tražio mjesto gdje će se pojaviti na zemlji i na kraju je odlučio da se rodi kao član Sudhodana familije. Mit se ovako nastavlja: Njegova majka je dok je postila, zaspala na krovu palaće i usnila san. U snu joj se prikazao bijeli slon koji silazi s neba i oko sebe emituje svijetle krugove. On je, na njeno veliko iznenađenje, ušao u njenu matericu s njene desne slabine. Pred Budino rođenje su viđeni mnogi znaci. Njegova majka izlazi iz grada i rađa pod drvetom svoga sina. Budizam je prepun stvari koje razum i logika nikada ne mogu prihvatiti. Trojstvo, koje je kredo u brahmanizmu, budizmu, i hrišćanstvu, je isto. Ovdje ćemo nabrojati neke od njihovih sličnosti kao što su, ulazak boga u djevicu, njen porod, i vjerovanje ljudi da su oni božanstva:

1-Isa alejhisselam je po hrišćanima umro i onda, tri dana nakon smrti, proživio (uskrsnuo ili vaskrsnuo). Isto tako je i krišna proživio nakon svoje smrti i popeo se na nebo.

2-Isa alejhisselam je proživio iz groba a Buda iz mrtvačkog kovčega (sa tabuta).

3-Isa alejhisselam je ranije rekao da će biti ubijen, spasio je duše u tamnici, odnosno paklu, i sjeo je nakon proživljenja iz groba na Allahovu desnu stranu. Buda je rekao da će se povući sa svijeta i otići u Nirvanu. [**Nirvana** u budističkoj filozofiji: "ugasnuće", stanje vječitog i blaženog mira koje se nalazi s one strane svijeta svijesti i individualnog življenja. Do ovog stanja se dolazi potpunim ugasnućem svoga "ja" i volje za životom, tj. potpunim oslobađanjem duha od materije; u docnijem budizmu: blaženi život u nekom Budinom svijetu punom sjaja i velelepnosti.]

4-Isa alejhisselam je, kada je uzašao na nebo, preuzeo dužnost i počeo s kontrolom nad svim stvarima u univerzumu. Isto tako je i Buda uspostavio na nebu sultanat i gospodarenje nad univerzumom.

5-Jevanđelja jednoglasno nabrajaju Isaove alejhisselama očeve do Davida (Davuda alejhisselam), kojeg nazivaju Prvi melik (kralj, vladar). Isto tako i Budin rodoslov počinje s Mekavamatom, prvim vladarom.

Trojstvo i tenasuh (metempsihoza) nisu postojali samo u Indijskim vjerama već takođe i u drevnim egipatskim vjerama. [**Metempsihoza** -- seljenje duše iz jednog tijela u drugo poslije smrti. Vjera u metempsihozu bila je raširena kod Hindusa i Egipćana i ona sačinjava sastavni dio budističke, orfističke, Pitagorejske, Platonove, Plotinove, Empedoklove i drugih filozofija.] **Amonra** je glavno božanstvo starih Egipćana. Njegov simbol je sunce. Vjerovalo se da je on svojom voljom i govorom stvorio ovaj svijet. **Oziris** je njihov drugi bog i njegov pomagač. Oziris je došao na zemlju. On je podlegao raznim nevoljama i bio je ubijen. On je proživio i popeo se na nebo uz pomoć njihovog trećeg boga **Izisa**. Oziris je tako postao bog mrtvih. U drevnom Egiptu

se vjerovalo da su kraljevi ili faraoni Amonraovi (sunčevi) sinovi. Stari Egipćani su vjerovali da oni, koji umru, idu Ozirisu na polaganje računa (hesab)]

Osnivač ove doktrine na zapadu, koja se bazira na tri hipostaze, je filozof Time (Timeios). On je živio u gradu Lokres, nekih pet stotina godina prije Isa alejhisselama. On je bio Pitagorin učenik. On je od njega naučio ovu doktrinu o tri hipostaze (bića, osnove). [Pitagora je rođen 580. godine stare ere na otoku Samos. Priča se da je umro u Metaponti 500. godine stare ere. O datumima njegovog rođenja i smrti postoje drukčija pripovijedanja. On je u mladosti došao u Italiju, u grad Kroton. Odatle je putovao u razna mjesta, zadržavajući se u Egiptu i na Bliskom istoku. On je za vrijeme svog boravka u Egiptu stekao obimno znanje o starim egipatskim vjerama i kultovima. On je od Egipćana naučio i prihvatio metempsihozu i vjerovanje u tri boga. On je u Egiptu također naučio i geometriju. Teorema koja je danas poznata pod imenom "Pitagorina teorema" je u to vrijeme već bila bila dobro poznata i upotrebljavana u Egiptu. Ona (dijelovi znanja kao što je ova teorema) je došla u Egipat iz Vavilonije, koja je u to vrijeme bila jako napredna u astronomiji (ilm-i nudžum), matematici i astrologiji. Vavilonci su ove nauke naučili od Poslanika Idrisa, alejhisselam. [Ime ovog velikog Pejgambera se spominje u Kur'ani kerimu. Hrišćanski učenjaci uglavnom poistovjećuju njegovo ime s Enokom.] Pitagora je otišao u Vaviloniju gdje ih je dobro naučio. On je, kada se vratio u grad Kroton, otvorio školu i osnovao novi način, ili novu školu, koja se zvala po njemu. Njegovi kaluđeri su o njemu izmislili mnoge mitove i tvrdili su da je on poslanik. Neki od njih su čak rekli i to da je on bog.

Pitagora je rekao da su brojevi bit postojanja. On je vjerovao da su brojevi od jedan do deset sveti. On je vjerovao da su brojevi jedan, dva, i tri, tri suštine i srž. Pitagorovci tvrde da je broj jedan neosporiv, i vječni izvor svemira, i, prema tome, prva hipoteza. Po njima je broj dva žena i kroz koju je postao sav svijet. Ona je druga hipoteza. Broj tri je treća hipostaza koja predstavlja vječno trojstvo univerzuma. Oni tvrde da su ove tri hipostaze suština svijeta i kosmosa. Na primjer, oni kažu da su tijelo, život, i duša, bit svemira. Oni kažu da se vasiona sastoji iz tri svijeta, odnosno, svijeta prirode, čovjeka, i boga. Po pitagorovcima, pošto je sve napravljeno u trojkama, stvaranje započinje iz trojstva koje je sastavljeno iz stvaralačke želje, toka zvijezda, i stalno poboljšavajućeg svemira. Knjiga **La Pensee Grecque**, koju je napisao Gomprez, opširno govori o Pitagorinim brojevima i drugim filozofskim pogledima. Po Pitagori, prva hipostaza, odnosno bog -- koji je svemoguć -- se ne može razumom shvatiti. Pitagorovci ne jedu meso zato što vjeruju da su duše vječne [besmrtne] i da se duše mrtvih sele u životinje. Time, istaknuti Pitagorin učenik, je slijedio put svoga učitelja.]

Time ovako kaže u svojoj knjizi **Ruh-ul-alem**: "Prvo, stvorenja imaju vječni idealni uzor (fikr-i misal-i daimi) koji je prva riječ, prva hipostaza, koji je duhovni a ne materijalni, i koja se prema tome ne može shvatiti razumom. Drugi stepen je madde-i gajr-i muntazime, koji je druga izgovorena riječ, druga hipostaza. Iza ovoga dolazi treći stepen, sin to jest značenje svijeta, koji je treća

hipostaza. Sav kosmos se sastoji iz ove tri klase. Sin je htio da napravi divnog boga pa je napravio boga koji je stvorenje." Ove izjave, iako su komplikovane i nerazumljive, su doprle do Platona. [Postoji i predaja koje kaže da je Time bio jedan od Platonovih učitelja zato što je Platon rekao da je njegov veliki učitelj, Sokrat, bio zajedno sa Timeom na jednom skupu. Time je imao tri rada. Oni su **Matematika**, **Pitagorin život** i **Bit kosmosa** (Ruh-ul-alem). Dva su izgubljena. Njegova knjiga **Bit kosmosa**, koja nije izgubljena, je zadala filozofima veliki posao zato što između ideje koja je izvedena iz prvih šest poglavlja ove knjige i Platonovog govora o Timeu (Timaeusu, Timeiosu) nema velike razlike.]

Platon je modifikovao Timeovu ideju. Platon je predložio postojanje trojice bogova. On je rekao:

Prvi bog je Otac. On je najviši i stvaralac i otac druga dva boga. On je prva hipostaza.

Drugi bog je osnovni, vidljivi bog, Očev predstavnik (vezir). On je nazvan Logos što znači riječ, shvatanje.

Treći bog je kosmos.

Po Platonu su značenja [ideje] bit postojanja. [Platonova ideja se odnosi na, i znači, postojanje, koncepcija, prototip. Ona u platonizmu znači nepromjenjiv vječno postojeći uzorak od kojeg su sve klase bića samo nesavršene kopije. Platon dijeli kosmos na dva svijeta. Prvi svijet je svijet koji se može osjetiti i opaziti, svijet ćula. Drugi je stvarni svijet, svijet ideja. Dok je stvarni svijet, ili svijet ideja, vječan, svijet ćula se stalno mijenja.] Postojanje ideja ne ovisi o našem razumu i zamišljanju. One postoje u nematerijalnom životu koji je specifičan za njih. Platon upućuje svaku stvarnost, tj. ideju, višim stvarnostima. Ovako se sve stvarnosti i ideje upućuju JEDNOJ apsolutnoj stvarnosti. Ova JEDNA apsolutna stvarnost -- *dobro* -- je bog. Druge velike ideje ili stvarnosti su pod njegovom komandom. Niže ideje su -- *zlo* -- i one su đavo. I druge niže ideje su pod njegovom komandom.

[Platon je rekao da je Otac bog, otac kosmosa, onaj kog on prihvata (vjeruje) kao JEDNOG i koji u sebe uključuje ideje, i kog on naziva "dobro", i za koga vjeruje da je identičan sa bogom koji se kreće i živi. Ovo je prva hipostaza (biće ili uknum). Otac bog, to jest jedinstvo ideja, je stvorio duh koji je dao materiji njen sistematski red i koji je sasvim drukčiji od materije. To je očev sin. Ovaj duh je biće koje je posrednik između stvaraoca i stvorenja. On je druga hipostaza.

Platon kao i drugi stari grčki filozofi, kao što su Pitagora i Time, su naučili ove svoje poglede i opservacije o duhu -- kojeg su nazvali "druga hipostaza" -- iz knjiga poslanika Adema i Šita (Šisa) alejhimesselam i od vjerskih učenjaka koji su čitali i znali te knjige. Oni su onda iskrivili ove poglede pokušavajući da ih objasne svojim nedovoljnim znanjem i kratkom pameću. Plato kaže u svom "Menon govoru" da je duša vječna, da je došla na zemlju više puta, i da je vidjela sve na ovom *dunjaluku* (opipljivom svijetu) i na *ahiretu* (budućem, onom, neopipljivom svijetu). On u svom "Phaidros govoru" dijeli dušu na tri dijela: Prvi

dio je razum koji je naklonjen idejama. Drugi i treći dio su dijelovi koji se odnose na težnje i osjećaje. Jedan od njih slijedi razum i vodi dobru, to jest bogu, dok drugi teži zlim tjelesnim željama.] Leš ili tijelo je tamnica u koju je duša bačena nakon njenog preliminarnog boravka u bestjelesnom svijetu ideja. [Ovako je nastalo čovječanstvo koje je napravljeno od duše i tijela.] Cilj morala je oslobađanje duše iz okova koji je drže svezanu u tamnici tijela. Seframk kaže da je sticanje vrlina i savršenstva put sticanja sreće. Platon kaže, "U vrlini je potpuno savršenstvo sreće. Vrlina i savršenstvo su zdravlje, spas, i ravnoteža duše. Da bi postigli sreću dovoljno nam je samo da nastojimo da steknemo vrlinu, i da ne razmišljamo o ovosvjetskim prednostima i žudnjama za onosvjetskim nagradama.

Prema filozofiji stoičke škole (**revakijjun**), "Samo je dobročinstvo vrlina i samo je zlo grijeh. Zdravlje, bolest, bogatstvo, siromaštvo, pa čak i život i smrt, nisu ni dobri ni zli. Do čovjeka je da ih napravi dobrim ili lošim. Čovjek mora vjerovati u Allahovo dželle-šanuhu predodređenje, odnosno u sudbinu, i predati svoju volju Allahovoj dželle-šanuhu volji. Čovječanstvo je kao stado. Njegov pastir je zdrav razum (akl-i umumi), to jest logos, koji je stvaralačka snaga prirode. Svi ljudi su braća. Njihov zajednički otac je zoz ili bog. Zoz je duša svog kosmosa. On je jedan i vječan (kadim). Drugi bogovi su njegovi dijelovi. [**Revakijjun** (ili stoicizam) je filozofija koju je osnovao filozof Zenon. Ovu filozofiju slijede neki grčki filozofi.]

Sljedbenici **išrakijjun** filozofske misli uključuju mir i milost do te mjere da kažu da se onaj, ko učini nekom dobro, bolje osjeća od onog kome je učinio to dobro. [Ovaj pravac u filozofiji se zove ilumizam. **Ilumizam** je produžetak pitagorizma i platonizma. Ploin je osnivač neoplatonizma. On je usvojio Platonovu teoriju o idejama.]

Riječi, "Okus davanja je veći od okusa uzimanja," koje se nalazi u današnjim jevanđeljima i koje se pripisuje Isau alejhisselam su identične s osnovnim principom išrakijjunske filozofije. [To znači da stoici i iluministi predstavljaju i prikazuju činjenice koje su preuzeli iz vjerskih knjiga i od vjerskih učenjaka kao svoje poglede i pronalaske. Veliki učenjak islama imam-i Muhammed Gazali rahmetullahi alejh [preselio na ahiret 504./1111. g.n.e.] u svojim knjigama **El-munkizu mineddalal** i **Tehafut-ul-felasife** ovo detaljno objašnjava i izlaže.

Filozofska škola koju je Platon osnovao je živjela zajedno sa svojim principima sedam ili osam stoljeća. Pogledi ove filozofije su se raširili dalje od Italije. Oni su imali u trećem stoljeću najdramatičniji uticaj na aleksandrijsku školu.] Kada se Isa alejhisselam pojavio Platonova doktrina o tri hipostaze, kao i njegovi drugi filozofski pogledi, su se već bili uvukli u aleksandrijsku školu u kojoj su bili podučavani. U stvari, čak je i Philo, čuveni židovski učenjak toga vremena, želio da uvede ovu doktrinu trojstva i u principe Musaove alejhisselam vjere. Želeći to, on je rekao, "Tevrat kaže da je svijet stvoren za šest dana. To je tačno jer je tri pola od šest. Broj dva je jedna trećina od šest. Ovaj broj je i muškog i ženskog roda. Bog je oženio razum i razumom dobio sina. Taj sin je svijet."

Philo je nazvao ovaj svijet i anđele (meleke) kelima-i ilahijja. To je bio efekat Platonove filozofije. [Platonizam, koji je kasnije nazvan neoplatonizam, je zadao najjači udarac nazaretskoj ili Isaovoj vjeri. Drugim riječima, treće stoljeće nove ere (hrišćanske ere), dok je neoplatonizam bio na vrhuncu svoje moći, je bilo istovremeno i period u kom je hrišćanstvo bilo vjera Rimske Imperije. Pristaše te filozofije su pokvarile ovu vjeru jedinstva (tevhida) koja se bazira na Allahovom dželle-šanuhu postojanju i jedinstvu i Isaovom alejhisselam poslanstvu. U ovu vjeru je takođe kasnije ubačena i idolatrija. Sv. Augustin, koji je živio u četvrtom stoljeću naše ere (354.-430.), je pokušao da preobrati Platona u hrišćanstvo -- da ga hristijanizira. Augustinovi pogledi o Bogu, duši, i kosmosu -- koje on predlaže u svojoj knjizi **de Trinite** -- koju je napisao sa ciljem da dokaže trojstvo, su identični sa Platonovom filozofijom. On je upotrijebio Platonovu izjavu *"Razum, želja i osjećanje sačinjavaju ljudsko biće"* kao svjedoka za dokaz trojstva i rekao, *"Iako tri osobe u trojstvu izgledaju različito one sačinjavaju jednog Boga."* On potvrđuje da su Platon i njegovi učenici shvatili pravoga Boga. On upotrebljava Platonove filozofske ideje kao oslonac i dokazuje da je "Riječ" stvaralac i da je Isa alejhisselam "Riječ". Augustin kojeg hrišćani poštuju i prihvataju kao sveca potvrđuje da hrišćanski temelji, kao što su trojstvo, dobro, i zlo, postoje u svim egzaktnim identitetima u Platonovoj filozofiji. On, povrh toga, citira Platonove poglede kao dokument za dokaz trojstva. Pogledi osobe koja je umrla tri stotine i pedeset (350) godina prije nove ere su istovjetni sa osnovnim temeljima hrišćanstva. Teško pitanje za hrišćane da odgovore. Ovo podudaranje pokazuje da je Platon bio suvremenik Isaa alejhisselam. I to je istina. Ova istina je objašnjena u dvije stotine šezdeset i šestom (266) pismu knjige **Mektubat** koju je napisao veliki učenjaka islama, imam-i Rabbbani Ahmed Faruki rahmetullahi alejh. [Imam-i Rabbbani je 1034./1624. g.n.e. preselio na ahiret u gradu Serhend u Indiji.]

Nadalje, Toma Akvinski, jedan od crkvenih ličnosti dvanaestog stoljeća nove ere, je pokušao da dokaže hrišćanske principe, a posebno trojstvo, Aristotelovom filozofijom. A Aristotel je bio Platonov učenik. Pošto obim ove naše knjiga ne dozvoljava mi u njoj ne možemo spomenuti sve crkvene svece koji su bili odani branioci Platonove i Aristotelove filozofije. Ali, mi ćemo se ipak dotaći jedne osvjetljavajuće činjenice koja će dati našim čitaocima jedno realnije stanje stvari po ovom pitanju. Suprotstavljanje Platonovoj i Aristotelovoj filozofiji ili njeno ne prihvatanje ili čak i najmanje kontriranje toj filozofiji su crkveni tribunali (sudovi) tokom cijelog srednjeg vijeka, pa čak i nakon ostvarivanja renesanse u Evropi, uzvraćali smrtnom kaznom koja se zvala inkvizicija. [Inkvizicija je, kao naročita papina ustanova, vladala u svim zemljama zapadne Evrope. Naročito je po zlu poznata inkvizicija u Španiji, gdje je *auto da fe* progutao hiljade nevinih žrtava.] Pitamo se kako ovo objašnjavaju današnji hrišćani, trinitarci? Sigurno je da su filozofije Platona (**platonizam**), revakijjuna (**stoicizam**), išrakijjuna (**gnosticizam**), kao i filozofije drugih grčkih škola imale odlučujuće uloge u formiranju principa hrišćanstva. Ovo je detaljno i sa

dokazima objašnjeno u knjizi koja se zove **The Influence of Greek Ideas on Christianity** a koju je napisao Dr. Edwin Hatch.]

Kako se razumije iz prethodnih izjava, koncepti, kao što su, čišćenje kalba od zlih osobina, sticanje sreće usvajanjem lijepih moralnih navika, pomirenje sa sudbinom, posjedovanje uzdanje u Allaha dželle-šanuhu (tevekkula), prihvatanje ljudskih bića sinovima i djecom Allaha dželle-šanuhu, kao i prihvatanje Allaha dželle-šanuhu kao zajedničkog oca sviju, ne pripadaju isključivo jevanđeljima. O njima se, stotinama godina prije jevanđelja, raspravljalo među grčkim filozofima [pa su ih, pošto su ih podučavali Pejgamberi božanskih vjera, razni filozofi pokušali objasniti na razne načine.] Sigurno je da izjave, koje se odnose na trojstvo, nisu postojale u ranijim božanskim vjerama niti u originalnim kopijama jevanđelja nego su ih izmislili grčki filozofi, i kasnije, nakon širenja hrišćanstva u Grčkoj i Aleksandriji, ubacili u jevanđelja koja su napisana.

Isa alejhisselam je rođen u mjestu u kom su stanovnici živjeli po principima Musaove alejhisselam vjere. Isa alejhisselam je sve do svog uzlaska [tj. do vremena kada ga je Allah dželle-šanuhu živog uzdigao na nebo] radio sve po Musaovom alejhisselam zakonu (šerijatu). Isa alejhisselam se sa Izraelćanima pridržavao zapovijedi koje su im bile dodijeljene. Isa alejhisselam je u sinagogama propovijedao i podučavao temelje Tore (Tevrata, Mojsijevog zakonika). Onima, koji su se udaljili od Musaove alejhisselam vjere, je pripovijedao Musaovu alejhisselam vjeru i učio ih načinima pridržavanja onako kako ta vjera propisuje. Isa alejhisselam je pazio one Izraelćane koji su se strogo pridržavali te vjere. Jahja alejhisselam (Ivan krstitelj) je krstio u rijeci Jordanu i njega i druge jevreje. [Rijeka Jordan se nalazi u Palestini. Ona je duga 250 kilometara.] Isa alejhisselam je, kada je bio rođen, bio osunnećen (obrezan). ***On nije nikog krstio, postio je, i nije jeo svinjetinu***. On **NIJE** rekao, *"Allah je ušao u mene. Ja sam Allahov ezeli (iz vječnosti u prošlosti) i ebedi (vječno u budućnosti) sin. Ja imam dvije prirode, tj. ja sam savršeno ljudsko biće i Allahov sin, tj. božanstvo."* On **NIJE** rekao, *"Sveti duh (Ruh-ul kuds) radi po očevim i mojim zapovijedima. Vjerujte u tri božanstva, tj. Oca, Sina, i Svetog duha."* On **JESTE** rekao, "Ja sam došao da ispunim Musaov (Mojsijev), alejhisselam, zakonik a ne da ga pokvarim." ***Sve knjige istorija su saglasne da među Nazarećanima nije bilo trojstva, ni za vrijeme Isa alejhisselama, ni za vrijeme njegovih apostola. Izraz "tri bića" (tri hipostaze, tri uknuma) se među hrišćanima pojavio tek pred kraj drugog vijeka nove ere.*** Oni koji su vjerovali u ovu doktrinu o tri bića su izvjesno vrijeme prikrivali ovo svoje vjerovanje od Isaovih alejhisselam sljedbenika (Nazarećana), jer je ova njihova doktrina bila u potpunoj suprotnosti sa vjerom koju je Isa alejhisselam propovijedao. Oni su potajno nastojali da ovo svoje vjerovanje raširе. U međuvremenu su pristalice trojstva [tri boga] izdale Jevanđelje po Ivanu i takozvane apostolske poslanice (tj. pisma), na primjer, Pavlove poslanice, koje su napisane kasnije, nakon apostola. To je izazvalo mnoge svađe, polemike, i razdor među Nazarećanima -- sljedbenicima Isa alejhisselama. I Nazarećani, koji su vjerovali da je Allahu dželle-šanuhu jedan

(unitarci), i oni koji su vjerovali u trojstvo (trinitarci), su se marljivo potrudili i pokušali da popularišu svoje vjerovanje i savladaju protivnika. Pisari i jedne i druge strane su svakodnevno pisali nova jevanđelja i bezbrojne pamflete i poslanice koje su se pripisivali apostolima. Na kraju su se svađe do te mjere pojačale da su izazvale da se hrišćanski svijet, početkom četvrtog stoljeća nove ere, podijeli na dvije velike skupine. U prvoj grupi su bili hrišćani koji su propovijedali da je Isa alejhisselam isto što i Allah, i da među njima nema razlike. Njihov vođa je bio istanbulski biskup (episkop) Atanasije. S druge strane, pripadnici druge grupe su svečano izjavili da je Isa alejhisselam najviši od svih stvorenja i da je Allahov dželle-šanuhu rob i Poslanik. Njihov vođa je monah (kaluđer) Arius (ili Arije) i Eusebius, biskup Nikomedije (Izmita). [Prije njih je antiohijski biskup, Junus Semmas, rekao da je Allah dželle-šanuhu jedan. Mnogi su se povratili na pravi put. Međutim, kasnije su popovi, pristalice trojstva, počeli da obožavaju tri boga i šire ovu doktrinu. Na ovaj način se broj sljedbenika trojstva povećao.] Sukobi između onih koji su vjerovali u trojstvo i onih koji su vjerovali da je Isa alejhisselam bio rob i Poslanik su izazvali duhovni nemir u narodu. S druge strane, državne afere se nisu mogle ispravno obavljati. Na osnovu svega ovoga, car Konstantin Veliki je odlučio da ovim neredima stane na kraj pa je 325. g.n.e. sazvao u Nikeji ekumenski sabor. [Nikejski sabor (koncil ili opšti vaseljenski crkveni sabor) je svesvjetski crkveni sabor koji je 325. godine sazvao Konstantin Veliki u vitinijskom gradu Nikeji radi rješavanja arijanskih raspri, svađa. Na njemu je arijanizam proglašen za jeres i donesen tzv. nikejski simbol vjere.] Ovom saboru je prisustvovalo eminentno sveštenstvo. Sljedbenici Atanasija su nakon dugih debata postali dominantni. Tri stotine sveštenika se složilo da je Isa alejhisselam jedinstveni Allahov sin, Allahov potomak, Allah od Allaha, svjetlo od svjetla, pravi Allah od istinskog Allaha. Sljedeće izjave su uzete, i parafrazirane, iz dvadeset trećeg poglavlja osme knjige istorije koja se zove **Nisfur**, i petog toma istorije **Barunijus**. Ove knjige podnose izvještaj Nikejskog sabora: "Dva člana skupa, dva biskupa, Karizamet i Mizunijus, su umrla za vrijeme debata između Arijevaca i Atanasijevaca. Kada se sabor završio oni su proživjeli u svojim grobovima, i potpisali napisanu odluku sabora, i opet ponovo umrli." U ta vremena, kada je bilo lako perom oživjeti mrtve, čak su i crkveni istoričari -- od kojih se očekivalo da budu povjerljivi -- podlijezali žarkom pripovijedanju ovakvih laži. Oni su se, ubacivanjem u nazaretsku (Isaovu) vjeru mnoštva drugih sličnih čudnosti, vrtili oko ovih ismijavanja, da bi, da tako kažemo, popularisali jednu ovaku vjeru kao istinu.

[Arijus je na kraju Nikejskog sabora -- uz pomoć Atanasija i Aleksandra, aleksandrijskog biskupa -- bio proklet i proglašen nevjernikom (kafirom). Arius je rođen 270. g.n.e. u Aleksandriji. [Postoji i predaja koja kaže da je on rođen u Bengaziju]. On je živio još nekoliko godina nakon njegove osude (proklinjanja). U međuvremenu mu je posredstvom Eusebiusa, nikomedijskog biskupa, i prinudom cara Konstantina, bilo oprošteno. Njega je, čije je sada ime bilo Arijan, car Konstantin Veliki pozvao u Carigrad (Istanbul). On je, usprkos velikih prepreka od strane biskupa Aleksandra skoro savladao trinitarce, kada je, 336.

g.n.e. iznenada umro od velikih bolova. Poslije njegove smrti se njegova sekta puno raširila. Ovu sektu je zvanično prihvatio i zaštitio nasljednik cara Konstantina, njegov sin Konstancije i njegovi nasljednici.

Atanasije je rođen 296. g.n.e. u Aleksandriji. On je bio čuven po svojim pogledima trojstva koje je on predložio 325. g.n.e na Nikejskom saboru. On je 326. godine postao aleksandrijski biskup. On se strastveno borio protiv Arijeve sekte, i činjenice da je Isa alejhisselam ljudsko biće i Poslanik. Njega su Arijevi sljedbenici osudili 335. g.n.e na saboru koji je održan u gradu Suru. On je četiri godine kasnije, na rimskom saboru, ponovo postao biskup. On je umro u Aleksandriji 373. g.n.e. On je napisao knjigu protiv Arianizma. Dan sv. Atanasija se proslavlja 2. maja.]

Prema zapisniku Nikejskog sabora u tom stoljeću je svugdje bilo mnogo kopija jevanđelja. Bilo je nemoguće reći koja su ispravne a koje nisu. Sabor je diskutovao o pedeset četiri kopije jevanđelja. Sveštenici koji su tu bili prisutni su, kada su pročitali ove kopije jevanđelja, uvidjeli da pedeset jevanđelja nema osnove. Oni su odbacili ovih pedeset jevanđelja. Odlučeno je da su četiri kopije originali i da su ostala jevanđelja pokvarena. Od tada [325. g.n.e.] se ne priznaje nijedna druga kopija jevanđelja osim ove četiri [Matej, Marko, Luka, Ivan (Jovan)]. Sve druge kopije koje su postojale su bile uništene. Saboru je prisustvovalo preko dvije hiljade sveštenika. Većina prisutnih se saglasila sa Arijem i vjerovala je da je Allah dželle-šanuhu jedan i da je Isa alejhisselam samo Njegov rob i Poslanik (Resul). Ali, pošto je Atanasije bio carigradski biskup, većina biskupa se [iz straha da ne izgubi položaj] pridružila Atanasiju. Iako vjerske stvari zahtijevaju najveću pažnju i najdublju analizu i objašnjavanja ispravnih odgovora, sveštenici su, iz straha da ne izgube položaj, ostavili Arija i njegove sljedbenike da izgube. Arije je nakon ovog bio ekskomuniciran. Atanasije je kasnije bio svrgnut s položaja biskupstva a Arije je bio pozvan u Carigrad. [Međutim, on je kako smo prije naveli umro prije dolaska u Carigrad (Istanbul). Car Konstantin Veliki je već ranije primio Arijevu sektu.] Poslije smrti cara Konstantina su između Atanasijevaca i Arijevaca 337. g.n.e. izbili ozbiljni konflikti. Arijevci su nakon ove sve gungule ispali kao pobjednici. Arinizam je dugo vremena bio puno nadmoćniji. Atanasijevci su kasnije postali dominantniji. Oni su podvrgli Arijevce raznim mučenjima i proganjanjima.

[Prema knjizi **Kamus-ul-a'lam**, "Car Teodosije (takođe poznat i kao Flavius Theodosius) je bio potpuno zabranio Arianizam. On je naredio da se Arijevci poubijaju."]

Doktrina trojstva je osnovana, i usvojena, na Nikejskom (vaseljenom ili svesvjetskom) saboru. **Ruh-ul-kuds** (Sveti duh) je još uvijek bio neizvjesno pitanje. Trebalo je isto tako uvesti i Sveti duh. Tako je, takođe, i to pitanje bilo riješeno na saboru koji je održan 381. g.n.e. u Carigradu. Odlukama koje su usvojene na Nikejskom saboru je dodato sljedeće načelo, "Sveti duh je takođe Allah koga moramo voljeti. [On ima istu bit kao i otac i sin.] On izvršava sinovu naredbu. On se mora zajedno sa sinom obožavati." Kasnije je rimska crkva unaprijedila ovaj koncept i rekla da Sveti duh izvršava očeve naredbe pa je s

toga osnovno načelo, "Sveti duh izvršava naredbe i Oca i sina." Ovu odluku je 440. g.n.e. prvo potvrdilo španjolsko sveštenstvo a onda i sabor koji je održan 674./1274. g.n.e u Lionu.

Nakon što su ovako odlučili o Svetom duhu došao je red na hazreti Merjemu (Mariju). Sabor koji se 431. g.n.e. sastao u Efezu je odlučio da je ona zaista Allahova majka, i da, prema tome, Isa alejhisselam otjelovljuje u jednoj osobi dvije prirode -- ljudsku i božiju. Carigradski patrijarh Nestorijus koji je bio prisutan na saboru je predložio da se hazreti Merjema nazove "Majka Isusa Hrista" (Majka Mesije Isaa), što mu je donijelo čuveni nadimak Juda Iskariot.

[Nestorijus je bio sirijski sveštenik. Njega je imenovao carigradski patrijarh Teodosije II. On je bio izuzetno okrutan prema Arijevcima. On je palio kuće u kojima su se Arijevci sastajali zajedno sa njihovim ukućanima. On se protivio izrazu "božija majka=Theotokos" koji je značio hazreti Merjem. On je znao jednog monaha kojem je mogao vjerovati. Taj monah se zvao Anastazius. On je živio u Antiohiji. On je pozvao ovog monaha u Carigrad i rekao mu da svugdje propovijeda. Anastasius je govorio, "Neka niko ne naziva Merjemu (Mariju) Allahovom majkom zato što je ona bila ljudsko biće. Ljudsko biće ne može roditi Allaha." Njegovi govori su razdražili njegove protivnike, sveštenika Kirila (Kyrillos, Cyril) i njegove pristalice. Kiril je obavijestio o ovom papu Celestina I. Papa, koji je već bio ljubomoran na Nestorijusev veliki uticaj, i ogorčen zato što nije pitan za njegovo mišljenje o hazreti Merjem, je sazvao 430. g.n.e. sabor na kom je izdao odluku da je hazreti Merjem "Allahova majka," i zaprijetio Nestorijusu ekskomunikacijom. Ovaj događaj je još više pojačao uznemirenost. Shodno tome, 431. g.n.e. se održao Efeški sabor na kom je prisustvovalo nekoliko čuvenih sveštenika. Sveštenik Kiril i njegove kolege su tražili od Nestorijusa da protumači i objasni misli crkve zvane Theotokos. Kasnije je crkva jednoglasnom odlukom 159 biskupa ekskomunicirala i proklela i Nestorijusa i njegovo vjerovanje Nestorijus je protjerivan u razna mjesta. On je na kraju, 451. g.n.e., umro u pustinji gornjeg Egipta koja se zove Velika oaza.

Nestorijus je imao tri tvrdnje:

1 - Isa alejhisselam otjelovljuje dvije jasno različite osobe: Riječ, odnosno boga, i ljudsko biće.

2 - Ove dvije karakteristike se ne ujedinjuju fizički. Njihovo ujedinjenje je bestjelesno.

3 - Hazreti Merjema je majka Isusa, ljudskog bića, a ne boga (Riječi).

Hrišćanska sekta koju je Nestorijus osnovao se zove nestorijanizam. Danas većina nestorijanaca živi u Siriji.

Dakle, načela i najvažnije vjerske principe, za koje protestanti i drugi hrišćani tvrde da su "min indillah" [poslani od Allaha], je osnovala jedna grupa koja se sastojala od par stotina sveštenika. Ovi sveštenici su mogli slobodno izabrati ili odbaciti teoriju koja je predložena kao vjersko načelo. Oni su tu teoriju mogli promijeniti ili prekrojiti onako kako su mislili da bi ona trebala biti u njihovoj vjeri. ***Na ovaj način je hrišćanstvo postalo vjera koju niko ko ima zdrav razum ne može prihvatiti***. Ovo je razlog zašto se mnogi

visokoobrazovani Evropljani i naučnici odriču hrišćanstva. Velika većina njih je počašćena islamom. Molimo vas da pogledate našu knjigu **Why Did They Become Muslims** koja je dostupna od Izdavačke kuće **Hakikat Kitabevi**, Fatih, Istanbul, Turska.]

Nakon ovih grčenja se pojavilo i pitanje je li dozvoljeno obožavati slike, idole, kipove, i kumire, zato što Musaova alejhisselam vjera zabranjuje obožavanje slika i kipova. Dakle, u ranim danima Isaove vjere su svi apostoli i njihovi učenici izbjegavali obožavanje kipova i slika. [Hrišćanstvo se raširilo po evropskim zemljama kao što su Italija i Engleska.] Pošto su stanovnici ovih država prvobitno bili neznabošci oni su bili naklonjeni obožavanju idola. [Oni su imali kipa i kumira za svakog boga u kog su vjerovali. Među njima je bila najsavršenija umjetnost izrada kipova, skulptura.] Kako se hrišćanstvo širilo po ovim zemljama izvjesni sveštenici su dali dozvolu da se [lažne] slike, koje su napravljene i koje se pripisuju hazreti Merjem, mogu duboko poštovati i obožavati. Nastale su svađe i prepirke zato što su se ovom suprotstavljala druga hrišćanska društva, koja su rekla da je to nesravnjivo sa suštinom vjere. Meteži su trajali do 787. g.n.e. U 171./787. godini je na Nikejskom saboru odlučeno da se ove slike i ikone [koje lažno predstavljaju Isa alejhisselama i hazreti Merjemu] trebaju obožavati. S druge strane, oni, koji nisu odobravali poštovanje i obožavanje ovih slika i kipova [ikona], se nisu prećutno složili sa ovom odlukom. Neslaganja i sukobi su se nastavili sve do 842. godine, kada su car Mihajlo (Mikhael) i njegova majka sazvali sabor u Carigradu. Na ovom saboru je zaključeno da je poštivanje i obožavanje idola, ikona [kipova, statua], i slika, je jedan od osnovnih činova vjerovanja i molitve (ibadeta). Proglašeno je da je svako -- ko se protivi ovoj praksi obožavanja slika, idola, i kumira -- jeretik.

[Rimska crkva se sve od momenta kada je Rimska Imperija usvojila hrišćanstvo ponosila činjenicom da su Petar i Pavle bili ubijeni u Rimu, i hvalila da je ona jezgro cijelog hrišćanstva.] Istočno-pravoslavna crkva (ortodoksna crkva) se 446./1054. godine oslobodila od jarma rimske crkve i postala pionir u osnivanju nove sekte koja se potpuno razlikovala od rimokatoličke crkve. Ortodoksna i rimska crkva se ne slažu u mnogim osnovnim principima. Na primjer, pravoslavci ne priznaju papinu duhovnu poziciju. Oni odbacuju ideju da je on Isaov alejhisselam i Petrov predstavnik. Oni ne vjeruju da Sveti duh izvršava naređenja i Oca i sina. Oni ne priznaju stepen i'rada na ovom svijetu. Oni se pričešćuju hljebom koji je napravljen od kiselog tijesta. Njihovi sveštenici se žene. Mržnja pravoslavaca prema papstvu i njegovom dosljednom razjedinjavanju je bio dovoljno jak alarm koji je probudio pape iz njihove ravnodušnosti (gafleta). Ali, oni su bili previše uobraženi (gurur) i arogantni (kibir) da nauče lekciju. Štaviše, papina arogancija, uobraženost, apatija, i indiferentnost kardinala su se čak i povećavali. Tako je 923./1517. g.n.e. ponikao protestantizam, drugo odvajanje od rimokatoličke crkve. Papa Liyman X (Julius II) je 1510. g.n.e., slijedeći stari običaj, dao dužnosti ispovijedanja njemačkog naroda dominikanskim sveštenicima. Ova naklonost je opržila augustijske sveštenike. Oni su izabrali katoličkog sveštenika Lutera za svog

vođu. [Martin Luter je bio Nijemac. On je rođen 1483. g.n.e. u Eislebenu gdje je 953./1546. godine i umro. Luter je odbio papino ispovijedanje i saslušavanje i predložio 95 principa koji su oblikovali protestantska načela. Većina njemačkih vladara je slijedila Lutera. Protestantizam, kakvog ga je Luter osnovao, priznaje samo jevanđelja. On ne priznaje ni papu. On odbacuje stvari kao što su, potpuno odustajanje od svijeta, zabranu ženidbe sveštenika, i ispovijedanje.

Izvjesno vrijeme nakon Lutera je došao Kalvin. On je uveo izvjesne reforme u protestantizam. On je osnovao jednu potpuno novu sektu. [Jean Calvin je Francuz. On je rođen 1509. g.n.e. Umro je 1564. godine u Ženevi.] Sekta koju je on osnovao se naziva **kalvinizam**. U ovoj sekti nema mjesta za očito (zahir) obožavanje (ibadet). U njoj nema papstva, biskupstva, i sveštenstva. Kalvinisti ne vjeruju da je kiseli hljeb koji jedu na pričešću isto što i Isaovo alejhisselam tijelo. Oni su odobrili obožavanje prošlih hrišćanskih svetaca [naročito apostola]. Oni potpuno oslobađaju čovjeka od njegove djelomične volje (irade-i džuz'ijje) i vjeruju da je već određeno hoćemo li ići u raj ili u pakao.

Sekte koje su osnovali Luter i Kalvin su se kasnije podijelile na razne podgrupe. Danas u Njemačkoj i Engleskoj ima najmanje pet stotina raznih hrišćanskih sekti koje nose ime protestantizma.

Kako nam ovi istorijski detalji pokazuju, današnja hrišćanska načela kao što su trojstvo i tri hipostaze, obožavanje koje se odnosi samo na kalb i dušu (batin ibadet), i, shodno tome, neobožavanje onako kako nam pokazuju jasne (zahir) zapovijedi jevanđelja, nisu istinite i pouzdane biblijske zapovijedi. Ova načela su nešto što su sveštenici i crkveni skupovi, iz raznih sumnji i razloga, kasnije napravili i osnovali. Između katolika i protestanata su nastale velike kontradikcije u osnovnim vjerovanjima hrišćanstva, kao što su, **pričešće** (**iša-i Rabbbani**), papino predstavljanje (hilafet) Isa alejhisselama i Petra, svetost prethodnih svetaca, to jest apostola, razne dijete i gozbe, izmišljene slike hazreti Merjeme s Isaom alejhisselam u naručju, obožavanje portreta i ikona, sveštenička opraštanje grijeha, i prodaja mjesta u raju [za izvjesnu sumu novaca]. Njihovo razilaženje je došlo do te mjere da, prema svakoj grupi, svaka druga grupa zaslužuje pakao. S druge strane, prema izvjesnim drugim sveštenicima, što vjeruju i protestanti i katolici, obje grupe su u pravu u svojim izjavama jer je tvrdnja zasluge pakla -- koju svaka grupa pripisuje drugoj grupi -- inspiracija Svetog duha. [Drugim riječima obje grupe zaslužuju pakao -- i katolici i protestanti.]

Nesuglasicama o tri hipostaze, koje su započele dvije stotine pedeset godina poslije početka hrišćanstva, i koje se među raznim crkvama nastavljaju do današnjih dana, nema broja. Uprkos svemu tome sve hrišćanske sekte se slažu po pitanju doktrine da je bog suština koja je sastavljena iz tri hipostaze (Oca, sina, i Svetog duha). Svaka sekta ima drukčije vjerovanje o prirodi ove tri suštine, o prirodi njihovog jedinstva, i njihovom međusobnom odnosu. Jedni misle da se pod pojmom tri bića (tri hipostaze ili tri osnove) misli na tri atributa jedne bitne osobe a ne na tri različite osobe. Drugi misle da se hipostaza logos (ilm, znanje) ujedinila s Hristovim (Mesijinim) tijelom i da je to bilo kao savršeno

ujedinjavanje vina i vode. Pripadnici melekaijje (melchite ili melkite) sekte -- hrišćanska crkva u Siriji -- vjeruju da je ono bilo kao sunčevo obasijavanje kristala. Nestorijanci vjeruju da je bog postao krv i meso i postao Mesija. Ja'kubijje sekta (monophysites) vjeruje da se bog pojavio u ljudskom biću. Ovo pojavljivanje je kao pojavljivanje meleka (anđela) u ljudskom obliku. Prema drugim sektama, bog se ujedinio s ljudskim bićem na način kao što se duša ujedinila s tijelom. Na ovaj način su, u Isaovu alejhisselam [nazaretsku] vjeru, ubačene stvari koje razum i logika ne mogu nikad prihvatiti. Alimi nauke o kelamu, i oni koji imaju razum, su dokazali da su ova sva vjerovanja netačna. Oni koji hoće da znaju više o ovom se mogu obratiti knjigama ovih učenjaka. Pošto protestanti nisu bili u stanju da dadnu odgovore na odgovore i zamjerke koje su im upućene u nauci kelama oni nisu imali drugog načina nego da kažu, *"Ovo je jedna od božijih tajni koje ljudski razum ne može shvatiti."* Ne treba se ni pomenuti kolika je vrijednost jednog ovakvog odgovora u očima razboritih ljudi.

Izvjesni istaknuti protestanti kažu, usprkos ovim svim činjenicama, da Kur'ani kerim [haša] nije istinita nebeska knjiga zato što on u sebi nema doktrine trojstva. Ovo je slično slučaju narkomana koji je došao u zlataru da kupi hašiša. Kada mu prodavac kaže da oni ne prodaju hašiš već nakit i drago kamenje narkoman mu kaže, "Ti onda nisi pravi trgovac." Ova protestantska izjava nema vrijednosti isto kao što ni njihove druge riječi nemaju vrijednosti.

Zapažamo da hrišćanski misionari počinju da sistematski šire među muslimanima ovu svoju doktrinu trojstva. Mi, nažalost, vidimo da su oni prevarili neke neuke muslimane. Oni, na primjer, naročito kada hoće da disciplinuju i zastraše djecu, pokazuju prstom prema nebu i kažu, otac Allah i djed Allah, kao da je Allahu dželle-šanuhu na nebu. U Kur'ani kerimu, u suri **Ihlas**, je jasno rečeno da se Allah dželle-šanuhu ne smije nikada nazivati otac i djed. Allah dželle-šanuhu nije rođen i nije postao. On nije otac, sin, djed, i nije na jednom izvjesnom mjestu. Allah dželle-šanuhu nije na nebu. Allah dželle-šanuhu je sveprisutan i svemoćan. On je posjednik i vladar svega. Vjerovanje da je Isa alejhisselam otišao na nebo, i sjeo na njegovu desnu stranu, i da je Allahu dželle-šanuhu na nebu je doktrina koja je kasnije ubačena u hrišćanstvo. Mi muslimani moramo biti jako oprezni u ovim stvarima. Mi se moramo suzdržati od riječi i djela koja mogu oštetiti, pa čak i uništiti naše vjerovanje (iman). Mi moramo naučiti našu djecu i rodbinu šta je iman (ispravno vjerovanje) a šta kufr (nevjerstvo), koje riječi i djela izazivaju kufr, i pomoći im da se sačuvaju od tih djela i riječi. Mi im ne smijemo dozvoliti da gledaju televizijske programe i filmove koji propagiraju hrišćanstvo, niti im smijemo dozvoliti da čitaju knjige iste prirode. Mi se moramo ježiti i drhtati od straha da nam se iman -- naše najdragocjenije imanje -- ne ošteti. Mi moramo podučavati našu djecu našu svetu (aziz) vjeru u njenoj originalnoj čistoći, upravo onako kako su nam je naši preci dali na amanet, koji su, da bi je sačuvali, za nju žrtvovali svoju krv i živote. Mi moramo istrenirati i obrazovati omladinu koja vjeruje i koja će zaštititi ovu

vjeru i, koja će kada treba, za nju položiti svoje živote. Mi moramo samo ovakvoj omladini koja vjeruje predati našu vjeru na emanet.

Mi ćemo, prije nego što završimo naše predavanje o trojstvu, iznijeti podatke o Pavlu koji je u hrišćanstvu prihvaćen kao jedan od najvećih svetaca. Pavle je imao najistaknutiju ulogu u rastavljanju hrišćanstva i judaizma, i pretvaranju hrišćanstva u vjeru koja je pomiješana sa grčkim elementima i idolatrijom. H.G. Wells piše na stotinu dvadeset i devetoj i stotinu i tridesetoj stranici svoje knjige **A Short History of the World** da je Pavle najistaknutija figura u osnivanju hrišćanstva. Njegov opis Pavla se može parafrazirati na sljedeći način, "Ovaj čovjek nije nikada vidio Isa alejhisselama niti je ikada čuo njegove propovijedi. [Pošto je on bio jevrej iz Tarsusa] njegovo prvobitno ime je bilo Savle. On je prešao na hrišćanstvo i promijenio svoje ime u Pavle. On je bio jako zainteresovan za vjerske trendove njegovog vremena. On je savršeno znao judaizam, mitraizam, i sve ostale vjerske i filozofske škole Aleksandrije. On je ubacio u hrišćansko vjerovanje mnoge filozofske i vjerske izraze i principe koji su za njih specifični. On se pretvarao da se bori da raširi put, Isaovu alejhisselam vjeru, koja se zvala anđeoski put nebesa (melekut nebesa) koji Allahu dželle-šanuhu voli zato što vodi u raj. On nije priznao da je Isa alejhisselam kao mesiju koji je obećan židovima. On ga je, umjesto toga, smatrao žrtvom čija je smrt iskup za spas čovječanstva. Ovo vjerovanje je niklo iz idolopokloničkih, paganskih, kultova u kojim je spas čovječanstva ovisan o ljudskoj žrtvi."

Pošto je Pavle bio ogorčeni neprijatelj Nazarećana on je oko sebe okupio horde skitnica sa kojim je u Izraelu napadao na kuće Nazarećana, izvlačio sve one koje unutra zatekao napolje, i zatvarao ih sve u tamnice, i ljude i žene. On je zatražio od jevrejskih Rabbina da mu napišu ovlašćenje u kom mu se dozvoljava da zatvara Nazarećane koji su živjeli u Damasku i susjednim gradovima, i da ih odvodi u Jerusalim. Rabbini su mu dali to ovlašćenje.

Raznovrsna proganjanja, mučenja, pokolji i svi drugi napori jevreja, da spriječe širenje nazaretske vjere, su bili uzaludni. Luka kaže u devetom poglavlju Djela apostolskih, "A Savle još dišući prijetnjom i smrću na učenike Gospodnje pristupi k poglavaru svešteničkome, i izmoli u njega poslanice za sinagoge u Damasku, ako koga nađe od ovoga puta, i ljudi i žene, svezane da dovede u Jerusalim. A kad bijaše na putu i dođe blizu Damaska u jedan put obasja ga svjetlost s neba, i padnuvši na zemlju ču glas gdje mu govori: Savle! Savle! Zašto me progoniš? A on reče: 'Ko si ti Gospode?' A Gospod reče: 'Ja sam Isus kojega ti progoniš,'" (Djela 9, 1-5) Nakon ovih stihova Luka pripovijeda kako je glas rekao izvjesnom apostolu (Ananiju) da će Pavle pridonijeti velike usluge nazaretskoj vjeri. Onda je Pavle izjavio svoj prelazak na nazaretsku vjeru. On je promijenio svoje ime sa Savle na Pavle. On se pretvarao da je on tobože vatreni pobornik Isaove alejhisselam vjere te je tako započeo da iznutra mijenja i oskrnavljuje nazaretsku vjeru, koju nije mogao da uništi uz pomoć raznih proganjanja i ugnjetavanja. On je gdje god je dolazio govorio da mu je Isa alejhisselam dao dužnost da uputi nazaretskoj vjeri one koji nisu jevreji. On je započeo s kvarenjem vjerovanja i molitvi (ibadeta) Nazarećana. Apostoli i drugi

Nazarećani su do toga vremena slijedili Musaov alejhisselam šerijat (Mojsijev zakonik) i molili se (ibadetili) onako kako to taj zakonik zapovijeda. Pavle je rekao da je ubijanje Isaa alejhisselam na krstu [kako to hrišćani vjeruju] poništilo Mojsijev zakonik, to jest, on više nije bio na snazi. Pavle je rekao da je od tog momenta spas svoga naroda ovisan o vjerovanju u Isusa sina Božijeg. On zove Isa alejhisselama i Božiji sin i Poslanik. On je izdržao Petra, Isaovog alejhisselam najistaknutijeg apostola. Petar, koji je stalno bio s Isaom alejhisselam, je govorio da nazaretska vjera nije poništila judaizam već da ga je usavršila. Petar je kao dokaz za to iznijeo Isaovu alejhisselam izjavu, "Ne mislite da sam ja došao da ukinem Zakon ili Proroke! Nijesam došao da ukinem već da ispunim." (Matej 5, 17) Pavle je dozvolio Nazarećanima da jedu i piju svakakva jela i pića i odustanu od mnogih obreda (ibadeta) kao što je sunet (obrezivanje). Ova činjenica je jasno napisana u Novom zavjetu. Pavle ovako kaže u sedmom stihu drugog poglavlja njegovog pisma Galaćanima, "Nego nasuprot doznavši da je meni povjereno pripovijedanje jevanđelja u neobrezanima, kao Petru u obrezanima, ..." (Galaćanima 2, 7) To znači: Isa alejhisselam je, dok je bio na ovom svijetu, nagovijestio svom drugu Petru naređenje obrezivanja (sunneta) i rekao mu da je to zapovijed Biblije. Petar je slijedio ovu zapovijed. On ju je podučavao svakome ko je primio nazaretsku vjeru. To i Pavle takođe potvrđuje, da je to Petar tako radio. Ali, kada je Isa alejhisselam napustio ovaj svijet, Pavle je to promijenio.

Neko, ko se zove Pavle, ko nije nikad ni vidio Isa alejhisselama, dolazi i odbacuje Isaove alejhisselam zapovijedi, koje prenosi neko drugi, ko ga je vidio, i ko je stalno bio sa Isa alejhisselamom. On kaže u svom pismu da je Petar, prvi nasljednik Isa alejhisselama, bio sa još dvojicom apostola, Jakovom i Ivanom, koji su takođe čuli da je Isa alejhisselam naredio obrezivanje (sunnet). Pavle kaže da mu se Isa alejhisselam nakon njegovog uzlaska na nebo pokazao i zabranio obrezivanje. Kasnije, svi hrišćani usvajaju ove Pavlove riječi kao vjersku zapovijed. S druge strane, izričita zapovijed -- koju su svi apostoli, koji su lično uživo vidjeli Isa alejhisselama i bili njegovi drugovi, jednoglasno prenijeli -- se odbacuje. Dakle, jedan čovjek (koji čak nije ni vidio Isa alejhisselama) kaže i tvrdi da je u snu ili na javi nadahnut i ta njegova tvrdnja se prihvata i izvršava kao vjersko načelo. Kako je razumna baza za hrišćanstvo: Ona je ovisna o izvještaju koji je (navodno) nadahnut od Isa alejhisselama!

Dr. Morton Scott Enslin kaže da je Pavlovo vjerovanje potpuno drukčije od Isaovog alejhisselam vjerovanja. Njegovo nabrajanje stvari na stotinu osamdeset i drugoj stranici u drugom dijelu njegove knjige **Christian Beginnings** se može ovako parafrazirati:

"Znamo bez sumnje da se hrišćanstvo, koje je Pavle osnovao, puno razlikuje od nazaretske vjere koju je Isa alejhisselam propovijedao. Pavle i njegove kolege su, zato što su pogrešno protumačili jevanđelje, kasnije bili oštro osuđeni. Unutrašnje značenje pokreta "**vratite se Isusu**" znači "**bježite od Pavla**". Mnogi stari Nazarećani i jevreji su se pridružili ovom pokretu i ukorili Pavla. Ali ovaj pokret nije puno urodio plodom. Da je Isa alejhisselam vidio šta

se sve radilo pedeset četiri godine nakon njegovog odlaska s ovog svijeta po crkvama grada Korinta on bi rekao, 'Je li ovo rezultat mojih napora i mojih pozivanja po Galileji?' Da Pavle nije učinio sve promjene koje je učinio u nazaretskoj vjeri hrišćanstva ne bi ni bilo." [Korint je ime grada u Grčkoj]. Pavle ne samo da je napravio raskorak između jevreja i hrišćana i hrišćanstvo jednom neiskrenom vjerom, i Isa alejhisselama bogom spasiocem, već je takođe izazvao i prokletstvo Musaovog alejhisselam šerijata (Mojsijevog zakonika). Ovo je u potpunoj suprotnosti s propisom -- kako to piše u jevanđeljima [na primjer, Matej 5, 19] -- da se u zakonu ne smije ni jedno slovo promijeniti.

Hrišćanstvo koje je Pavle osnovao se raširilo po raznim zemljama. Ono je bilo prihvaćeno i od strane jevrejskih zajednica i od strane nejevrejskih, idolopokloničkih, nacija. To se desilo zato što je Pavle doveo hrišćanstvo vrlo blizu paganizma. Razaranje mesdžida Aksa u Jerusalemu i evakuacija pravih Nazarećana koji su tu živjeli, u sedmoj godini nove ere, je zadalo nazaretskoj vjeri takav udarac da se ona od njega nije više nikad ni oporavila.

Ima tu još jedna činjenica koja je vrijedna pažnje. Pavle se nije slagao sa većinom apostola. On se često svađao sa njima. Pavle se suprotstavljao Petru kojeg svi hrišćani nazivaju najvećim svecom hrišćanstva. On je to izjavio u jedanaestom stihu drugog poglavlja njegovog pisma Galaćanima. On u trinaestom stihu optužuje Barnabasa da je nasjeo na licemjerstvo. Pa ipak, on je više volio Barnabasa od svih apostola. Prema zadnjem dijelu petnaestog poglavlja Djela apostolskih Barnabas je predložio da oni (Pavle i Barnabas) odu da posjete Nazarećane u drugim gradovima, i da sa njima povedu Ivana, ali je to Pavle odbio. To je izazvalo strahovitu svađu između Barnabasa i Pavla koja se završila u Pavlovom napuštanju Barnabasa.

Pobliže ispitivanje Pavlovog života nam jasno otkriva njegove česte napore da napsuje, omalovaži, i protivuriječi apostolima. Mnogi hrišćanski sveštenici gledaju na Pavla kao na osnivača hrišćanstva zato što su, prema tim sveštenicima, Isa alejhisselam i njegovi apostoli u odnosu na vjerovanje i molitvu pristalice judaizma, odnosno Musaovog alejhisselam zakona. Pavle je to oštro osudio i kritikovao. On je razdvojio judaizam i hrišćanstvo i odbacio sve jevrejske obrede (ibadete). Tako je nastala jedna vjera koja je potpuno drukčija od apostolskih učenja. Ova vjera je bila sasvim strana nazaretskoj vjeri koju je apostol Petar nastojao propovijedati. I dok nas sveštenici optužuju radi našeg iznošenja ovih podataka, i da su naše optužbe lažne, oni priznaju Pavla kao hrišćanskog sveca. U stvari, Pavlova pisma, koja se nalaze u posljednjem dijelu Novog zavjeta, su sastavni dio Biblije. Lukina Knjiga Djela apostolskih je Pavlova biografija. Kada sastavimo ovu Pavlovu biografiju i Pavlova pisma i uporedimo ih sa četiri jevanđelja vidićemo da taj dio Svete knjige veći. Hrišćanstvo je u suštini ono što je Pavle napisao u svojim pismima. Primjeri ovih vjerovanja su: "Posljedice Ademovog alejhisselam jedenja zabranjenog voća su grijeh i smrt za tijelo i dušu. Svi ljudi, potomci Adema alejhisselam, su došli na ovaj svijet uprljani ovim originalnim grijehom. Bog je poslao narodu dio svoje biti, svog jedinog sina, i tako ga spasio od njihovog grijeha koji datira od vremena Adema

alejhisselam." Mi smo razgovarali o ovom sa jednim sveštenikomi, i upitali ga, "Da je Bog poslao ranije Svog jedinog sina milioni ljudi bi bili očišćeni od prljavštine ovog urođenog prvog grijeha, i došli bi čisti na svijet. Zar to nije bilo bolje?" Sveštenik je rekao, *"Onda se ne bi ispunila Isusova Hristova božanstvenost i ne bi se cijenila njegova vrijednost."* Ovaj svještenikov odgovor nas je podsjetio na kontradikciju. Hrišćani s jedne strane kažu kako oni puno cijene Isusovu vrijednost a s druge strane vjeruju "da je on otišao u pakao". Mi smo ga upitali o tome. On je to porekao. Mi smo mu onda pokazali nekoliko paragrafa iz Novog zavjeta koje nam je jedan drugi sveštenik pokazao i rekao da su oni dokaz za to. On ih je pročitao. Ali on na njih **nije mogao odgovoriti**. On je dugo razmišljao. Na kraju je rekao da je on samo biskupov zamjenik i da ne razumije dobro turski jezik. Onda je rekao, *"Taj stih je alegorija (medžaz)."* Mi smo tada shvatili da on, ako razumije jednu tako tehničku riječ kao što je medžaz, dobro zna turski jezik.

Pavle se osvetio Nazarećanima na taj način što je okrenuo nazaretsko hrišćanstvo, jednu istinitu vjeru, u jednu pokvarenu vjeru. Pa ipak, hrišćani ga još uvijek zovu apostol Pavle. Oni ga prihvataju kao jednog od najistaknutijih hrišćanskih svetaca. Hrišćani su izgradili svoja vjerska načela u vjerovanjima i obredima (ibadetima) na riječima jednog čovjeka koji nije nikada ni vidio Isa alejhisselama i koji nije nikada ni bio u njegovom prisustvu. I oni onda kažu da je to zadnja i najsavršenija vjera koju je Allah dželle-šanuhu poslao. Muslimani, s druge strane, koji su potpuno svjesni Pavlovih činova veleizdaje protiv nazaretske vjere, nazivaju one koji su tajanstveni i podmukli dvoličnjaci, "Pavle, zmija otrovnica."

"Zašto bi mi krivili sunce zato što slijepac ne vidi?"

Jedanaesto poglavlje

SVEŠTENIČKI NAPADI NA IBADETE ISLAMA I NJIHOVO OPOVRGAVANJE

Protestanti govore u drugom poglavlju knjige **Gada-ul-mulahazat** o oblicima obreda (ibadeta) u islamu i hrišćanstvu. Oni tamo nastoje da dokažu da je hrišćanstvo više i korisnije od islama. Po njima: *"Oblici obreda (ibadeta) u islamu su sastavljeni od jednog broja izvjesnih radnji i ponašanja na izvjesnim mjestima i u izvjesno vrijeme. S druge strane, hrišćanstvo se temelji na principima koji nas uče kako da ibadetimo dušom i srcem, kako da vjerujemo u spas, koji je umjesto površnih i formalnih ibadeta, kako da se usavršimo i očistimo naše srce od poroka i uljepšamo naš ahlak (narav, moralno ponašanje). Kur'ani kerim u sebi nema nijednog jasnog podatka da se odnosi na oprost griješniku koji vjeruje i koji se pokajao. Međutim, u Jevanđelju po Mateju, u dvadesetom i narednim stihovima prvog poglavlja, se kaže da se Josipu (Jusufu) Drvosječi u snu pokazao anđeo Gospodnji i da ga je obradovao vijestima da će Marija (Merjem) dobiti sina, i naredio mu, 'Nađeni mu ime Isus jer će on izbaviti svoj narod od grijeha njihovijeh.' Kur'ani kerim ne samo da ne priznaje da je Isa alejhisselam spasilac grešnika već to i čak i prikriva, i ponižava ga na nivo poslanstva, i poistovjećuje ga s drugim poslanicima (resulima). Kad bi čovjekov grijeh bio samo neznanje i griješenje njemu bi bilo dovoljno Poslanikovo vođenje (ili iršad). Međutim, kasniji dolazak učitelja ili poslanika [za izbavljanje ljudskih bića] nije bio dovoljan, jer je čovjek, pored ljudskih mana kao što su neukost i sklonost griješenju, po svojoj prirodi podložan prestupu i on je pod ropstvom šejtana što još i pojačava njegovu urođenu izopaćenost [što je posljedica iskonskog grijeha kojeg je Adem alejhisselam napravio]. Oslobađanje vječne ljudske duše od ropstva i bremena grijeha svakako zahtijeva dolazak spasioca. Dok nam Indžil najavljuje da čovječanstvo može samo biti spašeno žrtvovanjem mubarek krvi jednog i jedinog spasioca Isaa Mesiha (ili Mesije) od prljavštine griješenja i šejtanova iskušenja, Kur'ani kerim zanemaruje ovaj Isaov alejhisselam spasilački atribut i povezuje spas od griješenja ovisnim o izgovaranju kelime-i tevhid i kelime-i šehadet, i izvjesnom disciplinskom kaznom, i izvršavanjem vjerskih zapovijedi. Indžil -- koji pospješuje ljude da se iskreno pokaju od griješenja i da dobiju iman-i kamil, to jest, savršeno i besprijekorno vjerovanje, i da se zahvaljuju i veličaju Allaha dželle-šanuhu, koji može preokrenuti svako srce -- je,*

iskorijenjivanjem svih formi obreda i običaja koje su jevreji upražnjavali u doba Isa alejhisselama predstavio razumne i prihvatljive oblike obreda i vjerskih običaja. Pored toga Kur'ani kerim je obnovio spoljašnje i fizičke obrede i običaje jevrejstva koji su lišeni duhovnosti i daleko od savršenosti. Fizički ibadeti, kao što su namaz, abdest, istikbal kible [pravac, smijer, okretanje prema kibli], hadž i post nemaju uticaja na srce. Muhammedova alejhisselam vjera nije pogodna za svako društvo na svijetu pošto je teško i mukotrpno izvršavati ove obrede (ibadete). Ukratko, pošto Kur'ani kerim ne potvrđuje činjenicu da Allah dželle-šanuhu nije imao drugog izbora da oprosti Svojim grešnim robovima i da ih spasi od dosadnog šejtana osim da prospe krv Svoga jedinog sina, dokazuje da Allah dželle-šanuhu nije poslao Kur'ani kerim. Propisi Kur'ani kerima se odnose samo na fizičke ibadete; (u njemu) nema zapovijedi koje se odnose na prečišćavanje srca od mana i za poboljšanje morala (ahlaka). Zapovijedi Kur'ani kerima koje se zovu farzovi i vadžibi su nepotrebne."

ODGOVOR: Iz ovog prigovora sveštenika, autora knjige **Gada-ul-mulahazat**, i iz njegovih laži i kleveta, se jasno vidi da on nije nikad ni pročitao ni Kur'ani kerim ni knjige alima islama, da on nema ni pojma o islamu i da namjerno kleveće i laže Ovaj sveštenik povezuje Kur'ani kerim, koji je objavljen našem Poslaniku sallallahu alejhi ve sellem preko meleka Džebraila alejhisselam (arhanđela Gavrila), s knjigama koje se pripisuju Mateju, ili Ivanu, koje su izmislili i sastavili mnogobrojni anonimni sveštenici. On pisanjem svojih sofizama, koji su potpuno suprotni činjenicama, bezobrazno i drsko napada na islam. Ovaj sveštenik [i svi drugi sveštenici i sav svijet] mora znati da je Kur'ani kerim **Allahova dželle-šanuhu Riječ**. U njemu nema ljudskih laži i interpolacija. Kada bi u Kur'ani kerimu bilo laži, kao što su razna hrišćanska vjerovanja, da je Isa alejhisselam haša [da nas Allah dželle-šanuhu zaštiti od takvih riječi] Allahov sin, da Allah dželle-šanuhu nije imao drugog izbora (i načina) da oprostiti ljudima koje je stvorio grijehe, da ga je poslao preko hazreti Merjeme (što je činjenica), da ga je ostavio bespomoćnog u rukama nekolicine židova koji su ga mučili i šamarali kako su htjeli i na kraju razapeli na krstu, i da ga je na kraju prokleo i izgarao u džehennemu, to ne bi bila Allahova Riječ. On bi isto kao i današnja jevanđelja izgubio svojstvo Allahove Riječi. Štaviše, da je ovaj sveštenik pročitao barem koju knjigu tefsira i hadisi šerifa, i da se makar površno upoznao sa stilovima i stručnostima tih knjiga, on se ne bi ni usudio da predloži u svom argumentu dvosmislene izjave -- koje su izvađene iz Matejeve knjige, koja je puna umetaka i interpolacija -- kao dokaz protiv muslimana da je Isa alejhisselam bio spasilac za sve narode. On bi se -- da je razuman, i da, kako kaže u uvodu svoje knjige, ne želi da vrijeđa -- zabrinuo kada je vidio da u Kur'ani kerimu nema nikakvih besmislenih izjava kao u današnjim jevanđeljima. On se ne bi usudio reći, *"Kur'ani kerim prikriva podatak da je Isa alejhisselam spasilac cijeloga čovječanstva,"* kao da je to tobože neka činjenica koju Kur'ani kerim sakriva. Što se tiče izraza u Jevanđelju po Mateju, koji smo ranije spomenuli, riječ "spasilac", koja je tu upotrijebljena, nije upotrijebljena u svom pravom smislu.

[Kada se ova riječ upotrijebi u svom pravom smislu ona znači Allah dželle-šanuhu] Riječ "spasilac", koja se upotrebljava u jevanđeljima za Isa alejhisselama, je hiperbola koja označava pretjeranim značenjem da je on Poslanik i da će on na onom svijetu posredovati (činiti šefa'at) za grešnike iz svog ummeta i pomoći im da se spase. U stvari Isa alejhisselam je često govorio svojim drugovima (Ashabima) da on nije spasilac već ponizni rob, i da moć i vlast pripadaju samo Allahu dželle-šanuhu koji je vadžib-ul-vudžud, to jest, čije je postojanje neophodno potrebno i kome niko nije ni ravan ni sličan. Na primjer, u dvadeset trećem stihu dvadesetog poglavlja Jevanđelja po Mateju Isa alejhisselam je rekao Zebedovim sinovima, "...a i da sjedete s desne strane meni i s lijeve, ne mogu ja dati, nego kome je ugotovio Otac moj." (Matej 20, 23) S druge strane u tridesetom stihu petog poglavlja Jevanđelja po Ivanu se citira da je Isa aleisselam rekao, "Ja ne mogu ništa učiniti sam od sebe; kako čujem onako sudim, i sud je moj pravedan; jer ne traži volje svoje nego volju Oca koji me je poslao." (Ivan 5, 30) U dvadeset osmom stihu četrnaestog poglavlja Jevanđelja po Ivanu Isa alejhisselam kaže, "... jer je Otac moj veći od mene." (Ivan 14, 28) Ima li veće neukosti i bogohuljenja govoriti da je Isa alejhisselam, čije smo mi riječi gore naveli, "Allahov jedini sin, i, da je isto što i sam Allah, i da je proljevanjem svoje krvi iskupio grijehe"? Ako predpostavimo da je Allahov cilj bio da, kako to hrišćani tvrde, oprosti Svojim grešnim robovima, kakav je onda bio razlog da On prvo kroz majku stvori Svoga jedinoga sina, i da kroz njega u toku njegovog cijelog Poslanstva ispoljava mnoga čuda, i da onda dadne da, osim pet do deset poniznih privrženika, svi Izraelćani budu njegovi neprijatelji, i da on tu i tamo bježi u strahu, i da na kraju podlegne židovskoj hajci, i da nakon mnogobrojnih i raznih uvreda bude ubijen na krstu jaučući u bolovima, i da ga onda, poslije svega toga, tri dana sagorijeva i na razne načine muči u paklu? Koga se On plašio? Ako su sva ljudska bića po prirodi zadojena grijehom i pobunom, i ako im je zaista potreban jedan takav "spasilac", zašto je onda Allah dželle-šanuhu odugovlačio šest hiljada godina s njegovim slanjem? Zar nije bilo bolje da je On odmah poslao Ademu alejhisselam sina, Kabilovog mlađeg brata, i, pošto je bila sudbina da Kabil ubije nekog, on je mogao ubiti njegovog jedinstvenog sina i tako spasiti na milione i milione ljudi od pakla? Je li u skladu s milošću i pravdom najmilostivijeg od svih milostivih, Allahova dželle-šanuhu, da stavi hiljade i hiljade godina u pakao (džehennem), do dolaska Njegovog "jedinog sina" Isusa Hrista (Isaa Mesiha), i da muči tolike pobožne (salih) ljude među kojima je bilo i Poslanika koje je posjećivao sveti duh (ruh-ul-kuds), radi u njima urođenog (praiskonskog) grijeha [od dolaska Adema alejhisselam] iako oni nisu imali nikakvog udjela u tom grijehu? Ako se pod Ademovim alejhisselam "prvim" ili "praiskonskim grijehom" smatra zella jedenja zabranjenog voća, zar za to nije bila dovoljna kazna istjerivanja iz raja (dženneta)? [Zella nije grijeh. Poslanici nikada ne griješe! Riječ "**zelle**" znači ne uraditi nešto na najbolji mogući način. Zelle je nešto lijepo ali ne najljepše. Zelle su stvari koje je bolje ne uraditi, koje je bolje izostaviti. One nisu greška. Poslanici nikada ne prave greške!] Zar to nije bilo dovoljno? Kakav je udio njegovih potomaka u tom

grijehu? Koji drugi krivični zakon ili sistem pravde kažnjava sina zbog grijeha njegovog oca? Na ovoj zemlji je živjelo toliko varvarskih vladara. Ima li istorijskog dokaza koji nam kaže da je ijedan od njih kaznio novu generaciju zbog prekršaja starije generacije? Da li je Allah dželle-šanuhu, koji je najmilosniji od svih milostivih, haša, okrutniji od ovih svih nasilnika i divljaka? Jevreji, koji su (po njihovom vjerovanju) ubili Isa alejhisselama, su prema ovoj (hrišćanskoj) logici srećnici koji su izazvali oprost svih ljudi. Kada ovi jevreji pokušaju da na Sudnjem danu uđu u džennet, oni mogu reći, "Ja Rabb! Pošto Ti ne bi Svojim robovima oprostio grijehe sve dok neko nije prosuo krv Tvoga jedinoga sina, kojeg si Ti sa tim ciljem poslao na zemlju, mi smo ga ubili i ispunili ovu Tvoju odluku. Da ga mi nismo ubili ovi svi stvoreni ljudi ne bi bili spašeni. Mi smo ga ubili sa ciljem da izvršimo Tvoju želju i da spasimo ljude od džehennema. Mi smo, izvršavajući ovaj zločin ubistva, izazvali opštu mržnju. Je li dostojno Tvoje pravde da nas, da i ne govorimo o nagradi, kazniš za ovo naše samopožrtvovanje?" Zar oni neće, ako oni ovako kažu, izazvati milost i simpatiju čak i kod ljudi koji su iskupljeni na mjestu skupa (na mahšeru)? Štaviše, Adem alejhisselam, s obzirom da je bio prvi čovjek, nije bio ni svjestan šejtanovog neprijateljstva i pokvarenosti, i nije mu ni na pamet palo da je šejtan, kojeg je Allah dželle-šanuhu izbacio iz Svog prisustva, ušao u džennet da ga zavede. Šejtan je prvo, kako piše u Tevratu, upotrebljavajući razne strategije, zaveo hazreti Havvu (Evu) [da pojede voćku sa zabranjenog drveta]. Hazreti Havva je onda nehotice prouzrokovala da Adem alejhisselam učini zellu. [Zella nije grijeh. Poslanici nikada ne griješe! Riječ "zelle" znači ne uraditi nešto na najbolji mogući način. Zelle je nešto lijepo ali ne najljepše. Zelle su stvari koje je bolje ne uraditi, koje je bolje izostaviti. One nisu greška. Poslanici nikada ne prave greške!] Ova zella se sada kod Allaha dželle-šanuhu proširila izvan Adema alejhisselam i okužila sve njegove potomke do Allahovog jedinog sina. Dakle, oni su svi morali otići u džehennem. Njima se nije moglo oprostiti sve dok se na svijetu nije pojavio Allahov jedini sin i dok se nije prolila njegova krv. [Allah dželle-šanuhu nije imao drugog načina (da oprosti) osim haša proljevanja krvi Svoga jedinog sina. Prema logici izvjesnih svještenika s kojima smo mi razgovarali, "Allah dželle-šanuhu je u prošlim vjerama naredio klanje žrtve (kurbana) za svaki počinjeni grijeh i rekao da je proljevanje krvi naknada za griješenje i zapovijedio klanje izvjesnog broja životinja za svaki grijeh. Proljevanje krvi je ispaštanje za svaki grijeh. Ovaj podatak je napisan u Starom zavjetu. Međutim, životinjska krv nije bila dovoljna za iskonski grijeh; bila je potrebna ljudska krv." U drugu ruku, prema jevanđelju, kako je prethodno spomenuto, "Pošto Allah dželle-šanuhu haša (da nas Allah dželle-šanuhu sačuva od ovakvih riječi) nije imao drugog izbora osim da žrtvuje Svog jedinog sina On je žrtvovao Svoga jedinog sina i tako prolio ljudsku krv i oprostio prvi grijeh koji je bio urođen od prvog oca.]

Hrišćani koji slijede kopije (današnje) Tore i Jevanđelja vjeruju da će hrišćaninu, koji uradi jedno od zabranjenih djela, kao na primjer ubistvo i blud, biti oprošteno ako on dadne svještenику izvjesnu sumu novca našto mu on onda

kaže da mu je on oprostio, ili, ako se ujedini s bogom jedući njegovo meso i krv, ili ako stoji gologlav napolju i bulji u nebo. [Kada je tako lako dobiti oprost zar nije bilo bolje da je božiji jedini sin, umjesto da on bude žrtvovan, zamolio oca da on radi svog božanskog sina oprosti grijeh?]

Štaviše, žrtvovanje ličnog života za nešto je lični izbor te je prema tome ovisno o nečijem potpunom pristanku. Je li Isa alejhisselam dao svoju saglasnost za svoje ubijanje? Ima dovoljno dokaza da se dokaže suprotno. U jevanđelju piše da se Isa alejhisselam molio Ocu (tj. da Mu je činio dovu), "Oče moj! Ako je moguće da me mimoiđe čaša ova," (Matej 26, 39) Plašeći se moguće opasnosti on je rekao (drugima), "Nemojte nikome govoriti gdje sam." On je preklinjao na krstu, "Ili, Ili, Lima Savahtani. To jest, Allahu moj! Allahu moj! Zašto si me ostavio?" (Matej 27, 46) Svi ovi događaji pokazuju da se krv lila, tj. da je žrtvovan, bez obzira na njegovo pravo izbora. Na primjer, ako neko s požudom i ljubavlju, dobrovoljno, potroši izvjesnu sumu novaca za svoju vjeru ili naciju, on je primjer samopožrtvovanja. Međutim onaj ko dadne nešto nazor, ili ako je prisiljen da to učini, on nije samopožrtvovan. [Kako onda hrišćani, koji vjeruju da je Isa alejhisselam haša (da nas Allah dželle-šanuhu sačuva od ovakvih riječi) ubijen i da je izgovorio prethodno navedene riječi, istovremeno vjeruju i da je on sebe žrtvovao zbog griješnka? Ovo njihovo vjerovanje je u kontradikciji sa samim Isaovim alejhisselam izjavama koje se nalaze u jevanđeljima. "Dvije potpuno suprotne činjenice ne mogu istovremeno postojati."]

U postojećim jevanđeljima piše da onom ko bogohuli svetog duha (ruh-ul-kudsa) neće nikada biti oprošteno. U jevanđeljima nema propisanih kazni za druge grijehe. Međutim, katolički sveštenici, za izvjesnu sumu novca, ovisno o težini grijeha, opraštaju ljudima.

Ajeti kerimi u Kur'ani kerimu kažu da u islamu postoje dvije vrste grijeha: **A**) **Veliki grijesi**. Sedam najvećih grijeha su: 1 - Širk, 2 - Ubistvo čovjeka, 3 - Sihr, odnosno vračanje, 4 - Prisvajanje siročetove imovine, 5 - Uzimanje i davanje kamate, 6 - Bjekstvo od neprijatelja u ratu, 7 - Vrijeđanje čestitih žena, to jest, nazivanje čestitih žena nečasnim. **B**) **Mali grijesi**. Često ponavljanje malog grijeha postaje veliki grijeh. Postoji mogućnost da čak i mali grijeh postane veliki grijeh. Zato, moramo se čuvati od svih grijeha.

Širk: Širk znači obožavati nešto drugo osim ili pored Allaha dželle-šanuhu. Širk je nevjerstvo, ateizam, kufr. Kufr se oprašta samo onda kada se dotična osoba pokaje i počne kalbom vjerovati. Značenje stotinu šesnaestog ajeta sure **Nisa** kaže, "**Allah dželle-šanuhu neće oprostiti onim koji Mu druga** (ili drugove) **pripisuju, to jest kufr.**" (4, 116) [Kufr (ili nevjerovanje u Allaha dželle-šanuhu) je najgori od svih grijeha. Ko omalovaži Allahove dželle-šanuhu zapovijedi i zabrane postaje nevjernik, kafir. Kafiru na onom svijetu neće koristiti njegovo nijedno dobročinstvo i dobra djelo (hajrat i hasenat). Oni koji nemaju imana neće biti nagrađeni ni za jedno dobročinstvo (tj. dobro djelo). Ima raznih vrsta nevjerstva (kufra). Najgora i najteža vrsta nevjerstva je **širk**. Opšte pravilo je da, kada govorimo o svim vrstama ljudi u jednoj izvjesnoj

kategoriji, prvo spomenemo one najgore. Iz ovog razloga, riječ širk, koja je upotrijebljena u ajeti kerimima i hadisi šerifima, obuhvata svaku vrstu nevjerstva (kufra). Dakle, iz ajeti kerima, kojeg smo gore naveli, se razumije da će kafiri biti vječno prženi u džehennemu. Musliman koji napusti islam, to jest postane kafir, se zove **otpadnik** ili **murted**. Murtedovi svi prethodni ibadeti i sevabi se poništavaju. Murted ne postaje musliman ponovnim izgovaranjem **kelime-i šehadet** i klanjanjem namaza. On mora da se pokaje (dođe na tevbe) i prestane s ponašanjem (riječima ili djelima) koje je izazvalo njegov kufr. Prema tome, mi moramo puno, puno, strahovati od kufra. Hadisi šerif kaže, "**Uvijek govori samo što je dobro i korisno. Inače šuti.**" Čovjek mora da bježi od riječi i ponašanja koja nisu u skladu s islamom. Hadisi šerif kaže, "**Čuvajte se širka. Širk je nečujniji od šuma mravljih stopa.**" Kazna za kufr je vjenčni džehennem (pakao). Jer, kafiri bi, kada bi vječno živjeli vječno ostali kafiri. Dakle, ne može se reći da je vječno mučenje kafira okrutnost.]

[Kršenje Allahovih dželle-šanuhu zabrana su veliki grijesi. Nekoliko primjera velikih grijeha su ubistvo, krađa, laž, arogancija ili uobraženost.] Oni koji ih čine, to jest pravovjernici (mu'mini) koji ih čine -- ako ne učine tevbe (ako se ne pokaju) na ovom svijetu i ako ne dobiju šefa'at na ahiretu -- će u džehennemu proporcionalno odgorjeti onoliko koliko su njihovi grijesi. Oni će kasnije posredstvom svjetla (nura) svog imana dobiti Allahov teala oprost (afv). [Tevbe je pokajanje za griješenje. Pokajanje u sebe uključuje odustajanje od grijeha koji radimo, ili grijeha koje smo uradili, preklinjanje Allaha dželle-šanuhu da nam oprosti, i odlučivanje da više nećemo raditi taj grijeh ili te grijehe.]

Ne raditi ono što je Allah dželle-šanuhu naredio kao farz i vadžib je veliki grijeh.

Postoje dvije vrste pokajanja (ili tevbe):

Prva vrsta: Je pokajanje za one grijehe koji u sebe uključuju kršenje Allahovih dželle-šanuhu prava. Primjeri ove vrste grijeha su nemarnost prema ibadetima (molitvama, obredima) koji su farz i vadžib, i činjenje onoga što je Allah dželle-šanuhu zabranio. Ovdje spadaju grijesi kao što su neobavljanje namaza i nedavanje zekata. Allah dželle-šanuhu će oprostiti muslimanima koji čine ovu vrstu grijeha kada oni učine tevbe-i nasuh (tj. kada se oni iskreno pokaju). Značenje osmog ajeta sure **Tahrim** glasi, "**O vi koji imate iman! Iskreno se pokajte (učinite tevbe-i nasuh) Allahu dželle-šanuhu.**" (66, 8) Tevbe-i nasuh je iskreno pokajanje za naše grijehe, preklinjanje Allaha dželle-šanuhu da nam oprosti, i odlučivanje da nećemo više, do smrti, griješiti. Značenje dvije stotine dvadeset drugog ajeta sure **Bekara** glasi, "**Allah dželle-šanuhu zaista voli one koji se često kaju.**" (2, 222) Kako se zaključuje iz ovih i drugih veselih vijesti koje se nalaze u Kur'ani kerimu, i iz hadisi šerifa, koji nam donosi radosne vijesti, i koji kaže, "**Ko se kaje za svoje grijehe je isti kao i onaj ko ne griješi**," Allah dželle-šanuhu će oprostiti (mu'minima, pravovjernim) grešnicima koji se kaju.

Druga vrsta: Je pokajanje za grijehe koji u sebe takođe uključuju i prava Allahovih dželle-šanuhu robova. Primjeri ovih grijeha su bespravno

prisvajanje i otimanje, tlačenje i ugnjetavanje (zulum), ogovaranje (gibet) itd. Allah dželle-šanuhu neće nikada oprostiti onim koji su počinili jedan od ovih grijeha [ako se oni nisu odužili okrivljenoj osobi ili nekako sa njom sredili stvar ili nekako od nje dobili halal] i oni će biti kažnjeni na Sudnjem danu, na kijametu, na božanskom sudu (mahkeme-i kubra), sve dok ne zadovolje hak sahibiju (tj. oštećenog, onog čije je pravo [ili hak] povrijeđeno). Ali, pošto su oni pravovjernici (mu'mini) oni će, nakon što budu kažnjeni onoliko koliko su zaslužili, na kraju ući u raj (džennet). Ili, Allah dželle-šanuhu, koji je najmilostiviji od svih milostivih, će zadovoljiti one čije je pravo povrijeđeno na taj način što će im ponuditi blagodati (ni'mete) s kojima će oni biti potpuno sretni i zadovoljni. Na ovaj način će i povrijeđeni biti zadovoljan i prestupniku oprošteno.

Kako se iz gore iznesene informacije razumije, suprotno svešteničkim pretpostavkama i klevetama, oprost grijeha muslimana nije moguć samim izgovaranjem kelime-i tevhid ili kelime-i šehadet. Islam je jasno izjavio da Allah dželle-šanuhu ne liči ni na šta, i da Mu niko nije ravan, i da On nema zastupnika (vekila). Dakle, posredstvo na ahiretu će biti samo s Allahovom dželle-šanuhu dozvolom i odlukom. Muslimani, s vjerovanjem između straha i nade (**bejn-elhafi ver-redža**), očekuju Allahove dželle-šanuhu vječne blagodati koje je On izjavio u ajetima Kur'ani kerima kao radosne vijesti. Hrišćani, s druge strane, očekuju da im samo sveštenik oprosti njihov grijeh -- bez obzira kakav je -- i da, kada im on kaže "Ja sam ti oprostio" dobiju Allahovo carstvo, tj. džennet. Da bi odlučili koje je od ova dva vjerovanja vrijedno božanske časti i u skladu s poniznošću kojom se rođeni robovi moraju opskrbiti porebno je imati samo poštenu logiku i rezonovanje.

Knjiga **Gada-ul-mulahazat** na svojoj stotinu četrdeset petoj stranici ovako kleveće Kur'ani kerim, *"Kur'ani kerim srozava Mesiha na nivo Poslanika i ne obraća mu se kao spasiocu. On poriče činjenicu da je on spasilac, čovjek koji je ispunio želju Njegovog nebeskog Oca, i žrtvovao svoj život radi drugih, i tako spasio ljude od ropstva velikog grijeha. On umjesto toga kaže da je Muhammed alejhisselam istinski i zadnji spasilac koji je, kako pišu alimi Sijera, odobravao da se drugi žrtvuju da ga zašte i izvrše njegove naredbe."* [Sijer je grana nauke koja nas uči o činjenicama koje se odnose na našeg dragog Poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem.]

ODGOVOR: Dogma da su ljudi od vremena Adema alejhisselam rođeni s grijehom, i da su, prema tome, pod ropstvom izopačenosti je jedna hrišćanska izmišljotina i laž. Jevanđelja u sebi nemaju nikakvu ovaku izjavu. Beskorisno je džaba mučiti mozak i pokušavati riješiti ovu zagonetku.

Islam ne ukazuje ljudima samo na njihovo vanjsko vladanje [djela i ibadete] već ih takođe uči i kako da očiste svoje kalbove i dušu. Značenje osamdeset osmog i osamdeset devetog ajeta sure **Šu'ara** glasi, "**Na Sudnjem danu (kijametu) neće ni imanje ni potomstvo biti od koristi. Samo će onaj koji dođe Allahu dželle-šanuhu čista kalba (kalb-i selim)** [kalba

očišćenog od mana] **biti izuzetak** [to jest, on će samo biti spašen]." (26, 88-89) Ovaj ajeti kerim i stotine hadisi šerifa koji nam naređuju i preporučuju čišenje kalba, činjenje dobra, i lijepu narav, pored Muhammedovih alejhisselam stanja i djela, i ljubaznosti koje je on činio čak i svojim neprijateljima, su na vidjelu. Kada znamo ove činjenice onda ćemo automatski vidjeti koliki je lažov ovaj sveštenik, autor ove knjige, i kako je neuk. Mi smo već objasnili, primjerima iz indžila (jevanđelja), da Isa alejhisselam nije žtrvovao svoj život da bi ispunio želju svog nebeskog oca. To znači da je u jevanđeljima napisano da je on, prije nego što je i bio razapet, sikirljivo pao na zemlju i rekao, "O Oče! Neka ova čaša prođe mimo mene." [Ovaj događaj je detaljno obrađen u četrnaestom poglavlju Jevanđelja po Marku i u dvadeset drugom poglavlju Jevanđelja po Luci. U četrdeset četvrtom stihu dvadeset drugog poglavlja Jevanđelja po Luci piše, "I pošto je bio u borenju, moljaše se bolje; znoj pak njegov bijaše kao kaplje krvi koje kapahu na zemlju." (Luka 22, 44) Ovo sve što je ovdje napisano je izvedeno iz hrišćanskog vjerovanja. Prema islamskom vjerovanju Isus (Isa alejhisselam) nije bio ni razapet ni ubijen. Njegov licemjerni izdajnik Juda Iskariot je bio razapet. Jevreji su ga zamijenili s Isa alejhisselamom i razapeli. Allah dželle-šanuhu je podigao Isa alejhisselama na treće nebo. On je puno činio dovu da bude u ummetu Muhammeda alejhisselam, jedinog utješitelja, o čijem su dolasku napisane radosne vijesti čak i u današnjim kopijama Biblije i kog hrišćani zovu **utješitelj**, posrednik, **parakleta**. Allah dželle-šanuhu će pred Sudnji dan ponovo poslati Isa alejhisselama na zemlju. Isa alejhisselam će slijediti Muhammedov alejhisselam zakonik. On će reći da je halal (dozvoljeno) sve ono za što je on (Muhammed alejhisselam) rekao da je halal, i da je haram (zabranjeno) sve ono za što je on rekao da je haram. Utješitelj znači Ahmed. A Ahmed je jedno od imena Muhammeda alejhisselam. Isa alejhisselam je jedan od onih Poslanika koji se nazivaju ulul'azm (najviši). On nije, haša (da nas Allah dželle-šanuhu zaštiti od takvih riječi), Allahov sin. On nije Allah od Allaha niti je on svjetlo od svjetla (nur od nura). Isa alejhisselam je bio ljudsko biće. On se ne može obožavati.]

Kada ovaj klevetnik, sveštenik, kaže, *"Odobravao da se drugi žrtvuju da ga zaštite,"* on nam aludira na naređenje našeg Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, u kom je on naredio hazreti Aliji radijallahu anh da -- u vrijeme Hidžre -- legne u njegovu postelju. On pokušava da nam, objašnjavajući na sljedećoj stranici da je to događaj na koji je on u stvari i mislio, demonstrira da je Isa alejhisselam poslednji Poslanik i da je, prema tome, viši i korisniji od Muhammeda alejhisselam. Međutim, njegov argument nam u stvari pokazuje suprotno. Jer, on na dvadeset devetoj stranici iste knjige kaže, *"Isus Hrist (Isa Mesih) se pojavio među Izraelćanima i našao ih spremne da ga prihvate."* A onda, malo kasnije, od stotinu dvanaeste do stotinu trinaeste stranice, pokušava da dokaže da Arapi, koji su bili pagani, nisu bili spremni da prime novu vjeru.

Prema pripovijedanju Isusu (Isa alejhisselamu) je vjerovalo oko dvadesetak ljudi i nekoliko žena koje su bile izliječene od padavice. Ako pretpostavimo da su ovi vjernici, kako to hrišćani pretpostavljaju, istovremeno i

potvrdili da je on božanstvo zašto onda nijedan od tih vjernika nije slijedio njegovu propovijed i pokorio mu se kada je on rekao, "Da vi imalo vjerujete vi bi mogli podići planinu," da bi u njih ulio zreo iman, i kada im je -- nekoliko dana prije njegovog (navodnog) raspeća -- dao radosne vijesti i rekao, "Ako jedan od vas žrtvuje svoj život radi mene živjeće vječno"? Naprotiv, jedan od apostola, na koje hrišćani gledaju kao na poslanike [i koje nazivaju resulima], po imenu Juda, ne samo da nije žrtvovao svoj život već je za trideset srebrenjaka mita pokazao židovima mjesto gdje će se Isa alejhisselam vratiti. Drugi učenici, koji su bili na nivou apostolstva su ga, kada je Isa alejhisselam bio uhvaćen, "ostavili i pobjegli." (Matej 26, 56) Petar, koji je od njih svih bio najviši se zakleo Mesiji i rekao mu, "Da znam i da ću umrijeti s tobom neću te se odreći." (Matej 26, 35) On je, u metežu, dok su odvodili Isa alejhisselama, išao za njim izdaleka. (Matej 26, 58) On se onda, kada je pijetao tri puta zapjevao, kleo i zaklinjao da ni ne poznaje Isa alejhisselama. (Matej 26, 74)

[S druge strane svi Ashabi kiram -- koji su bili arapi i za koje ovaj sveštenik tvrdi da nisu bili spremni da prihvate novu vjeru -- su potvrdili Muhammedovo alejhisselam poslanstvo i nisu se nimalo ustručavali da dobrovoljno, za Muhammeda alejhiselam, žrtvuju svoje živote i imovine. Evo, da navedemo nekoliko primjera:

Bitka na Uhudu je jedna od najznačajnijih i najvažnijih bitaka u istoriji islama. Ovaj sveti rat se skoro završio pobjedom Ashaba kiram kada su mušrici (idolopoklonici, pagani) zaobišli dolinu i s leđa napali Ashabe kiram, alejhimurridvan. Islamska vojska se raspala. Mnogi Ashabi kiram su postali šehidi. Junaštvo i hrabrost Ashaba kiram, koji su učestvovali i postali šehidi u ovoj bici, sačinjavaju najčasniju i najponosniju legendu junaštva u istoriji islama. Mi ćemo ovdje iznijeti stanja u kojima su neki Ashabi kiram bili:

Talha bin Ubejdullah radijallahu anh toga dana, kada je vidio da je Resulullah sallallahu alejhi ve sellem opkoljen mušricima, nije znao gdje da prije ode i kako da se okrene. On je istovremeno, dok se borio s mušricima, sad s desna sad s lijeva svojim tijelom štitio Resulullaha i drhtao od straha da Resulullah sallallahu alejhi ve sellem ne bude pozlijeđen. On je dok je ratovao, i dok se okretao čas desno čas lijevo, stajao uz Resulullaha. Među mušricima je bio jedan vješt strijelac koji je svaki cilj koji je nanišanio pogađao. Ovaj zlikovac, koji se zvao Malik bin Zubejr, je nanišanio i odapeo svoju strelicu na našeg Pejgambera sallallahu alejhi ve sellem. Bilo je skoro prekasno da se zaustavi strelica koja je zviždala prema Resulullahovoj mubarek glavi, kada je Talha radijallahu anh, videći da nema drugog načina da je zaustavi, brzo podmetnuo svoju ruku pred strelicu. Strelica se zabila u njegov dlan.

Umm-i Umare radijallahu anha je bila jedna od žena Ashaba koja se zajedno sa svojim mužem i sinom borila uz Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem. Njen sin, njen muž, i ona, su sa drugim Ashabima kiram svojim tijelima štitili Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem. Kada je njen sin bio ranjen ona je i njemu i drugim Ashabima previjala rane, i pojila žedne Ashabe. Ona je onda, kasnije, zgrabila sablju i počela ratovati. Jedan kafir po imenu Ibni Kamia se

zakleo da će on ubiti Resulullaha. On je kada je ugledao Resulullaha napao. Umm-i Umara je stala pred njegovog konja i napala na njega. Pošto je mušrik bio u oklopu njeni napadi nisu imali efekta. Da je on bio bez oklopa i on bi se pridružio drugim ubijenim mušricima. Mušrik je krenuo u žestok protivnapad i na kraju joj zadao je smrtonosnu ranu na grlu. Resulullah je ovako rekao za nju, "**Gdje sam god na dan Uhuda pogledao vidio sam Umm-i Umaru.**"

U bici na Uhudu je Mus'ab bin Umejr radijallahu anh nosio muhadžirsku zastavu (bajrak). On je na sebi imao dva oklopa. Kafir Ibni Kamia je napao na Mus'aba bin Umejra zato što je Mus'ab, radijallahu anh, svojim tijelom štitio Resulullaha. Ibni Kamia je jednim zamahom svoje sablje otsijekao Mus'abovu radijallahu anh desnu ruku. On je prihvatio bajrak svojom lijevom rukom. On je, u međuvremenu, sam za sebe izgovarao stotinu četrdeset četvrti ajeti kerim sure **Al-i Imran**, "**Muhammed je samo Allahov poslanik.**" (3, 144) Drugi zamah mu je otsjekao njegovu lijevu ruku. On je tada pritisnuo bajrak ostacima osakaćenih ruku uz prsa istovremeno ponavljajući isti ajeti kerim. On nije popustio zastavu islama. Na kraju je kada ga je pogodilo koplje u prsa postao šehid. Međutim, on je i dalje bio u posjedstvu islamske zastave.

Hubejba bin Adija i Zejda bin Desinnu, radijallahu anhuma, su zarobili Lihjanovi sinovi, mušrici, i prodali ih kafirima kurejševićima. Oni su rekli Hubejbu radijallahu anh, prije nego što je postao šehid, da će ga osloboditi ako se odrekne svog vjerovanja. On im je odgovorio, "Vallahi neću! Kada bi mi dali sav svijet ja ne bih napustio islam." Mušrici su ga onda upitali, "Bi li ti radije stavio Muhammeda alejhisselam na svoje mjesto, da on bude ubijen a da ti odeš kući i živiš u miru i rahatluku?" Hubejb, radijallahu anh, im je odgovorio, "Ja bih rado žrtvovao svoj život čak da zaštitim Muhammedovo, alejhisselam, mubarek stopalo da ga ne ubode trn u Medini." Kafiri su se čudili ovoj Hubejbovoj prevelikoj ljubavi. Oni su ga onda mučki pogubili (učinili šehidom).

Ovi događaji, kao i stotine drugih primjera koje bi mi ovdje mogli navesti, su svjedoci činjenici da su Ashabi kiram i svi drugi muslimani koji su se došli u četrnaest vijekova, i bili, i jesu spremni da polože svoje živote za Resulullaha i da dobiju Allahovu teala ljubav. S druge strane apostoli, koje hrišćani prihvataju kao poslanike (resule), nisu samo u najtežem trenutku napustili Isa alejhisselama i pobjegli, već su se kasnije i kleli da ga čak i ne poznaju. Ovi slučajevi su napisani u današnjim jevanđeljima.]

Samo Allah dželle-šanuhu zna potpunu istinu svega. Poslanikovo sallallahu alejhi ve sellem naređenje Aliji radijallahu anh da se žrtvuje u noći hidžre je bilo s namjerom da odgovori na svako moguće buduće pitanje, kao, zašto posljednji Poslanik (Poslanik ahiri zamana) nije nikao iz naroda koji je bio spreman da primi novu vjeru, i da zauvijek ušutka hrišćane koji bi mogli postaviti ovakvo pitanje. [Jer, iako je on ponikao iz naroda koji nije bio spreman za novu vjeru, naređenje koje je dato osobi koja je u njega vjerovala je, iako postojala opasnost da se u procesu izvršavanja toga naređenja izgubi život, dobrovoljno izvršavano. Ovo stanje je jedan od najvećih dokaza koji demonstriraju superiornost i vrlinu našeg Pejgambera, sallallahu alejhi ve sellem. Ovaj

sveštenik sam sebi kontrira.] U ovom leži i još jedna prefinjena mudrost (hikmet): Može se smatrati da je ovo Resulullahovo sallallahu alejhi ve sellem dodjeljivanje ove dužnosti jednom od njegovih Ashaba kiram morala biti mudžiza, jer je ovaj događaj odlično mjerilo za upoređivanje apostola i Ashaba kiram koje unaprijed daje ponižavajući odgovor prigovaračima i protivnicima koji tvrde da se *"islam širio spoljašnjim prednostima i silom."* [Jer je Alija radijallahu anh -- suprotno Petru i apostolima koji su napustili Isaa alejhisselam i pobjegli -- dobrovoljno i bez oklijjevanja legao u Resulullahovu postelju.]

Protestantski sveštenici napadaju na islam i kažu, *"Biblija je oslobodila njene vjernike od obreda (ibadeta) jevreja, savremenika Isusa hrista (Isaa Mesije). Ona je pokazala i podučila svoje vjernike najrazumnijim i najprihvatljijim oblicima obreda (ibadeta). Međutim Kur'ani kerim, naređujući bezdušne fizičke i spoljašnje (zahiri) običaje i obrede jevreja, zalazi u nesavršenost."*

ODGOVOR: Mi ih pitamo: Šta znače ove Isaove alejhisselam riječi, "Ne mislite da sam ja došao da pokvarim zakon ili proroke. Nijesam došao da pokvarim nego da ispunim. Jer, ja vam zaista kažem: Dokle nebo i zemlja stoji, neće nestati ni najmanjega slovca ili jedne title (znaka) iz zakona dok se sve ne izvrši," u sedamnaestom i osamnaestom stihu petog poglavlja jevanđelja po Mateju? Zašto je on obrezan (osunećen) po Mojsijevoj (Musaovoj alejhisselam) vjeri? Šta je bio razlog da on u toku svog cijelog života slavi sve praznike (svetkovine, bajrame) koji su bili specifični za Musaov alejhisselam zakonik (šerijat)? Zašto je on raspravljao s Izraelćanima o Musa alejhisselamovom zakoniku (šerijatu); zašto ih je on prekoravao zato što ga ne slijede? Ove sve činjenice pokazuju da tvrdnje ovog protestantskog sveštenika prilično odudaraju od učenja jevanđelja i Isaove alejhisselam prakse. Kur'ani kerimu nikada ne nedostaje savršenstvo i duhovnost (ruhanijjet) Osoba koja ne izvršava fizičke ibadete vjere se ne može okoristiti duhovnostima te vjere. Mi ćemo se o ovom malo kasnije detaljno pozabaviti.

Prvi prigovor hrišćanskih sveštenika je islamovoj čistoći. Dakle, cilj njihove prve i glavne ofanzive je po pitanju čistoće (tahareta).

Ovaj sveštenik kaže, *"Kada bi cilj abdesta u islamu bio čistoća ljudi i njihovih tijela od prljavštine protiv toga se ne bi moglo ništa reći. Međutim, ispravnost ibadeta, koji se čine radi Allaha dželle-šanuhu, je povezan s uzimanjem abdesta pa je abdest postao jedan od uslova (šartova) ibadeta. Tvrdnja da Allah dželle-šanuhu neće primiti namaz bez abdesta je nešto sa čim se trebamo pozabaviti. Uzimanje abdesta prije namaza nema efekta na čišćenje srca i unutarnju bit namaza jer u Tevratu piše,* "Rab ne gleda kao čovjek. Čovjek gleda u izgled a Rab u srce"*. Niti će on (abdest) imati ikakve koristi za ispravnost i primanje namaza. Dakle, Kur'ani kerim je učinio da iskrenost i prisutnost srca, koji su unutarnje biti ibadeta, budu ovisni o beskorisnim normama i običajima. Štaviše, pranje ruku i nogu je korisno i odgovara onim*

koji žive u vrućim krajevima i onim koji hodaju bosi. Što se tiče nježnih i civilizovanih ljudi koji žive u hladnim predjelima i koji moraju da zaštite noge čarapama i cipelama, za njih je abdest jedna nezdrava obaveza, naročito za one koji žive u arktičkim predjelima. Kako je teško i iznurujuće za njih, da oni moraju pet puta probijati led i uzimati abdest i kako je nepravedno njima narediti ovu zapovijed. Štaviše, okretanje prema kibli je imitiranje Izraelćana."

ODGOVOR: Treba znati da je islamska vjera najsavršenija vjera i da je ona najpotpuniji oblik svih drugih vjera i zakonika (šerijata). Drugim riječima, islamska vjera je vjera jedinstva (tevhida, tj. da je Allah dželleŠanuhu jedan i sam i da mu niko i ništa nije slično niti nalik na Njega i da ništa što dođe našem kalbu i na šta pomislimo i što zamislimo nije Allah), koja je u sebi sastavila i spoljašnje (vidljive, zahiri) i unutrašnje (nevidljive, batini) savršenosti. To je jedna vjera koja u sebi nema nijednog propisa koji bi mogao ljudima nanijeti i najmanju štetu. Njen svaki propis je sastavljen iz mnogobrojnih materijalnih i duhovnih (manevi) koristi za ljude. Jedan drugi očiti dokaz koji svjedoči da je Allah dželleŠanuhu poslao islam, je to što on ima toliko mnogo vanjskih (zahiri) i fizički vidljivih propisa koji imaju tolike mnoge hakikate (istine, stvarnosti) i koristi (fajde) za čovječanstvo. Sve što više napredujemo u nauci i tehnici, njihove koristi postaju sve jasnije. Ljudi čije su oči prekrivene zavjesom neznanja ne osjećaju ove konačne istine (hakikate) pa sude samo na osnovu izgleda. Značenje sedamdeset drugog ajeta sure **Isra** glasi, "**Onaj** [čiji je kalb] **na ovome svijetu** [toliko] **slijep** [da ne može prihvatiti istinu] **će također biti slijep i na onome svijetu i daleko od svakoga dobra.** [On ne vidi put spasa]**.**" (17, 72) Oni, o kojima ovaj ajeti kerim govori, su sveštenici koji govore prethodno citirane riječi. Oni koji slijede islam će, proporcionalno prema svojoj iskrenosti i namjerama, na onom svijetu biti nagrađeni. Onima čije su oči otvorene svjetlom dugovnog znanja (nurom irfana), i kojima je bilo suđeno da dobiju od božijih blagodati (ilahi ni'meta) koje prekrivaju sav svemir, onoliko koliko je njihova moć zapažanja i shvatanja, su obećani visoki onosvjetski (ahiretski) stepeni. Ova obećanja i blagodati su oglašene u ajeti kerimama. Šta oni koji imaju razuma i irfana trebaju učiniti je to da se čvrsto uhvate za ibadete koje islam naređuje, i da istovremeno, kako je detaljno objašnjeno u knjigama tefsira i hadisi šerifa, očiste svoj kalb od mana. To se radi onako kako su to hiljade i hiljade alima ehli sunneta protumačili i napisali u svojim knjigama. Pored toga, oni, koji hoće da nauče put duhovnosti (batina) se trebaju obratiti Evlijama kiram koji su izvori i kormilari na putu prema Allahu dželle-šanuhu.

Alimi tumačenja Kur'ani kerima (tefsira) su rekli da su abdest i taharet, odnosno higijena, s jedne strane dobri za fizičko zdravlje kao što to također i ovaj odvratni sveštenik priznaje, a s druge strane, znak srčane čistoće i mira. Namaz je stajanje u Allahovm dželle-šanuhu prisustvu. Očigledno je da će se kalb očistiti od mana kada se stojimo u Allahovom dželle-šanuhu prisustvu. Mi ne možemo ući u Allahovo dželle-šanuhu prisustvo sa kalbom koji nije očišćen od mana. U stvari ovo također važi i za ovosvjetske poslove.

Jasna je činjenica da je uzimanje abdesta fizičko čišćenje koje svaki dan čisti tijelo pet puta dnevno od mikroorganizama. To zna svako ko ima imalo razuma i obrazovanja. Čak i sveštenici znaju da abdest jača kalb i čisti dušu. Na primjer, knjiga **Rijad-un-nasihin**, u dijelu koji govori o koristima abdesta, kaže da je imam Dža'fer Sadik rahmetullahi alejh posjetio jednog monaha sa ciljem da ga nasavjetuje. [Dža'fer-i Sadik je preselio na ahiret 148./765. g.n.e. u gradu Medini.] On je čekao podosta vremena dok su se kapijska vrata otvorila. Kada je on upitao zašto (je toliko čekao), monah je odgovorio, "Kada sam te ugledao kroz pukotinu na vratima ja sam se puno uplašio od tvoje prevelike dostojanstvenosti. Ja sam odmah otišao i uzeo abdest. U Tevratu piše da moramo uzeti abdest ako se nekoga ili nečega plašimo jer abdest štiti od zla." Kada ga je imam nasavjetovao on je na licu mjesta postao musliman. Njegov kalb je očišćen blagoslovom (berićetom, bereketom) abdesta.

Osoba s prljavom odjećom ne može izaći pred sultana. Ovo naznačava, suprotno svještenikovoj pretpostavci, da abdest i taharet nisu beskorisni za duševni mir i iskrenost (ihlas). Oni koji žive u sjevernijim državama, kada trebaju da uzmu abdest, uzmu ga ujutro (na sabah) toplom vodom i onda obuku čarape i mestve (kožne čarape bez džona). Oni mogu čuvati svoj abdest za ostala četiri namaza, ili, ako ga ne mogu čuvati, oni ga mogu obnoviti na taj način što će potrti svoje mestve (učiniti mesh po mestvama). [Oni na ovaj način ne moraju prati noge i neće im biti zima po nogama i istovremeno će biti u stanju da klanjaju namaz. Oni koji ne mogu upotrijebiti hladnu vodu čine tejemmum u svojoj toploj sobi. Tvrdnjama protestantskih sveštenika, da treba pet puta razbijati led da bi se uzeo abdest, nema mjesta. Razboljevaju li se ovi ljudi zato što moraju prati ruke tri puta prije jela?] [U trećem poglavlju četvrtog fascikla knjige **Endless Bliss** je opširno napisano o potiranju ili meshu.] Ako je neko puno bolestan, i ne može da uzme abdest, to jest ako će mu pranje nogu pogoršati njegovo zdravlje, on može uzeti tejemmum. Jer, pravi cilj nije samo pranje ruku, lica, i nogu, već čišćenje kalba [to jeste priprema da stanemo u Allahovo dželle-šanuhu prisustvo (huzur) i da se sjetimo Allaha dželle-šanuhu.] Islam nikada ne propisuje tegobu u slučaju jake potrebe (zarureta). U stvari, hadisi šerif kaže, "**U vjeri nama tegobe.**" Značenje dvije stotine osamdeset šestog ajeta sure **Bekara** u Kur'ani kerimu kaže, "**Allah dželle-šanuhu ne tereti čovjeka onim što on nije u stanju da učini.**" (2, 286) Drugim riječima, Allah dželle-šanuhu ne naređuje individui nešto što on nije u stanju da učini, i što je izvan domena njegovog kapaciteta. [Značenje dvadeset osmog ajeta sure **Nisa** glasi, "**Allah dželle-šanuhu želi da vam olakša vaše ibadete. Čovjek je stvoren kao nejako biće.**" (4, 28) U islamu imaju dva načina ibadeta. Jedan od njih se zove **ruhsat** a drugi **azimet**. Ruhsat utjelovljuje olakšice koje islam dozvoljava i priznaje. Kada čovjek izabere olakšicu on radi djelo po ruhsatu. Azimet je izabiranje onog što je teže. Raditi nešto po azimetu je puno cjenjenije od rada po ruhsatu. Ako nečiji nefs ne želi da koristi olakšice za njega će biti bolje da ostavi azimete i da radi po olakšicama (ruhsatima). Međutim, izvršavanje djela po ruhsatima (olakšicama, dozvolama)

se ne smije pretvoriti u traganje za olakšicama.] Hadisi šerif, "**Najkorisnije djelo je ono djelo koje je najteže nefsu**", jasno pokazuje najispravniji put koji treba slijediti kada radimo islamske amele (poslove, ibadete). Iz ovog razloga pravovjerni (mu'mini) sa savršenim vjerovanjem (kamil imanom), da bi zadobili Allahovu dželle-šanuhu ljubav i zadovoljstvo, više vole da rade ono što je teže njihovom nefsu. Oni žele da na taj način postignu više onosvjetske stepene.

Hrišćani, koji se gologlavi mole i zure u nebo, ni ne spominju tjelesnu čistoću i odlaze usmrđeli i prljave odjeće i obuće, u crkve, i onda očekuju da se u jednoj ovako mračnoj atmosferi, u smradu, haša, ujedine s Allahom dželle-šanuhu, i da im se njihovi kalbovi očiste kada pojedu komad hljeba i popiju gutljaj vina. Sigurno je da je onim, koji imaju jednu ovako glupu pretpostavku, teško shvatiti unutarnju bit islamskih propisa. Oni su se, kada su od muslimana naučili higijenu spasili od nečistoće, međutim, oni i dalje čuvaju pogrešna vjerovanja i prepravljene obrede.

Jedna druga zamjerka sveštenika je klanjanje namaza. Oni na primjer kažu, *"Tekbir, kijam, ruku', i sedžda, nisu prikladni ni za zahir (vanjsku vid, spoljašnjost) ni za batin (unutrašnji vid, duhovnost)."*

ODGOVOR: Oni ne mogu da vide šta je i sa fizičkog i sa duhovnog (spirituelnog, ma'nevi) gledišta cilj ibadeta (obožavanja) Allaha dželle-šanuhu. Ibadet je, bez obzira na oblik, odavanje i izražavanje našeg poštovanja (ta'zima) Allahu dželle-šanuhu, i zahvaljivanje Allahu dželle-šanuhu, i Njegovo veličanje zato što nam je On dao bezbrojne blagodati iz Svoje beskrajne riznice, i priznavanje naše nemoći, i prizivanje Allahove dželle-šanuhu milosti. Kada bi istraživali elemente poštivanja Allaha dželle-šanuhu, svi sastavni djelovi namaza (rukni) namaza, sve te radnje -- kao na primjer, vezivanje ruku na kijamu, skrušeno stajanje u Allahovom dželle-šanuhu prisustvu, zahvaljivanje Njemu, Njegovo veličanje izgovaranjem časne **Bismile** (**Besmele-i šerife**) i učenjem **Fatihe**, ruku' (pregibanje) i sedžda (padanje ničice na zemlju) na kojima činimo tesbih (tj. izgovaramo molitvu u kojoj veličamo Allaha dželle-šanuhu) Allaha dželle-šanuhu koji je vadžib-ul-vudžud (tj. čije je postojanje neophodno), potvrđivanje Njegove veličine izgovaranjem tekbira (**Allahu ekber**) u svakoj promjeni položaja -- izražavaju poštivanje Allaha teala.

Kako su nas informisali Poslanicii Beni Israila (Israilove djece) kibla (smijer u kom se okrećemo kada se molimo) je u početku bila u pravcu Svete kuće (**Bejt-i mukaddes**) koja se nalazila u Jerusalimu. Ona je kasnije promjenjena u pravac prema Kabi (**Ka'be-i muazzama**). Resulullah sallallahu teala alejhi ve sellem je želio da ibadeti prema Ka'bi muazzami zato što je Ibrahim alejhisselam sagradio Ka'bu muazzam. Allah dželle-šanuhu, čijoj milosti nema kraja, je ispunio ono što je Njegov dragi Pejgamber želio i promijenio kiblu sa smijera mesdžida u Jerusalimu (Bejt-i mukaddes, Mesdžida aksa) u smijer prema Ka'bi (Mesdžid-i haramu, Ka'bi muazzam). Značenje stotinu četrdeset četvrtog ajeta

sure **Bekara** glasi, "**Sada okreni svoje lice prema Časnome hramu (Mesdžid-i haramu).**" (2, 144)

Islam uključuje jedan broj propisa koji su postojali u Musaovom alejhisselam zakoniku, kao što su, klanje kurbana, sunnećenje (obrezivanje), zabranu svinjetine i lešine, zabranu kamate, zabranu bludi (zina), zabranu ubistva čovjeka, osvetu, i još mnoge druge. U današnjem hrišćanstvu su mnoga pravila, koja su postojala u Musaovom alejhisselam šerijatu, falsifikovana, usprkos Isaovom alejhisselam ukoru; pa ipak neki principi Musaovog alejhisselam šerijata su se do danas održali, kao na primjer, blud i ubistvo čovjeka i kibla. Hrišćani iako kažu, *"Svi propisi Tevrata su punovažeći i potvrđeni"*, ne slijede Toru. [Kada ih upitamo zašto oni -- iako vjeruju da je on dio Biblije u koju oni vjeruju kao u jednu cjelinu, i kažu da je takođe i Tevrat sveta knjiga koju je Allah dželle-šanuhu objavio -- ne slijede Stari zavjet oni odgovaraju da su njegovi propisi ukinuti. Kada ih upitamo za razlog oni nam kažu da je njegova punovažnost popravljena, promijenjena. Dok oni s jedne strane vjeruju da je Tevrat Allahov dželle-šanuhu kitab i, kad god im je potreban dokaz da dokažu istinitost hrišćanskog kulta iz njega navode stihove, oni, s druge strane, kada ih upitamo zašto ne slijede njegove propise, odgovaraju da su njegovi propisi poništeni.] Iako su se izvjesni hrišćani koji slijede sveštenika Lutera, koji se pojavio 923./1517. godine, prestali okretati u pravcu kible (u Jerusilemu) ili Bejta mukaddes, milioni katolika se i dalje okreću prema Bejtu mukaddes. Oni se ne obaziru na protestantski prestanak okretanja prema kibli. Jer, cilj ibadeta je poštivanje (ta'zim), zahvaljivanje, veličanje, molenje, i činjenje dove Allahu dželle-šanuhu. Šta bi okretanje u izvjesnom smijeru -- sa smirenim kalbom koji je povezan sa izvjesnom duhovnom vrijednošću -- štetilo spokoju i čašću ibadeta? Naprotiv, kalb će se osjećati mirnije kada je pravac prema kom se okreće poznat.

Hrišćani u crkvenim službama gledaju jedni u druge zato što njihovi obredi (ibadeti) nemaju položaja kao što su kijam (stajanje), ruku' (poklanjanje), i sedžda (padanje ničice na zemlju), koji simboliziraju robovanje Allahu dželle-šanuhu. Dječaci i djevojčice, pored (jasne) zabrane bluda očima, ne mogu da skinu oči jedni sa drugih. Oni onda -- kada pojedu komadić hljeba (nafore) i popiju malo vina iz čaše (putira), za koje vjeruju da, kada sveštenik na njih izgovori molitvu, postaju Isaovo alejhisselam meso i krv -- slave **pričešće** (evharistiju ili iša-i rabbani) i očekuju da se ujedine s svetim duhom (ruh-ul-kuds). [Protestanti slave pričešće kao komemoraciju.]

Cilj ibadeta (molitve, obreda) je potčinjavanje (pokornost) i poštivanje (ta'zim) Allaha dželle-šanuhu, stvaraoca svega. Jasno je kao dan koja od ove dvije vjere u sebi sadrži pokornost.

U islamu se svaki dan prije obavezne molitve (farza) prvo prouči ezan i ikamet. Muezzin ovako glasno prouči ezan.

ALLAHU EKBER: Allah dželle-šanuhu je veliki. Njemu ne treba ništa. Njemu ne treba obožavanje (ibadet) Njegovih robova. Njemu ibadet ne koristi. [Ove riječi se ponavljaju četiri puta da se dobro urežu u razum.]

EŠHEDU EN LA ILAHE ILLALLAH: Ja bez sumnje svjedočim i vjerujem da, iako je On preveliki (kibrija), i iako Mu nije potreban ničiji ibadet, niko drugi osim Njega nije vrijedan obožavanja (ibadeta). Niko i ništa nije kao On.

EŠHEDU ENNE MUHAMMEDEN RESULULLAH: Ja svjedočim i vjerujem da je Muhammed alejhisselam Njegov Poslanik i učitelj načina obožavanja (ibadeta) koji je On naredio.

HAJJE ALES-SALAH, HAJJE ALEL-FELAH: O pravovjerni (mu'mini) požurite na spas i sreću, požurite na dobrotu, na salah, odnosno, na molitvu (namaz).

ALLAHU EKBER: Njega ne može niko obožavati (ibadetiti) na Njemu dostojan način. On je tako velik da ničiji ibadet nije dostojan Njegove veličine.

LA ILAHE ILLALLAH: Samo On zaslužuje da Ga se istinski obožava (ibadeti), da se bude pred Njim ponizno. Niko Ga ne može obožavati na Njemu dostojan način. Niko drugi, osim Njega, nije vrijedan da se obožava (ibadeti). [Kada muezzin uči ove riječi on poziva pravovjerne (mu'mine) na namaz.]

[Allah dželle-šanuhu ovako kaže za Svog miljenika, kako nam prenosi značenje četvrtog ajeta sure **Inširah**, koje glasi, "**Ja ću visoko uzdići tvoje ime** [i na zapadu i na istoku i po cijelom svijetu]**.**" (94, 4) Kada idemo prema zapadu vrijeme molitve (namaza) postaje za svaki dužinski stepen (tul) [111,1 kilometara] četiri minute kasnije. Svakih dvadeset osam kilometara ezan istoga namaza se uči jednu minutu kasnije od onog koji je proučen na mjestu dvadeset osam kilometara istočno. Prema tome ezan se uči po cijelom svijetu u svakom momentu i ime Muhammeda alejhisselam se čuje svugdje i u svakom trenutku. U dvadeset četiri sata nema trenutka kada se njegovo ime ne spomene.]

Hrišćani zvonima pozivaju u crkvu. [Kada se uporedi] poziv muslimana na molitvu s onim što hrišćani rade jasno je kao dan koji način izražava veće poštovanje i duhovnost prema Allaha dželle-šanuhu.

Muslimani se poslije ezana mole (klanjaju namaz). Prije nego što se započne s molitvom, da bi molitva (namaz) bila uslišana (kabul), postoje izvjesni uslovi (šartovi) koji se moraju ispuniti. Njih ima šest. Ako samo jedan od ovih uslova nije valjan molitva (namaz) nije ispravna (sahih):

1 - Biti čist od hades prljavštine: To znači da onaj ko nema abdesta treba da uzme abdest. [Ili, da se onaj ko je džunub (u stanju koje zahtijeva obredno kupanje) ogusuli (obredno okupa).]

2 - Biti čist od nedžaset prljavštine: To znači očistiti svoje tijelo, odjeću, i mjesto gdje će se klanjati od materijalne (vidljive) prljavštine. (Islam nam propisuje šta je ta prljavština, količinu prljavštine koja poništava namaz, i načini njenog čišćenja.)

3 - Istikbal-i kible: To znači da se moramo okrenuti prema Ka'bi muazzam.

4 - Setr-i avret: Znači da i muškarci i žene moraju pokriti avret dijelove tijela koje islam naređuje da moraju biti pokriveni kada klanjamo namaz. Ovi dijelovi tijela moraju uvijek biti pokriveni kada smo u društvu drugih; to je stroga Allahova dželle-šanuhu zapovijed (farz).

5 - Vakat: Kao što svaka vjera svake zajednice ima izvjesna vremena za obred tako je Allah dželle-šanuhu i muslimanima propisao vrijeme za molitvu (namaska vremena). Učiti ezan prije nastupanja namaskog vremena je veliki grijeh. Namaz koji je obavljen prije namaskog vremena nije ispravan (sahih).

6 - Nijjet: To znači namjeriti, znati ime i vrijeme molitve (namaza) kojeg hoćemo da klanjamo, ne radi ovosvjetskog ili nekog drugog razloga već samo zato što je to Allahovo dželle-šanuhu naređenje.

Hrišćani idu neoprani u crkvu. Oni dosađuju jedni drugim svojim smradom i prljavštinom. Pošto oni nemaju ibadet koji se obavlja smirena kalba, i okrenut u jednom smijeru, oni gledaju jedni u druge.

Poređenje uslova koje muslimani moraju ispuniti, i onih koje hrišćani ispunjavaju, nam jasno otkriva koja je vjera duhovnija i više u skladu s pokornošću Allahu dželle-šanuhu.

Sada ćemo objasniti sastavne dijelove (ili rukunove) namaza:

1 - Iftitah tekbir: Kada musliman započinje molitvu (namaz) on prvo podigne obje šake do iza ušiju (žene do grudi), izbaci iz kalba sve druge misli osim Allaha dželle-šanuhu, zamisli sebe u Allahovoj dželle-šanuhu prisutnosti, i kaže **Allahu ekber**. Ove riječi znače, "Allah dželle-šanuhu je daleko od ikakve sličnosti s ikakvim oblikom, likom, iluzijom, stvorenjem, i veći je od svega što se karakteriše savršenstvom."

2 - Kijam: Stajanje u namazu u kom muškarci "svežu" ruke na ručnim zglobovima (a žene na grudima) u jednoj potpunoj skrušenosti (hušu'u) i edebu.

3 - Kira'et: Je učenje Allahovog dželle-šanuhu blagoslovljenog imena i časne **Fatihe** koja se, kako smo već prethodno rekli, sastoji od zahvaljivanja (hamd-u sena), veličanja, i izražavanja poštovanja (ta'zim) prema Allahu dželle-šanuhu, i činjenja molbe (dove) za uputu na pravi put (hidajet) i spas (selamet). [Na kijamu se uči odmah poslije učenja blagoslovljene **Fatihe** dodatno i još jedna sura ili ajeti.]

4 - Ruku': Je, jednom, duboko poklanjanje u kojem su, dok ruke drže koljena, glava i leđa u jednoj ravnoj horizontali. Na ruku'u učimo (izgovaramo) sljedeće riječi "**Subhane Rabijel azim**" što znači, "Ja znam da je moj Rabb (Gospodar, Allah) veći od svega, da je daleko od svih atributa mana i nedostataka, i da je svet (mukaddes)." [Ovo se može izgovoriti tri, pet, sedam, devet, ili jedanaest puta.]

5 - Sedžda: Je stavljanje lica u poniznosti dva puta na tlo -- sa realizacijom da smo nemoćni, pokorni, potrebni, da molimo -- i izgovaranje riječi "**Subhane Rabbijel a'la**". Njihovo značenje je, "Ja znam da je moj Rabb viši i iznad svega, daleko od svih atributa mana i nedostataka, i da je svet (mukaddes)."

U islamu se klanjanje (ruku') i sedžda čine samo Allahu dželle-šanuhu, čije je postojanje apsolutno neophodno. Kada musliman klanja namaz on se okrene u pravcu Ka'be i učini Allahu dželle-šanuhu sedždu. Sedžda se ne čini Ka'bi već u pravcu Ka'be. Ko Ka'bi čini sedždu on postaje kafir. Sedždu nije dozvoljeno činiti nijednom ni čovjeku ni stvorenju. Čovjek je najčasnije Allahovo dželle-šanuhu

stvorenje. Nijedan čovjek nije po svojoj čovječnosti časniji od drugog čovjeka. Materijalni položaji i nivoi ne mogu promijeniti čovjekovu prirodu. [Čak i oni koji su izjavili da su božanstva (ilah), kao fir'aun i nemrud, su morali jesti i piti, i imati i druge potrebe ljudskih bića, i na kraju doživjeti smrt. Isto tako su i Poslanici alejhimusselam, koji su ljudska stvorenja koja je Allah dželle-šanuhu odabrao između drugih ljudi, u pogledu čovječnosti isti kao i ostali ljudi. Ti znači da su i oni također jeli, pili, i kada je bilo hladno bilo im je zima. Međutim Allah dželle-šanuhu ih je obasuo posebnim blagodatima (ni'metima) i raznim natprirodnim pojavama (mu'dđizama). Nijedno dobro i pobožno (salih) ljudsko biće ne može doći na Poslanikov stepen. Poslanici su ma'sumi (bezgrešni). Oni nikad ne griješe. Neki Poslanici su učinili zellu. Zella nije grijeh. Poslanici nikada ne griješe! Riječ "zelle" znači ne uraditi nešto na najbolji mogući način. Zelle je nešto lijepo ali nije najljepše. (Zelle su stvari koje je bolje ne uraditi, koje je bolje izostaviti. One nisu greška. Poslanicii nikada ne prave greške!)]

Stavljanje lica na zemlju to jest izražavanje poštovanja (ta'zim) sedždom je priznavanje naše poniznosti i inferiornosti i potvrda veličine i superioriteta onog kome izražavamo poštovanje. Ovako poštovanje je opravdano ukazati samo Allahu dželle-šanuhu, istinskom Davaocu blagodati i Stvaraocu svemira. U stvari, naš Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem ne samo da nije dozvoljavao Ashabima kiram alejhimurridvan da mu ukazuju poštovanje već im nije dozvoljavao ni da ustanu kada je on ulazio. Isto tako i kada je on sjedio s Ashabima kiram on nije imao posebno mjesto ili prijesto ili sofu. Kad god se naš Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem pridruživao Ashabima kiram on je sjedao na pogodno prazno mjesto. Ljudi koji su im se pridruživali kasnije, ako ga nisu prije vidjeli, nisu znali ko je on i nekad su pitali, "Ko je Resulullah?" Ovo Resulullahovo sallallahu alejhi ve sellem ponašanje se može uzeti kao dobar primjer kako se mi nemoćna ljudska bića trebamo ponašati.

6 - Ka'da (tj. sjedenje) **koliko** (je potrebno da se prouči) **tešehhud:** Znači, podizanje glave sa sedžde, klečanje (sjedenje na koljenima), i učenje tehijjata. Značenje tehijjata je: "Allahu dželle-šanuhu pripada svaki ta'zim (poštivanje), hurmet (poštovanje), i ibadet (obožavanje). O Nebij-ji zišan (Muhammede alejhisselam), neka je na tebe Allahov dželle-šanuhu mir, milost, i napredak (selamet, rahmet, i bereket). Neka je mir (selamet) na nas i na sve Allahove dželle-šanuhu dobre (salih) robove. Ja svjedočim da nema drugog boga osim Allaha dželle-šanuhu koji zaslužuje obožavanje (ibadet) i da je Muhammed alejhisselam Allahov dželle-šanuhu rob i resul." Ovo je šest sastavnih dijelova (rukunova) obaveznog (farz) namaza. Muslimani ih moraju pet puta dnevno obavljati. Namaz je od vremena Adema alejhisselam propisan sljedbenicima (ummetima) svih Poslanika. Poslaniku zadnjeg vremena (ahir zemana) je naređen i poklonjen najsavršeniji oblik namaza.

Ima li u ovim radnjama, koje su rukunovi namaza, išta što smanjuje Allahov dželle-šanuhu uluhijjet (božanstvenost) ili poštivanje koje Mu treba ukazati? Jako je čudno da protestanti, koji tvrde da ibadet muslimana sa svim svojim izraženim rukunovima i šartovima nema spirituelnosti, nisu uspostavili

nikakav drugi oblik ibadeta osim krštenja, pričešća, i čitanja indžila. Po njima su ovi hrišćanski ibadeti spirituelni a muslimanski nisu(**!**).

U knjizi **Menakib-i ćihar-i jar-i guzin** se u devedeset trećem govoru iznosi sljedeći događaj o imamu Aliji radijallahu anh: Kad god je imam Alija radijallahu anh klanjao namaz on nije bio svjestan šta se oko njega dešava. Za vrijeme jedne bitke mu se zabila strelica u kost njegovog mubarek stopala. Ljekar je rekao da on neće moći izdržati bez lijeka bol koji će vađenje strelice prouzrokovati. Alija, radijallahu anh, je rekao, "Ne treba mi lijek. Izvadi je dok klanjam namaz." Ljekar mu je dok je klanjao namaz nožem rasjekao mubarek stopalo i iz njeg izvadio komad željeza iz kosti i previo ranu. Kada je završio s namazom on je upitao ljekara je li mu on izvadio strelicu. Kada mu je ljekar odgovorio da jeste on je odgovorio, "Ja radi Allaha nisam osjetio bol." Ima puno hadisi šerifa koji kažu da je namaz dobrih (salih) muslimana identičan sa ovim.

A sada, da ukratko pregledamo obrede (ibadete) hrišćana:

1 - Krštenje: [Ovo je prvi hrišćanski ibadet, to jest sakrament, ili sveta tajna. Hrišćani vjeruju da je Isa alejhisselam naredio krštenje.] Isa alejhisselam nije u svom cijelom životu nikad nikog krstio. Niti je on naredio krštenje. [Hrišćani vjeruju da je krštenje obavezno (šart) kada osoba postane hrišćanin ili promijeni crkvu i sprovode ga u ime Oca, sina i svetoga duha (ruh-ul-kuds). Po hrišćanima krštenje je ujedinjavanje Isaovog alejhisselam duhovnog tijela, to jest, njegove božanstvenosti (ilahluka) sa njegovim fizičkim tijelom. Ono znači ponovno rođenje sa Svetim duhom. Oni vjeruju da će čovjekov Prvi grijeh, za koji oni vjeruju da potiče od Adema alejhisselam, biti oprošten krštenjem. Ovo krštenje se sprovodi u crkvi. Svaka crkva ima drukčiji način krštenja. Jedni krste potapanjem u vodu za koju vjeruju da je sveta, dok je drugi pršću ili poljevaju na osobu. Svaka crkva ima drukčiji standard u odnosu na starost osobe koju krsti. Hrišćani vjeruju da onaj ko umre nekršten ostaje grešan.] U ovom nema nikakve duhovnosti.

2 - Pričešće (euharistija, iša-i rabbani): Mi smo već detaljno obradili ovaj sakrament, svetu tajnu. [Prema Bibliji Isa alejhisselam je u svojoj posljednjoj večeri iskomadao hljeb i dao svakom apostolu po komad i rekao, "Uzmi, jedi, ovo je moje meso." (Matej 26, 26) Onda im je dao čašu s vinom i rekao da ga popiju i da je ono njegova krv. Pavle je to protumačio. Crkve su to uspostavile kao sakrament. U početku se to slavilo jednom godišnje. Kasnije se počelo raditi svake nedjelje. Mi pitamo sveštenike. Može li jedenje hljeba i pijenje vina biti molitva (ibadet)? Šta je u tom obredu duhovno?]

3 - Čitanje Jevanđelja (Indžila): Pop čita izvode iz Biblije a drugi ga slušaju i ne razumiju šta oni znače. Ni ovo nema nikakvog duhovnog smisla zato što današnja jevanđelja nisu originalna nebeska sveta knjiga koja je objavljena Isa alejhisselamu; ona su sastavljena iz ljudskih pripovijedanja.

Hrišćani se takođe protive i hadžu koji je Allahovo dželle-šanuhu strogo naređenje (farz) muslimanima. Oni kažu, *"Ovo je sjećanje na jevrejski običaj posjete Bejt-i mukaddesu (Svetoj kući, El-Aksau), tri puta godišnje, koji se nalazi*

u Kudus-i šerifu (Jerusalimu). Jer, Allah džel̈le-šanuhu je obećao da će se manifestovati na tom svetom mjestu. Međutim, jevreji su kasnije kažnjeni zbog masakra koji su počinili. Njihova vlada je uništena, njihovi neprijatelji su napali na njihovu teritoriju i razorili Bejt-i mukaddes. Allah džel̈le-šanuhu je kao zamjenu za Bejt-i mukaddes odredio da tijelo Isusa hrista (Mesije Isaa) bude Njegov Bejtullah [Allahova kuća]. On je iz ovoga razloga Svojim robovima poslao Isusa Hrista (Mesiju Isaa). On je ojačao svetim duhom one koji su ga vjerovali i svakog od njih blagoslovio nivoom živog bejtullaha. Na ovaj način više nema potreba za specijalnim bejtullahom kojeg je čovjek napravio u kom će se On manifestovati (tedželli). Dodjeljivanje jedne druge takve kuće je suprotno hikmetu (krajnjem cilju božije mudrosti) Allaha džel̈le-šanuhu. Riječi Isusa Hrista (Mesije Isaa) u Indžilu, "Doći će tako vrijeme kada vi nećete u Jerusalimu Ocu činiti ovaj ibadet i sedždu. Ali oni koji čine pravu sedždu, neka svugdje iskrenu učine sedždu svojom dušom. Jer Otac želi da oni tako učine sedždu," će ostati na snazi do kraja svijeta. Pošto je to tako, to bi značilo smanjivati visoki duhovni status hrišćanstva na nizak stepen, i izmisliti novu kuću koju će svijet posjećivati, i povezati sticanje beskrajnih Allahovih džel̈le-šanuhu blagodati (bereketa) ovisnim samo o tom mjestu, i tjerati svijet da posjećuje to mjesto. A ovo je sve vraćanje zastarjelim bezsadržajnim jevrejskim, fizičkim, i vidljivim (zahiri) običajima."

ODGOVOR: I ove njihove zamjerke su, kao i sve druge, iz sljedećih razloga neosnovane:

1 - Hrišćani će prvo morati specifično navesti ime Jevanđelja i broj stiha iz kog su uzeli ovaj svoj dokaz da tijelo Mesije Isaa zamjenjuje Svetu kuću, Bejt-i mukaddes. Jasno je kao dan da riječi činovnika, kog je zaposlila crkva za pet, deset, zlatnika ne mogu biti temelj za hrišćanska načela.

2 - Kako piše u jevanđeljima Isa alejhisselam je lično posjećivao Bejt-i mukaddes i čak izbacivao torbare i nastojao da ga očisti. Kako vidimo, da je Bejt-i mukaddes poništen, on ga ne bi stalno posjećivao niti bi ga čistio od onih koji su tamo dolazili da zarade svoje ovosvjetske potrebe. On bi rekao svojim apostolima "Nemojte više obraćati pažnju na ovu Svetu kuću (Bejt-i mukaddes). Ja sam njegovo značenje. Svaki od vas je Allahova kuća."

3 - Zašto bi, nakon rušenja Svete kuće (Bejti mukaddesa), izabiranje drugog bejta (kuće) bilo suprotno Allahovoj džel̈le-šanuhu mudrosti (hikmetu ilahijje). Prema islamskom vjerovanju Allah džel̈le-šanuhu nema druga (šerika) i ništa Mu nije slično. On radi šta hoće sa Svojim vlasništvom. On je odredio da Bejt-i mukaddes izvjesno vrijeme bude kibla a onda je odredio da Ka'ba muazzama bude kibla. U Njegove stvari se niko ne može miješati.

U vrijeme kada su jevanđelja pisana svi Nazarećani su postupali po Musaovom alejhisselam šerijatu. Apostoli i njihovi učenici su posjećivali Bejt-i mukaddes. Dakle, jevanđelja ne naređuju posjećivanje izvjesnog specifičnog mjesta.

4 - Isto tako ni izjava, *"Povezati sticanje beskrajnih Allahovih džel̈le-šanuhu blagodati (bereketa) ovisnim samo o tom mjestu [Ka'bi muazzami]*",

nije tačna. To je vrdanje koje je sveštenik izmislio sa ciljem da podrži svoj argument. Ako u Kur'ani kerimu ili hadisi šerifu ima igdje ijedno saopštenje koje kaže da je "Dobivanje božijih blagodati ovisno samo o posjeti Ka'be muazzame" on ga mora jasno navesti.

5 - Posjećivanje Ka'be muazzama nije generalno naređenje za sve muslimane. Onaj ko ide na hadž mora da ispuni uslove (šartove) hadža. Na primjer, on mora biti bogat, zdrav, put mora biti siguran, itd. Svještenikov antagonizam i predrasuda se također i ovdje osjeća.

6 - Jedna vjera neće spasti sa visokog nivoa na manji nivo duhovne stvarnosti samo zato što se izvjesno mjesto odredilo kao kibla, i da se posjećuje. U jevanđeljima nema nigdje nijedan stih koji kaže da je Isa alejhisselam Bejtullah [Allahova kuća]. Razlog za ovo uzdizanje i smanjivanje duhovnosti je svještenikovo lično zamišljanje i iluzija.

7 - Naređenje posjete Ka'be muazzame nije povratak poništenom formalnom običaju. Isa alejhisselamova vjera nije ukinula posjetu Bejtu mukaddes. Obje vjere, i Isa alejhisselamova vjera, i islam, su održale mnoge propise koji su specifični za šerijate prošlih Poslanika. Njihovo održavanje nije povratak Musaovom alejhisselamovom šerijatu. Štaviše, svještenikove riječi da je hadž "fizički ibadet" bez poznavanja uslova hadždža samo pokazuju njegovu neukost.

Ja ću sada ukratko objasniti hadždž, jednu od zapovijedi islama:

Prije svega, pravovjernik (mu'min) koji namjeri da ide na hadždž mora da učini iskreno pokajanje (tevbe). Ako on ikome išta duguje on mora da vrati te svoje dugove. On mora da osigura životne potrebe koje će održati njegovu familiju dok je on na hadždžu. On mora da ponese sa sobom dovoljno stvari i novca, onoliko koliko će mu biti potrebno za njegovo putovanje da ode i da se vrati sa Ka'be, da taj novac bude halal, da nađe dobre saputnike, da on i njegovi saputnici postave nekog ko među njima ima najbolje ponašanje [najviše znanja i iskustva] za svog emira (vođu), i da se pokoravaju njegovim riječima i izvršavaju sve njegove predostrožnosti [pored toga put mora biti bezbjedan i bez straha da će se izgubi život i imovina. Nije farz ići na hadždž ako putovanje nije bezbjedno.]

Hadždž ima tri obaveze (farza):

1 - **Nošenje ihrama:** Kada hadžije (hodočasnici) dođu do mjesta koje se zove mikat, koje je nedaleko od Mekke mukerreme, oni skidaju svoje haljine i oblače (odjeću koja se zove) ihram. Oni na sebi ne nose ništa drugo. To jest, oni se oslobađaju od svjetskih ornamenata i odjeće, kao kada idu na mahšer (mjesto suđenja), i svi idu jednako obućeni, i begovi i seljaci, gologlavi i bosonogi.

[Hadždž se mora obaviti u ihramu. Hadždž učinjen drugačije nije ispravan (sahih). **Ihram** se sastoji iz dva komada bijelog platna, kao dva velika peškira. Jedan se omota oko tijela, ispod pasa, a drugi oko ramena. Ihram se ne može vezati konopcem (šiti) i kopčati dugmadima. Osobi u ihramu su zabranjene

izvjesne stvari. Detalji o ovom su napisani u knjigama fikha i ilmihalima (koje nas podučavaju o propisima islama).]

2 - **Tavaf:** Tavaf je sedam puta obilaženje oko Ka'be da se izvrši Ibrahimov i Ismailov alejhimesselam časni sunet. [Tavaf se čini u mesdžidi haramu. Mi moramo (tj. farz je) namjeriti da hoćemo da činimo tavaf. Tavaf koji je obavezan (farz) se zove **tavaf-i zijaret**. Sunnet je započeti tavaf od **Crnog kamena** (**Hadžer-ul-esveda**).] Za vrijeme tavafa trebaju učiti dove koje su nas naučili Allah dželle-šanuhu i Njegov poslanik. Časno značenje ovih dova izražava, na najljepši način, poštovanje prema Allahu dželle-šanuhu i naše molenje Njegove milosti (rahmeta).

3 - **Zastajanje na Arefatu** (**Vakf na Arefatu**)**:** Svi muslimani, i mladi i stari, i bogati i siromašni, će se okupiti na brdu Arefata, slično kao na mašheru -- od vremena podne namaza dana Arefata, koji je na deveti dan mjeseca Zilhidždže, do svitanja (fedžr vremena) sljedećeg dana -- obučeni samo u ihram, i moliti milostivog Allaha dželle-šanuhu za oprost (afv i magfiret). [Ako neko učini ovo zastajanje (vakf) na brdu Arefata jedan dan ranije ili kasnije od ovog dana njegov hadž nije ispravan (sahih).] Ovdje stotine i stotine hiljada muslimana uče jednoglasno telbiju na arapskom jeziku. Značenje telbije je, "Naredi o moj Allahu čije je postojanje apsolutno neophodno. Ja sam spreman za Tvoju naredbu i slijediću Tvoju božansku želju (irade-i ilahijje). Ti nemaš druga i niko Ti nije ravan."

Što se tiče duhovnih vidova hadždža poznavaoci ovog predmeta su naveli bezbroj značenja koja se odnose na propisna ponašanja (adabe) i zapovijedi (farzove) hadždža. Ljudi su u prethodnim vjerama, da bi se približili Allahu dželle-šanuhu, napuštali društva i živjeli usamljeno na planinama. Allah dželle-šanuhu je naredio Muhammedovom ummetu hadždž umjesto monaškog života. Kada neko ode na hadždž njegov mozak ostavi dunjalučke interese kao što je trgovina, i samo misli na Allaha dželle-šanuhu. Kada se muslimani udalje od hvalisanja i licemjerstva, i napuste svoje familije i kuće, i odu u dolinu i pustinju, oni izlaze iz ovoga svijeta i razmišljaju o onom svijetu, o proživljenju i Sudnjem danu (o mahšeru i kijametu). Kada oni skinu svoje haljine i obuku bijeli ihram oni zamišljaju kako oni, u kefinima, izlaze pred Allaha dželle-šanuhu. Kada uče **Lebbejk**, to jest, "Ja sam Ti pokoran o moj Allahu i spreman sam za Tvoje naređenje", između nade da će im dova biti uslišana i straha da može biti odbijena, oni mole Allaha dželle-šanuhu da im se smiluje i da ih obaspe oprostom (rahmetom i magfiretom). Kada dođu do Harem-i šerifa [odnosno Mesdžidi harama] oni znaju da nisu uzaludni napori onih koji su došli da posjete Bejtullah. Oni su bezbjedni od Njegove kazne (azaba) jer su došli da, radi Njega, posjete Bejtullah. Kada oni dođu kod Hadžer-ul-esveda, i kada ga poljube, i pomiluju svojim licem i rukama, oni obećavaju da će se uvijek pokoravati zakletvi na vjernost (biatu) koji su dali Allahu dželle-šanuhu. Kada se oni drže za prekrivač Ka'bei muazzame oni zamišljaju sebe kao krivca koji se oslanja na svog dobrotvora, ili, zaljubljenika koji se predaje svom zaljubljenom. Ovo su sve edebi hadždža.

Hrišćani s druge strane protestuju i kažu, *"Izvjesne države iz kojih hadžije dolaze su blizu [Mekke] dok druge žive u dalekim mjestima. Dakle, naređenje hadždža je suprotno Allahovoj dželle-šanuhu pravdi."* Ovakve riječi ne mogu nikada biti tačne. Jer, u Matejevom jevanđelju piše da je Isa alejhisselam rekao da su "Vrata vječnog života vrlo uska, a vrata pakla široka." To znači, "Djelo koje vodi u raj je vrlo teško za naš ego (nefs). Djelo koje vodi u pakao je vrlo slatko nefsu." Naš Poslanik sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Od svih djela je najkorisnije ono koje je najteže nefsu.**" Sve što je veća muka nagrada je sve veća. Prema tome, hadždžije koje dolaze iz udaljenih dijelova svijeta će biti puno, puno, nagrađene. A to nije nepravda već prava pravda. Islam u sebi nema nijednog naređenja koje čovjek nije u stanju da izvrši. Oni, kojima hadždž nije farz, nisu grešni ako ne odu na hadždž. Oni koji žele da odu na hadždž, ali koji za to nemaju mogućnosti, će, kako to hadisi šerifi kažu -- "**Djela su ovisna o nijetu**," i "**Mu'minov nijet je bolji** (hajirniji) **od njegovog djela**," -- dobiti nagrade prema svojoj želji.

Sveštenici se takođe protive i postu u mjesecu Ramazanu, i tvrde da je on usvojen od Beni Israilovih ibadeta, i kažu, *"Indžil ne naređuje post. On je dao ljudima u ovom pogledu slobodan izbor."*

Protestantski sveštenici kažu, *"Među katoličkim, vizantijskim, jermenskim, i drugim hrišćanskim zajednicama, ima jedna vrsta posta; ali to nije imitiranje židova. U jevanđelju (indžilu) nema takvog naređenja. Protestanti izbjegavaju nametanje jednog tako teškog tereta na čovječanstvo. Oni samo savjetuju ljude da se čuvaju od zlih namjera i praznovjerja. Tako je vjera, koja ljudima daje izbor u odnosu na ovakva vidljiva (zahiri) i beznačajna djela (ibadete), u svakom slučaju korisnija od vjere koja oštro naređuje i nagoni ljude na bezsadržajna i vidljiva djela. Jer, obožavanje (ibadet) po svojoj ličnoj želji je kao navika djeteta koje je dobrovoljno poslušno. Zakonsko naređenje je atribut roba koji mora da sluša svoga gospodara. Jako je nezdravo, naročito ljeti, prebaciti naviku mjesec dana i jesti i piti po noći. Doktori kažu da to može izazvati mnoge bolesti. Štaviše, pošto je dužina dana i noći drukčija u drukčijim državama, izvršavanje ovog farza u nekim zemljama svijeta uzima više vremena nego u drugim. To nije u skladu sa Allahovom dželle-šanuhu pravednošću. Zemlje koje se nalaze na šezdeset sedmom stepenu geografske širine imaju dan samo mjesec dana. One koje se nalaze na šezdeset devetom stepenu imaju dan samo dva mjeseca. One koje se nalaze na sedamdeset trećem stepenu imaju dan samo tri mjeseca. Iz ovog razloga je muslimanima koji žive u zemljama na tim geografskim širinama nemoguće postiti. Jasno je da Allahovoj dželle-šanuhu konačnoj visokoj mudrosti (hikmetu) i savršenoj božijoj pravdi (adalet-i ilahijje) ne odgovara da On naredi vjeru koja je nepodesna u svim slučajevima i za sve ljude na cijelome svijetu. S druge strane, u takvim zemljama živi na hiljade hrišćana. Oni bez ikakve poteškoće slijede hrišćanstvo i obavljaju njegova načela. Ovo je jedan opipljiv dokaz koji pokazuje da islam ne može biti korisniji od hrišćanstva."*

ODGOVOR: Svi ovi prigovori [i klevete] su pobijeni bezbrojnim dokazima. Na primjer:

1 - Post je postojao i u Musaovoj alejhisselam vjeri. On je održavao svoj prvobitni oblik također i u Isaovoj alejhisselam vjeri. Mi ćemo ovo malo kasnije objasniti. Postojanje posta u islamu se ne može osuđivati.

2 - Riječi, *"Indžil u sebi ne sadrži nijedno naređenje koje se odnosi na post; on to ostavlja svakome da to lično izabere,"* su gola laž. Jer, u Jevanđelju nema jasnoga stiha koji daje ljudima izbor da poste ili ne poste, i koji kaže, *"Svako je slobodan da posti ili ne posti."* Ako takav stih ima, onda, neka nam ga sveštenik navede.

3 - Dijeta, koja postoji u vjerovanjima hrišćana koji pripadaju katoličkoj, vizantijskoj, i jermenskoj crkvi je prvobitno bila post. Međutim, kasnije, uporedo sa umetanjima i izbacivanjima koja se odnose na obrede, koja je Pavle izvršio [sa ciljem da potpuno otsiječe nazarećansku vjeru od jevrejstva i pretvori u idolatriju], ona je dovedena u sadašnje stanje. Reći da Jevanđelje u sebi ne sadrži nijedno naređenje koje se odnosi na post je otvorena kleveta protiv Jevanđelja. U jevanđeljima piše da je on (Isus), "Ogladnio kada je postio četrdeset dana i četrdeset noći," (Matej 4, 2), i da je naredio, "A kad postite, ne budite žalosni kao licemjeri; jer oni načine blijeda lica svoja," (Matej 6, 16), i da je rekao zapanjenim gledaocima kada je istjerao sotonu napolje iz paralizovane osobe, "Post će isto tako istjerati sotonu napolje" [i kada je izgonio đavla iz bolesnog čovjeka, "A ovaj se rod izgoni samo molitvom i postom." (Matej 17, 21)] Dakle, jasno se vidida je Isa alejhisselam i lično postio i zapovijedao iskren post radi Allahovog zadovoljstva. Pavle je (kasnije) -- dok je mučio, proganjao, i ubijao iskrene vjernike -- izmislio jednu nepostojeću laž, koju smo prethodno detaljno opisali i osnovao takozvano hrišćanstvo, i iskrivio i poništio propise Isaovog alejhisselam zakona (šerijata) kao što su post i obrezivanje (sunnećenje), ali sada pod drukčijim izgovorom, da je to slijeđenje jevrejstva, i povezao ih s neobjašnjivim apstrakcijama. Petar ga je pokušao spriječiti. Međutim, pošto su Pavlovi ljudi bili jako agresivni prema Petru oni su ga spriječili. U jevanđeljima i drugim knjigama koje su napisali hrišćanski vjerski ljudi i velikodostojnici jasno piše da je Petar, iako je bio čedan i jako cijenjen, bio dovoljno slabosrčan i da se plašio jevreja i da je rekao da ne poznaje Isa alejhisselama.

4 - Protestanti nemaju pravo da kažu, *"Mi, umjesto da nametnemo ljudima ovako težak teret posta, im svima samo savjetujemo da se čuvaju od pokvarenih i loših namjera i sujevjerja,"* zato što ljudi ne mogu promijeniti propise istinite vjere koju je Allah dželle-šanuhu poslao. Ovo je bio razlog što su mnogi sveštenici protestovali svim odlukama crkvenih sabora i duhovnih vijeća. Protestanti također i poriču i opovrgavaju većinu odluka ovih koncila. Prema tome, ovi savjeti koje daju sveštenici, osnivači protestantizma, i sveštenici, autori knjige **Gada-ul-mulahazat**, koje su protestantske organizacije unajmile, nemaju nikakve vrijednosti. Post nije samo suzdržavanje i apstinencija od jela i pića. Post u sebi sadrži i mnoge duhovne vrline i koristi. Niko nema pravo, ni

sveštenik niti iko drugi, da promjeni i interpolira farz koji se temelji na Božijim (ilahi) principima.

5 - Post nije vidljiv (zahiri) i beznačajan ibadet. Kako mudraci (irfan sahibije) znaju tijelo je mjesto gdje duša i želje nefsa slobodno cirkulišu. Sve što su fizičke želje nefsa pobjedonosnije sve je manje duhovnih manifestacija. [U stvari u takvim slučajevima nema duhovnih manifestacija.] Ovo pravilo važi za sve vjere i sekte. U njima svima je ubijanje želja nefsa, to jest strogi asketizam (rijazet), približavanje čovjeka Allahu dželle-šanuhu. Asketizam, samokontrola, će umrtviti strasti nefsa. Radi ovoga, sve vjere i sekte jako puno cijene isposništvo.

U islamu postoje tri nivoa posta.

1 - **Post onih koji su avam** (to jest, post običnih ljudi)**:** Ovaj post je post onih koji se suzdržavaju od jela, pića, i seksualnih prohtijeva u okviru vremena koje islam diktira [u mjesecu Ramazanu].

2 - **Post onih koji su havas:** Je post onih koji uporedo sa slijeđenjem obaveznih stvari (šartova) također izvršavaju i sva druga Allahova dželle-šanuhu naređenja, koja se odnose na oči, jezik, ruke, noge, i sve ostale dijelove tijela, i koji se čuvaju od svega za što je rečeno da je haram i mekruh.

3 - **Post onih koji su hass-ul-havas** (to jest, post Evlija)**:** Uporedo sa onim što smo gore spomenuli u postu običnih ljudi i alima (tj. onih koji su avam i havas) je i post onih, čiji su se kalbovi potpuno okrenuli od svih ovosvjetskih poslova, i koji štite svoje kalbove od svega drugog što sprečava približavanje Allahu dželle-šanuhu, pa čak i od misli i ma-sive, to jest, oni ne misle ni na šta drugo osim na Allaha dželle-šanuhu. U hadisi šerifu koji prenosi imami Buhari, rahmetullahi alejh [preselio na ahiret 256./870. godine u gradu Samerkand], naš Pejgamber, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao, "**Ako se postač ne suzdrži od laganja Allahu dželle-šanuhu ne treba njegovo nejedenje i nepijenje**." Hakikat ehli (to jest, oni koji znaju pravu suštinu i bit ibadeta) su shvatili i izvijestili da defektan post, u kom se ne pazi na ove uslove, postaje vidljivo i prosto djelo. [Oni koji griješe dok poste ne bi trebali odustati od posta pod sumnjom da je njihov post bezvrijedan. Oni, umjesto toga, trebaju nastaviti s postom i tražiti Allahov dželle-šanuhu oprost i prestati s griješenjem. U stvari, nastavljanje s postom će nas zaštititi od griješenja.]

6 - Također i poređenje, *"Samoincijativan rizaluk i ibadet su kao navika djeteta koje je dobrovoljno poslušno ocu. S druge strane, prinudna poslušnost zakonskim naređenjima je atribut roba koji mora da sluša svoga gospodara,"* je pogrešno iz više razloga:

A - Čovjek ima dva velika neprijatelja, (svoj) nefs i šejtana. Prema tome, da nije bilo rečeno da će oni koji se ogluše na vjerske zapovijedi i zabrane biti mučeni, odnosno, da su one bile prepuštene slobodnom izboru, bez sumnje je da mnogi ljudi ne bi slijedili ova naređenja.

B - Kada protestantski sveštenici prepuštaju svim ljudima slobodu izbora u postu, zašto oni ne dozvole istu slobodu i u propisima krštenja i pričešća? Zašto oni nagone svijet da slijedi njihove instrukcije?

U islamu su ibadeti (molitve i obredi) klasifikovani u skladu sa njihovim stepenom:

Prvi stepen: Izbjegavanje strogih zabrana (harama) je najcjenjeniji i najkorisniji ibadet. Kada osoba okrene lice od nečega što mu je zabranjeno gledati, Allah dželle-šanuhu mu napuni kalb imanom. Ako neko namjeri da uradi haram, pa ga ne uradi, neće mu biti zapisano da je uradio grijeh. Pošto je činjenje harama revolt protiv Allaha dželle-šanuhu nerađenje harama postaje najkorisniji ibadet. Prema islamskom vjerovanju niko se ne rađa grešan i kao nevjernik (kafir). Povrh toga, ovakva teorija je potpuno nerazumna.

Drugi stepen: Izvršavanje farzova (zapovijedi, naređenja). Propuštanje ovih zapovijedi je težak grijeh. Ono što nam je Allah dželle-šanuhu naredio se zove farz. Izvršavati farzove je jako cijenjeno. U vrijeme kada su oni zaboravljeni i kada se harami šire nadaleko i naširoko izvršavanje ovih zapovijedi postaje još cjenjenije. Oni koji izvršavaju farzove će biti puno, puno, nagrađeni.

Treći stepen: Čuvanje od zabrana koje su odmah do harama i koje se zovu tahrim mekruh. Čuvanje od tahrim mekruha je cjenjenije od izvršavanja vadžiba.

Četvrti stepen: Izvršavanje vadžiba. Izvršavanje vadžiba donosi puno sevaba (onosvjetskih nagrada) ali manje od izvršavanja farzova. Vadžibi su oni ibadeti za koje se ne zna sigurno jesu li farz ili nisu.

Peti stepen: Čuvanje od zabrana koje se zovu tenzihi mekruh. Tenzihi mekruh je mekruh (to jest, djelo, riječi, ponašanje, itd., koje naš Poslanik, alejhisselam, nije odobrio) koji je bliže dozvoljenom (halalu).

Šesti stepen: Je izvršavanje muekked sunneta (odnosno djela, riječi i ponašanja koja je naš Poslanik, alejhisselam, volio i naredio). Ne raditi sunnete nije grijeh. Ali, izostavljati ih bez uzura (isprike, šerijatski opravdavajuće okolnosti) je mali grijeh. Ne voljeti sunnet je kufr (nevjerstvo).

Sedmi stepen: Izvršavanje nafila (dodatnog i prekomjernog) i mustehaba (pohvalnog i preporučljivog). Muslimanima je dat slobodan izbor da čine ili ne čine nafile. Oni koji ih urade sa lijepom namjerom će biti puno nagrađeni na onom svijetu.

Post ne može nikada biti prepušten slobodnoj volji zato što je Kur'ani kerimom definitivno naređen. Islam se temelji na Allahovim dželle-šanuhu naređenjima i zabranama. Niko nema pravo da promijeni oblik i vrijeme posta. Međutim, hrišćanstvo je više puta mijenjano i kvareno. Ove sve promjene i izmjene su urodile drugim proizvoljnim promjenama.

C - Mi nismo (haša) Allahova dželle-šanuhu djeca. Mi smo Njegovi impotentni robovi. On je naš Stvaralac. On nam je dao naš rizk (hranu, obskrbu, nafaku). Mi se nikada ne smijemo stiditi zato što izvršavamo Njegovu zapovijed. Oni koji ne priznaju da su Allahovi dželle-šanuhu robovi su protivnici, oholi (kiburli), i gordi (gururli) ljudi.

Riječi, *"Nije zdravo, naročito ljeti, pomjeriti navike i jesti i piti po noći umjesto po danu i tako nastaviti čitav mjesec dana. Ljekari kažu da to može izazvati mnoge bolesti"*, su takođe neopravdane. [To su klevete koje su potpuno

suprotne činjenicama.] Jer, jedan od edeba (pravilnih ponašanja za vrijeme) posta je da u vrijeme iftara (prekidanja posta) ne punimo previše stomak i prestanemo s jelom prije nego što smo se najeli. Svi ljekari jednoglasno priznaju da će se oni koji slijede ovo uputstvo izliječiti a ne razboljeti. Definitivno se zna da je ovakav post koristan za zdravlje. Kada bi ove protestantske zablude bile tačne svi muslimani u islamskim zemljama bi se razboljeli i većina njih bi umrla u Ramazanu. Međutim, medicinske statistike ne pokazuju nikakve nevolje u Ramazanu. Štaviše, mnogi ljudi jedu, iz rezonskih razloga, samo dva puta dnevno -- uveče i ujutro. Šta se može promijeniti u tijelu zato što jedno od dva jela pomaknemo par sati? Prvih par dana se može čovjek osjećati malo nelagodno. Ali to neće izazvati nikakvo pogoršanje zdravlja.

[Post ne izaziva nelagodnost. Naprotiv! On je vrlo koristan za zdravlje stomaka. Ovo je nesumnjiva činjenica koju dokazuje današnja moderna medicina. U medicinskim knjigama koje su na raznim jezicima napisali ljekari specijaliste piše da dijeta liječi ili u najmanju ruku pomaže u izliječenju mnogih bolesti. Neko ko ima stomačnu bolest, trudna žena, majka dojilja, neko ko se plaši da će mu se (ako posti) bolest pogoršati, vojnik u ratu, putnik koji je musafir to jest, ko je na putovanju koje traje tri dana hoda [putovanje koje je dalje od 104 kilometra u hanefi mezhebu i preko 80 kilometara u ostala tri mezheba] ne mora postiti. Očigledno je da su ovi sveštenici nemaju pojma o islamu. Oni ili ne znaju ništa o islamu, i imaju svoju neku sliku o islamu, ili, govore neistinu iako znaju islam.

Evo nekoliko dokaza koji pokazuju da post ne samo da nije štetan već da je i koristan.

Hadisi šerif kaže, "**Posti, budi zdrav.**"

Post odmara i stomak i čitav probavni sistem i pomaže čovječijem tijelu da se očisti. To izaziva debljanje, bolest srca i krvnih sudova, šećernu bolest, i dizanje krvnog pritiska. Post ne samo da nas štiti od svake bolesti već je i vid medicinskog lijećenja. Kako smo već prethodno spomenuli dijeta je neophodna da bi se ozdravilo od mnogih bolesti.

Nema sumnje da će onaj ko posti steći svojim postom snagu volje. Radi toga su se mnogi postom oporavili od štetnih navika kao što su alkohol i heroin.

Post izaziva aktiviranje karbohidrata (ugljenih hidrata, jednostavnih i složenih šećera), bjelančevina, a naročito masti koje su uskladištene u tijelu. Post daje bubrezima slobodan dan, dan odmora i remonta, i rasterećuje ih dužnosti izlučivanja otpadnih materija.

Ove sve činjenice pobijaju do korijena laži izvjesnih sveštenika. Zar oni ne bi upotrijebili nauku kao lažnog svjedoka za svoje laži?]

Što se tiče država s različitim dužinama dana i noći; to nikada ne može biti inkompatibilno sa božijom pravdom (adalet-i ilahijje) zato što će oni, koji poste duže par sati, dobiti, proporcionalno njihovim djelima, veće božanske (ilahi) nagrade.

U polarnim predjelima svaka noć traje nekoliko mjeseci i svaki dan traje nekoliko mjeseci. Za one koji poste u tim zemljama nema tegobe. Allah dželle-

šanuhu je jasno rekao u Kur'ani kerimu da u islamu nema tegobe i da osobi nije naređeno ono što je izvan njegove moći i mogućnosti. Na primjer, kada uzimamo abdest mi peremo četiri dijela tijela (glavu, lice, ruke i noge). Ako neko nema noge on pere tri dijela. Ko ne može klanjati stojeći može klanjati sjedeći. Ako ni to ne može, on može klanjati znakom, u mislima. Muslimanu je zapovijeđeno (farz) da poste u mjesecu Ramazanu. Ali, ako se on razboli, ili ode na put koji je duži od tri dana hoda, njegova obaveza posta se privremeno odgađa. On kasnije, kada mu je zgodno, naposti na kaza dane koje je propustio.

I oni, koji žive u polarnim predjelima, gdje noć i dan traju nekoliko mjeseci, će također postiti. U tim državama, kao i u svakoj državi gdje dan traje više od dvadeset četiri sata, početak i kraj posta je određen u satima. Kriterij koji se za to uzima (to jest, za dužinu perioda posta) je dužina dana koju muslimani slijede u najbližem gradu gdje dan nije toliko dug (to jest, kraći od dvadeset četiri sata). [Musliman koji, na primjer, ode na mjesec slijedi isto pravilo, ako nije nanijetio da bude putnik, ili ako namjeri da živi tamo. Ovi sveštenici nemaju pojma o islamu.]

Kako je poznato Allahove dželle-šanuhu manifestacije (tedželli), davanja (ihsan) i darovi (teklif) nisu dati podjednako Njegovom svakom robu. Na primjer, On je nekim pravovjernim (mu'minima) dao bogatstvo i naredio im da obave hadždž. On je nekim Svojim robovima dao siromaštvo nije im naredio hadždž. On nekom daje snagu i moć i naređuje mu da posti. S druge strane, On daje dozvolu onim koji nisu dovoljno jaki i zdravi da poste (Ramazan), da mogu postiti kasnije. On je dao nekim Njegovim robovima imovine u količini nisaba (granice) i naredio im je da od nje daju zekat i da njom pomognu svoju siromašnu rodbinu. On je nekim drugim Svojim robovima dao siromaštvo i dao im pravo da uzmu zekat. [Ovo je sve u potpunom skladu sa Allahovom dželle-šanuhu božanskom pravdom (adalet-i ilahijje). On neke Svoje robove obasipa velikim ihsanom (blagodatima). Oni Mu se zahvaljuju za ove ni'mete i stiču visoke stepene zahvalnosti. On daje nekim Svojim robovima manje ihsana. Oni svojom strpljivošću (na tome) stiču visoke stepene strpljivih. Allah dželle-šanuhu ne poništava nijedno dobro djelo nijednog roba.]

Protestantove riječi, *"U polarnim državama na hiljade ljudi slijedi hrišćanstvo i obavlja svoje vjerske dužnosti bez ikakve poteškoće,"* nisu tačne. Jer, pod pojmom "državama" se misli na zemlje u blizini sjevernog polarnog kruga, naime, najsjevernije dijelove Amerike i sjeverne dijelove Sibira. U ovim predjelima žive Eskimi, Samoidi, i još neka primitivna plemena. Oni žive od lova i ribolova. Pošto oni ne mogu obrađivati zemlju i uzgajati pšenicu i grožđe oni ne znaju za hljeb i vino. Nas jako interesuje kako sveštenici u tim dijelovima izvode svetu žrtvu, pričešće? Jer, pošto hljeb i vino predstavljaju Isaovo alejhisselam tijelo i krv, kako će hrišćani koji žive u tim predjelima pojesti svoga boga? [Shodno tome, pošto se oni ne mogu ujediniti sa svojim bogom, njihovi grijesi neće biti oprošteni i oni neće biti očišćeni od prvog grijeha. Jadni hrišćani! Nas čudi da li sveštenici, koji kažu da će post i abdest naškoditi zdravlju, i koji tolerišu prljavu i poganu vodu koja se upotrebljava pri krštenju, zaista vjeruju ove svoje

riječi? Ili, da li oni upućuju ove odvratne, neuke, i nerazumne, klevete samo zbog para koje dobivaju od protestantskih društava?]

Pravedno poređenje ove dvije vjere jasno otkriva koja je od njih izvodljivija. Islam je vjera koja se može u svakom društvu i u svakom dijelu svijeta bez ikakve poteškoće i lako izvršavati [i jedina vjera koja je sreća i na ovom i na onom svijetu]. On je vjera tevhida (koja nas uči da je Allah dželle-šanuhu jedan). Činjenica koja je jasna kao sunce je da je on bolji i korisniji od hrišćanstva koje se temelji na trojstvu.

[Namjerno sam ti rekao malo, da ti ne bi kalb razbio; imao bih ti ja mnogo toga reći, ali znam, da bi se ti uznemirio.]

Jedna od kritika koju protestantski sveštenici upućuju islamu se odnosi na učenje Kur'ani kerima (kiraet) u namazu. Oni kažu, *"Kiraet, odnosno učenje dijela Kur'ani kerima, što je jedan od farzova namaza, na nekim mjestima izgleda spiritualan (ruhani) ali, kada malo bolje razmislimo otkrivamo da on nije nimalo spiritualan, kao ni drugi farzovi namaza. U pet dnevnih namaza se uči tekbir (Allahu ekber), Fatiha (prvo poglavlje, sura, u Kur'ani kerimu), ettehijjatu (molitva koja se izgovara dok se sjedi u namazu), tesbihi ruku'a (sagibanje u namazu do polovine tijela, odupirući se rukama o koljena), čine sedžde (tj. padanje na lice (ničice) u namazu i dodiranje tla ćelom i nosem), i još i drugi tesbihi i dove. Oni ih svaki dan, u izvjesno određeno vrijeme, ponavljaju cijelog života. Čovjek bi se od toga umorio.*

Iz sljedeća dva stiha Jevanđelja se vidi da od izvršavanja ovih svih formalnih stvari, i traćenja vremena na prolazna i beskorisna djela, nema koristi. Isa alejhisselam kaže: 'A kada se molite (činite dovu), ne ne govorite mnogo, kao neznabošci; jer oni misle da će za mnoge riječi svoje biti uslišeni. Vi dakle, ne budite kao oni; jer zna otac vaš šta vam treba prije molitve vaše.'" (Matej 6, 7-8)

ODGOVOR: Kako mudraci priznaju, isto kao što tijelo ima način na koji se hrani i živi, tako isto i duša ima svoj specifičan sistem ishrane i način života. Duša se hrani kada se zaboravi ma-siva, odnosno sve drugo osim Allaha dželle-šanuhu, i kada se čini zikr Allaha dželle-šanuhu. Podizanje zavjese između stvaraoca (halika) i stvorenja (mahluka) je moguće samo onda kada se rijazetom oslabe želje nefsa, i kada se zikrom (izgovaranjem) Allahovog dželle-šanuhu imena ojača duša. Čovjekova ljubav i privrženost prema nekom se vidi iz njegovog sjećanja voljenog i njegovog čestog spominjanja. Jer, prirodno je da se često sjećamo i spomenemo našeg dragog prijatelja ili roda. Zaljubljenici koji su tako jako i žarko zaljubljeni su toliko duboko zadubljeni u svoju ljubav da su oni u svakom momentu i u svakoj prilici izgubljeni u onom koga vole, i potpuno zaboravljaju na sebe, i uvijek i samo misle i spominju svog miljenika.

Konačni cilj u islamu je **muhabbetullah**, to jest, **ljubav prema Allahu dželle-šanuhu**. Da bi se to postiglo kalb se svaki dan pet puta pojačava mnogobrojnim zikrom Allahovog dželle-šanuhu imena. Jačanje kalba i duše, s druge strane, izaziva da se otklone zavjese koje se nalaze između voljenih i da se

postigne kraj (cilj), odnosno približavanje miljeniku. Pošto je cilj svih tesbiha i tekbira koji se uče u pet dnevnih namaza isti, oni ne samo da ne umaraju i ne zamaraju pravovjernika (mu'mina) već mu definitivno hrane i pojačavaju dušu i kalb. Alimi ehli sunneta su napravili mnoga batin [prikrivena] tumačenja časne **Fatihe** koja se uči na svakom rek'atu (namaza). (Ona su tako mnogobrojna) da bi čak samo njihova imena bilo teško napisati i sakupiti, ili pak načiniti njihovu listu. Sadreddin-i Konevi rahmetullahi alejh [preselio na ahiret 672./1272. u Konji (grad u centralnoj Aziji)], je napisao predivnu knjigu pod naslovom **I'džaz-ul-bejan** u kojoj su protumačena sakrivena značenja **časne Fatihe** (**Fatihe-i šerif**). On priznaje u svojoj knjizi da je on bio u stanju da izrazi samo nekoliko stvarnosti (hakikata) i natprirodnih prefinjenosti časne **Fatihe**. [Ajeti (stihovi Kur'ani kerima), tesbihi, i dove, koji su naređeni da se uče u namazu izražavaju Allahovu dželle-šanuhu veličinu i treniraju nas kako da Mu se molimo. Allah dželle-šanuhu kaže da On "voli one koji uče ove molitve (dove) i da će im dati puno sevaba [velike onosvjetske nagrade]." Sve što se uči ili čini sa ciljem da se dobije ljubav prema Allahu dželle-šanuhu i sevab je onim, koji imaju iman, lako, drago, i uživanje, bez obzira kako to teško bilo. Ko je okusio slast šećera ili meda zna njegov okus. Onaj ko ga nije okusio, i ko o njemu iz daljine sudi, zanemaruje njegov prijatni okus i priča samo o njegovom obliku i boji.]

Dvanaesto poglavlje

ODGOVOR NA SVEŠTENIKOVE KLEVETE

Protestantski sveštenik je izdao jednu knjižicu u kojoj on razmišlja o osnovama islama i hrišćanstva. Mi smatramo da je potrebno da mi navedemo citate iz te knjige i da na njih odgovorimo. Navodi citata su štampani (plavim) kurzivnim slovima (u tekstu na internetu i) pod navodnicima. Iza njih slijede odgovori.

Na primjer, u toj knjižici piše, *"Hrišćanstvo je po učenjima Isusa Hrista (Isaa Mesiha) jedna voljna vjera koja odgovara i koja se može primjeniti u svakoj naciji i društvu, u njihovim oblicima vlade, politike, u propisima, u sistemima, u stanjima njihove društvene strukture i u zemljama u kojima oni žive. Ono se može uspostaviti u svakoj državi bez ikakve štete u odnosu na red i politiku te države."*

ODGOVOR: U stvari, pošto u postojećim jevanđeljima skoro da i nema propisa koji se odnose na mu'amelat (mu'amelat su zakoni i propisi koji se odnose na kupo-prodaju; stvari koje se odnose na familiju; uslovi, oblici, prava zakupa, zaposlenja i plaćanja; političke zakone itd.) sigurno je da oni neće, kako sveštenik kaže, oštetiti i zakočiti državni red i politiku. [Jer oni nemaju propisa koja ih mogu zamijeniti. Oni u svom repertoaru nemaju ništa što bi mogli drugima ponuditi.] Međutim, svijet još nije vidio državu u koju su hrišćani ušli a da joj nisu razorili njene punovažne sisteme i stanja, domove, red, zemlje, i državne organizacije. Hrišćani su uništili bezbrojne političke zakonske knjige koje su postojale u bibliotekama Rimske Imperije i knjige koje su govorile o rimskim običajima i tradicijama. [Hrišćani nisu upotrijebili isto divljaštvo samo nad onim koji nisu hrišćani već takođe i nad svojim istovjernicima, hrišćanima. Molimo vas pogledajte šta hrišćanski istoričari pišu o okrutnostima i razaranjima u ime hrišćanske vjere koja su krstaši nanijeli Vizantijcima kada su ušli u Istanbul. Kada su hrišćani napali Španiju oni su porušili i popalili na stotine biblioteka, razorili na hiljade umjetničkih radova, poklali na stotine hiljada muslimana i jevreja. Sva ova izvođenja su opipljivi dokazi koji otkrivaju nevino lice hrišćanstva, za koje sveštenik kaže da je to *"vjera koja se ne miješa u tuđe politike i običaje i koju danas svako prihvata."*] Hrišćanstvu se nije nikada bilo lako nastaniti u jednoj državi. Niti se to od njega moglo očekivati. [Čak ni danas

kada se troše bilioni funti sterlinga na hristianiziranje siromaha, u zemljama čiji stanovnici umiru od gladi. Oni im pomažu na razne načine. Oni daju ovim siromasima svakoga mjeseca izvjesnu sumu novaca. Međutim, oni ih do sada nisu uspjeli preobratiti u hrišćanstvo. Je li sveštenik svjestan ove činjenice?]

On kaže u istoj knjižici, *"Hrišćansko carstvo nije kao ovozemaljsko carstvo i suverenitet. Ono je duhovna i prava vlast. Zahvaljujući svojoj vjerskoj biti, koja je duhovna, stvarna, i jedinstvena samoj sebi, ono je prihvatljivo u svim situacijama i mjestima koja su prirodna ljudima. Ono se niti ponižava da hristianizira eminentne i vladajuće ljude države niti kategorično odbacuje njihove inklinacije i običaje."*

ODGOVOR: Kada vjera postane prihvatljiva u svim situacijama i mjestima koja su prirodna ljudima neće više biti potrebno pozivati narod toj vjeri. Ta će vjera sama sebe spontano objaviti. Prema tome, pošto se javno zna koliko se protestanti trude da raširе hrišćanstvo ova njihova tvrdnja automatski propada. S druge strane, kad bi se mi i složili po pitanju njegove dobre osobine da se ono ne spušta na nivo da hristijanizira eminentne i vladajuće ljude države, šta se dobro može očekivati od njegovog neodbacivanja njihovih sklonosti i [loših] navika? Ili, jesu li po mišljenju ovoga sveštenika sve vrste loših navika urođene u prirodnu duhovnost hrišćanske vjere?

Sveštenik u istoj knjižici nudi, *"Bitna misija hrišćanstva u svijetu nije da raširi perifernu moć hrišćanskih nacija već da u svakom pojedinom srcu uspostavi Allahovu dželle-šanuhu veličinu (izzet) i suverenitet (sultanat), i da ih tako raširi i učini prihvatljivim u svim društvima i u svim zemljama."*

ODGOVOR: Nažalost, isti sveštenik, koji nam u svojoj argumentaciji od osamdeset sedme do stotinu sedme stranice iste knjižice navodi oronuli položaj islamskih zemalja naspram bogatstva i prosperiteta Evrope, kako bi dokazao da je hrišćanstvo superiornije i korisnije od islama, nam sada ovdje kaže da cilj hrišćanstva nije da raširi moć nacije. Je li moguće da je hrišćanstvo vjera koju je on hvalio na tim stranicama, i je li moguće da je vjera koju on ovdje reklamira i hvali neka druga vjera?

Isti sveštenik kaže, *"Oni koji priznaju i cijene efektivnost i nadmoć hrišćanstva će na ovom svijetu steći pored mudrosti i politike jednu trajnu svetu vezu bratstva. Oni će na onom svijetu, zato što su zreli robovi, dobiti božanske blagodati (ilahi ni'mete) i slasti (zevkove)."*

ODGOVOR: U skladu sa ovim njegovim argumentom je sumnjivo jesu li stanovnici Engleske, Austrije, i Amerike hrišćani. Jer, ovi ljudi nisu nikada viđeni da su međusobno povezani bratskom vezom. Oni nastoje da jedni drugima iz političkih razloga nanesu što više štete. Neprijateljstva između Luteranaca i Kalvinista, ili između neke druge dvije protestantske sekte, nisu ništa manje oštra

od neprijateljstava između katolika i protestanata. [Katolici i protestanti su tokom cijele istorije gledali jedni na druge kao neprijatelje i nevjernike (kafire) i međusobno su se nemilosrdno uništavali. Mi smo naveli prethodno u tekstu nekoliko primjera. Oni koji se bave istorijom to dobro znaju. Očigledno je da su ove svještenikove izjave o dobrotama, kao što su bratstvo, prijateljstvo, darežljivost, i sl., usvojene iz islama i muslimanskih knjiga. On prisvaja specifične lijepe osobine muslimana o kojima je pročitao u islamskim knjigama pa ih onda pripisuje hrišćanstvu.]

Svještenik nastavlja, *"Kad bi bilo istina da je islam superiorniji i korisniji od hrišćanstva on bi trebao da bolje, više, i duhovnije, nego što je prethodno objašnjeno demonstrira Allahovu vlast. On bi bio prilagodljiviji stanjima naroda i zemljama na svijetu. On bi vodio ljude sreći, savršenstvu, i pravdi na ovom svijetu, i ulio im bolju nadu u čast i vječnu sreću nakon odlaska s ovoga svijeta."*

ODGOVOR: U islamu je Allahova dželle-šanuhu vlast Muhammedov alejhisselam zakonik (šerijat). Oni koji rade po njegovim pravilima će dobiti beskrajne blagodati i na ovom i na onom svijetu. Oni koji mu se ne prilagode, koji ga ne slijede, će biti gorko razočarani i mučeni u džehennemu (paklu). Ovo je dokazano na najljepši način u Kur'ani kerimu i hadisi šerifu. Kada bi se blagodati i sreće koje su obećane pravovjernim (mu'minima) na onom svijetu (ahiretu) pokazale onakvim kakve su njih ljudski razum ne bi mogao shvatiti. Pošto ovaj svještenik nije ni svjestan šta se sve dešavalo na svijetu, pored četiri jevanđelja i Petrovih i Pavlovih pisama, ova njegova čudna tvrdnja ne pokazuje ništa drugo do njegovo neznanje. Mi ga želimo podsjetiti da -- da bi se shvatila jačina islama u vođenju ka sreći, duševnom miru (huzuru), i pravdi -- zahtijeva precizno izučavanje islama i istorije islamskih država. Oni koji poznaju činjenice i događaje koji se odnose na ove dvije vjere su svjesni da je hrišćanstvo daleko od duhovnosti, i da je ono bezbroj puta prepravljano [na primjer, Pavle ga je prepravio, pa su ga onda prepravljali sabori ili koncili, pa onda drugi svještenici.] Onaj ko čita literaturu s istorijskim činjenicama će vidjeti da je istina potpuno suprotna svještenikovim tvrdnjama.

Svještenik nastavlja, *"Svaki hrišćanin prihvata Isusovo proživljenje i uzlazak na nebo, nakon njegovog ubistva, kao iskup za svoj spas. Hrišćaninov osjećaj sigurnosti od straha od smrti je postao vjerovanje da je 'umiranje slično spavanju u džamiji.' Hrišćani ne prihvataju smrt kao štetnu već korisnu. S druge strane, muslimani se plaše smrti. Prema njihovom vjerovanju njih na onom svijetu čekaju mnoge obećane nagrade. Oni prema tome, a naročito ludaci koji trče na bojno polje u žarkoj želji da u svetom ratu postanu šehidi, očekuju da će ih kada poginu dočekati hurije i zabavljati u džennetskim baščama. Sve ovo nije suprotno našem vjerovanju. Pa ipak, olakšanje i zadovoljstvo koje se vidi na muslimanima u času smrti se temelji na ćulnim željama i zadovoljstvima kao što su ukusna jela i hurije koje će im biti*

dodijeljene na onom svijetu. Međutim zadovoljstva hrišćana u tom momentu potiču iz njihovog potpunog vjerovanja da će oni doći u dženabi Hakkovo (Allahovo dželle-šanuhu) prisustvo u novim tijelima koja su čista od grijeha. Ovo sve dokazuje da islam nije tako nebeska i duhovna vjera kao što je to hrišćanstvo."

ODGOVOR: Po islamskom i'tikadu [vjerovanju] ljudi će se nakon smrti iskupiti na mjestu koje se zove Mahšer. Tu će svako položiti račun, biti suđen, i odveden, po zasluzi, ili u džennet, ili u džehennem. Tamo će biti, ovisno o zasluzi, raznih deredža (stepeni, nivoa), sevaba [nagrada], i azaba [kazni]. Za nas muslimane je najviši nivo (deredža) sastati se s Allahom dželle-šanuhu, a ne samo postići džennetska jela i hurije. [Zaista, šta god pravovjerni (mu'mini) urade na ovom svijetu oni to čine radi Allahovog dželle-šanuhu zadovoljstva. Najkorisnije djelo je djelo koje je urađeno s ihlasom [čistom namjerom radi Allahovog dželle-šanuhu zadovoljstva]. Pravovjerni (mu'mini) uvijek vole smrt. Oni kažu, "Mi dugujemo ovaj život Allahu dželle-šanuhu i spremni smo Mu ga na svakom mjestu vratiti." Oni potpuno vjeruju u hadisi šerife koji kažu, "**Ako neko ne želi da se sastane s Allahom ni Allah dželle-šanuhu neće željeti da se sastane s njim. Ako neko želi da se sastane s Allahom dželle-šanuhu i Allah dželle-šanuhu će željeti da se sastane s njim.**" i "**Smrt je most koji spaja prijatelja s prijateljem.**" Najveća većina vjerskih velikana i Evlija (onih koje Allah dželle-šanuhu voli) jedva čeka smrt, i čezne, i žudi da se sastane sa Allahom dželle-šanuhu, sa Resulullahom, sa svojim učiteljima -- Evlijama, i svim drugim Evlijama. Dok su oni bili na smrtnoj postelji i dok su njihovi učenici bili puni tuge uz njih, oni su ih ovako savjetovali, "Ne budi tužan! Ne plaće se za onim koji ide da se sastane sa Resulullahom i sa Allahom dželle-šanuhu i za onim koji prelazi iz jedne sobe kuće u drugu." Svi ovi vjerski velikani su napustili ovaj svijet sa jednim slatkim i prijatnim osmijehom na licu.] Pošto ovo ne odgovara sveštenikovim ciljevima on to i ne spominje. On samo govori o materijalnim blagodatima dženneta. Kao da će to pojačati njegovo protivljenje. Međutim, on je nekako, i pored svog svojeg neprijateljstva i netrpeljivosti, priznao da se muslimani i šehidi u vrijeme smrti osjećaju lakše i da su radosniji od hrišćana. Allahova dželle-šanuhu svemoć (kudret) je beskrajna.

Sveštenik nastavlja, *"Isus Hrist (Isa Mesih) u Bibliji ne prepada nevjernika ili vladara i ne naređuje da se prema njemu ponaša na način koji će biti primjer drugima. On naređuje da se je poslušno vladaru čak i ako je on kafir."*

ODGOVOR: Tačno je da je Isa alejhisselam naredio da se mora biti poslušno čak i paganskom vladaru jer je bilo nemoguće voditi džihad sa samo sedamdeset do osamdeset sljedbenika protiv ogromne Rimske Imperije i sve jevrejske rase. I islam, takođe, zabranjuje suprotstavljanje državnim zakonima.

Sveštenik nastavlja, *"Jevanđelje nam naređuje da budemo pokorni svim vladarima. U stvari, da i ne govorimo o nehrišćanskim vladarima, ona propovijeda i savjetuje svakoga da bude pokoran ovosvjetskim zakonima i propisima koje su donijeli vladari koji su pakosni i neprijateljski naklonjeni prema hrišćanstvu."*

ODGOVOR: Zaprepašćujuće je da je Luter, koji je osnovao protestantizam, nije znao za ove principe koje čak i obični svještenici znaju! Ili, možda ih je on potpuno ignorirao zato što on nije nikoga slijedio. Jer on, u svojim pisanjima, u kojima kritikuje kralja Engleske Henrija VIII, upotrebljava jedan tako uvredljiv jezik. Na primjer, odlomak sa dvije stotine sedamdeset sedme stranice iz njegove knjige koja je izdata 1808. godine se može ovako parafrazirati: "Ja govorim rogonji za spas naroda. Zašto ja ne bih nakljukao te rogonjine riječi niz njegovo grlo dok on, kao kralj, zanemaruje prava svoje časti i položaja. O ti neuki mamlaze! Ti si, iako si posjednik države, lažljivi lažov, ucjenjivač, lopov, i idiot. Administracija Engleske je sada sa svim svojim superiornostima i obiljem pala u tvoje ruke. ..." Kako vidimo, Luter, osnivač protestantizma, da i ne govorimo o pokornosti i slijeđenju kralja Henrija, se čak nije ni ustezao da napiše kralju gore navedene prljave riječi, i šta on misli o njemu, samo zato što je kralj, iako on nije bio neprijatelj hrišćanstva, zanemario Luterove inovacije. [Nakon svega ovoga, gdje to piše u jevanđeljima, "Budi pokoran vladarima čak i ako su nevjernici"? Zašto je Luter, osnivač protestantizma, ignorirao tu biblijsku zapovijed? Zašto je on nije slijedio?]

U istoj knjižici piše, *"Muhammed alejhisselam je osnovao ratom ne vjersku već političku državu. Islam je dozvolio džihad samo u Medini munevveri. Muhammed alejhisselam je bio zadužen džihadom kao i Musa alejhisselam. On je držao zajedno i vjeru i državu. On je preuzeo oba zadatka, i Poslanstvo i dužnost poglavara države."*

ODGOVOR: Dok je prva polovina citata potpuno pogrešna druga je tačna. U islamu je samo Allah dželle-šanuhu posjednik i vladar (hakim i malik). Po Muhammedovom alejhisselam zakonu (šerijatu) su svi pravovjerni (mu'mini) slobodni. Jer, principi mu'amelata (koji se odnose na kupo-prodaju i slične stvari) su u njegovom zakoniku tako čisti da se bolji ne mogu nikada ni zamisliti. Ovi principi se temelje na jednoj tako čvrstoj i izvrsnoj osnovi da oni -- hiljadu stoljeća od danas -- zadržavaju svoju punovažnost i primjenjivost u hiljadama novih boja koje bi civilizacija mogla preuzeti, i svaka moguća nova stvar bi se mogla asimilirati u jedan ili više islamskih principa, bez obzira na zahtjeve stoljeća, njegovog napretka, i njegovih potreba. Islam, potpuno suprotno pretpostavci ovoga sveštenika, ne dozvoljava nadmoćan, neodoljiv suverenitet. Nijedna izjava ne može pokazati toliko neupućenosti (i neznanja) kao ona koja kaže, *"Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je preuzeo na sebe oboje i Poslanstvo i suverenitet."* Jer, naš Poslanik je bio za vrijeme svog cijelog života poglavar države. [On nije gomilao blago kao vrhovni vladari. On je uvijek dijelio

ono što je imao drugim, i bogatim i siromašnim. Njega nije niko tokom njegovog cijelog života čuo da je odbio nekog, ko mu je nešto zatražio, ili da je rekao nekom "ne". On je davao ako je imao ono što su od njega tražili. Ako nije imao on je šutio. On je živio u siromaštvu. Ali, njegovo, sallallahu alejhi ve sellem, siromaštvo je bilo njegov izbor. Kada je on dolazio u podsjedstvo velike sume novca on je nije nikad, čak ni preko noći, zadržao. On bi je uvijek odmah podijelio. Njegovi Ashabi (vjerni drugovi) su slijedili njegov primjer i isto tako radili.] On je toliko bio zadovoljan u životu da je, kada je prelazio na ahiret, otkrio, da je založio svoj oklop kao kauciju za dug. On je slijedio značenje ajeti kerima koji kaže, "**Konsultuj se u svojim poslovima!**", i nije, prije nego što je odlučivao o važnim stvarima kao što je džihad, ako nije bilo objave (vahj-i ilahi), radio po svom mišljenju već je tražio mišljenja svojih Ashaba, i onda je odlučivao po najboljem mišljenju. U Evropi je sve do vremena Lutera i Kalvina papa bio jedini dominantni autoritet. Oni su u tribunalima, koji su se zvali inkvizicija, ekskomuniciravali čak i kraljeve, dovodili na prijesto koga su htjeli, i skidali sa prijesola i obarali kraljeve koje nisu voljeli. Zbog svešteničkih interferencija i hirova državna administracija je zakržljala. Oni su tako doveli Evropu u jedno jadno i ćemerno stanje da su svi političari i državnici počeli da se bune i prigovaraju da država neće biti sigurna sve dok ne postane sekularna (svjetovna), to jest, sve dok se država i hrišćanstvo ne rastave. Kasnije su protestanti smatrali da je potrebno rastaviti državne i vjerske poslove. Oni su to i uradili usprkos papinoj vladi. Oni su na taj način, rastavljajući državne i vjerske poslove, učinili čovječanstvu uslugu. Da su te države ostale pod papinim autoritetom one bi do sada nestale.

S druge strane, istorija je prepuna primjera koji pokazuju da su države, zato što su slijedile islam, postajale jače, moćnije, i veličanstvenije. Ostaci tih slavnih civilizacija, na primjer ostaci ilustracija andaluzijskih umejjida u Španiji [što je preživjelo paljenje, razaranje i uništavanje i iskorjenjivanje od strane divljih Španjolaca], i Osmanlijskih remekdjela arhitekture, zakona, i literature, još uvijek postoje na kontinentima Evrope, Azije, i Afrike. [Osmanlijska država je osnovana 699./1299. godine. Ona je abolirana 1340./1922. godine.]

Knjižica piše, "*Islam naređuje muslimanima da budu jaki i moćni. Dakle, umjesto da se širi među pravednim ljudima koji žele da se približe Allahu dželešanuhu, on je privukao i zanijeo one koji vole moć i bogatstvo. Kao rezultat, islamove pristalice ne impresioniraju sljedbenici duhovne vjere. Islam je od početka očuvao svoje komplikovano stanje. S druge strane, hrišćanstvo je zbog svoje bestjelesne svetosti, upozorio svoje vjernike da se ne odaju raskoši i privremenoj veličanstvenosti. Hrišćani su od početka hrišćanstva nailazili na razne teškoće i patnje dok su potčinjavali neprijateljske agresije. Ovo je prepalo one koji su žudili za ovosvjetskim prednostima i interesima i odbilo ih od hrišćanstva.*"

ODGOVOR: Istina je potpuno suprotna ovom što je sveštenik ovdje napisao. Nijedan od Ashaba kiram, koji su u Mekki mukerremi postali muslimani

prije seobe (hidžre), nije bio zaljubljenik u raskoš, sjaj, i bogatstvo. Većina njih su bili siromašni i nejaki. S druge strane kurejševićki plemići koji su bili neprijatelji islama su bili jako bogati, moćni, i zaljubljenici u ovaj svijet. Po hrišćanskom vjerovanju, kako piše u Jevanđelju po Mateju, Isa alejhisselam je za vrijeme pashe, poslije svoje poslednje večere sa apostolima, u noći prije njegove smrti rekao da će biti ubijen i da će ga jedan od njih izdati jevrejima. Kada su to apostoli čuli oni su se prestravili i počeli su sumnjati ko bi od njih mogao učiniti jednu taku veleizdaju. Kada su jevreji uhapsili Isa alejhisselama njegovi apostoli, koji su bili tu sa njim, su ga napustili. Te noći je Petar, koji je bio Isaov alejhisselam najbliži prijatelj, tri puta porekao da ga poznaje i horoz je tri puta zakukurijekao.

Za vrijeme Pejgamberovog sallallahu alejhi ve sellem života je među njegovim vjernim drugovima (Ashabima kiram) bilo poglavara, uglednih trgovaca, i bogataša. Ovi ljudi se nisu ponašali na način koji bi doveo u pitanje njihovo islamsko ponašanje i vjerovanje zato što oni nisu postali muslimani radi kratkotrajne i prolazne ovosvjetske imovine. Svi njegovi vjerni drugovi (Ashabi kiram) su za islam dobrovoljno žrtvovali i svoju imovinu i živote. Jasno je kao dan koja vjera -- islam ili hrišćanstvo -- uključuje u sebe čestitost i duhovnost. Iz ovih primjera koje smo naveli se jasno razumije koja je vjera privukla one koji žude za svjetskom nadmoćnošću i interesima.

Sveštenik nastavlja, *"Islamovo nerastavljanje vjere i države pokazuje nekoliko njegovih mana. Svaka od ovih mana je, u upoređenju s hrišćanstvom, u poređenju na njegove vjerske potrebe držala narod u lancu kontradikcija. Ovo znači da islam nije jedna uzvišena religija. Mi ćemo sada početi s objašnjenjem opasnosti koje bi se mogle pojaviti ako miješamo vjeru s politikom."*

ODGOVOR: Ovaj sveštenik je, kako smo već prije naveli, u konstantnoj grešci zato što miješa islam i hrišćanstvo, koje je kolekcija jevanđelja koja se pripisuju Mateju i Jovanu, i serije poslanica koje se pripisuju Petru i Pavlu. Prema tome, opasnosti koje će on objasniti potiču iz istoga izvora.

Sveštenik nastavlja, *"Hrišćanstvo ne samo da se više raširilo od islama već ono, niti je započelo ratove protiv onih koji ga nisu htjeli primiti niti ih je tretiralo na način da im povrijedi njihove vrijednosti, čednosti, i časti. Hrišćanstvo je uvijek vodilo svoje vjernike ka dobru i blagodati."*

ODGOVOR: Hrišćani su, kada su pokorili grad Granadu, tribunalima koji su se zvali inkvizicija na silu pokrstili muslimane i jevreje. Štaviše, čak su i oni koji su htjeli promijeniti vjeru bacani u vatru i živi spaljivani. [I dok su ti nesrećnici pucketali u razjarenoj vatri, i do neba cičali i plakali, svi španski divljaci su, i žene i djeca, uzvikivali i veselo plesali.] Da je ovaj sveštenik malo pročitao o divljaštvima i okrutnostima koje se nabrajaju u istorijskim hronologijama o andaluscima i inkviziciji koje su napisali crkveni istoričari on se ne bi usudio

izmisliti jednu ovakvu laž, *"Hrišćani ih nisu tretirali na način koji bi im povrijedio njihove vrijednosti, čednosti, i časti."* [U stvari ove sveštenikove riječi su na jedan način i tačne. Hrišćani nisu ostavili nijednog nehrišćanina pod njihovom upravom. Oni su ih ubijali nakon što su ih izlagali nezamislivim metodama divljaštva i torture. U stvari, ove iste metode su protestanti primjenjivali i nad katolicima i katolici nad protestantima. Tako da u zemljama pod hrišćanskom kontrolom nije ostajao niko živ ko je bio druge vjere. Hrišćanska tvrdnja da oni *"nisu tretirali one koji nisu htjeli da prime hrišćanstvo na način koji bi im povrijedio njihove vrijednosti, čednosti, i časti"* u državama u kojima je neko pripadao drugoj vjeri je čista laž. Jer, niko nije ostao živ da im se povrijede njihove vrijednosti. Oni koji su čitali istorijske činjenice o krstašima, koje su napisali fanatični hrišćanski istoričari, će jasno vidjeti koliki su ovi sveštenici lažovi. Mi smo upitali jednog sveštenika kojeg smo znali da nam kaže šta misli o ovom našem pisanju. Mi smo htjeli da saznamo kako su hrišćani -- koji tvrde da pripadaju vjeri čiji je glavni princip da se radi dobro drugima, i, "kada te neko ošamari po jednom obrazu okreni mu i drugi" -- mogli uraditi ovakva divljaštva. On nam **nije mogao odgovoriti**.]

Sveštenik nastavlja, *"Islam naređuje da se uvijek bori protiv protivnika i nemuslimana. On svojim pokorenim neprijateljima nameće taksu na bogatstvo (džizju) koja je uvreda za njih. Koja je od ove dvije vjere korisnija? Koja od njih bolje odgovara ljudskoj prirodi u odnosu na milost i sažaljenje? Pametna i razumna osoba će odmah uvidjeti koja je od njih superiornija."*

ODGOVOR: Istorija je jasna. [Sveštenikove riječi su potpuno suprotne činjenicama. One su laži i klevete. Muslimani su se borili protiv neprijatelja koji je napao na islam, tirana, i diktatora koji su tlačili narod. Islamski džihad je vođen ili kao odbranbena operacija protiv kafira i tirana koji su zlostavljali muslimane i muslimanske zemlje, ili, kao spasilačka operacija, da spasi nemilosrdno ugnjetavani narod od tiranije i divljaštva okrutnih diktatora, ili, kao mislija da nesrećni narod čuje za pravdu i duševni mir (huzur) islama i njegove principe koji vode sreći i na ovom i na onom svijetu. Drugim riječima, on je vođen sa ciljem da Allahove dželle-šanuhu robove poduči Allahovu dželle-šanuhu vjeru i da ih uputi ka sreći i duševnom miru i blagostanju. U islamu rat nije način da se napadne na druge države, da se one opljačkaju, i da se nagomila imovina. Muslimani ne mogu kao hrišćani vršiti na mjestima koja su pokorena ratom pokolje i okrutnosti. U Kur'ani kerimu i u raznim hadisi šerifima našeg Poslanika je na mnogim mjestima rečeno da Allah dželle-šanuhu zabranjuje ovakva djela. Ljudi se (u tako pokorenim državama) ne smiju tjerati da promijene svoju vjeru. Prisiljavati ih znači biti nepokoran Kur'ani kerimu. Značenje dvije stotine pedeset šestog ajeta sure **Bekara** koji glasi, "**U vjeri nema prisiljavanja**", je jasan dokaz za to. U mjestima u kojima je islam bio dominantna vjera, kao i državama koje su bile šest stotina trideset godina pod Osmanlijskom upravom, je bilo puno hrišćana. Većina hrišćana koji danas žive u Turskoj su njihovi unuci. Da su

Osmanlije primjenile i najmanju prinudu danas u Turskoj ne bi postojao nijedan hrišćanin. (Opaska prevodioca: Isti je slučaj i sa svim stanovnicima, i njihovim vjerama, koji su živjeli pod Osmanlijiskom upravom na teritorijama bivše Jugoslavije.) Kada su divljački hrišćani, Španjolci, pobijedili andaluzijsku umejjidsku državu i osvojili Španiju, oni su nad muslimanima i jevrejima koji su pali u njihove ruke prvo izvršili genocid a onda su to slavili kao dan slave, pošto, po njima, "U Španiji nije ostao nijedan nevjernik." Eto, to su zločini koje su činili hrišćani, koji tvrde da su pripadnici vjere samilosti (merhameta) i sažaljenja, i koji kažu da se ono širilo mirnim putem. Kada je sultan Fatih Muhammed han (sultan Mehmed Fatih) pokorio Istanbul 857./1453. godine on nije oteo imanja Vizantinaca. On im nije naredio da oni ne smiju slijediti svoju vjeru. Narod kojemu je dozlogrdila hrišćanska tiranija Vizantijske imperije je, sa ciljem da bi uživao otomansku pravdu, pomagao Osmanlijama a ne vizantijskim snagama. Sultan Muhammed Fatih han nije nakon pokoravanja Istanbula rušio crkve već je potpomogao Fenerov (Phanar) patrijarhat. Što se tiče Ajasofije, koja je tada bila porušena, on ju je zbog potrebe obnovio, proširio, i promijenio u džamiju. Muslimani su nametali nemuslimanima, u mjestima koja su pokoravali, taksu koje se zove džizja (taksa na bogatstvo; glavarina, uzimana od vojno sposobnih nemuslimana kao nadoknada za oslobođenje od vojne obaveze). Ova taksa, koja je uzimana zauzvrat za njihove ogromne troškove koje su muslimani morali snositi da bi zaštitili njihovu imovinu, živote, čast, vjeru, je bila jedna neznatna količina novca i imala je svoje specijalne slučajeve. Vjerska je zapovijed da se novac koji se uzme u ime džizje mora potrošiti u dobrotvorne svrhe. To nije onako kako to sveštenik tvrdi. U stvari, i naša vlada ubire razne vrste taksi od svojih građana.] Ove svešteničke kritike nisu namjenjene da se otkrije istina. Samo idiot ne vidi da ove izjave potiču iz njegove netrpeljivosti i zlobe i da ih izaziva glad za parama. Ali pošto su ova divljaštva, koja su ispoljena u Andaluziji i u vrijeme krstaških ratova, takođe napisana i u njihovim ličnim knjigama, niko ko ima imalo razuma, pameti, i logike neće povjerovati u ove svešteničke laži i klevete.

Sveštenik nastavlja, *"U vrijeme Osmanlija, koji su bili glavna islamska zemlja, su se nemuslimanima (gajri muslimanima) davali uvredljivi izrazi. To se nastavljalo doskora, kada su nemuslimani dobili ista prava kao i muslimani. Ovo dokazuje da su moje prethodne izjave tačne."*

ODGOVOR: Prava koja su nemuslimani (gajri muslimani) ravnopravno dijelili sa muslimanima su bila na snazi od vremena sultana Muhammeda Fatiha hana. Šta on misli koji je autoritet natjerao sultana Muhammeda Fatiha hana da on dadne sve ustupke vizantijskoj crkvi? Svaki otomanski sultan se pridržavao ove pravde, i autonomije, koja je ustupljena crkvi, sa ciljem da se pokori Muhammedovom alejhisselam naređenju koje smo mi naveli na početku naše knjige. Kakva bi bila državna potreba za zapošljavanje Vizantinaca, koji su se zvali Feneri (Fanarioti, Phanari), kao interpretatora divana u otomanskim

ministarstvima spoljnih poslova, ili u vlaškoj i moldavijskoj kneževini? Zakon ravnopravnosti koji je proglašen kasnije nije bio proglas nečega novog već potvrda onoga što je već postojalo. Što se tiče izraza, za koje kaže da su uvredljivi; oni su upotrebljavani od ranijih vremena prema pravilima etiketa (prema strogim pravilima kao način društvenog saobraćaja) koja označavaju položaje i ličnosti. Kako smo već ranije rekli oni nisu namijenjeni kao uvreda i nipodaštavanje. Osmanlijska država je kao i svaka druga država imala svoju nomenklaturu protokola i svaki sultan je u svojim firmanima imao svoju ličnu upotrebu terminologije. Niko nije nikada ni pomislio da ih protumači kao uvredljive.

Sveštenik nastavlja, *"Napredak islamske države u pravednosti i pravosuđu u ovom pogledu nije zapovijed Kur'ani kerima niti je on prirodni rezultat zato što su oni muslimani. Opipljiva je činjenica da su zadnji osmanlijski sultani, koji su bili dovoljno pametni i mudri da shvate da njihova država i narod treba napredak i reformu, izvršili popravke slijedeći evropske hrišćanske vladare."*

ODGOVOR: Ovo razno izjednačavanje, kako ga vidi osuđujući sveštenik, se ne podudara ni sa Kur'ani kerimom niti se slaže sa zdravim razumom. Osmanlijska država je osnovala i uspostavila pravednost koju propisuje islamski zakon (šerijat) ne zato što je slijedila evropske vladare već zato što je izvršavala zapovijedi islama. Ona je izjavila principe pravednosti [i napisala već postojeća naređenja, jedno po jedno]. Sve do danas, ne postoji nijedna evropska država koja je svojim građanima dala i stavila u praksu iste, ekstremno ogromne povlastice, koje je Osmanlijska država dala nemuslimanima.

[Zločini, divljaštva, i dijabolična proganjanja, koja su hrišćanske države izvršile u muslimanskim zemljama koje su u novije vrijeme napale, su zapanjujuće jezivi. U Prvom svjetskom ratu su Englezi skupili svo roblje, koje su zarobili na istočnom frontu, u ogromne logore u Egiptu. Oni su ovo muslimansko roblje natjerali da se kupa u velikim bazenima koje su oni prethodno bili zagadili bakarnim sulfatom. Ovi robovi su čim su se vratili svojim kućama oslijepili.

Jedan drugi metod koji su hrišćani upotrebljavali za uništavanje muslimana i islama je njihova politika da muslimani ubijaju muslimane. U ratu Ćanakkale, afrički i indijski muslimani su bili natjerivani da na frontovima Egipta, Jemena, i Sirije, nose engleske uniforme i ratuju protiv Osmanlija koji su bili muslimani kao i oni. Ovi muslimani su bili provocirani prevarom, da oni idu da pomognu islam, i da ratuju protiv neprijatelja islamskog halife. Jedan drugi metod koji su upotrebljavali je nesnošljivo teško ispričati. Jer, čak ni ljudožderi ne bi ubili sina, otsjekli mu glavu i skuhali je, i dali je njegovim roditeljima da je pojedu. Molimo čitaoca da ponovo pročita drugi odgovor u sedmom poglavlju (pod nazivom **Njihova druga tvrdnja**)! On nam ilustruje kakvi su zaista Evropljani, koji tvrde da su civilizovani članovi vjere koja naređuje blago i uljudno ponašanje. Zaista je zapanjujuće da oni imaju obraza da kažu da su Osmanlije, slijedeći Evropljane, dale jednaka prava nemuslimanima (u svojoj državi).]

Sveštenik nastavlja, *"Osmanlijske reforme koje su opšte poznate kao rezultat vrle osmanlijske dobrote i mudrosti su, suprotno preovlađavajućoj pretpostavci, zbog časti hrišćanstva a ne islama."*

ODGOVOR: Ovaj citat je jako fino napisan. Osmanlijske promjene koje je izvršio Rešid paša, koji je bio mason, u ime reformi, su ubacili hrišćani i masoni. [Jer, hrišćani su, radije protestanti, nagovorili Mustafu Rešida pašu -- osmanlijskog ambasadora u Londonu, uz pomoć briljantnih prednosti i novaca, da postane framazon (član međunarodne slobodnozidarske organizacije, religiozno-filozofskog udruženja nastalog u Engleskoj u 18. st.) Oni su ga istrenirali u masonskim filijalama i poslali u Osmanlijsku državu kao neprijatelja islama i Osmanlija. Oni su u velikim gradovima osnovali masonska društva. Oni su uz pomoć gnusnih planova, koje su pripremili podmukli ljudi, učinili da turski muslimani koji su bili (i sada su) stvarni vlasnici svoje države postanu građani druge klase a nemuslimani povlašteni građani. Dok su se od muslimana tražile ogromne sume novaca za oslobađanje od vojnoga roka, koje većina od njih nije mogla platiti, suma, koja se tražila od vršnjaka nemuslimana je bila površna. I dok je čista omladina ove države postajala šehid za svoju vjeru, domovinu, i čast, nemuslimani i framazoni, neprijatelji islama, su monopolisali sve industrije i trgovine države zbog izdajničkih lukavstava koja je izmislio Mustafa Rešid paša i framazoni koje je on obučio u saradnji sa engleskim i škotskim masonskim filijalama. Mustafa Rešid paša je namećući velike takse na izvoz, i reklamišući uvoz, sabotirao osmanlijsku industriju i umjetnost. On je ukinuo u medresama izučavanje naučnih disciplina. Evropljani, koji su bili arhitekti ovih svih pogoršanja, nisu još bili zadovoljni sa njima; oni su snabdjeli osmanlijske građane s novcem i oružjem, nahuškali ih da se pobune, i tako posijali zrno razdora, neprijateljstva, i mržnje, među narod koji je pola stoljeća živio zajedno u miru. Ovo podstrekivanje je urodilo groznim i zapanjujućim okrutnostima, divljaštvima, i krvoprolićima. Da su Osmanlije počinile na hiljade zločina -- koje su Bugari, Rusi, Jermeni, i Grci, izvršili nad njima -- njih danas više ne bi bilo na zemaljskoj kugli. Takozvane reforme, koje su ostvarene s ciljem da se iskorijene muslimani Turci, su ostvarene zahvaljujući desrtuktivnim planovima hrišćana.]

Ovdje sveštenik opet tvrdi, *"U islamu nema razlike između političkih zakona i vjerskih propisa; oba sistema crpe svoje zapovijedi iz istog izvora. Dakle, islamska vlada mora da drži vjerske obaveze isto efektivne kao i prava pojedinaca na taj način što će ih zaštititi jakim zakonima. A to, samo po sebi, izaziva da se vjerske naravi muslimana dovedu u opasnu i štetnu situaciju. Jer izvršavanje vjerskih farzova će biti prihvatljivo samo kada je ono namjereno da se stekne Allahovo zadovoljstvo, da Mu se približi, da Mu se pokori. Inače, ako se vjerske dužnosti obavljaju pod prinudom one neće biti prava pokornost i pobožnost; one će biti površna pretvaranja koja se mogu, na neki način, protumačiti kao licemjerstvo i hvalisanje (rija)."*

ODGOVOR: U Tevratu i u jevanđeljima piše da će se dobiti velike materijalne i duhovne nagrade ako se izvršavaju Allahove dželle-šanuhu zapovijedi, tj. farzovi, i ako se odustane od Njegovih negativnih zapovijedi, tj. zabrana, koje se zovu nehj. U dvadeset trećem poglavlju Jevanđelja po Mateju Isa alejhisselam prijeti pisarima i Farizejima božanskom kaznom (azabom) i džehennemom i podsjeća ih, jednim ljutitim tonom, na njihove grijehe. On na jednom drugom mjestu obećava da će oni koji ga budu vjerovali biti spašeni na onom svijetu i biti obasuti blagodatima (ni'metima). Pošto se ibadeti hrišćana temelje na prijetnji džehennemom, i na džennetskim blagodatima, onda, čista vjerovanja hrišćana i njihove nepromjenjene misli mora da su u opasnosti. Jer, ovakve neslagajuće namjere se ne mogu pomiriti, uskladiti sa izvršavanjem ibadeta samo radi Allahovog dželle-šanuhu zadovoljstva ili da Mu se približimo. Kakav god nam odgovor sveštenik dadne na ovaj naš izazov, on ga može zadržati kao naš odgovor njemu.

Sveštenik nastavlja, *"Islam propisuje smrt murtedima. Islam, kažnjavajući one koji krše mjesec Ramazan i u njemu ne poste, prisiljava narod da slijedi vjeru, i prema tome licemjerstvo."*

ODGOVOR: Kako smo već prije rekli islam nije kao hrišćanstvo, koje su osnovali Pavle i Petar. On je najsavršenija vjera i uzor raznih zahir (vidljivih, spoljašnjih) i batin (nevidljivih, unutrašnjih, duhovnih) koristi i superipriteta. Prema tome, granice, koje je Allah dželle-šanuhu odredio, štite islamov uzvišeni i predivni moral od kvarenja i povrede. Propisi otpadništva (irtidada, murtedluka) se nikada ne primjenjuju na muslimana sve dok on ne prizna da je u stanju kufra (nevjerstva). Ako musliman javno ne posti i prekrši mjesec Ramazan njega će (islamska) vlada kazniti, to jest, on će biti kažnjen zato što javno objavljuje svoj grijeh. Ali, ako on ne objavljuje svoj grijeh javno, to jest, ako on sakrije da on ne posti, njega vlada neće kazniti. Kur'ani kerim propisuje izvjesnu kaznu i iskup za ovu vrstu grijeha. [Postoje također i slučajevi koji zahtijevaju keffaret (kaznu).] Kazna koju (islamska) vlada propisuje je kazna za muslimanovo javno objavljivanje njegovog grijeha i davanje lošeg primjera drugima. Ove kazne su propisane za muslimane. Islamska vlada se ne miješa u obrede hrišćana. Za njih nema nikakvih kazni u odnosu na njihove obrede. Niti ih islamska vlada i na koji način tlači. Ove kazne su propisane da zaštite moral i jedinstvo muslimana od kvarenja. Značenje dvije stotine pedeset šestog ajeta sure **Bekara**, koji glasi, "**U vjeri nema prisiljavanja**" (2, 256), nas informiše da se onaj ko pripada drugoj vjeri ne može natjerati da postane musliman. A značenje osamdeset devetog ajeta sure **Nisa**, koje glasi, "**Ako se oni okrenu od tevhida i hidžreta onda ih hvatajte i ubijajte gdje god ih nađete**" (4, 89), nas informiše da se trebaju ubiti oni koji su, nakon što su primili islam, zašli u irtidad (tj. izašli iz islama i postali otpadnici ili murtedi). Riječi, *"islam prisiljava narod da slijedi vjeru, i prema tome licemjerstvo"* su svještenikova lična izmišljotina. Ove njegove riječi pokazuju da on tumači Kur'ani kerim kako se

njemu sviđa. [On možda misli da je Kur'ani kerim kao jevanđelja koja čita. On je u zabludi. Ko tumači (tefsiri) Kur'ani kerim po svom mišljenju on postaje kafir. Kur'ani kerim nije knjiga koja se čita dok se je pijano, i iz koje se onda izvode besmisleni zaključci. Da bi čovjek mogao tumačiti (tefsiriti) Kur'ani kerim on prvo mora biti musliman, pa onda mora biti ekspert u velikom broju naučnih disciplina, pa onda mora biti nadaren specijalnom vrstom nura, koja je Allahov dželle-šanuhu blagoslov.]

Sveštenik nastavlja, *"Sljedeći događaj pokazuje da se Biblija suprotstavlja kažnjavanju murteda (otpadnika) i onih koji zapostavljaju post. Jednoga dana je grupa Isaovih alejhisselam sljedbenika rekla da hoće da se rastane s njim zato što ih je nešto uvrijedilo. Isus Hrist (Isa Mesih) se okrenuo i drugima, i rekao im, 'Hoćete li i vi da idete?' On im je tako dao slobodu izbora. Jedan od njih, koji je bio govornik za sve je rekao, 'Kome ćemo ići? Ti imaš Riječ za vječni život.'"*

ODGOVOR: Svim odlučnim i stalnim (Ulul-azm) Poslanicima je lično povjerena dužnost osnivanja i izvršavanja propisa zakona (šerijata) kojeg su oni donijeli od Allaha dželle-šanuhu. Zadatak koji je bio povjeren Isau alejhisselam je bio da, pored izvjesnih zahiri (vidljivih, spoljašnjih) ibadeta i lijepog ponašanja (ahlaka), usavrši i ojača Musaov alejhisselam šerijat. Isa alejhisselam je pozivao (Beni Israil) narod koji je bio zaveden da slijedi propise Tore i Jevanđelja. Izjave kao što su, "Kada su jevreji uhvatili Isaa apostoli su ga ostavili i pobjegli", i, "Petar, koji mu je bio najodaniji ga se tri puta odrekao u jednoj noći," nam jasno govore o jačini vjere (imana) Isaovih alejhisselam sljedbenika. Bilo bi nerazumno kažnjavati otpadnike iz naroda čija su vjerovanja (imani) već bila tako slaba.

Sveštenik nastavlja, *"Islam se sastoji od političkih zakona i vjerskih naređenja. Prema tome, mnogi ljudi su uzeli pobjede i uspjehe prvih islamskih država kao jak dokaz za ispravnost islamske vjere. Zar savremeni muslimani ne bi trebali reći, 'Kako mi možemo povjerovati u ispravnost naše vjere usprkos činjenici da je, kao rezultat naše politike, koja je osnovno načelo naše vjere, većina država i gradova, koji su nekada bili pod našom kontrolom, sada u rukama hrišćana, a nekih četrdeset miliona muslimana je pod njihovom dominacijom?'"*

ODGOVOR: Nemoguće je da muslimani tako kažu. Jer, mi smo već ranije objasnili da su islamske države imale svoju moć i veličinu sve dok su se muslimani strogo pridržavali svoje vjere, i na najljepši mogući način slijedili njene zapovijedi i zabrane. Kasnije, kada su se oni udaljili od islamskog morala (ahlaka), njihovi moralni kvaliteti su se počeli postepeno pogoršavati, naređenja su se počela zanemarivati, a administracija i pogubljenja su se počela bazirati na ličnim nahođenjima. [Ovo sve su opet izmislili hrišćani i njihova masonska društva. Oni su -- upotrebljavajući razna zavođenja, u koja su uključena i obećanja i svakakva zadovoljivanja prohtijeva -- nagovorili mladež koja nije znala

islam i istrenirali ih da budu izdajnici i neprijatelji svoje vjere i države i poslali ih u islamske države. Ovi ljudi, koji su samo po imenu muslimani a u biti hrišćani, nisu upravljali islamskim državama kako islam zahtijeva već onako kako su voljeli i kako im se svidjelo. Islamske države su na ovaj način rasparčane a muslimani su stavljeni pod hrišćansku dominaciju. Hrišćani su, da bi postigli svoje ciljeve, otvoreno podržavali sve neprijatelje islama uključujući i pagane. Mongolski vladar, paganin, Džingiz han, čuveni okrutnik (zalim) i kafir, razarač islamskog svijeta, je zadovoljio papu koji mu je poslao dragocjene poklone i zlato. Papini konvoji, koji su se kretali napred i nazad između pape i Džingiz hana, su mu služili kao mentori. Jer, Džingiz han je nemilosrdno klao muslimane i pokušao da iskorijeni islam. Kada je Džengiz hanov unuk Hulagu zauzeo Bagdad on je poklao više od osam stotina hiljada muslimana i zapalio Bagdad, koji je bio najljepši grad na svijetu i centar znanja. Sva islamska umjetnost i vjerske knjige su bili uništeni. Rijeka Tigris je puno dana tekla obojena krvlju i tintom. Šta je bio cilj pape, duhovnog vođe hrišćana, koji tvrdi da je milostiv, i zašto je on nagradio jednog takvog neprijatelja vjere? Pomagati i podsticati kafira je kufr. S druge strane, pomaganje i podtsticanje nemilosrdnog tiranina je nasilje (zulum). Oni već 1300 godina nastoje da unište islamsku civilizaciju. A sada oni pokušavaju da, iznošenjem bijedne situacije u kojoj se nalaze islamske zemlje, dokažu da je hrišćanstvo više i korisnije od islama. Na ovo bi se i budala nasmijala. Dakle, kvarenje osnovnih principa islama je izazvalo udaljavanje muslimana od islama i kolabiranje i nestanak islamskih država.] Hrišćanske države su, suprotno ovome, sve što su se više pridržavale hrišćanstva, bile sve zbunjenije. Kada su ove države napustile hrišćanstvo, i krenule ka ateizmu, one su počele u svojoj politici imitirati islam i postajati jače i moćnije. Istorije, koje su otvoreni svjedok ovog stanja, će nastavljati pokazivati ovu činjenicu cijelome svijetu do kraja ovoga svijeta. Bez obzira kako neprijatelji islama bili vješti u svojim lažima, pogrešnom predstavljanju i klevetanju, ovi pravedni svjedoci će po cijelom svijetu opovrći i objaviti njihove laži.

Sveštenik nastavlja, *"Pojava Isusa Hrista (Isaa Mesiha) je jedna vrlo važana tačka u Allahovom dominionu (melekutu). Ovaj dominion je poništio izvjesne obrede koji su bili specifični za prethodne vjere, kao na primjer, sunnećenje (obrezivanje). On je zanemarivanjem sunnećenja više cijenio osvještenje (buđenje) srca i uljepšavanje morala, to jest, iskorjenjivanje zlih kvaliteta. S druge strane muslimani se još uvijek sunnete i tako nastoje da idu ukorak s običajem koji je dženabi Hakk (Allah džeelle-šanuhu) Jevanđeljem ukinuo."*

ODGOVOR: Peto poglavlje Jevanđelja po Mateju citira Isa alejhisselama gdje kaže, "Ne mislite da sam ja došao da pokvarim zakon ili proroke: Nijesam došao da pokvarim, nego da ispunim. Jer vam zaista kažem: Dokle nebo i zemlja stoji, neće nestati ni najmanjega slovca ili jedne title (tačke) iz zakona dok se sve ne izvrši (sve dok nebo i zemlja ne nestanu)." (Matej 5, 17-18) S druge strane u Tori (Tevratu) piše da je jedna od najvažnijih zapovijedi Musaovog

alejhisselam zakona sunnećenje djece. U stvari Tevrat citira Allaha dželle-šanuhu gdje zapovijeda Ibrahimu (Avramu) alejhisselam, "Obrezujte se. Jer bez obrezivanja nije moguće ući u raj." Svi Poslanici koji su došli između Ibrahima alejhisselam i Isaa alejhisselam su slijedili ovu zapovijed. U stvari, Isa alejhisselam je lično bio osunnećen. Jevanđelja u sebi ne sadrže ni jednu jedinu riječ koja se odnosi na ukidanje obrezivanja (sunnećenja). Kada smo mi upitali ovog neodobravajućeg sveštenika koji je to stih u jevanđelju poništio zakon [koji zapovijeda obrezivanje] usprkos jevanđeljskom stihu "Dokle nebo i zemlja stoji neće nestati ni najmanjeg slovca ili jedne tačke iz zakona sve dok nebo i zemlja ne nestanu", koji smo gore citirali, njegov odgovor nije bio ništa do par citata stihova iz Pavlove poslanice Galaćanima ***koja nije ni postojala u Isaovo alejhisselam vrijeme***. Ovaj ozloglašeni čovjek, Pavle, je šesnaest godina na razne načine proganjao i mučio Isaove alejhisselam vjernike. On je ogulio živa jednog od njegovih blagoslovljenih apostola. On je kasnije tvrdio da, na osnovu sna kog je izmislio, vjeruje u Isa alejhisselama. Mi sada pitamo ovog osuđujućeg sveštenika. Na osnovu čega se više voli riječ ovog ozloglašenog židova od sigurne i otvorene Isaove alejhisselam zapovijedi, i zašto je obrezivanje zabranjeno? Mi muslimani vršimo sunnet obrezivanja zato što nam ga je naredio naš Poslanik, i da sačuvamo Ibrahimov alejhisselam sunnet, i da izvršimo ovu Allahovu dželle-šanuhu zapovijed u Tevratu. Ovo muslimansko izvršavanje se sastoji u pokornosti božanskoj želji Allaha dželle-šanuhu. Hrišćansko napuštanje obrezivanja je, s druge strane, namjerno napuštanje Isaovih alejhisselam zapovijedi koje su naređene u Tevratu i pokoravanje Pavlu, jednom surovom licemjeru.

[Pavle kaže u sedmom i osmom stihu drugog poglavlja u svojoj Poslanici Galaćanima, "Nego nasuprot doznavši da je meni povjereno jevanđelje u neobrezanima, kao Petru u obrezanima -- jer onaj koji pomaže Petru u apostolstvu među obrezanima onaj pomaže i meni među neznabošcima." (Galaćanima 2, 7-8) Petar, koji je bio Isaov najbliži apostol i koji je bio uvijek sa Isaom alejhisselam naređuje obrezivanje i lično ga vrši. Onda se pojavljuje jedan židov, koji nikad u svom životu nije ni vidio Isa alejhisselama, i koji je šesnaest godina žestoko tlačio i proganjao Nazarećane koji su vjerovali Isa alejhisselama. Ovaj jevrej je izmislio jednu laž i rekao, "Meni je dato Jevanđelje za neobrezane. Oni koji nisu jevreji neka se ne obrezuju." I ova njegova laž se izvršava kao zapovijed u hrišćanskoj vjeri. Ako jedan običan čovjek dođe i kaže da mu je nešto otkriveno, ili da je inspirisan da se to i to ne treba tako i tako raditi, i ako ta, takozvana vjera, usvoji njegove riječi kao osnovni dokaz niko ko ima razuma ne bi povjerovao da je to jedna božanska vjera (ilahi din).]

Jedna druga kritika kojom hrišćani podbadaju islam je to što su Kur'ani kerim i hadisi šerifi na arapskom jeziku. Sveštenik kaže, *"Pošto su Kur'ani kerim i hadisi šerifi na na arapskom jeziku nema nikakvih radova koji ih prevode na druge jezike. Muslimani koji ne razumiju arapski jezik ne znaju značenje Kur'ani kerima. Sve dove su na arapskom jeziku. Muslimani uče ove dove a ne*

znaju ni šta govore. Kada pripadnici drugih nacionalnosti prime islam i pokušaju da prodru u unutarnje stvarnosti (hakikate) Kur'ani kerima oni su opterećeni teretom učenja arapskog jezika Štaviše, pošto je svakom muslimanu obavezno makar jednom u životu posjetiti Mekku i Medinu zemlja hidžaza je postala dominantnija od drugih država. Obaveza hadždža je postala teret i napor za one koji žive u dalekim zemljama."

ODGOVOR: Kao odgovor na njegovu prvu zamjerku će biti dovoljno da samo pogledamo Stari i Novi zavjet. Stari i Novi zavjet su, svaki put kad su bili prevođeni na novi jezik, bili predmet mnogih interpolacija. Allah dželle-šanuhu je objavio Kur'ani kerim na arapskom jeziku da ga zaštiti od ovih interpolacija. Ovo će biti dovoljno kao odgovor svešteniku na njegovu kritiku.

Što se tiče njihove druge zamjerke, to jest njihove kritike o hadždžu, na nju je već odgovoreno ranije u tekstu. Nije potrebno opet ponavljati. Alimi islama su u svojim radovima protumačili hikmete (unutarnje, tajne razloge, konačne božanske razloge) objave Kur'ani kerima na arapskom jeziku, i hadždža. Pa ipak, mi ćemo ovdje radi bereketa (blagoslova i napretka), s obzirom da su oni povezani sa našim predmetom, navesti jedno od njihovih objašnjenja koja govore o razlozima suzdržavanja od neprevođenja Kur'ani kerima, i obavezi posjete Mekki mukarremi i Medini munevveri.

Kako to znaju razumni i mudri, narodi koji žive u raznim klimatskim predjelima na ovoj zemaljskoj kugli, su nastali od istoga oca i matere. Oni su kao drukčije generacije velikog carstva čiji se broj stanovnika tokom vremena povećao i podijelio na mnoga plemena i zaboravio na svoje originalno srodstvo. Neslaganja i kontroverzije među ovim raznim plemenima potiču iz njihovih ideoloških i vjerskih razlika koje su nastale kao rezultat prirodnog toka razlika u jezicima i običajima. Pošto je ljubav prema domovini urođena osobina prirodno je da svako voli svoju domovinu. A rezultat toga je da različita plemena i narodi vole različite zemlje, i prema tome imaju i različite interese i koristi. Kada je cilj da se ove razlike otklone ili izjednače, koje su na kraju krajeva štetne za sva plemena i sve narode, ne preostaje ništa drugo nego da se smanji izvor ove njihove razlike i da se one međusobno izjednače. To znači:

1 - Da bi otklonili štetu jezičkih razlika, koje su izvor neslaganja, među njima treba osnovati jedan zajednički jezik.

2 - Da bi uklonili štetu koju izazivaju sistematske (usulske) razlike, i razlike u običajima, koje su glavni izvori nesporazuma, oni se, da bi ih ujedinili, moraju povezati istim običajima i sistemima (usulima).

3 - Ljubav prema domovini, koja je duhovna uspavanost, se mora usmjeriti prema koncentrisanosti, tj. narod se mora privoljeti da voli jednu zajedničku domovinu. Unutarnja bit i cilj principa islama je da ukloni neslaganja među ljudima i da ih poveže jednim zajedničkim ciljem sreće i koristi. Kur'ani kerim je objavljen arapskom jeziku, na najljepšem od svih drugih ljudskih jezika. [Riječi "arab" znači lijep. Prema tome, "lisan-ul-arab" znači najljepši jezik.] Sva plemena i narodi su putem farzova i drugih ibadeta postali ravnopravni. A Mekka-i mukerrema i Medina-i muneverra su putem obaveze hadždža postali za

sve muslimane i islamske narode sveta mjesta (umm-ul-evtan). Svaki musliman će lako naučiti arapski jezik ako u ranom djetinjstvu vježba učenje Kur'ani kerima i uči arapske lekcije. On će na taj način biti u stanju da izmjenjuje mišljenja s muslimanima iz cijeloga svijeta. [Jer, sada će među njima biti zajednički jezik.] S druge strane, islam, sa svojim zajedničkim sistemima (usulima) vladanja, kao što su ezan, namaz (molitva), post, zekat, hadždž, naročito u rukunovima (obaveznim dijelovima) namaza, namaz klanjan na džumu (u petak u podne), namaz u džema'atu (zajedno) slijedeći imama (osobu koja vodi zajednički namaz), zbližava plemena s različitim običajima i vodi ih jednom zajedničkom sistemu vjerovanja i ibadeta. A Mekka-i mukerrema, islamski centar gdje se muslimani sastaju, je njihovo zajedničko sveto mjesto. Voljeti je, čuvati je, štititi je, je vjerska dužnost i dug. Jer, u Mekk-i mukerremi se sastaje na stotine i stotine hiljada ljudi -- i sa istoka, i sa zapada, i sa juga, i sa sjevera -- koji se nisu nikada prije vidjeli niti bi inače bilo moguće da jedni druge vide, da obavi farz hadždža, da izmjeni znanje i ideje, da trguje i ujedini svoje vjersko vjerovanje [akidu] i ljubav. Dakle, pravi cilj islama je da pobrati sve narode i plemena i da ih ujedini u isti predivni sistem imana, ibadeta, i prelijepog morala (ahlaka). Oni koji slijede islam će, sve dok ga slijede [gdjegod i] u kom god stoljeću živjeli, steći čast, sreću, i uspjeh. Prema tome, nema sumnje da će šest stotina miliona muslimana na zemlji (a sada i preko milijarde), za kratko vrijeme ponovo steći svoj stoljećima star moćni i časni status, i da će, puni međusobne bratske ljubavi, napuniti cijeli svijet sa mirom i srećom.

JEDNA DRUGA OD GLUPIH SVEŠTENIČKIH KLEVETA JE NJIHOVO NAPADANJE NA DŽIHAD -- JEDNU OD ZAPOVIJEDI ISLAMA. ODGOVORI NA OVE NJIHOVE KLEVETE SE NALAZE U RAZNIM KNJIGAMA.

Usred svih kleveta koje hrišćani upućuju muslimanima sveštenik kaže, *"U islamu je sveti rat u Allahovo dželle-šanuhu ime (džihad-i fi-sebilillah) farz. S druge strane, u hrišćanstvu nema naređenja za džihad. To dokazuje vrlinu (fazilet) hrišćanstva."*

ODGOVOR: Zapovijed džihada je jasno izražena u svim knjigama Starog zavjeta (Ahdi atika). Mi smo već naveli Isaove alejhisselam riječi, "Ja nisam došao da porušim zakonik. Ja sam došao da usavršim zakonik, a ne da ga porušim." Ove riječi znače da će on također usavršiti i džihad koji se nalazi u Musaovom alejhisselam zakonu. Hrišćani odbacuju ovu Isaovu alejhisselam zapovijed. U Starom zavjetu ima mnogo stihova koji nam prenose naređenje džihada. Biće korisno da ih mi ovdje spomenemo.

Deseti i naredni stihovi dvadesetog poglavlja Ponovljenog zakona kažu, "Kada dođeš pod koji grad da ga biješ, prvo ga ponudi mirom. Ako ti odgovori mirom i otvori ti vrata, sav narod koji se nađe u njemu neka ti plaća danak i bude ti pokoran. Ako li ne učini mira s tobom nego se stane biti s tobom tada ga

bij. I kad ga Gospod Bog tvoj preda u ruke tvoje, pobij sve muškinje u u njemu mačem. A žene i djecu i stoku i šta god bude u gradu, sav plijen u njemu, otmi, i jedi plijen od neprijatelja svojih, koji ti da Gospod Bog tvoj. Tako čini i sa gradovima, koji su daleko od tebe i nisu od gradova ovih naroda. A u gradovima ovih naroda, koje ti Gospod Bog tvoj daje u nasljedstvo, ne ostavi u životu nijednu dušu živu." (Ponovljeni zakon 20, 10-16)

Izvještaj u trideset prvom poglavlju Knjige brojeva se može ovako rezimirati, "Allah dželle-šanuhu je naredio Musa alejhisselamu da formira vojsku od dvanaest hiljada vojnika da se bori protiv Madijana. Oni su kada su porazili Madijane pobili sve muškarce i zarobili njihove žene i djecu s njihovom svom sitnom i krupnom stokom, i svim blagom, i spalili njihove sve gradove i naselja." (Parafrazirano iz Knjige brojeva 31, 7-10) Kome treba opširnije objašnjenje ovih podataka on ih može naći u Starom zavjetu u Knjizi brojeva. U Starom zavjetu piše da je Musa alejhisselam prije svoje smrti postavio Juša'a (Ješu) alejhisselama kao svog nasljednika. A Juša' je, slijedeći zapovijedi iz Tevrata, pobio na milione ljudi. Oni, koje interesuju ove stvari, mogu ih naći u Knjizi brojeva, od prvog do trideset prvog poglavlja.

Osmi i naredni stihovi dvadeset sedmog poglavlja u Prvoj knjizi o Samuelu kažu, "I izlažaše se David sa svojim ljudima, i udaraše na Gesureje i Gerzeje i na Amalike ..." "i pustošaše David onu zemlju ne ostavljajući u životu ni čovjeka ni žene, i otimaše ovce i volove i magarce i kamile i ruho, i haljine i vraćajući se dolazaše Ahišu." (Prva knjiga o Samuelu 27, 8-9)

U osmom poglavlju Druge knjige o Samuelu piše da je Davud alejhisselam pobio dvadeset dvije hiljade (22.000) Siraca iz Damaska (damašćanskih Aramejaca). (Druga knjiga o Samuelu 8, 5) A u desetom poglavlju da je pobio sedam stotina Siraca i četrdeset hiljada aramejskih konjanika. (Druga knjiga o Samuelu 10, 18)

U osamnaestom poglavlju Prve knjige o kraljevima piše da je Ilija (Ilja) alejhisselam pobio četiri stotine pedeset ljudi zato što su tvrdili da su Baalovi (Valovi) poslanici. (Prva knjiga o kraljevima 18, 1-40)

U četrnaestom poglavlju Knjige Postanka piše da je Ibrahim (Avram) alejhisselam, kada je dobio vijesti da su kraljevi koji su napali Sodomu i Gomoru zarobili Luta (Lota) alejhisselam i pokupili svo njegovo blago, sakupio svoju vojsku sa ciljem da spasi svoga brata, i druge, i pošao u potjeru do Dana, napao ih po noći, pobio sve pljačkaše, oslobodio svoga brata Luta alejhisselam i povratio svo pokradeno blago, žene, i ostali svijet. (Knjiga Postanka 14, 11-16)

Pavle kaže u svojoj Poslanici Jevrejima da su Davud (David), Samuel (Samuilo) i drugi Poslanici, koji su bili nejaki i jedva izbjegli oštricu mača, ojačali od nemoći i sakupili hrabrost i rastjerali neprijateljske vojske i pokorili zemlje. (Poslanica Jevrejima 11, 32-33)

Kako se iz ovoga svega vidi i razumije džihad i sveti rat (gaza) protiv kafira su također bili naređeni i prethodnim Poslanicima alejhimusselam. Međutim, islamov Sveti rat (džihad-i fi-sebilillah) nije kao ratovi kraljeva, da se zadovolje dunjalučke namjere i želje nefsa, ili da se postigne čast, i da se

proslavi i bude čuveno. On se čini sa ciljem da se uzvisi Allahovo dželle-šanuhu blagoslovljeno (mubarek) ime, da svi ljudi dobiju pravi i istiniti put i da se spase od ugnjetavanja (zuluma) i proganjanja. Mi sada želimo da upitamo protestante. Je li Allah dželle-šanuhu odobrio gore navedene svete ratove koje su Poslanici vodili ili su oni zaslužili Allahov dželle-šanuhu gnjev, zato što su bili zabranjeni? Ako oni kažu da su oni bili dozvoljeni i odobreni oni će sami sobom opovrći svoju tvrdnju. Ako kažu da su bili zabranjeni onda će Pavle, koji im je svet, biti jedan lažov na osnovu svojih pisanja o Davudu alejhisselam. Onda bi Tora (Stari zavjet, Tevrat), za koju hrišćani vjeruju da je tačna i istinita, bila netačna. Pored toga, zbog vjernikove greške, je krv hiljada i hiljada nevinih žrtava prosuta. Dakle, kako će se Davud alejhisselam spasiti na ahiretu? Jer, petnaesti stih trećeg poglavlja Prve Jovanove poslanice kaže, "... I znajte da nijedan krvnik ljudski nema u sebi vječnoga života." (Prva Jovanova poslanica 3, 15)

U osmom stihu dvadeset prvoga poglavlja Apokalipse (Otkrivenja) piše, "A strašljivima i nevjernima, i poganima i krvnicima, i kurvarima, i vračarima, i idolopoklonicima, i svima lažama, njima je dijel u jezeru što gori ognjem i sumporom; koje je smrt druga." (Otkrivenje 21, 8)

[**UPOZORENJE:** Kako vidimo u ovoj našoj knjizi **Nije mogao odgovoriti**, u Tori (tj. Starom zavjetu) i u svim biblijskim knjigama koje hrišćani danas posjeduju, na mnogim mjestima piše, "Ljudi će se nakon smrti proživiti, biće im suđeno, i biće vječno ili u rajskom (džennetskom) blagostanju ili u paklenoj (džehennemskoj) vatri." U Americi i Evropi na stotine miliona hrišćana -- uključujući državnike, naučnike, profesore, i komandire -- vjeruje u ova jevanđelja i ide svake nedjelje u crkvu na molitvu. U Turskoj izvjesni ljudi, koji ne čitaju islamsku literaturu, te prema tome ne znaju ništa o islamu, misle da je slijeđenje i imitiranje Evropljana i Amerikanaca znak napretka a slijeđenje islama znak nazadnosti i zaostalosti. Međutim ovi ljudi ne slijede Evropljane i Amerikance u nauci, medicini i tehnici. Oni samo imitiraju njihove loše osobine, njihove žurke i zabave sa muzikom, na kojima muškarci i žene sjede zajedno, njihovo kockanje, pijanćenje i upotrebu alkoholnih pića, njihov voajerizam na plažama, i njihovo dosađivanje komšijama preglasnim radiom ili televizijom. Pošto islam zabranjuje ovakvo ponašanje oni nazivaju muslimane nazadnim. Po njima je mladić ili djevojka, koji im se pridruži u ovim njihovim ekscentričnim ponašanjima, i koji je nepismen i koji nema pojma o nauci i umjetnosti moderan i produhovljen. S druge strane, pravi musliman -- koji je obučen, čedan, moralan (ahlakli), univerzitetski obrazovan, i koji je prema tome dobro informisan u nauci, profesiji i trgovini, koji plaća taksu i slijedi zakon, i koji je ljubazan prema drugima -- je nazadan ako im se ne pridruži u njihovim neumjerenostima. Ovi samozvani moderni i prosvijećeni ljudi zavode omladinu i navode je na nepristojnost i lijenost, i tako na tugu i bol na ovom svijetu, i vječnu propast na onom svijetu. Oni su uzrok raspadanja familija. Ukratko, kako vidimo, prema ovim ljudima su moderni, prosvijetljeni, i prosvećeni, samo oni koji imitiraju evropsko rasipanje i nemoral. Pošto ovi Evropljani i Amerikanci koje oni ne

smatraju nazadnim vjeruju kao i muslimani u džennet i džehennem, oni onda mora biti da oni nazivaju muslimane nazadnim zato što muslimani ne učestvuju u nemoralu. Pošto su ovi ljudi ireligiozni, oni su, pošto ne imitiraju Evropljane i Amerikance u njihovim vjerskim aspektima, po svojim sopstvenim kriterijima nazadni. Ova naša knjiga dokazuje da je musliman uvijek prosvijećen i savremen a nemusliman nazadan.]

Što se tiče nepostojanja farza džihada u Isaovoj alejhisselam vjeri; ***Isa alejhisselam je pozivao narod u svoju vjeru samo tri godine.*** To je prekratak vremenski period da se rezerviše vrijeme za rat na Allahovom dželle-šanuhu putu (džihad-i fi-sebilillah). Prirodno je da bi bilo nemoguće voditi džihad protiv Rimske Imperije sa pet do deset ljudi i nekoliko žena. U stvari kada je Isa alejhisselam saznao da jevreji gaje mržnju protiv njega on je postao nerovozan. Kako piše u trideset šestom i narednim stihovima dvadeset drugog poglavlja Jevanđelja po Luci Isa alejhisselam je rekao svojim drugovima, dan ranije prije nego što će ga uhvatiti, "... Ali sad koji ima kesu neka je uzme, tako i torbu; a koji nema neka proda haljinu svoju i kupi mač." (Luka 22, 36) "A oni rekoše: 'Gospode! Evo ovdje dva mača!' A on im reče im: 'Dosta je!'" (ibid. 22, 38) Ti mačevi nisu bili dovoljni zato što je on tu noć bio uhapšen, ***a njegovi drugovi su ga napustili i nestali.*** Ova sva objašnjenja nam pokazuju, jasno kao sunce, da Isa alejhisselam nije imao namjeru da se preda bez samoodbrane i da je namjeravao da, ako je moguće, u samoodbrani upotrijebi mač i da je njegovo nečinjenje džihada protiv njegovih neprijatelja bilo zbog nedostatka fizičkih sredstava ratovanja. Pošto Isa alejhisselam nije jasno naredio svojim sljedbenicima da ne čine džihad, i pošto je on bio usavršivać a ne razarać Musaovog alejhisselam zakonika, očigledno je da je zapovijed džihada koja je postojala u prethodnim zakonicima morala takođe biti punovažeća i u njegovom zakonu.

Protestanti kažu u ovoj svojoj knjižici, *"Zahtjev islama, koji žigoše nemuslimane kao Allahove neprijatelje i neprijatelje vjere, je da muslimani na njih gledaju kao na svoje neprijatelje. Oni hoće i pokušavaju da ih silom preobrate ili da ih pokore i da im nametnu (taksu koja se zove) džizja."*

ODGOVOR: Da. Po islamu je svaka vjera ili sekta, koja je u suprotnosti sa tevhidom (vjerovanjem da je Allah dželešanuhu jedan i sam), gnusna i mrska. Vlasnici ovakvih zabluđelih vjerovanja su Allahovi dželle-šanuhu neprijatelji i neprijatelji Njegove vjere. Međutim, [kako je već ranije spomenuto u tekstu] ***njih je zabranjeno nagoniti i natjerivati da postanu muslimani***. Ove sveštenikove riječi imaju samo jednu namjeru -- da okleveću muslimane. Muslimani mrze samo one nemuslimane koji se neprijateljski odnose prema islamu. Između muslimana i takvih ljudi je bilo mržnje, neprijateljstava, zlovolje, konflikata, i ratova. A kakvi su bili razlozi za međuhrišćansku mržnju i neprijateljstva, i one sve čuvene i svirepe ratove i pokolje, koje je istorija zabilježila i koji su tako čuveni i poznati? Stranice u knjigama istorija su prepune

svirepih zločina i varvarstva koje su hrišćani nanijeli narodima zemalja koje su oni pokorili. Oni su nastojali da unište i iskorijene narode koji su pripadali drugim vjerama. Car Konstantin je, kada je otprilike tri stotine godina prije Seobe (Hidžre) prešao na hrišćanstvo, počeo vršiti svoja varvarstva i sječi jevrejima uši. On ih je osudio u raznim državama na progonstvo. On ih je kasnije istjerao iz Aleksandrije, porušio njihove bogomolje, gdje god ih je nalazio činio nad njima genocid, i otimao njihovu imovinu. Hrišćani u Španiji su takođe nanosili jevrejima bezbroj raznovrsnih mučenja. [Mi smo se već dotakli ovih okrutnosti koje su nanošene jevrejima u Španiji.] Hrišćani su u Francuskoj, na uskrs, u gradu Tuluzu (Toulouse) šamarali jevreje na koje su na ulici nailazili. U drugim gradovima u Francuskoj su se na uskrs bacali ne jevreje kamenjem. Poznato je da je većina jevreja u ovim nemilosrdnim kamenovanjima bila ubijena, i da su gradske starješine podsticale na ova divljaštva. Do danas su jevreji sedam puta deportirani iz Francuske.

Hrišćani su takođe protjerivali i u Mađarskoj mađarske jevreje. Jedni jevreji su živi spaljivani. Drugi su bacani u vodu da se utope.

S druge strane, pošto je mučenje koje im je nanošeno u Engleskoj bilo tako jezivo, jevreji su više voljeli da ubiju jedni druge nego da padnu u ruke njihovih mučitelja.

Članovi katoličkog društva u, koje je bilo osnovano pod imenom "Oturafe", su oficijelno pozivali kraljeve i visoko plemstvo i spaljivali na hiljade živih ljudi od kojih su većina bili jevreji. Ostatak su sačinjavali neki bogati hrišćani za koje se pretpostavljalo da su izašli iz vjere (postali murtedi). U istorijama je zabilježeno da su ovi jadnici molili, plakali, kukali, ridali, i preklinjali da im se gldaoci koje su sačinjavali sveštenici, zvaničnici, i žene smiluju. Oni su im se ismijavali i aplaudirali.

U toku cijelih dvanaest vijekova [sada četrnaest], od postanka islama, nije nikad zabilježen ni najmanji događaj u kom su muslimani hrišćanima ili jevrejima nanosili ovakve okrutnosti koje su hrišćani radili. Ako ima ijedan neka ga iznesu. Ako misle na događaj u kom je poginulo tri ili četiri stotine hrišćana, u događajima koji su se desili 1277./1861. godine u Libanu, te događaje su izazvali jezuiti koji su došli iz Francuske u Liban i Damask sa namjerom da posiju zrno fitne i fesada (pobune i razdora). Ovo se jasno vidi iz sudske procedure koja je zabilježena u osmanlijskim arhivama i koja je sprovedena na licu mjesta u kooperaciji sa evropskom komisijom. Brđani darazije (druze) koji su došli u Liban sa ovim ciljem su pobili hrišćane. Osmanlijska država je kaznila smrću one za koje se dokazalo da su po zakonu bili krivi. Povrh toga! Ahmed paša koji je ranije bio uspješan vezir, i koji je u vrijeme kada su se ovi nesretni događaji desili bio guverner u Damasku, je, zato što nije izvršio svoju vojnu obavezu, bio proglašen krivim i bio javno strijeljan.

[U dvanaestoj knjizi knjige na turskom jeziku koja se zove **Türkiye Târihi** (Turska istorija) piše, "Kada je tumač, Rušdu paša, bio na položaju Velikog vezira (sadr-i a'zama) neprijateljstvo između libanskih durzi i katoličkih maronita se bilo pogoršalo. Oni su na kraju, nakon što su engleski agenti i francuski maroniti

isprovocirali durze, napali jedni na druge. Libanski guverner Huršid paša i damaski guverner Ahmed paša nisu mogli spriječiti ovaj rat koji su podržavale, pomagale, i upravljale ove dvije države. Napoleon III je očekivao pogoršanje borbe i omišljao da, ako se stvari pogoršaju, napadne na Liban. Srećom, osmanlijska intervencija je spriječila da problem ne postane još gori."

Emir Abdulkadir ibni Muhjiddin el-Hasani (preselio na ahiret 1300./1882. g.n.e.), vrli i veliki alim i čuveni heroj Alžira, je imao najvećeg udjela u stišavanju ovih Damaskih pobuna. Ovaj velikan i pravi musliman je sarađivao sa drugim muslimanima u odbrani hrišćanskih oblasti. On je spasio mnoge hrišćane od druza među kojima je bio i francuski konzul, dao mnogim hrišćanima skrovište u zgradi vlade, i financijski pomogao one koji su bili siromašni i oskudni. Francuske vlasti koje su u početku bile njegovi ogorčeni neprijatelji su mu dale najveću francusku medalju časti. On je ispunjavajući Allahovu dželle-šanuhu zapovijed pomogao Francuzima i hrišćanskom narodu, protiv kojih je prije vodio bezbrojne bitke, i zaštitio ih. Ministar spoljnih poslova, Fuad paša, je na osnovu ovog događaja imenovan opunomoćenikom sa punom vojnom, administrativnom, političkom, i financijskom moći, i bile su mu dodijeljene dužnosti gušenja svih vrsta pobuna i djelovanja koja su zahtijevala reformu. Fuad paša je sada (sa svim ovim opunomoćenjima) otišao u Bejrut, a odatle u Damask, gdje je kaznio potpaljivače i podstrekivače i druze koji su im se pridružili u ovim događajima. On je platio 75 miliona kuruša oštećenoj grupi -- hrišćanima -- kao naknadu za njihove gubitke. Kada je Državni sud (Divan-i harb) osudio njegovog najboljeg prijatelja Ahmeda pašu na smrt Fuad paša je rekao, "Ja u svom cijelom životu nisam nikada nikoga ubio čak ni pile. Pogledajte sada šta mi je Allah dželle-šanuhu dao da uradim (to jest, da budem vesila, posrednik)." Je li ikada postojala ijedna hrišćanska država sa ovakvim primjerom pravde? Oni su umjesto pravde činili zvjerstva i pomagali one koji su činili zvjerstva. Detalji ovih događaja su puni ilustracija islamske pravde. Međutim, obim naše knjige nam ne dozvoljava da ih sve iznesemo, jednog po jednog. Mi upućujemo one koje to interesuje da pogledaju o njima u knjigama istorija.]

Dok samozadovoljni hrišćani kažu da su oni izbjegavali pribjegavanje fizičkim metodama i sili, i dok ističu samo duhovne aspekte stvari, kao što su ljubav prema Allahu dželle-šanuhu, i izražavanje naše ljubavi, i sažaljenja prema komšijama, nehumani postupci divljaštava i zvjerstava koja su oni sprovodili jedni nad drugim su zapisani u istorijama. Kada čitamo o ovim divljaštvima i zvjerstvima koja su hrišćani počinili mi ne samo da ih mrzimo već se potpuno ražalostimo što uopšte pripadamo ljudskom rodu.

Jedan od evropskih istoričara daje procjenu broja ljudi koje su hrišćani pobili u ime hrišćanstva, i dodaje izvjesne istorijske činjenice koje se odnose na vrijeme kada su se ti masakri desili. Mi smo, sa namjerom da ostavimo uspomenu našoj braći muslimanima, parafrazirali izvjesne dijelove iz njegove knjige:

Novatianus (Novatus), jedan sveštenik koji je kasnije preuzeo kancelariju pape, i jedan drugi klerik, Kornelius, su se 650./1251. g.n.e. posvađali u Rimu. U

međuvremenu se desila jedna druga svađa za poziciju između dva kartaška sveštenika, Siprina i Nevata. U borbama koje su izbile između pristalica ove dvije grupe su mnogi ljudi poginuli. Iako broj žrtava nije precizno poznat procjenjuje se da ih je bilo najmanje dvije stotine hiljada.

Hrišćani su za vrijeme vlade Konstantina I, čim su pronašli priliku da se osvete svojim neprijateljima, ubili mladog sina cara Galeriusa Kitidena i carevog Maximinusovog sedmogodišnjeg sina i kćerku. Oni su izveli iz palače carevu ženu, majku ove djece, i vukli ih po ulicama Antioha. Oni su ih onda sve pobacili u rijeku u kojoj su se utopili. Žena cara Galeriusa je pogubljena u Salonici a njeno tijelo je bačeno u rijeku. Za vrijeme ovih previranja su mnogi ljudi pobijeni. Pretpostavlja se da ih je ubijeno oko dvije stotine hiljada.

U Africi su dva sveštenika osnovala jednu grupu otpora protiv Rimokatoličke crkve koja se zvala Donat. Proračunato je da je za vrijeme ustanaka, koje su ova dva sveštenika lansirala, pobijeno četiri stotine hiljada ljudi. Pošto sveštenici nisu odobravali upotrebu mačeva njihove glave su smrskane topuzima (buzdovanima).

Sve istorijske knjige pišu o kontroverzijama i sukobima koji su izbili u hrišćanskim zemljama nakon odluka Nikejskog Sabora da su Otac i Sin, dvije osobe Svetog trojstva, potpuno jednake. Ova odluka je često izazivala požare i ustanke u cijeloj Rimskoj imperiji, koji su nastavljeni nekih četiri stotine godina. U ovim konfliktima, ako izuzmemo na stotine članova dinastija koji su izgubljeni, ili teško patili, broj ubijenih je bio [otprilike] tri stotine hiljada.

Za vrijeme Anganoglest i Angolater nemira je šezdeset hiljada ljudi upropašteno.

Za vrijeme vladavine Teodore, žene cara Teokila, je hiljadu Manihejaca poklano samo zato što su vjerovali da su dobro i zlo dvije različite stvari. Saučesnik ovog masakra je bio sveštenik koji je ispovijedao Teodoru. On joj je rekao da je njen ulazak u dženet (raj) moguć jedino ako ona pobije sve članove ove bogohulne sekte. Broj onih, koji su već ubijeni razapinjanjem, davljenjem, i nabijanjem na kolac, je dosegao dvadeset hiljada. Ali, to svešteniku nije bilo dovoljno da Teodora uđe u raj.

U tučama i borbama za biskupstvo i patrijarhat, koje su se desile u svakom stoljeću, je ubijeno najmanje dvadeset hiljada ljudi.

Pretpostavlja se da je za vrijeme dvijestagodišnjeg krstaškog pohoda [koji su trajali od 490./1096 do 670./1271. g.n.e.] ubijeno dva miliona hrišćana. Mi ćemo biti skromni i reći jedan milion. Opet, za vrijeme krstaških ratova sveštenik Mukallid-is-sujuf, koji je otimao i pljačkao po gradovima uzduž Baltičkog mora, je poklao najmanje stotinu hiljada hrišćana.

Kada je papa najavio rat protiv Lanokduka oko stotinu hiljada ljudi je poklano i popaljeno. Njihov pepeo je dugo vremena ostavljen na otvorenom da tinja.

Broj žrtava u ratovima protiv imperatora, od vremena pape Gregorija VII, iznosi pedeset hiljada.

U okršajima koje su u četrnaestom vijeku izazvali zapadnjački otpadnici je ubijeno pedeset hiljada ljudi.

Ubrzo poslije ovih događaja su dva sveštenika, Johos i Džirum (Jerome), spaljena živa, a ratovi koje su slijedili su proizveli masakre stotine pedeset hiljada hrišćana.

Događaji Merbondol i Gaberir mogu izgledati beznačajni kada se uporede s puno važnijim događajima. Pa ipak masakri, koji su počinjeni u ovim događajima, su strahovito okrutni i svirepi. Ljudi su živi spaljivani, dojenčad su bacana u vatru, djevojke su prvo silovane a onda su isječene na komade, stare žene su eksplodirane stavljanjem baruta u njihove vagine. U ovim divljaštvima je ubijeno osamnaest hiljada ljudi.

Ako ostavimo na stranu broj onih kojima su sveštenici i prinčevi pootsijecali glave da bi se izvršili zakoni koje su sveštenici i hrišćanske sudije postavile u periodu između pape Liona X i Klementa IX; broj onih kojima su giljotinom bezrazložno pootsijecane glave i onih koji su u raznim zemljama živi spaljeni; i veliki broj onih, od čijeg odsjecanja glava su se dželati u Njemačkoj, Francuskoj, i Engleskoj, poumarali; i broj onih koji su pobijeni u trideset ustanaka koji su nastali zbog Luterovih riječi, "Stvari kao što su pričešće, i ujedinjenje s bogom, ne postoje; Krštenje je laž."; i broj onih koji su poubijani u masakru svetog Bartolomeja; i broj onih koji su poubijani u drugim masakrima koji su sprovedeni u Irskoj i u drugim mjestima je puno veći od tri miliona. Pored toga što su čitave dinastije i eminentne familije bačene u bijedu i siromaštvo, najmanje je dva miliona nevinih ljudi bezrazložno pobijeno.

Svešteničkа društva koja se zovu inkvizicija su ubila, razapela, i spalila, pet miliona i dvije stotine hiljada ljudi.

Što se tiče američkih urođenika (indijanaca) koji su pobijeni u ime hrišćanstva, broj, koji autor ove knjige istorije iznosi, je pet miliona. Međutim, biskup Lascas kaže da on iznosi dvanaest miliona.

Kao rezultat zrna razdora koje su posijali sveštenici misionari, koji su poslani u Japan i Kinu da tamo šire hrišćanstvo, su nikli ustanci i građanski ratovi u kojima je poginulo tri miliona ljudi.

Broj žrtava u ovim svim događajima iznosi skoro dvadeset pet miliona ljudi.

Istoričar koji je izdao ovu knjigu, nakon što je priznao da je broj koji je on dao puno manji od stvarnih brojeva ubijenih ljudi, ovako kaže, "Za Evropljane koji čitaju moju knjigu: Ako u svojoj kući imate evidenciju rodoslova pogledajte ga. Među svojim precima ćete sigurno naći ili žrtve koje su ubijene ili ubice koje su ubijale u vjerskim tučama. U deklaraciji koju je dvadeset petog juna 1052./1643. g.n.e. izdao engleski parlament piše da su samo katolici u Irskoj ubili stotinu pedeset četiri hiljade protestanata." Mi ovdje završavamo naše parafraziranje iz knjige istorije.

Naravno, kako god su katolici nanosili ove zločine i proganjanja drugim ljudima, a naročito pred kraj srednjeg vijeka protestantima, protestanti im nisu "okrenuli svoj drugi obraz". Oni se nisu nimalo rezervisali u trci za krvoprolićem.

Engleski katolik Thomas ovako piše na četrdeset prvoj i četrdeset drugoj stranici svoje knjige **Mir'at-i sidk** (**The Mirror of Faith** ili **Ogledalo vjere**) koja je izdata 1267./1851. g.n.e., "Protestanti su čim su došli opljačkali šest stotina četrdeset pet domova za nemoćne, devedeset škola, dvije hiljade tri stotine crkava, stotinu deset bolnica i ubili hiljadu starih i nemoćnih bolesnika koje su se u njima nalazili. Oni su povrh ovoga iskopavali mrtvace i sa njih krali haljine." On ovako piše na pedeset drugoj stranici, "Protestanti su donijeli preko stotinu nepravednih i nezasluženih zakona protiv katolika. Katolici po ovim zakonima nisu mogli naslijediti od protestanata imovinu. Oni koji nisu protestanti nisu mogli poslije osamnaeste godine života biti zemljoposjednici. Katolicima nije bilo dozvoljeno otvoriti škole. Ako su katolički sveštenici uhvaćeni da propovijedaju oni su bili zatvarani. Njihove takse su se povećale. Oni koji su obavljali katoličke ceremonije su novčano kažnjavani. Ako su oni bili sveštenici njihova kazna je bila sedam stotina rupija plus zatvor. Oni koji su izlazili iz Engleske su tamo ubijani a njihova imovina je prisvajana. Katolici koji nisu prisustvovali izvjesnim protestantskim obredima su novčano kažnjavani. Pored toga, nijedan katolički obred nije bio dozvoljen. Njihovo oružje je zaplijenjivano. Nije im bilo dozvoljeno da jašu na konjima. Sveštenici koji nisu htjeli da postanu protestanti, kao i oni koji su ih sakrivali u svojim kućama, su ubijani. Katolici nisu mogli biti svjedoci. Engleska kraljica Elizabeta I [umrla 1012./1603. g.n.e.] je, da bi u Engleskoj raširila i unaprijedila protestantizam, i unaprijedila njegov duhovni nivo, odobrila razne okrutnosti i nepravde koje su nametnute katolicima. [Ona je i predvodila u ovim zulumima (tlačenjima, ugnjetavanjima).] Ona je pogubila dvije stotine četiri eminentne osobe. Ona je naredila da se devedeset pet katoličkih biskupa ubije u zatvoru. Izvjesni bogati katolici su doživotno zatvoreni. Protestanti su bičevali korbačem katolike koje su sretali na ulici. Zapravo, škotska kraljica Estorat je dugo držana u zatvoru i na kraju je pogubljena zato što je bila katolkinja. Opet, za vrijeme Elizabete I katolički učenjaci i sveštenstvo su prisiljavani da idu na brodove sa kojih su bacani u more da se uguše. Kraljica je da bi prisilila katolike u Irskoj da postanu protestanti poslala na njih vojsku. Njihove crkve su popaljene. Njihove ugledne ličnosti su poubijane. Oni koji su bježali u šumu su lovljeni kao divlje životinje. Čak ni oni koji su postali protestanti nisu izbjegli masakr. Parlament je 1643. godine poslao činovnike da zaplijene katoličku imovinu i zemlju. Ovo sve je nastavljeno do vremena kralja Džejmsa II (James II) koji se 1687. godine sažalio na katolike. To je razljutilo protestante. Oni su poslali kralju peticiju koju je potpisalo četrdeset pet hiljada ljudi. Njihov zahtjev je bio da se očuvaju postojeći zakoni zuluma (okrutnosti, ugnjetavanja). Međutim, Parlament je odbio ovaj zahtjev protestanata. Ovo je izazvalo da se u Londonu iskupi stotinu hiljada protestanata i zapali katoličke crkve i distrikte. U jednom distriktu je viđeno trideset šest požara."

Dakle, sva ova divljaštva i grozote su se odigrale između hrišćana koji kažu da vjeruju u Isa alejhisselamovu vjeru koja ne naređuje džihad, usprkos Isa alejhiselamovim naređenjima, "Ako te ko udari po desnome tvom obrazu, obrni mu i drugi", i, "koji hoće košulju tvoju da uzme, podaj mu i kabanicu", i, "ljubite

neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu", i, "ako te tvoj brat uvrijedi oprosti mu sedam puta sedamdeset", i, "ljubi bližnjega svoga kao samog sebe".

Džihad koji islam naređuje **nisu** nemilosrdna i svirepa djela kao ona koja smo gore naveli. Muslimani idu u džihad s namjerom da spriječe okrutne hrišćane da ne napadnu na islamske države i da spase narod od zlostavljanja svirepih vlada. U džihad se ide da se prisili tvrdoglave tirane koji izbjegavaju pravdu i pravo razmišljanja i da se uzvisi Allahovo dželle-šanuhu blagoslovljeno ime i da se svugdje raširi prelijepi moral (ahlak) islama.

Polazak u džihad ima svoje izvjesna vladanja i naređenja (edebe i farzove):

1 - Nemuslimani (harbije) se prvo, prije početka rata, pristojno pozovu da prime islam. Drugim riječima, njima je jasno objašnjeno da je islam najsavršenija i najbolja od svih drugih vjera, da je Allah dželle-šanuhu jedan, da Mu nije niko sličan i ravan, i da je Muhammed alejhisselam Allahov dželle-šanuhu rob i pravi Poslanik (hak Resul) kog je On poslao. Ako oni prihvate, ovaj poziv (ovo vjerovanje, ovaj iman), oni postaju mu'mini (pravovjerni) i braća drugih mu'mina.

2 - Ako kafiri ne prihvate ovu blagodat i sreću, i više vole da ostanu u dalaletu (stranputici), kako nam navodi sedamdeset četvrti ajet sure **Šu'ara**, "**Mi smo upamtili naše pretke kako tako postupaju**", oni se ne prisiljavaju da promijene svoju vjeru. Oni se pozovu da ostanu u svojoj domovini pod uslovom da plaćaju jednu vrlo malu godišnju taksu koja se zove džizja (1.5 ili 2.5 ili 3 dirhama srebra). To je naplata za ostajanje u (sada) islamskoj zemlji i uživanje svih prava i osiguranja, kao što su, sigurnost imovine, čednosti, života, i iznad svega slobode vjeroispovijesti. (Džizja ili harač ili glavarina je vrsta ličnog poreza koji se ubire u islamskoj državi od muškaraca nemuslimana) Ako se oni slože sa ovim oni će u potpunoj slobodi, kao i muslimani, obavljati svoje vjerske obrede. Njihova čednost, krv, i imovina su, isto kao i muslimanska, pod zaštitom države. Musliman ne smije uznemiravati njihovu privatnost. On čak ne smije ni gledati u njihove žene. On od njih ne smije prisvojiti ni jedan jedini dinar. On ih ne smije nikako zlostavljati pa čak ni verbalno. Oni će na sudu, koji izvršava propise pravednosti koje Kur'ani kerim propisuje, imati ista prava i ne smije mu se nanijeti ni najmanja nepravda. Oni će se tako slagati zajedno sa mu'minima. Na islamskom sudu su i pastir i guverner potpuno isti.

3 - Ako kafiri takođe odbiju i drugu alternativu i pokušaju da se bore protiv mu'mina onda će se protiv njih krenuti u džihad, opet, pazeći na propise pravde i način koji islam propisuje.

Ovo su načela pravde i skromnosti koje islam naređuje da se moraju paziti kada se ide u džihad. Mi prepuštamo razumu pametnih i razumnih ljudi da on stavi istoriju muslimana i hrišćana u gore navedene okvire i da onda, sam, donese zaključak.

Kako će se zaključiti iz informacije koja je gore navedena brzo širenje islama nije ni u kom slučaju bilo sa silom i željom za ovosvjetskom imovinom. Korijen islamovog brzog širenja je u tome što je on istinita i zadnja vjera, u

njegovoj istinskoj i sveobuhvatnoj pravdi, [u svom naređenju nauke, rada, merhameta (milosti, sažalijevanja), lijepog ponašanja i zato što je on podudaran sa ljudima. Jer, oni, koji precizno slijede islam, ubrzo dobiju blagostanje (refah) i duševni mir. Ovo je činjenica koju priznaju i potvrđuju, kako smo već naveli na početnim stranicama naše knjige, čak i sveštenici koji kažu, *"Tačno je da su se Arapi, koji su u početku bili beduini-pagani, kada su primili islam duhovno uzdigli i unaprijedili u nauci, umjetnosti, i civilizaciji, i za kratko vrijeme doveli cijeli svijet pod svoj uticaj."* Kad bi oni imali dovoljno pameti, i vidjeli da ovi svi uspjesi muslimana potiču iz njihove pokornosti islamu, poslednjoj i najsavršenijoj vjeri, i slijeđenja zadnjeg Poslanika Muhammeda alejhisselama, to bi ih odvelo sreći.]

Kada bi mijenjanje vjere bio tako lagan posao, koji se postiže prijetnjom mača, svi oni ratovi koji su se desili između katolika i protestanata, koji su oduzeli na milione života, se ne bi ni desili. Iako su njihova vjerovanja skoro potpuno ista, ni katoličke prinude i opresije nisu postigle da protestanti promijene svoje vjerovanje, ni protestantske svirepe okrutnosti nisu bile u stanju da odvoje katolike, koji žive na otoku Irske, od njihovih vjerskih vjerovanja i ubjeđenja.

Što se tiče tvrdnje koja kaže, *"Izvjesni ljudi su primili islam da ne bi bili natjerani da plaćaju džizju"*, protestanti već dugi niz godina, kako smo već ranije u tekstu objasnili, istrajno pokušavaju da preobrate u muslimanskim zemljama ljude na njihovu vjeru i nude im plate koje variraju od kesice srebra do pet hiljada kuruša. Koliko nam oni mogu imenovati, usprkos ovim svim svojim nastojanjima, svjesnih i vjerski dobro potkovanih muslimana koje su oni do sada preveli na protestantizam? Dakle, ove njihove riječi, *"Izvjesni ljudi su primili islam da ne bi bili natjerani da plaćaju džizju"*, izražavaju samo jednu ogromnu glupost, neukost, i tvrdoglavost.

[Jedna druga stvar, koju ovdje sveštenici zaboravljaju, ili preko koje (namjerno) prelaze, je to, da, dok islam nameće na nemuslimanske građane džizju on istovremeno naređuje muslimanima zekat i ušr koji su nekoliko puta veći od sume koju nemuslimani plaćaju u ime džizje.

Biće korisno da se dotaknemo još jedne vrlo važne činjenice prije nego što završimo sa predmetom džihada: Ako je jedna država ili nacija preskromna, i previše učtiva, ona će na sebe navući pohlepu svojih neprijatelja i daće im dojam da je ona za njih lak plijen. Neprijateljske države će ovu učtivost shvatiti kao nemoć i strah. Istorija nas obavještava o hiljadama ovakvih primjera. Kada u islamu ne bi bilo naređenja o džihadu neprijatelji muslimana, koji su svugdje oko njih, bi ih napali sa ciljem da iskorijene islam. Svjetske vlade i dan danas dodjeljuju najveći dio svog državnog budžeta za odbranu i ratnu industriju. Ovu politiku slijede čak i države koje su zahvaćene glađu, oskudicom, i siromaštvom. Ova politika je neophodna za opstanak države i za državnu odbranu. Hrišćani, koji nam iznose kao dokaz za premoć svoje vjere nepostojanje zapovijedi džihada, su napadali na islamske i druge nejake države i nacije, okupirali ih, i godinama ih eksploatisali i ugnjetavali. Engleska, Francuska, Njemačka, Španija,

i Italija, su prednjačile, na (najgori i) najsuroviji način, u ovom ugnjetavanju i eksploatisanju. Prema tome, kakva je korist od riječi koje kažu da hrišćanstvo ne naređuje džihad? Mi postavljamo sveštenicima to pitanje.]

Još jedna zamjerka, koju protestantski sveštenici iznose protiv islamske vjere, se temelji na neopraštanju zločina. Oni ovako pišu u jednoj svojoj brošuri, *"Jevanđelje (Indžil), u stvarima koje se odnose na individuine privatne odnose, ističe više od Musaovog (Mojsijevog) alejhisselam zakonika (šerijata) potrebu za ljubavlju (muhabbetom), strpljivošću u nevolji i opraštanjem. Dakle, islam je trebao, u odnosu na opraštanje grešniku, dati puno veću korist od hrišćanstva. On je, da i ne govorimo o Musaovom alejhisselam zakonu, u kažnjavanju krivca puno nemilosrdniji od zakona koje su jevreji uspostavili kao rezultat njihovog pogrešnog razumijevanja ovog zakona. On ne samo da predstavlja da je osveta (uzvraćanje, lex talionis) dozvoljena nego je takođe i toleriše. Trideset treći ajet sure* **Isra** *kaže,* '**Ako je neko, ni kriv ni dužan, ubijen, Mi ćemo dati punomoć, to jest, moć i autoritet, nasljedniku koji je velija (zakonski zastupnik) ubijenog.**' *Stotinu sedamdeset osmi ajet sure* **Bekare** *kaže,* '**O vjernici! Osveta** [za one koji su namjerno ubijeni] **vam se propisuje kao farz: slobodan za slobodna, rob za roba, i žena za ženu.**' *Ovo je vrijedno pažnje. Jer, Kur'ani kerim, ne kao Tora (Stari zavjet, Tevrat) nema nikakvo objašnjenje o sprečavanju zloupotrebe jednog ovakvog važnog zakona. Prema tome, pripadnici izvjesnih islamskih plemena su pogrešno shvatili ove ajete i misle da ova dozvola Kur'ani kerima ne podrazumijeva samo ubicu već i bilo kog ubicinog rođaka, pa, shodno tome, često, umjesto ubice bude ubijena nevina osoba. Tora, s druge strane, zaštićuje osvetu otvorenim upozorenjem od jedne ovakve pogrešne interpretacije, i kaže,* 'Neka ne ginu očevi za sinove ni sinovi za očeve; svaki za svoj grijeh neka gine.' *(Ponovljeni zakon 24, 16) Pored toga, Kur'ani kerim naređuje osvetu za mala ranjavanja. Značenje šezdesetog ajeta sure* **Hadždž** *kaže,* '**Ako vjernik istom mjerom uzvrati za učinjeno zlo, i kome opet nepravda bude učinjena, Allah dželle-šanuhu će mu sigurno pomoći.**' *Kur'ani kerim ovakvim zapovijedima -- suprotno Jevanđelju koje nas uči da budemo strpljivi u nevolji, da volimo i da opraštamo -- pospješuje muslimane da se ljute jedni na druge. Osmanlije, koje su shvatile da su ove stvari okrutnost, i kršenje tuđih prava, su na kraju prestale izvršavati naređenje iz trideset osmog ajeta sure* **Maide**, *čije značenje kaže,* '**Kradljivcu i kradljivici odsijecite** [desne] **ruke njihove, neka im to bude kazna za ono što su učinili i opomena od Allaha dželle-šanuhu.**'"

ODGOVOR: Sveštenici u ovim svojim prigovorima porede Jevanđelje i Kur'ani kerim. Oni kažu da, dok Jevanđelje u sebi sadrži stihove koji govore o oprostu i ljubavi, Kur'ani kerim, ne samo da i ne sadrži takvih stihova, nego i ovlaštava žrtvinog nasljednika (da se osveti); ajet o osveti, na primjer, ne stavljajući izvjesnu granicu za tu dozvolu, je podložan zloupotrebi, i da je šezdeseti ajet sure **Hadždž** u raskoraku sa zakonom u Jevanđelju, koje nam

savjetuje da strpljivo trpimo i podnosimo brige, da opraštamo onima koji nam čine zlo i da ih volimo.

Mi smo već ranije u tekstu spomenuli neke stihove iz Kur'ani kerima (ajeti kerime) i riječi našeg Poslanika alejhisselam (hadisi šerife) koji govore o oprostu i ljubavi. Prema tome mi smatramo da nije potrebno da ih ovdje opet ponavljamo. Međutim, ajeti kerim o osveti se ne može ostaviti u okviru sveštenikovog pogrešnog predstavljanja. Njegov govor se nastavlja. Ovi sveštenici mora da su se izgubili u snu i iluziji kako da prikažu čaroliju kao istinu. Značenje stotinu sedamdeset osmog ajeta sure **Bekara** glasi, "**O vjernici (posjednici imana)! Propisano vam je kao farz da se osvetite** [za one koji su namjerno ubijeni]**. Osveta se izvršava: slobodan za slobodna, rob za roba, žena za ženu. Jedan od braće** [nasljednik ili zaštitnik] **može za izvjesnu sumu krvarine** [odštete ili dijeta]**, koju će uzeti od ubice, oprostiti osvetu. Uzeta količina** [dijet] **ne treba biti prevelika već se treba proračunati u skladu sa važećim običajima i tradicijama. Ubica treba da na propisani način plati dijet koji sleduje žrtvinom zaštitniku. Oprost osvete za dijet vam je olakšica i milost od vašeg Gospodara (Rabba). Ko nakon uzimanja dijeta izvrši svoje neprijateljstvo prema ubici ili ubicinoj rodbini na ahiretu će za njega biti bolna kazna.**" (2, 178)

Kako vidimo, osveta, zajedno sa propisanim vidom oprosta u razmjeni za odštetu (dijet), je jedno od jasno i glasno objašnjenih naređenja u Kur'ani kerimu. Musaov alejhisselam šerijat u sebi ne sadrži odbacivanje osvete za dijet (krvarinu, odštetu, obeštećenje). Opraštanje osvete za dijet je olakšica i blagodat (ni'met) za muslimane.

Sveštenik prikriva olakšicu koja se u Kur'ani kerimu odnosi na osvetu. Prvo, ovaj ajeti kerim izražava otvoreno naređenje protiv nastavka neprijateljstva i borbe protiv ubice, ili njegove rodbine, i božije zastrašivanje (tehdid-i ilahi) koje je namijenjeno da odvrati žrtvinu rodbinu da to ne čini. Sveštenik lukavo izostavlja početak i kraj ajeti kerima, i citira samo dio koji se odnosi na žrtvine nasljednike i rodbinu, koji odgovara njegovim podlim namjerama. Pošto većina hrišćana ne zna ništa o Indžilima (Jevanđeljima), oni koriste ovo lukavstvo sa pretpostavkom da i muslimani ne znaju svoju vjeru. Značenje trideset trećeg ajeta sure **Isra** glasi, "**Ne ubijajte nikoga** [bio on mu'min ili zimmi] **osim kada to pravda zahtijeva. Allah dželle-šanuhu vam je to učinio haram** (zabranio)**. Ako je neko, ni kriv ni dužan, ubijen, Mi ćemo dati punomoć, to jest, moć i autoritet, nasljedniku koji je velija** (zakonski zastupnik) **ubijenog.** [da izvrši šerijatsku zapovijed. Ako nasljednik hoće ubica će biti ubijen kao zahtjev osvete; ili, on može za dijet (odštetu, obeštećenje, krvarinu) oprostiti ubici. On ima izbor između ove dvije alternative.] **Ali, njegov nasljednik ili zaštitnik, koji ima podršku ove Allahove dželle-šanuhu dozvole, ne smije prekoračiti granicu osvete.**" (17, 33) Ovaj ajeti kerim upozorava žrtvinog zaštitnika ili nasljednika da ne bude neumjeren i savjetuje mu da izabere oprost. Punomoć koja je data zaštitniku ili nasljedniku je izbor između

pokretanja tužbe za osvetu protiv ubice i obavještavanja sudije da je osveta obustavljena za dijet (odštetu). Neislamsko smrtno neprijateljstvo i uzastopna ubijanja koja su raširena među plemenima koja su nesvjesna propisa Kur'ani kerima, kao na primjer među Albancima, Čerkezima, i izvjesnim arapskim klanovima, se ne mogu pripisati ovom ajeti kerimu. Ova nepravedna krvoprolića su drevni običaji koji su specifični za društveno zaostala i nekulturna plemena.

Dakle, ovo je bit osvete i njenog oprosta kojeg propisuje Kur'ani kerim. Pošto četiri jevanđelja nemaju propisa o osveti, po njima, svakom ubici, i svakom kradljivacu, i svakom zločincu, mora biti oprošteno. Kad bi se u civilizovanom društvu mogao voditi život sa ovako blagim zakonom mi ne bi ništa rekli. Ali, s obzirom da nijedna hrišćanska zemlja ne primjenjuje ove zakone, od ovih sveštenikovih praznih i pogrešnih zaključaka nema nikakve koristi.

Što se tiče gore navedenog stiha iz Ponovljenog zakona; Tevrat je u skladu sa Kur'ani kerimom ne samo u njegovoj ulozi o ubici već i u propisima u vezi sa svim vrstama ubistava. Značenje stotinu šezdeset četvrtog ajeta sure **En'am** kaže, "**Nijedan grešnik neće biti odgovoran za tuđe grijehe.**" (6, 164) Značenje stotinu sedamdeset devetog ajeta sure **A'raf** glasi, "**Oni su kao životinje, čak i gori.**" (7, 179) Sveštenikove riječi su upućene klasi ljudi koji, kako nam ovaj ajeti kerim nagovještava, nisu kompetentni da na njih odgovore. Pa ipak, "činjenice", koje sveštenici podmeću nisu samo laži i klevete. Oni su napisali knjige protiv islama u kojima pokušavaju da pobiju otvorene činjenice.

Kada se znaju razlozi koji su prouzrokovali dolazak šezdesetog ajeti kerima sure **Hadždž**, koji savjetuje da se na zločin odgovori istom mjerom, postaje jasno da njegovo značenje nije onako kako ga ovaj protestantski sveštenik tumači i da ovaj sveštenik nema pojma o nauci tefsira.

Mekkanski kafiri su došli jednom, u vrijeme četiri mjeseca, u kojima je Arapima zabranjeno ratovati, da ratuju sa pravovjernim (mu'minima). Mu'mini, koji su bili u strahu i koji su se plašili da ratuju u zabranjenim mjesecima, su pokušali da odvrate mušrike od ratovanja. Bez obzira koliko su ih mu'mini odvraćali mušrici nisu odustajali od rata. Mu'mini su kasnije, kada je rat počeo, sa Allahovom dželle-šanuhu pomoći (nusret-i ilahijje) pobijedili mušrike. Međutim, kalbovi vjernika su bili ražalošćeni zato što su povrijedili zabranjeni mjesec i u njemu ratovali. Prethodno spomenuti ajeti kerim je na to objavljen. On je razgalio i razveselio mu'minske brižne kalbove i oslobodio ih od tuge i žalosti. Dakle, šezdeseti ajeti kerim sure **Hadždž**, suprotno sveštenikovoj pretpostavci, ne zapovijeda ni osvetu za lako ranjavanje niti naređuje da se na zločin odgovori zločinom. On daje mu'minima dozvolu da se brane čak i u zabranjenim (haram) mjesecima ako kafiri namjerno izaberu da iskoriste mu'minska vjerovanja i suzdržavanja i da ih tako oslabe. Povrh toga, on uključuje Allahovu dželle-šanuhu pomoć mu'minima. Jer, kada bi korist i superioritet Kur'ani kerima ovisio samo o ljubavi i oprostu, muslimani bi bili primorani ili da napuste propise svoje svete vjere, ili da lažu i kleveću kao što to sada radi ovaj sveštenik. Jer, nijednoj civilizaciji ne bi bilo moguće opstati pod kultom koji se sastoji iz samog oprosta i ljubavi. Najčudniji primjer ove prirodne

činjenice je hrišćanski svijet, u kom su ljudi -- potpuno suprotno savjetima u jevanđeljima, koja kažu "Budite strpljivi u nevoljama, volite i opraštajte" -- ljuti jedni na druge. Istorija nam jasno pokazuje kakav štetan efekat imaju ove jevanđeljske propovijedi -- o strpljivosti, ljubavi, i oprostu -- na hrišćansko ponašanje uopšte. Mi smo već u raznim prilikama u ovom tekstu naveli primjere ugnjetavanja koja su jedni hrišćani nanijeli drugim hrišćanima i koja su u kontradiktornosti sa ovim zapovijedima jevanđelja. Jedna druga stvar koja nas zapanjuje po ovom pitanju je to što se sveštenik osjeća ražalošćen zato što su ubijene nevine osobe samo zato što su rodbinski povezane s ubicom, zato što je neko pleme pogrešno objasnilo gore navedene ajeti kerime. I dok sveštenik s jedne strane sažaljeva što je ovako nešto zadesilo osobu, on s druge strane vjeruje da će, kao rezultat zelle (neznatnog i oprostivog grijeha) koju je Adem alejhisselam omaškom učinio, milioni Ademovih alejhisselam potomaka, koji su došli u toku šest hiljada godina na ovaj svijet, koji u sebe uključuju i sve Poslanike alejhimusselam tog vremenskog perioda, biti kažnjeni džehennemskom vatrom zbog "iskonskog grijeha" koji je počinio njihov prvi otac, što je hiljadu puta gore od ubijanja. I ne samo to. Ovo svještenikovo vjerovanje takođe znači i to da Allah dželle-šanuhu, koji je iz ničega stvorio ovaj svemir, nije bio u stanju da oprosti ovaj grijeh već je morao da, kroz hazreti Merjem, stvori Svog jedinog sina i da ga pošalje na svijet, i da ga -- suprotno želji svog sina -- poslije raznih uvreda i ponižavanja razapne. Drugim riječima! Ovaj sveštenik -- dok ne odobrava da čovjek umjesto da kazni ubicu kazni nekog drugog iz ubicinog roda -- je zadovoljan s vjerovanjem koje predstavlja Allaha dželle-šanuhu kao ugnjetača.

Ukidanje zapovijedi kažnjavanja kradljivca i kradljivice, otsijecanjem ruke, nije bila otomanska politika. Nju su ukinule prethodne islamske države, na stoljeća prije Osmanlija. Isto tako se nije dugo vremena kažnjavalo, osim sa rijetkim izuzecima, ni za pijenje vina, lažno svjedočenje, potvaranje čestite žene, i preljubu. Jer, izvršavanje ovih kazni je ovisilo o izvjesnim uslovima. Ove kazne se bez tih uslova ne mogu izvršiti. Gore navedena djela, i uslovi za njihovo dotično izvršavanje, su se rijetko podudarali u islamskim državama. Razlog za to je to što Kur'ani kerim propisuje vrlo teške kazne onima koji čine ove grijehe. U Islamskoj državi ove grijehe čak ni sudije ne mogu oprostiti. Ove kazne, koje se zovu **had**, se javno izvršavaju. To (had) je učinilo ove kazne tako strašnim da se skoro niko nije usudio da učini ove grijehe.

[Značenje stotinu sedamdeset devetog ajeta sure **Bekara** glasi, "**O razumom obdareni, u osveti vam je život.**" Neki ljudi se mogu usprotiviti i reći, "Zar može ikada biti život u ubijanju čovjeka?" Ljudi će se plašiti da ubiju nekog drugog iz straha da i oni ne budu ubijeni. Strah od smrti će ih odvratiti da ne ubiju čovjeka. A, kada nema ubijanja, za društvo i za naciju će biti život. To je ono na što se u ovom ajeti kerimu misli.

Kako je danas dobro poznato studentima prava, bez krivičnog zakona je nemoguće izvršiti zakon. Ovaj krivični zakon se sastoji od novčanih kazni, stavljanja u zatvor, i smrtne kazne. I dok svi advokati urlaju za tu činjenicu, je li

se u redu protiviti kazni koju je Allah dželle-šanuhu naredio? Komunizam je režim koji odvratan svakoj ljudskoj prirodi. On se raširio jednim prekomjerno divljačkim kažnjavanjima koja se još uvijek čine da bi se on održao. Isto tako se i sveštenici, i naučnici društvenih i prirodnih nauka, odvajaju od nerazumnih i nelogičnih principa hrišćanstva. Neki od njih, koji su imali priliku da upoznaju islam, su dobrovoljno postali muslimani. A oni, koji nisu bili usrećeni da upoznaju islam su postali ateisti i Marksisti. Oni su, malo po malo, izrodili u omladini degenerike kao što su hipiji, razne fakinske klape, i anarhiste. Evropa je danas u velikom strahu od ove omladine.

U vijestima i današnjim novinama i magazinima dominira prodaja crkava. Kupci su uglavnom muslimani koji prepravljaju kupljene crkve u džamije. Većina od onih koji idu u crkvu su starije osobe. Crkva bi opet, kada bi joj se dala moć i uticaj, bez sumnje, uspostavila inkviziciju. Hrišćanstvo je u Evropi naveliko izgubilo uticaj. Radi toga, misionari ga pokušavaju raširiti u Africi i drugim nerazvijenim zemljama.

Mi želimo da još jednom naglasimo jednu stvar. Kazna koja je izrečena u Kur'ani kerimu, koja se daje osuđeniku, je kao amputacija gangrenoznog dijela tijela. Ako se dio tijela ne otsiječe cijelo će se tijelo razboljeti. Isto tako, ako se krivac ne kazni cijelo će društvo patiti. Svakako je bolje da se naškodi jednoj osobi nego cijelom društvu. "**Otklanjanje štetnog je bolje od otklanjanja korisnog.**"

Islamova kaznena disciplina otsijecanja (kradljivčeve) ruke se ne primjenjuje u svakom slučaju krađe. Za nju postoje izvjesni uslovi. Ova kazna se primjenjuje na onog ko je ukrao deset dirhema srebra -- ili ekvivalentnu vrijednost imovine, koja ima vrijednost u svim vjerama -- iz mjesta gdje niko drugi osim vlasnika ne smije ući bez njegove dozvole, bez obzira bio vlasnik musliman ili nemusliman (gajri musliman), i pod uslovom da se krađa desi u državi pod islamskom upravom (dar-ul-islamu). Deset dirhema srebra je isto što i 33.5 grama što je otprilike ravno jednoj sedmini težine u zlatu, to jest, 5 grama zlata. Ko ukrade meso, povrće, voće, ili mlijeko, se ne kažnjava otsijecanjem ruke. Ako je osoba kriva za krađu, ili svojim ličnim priznavanjem, ili svjedočenjem dvojice očevidaca, međutim, ako vlasnik ukradene imovine kaže, "Nije tačno, ovaj čovjek nije ukrao moju imovinu. Ja sam mu je dao kao poklon (ili ja sam mu je pozajmio)" ili, "Svjedoci ne govore istinu", kazna opet propada. Sudiji je sunnet (djelo, misao, ili ponašanje, koje je Poslanik alejhisselam volio i naredio) da sugriše vlasniku ukradene imovine da kaže nešto slično kao što je navedeno gore u primjeru. Ove formalnosti su detaljno objašnjene u knjigama fikha. Sveštenik koji definitivno nema ni pojma o islamu je potpuno nesvjestan činjenice da u islamu postoje knjige fikha.]

Još jedna zamjerka koju protestantski sveštenici iznose protiv islama se temelji na tom da islam dozvoljava ropstvo. Ovi sveštenici kažu, *"Musaov alejhisselam šerijat ne samo da je olakšao standarde ropstva već je i stavio robove pod zaštitu zakona. Međutim, on je dozvolio kupo-prodaju zarobljenika.*

S druge strane, pošto je bit hrišćanstva u potpunoj suprotnosti sa ropstvom, ono je, prema tome, kad god je bilo dominantno ukinulo instituciju ropstva."

ODGOVOR: Ova svešteničkа zamjerka ne obuhvata samo islam, već, takođe, i Musaov alejhisselam zakon. A Isau alejhisselam je povjereno da usavrši Musaov alejhisselam zakon. Radi toga, sumnjivo je jesu li oni hrišćani. Jer, postojeća četiri Indžila (Jevanđelja) u sebi ne sadrže jedno jedino slovo koje govori o zabrani ropstva. Radi toga, Musaov propis je takođe punovažan i u Isaovom alejhisselam zakonu. Ako ova dva sveštenika, kao dva Evropljanina koja su obrazovana sa modernim idejama, smatraju da je ropstvo jedna nehumana institucija i ako oni žele da ono bude ukinuto, oni su onda trebali usmijeriti svoj argument na nelogičnosti i zla ropstva a ne miješati to u vjeru. Prema tome, pošto ova njihova zamjerka nema ništa s vjerom, na nju nije potrebno ni odgovarati. S druge strane, pošto je ropstvo koje hrišćani poznaju potpuno nesamjerljivo sa ropstvom u islamu, biće korisno ako dadnemo jedno kraće objašnjenje.

Kao što znamo institucija ropstva je postojala od prve pojave čovječanstva. Svaki narod je zlostavljao svoje robove; nijedan narod nije smatrao da su robovi i gospodari ravni. Stari grčki zakoni ropstva su još uvijek zapisani u knjigama. S druge strane, ugnjetavanja, zlostavljanja, vrijeđanja, i divljaštva koja su rimljani nanijeli robovima nije nikada nijedna druga nacija ponovila. Njihove knjige u sebi sadrže detaljne zakone koji se odnose na robove. Ova tradicija je takođe odvajkada postojala u Aziji i Africi. Evropljani su bili najpretjerniji i najprekomjerniji profiteri ropstva. Ovu trgovinu robljem su započeli Portugalci u četrnaestom stoljeću nove ere. Kasnije, kada je otkrivena Amerika, dok su hrišćanski misionari s jedne strane ispražnjavali urođenike s američkog kontinenta, Portugalci, Englezi, i Francuzi su, s druge strane, kidnapovali crnce iz Afrike, tovarili ih na brodove, i prodavali ih kao roblje u Americi, i tako zarađivali na milione dolara. U stvari za ovaj zadatak su se gradili specijalni brodovi u čija skladišta su trpani jadni ljudi. Pošto je u skladištima (pod palubom) bilo skoro nemoguće slobodno disati više od pola ovih robova je na putu umirala. Pa ipak, ostatak roblja je bio više nego dovoljan da njihovi vlasnici zarade ogromnu zaradu. Crnci su ponekad, kada više nisu mogli izdržati ponižavanja, pokušavali da se pobune. Na podu palube su bile rešetke kroz koje su oni odozgo pucali na, i ubijali, crnce buntovnike. Engleska kraljica Elizabeta, koja je bila pokretač protestanata, je ozakonila i potpomagala ovu trgovinu robljem. Francuski kralj Luj X je raširio ovu trgovinu. Međutim, u Americi, stanovnici države Pensilvanije su pokušali da zabrane ovu trgovinu robljem. Dvanaest godina poslije ovoga pokušaja je ova trgovina robljem zabranjena u Danskoj; zatim, u Engleskoj, nalogom koji je izdat 1807., 1811., i 1823.; u Francuskoj 1814. i 1818.; i u Prusiji i Rusiji 1841. I kupci i prodavci ovog roblja su bili hrišćani. Trgovci su ove jadne robove, čim su ih kupili, prvo preobratili na hrišćanstvo. Oni su ih onda slali u polja, na farme, i u rudnike gdje su oni danonoćno radili da za svog gospodara zarade pare, u bijedi, cijele godine, i ljeti

i zimi. Sjevernoamerički rat koji se desio 1860. godine je bio radi stvari koje se odnose na ropstvo. U stvari, na američkom kontinentu je prodano i kupljeno na stotine hiljada crnaca. Preko njih su bezbrojni hrišćani zaradili milione i milione dolara. Danas, kada većina Evropljana čuje riječ "ropstvo", oni se žalosno sjete crnaca koji su živjeli u Americi u bijedi i poniženju. [Međutim, oni, koji su ovim jadnim ljudima nanijeli ovu bijedu, i počinili raznovrsna i nezamisliva mučenja, su bili sami hrišćani.]

Želja Evropljana da se u islamskim zemljama ukine ropstvo proizilazi iz njihove pogrešne pretpostavke da je ono kao i američko ropstvo, ili, kao ropstvo u njihovim državama. U stvari, jedina razlika između roba i slobodnog muslimana je ta što se rob može, za izvjesnu sumu, prebaciti s jednog na drugog vlasnika. Robova služba nije ništa drukčija od službe zaposlenika koji radi za izvjesnu platu. Jedina nevolja kroz koju rob mora da prođe u islamskom sistemu je u učenju, obrazovanju, i treniranju. U Islamskoj državi se ratni zarobljenici ne mogu nikada ubiti. Niti se oni mogu ostaviti da umru od gladi i žeđi na ratnom polju. Muslimanima je poslije pobjedonosnog rata dat dio ratnog plijena; oni dobiju jedan dio robova i džarija. [Robinje se zovu džarije. Muslimani ih tretiraju kao svoje sestre ili drugu rodbinu.] Oni onda ili upotrebljavaju svoje robove i džarije kao sluge ili ih prodaju drugima. Kako se vidi, robovi u islamu se ne mogu uporediti sa slobodnim ljudima i njihovom djecom koje su hrišćani u Africi i Aziji prevarili i na silu kidnapovali. Kidnapovanje slobodnih ljudi ili njihova upotreba kao roblja je u islamu veliki grijeh. U Islamskoj državi je bilo robova koji su u nauci i politici došli na visoke položaje. Neki od njih su čak postali i veliki vezir (sadriazam). Većina sultanija su u predivnoj Osmalijskoj dinastiji prvobitno bile robinje. Na hiljade muslimana je odabralo da im rob bude zet, ili da džarije budu njihove žene, i tako su ih napravili svojim nasljednicima. Kada musliman kupi roba on na sebe preuzima sve po pitanju njegove ili njezine hrane, pića, odjeće, obuće, i svih drugih potrebština, sva njegova ili njena građanska prava, i da sa njim ili njom blago postupa. Njemu mije nikada dozvoljeno tući i zloupotrijebiti robove ili im davati pretežak posao. Po islamu je oslobađanje roba najveći ibadet (bogosluženje Allahu dželle-šanuhu). Izvjesni jako veliki grijesi će biti oprošteni samo oslobađanjem roba. Jedan drugi običaj kojeg su muslimani veselo upražnjavali je bio da oslobode roba ili da ga ožene poslije sedam do osam godina službe. Mogu li se ove situacije i činjenice uporediti sa onim kroza šta su robovi Evrope i Amerike prolazili?

[Mi želimo da, prije nego što završimo s ovim predmetom, podsjetimo sveštenike na još jednu važnu činjenicu. Porodica i krvna rodbina robova, koje su posjedovali muslimani, je podmirivala otkup za svoju rodbinu i plaćala propisanu sumu novca. Ali, robovi su zbog šefkata, merhameta, i humanosti, koje su im ukazivali muslimani, odbijali da se vrate kući sa svojom rodbinom koja ih je otkupila. Oni su više voljeli ropstvo pod muslimanima od slobode sa svojim roditeljima i rodbinom. Za ovo je sigurno postojao razlog. Otac i amidža (očev brat) Zejda bin Harise, roba našeg Poslanika, su došli da ga odvedu kući, i zatražili su od našeg Poslanika da im dadne Zejda, i rekli da su spremni da mu

isplate koliko god on traži za njega. Naš Poslanik sallallahu alejhi ve sellem nije od njih zatražio ni jedan jedini dinar. On je rekao Zejdu bin Harisi radijallahu anh da je slobodan, i da je slobodan da ide ako hoće sa svojim ocem i amidžom. Zejd bin Harisa je rekao da on ne želi da napusti našeg Poslanika. On je ostao pri tom usprkos očevih i amidžinih svih iskrenih zahtijeva i preklinjanja. Ovakvih primjera ima puno. Mi bi voljeli znati kako će sveštenik na to odgovoriti?]

Jedna druga zamjerka, koju hrišćani iznose protiv islama, se tiče poligamije, to jest, dozvole da se može oženiti do četiri žene, i razvesti. Hrišćani kažu, *"Musaov alejhisselam šerijat u sebi ne sadrži nijedan zakon koji zabranjuje poligamiju (teaddud-i zevdžat). On jasno daje dozvolu za razvod. S druge strane Isa alejhisselamov Indžil kategorično zabranjuje oboje. Što se tiče Kur'ani kerima, on daje dozvolu da se može oženiti više od jedne žene. Treći ajet sure* **Nisa** *kaže,* **'Oženite dvije, tri, četiri, koje su vam halal (dopuštene).'** *Po ovom ajeti kerimu čovjek može oženiti (imati nikah) do četiri žene. Pored toga, islam dozvoljava muškarcima da kad god zažele kupuju džarije. A to je inkompatibilno sa statusom koji im je Allah dželle-šanuhu dodijelio, ili sa njihovim ravnopravnim položajemm kao čovjekovih prijatelja i pomoćnika. Ovaj propis obara ženu na nivo sluge. Ženjenje nekoliko žena šteti veselom bračnom životu. Jer, ono ne samo da sprečava da se muž i žena upoznaju već takođe i iskorijenjuje porodičnu bezbjednost i sreću."*

ODGOVOR: Evo i ovdje sveštenici, vijerni svom običaju izvrtanja i kasapljenja ajeti kerima, citiraju samo jedan dio, koji odgovara njihovim podlim i lukavim ciljevima. Značenje cijelog teksta trećeg ajeti kerima sure **Nisa** glasi, "**Ako se bojite da nećete biti u stanju da pazite na prava djevojaka siročadi** [u slučaju da ih oženite] **onda se ženite sa po dvije, sa po tri, i sa po četiri, od onih žena koje nisu od ovih** (djevojaka) **i koje su vam halal** (da oženite)**.** [To jest, ne ženite više od četiri.] **A ako strahujete da nećete moći biti pravedni prema ovim ženama onda izaberite samo jednu od njih. Ili, više volite džarije koje imate. Ako ste zadovoljni sa ovom jednom ženom, ili sa džarijama, tako ćete se najlakše nepravde sačuvati.**" (4, 3) Kako se zaključuje iz značenja koje nam prenosi ovaj ajeti kerim, među ranijim plemenima, [a naročito među Arapima], nije bilo granice za broj žena koje je čovjek mogao oženiti, pa je on, prema tome, mogao oženiti pet, deset, ili dvadeset žena. Islam je smanjio ovaj broj na četiri. A to -- pravo -- je ograničeno izvjesnim uslovima (šartovima).

Kada se uzme u obzir kolika je muka uspostaviti pravednost između četiri žene, pametna osoba, koja se plaši da ne učini nepravdu, sigurno neće oženiti više od jedne žene. Drugim riječima, dok islam s jedne strane, spolja (zahiri), dozvoljava da se može oženiti do četiri žene, on, s druge strane, stavlja uslov pravednosti, i tako prećutno upozorava da se ne ženi više od jedne žene. U stvari, naš Poslanik sallallahu alejhi ve sellem je, kada su ga upitali kako da baratamo sa ovom pravednošću među ženama, odgovorio, "**Ako popijete jednu čašu vode iz ruke jedne od njih trebate takođe popiti i po čašu**

vode iz ruku drugih." ***Pošto bi čovjeku bilo jako teško primjeniti ovo pravilo islam preporučuje da se oženi samo jedna žena.***

Riječi sveštenika da *"Jevanđelja zabranjuju da se oženi više od jedne žene"* su u kontradikciji sa onom što piše u jevanđeljima. Jer, u današnjim jevanđeljima nigdje ne piše, "Ne ženite više od jedne žene." U trećem i narednim stihovima devetnaestog poglavlja Jevanđelja po Mateju piše, "I pristupiše k njemu Fariseji da ga kušaju, i rekoše mu: 'Može li čovjek pustiti ženu svoju za svaku krivicu (iz bilo kog razloga)?' A on odgovarajući im reče, 'Zar nijeste čitali da je onaj koji je u početku stvorio čovjeka muža i ženu stvorio ih?' I reče, 'Zato ostaviće čovjek oca svojega i mater, i priljubiće se k ženi svojoj, i biće dvoje jedno tijelo. Tako nijesu više dvoje, nego jedno tijelo; a što je Bog sastavio čovjek da ne rastavlja.'" (Matej 19, 3-6) Ovi stihovi se ne mogu protumačiti kao zabrana da se oženi više od jedne žene. Oni se moraju uzeti, pošto su žena i muž praktično prihvaćeni kao jedno tijelo, kao ukor protiv prekomjernosti razvoda braka. Prema tome, ovi sveštenici ne samo da izazivaju islam već i Musaov alejhisselam zakonik, čije je usavršavanje dodijeljeno Isa alejhisselamu. A to onda znači da oni poriču samu Isaovu alejhisselam vjeru.

Isti slučaj je i sa razvodom braka. jevanđelja ne dozvoljavaju razvod braka osim u slučaju preljube. Pa ipak, pošto mi sumnjamo u autentičnost postojećih jevanđelja, mi ne možemo priznati da je ova zabrana upravo jedan od stihova Indžila koji su objavljeni Isa alejhisselamu. Mi za to imamo izvjesne dokaze:

1 - Ovaj predmet je napisan u jednom čudnom stihu u Jevanđelju po Mateju. Devetnaesto poglavlje ovako kaže u svom sedmom i narednim stihovima: "Rekoše mu: 'Zašto onda Mojsije zapovijeda da se da knjiga raspusna, i da se pusti?' Reče im, 'Mojsije vam je dopustio po tvrđi vašega srca puštati svoje žene; a iz početka nije bilo tako. Nego ja vam kažem: Ako ko pusti svoju ženu, osim za kurvarstvo, i oženi se drugom, čini preljubu; i koji uzme puštenicu čini preljubu.' Rekoše mu učenici njegovi: 'Ako je tako čovjeku sa ženom, nije se dobro ženiti.' A on reče im: 'Ne mogu svi primiti tijeh riječi do oni kojima je dano. Jer ima uškopljenika koji su se tako rodili iz utrobe materine; a ima uškopljenika koje su ljudi uškopili; a ima uškopljenika koji su sami sebe uškopili carstva radi nebeskog. Ko može primiti neka primi.'" (Matej 19, 7-12)

U ovom citatu, odgovor na prvo pitanje objašnjava razlog za dozvolu da se dadne pismena izjava puštanja (razvoda), i kaže da je Musa alejhisselam dao dozvolu da se dadne pismana deklaracija otpusta ženi zbog tvrdoće kalbova. Ovo objašnjenje prećutno pripisuje zločin obojici, i Musau i za Isau alejhimusselam. Jer taj odgovor kaže da je Musa alejhisselam, neovisno od Allaha dželle-šanuhu, izdao naređenje i dao dozvolu za razvod na osnovu tvrdoće kalbova Izraelaca, iako ta dozvola prvobitno nije postojala. S druge strane, pošto se tvrdoća kalba ne može uzeti kao povod za razvod braka, takozvano objašnjenje, zapada u jednu sramnu poziciju pripisivanja jednog ovako smiješnog odgovora Isau alejhisselam. Jedna druga čudna i izopačena tačka je i ovo: Dok Isa alejhisselam razgovara sa Farisejima, učenici mu navodno uskaču u riječi, i

kažu, "Ako se ne može razvesti, osim za blud, bolje je ne ženiti se." Apostoli nisu znali skoro ništa o knjigama prethodnih Poslanika dok ih je Isa alejhisselam potpuno znao. Zapanjujuće je da apostoli prigovaraju Isau alejhisselam. Jer, to znači da je pravilo koje je Isa alejhisselam postavio očigledno toliko nelogično, neprirodno, i besmisleno, da mu i čak i njegovi lični učenici zamjeraju, da i ne govorimo o njegovim neprijateljima. Još jedna čudna stvar je i ovo: Kada su učenici počeli protestovati Isa alejhisselam je navodno povezao stanje neženjenja sa kasrtiranim ljudima (uškopljenicima, hadumima, evnusima) i podijelio ga na tri kategorije i opisao da su neki od njih rođeni kastrirani, da su neke kastrirali ljudi, a da su neki sami odabrali kastriranje radi carstva nebeskog. Prirodno je da se kastrirani ljudi ne žene i nije bitno da li oni prihvataju ili odbijaju ženidbu. Štaviše, govoriti o vrstama i razlozima za kastriranje apropo ništa je nešto što se čini u potpunom delirijumu. Ovakve mane se ne mogu nikada pripisati jednom uzvišenom i poštovanom Poslaniku kao što je Isa alejhisselam. U njegov visoki stepen nema sumnje.

2 - Očevidno je da Isa alejhisselam, koji je stalno govorio, "Ja sam došao da ispunim zakon a ne da ga pokvarim", ne bi promijenio jedan ovako važan propis u Musaovom alejhisselam zakoniku (šerijatu).

3 - O ovom predmetu, o kome se piše u Jevanđelju po Mateju, se takođe govori i u desetom poglavlju u Jevanđelju po Marku. Samo što u Marku nema ni pitanja učenika ni njihove primjedbe "bolje je ne ženiti se", ni detaljne informacije o vrstama uškopljenika (evnuha). Kada bi ovo Matejevo pripovijedanje bilo uobičajen i opšte prihvatljiv izvještaj, i Marko bi, koji je napisao prvi dio ovog Matejevog pripovijedanja događaja napisao takođe i drugi dio, odnosno, pitanje apostola, odgovor na njega, i detalje o škopljenju.

4 - Između riječi ova dva jevanđelja je izrazita razlika. Drugi i naredni stihovi desetog poglavlja Jevanđelja po Marku ovako kažu, "I pristupivši Fariseji upitaše ga kušajući: 'Može li čovjek pusti ženu?' A on odgovarajući reče im: 'Šta vam zapovijeda Mojsije?' A oni rekoše, 'Mojsije dopusti da joj se da raspusna knjiga i da se pusti.' I odgovarajući Isus reče im, 'Po tvrđi vašega srca napisa vam on zapovijest ovu. A u početku stvorenja muža i ženu stvorio ih je Bog.'" (Marko 10, 2-6)

S druge strane, u Mateju, u osmom stihu devetnaestog poglavlja, piše, "Mojsije je vama dopustio po tvrđi vašega srca puštati žene; a iz početka nije bilo tako." (Matej 19, 8) Ova dva citata imaju dvije razlike: **Prvo:** Dok riječi u Mateju sugerišu da je Musa alejhisselam dao dozvolu za razvod, riječi u Marku daju dojam da je Musa alejhisselam naredio razvod braka. **Drugo:** Po Mateju, u originalnom obliku Musaovog alejhisselam zakonika (šerijata) nema mjesta za razvod braka, ali im Musa alejhisselam daje dozvolu za razvod braka zbog tvrdoće njihovih (Beni Israilovih) kalbova. Marko s druge strane upotrebljava izraz "od početka stvaranja" umjesto "od početka". Prema tome, Markov izraz nosi značenje da ih je Allah dželle-šanuhu stvorio u početku stvaranja kao muško i žensko što je u kontradikciji sa Matejevim izrazom.

5 - [Prema informaciji u jevanđeljima] Isa alejhisselam je bio ponosan zato što je bio potomak Davuda (Davida) alejhisselama. Pošto je Davud alejhisselam imao više žena nije razumno prihvatati da je on zabranjivao da se oženi više od jedne žene.

Mi sa ovim dokazima dokazujemo da su gore citirani stihovi naknadno ubačeni u jevanđelja i da oni nisu originalna Allahova dželle-šanuhu objava Isau alejhisselam. Ako sveštenici imaju ikakvu drugu evidenciju da dokažu suprotno neka izvole i iznesu svoje dokaze. I još nešto, mi smo jako zapanjeni na ovo protestantsko prigovaranje islamu što on dozvoljava razvoda braka. Jer, u istoriji je dobro poznato da prije četvrtog stoljeća hrišćanske ere među hrišćanima nije bilo nikakvih kontroverzija i neslaganja po pitanju razvoda braka, i da su oni do toga vremena slijedili Torin zakon. U četvrtom stoljeću je jedan sveštenik, koji se zvao Sveti Avgustin, jednom zauvijek zabranio razvod braka. Danas to katolička još uvijek slijedi. [Sveti Avgustin, jedan od velikih katoličkih očeva, je umro 430. godine u tuniskom gradu Bone.] Sveštenici su s vremena na vrijeme davali izvjesnim evropskim hrišćanskim kraljevima specijalnu dozvolu za razvod braka. Međutim, pošto su ove dozvole davane iz političkih razloga crkva ih ne uzima u obzir. Crkva i dan danas još uvijek drži mišljenje da se razvod braka ne može opravdati.

Protestanti su se suprotstavili katoličkoj crkvi i njenom neodobravanju razvoda braka. Luter, koji se nije složio sa katoličkom crkvom ni po jednom pitanju, je takođe slijedio isti put i po ovom pitanju i otpočeo sa slobodnom dozvolom za razvod braka. Dakle, protestanatsko neodobravanje razvoda braka je poricanje Lutera -- osnivača njihove vjere.

Ovaj sveštenik se, da bi zbunio i zaveo muslimanke, puno namučio da detaljno objasni kako -- umjesto da su bar u izvjesnim slučajevima korisni i dobri -- poligamija i razvod braka uvijek izazivaju bezbrojne štete. Pošto on izostavlja tradicionalne dokaze, i pokušava da zloupotrebom razumnih dokaza izazove konfuziju (fesad), mi ćemo mu razumom odgovoriti na njegove klevete:

Isto kao što svaka klima ima svoje specifične efekte tako i narodi i plemena, koji žive u izvjesnim klimatskim uslovima, imaju izvjesne nacionalne tradicije i običaje koji su specifični za njih. Oni su živeći stoljećima sa ovim običajima i tradicijama toliko navikli na te običaje i tradicije da im ih je nemoguće odbaciti. Jer, najveća većina ovih njihovih običaja su zahtjevi njihovih prirodnih osobina koji su usko povezani sa zrakom i vodom tih klimatskih uslova. Prema tome, natjerivati ih da ih odbace, bi bilo isto što i mijenjati prirodu (bit, strukturu) nečega. Isto tako i poligamija i razvod su ukorijenjene tradicije i običaji među narodima vrućih ekvatorijalnih država. Oni koji su imali neophodne uslove i preimućstva su ženili više žena. Ova praksa se nastavljala sve do pojave našeg Poslanika sallallahu alejhi ve sellem. Onda je objavljen Kur'ani kerim. Kur'ani kerim je smanjio broj žena (koje se mogu istovremeno imati) na najviše četiri žene. Ovaj broj je, preko uslova pravednosti, smanjen na jednu. U skladu sa tim, preobražavanje Arapa -- koji su navikli da žene jako mnogo žena, da se naviknu da žene do četiri žene [i odbace svoje duboko ukorijenjene običaje] -- je

jedna od mudžiza (natprirodnih pojava) našeg Pejgambera sallallahu alejhi ve sellem. Međutim pošto prirodne osobine i naravi Azijaca nisu kao one kod Evropljana, njihovo višeženstvo ne proizvodi onolike probleme kao što to sveštenici očekuju. Jer, u bračni odnos se ulazi iz tri razloga:

1 - Da se proizvede potomstvo.

2 - Da se ne povrijedi neko drugi, da se izbjegne prostitucija, i da se živi čednim životom.

3 - Da se vodi dobro organizovan porodični život i da se zaštiti imovina i posjedi.

Ako žena ne može imati djece prvi razlog za ženidbu otpada i proizvodi gubitak generacije. Ako je žena hronično bolesna ili je preslaba (da izvršava svoje bračne dužnosti), a muž jak i zdrav, takođe i drugi razlog za ženidbu otpada. Ovo će roditi jednu opasnu smutnju, odnosno, prostituciju. Na kraju, ako je žena ekstravagantna, raskalašena, neposlušna, nevjerna, zloćudna, i bezobrazna, i treći razlog za ženidbu otpada. Dakle, čovjek ostaje do kraja svoga života u bijedi, muci, i nezadovoljstvu. Mnogi bogati i pošteni hrišćani imaju jalovu, staru, ekstravagantnu, ili zloćudnu ženu, koju ne mogu razvesti i oženiti drugu. Oni hiljadu puta dnevno zažale što su hrišćani. S druge strane, muž u islamu ima pravo da, ako pronađe mu ona ne odgovara, razvede svoju ženu. Ako mu žena odgovara oni će živjeti do kraja svojih života sretno (i zadovoljno). Sa većinom muslimana je takav slučaj. U islamskim državama nije nikada ni jedan musliman zažalio što je musliman.

Još jedna druga vrlo prefinjena tačka je i ovo: Hrišćanin i hrišćanka prije ženidbe razgovaraju i izlaze zajedno. Prema tome, ženidba se odigrava nakon što su obje partije pregledale međusobne karaktere i ponašanja i odlučile da se uzmu. Ali, za vrijeme ovog zajedničkog druženja, obje strane su jako oprezne i nastoje da, što više moguće, budu prijatni, sakriju svoje mane, i nastoje što mogu bolje prevariti jedni druge. Povrh svega toga, pošto su oni mladi i neiskusni oni su zavedeni svojim osjećanjima i strastima, i, kao rezultat svega toga, njihovo međusobno poznavanje im ne pomaže. Neprijatni događaji koji se viđaju poslije ženidbe u većini hrišćanskih familija su dokazi za ovu činjenicu. U svim državama, a naročito u Evropi, je vrlo malo onih koji su, iako su u snazi i potentni, cijeloga svog života vijerni svojim ženama, i bez vanbračnih odnosa sa drugim ženama. I to je sasvim prirodno. Jer, njihova kultura im ne zabranjuje da viđaju druge žene i da sa njima razgovaraju; muškarci vode svoje supruge na balove, [(na plesove), u kina, pozorišta, i na druga mjesta gdje se svira, pleše, i pije,] ili u posjetu prijateljima i poznanicima. Pošto njihovo sjeđenje sa njihovim suprugoma na ovakvim mjestima nije sramno, i nije protiv pravila njihove pristojnosti, svaki muž i predaje svoju ženu drugom i uzima tuđu ženu. Oni onda plešu, što se u većini slučajeva završava u nevjerstvu. Čovjekova priroda (nefs) se s vremenom umori od stvari. Bez obzira koliko bila lijepa i dobra nečija žena njegova se ljubav i žar prema njoj, s vremenom, postepeno gase. Na takvim mjestima je neizbježno da muž ili žena osjete privlačnost prema nekom drugom, suprotnog pola. Pošto žene i muškarci u hrišćanskim državama žive u

pomiješanim društvima, i stalno viđaju jedni druge, i međusobno razgovaraju, vrlo je malo onih koji potpuno provode svoj život bez bludi (zinaluka). Kada oni sjede sa ženama i gledaju ih, i nerezervisano i bez ikakvog osjećanja stida sa njima razgovaraju -- pod izgovorom da ih poštuju i da paze na njihova prava -- oni, suprotno tome, guraju žene u ove opasnosti, omalovažavaju ih, i srozavaju ih, i eksploatišu ih kao izvore trgovine. S druge strane, čedne, poštene, i stidljive žene muslimana su uvijek poštovane u očima svojih muževa [i u očima drugih]; njihovi muževi neće nikada dozvoliti da one zapadnu u ovakve opasnosti i poniženja. Kao što svaka osoba rezerviše samo za sebe svoju najdragocjenu svojinu, muslimani osjećaju da oni trebaju zaštititi svoje žene -- koje su im vrijednije, poštovanije, i draže, od svega drugog -- čak i od ptica koje lete visoko na nebu. Ovo njihovo osjećanje niče iz ogromne ljubavi. Evropljani su po ovom pitanju već izgubili osjećaj morala i časti. Čovjekova ljubomornost na njegovu ženu, i obratno, je parodija, smiješna slaboumnost. Kada se kaže da je neko ljubomoran njega smatraju neodgojenim i glupim.

Oni koji su se isključivo okoristili od jednog ovakvog nehumanog stanja u kom se Evropa nalazi su oni koji su postali sveštenici. Dakle, prirodno je da sveštenici žele da se ovo, ovakvo, stanje nastavi. Mi znamo čovjeka koji je rođen u hrišćanskoj familiji, i koji je odgojen u Njemačkoj kao protestant -- ali je bio dovoljno neporočan da ne vodi svoje sestre na balove, i da ih ne daje drugim -- koji je došao u Istanbul gdje je bio počašćen da postane musliman. On je danas zaposlen, kao visoki funkcioner, u Osmanlijiskoj državi.

Kako je poznato onim koji su vidjeli Evropu u mnogim prefinjenim familijama postoji sporazum između muža i žene i jedno, naizgled, jedinstvo. Oni su kada imaju goste u kući, i kada posjećuju prijatelje, međusobno toliko ljubazni da bi čovjek pomislio da su oni međusobno jako nježni i vjerni. Međutim kasnije, kad se familije malo međusobno zbliže, postaje očiglednije šta muž i žena stvarno misle jedno o drugom. To jest, oni su toliko umorni jedno od drugog da čak ne žele ni da se vide. U stvari, u izvjesnim familijama će muž i žena napraviti sporazum da se oni ne miješaju jedno drugom u njihove stvari. Tako će i muž i žena imati ljubavnike sa kojima će voditi bludan seksualni život. Štaviše, pošto se nijedno od njih ne može ponovo oženiti sve dok je druga osoba živa, oni se raduju smrti njihovog bračnog druga. Ponekad jedan bračni drug pokuša ubiti drugog. Zabrana razvoda braka je Evropljanima nanijela velike štete. Radi toga je u Francuskoj, gdje je razvod braka bio zabranjen, 1792./1206. godine donesen zakon koji odobrava razvod braka. Razvod je na kraju postao dozvoljen. Dozvola razvoda braka je nakon stalnih napora sveštenika 1816. godine ukinuta. Državnici, advokati, i naučnici, su nastojali što su bolje mogli da 1830. i 1848./1264. godine odobre razvod braka, ali, zbog svešteničkih spletkarenja, njihovi napori nisu urodili plodom. Vrlo je interesantno da Evropljani -- koji smatraju da je ropstvo inkompatibilno sa ljudskim rodom, i koji su vodili pohvalnu borbu i napore da se ukine ropstvo -- nisu bili uspješni u svojim nastojanjima da iskorijene svoje ropstvo, nemogućnost razvoda svoje žene, iako su njegove razne štete u odnosu na imetak i potomstvo svakim danom postajale

sve upadljivije i upadljivije. Pretpostavimo da jedan postariji čovjek ima mlađu ženu, koja izlazi nepristojno obučena, i ima koliko hoće odnosa sa mlađim ljudima, i da ovaj čovjek sumnja u njenu seksualnu nevjernost, ali je ne može spriječiti. Zar ovaj čovjek ne provodi sav svoj život u bolu i tuzi, sa djecom koju je ova žena izrodila i koja svaki dan trčkaraju pred njegovim očima i koja mu stalno izazivaju osjećanje inferioriteta i ogorčenost u gušećim mislima da on mora ostaviti svoje imanje nečijoj tuđoj djeci? Šta može biti za ovog čovjeka na ovoj planeti gore? Ili, pretpostavimo, da je čestita djevojka udata protiv svoje želje za impotentnog starca, ili za nekog koga ona nije voljela. Ova žena će provesti svu svoju mladost u mukama. Povrh toga, civilizovanom društvu će biti uskraćeno potomstvo koje bi ona rodila; ovo je nešto što se protivi hikmetu (božanskoj konačnoj mudrosti) i civilizaciji. Sada, ako se ova žena, iz očaja da neće nikada sve dok joj je muž živ izaći iz ove situacije, zanese mišlju i skuje plan da čim imadne priliku ubije muža, ili, ako je navedu njene mladalačke strasti, ili je potkopa njena konstantna patnja i žalost i dovede u iskušenje i ona izgubi svoju čestitost, zar za to neće biti sveštenici odgovorni?

Kada se muškarci i žene sastanu i kada sjede, i međusobno slobodno razgovaraju i plešu jedno sa drugim, sa ženama u odjeći otkrivenih vratova i prsa i ruku (i nogu) i dekorisanih nakitom, koliko ljudi i žena ne gleda jedno u drugo? Pošto muslimanke ne izlaze često, i ne razgovaraju sa ljudima, i ne druže se sa njima, i sa njima nisu toliko prisni poznanici da se šegače se sa njima, one nisu podložne ovim opasnostima. Čak i ako je muslimanova žena ružna i ljuta on će sa njom biti zadovoljan jer on ne viđa drugu ženu. Isto tako, bez obzira koliko muslimankin muž može biti netolerantan, ona će ga tolerisati i slagati se sa njim zato što ona ne viđa i ne sjedi i ne razgovara sa drugim ljudima. Tako, oni neće pokušati ništa što bi im moglo naštetiti ili upropastiti ih. Onim koji su ljubomorni i sramežljivi je nemoguće živjeti u miru u bilo kojoj drugoj vjeri osim islama. Kako smo već ranije rekli svaka nacija ima svoje tradicije i običaje koje im je nemoguće napustiti. Prema tome, mi ne bi negodovajućem svešteniku ni pokušali opisati ukus čestitosti i stida. Jer, to je ukus razuma. Mi ne možemo nikako shvatiti kako bi ikada iko mogao upropastiti svoju ženu -- koja je dio njega, i njegova tajna riznica, u koju je on povjerio svoju djecu -- i baciti je među pohotljive ljude, robove svojih nefsova, kad normalna osoba čak ne bi podijelila ni sa kim drugim ni svoju omiljenu čašu koju puno voli i iz koje uvijek pije vodu.

[U hrišćanskim zemljama žene i djevojke hodaju nepokrivenih glava, grudi, ruku, i nogu, i potstiču muškarce na nepristojnost i na blud. Dok žena kuha kod kuće, sprema kuću, pere veš, njen muž nađe na poslu ili na ulici "golu" ženu, zabavi se s njom, pa čak i počini blud. On uveče dođe zamišljen i umoran kući. On čak, zadubljen u razvratne misli, ni ne gleda svoju ženu koja mu se nekada sviđala i koju je izabrao, volio, i oženio. Žena s druge strane, razočarana što joj je nakon cijeloga dana rada po kući uskraćena ljubav, dobija neurotične napade. Porodica se tako raspadne. Čovjek koji je imao aferu sa ženom, koju je sreo na ulici, ju je odbacio kao prljav veš i našao drugu ženu. Shodno tome, svake godine, se upropaštava na hiljade žena, ljudi, i djece. Neki od njih postaju

nemoralni drugi završavaju u anarhiji. Oni odvode cijelu naciju u propast. Šteta koju nagizdane, naparfemisane, i "gole" žene nanose omladini, narodu, i državi, je gora i opasnija od one koju im nanose alkohol i narkotici. Allah dželle-šanuhu je naredio ženama i djevojkama da se pokriju da bi se Njegovi robovi spasili od propasti na ovom svijetu i oštre kazne na onom svijetu. Nažalost, izvjesni ljudi koji su zapali u zamke svojih nefsova i strasti nazivaju ova Allahova dželle-šanuhu naređenja fundamentalizam, a lišavajuće i nastrane prakse Evropljana modernizam. Izvjesni od ovih, takozvanih, modernih i prosvijećenih ljudi, su nabavili diplome drugima i oni između sebe dijele izvjesne kritične položaje. Oni zvižde kao sove, i na svakom koraku napadaju islam. Oni ovim svojim lakim herojstvom ubiru aplauze i pozamašnu pomoć od hrišćana, jevreja, i komunista, koji su naši istorijski neprijatelji, i tako, upotrebljavajući razne trikove, postaju sve jači i bolji u zavođenju omladine. Da Allah dželle-šanuhu dadne ovim takozvanim prosvijećenim ljudima zdrav razum! Da im On dadne dovoljno razuma da jasno vide šta je ispravno a šta neispravno!]

Neki na ovo ovako odgovaraju, *"U jedno vrijeme se pazilo na obrazovanje i treniranje žena. Nakon što je ona potpuno naučila svoje sve dužnosti, kao žene domačice, ona može biti prisutna u svakom društvu. Na taj način neće biti straha da će ona izgubiti svoju čestitost. Jer, njeno znanje će biti dominantnije od njenog nefsa."* Pretpostavimo da je onaj ko je ovo rekao tridesetogodišnjak, jak i pristojan čovjek, čija je žena ružna ali vrlo pristojna, i da su oni došli na večeru kod svojih prijatelja. Desilo se da je čovjek sjeo do jedne lijepe i privlačne žene, namiguše, i sa njom uspostavio prisnost, a njegova žena, do jednog mladića, i da je postala kucajući mu čaše, i nazdravljajući mu, prisna sa njim. Je li moguće da se oni u ovom slučaju zaštite od sakrivenih i zlih misli? Znanje i obrazovanost će samo donekle obuzdati prirodne ljudske težnje. Ćulne strasti i želje čovjekove prirode će, čim dođu u pogodnu sredinu, buknuti i gurnuti obrazovanje na stranu. Sa'di Širazijeve riječi su predivne: "Može li se ikada povjerovati da bi gladan zindik zamislio sebe kako sam sjedi za ramazanskom sofrom?" [Sa'di Širazi je 691./1292. godine postao šehid.]

Tačno je da se može imati povjerenje u uštrojenog čovjeka (evnuha). Ali, oni, koji su metaforični evnusi, odnosno, oni koji kažu da su se oslobodili od seksualnih želja nefsa, se moraju izuzeti. Jer, ima puno sveštenika koji su metaforički postali evnusi, ali, čija su djela u kontradikciji sa njihovim riječima. [Cijeli svijet zna o nepristojnostima metaforički uštrojenih sveštenika, koje su oni učinili, kada su bili nasamo sa ženama koje su došle da se ispovijede. Mi često u novinama viđamo slike sveštenika koji po danu nose sveštenićke plaštove a po noći idu na žurke i zabave.] Da, oni, koji su radi Allahovog zadovoljstva potpuno istrenirali i obuzdali svoj nefs, su bez sumnje pouzdani. Kada bi se na sveštenicima, koji se prikazuju kao vjerski i pouzdani ljudi, vidjela jedna ovakva tjelesna samopožrtvovanost, onda se ne bi reklo ništa protiv duhovne djelotvornosti hrišćanstva.

Ovaj isti sveštenik, u jednoj svojoj drugoj brošuri, osuđuje muslimansko vjerovanje da "Isa alejhisselam nije ubijen nego je živ uzdignut na nebo", i kaže, *"Ovo vjerovanje je ne samo suprotno svim istorijskim knjigama već je takođe i opštepriznato pripovijedanje. Jer, u četiri jevanđelja piše da je Isa alejhisselam, dok je umirao, prikazao neke mudžize (čuda). Kako bi se ikada moglo opravdati poricanje pripovijedanja koja su došla do nas od apostola, očevidaca ovih događaja?"*

ODGOVOR: Pripovijedanje nečega što se desilo u prošlosti kasnije generacije mogu pouzdano vjerovati, kao što je svakom poznato, samo ako su pripovjedači lično vidjeli te događaje i ako su se oni nisu nikada složili na laž. Kada su, prema hrišćanskom vjerovanju, jevreji uhapsili Isa alejhisselama svi njegovi apostoli koji su bili sa njim su se razbježali, osim Petra, koji je, umjesto toga, krenuo za njim. A Petar je, dok je pijetao tri puta zakukurijekao, rekao tri puta istu laž, da on ne zna Isa alejhisselama. Kada je neko, za kog se pogrešno mislilo da je Isa alejhisselam, razapet, niko nije bio prisutan, a ponajmanje apostoli. U Jevanđelju po Mateju i Marku piše da je samo nekoliko žena izdaleka posmatralo taj događaj. Pošto Jovan u sebi po ovom pitanju ne sadrži ništa sveštenik nije u pravu kada kaže, *"... u četiri jevanđelja piše,"* i *"apostola, očevidaca ovih događaja."* Drugim riječima, po ovom pitanju ne postoji opštepriznato pripovijedanje. S druge strane istorije, koje ovaj sveštenik navodi kao dokaze, se temelje na izvorima koji nisu potvrđeni kao istiniti i one, prema tome, nisu pouzdane. Evo šta po tom pitanju kažu jevanđelja:

U pedesetom i narednim stihovima dvadeset sedmog poglavlja Jevanđelja po Mateju piše, "A Isus opet povika iza glasa, i ispusti dušu. I gle, zavjes crkveni (zavjes hrama Mesdžida aksa) razdrije se nadvoje od gornjega kraja do donjega; i zemlja se potrese, i kamenje se raspade. I grobovi se otvoriše, i ustaše mnoga tijela svetijeh koja su spavala; i izašavši iz grobova po vaskrseniju njegovom uđoše u sveti grad i pokazaše se mnogima." (Matej 27, 50-53) Norton, jedan pisac zapadnjak, piše u svojoj knjizi da je ovo jedna otvorena laž i iznosi dokaze koji potvrđuju njegov argument. Norton, koji inače hvali i brani Jevanđelje, ovako piše u svojoj knjizi, "Ova priča je laž. Najočigledniji dokaz za ovo je podatak da su jevreji, koji su bili jako ražalošćeni razaranjem Jerusalima, izmislili izvjesne čudesne događaje o hramu (Mesdžidu aksa). I ovo je jedan od tih događaja. Ovaj događaj je kasnije jedan idiot napisao, radi blagoslova, na marginama hibru verzije Jevanđelja po Mateju misleći da je on u skladu sa vremenom raspeća Isa alejhisselama, koji je kasnije jedan drugi idiot, pisar, uključio u to jevanđelje, dok je pravio drugu kopiju Jevanđelja po Mateju. A prevodilac, ove nove kopije Jevanđelja po Mateju, je preveo taj pasos upravo onako kako je bio napisan." [Shodno tome, ovaj novi prijevod je postao crkvena zvanična vjerska knjiga.]

Ima puno dokaza koji pokazuju da ova priča (hikaja) koju sveštenik navodi kao mudžizu (čudo) nema nikakve osnove. (Da navedemo neke od njih):

1 - Jevreji su prema Jevanđelju po Mateju otišli drugi dan poslije raspeća Pilatu, rimskom guverneru Jerusalima, i rekli, "Gospodaru! Mi se opomenusmo

da ovaj laža kaza još za života: 'Poslije tri dana ustaću.' Zato, zapovijedi da se utvrdi grob do trećega dana da ne dođu kako učenici njegovi noću i da ga ne ukradu i ne kažu narodu: 'Usta iz mrtvijeh'; i biće pošljednja prevara gora od prve." [Parafrazirano iz Mateja 27, 62-64] Prema (devetnaestom i) dvadeset četvrtom stihu dvadeset sedmog Matejevog poglavlja Pilat i njegova žena su se u sebi protivili Isaovom alejhisselam ubijanju. Pilat im je, podliježući jevrejskom navaljivanju, morao dati dozvolu. Da su se ta čuda zaista vidjela jevreji ne bi kasnije otišli Pilatu i rekli kako je gore citirano. Jer, Matej kaže da se zavjesa hrama (Mesdžida aksa) poderala nadvoje, i da se kamenje raspalo, i da su se grobovi otvorili, i da su mrtva tijela ustala i hodala po gradu Jerusalimu. Jasno je uočljivo i to da jevreji ne bi nazivali Isa alejhisselama "lažov" i "zavodnik" u prisustvu Pilata koji je sa svojom ženom bio protiv Isaovog alejhisselamovog ubistva, i koji je vidio tolika natprirodna čuda (mudžize), i koji bi ih u najmanju ruku ukorio za to.

2 - U drugom poglavlju Djela apostolskih piše da su apostoli kada se na njih spustio Sveti duh (Ruh-ul-kuds) počeli pričati razne jezike i da su začudili narod, i da je u Isa alejhisselama odmah povjerovalo tri hiljade ljudi. Izlazak mrtvih iz grobova, i njihovo hodanje po Jerusalimu, i deranje zavjese hrama, i zemljotres, i raspadanje kamenja, bi sigurno izazvali daleko veće čuđenje od apostolskih mogućnosti da govore po nekoliko stranih jezika. Kada bi bilo tačno da se Isa alejhisselam zaista pojavio, i da je činio čuda, u njega bi tada povjerovalo na hiljade i hiljade ljudi. Međutim jevanđelja u sebi nemaju ni jednu jedinu riječ koja nam nagovještava da je, dok su se ova takozvana čuda zbivala, makar i jedna osoba počela da vjeruje u njega. [Ovaj nam argument dokazuje da je ono što piše u Mateju neistina.]

3 - Marko i Luka samo pišu da se zavjesa poderala. Oni ne spominju događaje kao što su zemljotres, raspadanje kamenja, otvaranje grobova, ustajanje svetih iz grobova i njihovo hodanje po gradu. S druge strane, u Jevanđelju po Jovanu (Ivanu), koje je dobro poznato po svojim izmišljenim peuveličavanjima Isaovih alejhisselam čuda, se ne spominje nijedan ovaj događaj, ni deranje zavjese hrama, ni zemljotres, ni raspadanje kamenja, ni ustajanje svetih iz grobova, ni njihovo šetanje po gradu. Da su se ovi događaji zaista desili, i da su bili istiniti, Marko, Luka i Jovan ne bi šutjeli po tom pitanju.

4 - Prema Matejevom pripovijedanju Isaovom alejhisselam raspeću nije prisustvovao nijedan apostol. Međutim, Marija Magdalina, koja ga je slijedila iz Galileje, i Marija mati Jakovljeva i Josipova (Josijina), i mati sinova Zebedejevih su bile tu prisutne, i to su izdaleka posmatrele. ("Među kojima bijaše Marija Magdalina i Marija, mati Jakovljeva i Josijina, i mati sinova Zevedejevih.") (Matej 27, 56)

Po Markovom pripovijedanju nijedan od apostola nije bio prisutan već samo Marija Magdalina, i Marija mati Jakova malog i Josipa, i Salomija, i neke žene koje su došle sa njom u Jerusalim. ("A bijahu tu i žene gledajući izdaleka, među kojima bješe i Marija Magdalina i Marija mati Jakova Malog i Josije, i

Salomija. Koje i kad on bješe u Galileji iđahu za njim i služahu mu; i mnoge druge i koje bijahu došle s njim u Jerusalim.") (Marko 15, 40-41)

Po Lukinom izvještaju, kada je Isa alejhisselam bio uhapšen, su svi oni koji su ga znali kao takođe i sve žene koje su došle iz Galileje su bili tu prisutni. Povrh toga, tu se iskupio i svijet da gleda taj događaj. Ovo svo silno mnoštvo svijeta je, kada je vidjelo muke i uvrede kojima je Isa alejhisselam bio podvrgnut, "plakalo i naricalo za njim". ("A za njim iđaše veliko mnoštvo naroda i žena, koje plakahu i naricahu za njim.") (Luka 23, 27)

Ova Lukina pisanja su u kontradikciji s Matejevim i Markovim pisanjima. Po Mateju i Marku je bilo samo nekoliko žena koje su, izdaleka, gledale raspeće [Jude Iskariota **a ne**] Isa alejhisselama. (Juda Iskariot, Isaov alejhisselam učenik, je za trideset srebrenjaka izdao svoga učitelja.) Svjedočenje nekoliko osoba koje su izdaleka bili očevici događaja se ne može uzeti kao dovoljno jak dokument koji će formirati vjersko načelo. Barem u očima razumnih ljudi ne može. Lukin izraz "svijet" pokazuje da ga je on poznavao ali ga nije vjerovao. Jer, u Jevanđelju po Luci, se upotrebljavaju svugdje riječi "učenici" i "apostoli". Prema tome, njegova upotreba riječi "svijet" označava da tu nije bio nijedan učenik.

S druge strane Jevanđelje po Jovanu (Ivanu) nam ne kaže ništa o njegovim učenicima i ženama koje su plakale i naricale. Ono samo kaže da su tu bili, njegov najdraži učenik, njegova mati, sestra njegove matere, i Marija Magdalina. ("A stajahu kod Isusova krsta mati njegova, i sestra matere njegove Marija Kleopova, i Marija Magdalina. A Isus vidjevši mater i učenika koga ljubljaše gdje stoji pored nje, reče materi svojoj: Ženo! Evo ti sina!") (Jovan 19, 25-26) Ono kaže, dodatno pripovijedanju drugih jevanđelja da je Isa alejhisselam, kada je vidio svoga učenika i svoju mater sa njim, rekao svojoj materi, "Ženo! Evo ti sina!" Po tom reče učeniku: "Evo ti matere! I od onoga časa uze je učenik k sebi." (Jovan 19, 26-27)

Ovaj događaj se ne spominje u drugim jevanđeljima. Nema sumnje da se raspeće desilo. Međutim, da su ljudi, koji su vjerovali u Isa alejhisselama, bili na licu mjesta da nam opišu događaj po pitanju ovog događaja, među jevanđeljima ne bi bilo kontradikcija i u njima bi svima pisalo upravo onako kako se i desilo.

5 - Isa alejhisselam je prema Jevanđelju po Mateju bio u guvernerovoj kući podvrgnut raznim vrijeđanjima; oni su sa njega svukli njegovu odjeću, i ogrnuli ga crvenim plaštom, i stavili mu na glavu krunu od trnja, i dali mu u ruku trsku, pljuvali po njemu, i udarali ga trskom po glavi, i, dok su izlazili napolje našli su nekog čovjeka, Cirenca koji se zvao Šimun (ili Simona iz Kirine), kog su natjerali da mu nosi krst. Kada su došli na Golgotu (brdo u blizini Jerusalima koje ima oblik lobanje), to jest lobanjsko mjesto ili košturnicu, oni su mu dali da se napije sirćeta koje je bilo pomiješano sa žući. Kada je on rekao na krstu, "O moj Allahu, o moj Allahu, zašto si me ostavio?" [Ili, Ili, lama savahtani?] jedan od prisutnih je zamočio spužvu u sirće, natakao je na trsku, i pružio je prema njemu. (parafrazirano iz Mateja 27, 28-48)

Marko to ovako pripovijeda: Njega su bičevali kamdžijom, stavili mu na glavu krunu od trnja i obukli ga u ljubičast plašt, pljuvali po njemu, tukli ga po glavi, vrijeđali i izveli napolje. Oni su natjerali Šimuna Cirenaca, otca Aleksandrova i Rufova, koji je išao iz polja i tuda prolazio, da mu ponese krst. Kada su došli na mjesto koje se zove Golgota oni su mu dali mirišljavog vina koje je on odbio. Kada je bio na krstu prolaznici su ga grdili i mahali glavama i govorili, "Aha! Ti što hram razvaljuješ i za tri dana načinjaš! Pomozi sam sebi i siđi s krsta!" Dva kradljivca koja su sa njim razapeta su ga korila i psovala. Kasnije, kada je rekao na krstu, "Allahu moj, Allahu moj, zašto si me ostavio?" [Eloi! Eloi! lama savahtani?] jedan od prisutnih je umočio spužvu u sirče i pružio mu je da je pije. (Parafrazirano iz Marka 15, 17-36)

Po Lukinom pripovijedanju, "Pilat je prvo poslao Isa alejhisselama Herodu (Irodu). Herodu je bilo vrlo milo kada je vidio Isaa; jer je odavno želio da ga vidi i da od njega vidi kako čudo. Ali, Isa alejhisselam mu nije ni na šta odgovorio. Herod i njegovi vojnici su ga vrijeđali i ismijavali su mu se. On ga je obukao u bijelu haljinu i poslao Pilatu. On je dao Isaa jevrejima. Dok su ga oni vodili, oni su uhvatili nekog Šimuna Cirenca, koji se vraćao iz polja, i na njega natovarili krst da ga nosi za Isaom. Za njim je išlo mnoštvo svijeta, posebno žena, koje su plakale i udarale se od tuge za njim. Isa im se okrenuo i rekao, 'Kćeri Jerusalemske ne plačite nada mnom već plačite nad sobom i nad svojom djecom. Jer, evo, brzo dolaze dani kada će se govoriti: Blago nerotkinjama one su sretne. Tad će se početi govoriti gorama: 'Padnite na nas!' i bregovima: 'Pokrite nas!' Jer, ako se ovako radi sa sirovim drvetom, šta će biti od suha?' Onda, kada je raspet, on je rekao: 'Oče, oprosti im, jer ne znaju šta čine.' Vojnici su mu se rugali, pristupili su mu, i ponudili su mu sirće. Jedan od dva zločinca, koji su sa njim bili razapeti ga je hulio i govorio, 'Ako si Mesija (Hristos) pomozi i sebi i nama.' Drugi zločinac ga je odgovarao i šutkao. Na što mu je Isa rekao, 'Zaista ti kažem, danas ćeš biti sa mnom u raju!'" (Parafrazirano iz Luke 23, 7-43)

U Jevanđelju po Jovanu (Ivanu) piše, "Tada dakle Pilat uze Isusa i šiba ga. I vojnici spletavši vijenac od trnja metnuše mu na glavu i obukoše mu skrletnu haljinu. I govorahu: 'Dobro jutro, care Judejski!' i bijahu ga po obrazima." (Jovan 19, 1-3) "Kad su ga vidjeli glavari svešteničkі i momci, povikaše govoreći: 'Raspnite ga, raspnite ga.' Pilat im reče: 'Uzmite ga vi i raspnite, jer ja ne nalazim na njemu krivice.' Odgovoriše mu Čivuti, 'Mi imamo zakon i po zakonu našemu valja da umre, jer načini sebe sinom Božijim.' Kad dakle Pilat ču ovu riječ, poboja se većma. I opet uđe u sudnicu, i reče Isusu: 'Odakle si ti?' A Isus mu ne dade odgovora. A Pilat mu reče: 'Zar meni ne govoriš? Ne znaš li da imam vlast raspeti te, i vlast imam pustiti te?' Isus odgovori, 'Ne bi imao vlasti nikakve nada mnom kad ti ne bi bilo dano odozgo. Zato, onaj ima veći grijeh koji me predade tebi.' Od tada gledaše Pilat da ga pusti. Ali Čivuti vikahu govoreći, 'Ako ovoga pustiš nijesi prijatelj ćesaru. Svaki koji sebe carem gradi protivi se ćezaru.'" (Jovan 19, 6-12) Onda Jovan nastavlja i priča kako je Pilat na ove prigovore izveo Isaa napolje i predao ga ćivutima, i kako je Isa, noseći

krst, izašao na mjesto koje se zove košturnica, a čivutski Golgota. (Jovan 19, 16-17)

[Razlike između pripovijedanja događaja u ova četiri jevanđelja su jasne kao dan. Četiri jevanđelja koja hrišćani vjeruju su po pitanju ovog događaja, za koji sveštenik kaže da je potvrđen opštepriznatim pripovijedanjem, u međusobnoj kontradikciji. Ko bi to mogao poreći? Dakle, gdje je to *"opštepriznato pripovijedanje"* o kom nam ovaj sveštenik govori?]

6 - Prema Mateju 27, 37, kada je Isa alejhisselam raspet na njemu je visio plakat na kom je pisalo, "Ovo je Isus car Judejski".

Prema Marku 15, 26 je bio napisan natpis "Car judejski".

Prema Luci 23, 38 nad njim je bio natpis na hibru jeziku "Ovo je car judejski".

Prema Jovanu 19, 19 Pilat je napisao natpis, "Pilat pak napisa i natpis i metnu na krst; a bješe napisano 'Isus Nazarećanin car judejski.' I ovaj natpis čitaše mnogi od Čivuta; jer mjesto bješe blizu grada gdje razapeše Isusa; i bješe napisano čivutski, grčki, latinski. A čivutski glavari svešteničkі govorahu Pilatu: Ne piši, 'Car judejski', nego da sam reče: 'Ja sam car judejski'. Pilat odgovori: 'Što pisah, pisah!'" (Jovan 19, 19-22) [Ove kontradikcije u jevanđeljima, šta je bilo napisano na plakatu koji je bio [haša] iznad Isa alejhisselamove glave, nam pokazuju da čovjek koji je bio raspet nije bio Isa alejhisselam.] (haša=ne dao Allah, da nas Allah dželle-šanuhu zaštiti od takvog djela, da nas Allah dželle-šanuhu zaštiti od takvih riječi i vjerovanja)

7 - U Jevanđelju po Marku piše da je "bio sahat treći" kada su razapeli Isa alejhisselama. "A u šestome sahatu bi tama po svoj zemlji do sahata devetog." (Marko 15, 25 i 33)

U Jevanđelju po Mateju i Luci piše da je bilo šest sati kada je raspet i da je tama bila po svoj zemlji do devet sati. (Matej 28, 45 i Luka 23, 44) S druge strane Jovan niti spominje vrijeme niti tamu.

8 - U Jevanđelju po Ivanu piše da su u subotu slomili noge dvojici, koja su bila raspeta zajedno s Isa alejhisselamom, da tijela ne bi ostala na krstu u subotu. Kada su došli do Isa alejhisselama vidjeli su da je on već bio mrtav i zato mu nisu slomili noge. (Jovan 19, 33) Druga tri jevanđelja nemaju ovaj podatak.

9 - Hrišćani vjeruju da je Isa alejhisselam raspet i da je on ponovo, poslije raspeća, proživio (uskrsnuo) i ispoljavao čuda. Između ova četiri jevanđelja po ovom pitanju ima puno velikih neslaganja. Mi smo već u četvrtom poglavlju, koje nosi naslov **Analiza četiri knjige poznate pod nazivom jevanđelja**, objasnili ova neslaganja. Oni koji žele da obnove svoje znanje, mogu, ponovo pročitati to poglavlje.

Pobliže razmatranje ovih neslaganja pokazuje da hrišćani gledaju na ove stvari, kao što su Isaovo alejhisselam raspeće, i njegovo ponovno proživljenje, i ispoljavanje natprirodnih čuda (mudžiza), sa jednom dozom sumnje. Eminentni hrišćanski naučnici nisu bili u stanju iznijeti dovoljno jak dokaz koji bi otklonio ove sumnje među hrišćanima, [i opovrći čisto islamsko vjerovanje da Isa

alejhisselam nije raspet, da je živ uzdignut na nebo, i da je umjesto njega ubijen jevrej koji mu je bio sličan], niti su bili u stanju da do sada odgovore i na jedno pitanje koje su im muslimani postavili. Ako hrišćani kažu, "Jevanđelja su za nas, sama po sebi, sa svim svojim kontradikcijama, od dokumentarne važnosti" onda je cijeli dokaz ništavan i nula. Jer, nije razumno diskutovati stvari sa nekim ko poriče jasne činjenice i ko je zadrt u svom pogrešnom vjerovanju.

Razumnoj osobi, koja nije ehli kitab (tj. kitabija, hrišćanin ili jevrej), je, iz postojećih mnogobrojnih jevanđeljskih dokaza, sasvim moguće zaključiti da Isa alejhisselam nije ubijen, da nije raspet, i da je neko drugi raspet. Štaviše, ako pretpostavimo da neko istupi, i, kao odgovor na ove sveštenikove riječi "*jednoglasno pripovijedanje u sve četiri jevanđelja se ne može pobiti*", kaže, "Isa alejhisselam je, zato što je bio raspet, podlegao užasnim bolovima i onesvijestio se. Oni koji su ga vidjeli u takvom stanju su požurili, misleći da je mrtav, da ga skinu s krsta da na njemu ne ostane do subote. Jedan od njegovih učenika, po imenu Josip (Jusuf), ga je odnijeo na usamljeno mjesto i tamo ga je ukopao. On se poslije izvjesnog vremena oporavio i ustao iz groba. Jedan od njegovih učenika mu je dao lanenu haljinu, baštovanovu odjeću. On ju je obukao i pokazao se Mariji Magdalini (Merjemi Medždelli). On se kasnije našao sa svojim učenicima i sa njima pričao. On je, poslije izvjesnog vremena, opet umro, negdje na usamljenom mjestu, ili od rana koje mu je prouzrokovalo raspeće ili od neke druge bolesti." Kako bi se na ovo odgovorilo? U stvari, kako se iz Matejevog stiha dade zaključiti, koji kaže, "Jevreji su otišli Pilatu i rekli: Zapovijedi im da tri dana čuvaju grob; inače, njegovi ga učenici mogu ukrasti po noći i onda proglasiti da je vaskrsnuo od mrtvih", (parafrazirano iz Mateja 27, 62-64) takve sumnje su postojale takođe i u to vrijeme. Kako smo objasnili u poglavljupod naslovom **Analiza četiri knjige poznate pod nazivom jevanđelja** Jevanđelje po Mateju je napisano četrdeset do pedeset godina kasnije, poslije uzlaska Isa alejhisselama na nebo. Dok je Matej pisao svoje jevanđelje on je, moguće, uključio i ovu rasprostranjenu glasinu u svoje jevanđelje, a drugi pisci jevanđelja su moguće napisali ove glasine u svoje knjige bez da prethodno ispitaju stvar. Za ovo imaju razni dokazi.

Prvi dokaz: Riječi, "Jevreji i vojnici stražari su, zajedno, otišli i osigurali grob, zapečatili kamen i postavili stražu." (Matej 27, 65-66) koju Jevanđelje po Mateju sadrži, ne samo da ne eliminiše sumnje već ih čak još i više povećava.

Drugi dokaz: Prema pripovijedanju u Jevanđelju po Jovanu Marija Magdalina je vidjela Isa alejhisselama poslije njegovog uskrsnuća i mislila je da je baštovan. (Jovan 20, 14-15) Opet, po pripovijedanju u Jevanđelju u Jovanu, Josif iz Arimateje je uzeo Isaovo alejhisselam tijelo, zavio ga u platno, našao vrt na mjestu raspeća i stavio ga tu u grob. (Jovan 19, 38-41) Zašto ne bi bilo moguće, na primjer, da neko, za kog se pogrešno mislilo da je Isa alejhisselam, leži tu u grobu izvjesno vrijeme u nesvijesti i da se onda osvijesti, pomakne kamen s groba -- ili da to učini jedan od njegovih učenika -- i da skine sa sebe plašt (kefine) i obuće baštovanovu odjeću?

Treći dokaz: U Jevanđelju po Luci piše, kada je Isa alejhisselam ustao iz groba i pokazao se svojim učenicima, da su se oni zbunili i prepali kao da su vidjeli duha ili spektar. "Isus stade među njima, i reče im, 'Mir vam.' A oni se uplašiše, i poplašeni budući, mišljahu da vide duha. I reče im, 'Šta se plašite? I zašto takove misli ulaze u srca vaša? Vidite ruke moje i noge moje. Ja sam glavom! Opipajte me i vidite; jer duh tijela i kostiju nema kao što vidite da ja imam.' I ovo rekavši pokaza im ruke i noge. A dok oni još ne vjerovahu od radosti i čuđahu se reče im, 'Imate li ovdje što za jelo?' A oni mu daše komad ribe pečene, i meda u satu. I uze izjede pred njima." (Luka 24, 36-43)

Prema ovom pripovijedanju onaj koga su razapeli nije umro na krstu. On se oporavio, ogladnio i jeo. Ovo pripovijedanje kontradiktira čudu (Isaovog alejhisselam) proživljenja nakon smrti.

Četvrti dokaz: Rečeno je (u jevanđeljima) da je Isa alejhisselam razgovarao u Galileji sa svojim učenicima a nije razgovarao u Jerusalimu. Prema ovoj tvrdnji, on se, iako je umro na krstu i ustao iz groba, plašio jevreja. S druge strane, pošto je Isa alejhisselam, s jevrejske tačke gledišta, već umro na krstu jevreji su gledali na Isaovu smutnju (fitnu) kao na nešto čega su se oni otarasili. Prema tome, on je mogao razgovarati sa svojim učenicima i u Jerusalemu, jer, nije bilo razloga da se plaši od jevreja. Očigledno je da je ovo pripovijedanje još jedan od naknadnih dodataka koji su kasnije umetnuti u jevanđelja.

Peti dokaz: U jevanđeljima piše da se on kada je vaskrsnuo pokazao nekim ljudima u Jerusalimu i da se nije pokazao svojim učenicima a posebno svojoj majci. Ove riječi izražavaju da ih Isa alejhisselam nije htio da vidi i da je čak i nastojao da ih izbjegne, što onda znači da on više nije vjerovao svojim učenicima, on je prvo ograničio svoju audijenciju na par osoba. Naravno, to je očigledno moralo biti netačno.

Šesti dokaz: Rečeno je da nijedan njegov učenik nije bio prisutan kada je Isa alejhisselam ukopan, i kada je uskrsnuo, i da ga je ukopao Josif (Jusuf, Josip) iz Arimateje, i da ga je kasnije vidjela Marija Magdilena. Normalno, ovakvo pripovijedanje može dati čovjeku sljedeću misao: "Kada se Josif iz Arimateje približio raspetom čovjeku on je možda vidio da on nije mrtav. Iz straha da bi mogao, ako otkrije da on nije mrtav, izazvati poricanje jevanđeljskog stiha koji govori da će on uskrsnuti poslije smrti, moguće je da je on prećutao ono šta je vidio." Kako bi sveštenici odgovorili da izbrišu ovu sumnju?

Sedmi dokaz: Po Mateju Josif iz Arimateje je bio bogat čovjek i jedan od Isaovih alejhisselam učenika. (Matej 27, 57) On je po Luci bio dobar čovjek, "savjetnik, čovjek dobar i pravedan." (Luka 23, 50) Ovaj čovjek je rekao da je on stavio raspetu osobu u grob. Njegovo stavljanje njega u grob pokazuje da je on zaista bio mrtav. Pošto oni koji kažu da su ga opet vidjeli vjerovatno ne lažu može se pomisliti da su oni vidjeli viziju.

Osmi dokaz: Čovjek koji je raspet se mogao nekako osloboditi na krstu i tako ostati živ, a učenici, kada su ga vidjeli, su mogli pomisliti da je on nakon smrti oživio.

Sveštenici, da bi dokazali da je Isa alejhisselam umro na krstu, i bio ukopan, iznose, kao dokaz, sljedeći stih iz Jevanđelja po Mateju, "... tako će i sin čovječiji u srcu zemlje biti tri dana i tri noći." (Matej 12, 40) Tačno je da je čovjek, koji je raspet, umro i bio ukopan. Ovo nije potrebno dokazivati. Svešteničkа iznošenja ovog stiha su s namjerom da dokažu da je on oživio poslije smrti. Međutim, čovjek koji je raspet, nije bio tri dana i tri noći u grobu. Sve četiri jevanđelja jednoglasno kažu da je tijelo skinuto sa krsta u petak uveče, i da je odmah ukopano, i da ga nisu mogli naći u grobu, prije izlaska sunca u nedjelju ujutro. Proračunato je da je tijelo ostalo u grobu dvije noći plus jedan dan. Pošto tijelo nije bilo, po proračunu, tri dana i tri noći u grobu Matejeve riječi su u kontradikciji s ovim podatkom. I još jedna druga stvar je i ovo: Da je Isa alejhisselam zaista rekao ove riječi učenici ne bi sumnjali u njegovo proživljenje već bi ga odmah, čim bi ga ugledali, radosno dočekali. U jevanđeljima piše, potpuno suprotno ovome, da su svi apostoli kategorično odbili vijesti o njegovom proživljenju. Sveštenici su usprkos ovim svim činjenicama samo zanijemiti pred **Kur'ani kerimom** koji kaže da, "Raspeta osoba nije bila Isa alejhisselam; Juda Iskariot, koji je rekao gdje će on biti je greškom zamijenjen za Isa alejhisselama, i, prema tome, je bio raspet a Isa alejhisselam je uzdignut na nebo."

Po islamskom vjerovanju su svi Poslanici alejhimusselam bez grijeha (ma'sum, maksum). Oni su imuni od laži i trikova. Oni su se pripremali da razapnu Isa alejhisselama kada je Allah dželle-šanuhu sa Svojom Svemoći (kudret-i illahijje) dao čovjeku koji ga je izdao Isa alejhisselamov izgled. Jevreji su, vjerujući da je čovjek kojeg u tom momentu vide Isa alejhisselam, razapeli izdajicu umjesto njega. Allah dželle-šanuhu je odmah uzdigao Isa alejhisselama na nebo. Ovo vjerovanje muslimana je logičnije i dostojnije časnog Isaovog alejhisselam poslanstva.

Značenje stotinu pedeset sedmog ajeta sure **Nisa** kaže, "**A oni nisu ubili Isaa i nisu ga raspeli već je nekom drugom, koji je zaslužio, dat njegov oblik** [oni su njega raspeli] **...**" (4, 157) Svi alimi tefsira rahimehumullah su protumačili ovaj ajeti kerim da Isa alejhisselam nije ni ubijen ni raspet.

Značenje pedeset petog ajeta sure **Al-i Imran** glasi "**Allah dželle-šanuhu** [reče] **Isau** alejhisselam**: Ja ću te sigurno uzeti sa zemlje** [na najljepši način] **i uzdignuti te na nivo meleka (anđela).**" (3, 55) Sveštenici kažu da je ovaj ajeti kerim oprečan stotinu pedeset sedmom ajeti kerimu sure **Nisa**. Oni iznose kao dokaz, da dokažu da je Isa alejhisselam umro, riječ **muteveffike**. Oni ne shvataju da je ova riječ **muteveffike** pridjev, i, prema tome ne znači "Ja ću te ubiti". [Arapski riječnik **El-mundžid**, koji su pripremili hrišćanski sveštenici, i koji je izdala katolička izdavačka kuća u Bejrutu, ovako objašnjava da riječ "teveffa" ima značenje "potpuno dobiti što se zaslužuje"; stoga značenje, "Dati čovjeku što je dostojno njegove časti". Ona se metonimički upotrijebljena u značenju "ubiti".] To znači da značenje ovog ajeti kerima nije, "Ja ću te ubiti i onda uzdignuti". Njegovo značenje je, "**Ja ću učiniti što je dostojno tvoje časti, i uzdignuti te na nivo meleka.**" Allah dželle-šanuhu je odlučio da uzdigne Isa alejhisselama i On ga je uzdigao. On

nije htio da ga jevreji ubiju i dao im je nekog drugog da razapnu. On nije dozvolio da on bude ubijen. Iz ovog razloga su neki alimi (učenjaci) tefsira, rahimehumullahu teala, protumačili riječ "teveffi" kao "podići" i objasnili ovaj ajeti kerim kao, "**Ja ću te, da te zaštititim, da te jevreji ne ubiju, potpuno podići sa zemlje.**" Kako je čudno da hrišćanske sekte -- koje kažu da je Isa alejhisselam "Allahov sin" pa čak i "sam Allah" -- istovremeno prihvataju da je on ubijen raspećem. Islam, s druge strane, kaže da je Isa alejhisselam bio Poslanik. On odbacuje ove klevete koje su upućene protiv njega. Povrh toga, islam nam kaže da je on uzdignut na nebo i informiše nas da su tvrdnje jevreja, da su ga razapeli, pogrešne, i klevete. Islam pojačava njegovu vrijednost. Mi bi željeli da postavimo pitanje. Koje je od ova dva vjerovanja, muslimansko ili hrišćansko, dostojnije časti ovog uzvišenog Poslanika? Ovo upoređenje će nam pokazati čija je ljubav, muslimanska ili hrišćanska, jača i istinitija prema Isau alejhisselam? Iz ovog muslimanskog [istinitog i čistog] vjerovanja, koje sprečava ovakve laži koje nanose štetu časti Isa alejhisselama, i koje hrišćani svim silama nastoje da pobiju, se može izvući jedna pouka i naravoučenije. Mi, muslimani smo sljedbenici i Musaa (Musavi) i Isaa (Isavi). Jer, mi priznajemo da su i Musa alejhisselam i Isa alejhisselam Poslanici koje je Allah dželle-šanuhu poslao.

Pošto razne hrišćanske grupe vjeruju u oskrnavljena i interpolirana jevanđelja, koja vrve od laži svake vrste, [i koja su danas dostupna], oni omalovažavaju tog svetog Poslanika i pripisuju mu stvari kao što su -- "Isa alejhisselam se rodio u štali", "jevreji su ga ubili na jedan ponižavajući način", "on je otišao u pakao i tako je bio proklet" -- koje ni najveći prostak ne bi rekao ni za svoje neprijatelje. Dakle, oni nisu ni Musovi sljedbenici ni Isaovi sljedbenici. Njih je ispravnije zvati Platonistima pošto oni priznaju [i brane] Platonovu jeretičku filozofiju trojstva.

Ima još puno drugih mentalnih i tradicionalnih odgovora koji bi se mogli dati hrišćanima da se dokaže činjenica da Isa alejhisselam nije ni ubijen ni raspet. Oni su detaljno napisani u knjigama, **Mizan-ul-mevazin** koja je na persijskom jeziku, **Izhar-ul-hak** koja je na arapskom i turskom jeziku, **Šems-ul-hakika** i **Izah-ul-meram** koje su na turskom jeziku, i u imamovoj Gazalijevoj rahmetullahi alejh knjizi na arapskom jeziku **Er-Reddul-džemil**.

Trinaesto poglavlje

ALLAH DŽELLE-ŠANUHU JE JEDAN

Sveštenici kažu da je njihov pravi cilj da uporede unutarnju bit hrišćanstva i islama i da onda prihvate onu vjeru koja je istinitija. Mi smo im na početku ove naše knjige odgovorili, i uporedili Kur'ani kerima sa njihovom publikacijom koje oni nazivaju Biblija. A sada, smatramo da je važno da uporedimo hrišćanska i muslimanska vjerovanja. Mi započinjemo, Ostavljajući po strani tradicionalne dokumente, naše detaljno objašnjenje koje se temelji na logičnim dokazima.

Najprominentnije hrišćansko vjerovanje je trojstvo, to jest, vjerovanje u tri boga. Po hrišćanima postoje, haša, tri boga. Allah dželle-šanuhu, Isa alejhisselam i Sveti duh (Ruh-ul-kuds). Međutim, izraz "Moj sin" u Jevanđelju izražava preveliku ljubav. U današnjim knjigama koje se nazivaju jevanđelja piše, "Isa alejhisselam je u svojim svojstvima, kao što su znanje i svemoć, ravan Allahu dželle-šanuhu. On je, kada je kada je bio raspet i ubijen, deset dana gorio u paklu, i onda se, prema Pavlu, haša, popeo na prokleto drvo, uzdigao na nebo, i sjeo s Očeve desne strane na prijesto veličine (tj. ćursiju), i preuzeo kontrolu nad stvaranjem i upravljenjem. Sada je sin vladar. Otac će se također i na kijametu (kada proživimo), haša, odreći Svoje aktivne uloge i sin će biti absolutni vladar."

Muslimani vjeruju da je Allah dželle-šanuhu jedan (i sam). Njemu nije niko ni ravan ni sličan ni u zatu (biću, ličnosti) ni u atributima.

[Imam-i Rabbani mudžeddid-i elf-i sani Ahmed Faruki Serhendi rahmetullahi alejh, duboko učeni alim, najveći heroj u objašnjavanju ispravnih vjerovanja o Allahu dželle-šanuhu koja drže pravi muslimani, koji striktno slijede put sunneta (šerijat) Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem, ovako piše u šezdeset sedmom pismu drugog toma, u svojoj knjizi **Mektubat**:

Neka se zna da Allah dželle-šanuhu postoji Svojim Bićem, i da je vječan [nikada neće prestati postojati]. On je stvorio sve drugo osim Sebe. On je kadim i ezeli (To znači, On nije stvoren. On postoji od vječnosti u prošlosti). Njegovo postojanje ide u vječnu prošlost, tj. On oduvijek postoji. Prije Njegovog postojanja nema nepostojanja. Ništa osim Njega nije postojalo. On je sve kasnije stvorio. Onaj ko je kadim i ezeli, će također biti i ebedi, to jest, vječnopostojeći. Onaj ko je hadis (odskora, stvoren) i mahluk (stvorenje) će biti prolazan, to jest, prestaće postojati. Allah dželle-šanuhu je jedan. To znači samo je Njegovo postojanje potrebno i neophodno. Samo Njega obožavamo (ibadetimo). Postojanje svega drugog osim Njega nije potrebno (Sve drugo osim

Njega je nepotrebno). Svejedno je postojalo to ili nepostojalo. Ništa drugo osim Njega ne smijemo obožavati (ibadetiti).

Allah dželle-šanuhu ima Svoje savršene atribute (kamil sifate). Njegovi atributi su **Hajat, Ilm, Sem', Besar, Kudret, Irade, Kelam,** i **Tekvin**. **[**1) **Hajat**-Allah dželle-šanuhu živi Svojim vječnim životom. 2) **Ilm**-Allah dželle-šanuhu sve zna. 3) **Sem'**-Allah dželle-šanuhu sve čuje. 4) **Besar**-Allah dželle-šanuhu sve vidi. 5) **Kudret**-Allah dželle-šanuhu je svemoćan. 6) **Irade**-Allah dželle-šanuhu sve Svojom voljom čini. 7) **Kelam**-Allah dželle-šanuhu govori Svojim govorom. 8) **Tekvin**-Allah dželle-šanuhu sve stvara, uzdržava, i rastvara. Ovo su Allahovi dželle-šanuhu savršeni atributi (sifati). Oni se svi kolektivno nazivaju **sifat-i subtijje** ili **sifat-i hakikijje** ili **sifat-i kamile**.**]** I ovi Njegovi atributi su također kadim i ezeli. Njihovo postojanje je sa Allahom dželle-šanuhu. Stvaranje stvorenja, i promjene koje se u njima dešavaju, ne smetaju činjenici da su Njegovi sifati (atributi) kadim. Skori događaji sa kojima su sifati povezani ne sprečavaju atribute da budu ezeli. Filozofi, koji se samo uzdaju i oslanjaju na svoj manjkavi i defektivni razum, i grupa muslimana koji se zovu mu'tezile, nisu dobro razmotrili činjenice. Oni su ih napustili i zaključili, "Pošto su stvorenja odskora (hadis) i sifati koji su ih stvorili su isto tako odskora (hadis)". Oni na ovaj način (tj ovakvim svojim postupkom) ne vjeruju u vječno postojeće savršene atribute (kadim **Sifat-i kamile**). Oni kažu, "Atribut znanje (ilm) ne obuhvata čestice, to jest, pošto bi promjene u stvarima promjenile atribut znanje Allah dželle-šanuhu ne zna najsitnije stvari. Međutim, nema, i ne može biti promjene, u nečem što je kadim." Dakle, oni ne znaju da su atributi vječni, a da je samo njihov odnos prema stvarima odskora (hadis).

Allah dželle-šanuhu nema mana. Allah dželle-šanuhu nema ništa sa, i daleko je od atributa materija, tijela, stanja, i stvari, koje su neophodne za njih. Allah dželle-šanuhu nije sa vremenom (tj. On je izvan vremena, vrijeme na Njega ne utiče). On nije na izvjesnom mjestu. On nema pravac. On nije na nekom izvjesnom mjestu ili na nekoj strani. On je stvorio vrijeme, mjesta, i pravce. Neznalice misle da je On gore, na Aršu. Arš, kao i sve iznad i ispod Arša, su sve Njegova stvorenja. On ih je sve kasnije stvorio. Može li nešto što je kasnije stvoreno ikada biti mjesto za Onoga ko je kadim i vječno postojeći? Samo, Arš je najčasniji od Njegovih svih stvorenja. Arš je čišći i više nurli (svjetliji, prosvjetljeniji) od svega drugog. U njemu se ogleda Allahova dželle-šanuhu veličina. On se zato zove **Aršullah**. Ali, u odnosu prema Allahu dželle-šanuhu, Arš je kao i sve druge stvari. To su sve samo Allahova dželle-šanuhu stvorenja. Samo što je Arš kao ogledalo. Druge stvari nemaju tu osobinu. Može li se ikada reći da je čovjek, koga vidimo u ogledalu, u ogledalu? Čovjekov odnos prema ogledalu je isti kao i njegov odnos prema drugim stvarima. Čovjekov odnos prema svemu je isti. Samo što između ogledala i drugih stvari postoji razlika. Ogledalo ima osobinu da pokaže čovjekov lik. Druge stvari je nemaju.

Allah dželle-šanuhu nije materija, predmet, ili stanje. On nije ograničen i nema dimenzija. On nije dug, kratak, širok, ili uzak. Mi kažemo da je on **Vasi'**, što znači golem, ogroman, veliki. Ali, ova veličina je drukčija od svega onog što

mi znamo i što možemo zamisliti. On je **Muhit**, što znači da On sve okružuje. Međutim, ovo Njegovo okruživanje nije onako kako to mi shvatamo i razumijemo. On je **Karib**, to jest, On je blizu nas, sa nama, ali to nije onako kako to mi shvatamo! Mi vjerujemo da je On vasi', muhit, karib i da je zajedno sa nama. Ali mi ne znamo šta ti atributi znače. Mi kažemo da je sve što zamislimo (o Allahu dželle-šanuhu) netačno. Allah dželle-šanuhu se ne ujedinjuje ni sa čim. Sa Njim se ne veže ništa. U Njega ne ulazi ništa niti On ulazi u šta. Allah dželle-šanuhu se ne rastavlja (na dijelove) i ne puca na komade, On se ne može analizirati i sjediniti. Njemu nije niko, ni sličan ni ravan. On nema ni žene ni djece. On nije kao stvari koje mi poznajemo niti je On kao nešto što se može zamisliti. Ne može se ni shvatiti ni razumjeti kakav je On. On nema ni sličnosti ni primjera. Mi samo znamo da Allah dželle-šanuhu postoji. On ima sifate (karakteristike, atribute) koje nam je On komunicirao. Međutim, On nema veze ni sa čim i daleko je od svega što nama padne na pamet, i što zamislimo, o Njemu i o Njegovim atributima. Čovjek Ga ne može shvatiti.

Kada ih je upitao, "Zar Ja nisam vaš Rabb?"
Oni koji su Ga razumjeli su samo rekli, "On postoji".

Allahova dželle-šanuhu imena su **tevkifi**. To znači: To je sve do izjavljivanja islama. Čovjek treba upotrebljavati ona imena koja je islam izjavio (tj. dozvolio da se upotrijebe). Ona imena koja islam nije izjavio se ne smiju izgovarati (upotrebljavati). Allaha dželle-šanuhu ne smijemo zvati imenom koje islam nije odobrio, bez obzira koliko nama to ime izgledalo lijepo i savršeno. Allaha dželle-šanuhu je dozvoljeno zvati Dževad (Darežljiv), zato što je islam odobrio i dozvolio da Ga zovemo Dževad. Ali, mi ne smijemo zvati Allaha dželle-šanuhu sahi, što također znači darežljiv. Jer nam islam nije dozvolio da Ga zovemo sahi. [Prema tome, mi ne smijemo zvati Allaha dželle-šanuhu bog. Posebno je veliki grijeh reći bog, umjesto Allah, kada se uči ezan.]

Kur'ani kerim je Allahova Riječ (kelam). To je Njegov govor. On ga je, stavljajući Svoje Riječi u islamske slova i zvukove, poslao našem dragom Pejgamberu hazreti Muhammedu sallallahu alejhi ve sellem. Allah dželle-šanuhu je preko Kur'ani kerima obavijestio Svoje robove o Njegovim naređenjima i zabranama.

Mi, stvorenja, govorimo uz pomoć naših glasnih žica [u grlu], jezika i nepca. Mi transformišemo naše želje u slova i zvukove i tako ih izražavamo. Allah dželle-šanuhu je Svojim ogromnom svemoći (kudretom) poslao Svojim robovima Svoju riječ slovom i zvukom bez glasnih žica, usta, i jezika. On je Svoje zapovijedi (emrove) i zabrane (nehjove) objavio slovom i zvukom. Obje Riječi su Njegove. To znači da su oba Njegova Riječ, i **Kelam-i nefsi** -- Njegova riječ prije nego što je promijenjena u slovo i zvuk, i **Kelam-i lafzi** -- Njegova riječ u slovu i zvuku. Oba kelama je ispravno zvati **Kelam**. U stvari, i oba naša kelama -- i nefsi i lafzi -- su naša riječ. Pogrešno je reći nefsi je stvaran a lafzi metaforičan, tj. u obliku riječi, zato što se metaforične riječi mogu poreći. Poreći

Allahov dželle-šanuhu Kelam-i lafzi i reći da on nije Allahova dželle-šanuhu riječ je kufr. Svi kitabi (knjige) i suhufi (male knjige) koji su poslani prethodnim Poslanicima ala nebijjina ve alejhimussalavatu vetteslimat su Allahova dželle-šanuhu Riječ. Sve što ovi kitabi, sahife, i Kur'an-i kerim sadrže je **Ahkam-i ilahi**. On je poslao narodu svakog vremena propise, koji su u skladu sa njihovim vremenom, i zadužio ih sa njima.

Mu'mini (pravovjerni) će u Dženetu vidjeti Allaha dželle-šanuhu, ali bez ikakvog smjera i bez da su Mu nasuprot, bez da razumiju kakav je On, bez da Ga obuhvate, to jest Allah dželle-šanuhu neće imati oblik. Mi vjerujemo da ćemo na ahiretu vidjeti Allaha dželle-šanuhu. Mi ne razmišljamo kako ćemo ga vidjeti pošto razum ne može shvatiti Njegovo viđenje. Nema drugog načina nego vjerovati. Neka je stid i sram filozofa, i muslimana koji pripadaju mu'tezile grupi, i svih drugih grupa -- osim ehli sunneta -- kojima je uskraćeno da ovo vjeruju zato što su previše slijepi. Oni nisu dobili časni iman zato što su nastojali da povežu nešto što nisu vidjeli i što ne znaju sa nečim što su vidjeli.

Kako god je Allah dželle-šanuhu stvorio čovjeka On isto tako stvara i njegova djela. Sve, i dobro i zlo, je Njegova odredba i želja. Ali, Allah dželle-šanuhu voli dobra djela a ne voli zla djela. Pošto je svako djelo, i dobro i loše, Njegova želja i stvaranje bilo bi Ga bezobrazno nazivati stvaraocem zlih stvari. Mi ne smijemo reći da je On stvaralac zala. Mi moramo reći da je On stvaralac i dobra i zla. Ovdje se završava naš prijevod iz knjige **Mektubat**.]

Fahreddin-i Razi rahime-hullah [preselio na ahiret u Hiratu 606./1209. g.n.e.] je iznijeo oko dvadeset dokaza, sa kojima su nas snabdjeli alimi kelama, da dokaže Allahovu dželle-šanuhu jedinstvenost (tj. da je Allah dželešanuhu jedan i sam i da mu niko i ništa nije slično, niti nalik na Njega, i da ništa što dođe našem kalbu i na šta pomislimo i što zamislimo nije Allah). Mi ćemo u sljedećim paragrafima navesti neke od njih:

1 - Značenje dvadeset drugog ajeta sure **Enbija**: "**Kada bi na zemlji i nebesima bilo drugih bogova, osim Allaha dželle-šanuhu, njihov red bi se poremetio i bio bi potpuni nered.**" (21, 22)

Ovaj ajeti kerim označava **burhan-i temanu'**. To znači: Ako pretpostavimo da je univerzum imao dva stvaraoca, način djelovanja koji bi ova dva stvaraoca izabrala bi ili bio potpuno različit ili potpuno isti. Ako bi oni bili različiti univerzum bi bio u neredu. To jest, ili bi nebesa i zemlja zapali u nered i nestali ili bi dvije kontradiktorne stvari bile u koegzistenciji. Na primjer, ako bi jedan od dva boga htio da se neko ko se recimo zove Zejd pomakne, a drugi bog ne bi htio da se pomakne, i kada bi njihove božanske moći istovremeno djelovale na Zejda desile bi se dvije potpuno suprotne stvari. [A to je nemoguće. Jer, dvije potpuno suprotne stvari ne mogu nikada istovremeno postojati. Drugim riječima, nemoguće je da se istovremeno dese dva potpuno suprotna događaja. To znači, Zejd se ne može istovremeno i pomaći i ne pomaći. On će se ili pomaći, ili se neće pomaći.]

Ako bi načini djelovanja između ova dva boga bili potpuno isti njihovo neslaganje bi bilo ili moguće ili nemoguće. Ako oni izaberu isti način djelovanja

neslaganje je nemoguće. Prema drugom slučaju, to jest ako je neslaganje među njima moguće, onda bi jedan od njih bio nemoćan. A "biti nemoćan" znači "biti stvorenje", "biti kasnije stvoren", što je inkompatibilno sa počašću "biti bog". Nešto što je kasnije stvoreno ne može biti bog (ilah).

2 - Ako pretpostavimo da univerzum ima [haša, tj. da nas Allah dželle-šanuhu sačuva i sakloni od ovakvih riječi i vjerovanja] dva stvaraoca, jedan od njih bi ili bio, ili ne bi bio, u stanju da uradi sve što zaželi. Ako je jedan od njih dovoljno sposoban da stvori što god želi drugi bog bi bio ništavan, nebitan, višak; a to su sve mane. Jer, onaj ko nije savršen ne može biti stvaralac. Ako bi drugi bog bio dovoljan da uradi što god zaželi onda bi prvi bog bio ništavan.

3 - Ako pretpostavimo da je univerzum haša imao dva stvaraoca, oni bi u svojoj moći djelovanja [na stvorenja] ili trebali ili ne trebali jedan drugoga. Ili, jedan od njih bi trebao drugog, a drugi ne bi trebao prvog.

U prvom slučaju, to jest, ako oba trebaju jedan drugog, oni su oba nesavršeni. Oni imaju mane. Oni nisu bog (ilah). U drugom slučaju, to jest, ako oni ne trebaju jedan drugog, nijedan od njih nije bog (ilah). [Jer svaki od njih je nebitan i suvišan u odnosu na drugog, što je u suprotnosti sa božijim karakterom.] Jer, ilah ili bog mora da bude sveuključujuće biće kog sve svakog momenta, treba. Ne trebati ga, prema tome, ne dolazi u obzir. U trećem slučaju, onaj prvi, koji treba drugog, bi bio nesavršen, što opet znači da je samo drugi bog; stoga, postoji samo jedan bog (ilah).

Kadi Bejdavi rahmetullahi alejh [Abdullah Bejdavi je preselio na ahiret 685./1286. g.n.e.] je rekao: Kada bi po pretpostavci bila dva stvaraoca univerzuma oba boga bi, nad svim neobaveznim bićima (mumkinatom, stvorenja čije postojanje je neobavezno, svejedno je postojala ona ili ne) imala istu moć (kudret). Jer, kudret je preduslov za stvaranje i uništavanje. S druge strane, podložnost nastajanju i nestajanju, to jest nebitnost, je svojstvo ili atribut svih stvorenja. Prema tome, u univerzumu ne bi bilo nijednog bića. Jer, u stvaranju bića ili nijedan od bogova ne bi bio djelotvoran, ili bi jedan bio djelotvoran a drugi nedjelotvoran. Oba slučaja zahtijevaju proces koji se naziva terdžih-i bila muredždžih. [**Terdžih-i bila muredždžih** znači više voljeti (izabrati) jednu od dvije izvjesne stvari bez ikakvog razloga za to. A to je beskoristan (batil) proces.]

Nemoguće je da dva boga utiču na stvaranje nebitnih [mumkin ili mahluk] stvorenja. Jer, kada na stvaranje ili ne stvaranje neobaveznih stvorenja ne bi bilo uticaja, neobavezna (nebitna) stvorenja ne bi postojala. Kada nema niko da više voli ne bi bilo ništa više voljeno. Drugim riječima, kad ne bi postojao stvaralac ne bi bilo ni stvorenja.

U drugom slučaju, to jest, kada jedan od dva tobožnja boga ima uticaj na stvaranje neobaveznih (nebitnih) stvorenja a drugi nema, pošto je stvaranje neobaveznih stvorenja ovisilo u jednakoj proporciji o svakom stvaraocu, stvaranje koje se desi sa uticajem jednog od dva stvaraoca je potpuni terdžih-i bila muredždžih. A to je batil (beskorisno). Ako bi svaki od dva boga (ilaha) istovremeno uticao, to bi bilo uticanje dvojice neovisnih činilaca na jedno te isto

stvorenje, što bi bilo nemoguće. To znači, bilo bi nemoguće da dva boga istovremeno imaju dva kontradiktorna učinka na isto neobavezno (nebitno) stvorenje. A to znači da je događaj u kom, "dva neovisna agenta (boga) utiču na jedno te isto stvorenje i njihov učinak proizvodi rezultat" potpuno suprotan činjenici. Prema tome, nemoguće je da svaki od dva neovisna bića (boga) ima istovremeno uticaj na istu stvar. Dakle, univerzum nije mogao imati dva stvaraoca. [U univerzumu postoji samo Jedan Stvaralac. On je odlučio da stvori univerzum i stvorio ga je. Da On nije odlučio, i da ga nije stvorio, ništa ne bi bilo u postojanju (ništa ne bi postojalo). Sigurno je da postoji Apsolutni Stvaralac svega. Pero ne može pisati samo po sebi. Ono treba posrednika da počne pisati. A taj posrednik je, kao što svako zna, pisac. Isto kao što je nemoguće peru da piše samo po sebi tako je isto nemoguće i da univerzum postoji bez Stvaraoca.]

4 - Ako pretpostavimo da univerzum ima dva stvaraoca i da je jedan od njih želi da Zejd ustane a drugi želi da Zejd sjedne. Zejd će ili ustati ili sjesti. I jedno i drugo je moguće. Ali, kad bi se želje oba boga istovremeno desile Zejd bi morao istovremeno i da stoji i da sjedi. A to značilo da dvije potpuno suprotne stvari budu jedna, što je nemoguće. Kad bi se desilo samo ono što jedan od njih hoće da se desi onda bi onaj drugi bio nesposoban. Bog ne može biti nesposoban. Jer, nesposobnost je specifična samo za one čije je postojanje neobavezno (mumkine) tj. stvorenja. Što se tiče stvorenja, nemoguće je da ona postoje ili da su postojala u ezelu (u vječnoj prošlosti). Kako god je nemoguća vječna nesposobnost tako isto je nemoguće i da bog privremeno postoji (da bude hadis). Jer bogova nesposobnost bi bila moguća samo u slučaju je on izgubio svoju svemoć koju je imao u vječnoj prošlosti (u ezelu). A to bi značilo njegovo gubljenje njegovog vječnog postojanja (njegovog kadimluka, njegove vječnosti). Kada bi bilo nemoguće da drugi bog učini da Zejd sjedne to bi značilo da je jedan od njih nadmašio volju drugog, što bi značilo da je drugi nesposoban. A onaj koji je nesposoban ne može biti bog.

Riječ "**fi-hima**" u dvadeset drugom ajeti kerimu koji smo gore naveli označava učinak dvojice bogova. A ovo je nedvosmisleno istinit dokaz za činjenicu da ne mogu biti dva boga. Sa'deddin-i Teftazani rahimehullah [preselio na ahiret 792./1389. g.n.e.] je rekao, "Ovaj ajeti kerim je ubjedljiv dokument i dokaz koji će svako jasno shvatiti da ne mogu biti dva boga."

Kako se iz ovog što smo mi do sada naveli dade shvatiti Allah dželle-šanuhu je Neophodno Biće (**Vadžib-ul-vudžud**), i Stvaralac svih stvorenja, i jedini onaj koji je vrijedan obožavanja (ma'bud), kome nije niko ni sličan ni ravan. Stari grčki filozofi su, sa ciljem da bi dokazali da je Allah dželle-šanuhu jedan, naveli nekih deset dokaza. Alimi kelama su metodom **inni** izveli zaključak iz dejstva. S druge strane, hukema (oni koji govore hikmet) je upotrijebila metodu koja se zove **limmi** (sistem koji analizira stvari mozgom), to jest, oni su uvidjeli, upoređivanjem efekta i onoga što izaziva taj efekat, da On sve stvara [na arapskom jeziku **limmi** znači "sa limmi", to jest, "sa (upitnikom) zašto". A **inni** znači "sa inni (kategorički tako)".]

Stvorenja koja postoje u univerzumu nisu mogla sama po sebi nastati ili nestati. Postoji jedno Biće koje ih stvara i djeluje (utiče) na njih. Pošto postoje svjetovi, i stvorenja u ovim svjetovima, postoji Biće koje stvara ove svjetove i stvorenja u ovim svjetovima. Postojanje stvorenja je dokaz da postoji Stvaralac [a taj Stvaralac je Allah dželle-šanuhu]. Stvorenja u univerzumu imaju atribute. Prema tome, Allah dželle-šanuhu koji ih stvara ima te atribute.

[Sve osim Allaha dželle-šanuhu se zove **ma'siva** ili **alem** za što se danas upotrebljava riječ **tabiat** (priroda). Svi alemi (svjetovi) su (prvobitno) bili nepostojeći. Allah dželle-šanuhu ih je sve kasnije stvorio. Svi alemi su nebitni i odskora. To znači: Oni mogu (a i ne moraju) nastati iz nepostojanja. Oni mogu nestati. Oni su nastali iz nepostojanja. Hadisi šerif koji kaže, "**Allah dželle-šanuhu je bio (postojao). Ništa nije bilo (postojalo)**", to izražava.

Jedan drugi dokaz da je univerzum odskora (kasnije nastao) je i podatak da se univerzum stalno mijenja. Sve se mijenja. Nešto što je vječno (kadim) se nikad ne mijenja. Allahova dželle-šanuhu ličnost i Njegovi atributi se nikad ne mijenjaju. Suprotno tome, u materijama se, u univerzumu, stalno dešavaju fizičke promjene. Hemijske reakcije mijenjaju bit i strukturu materija. Mi vidimo da predmeti nestaju i da se mijenjaju u druge predmete. Prema najnovijim pronalascima promjene u atomu i nuklearne reakcije daju da materija i elementi iščeznu i da se pretvore u energiju. Ove promjene u alemima i materijama, i njihov nastanak jednih iz drugih, se nije mogao dešavati beskonačno u prošlost. One su morale imati (svoj) početak, prvi skup materija i elemenata koji su stvoreni iz ničega i iz kojih su one postale.

Još jedan dokaz koji dokazuje da je univerzum neobavezan i nebitan, to jest, da može (a i ne mora) postati iz ničega, je činjenica da je univerzum hadis (odskora). U stvari, mi vidimo da je sve oko nas nastalo iz ništa. To jest, sve stvari nestaju i iz njih nastaju druge stvari. Međutim, prema našem savremenom znanju iz hemije stotinu pet elemenata u hemijskim reakcijama, nikada ne nestaje. Samo se njihova struktura mijenja. Radioakrivne reakcije su pokazale da elementi, pa čak i atomi, prestaju postojati, i da se materija pretvara u energiju. U stvari, njemački fizičar Ajnštajn (Albert Einstein umro 1375./1955.) je i matematički formulisao ovu promjenu.

Ovaj stalni proces promjena u materijama, i njihovo nastajanje jednih iz drugih, ne potiče iz beskonačne prošlosti. Ne može se reći da je uvijek tako bilo i da će uvijek tako biti. Ove promjene imaju svoj početak. Reći da promjene imaju početak znači, reći, da postojanje materija ima početak. To znači, reći, da je sve bilo nepostojeće i da je kasnije iz ništa stvoreno. Da prve materije nisu bile stvorene iz ničega, kada bi njihovo postajanje jednih iz drugih išlo unazad u beskonačnost, danas ne bi ni bilo univerzuma. Jer, nastajanje stvorenja jednih iz drugih, iz vječne prošlosti, zahtijeva da prvo, prije njih, postoje materija a da bi one postojale trebale su postojati materije prije njih. Postojanje kasnijih je ovisno o postojanju ranijih. Ako nema ranijih isto tako nema ni kasnijih. "Vječan" znači "biti bez početka". Stvorenjevo nastajanje iz ničeg, u beskrajnom početku, znači da prvo stvorenje nije postojalo. A ako prvo stvorenje nije

postojalo, onda ni druga stvorenja kasnije ne bi mogla postojati. Kao rezultat svega toga nikad ništa ne bi moglo postojati. Niti bi mogao postojati beskrajani lanac stvorenja od kojih svako stvorenje treba, za svoje postojanje, drugo, sebi prethodno stvorenje. Nijedno od njih ne bi postojalo.

Sama činjenica da univerzum sada postoji pokazuje da on nije uvijek postojao i da je stvoren iz ništa. Mora se vjerovati da je univerzum stvoren iz ništa (iz nepostojanja) i da je današnji univerzum oformljen, od tog prvog stvaranja, uzastopnim lančanim nastankom stvari jednih iz drugih.

Riječ **vudžud** znači "postojati". Nasuprot vudžudu je **adem**. Adem znači "nepostojanje". Alemi, to jest sve, su, prije nego što su stvoreni, bili u ademu. To znači, oni nisu postojali.

Imaju dvije vrste postojanja (mevdžuda): Jedno je **mumkin** (neobavezno, nebitno) a drugo **vadžib** (obavezno, neophodno). Kada bi samo mumkin postojao, i kada vadžib-ul-vudžud ne bi postojao, ništa ne bi postojalo. Zato što je "biti stvoren iz ničega" promjena, događaj. A prema našem znanju iz fizike, da bi se neki događaj desio na njega treba da utiče neka već postojeća vanjska sila. Prema tome, postojanje (mevdžud) koje je mumkin (neobavezno, nebitno) ne može samo od sebe nastati niti održavati svoje postojanje. Ono će, ako na njega ne djeluje neka vanjska sila, uvijek ostati u nepostojanju; ono ne može nikada postojati. Nešto što ne može samo sebe stvoriti, isto tako ne može stvoriti ni druge. Stvaralac mumkina (onoga što ne mora postojati, što je nebitno) mora da bude vadžib-ul-vudžud (neophodno biće). Postojanje univerzuma pokazuje da postoji Stvaralac koji ga je stvorio iz ničega. Kako vidimo, Allah dželle-šanuhu, koji je vadžib-ul-vudžud, i koji nije ni hadis (odskora, stvoren) ni mumkin (neobavezan), je jedini stvaralac svih nebitnih stvorenja (mumkina).

Mi moramo vjerovati da je Allah dželle-šanuhu vadžib-ul-vudžud, stvarno i jedino biće koje treba obožavati (mabud), i Stvaralac svih stvorenja. Mi moramo sigurno i bez ikakve sumnje vjerovati da je Allah dželle-šanuhu sam sve iz ništa stvorio i na ovom i na budućem svijetu, bez materija, bez vremena, i bez ikakvih prethodnih sličnosti. On je sam i jedini taj koji sve stvara i sve održava u postojanju -- svaku materiju, svaki atom, svaku molekulu, svaki element, svako jedinjenje, svaku organsku materiju i ćeliju, svaki život, svaku smrt, svaki događaj, svaku reakciju, moć i energiju, svaki pokret i zakon, svaku dušu, svakog meleka i svako svako živo i neživo biće. On ih, kako god ih je sve stvorio iz ništa u alemima u jednom momentu, isto tako stvara svakog momenta i jedne iz drugih. On će, kada dođe vrijeme za kijamet (smak svijeta) isto tako sve u jednom momentu i uništiti. On je sam Stvaralac, Posjednik, i Vladar svega. Mi moramo vjerovati da Njim niko ne vlada i da Mu niko ne naređuje i da nema niko iznad Njega. Svaka superiornost i svaki atribut savršenstva pripadaju samo Njemu. On nema nijednu manu i nijedan nesavršen atribut. On radi šta hoće. Njegov rad nije sa ciljem da on bude Njemu ili drugima koristan. On ne čini nešto kao protuuslugu za nešto. Pa ipak, Njegovo svako davanje sadrži u sebi hikmete (krajnje mudrosti), koristi, blagodati, i ljubaznosti. On je kadim. To

znači, On uvijek postoji. **Vadžib-ul-vudžud** znači, "Biće čije postojanje nije ovisno ni o kom drugom i ni o čemu drugom i koje vječno (i u prošlosti, i u sadašnjosti, i budućnost) postoji samo o sebi." Njega nije stvorio neko drugi. Da to nije tako On bi morao biti nebitan i odskora i nečije tuđe stvorenje, što bi poništilo svo naše dosadašnje rezonovanje. Perzijska riječ "**Huda**" znači "On, koji sam o sebi vječno postoji", to jest, kadim.

O Allahu dželle-šanuhu se ne može misliti da je ovisan o prolasku vremena, kao dan i noć. Pošto u Allahu dželle-šanuhu nema ni u kom pogledu promjene ne može se reći da je On bio ovakav u prošlosti, i da će biti onakav u budućnosti. Allah dželle-šanuhu ne ulazi ni u šta. On se ne ujedinjuje ni sa čim. Allahu dželle-šanuhu nije niko nasuprot, duplikat, prototip, partner, asistent, i zaštitnik. On nema majku, oca, sina, kćerku, ili ženu. On je uvijek sa svakim prisutan, i On uvijek uključuje (muhit) i vidi sve. On je svakom bliži od njegovog vratne arterije. Ali, kako je On prisutan, kako uključuje, i kako je zajedno sa nama i blizu, je izvan domašaja našeg poimanja i razumijevanja. Njegova blizina se ne može shvatiti znanjem alima, intelektom naučnika, i kešfom i šuhudom Evlija kaddesallahu teala esrarehum. (Evlija znači osoba koju Allah dželle-šanuhu voli. Da bi neko bio Evlija on mora striktno slijediti šerijat i napredovati na putu tesavvufa. Kada Evlija dokuči izvjesni stepen u njegov kalb se počnu uljevati dijelovi suptilnog i neobjašnjivog znanja. Ovi dijelovi informacija se zovu kešf. Šuhud znači gledati kalbom.) Ljudski razum ne može shvatiti njihovu unutarnju bit. Allah dželle-šanuhu je jedan u Svom Biću i Atributima. Ni u jenom od njih nema promjene.

Mi vidimo (smo svjedoci) da je univerzum u jenom zapanjujućem redu. Svako mladunče ima oblik svoje majke. Dijete čim se rodi plače. Onaj koji tako oblikuje mladunče je jedan. Može li beba plakati ako joj nisu svi organi poredani kako treba? Nauka svake godine pronalazi nove sisteme u odnosima između stvorenja u univerzumu. Onaj ko je stvorio ove sisteme mora da bude **Haj** (živ), **Alim** (da zna), **Kadir** (da je dovoljno moćan), **Murid** (da želi), **Semi'** (da čuje), **Basir** (da vidi), **Mutekellim** (da može govoriti) i **Halik** (stvaralac). Jer, stvari kao što su, smrt, neznanje, nemoć, prisiljenost, gluvoća, sljepoća, i nijemost, su mane, stvari kojih se treba stidjeti. Nemoguće je da onaj, koji je stvorio ovaj univerzum u jednom tako savršenom redu, i koji ga štiti od propasti, ima ovakve manjkave atribute.

Sva stvorenja, od atoma do zvijezda, su stvorena sa izvjesnim proračunima, zakonima. Ovaj red, zakoni, i veze, koji su do sada otkriveni u fizici, hemiji, astronomiji, i biologiji, su zapanjijući. U stvari, Darvin je rekao, "Kada pomislim na delikatnu strukturu oka ona me toliko zapanji da mi dođe da poludim." Bi li se ikada atributi mana mogli pripisati Allahu dželle-šanuhu, Stvaraocu ovih svih zakona i delikatnih proračuna koje mi izučavamo na predavanjima na prirodnim i tehničkim naukama?

Štaviše, mi također vidimo ove atribute savršenstva i na Njegovim stvorenjima. On ih je također stvorio i u Svojim stvorenjima. Da On sam nije

imao ove artibute kako bi ih On mogao stvoriti u Svojim stvorenjima? Da On Lično nije imao ove atribute Njegova stvorenja bi bila superiornija od Njega.

Onaj ko je stvorio ove sve aleme ne smije imati nijednu manu i mora imati sve atribute savršenstva. Jer, neko ko ima mana i nedostataka ne može biti Huda, ne može biti Stvaralac.

Ako ostavimo ove dokaze razuma na stranu, ajeti kerimi i hadisi šerifi našeg Poslanika Muhammeda alejhisselama jasno kažu da Allah dželle-šanuhu ima savršene atribute. U njih nije se ne smije sumnjati. Sumnja izaziva nevjerstvo (kufr). Njegovih osam atributa savršenstva se zovu **Sifat-i subtijje**. To znači, Allah dželle-šanuhu ima osam sifata subtijje. Allah dželle-šanuhu ima sve savršene atribute. U Njegovoj Ličnosti, atributima, i djelima, nema mana, zabune, i promjene.]

Mi smo već (ranije) naveli da je Kur'ani kerim pun ajeti kerima koji nam kažu da je Allah dželle-šanuhu jedan u Svojoj Ličnosti, atributima, i djelima. Značenje prvog ajeti kerima sure **Ihlas** kaže, "[O Muhammede!] **Reci** [onima koji te upitaju o Allahu dželle-šanuhu]**: Allah je jedan** [u Svojoj Ličnosti, atributima i djelima]." (112, 1) Značenje stotinu šezdeset trećeg ajeta sure **Bekara** kaže, "**Tvoj bog (ilah) je Allah, koji je jedan. Nema boga (ilaha) osim Njega. On na ovom svijetu daje svakom blagodati (ni'mete), a na onom svijetu, On će biti milostiv i ljubazan samo prema muslimanima.**" (2, 163) Kur'ani kerim je pun ovakvih primjera.

Prema alimima semantičarima (specijalistima u dijelu lingvistike koji proučava značenje, oblike, i grupacije pojedinih riječi) riječi **Ehad** i **Vahid** su sinonimi. [Obadvije riječi znače jedan.] Međutim, kada se one malo pobliže osmotre, vidjeće se da se one različito upotrebljavaju. Kada se riječ **Ehad** upotrijebi, u svakom značenju se misli na **Vahid**. Ehadijjet, to jest, biti jedan, označava da je jedan nasuprot više po broju. Jedan nije sastavljen iz više dijelova i nije ovisan o vlasništvu u koperaciji -- partnerstvu, količini, promjeni, obojenosti, (o tome) da bude svjetliji ili tamniji. [Onaj ko je **Ehad** (**Jedan**) nema prototipa ni sličnosti. Ni razum ni osjećaji ne dozvoljavaju Njegovo dijeljenje na komade. Ehad je slobodan i daleko od raznih materija (**edžza-i la jete džeza**), to jest, nedjeljivih dijelova, sičušnih čvrstih materija, i izgleda (kao slike), i od apstraktnih dijelova kao što su vrste i kategorije. **Ehad** je jedinstvena osoba kojoj nije niko sličan i koja nema sebi ravnoga i nikoga pored sebe, to jest, Allah dželle-šanuhu. [Jedna druga razlika između riječi Vahid i Ehad je to što Vahid može biti u Ehadu. S druge strane, Ehad ne može nikada biti u Vahidu. Drugim riječima, Ehad je Vahid. Ali, svaki vahid nije ehad. Vahid se upotrebljava u potvrdnom a Ehad u odričnom. Na primjer, "Reejtu radžulen vahiden" (Vidio sam čovjeka), naspram, "ma reejtu ehaden" (Nisam vidio nikog).]

Allah dželle-šanuhu je jako milostiv prema Svojim robovima. Značenje tridesetog ajeta sure **Al-i Imran** glasi, "**... Allah dželle-šanuhu vam naređuje da se plašite Njegove kazne (azaba) i (da je) izbjegavate. Allah džellešanuhu je jako milostiv (merhametli) prema Svojim**

robovima." (3, 30) [Naš Poslanik sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Razmišljajte o Allahovim dželle-šanuhu stvorenjima. Ne razmišljajte o Njegovom Biću (zatu). Jer, vi ne možete cijeniti ili shvatiti Njegovu veličinu.**" Nijedan rad ne može shvatiti, razumjeti, svog tvorca. Naš Poslanik sallallahu alejhi ve sellem je rekao u jednom drugom hadisi šerifu, "**Allah dželle-šanuhu je daleko od svega što se zamisli.**"]

Četrnaesto poglavlje

RAZGOVOR O ZNANJU

Iako hrišćani kažu da "Allah džellešanuhu zna sve" oni Ga, sa raznih tačaka gledišta, vrijeđaju i pripisuju Mu neznanje (džehalet). Na primjer, Biblija, za koju kažu da je nepromijenjena, i koju još uvijek čitaju u crkvama, ovako piše u prvom dijelu Starog Zavjeta, u Knjizi Postanka: "U početku stvori Bog nebo i zemlju. A zemlja bijaše bez obličja i pusta, i bijaše tama nad bezdanom ... I reče Bog, 'Neka bude svjetlost.' I bi svjetlost. I viđe Bog svjetlost da je dobra." (Knjiga Postanka 1, 1-4) "I stvori Bog svod ... i zemlju ... i viđe Bog da je dobro, pa onda stvori ovo i ono." (parafrazirano iz Knjige Postanka 1, 6-31)

[O hrišćani!] Urazumite se. Ako pretpostavimo da inžinjer želi da napravi jednu građevinu, bi li on započeo njenu gradnju prije nego što napravi plan i nacrt i vidi hoće li ona biti lijepa? Naravno da ne bi. [Arhitekt i danas, prije nego što počne s konstrukcijom, prvo nacrta plan građevine, da bude lijepa i proporcionalna. On u ovom planu i nacrtu postavi mjere za sve dijelove građevine. Gradnja se izvodi po ovom njegovom nacrtu. Može li se napraviti jedna predivna zgrada slučajnim gomilanjem betona, kamenja, i cigle? Je li iko ikad pokušao napraviti neboder bez plana i nacrta?] Je li Allahovo džellešanuhu znanje [haša] manje od znanja jednog inžinjera, jednog Njegovog roba kojeg je On stvorio?

U Starom Zavjetu u šestom poglavlju Knjige Postanka, u petom i narednim stihovima se ovako kaže o Allahu džellešanuhu, "I Gospod videći da je nevaljalstvo ljudsko veliko na zemlji, i da su sve misli srca njihovog svagda samo zle, pokaja se Gospod što je stvorio čovjeka na zemlji, i bi mu žao u srcu. I reče Gospod: 'Hoću da istrijebim sa zemlje ljude koje sam stvorio, od čovjeka do stoke i do sitne životinje i do ptica nebeskih; jer se kajem što sam ih stvorio.'" (Knjiga Postanka 6, 5-7) Šta više, u sedmom i osmom poglavlju Knjige Postanka piše da je Allah dželle-šanuhu naredio Nuhu alejhisselam, da napravi lađu i napusti sa svojim sljedbenicima, da će On poniziti sva ljudska bića i sve živo osim onih koji su na lađi, da će potop poplaviti sve i da će kiša padati četrdeset dana i četrdeset noći, i da će onda prestati, i da se Allah džellešanuhu stotinu pedeset dana kasnije sjetio Nuha (Noja) alejhisselam. (Knjiga Postanka 7, 1-24; 8, 1]

Kada bi idiot uradio nešto od vitalne važnosti on to ne bi zaboravio za četrdeset godina. Bi li ikada bilo moguće da Allah dželle-šanuhu, stvaralac svih svjetova, zaboravi Nuha alejhisselama i one koji su sa njim? Neznanje (džehalet) koji hrišćani pripisuju Allahu dželle-šanuhu je prevršilo svaku mjeru.

Prema vjerovanju muslimana i učenjima alima, stručnjaka u nauci kelama, Allahovo dželle-šanuhu znanje obuhvata sve što se ikada desilo i što će se ikada desiti. Allah džellešanuhu zna sve bez obzira postoji li to ili ne postoji, je li moguće ili nemoguće da postoji. Izvan Allahovog džellešanuhu znanja ne postoji ni trunka znanja. Muslimani su to dokazali mnogim razumnim dokazima.

Allahova dželle-šanuhu djela su muhkem (korjenita, temeljita, iznad prijekora). Ona su daleko od mana i nesavršenosti. U svemu što On stvara se nalaze mnogobrojne koristi i hikmeti (skriveni Allahovi dželle-šanuhu razlozi ili konačne Allahove dželle-šanuhu mudrosti). Ličnost čija su djela nepromjenjiva i savršena je sigurno Stvaralac svemira. Kada neko vidi savršenstvo sistema na nebesima i na zemlji, stvaranje nebesa iz ništa, karakteristike i specifičnosti materija, tolike vrsta voća, povrća, bilja, metala, i bezbrojne redove životinja, on će shvatiti da su Allahova džellešanuhu djela nepromjenjiva i savršena. Kada razmislimo o činjenici da je ovo sve stvoreno sa izvjesnim proračunom i zakonom čovječiji razum se zapanjuje (zastaje). Allah džellešanuhu je u ovom svemiru stvorio mnoge stvari koje ljudski razum nije u stanju da shvati.

[Čovjek od ranog djetinjstva počinje da istražuje odakle su došle stvari koje on oko sebe vidi. Kako dijete raste, ono postepeno shvata koliko je remekdjelo ova zemlja na kojoj živi i sve što više shvata sve se više zbunjuje. Kada ono završi svoje visoko obrazovanje, i kada postane očevidac, i duboko prodre u ove sve stvari i stvorenja, njegovo čuđenje se pretvara u divljenje. Koliko je samo čudo to da ljudi, zbog gravitacije zemlje, žive na kugli (koja je malo spljoštena na polovima) koja, sama, u svojoj orbiti, putuje ogromnom brzinom u svemiru. Kakva svemoć (kudret) poboljšava i daje bezbrojne karakteristika ovim svim planinama, stijenama, morima, živim stvorenjima i biljkama oko nas. I dok jedne životinje hodaju po zemlji, druge lete na nebu, a treće žive u vodi. Sunce nam šalje svjetlost i daje najveću toplotu koju možemo zamisliti, koja proizvodi razvitak biljki i utiče na hemijske promjene u nekim od njih koje rezultiraju u pravljenju materija kao što su brašno, šećer, i još puno njih. S druge strane, naša zemaljska kugla je, kao što znamo, samo jedna trunčica u svemiru. Sunčani sistem koji se sastoji iz planeta koje se okreću oko sunca, od kojih je naša zemlja samo jedan član, je samo jedan od ogromne količine univerzalnih sistema čiji je broj izvan granica našega znanja. Da navedemo samo jedan mali primjer koji će objasniti moć i energiju u svemiru: Najnoviji gigantski izvor energije je atomska bomba, koju su ljudi napravili cijepanjem (teških) atomskih jezgri. Međutim, kada uporedimo količinu energije koja se oslobađa u velikim zemljotresima, sa atomskom bombom, koju ljudi smatraju kao "najveći izvor energije", vidjećemo da je količina energije koja se oslobađa u velikim zemljotresima ravna energiji desetina hiljada atomskih bombi.

Čovjek je uglavnom nesvjestan kolika je, i kako je savršena laboratorija njegovo tijelo. U stvari samo disanje je jedan savršen hemijski događaj. Kiseonik koji udišemo iz zraka izdišemo kao ugljen dioksid.

Probavni sistem je, s druge strane, jedna kolosalna fabrika. Hranjivi sastojci, koji se unose kroz usta, se u stomaku i crijevima raspadaju i upijaju;

korisni sastojci se upijaju i preko crijeva unose u krv a otpaci izbacuju. Ovaj fantastični događaj se odigrava izvanredno precizno i automatski i tako tijelo radi kao fabrika.]

Papir i olovka nisu dovoljni da nabroje ove sve događaje i detaljno ih opišu. Ovo je jasnije od sunca naučnicima, astronomima, zoolozima, botaničarima. [A Stvaralac ovih svih fenomena je **ALLAH DŽELLE-ŠANUHU**, posjednik ogromne moći i svemoći, koji se nikada ne mijenja i koji je vječan.]

Evlije kiram, to jest ljudi koji su došli na visoke stepene u svijetu duša, posebno jasno vide savršenu sistematičnost (muhkem i muntazam) Allahovih dželle-šanuhu djela. A savršeni i sistematični poslovi, s druge strane, pokazuju superiornost znanja onih koji ih rade. Na primjer, kada neko vidi prelijep rukopis on će zaključiti da je pisar vješt kaligraf. U stvari, značenje stotinu šezdeset četvrtog ajeta sure **Bekara** kaže, "**Zaista u stvaranju nebesa** [ukrašenih zvijezdama] **i zemlje** [po kojoj su izvezene planine i mora i biljke]**, u smjeni noći i dana, u lađi koja morem plovi** (natovarena) **onim što donosi korist ljudima, u kiši koju Allah dželle-šanuhu spušta s neba i kojom oživljuje zemlju nakon njene obamrlosti,** (u tome) **što je po njoj rasprostranio razne životinje, u vjetrovima kojima je On dao da pušu sa svih strana, u oblacima koji po Allahovom dželle-šanuhu naređenju lebde između neba i zemlje, su onim koji su razumni i mudri, i koji gledaju, dokazi i pouke o Allahovoj dželle-šanuhu svemoći (kudretu) i veličini (azametu).**" (2, 164) Značenje pedeset trećeg ajeta sure **Fussilet** kaže, "**Mi ćemo im** [stanovnicima Mekke] **pokazati Naše ajete** [znakove, tj. sunce, mjesec, zvijezde, drveće, vjetrove, kiše, formiranje bebinih udova i organa u majkinoj utrobi, koji pokazuju našu veličinu] **i u afaku** [tj. nebeskim i zemaljskim prostranstvima]**, i u njihovim nefsovima (njima samima)** [tj. u njihovim izvrsnim kvalitetima i razlikama u njihovim stvaranjima]**. Njima će konačno postati jasno da je ono, što On** [Kur'ani kerim i Resulullah] **kaže, istina.**" (41, 53)

U ovom ajeti kerimu izraz "**ajeti u afaku**" označava ovosvjetske znakove koji očituju Allahovu dželle-šanuhu svemoć (kudret), kao što su, nebo, zvijezde, noć i dan, sunčane zrake, mrak, sjenke, voda, vatra, zemlja, zrak. A izraz "**ajeti u enfusu**" označava one koji su u čovjeku, kao što su na primjer, formiranje dječijih udova i organa u majčinoj utrobi [i ogromni fenomeni koji se automatski dešavaju, i na jedan (začuđujući i) fantastičan način, kao što su, korištenje kiseonika iz zraka, njegovo sagorijevanje u tijelu i izlazak iz tijela u obliku ugljen dioksida, unošenje hranljivih materija i pića kroz usta, njihovo razlaganje i varenje i upijanje njihovih za tijelo korisnih sastojaka i odbacivanje njihovih bezkorisnih dijelova, rad srca, filtracija u bubrezima i izbacivanje štetnih sastojaka iz krvi, itd., itd.]. Konačna Allahova dželle-šanuhu mudrost (hikmet) u iznošenju afaki (objektivnih) i enfusi (subjektivnih) dokaza u ovom ajeti kerimu je da robovi saznaju da Allah dželle-šanuhu postoji, da Mu niko nije ravan i sličan, da zna sve, da je posjednik hikmeta i da je svemoguć [i da Ga oni vjeruju i ibadete]. Ukratko, ova savršena i uredna djela pokazuju da Allah dželle-šanuhu,

njihov Gospodar i Stvaralac, ima savršeno znanje i moć. Alimi kelama su to dokazali raznim dokazima. Na primjer:

1 - Allah dželle-šanuhu je apstraktan (mudžerred). To znači, On nije tijelo [ili materija. On nije element, legura ili jedinjenje. On se ne može izbrojati. On se ne može izmjeriti. On se ne može proračunati. U Njemu nema promjene. On nije ovisan o prostoru. On nije na nekom ili u nekom mjestu. On ne ovisi o vremenu (na Njega vrijeme ne utiče). On nema prethodnika, posljedicu, prednji dio, zadnji dio, vrh, dno, desno, lijevo. Prema tome, ljudska misao, ljudsko znanje, ljudski razum, o Njemu ne može ništa shvatiti.] Onaj ko je mudžerrid sve zna.

2 – Allah dželle-šanuhu, čija je ličnost uzvišena, zna Svoju Ličnu Ličnost. Stvaralac koji ima ovaj kapacitet također zna i sve drugo. Kada čovjek zna, to znači da on mentalno vidi bit stvarno postojećih predmeta na način koji nije povezan sa njihovim materijalnim postojanjem. Allahu dželle-šanuhu nema ništa nepoznato. On zna bit Svoje Ličnosti. Poznata je činjenica da onaj koji zna sebe također zna i druge.

Allah dželle-šanuhu je stvorio sve preko posrednika ili bez posrednika, osim Sebe. Znati stvorenja zahtijeva da se zna da postoji stvoritelj.

Petnaesto poglavlje

RAZGOVOR O SVEMOĆI

Poznato je da hrišćani, iako kažu da je Allah dželle-šanuhu svemoguć, pripisuju nemoć Allahu dželle-šanuhu. [Kako smo već ranije u tekstu objasnili] Tevrat (ili Tora ili Stari Zavjet ili Ahd-i Atik) je prepravljen. U Tevratu (u prepravljenim kopijama) piše da je Allah dželle-šanuhu, kada je stvorio za šest dana svemir, sjeo i proveo sedmi dan u odmaranju. U Knjizi Postanka na početku drugog poglavlja piše, "I svrši Bog do sedmog dana djela svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od svih djela svojih, koja učini. I blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih djela svojih, koja učini." (Knjiga Postanka 2, 2-3) [Ovo je razlog zašto hrišćani ne rade na sedmi dan u sedmici (to jest, u nedjelju) i zašto ga slave kao praznik i dan odmora.]

Je li Allah dželle-šanuhu, kao stolar, dok je stvarao [haša] upotrebljavao alat pa se zato umorio? U dvadeset petom i narednim stihovima trideset drugog poglavlja Knjige Postanka piše [haša], "I kad viđe da ga ne može svladati, udari ga po zglavku u stegnu, te se Jakovu iščaši stegno iz zglavka, kad se čovjek rva s njim. Pa onda reče: 'Pusti me, zora je.' A Jakov mu reče: 'Neću te pustiti dokle me ne blagosloviš.' A čovjek mu reče: 'Kako ti je ime?' A on odgovori: 'Jakov'. Tada mu reče: 'Od sada se nečeš zvati Jakov, nego Izrail; jer si se junački borio i s Bogom i s ljudima, i nadvladao si.'" (Knjiga Postanka 32, 25-29)

O hrišćani! Urazumite se. Ovo bi značilo da se Allah dželle-šanuhu do zore rvao sa Svojim stvorenjem i da nije bio u stanju da Se oslobodi od Ja'kubovog alejhisselam zahvata! Bi li ikada bog mogao biti tako nemoćan? Allah dželle-šanuhu je daleko od ovakvih mana.

Allah dželle-šanuhu je prema [čistom] vjerovanju muslimana u stanju da stvori svako mumkin (nebitno, nepotrebno) stvorenje. On ima atribut (koji se zove) Kudret (Svemoć). Kudret je vječni atribut koji djeluje, dejstvuje, i stvara sve što On hoće [zaželi, odluči]. O ovom se svi muslimani jednoglasno slažu. Allah dželle-šanuhu je u stanju (kadar je) stvoriti sve što Njegov kudret želi da stvori. Sva stvorenja su stvorena Njegovom kudretom (svemoći).

Kada se Hakk manifestuje, On pazi na sve
Stvara posrednike i dodjeljuje u djeliču sekunde.

Sve što je Allahov dželle-šanuhu kudret htio da stvori je isto u odnosu na svoje stvaranje. Sve je mumkin (nebitno, nepotrebno) i mahluk (stvorenje). [Sve drugo, osim Allah dželle-šanuhu, se zove **ma-siva** ili **alem** (svijet,

stvorenja, univerzum). Danas se oni nazivaju **priroda (tabi'at)**. Sva stvorenja su bila nepostojeća. Allah dželle-šanuhu ih je sve Lično, sam Sobom, stvorio. Svi alemi (svjetovi, stvorenja) su mumkin i hadis. To znači, moguće je da oni izađu iz stanja nepostojanja i budu stvoreni, i stvoreni su iz stanja nepostojanja (dok su bili nepostojeći). Hadisi šerif, "**Allah dželle-šanuhu je postojao, ništa drugo nije postojalo**" nam kaže da je ovo tačno. Uzeto iz knjige **Iman i islam**, poglavlje "*Iman i islam*" (koje se nalazi ovdje http://www.praviput.com/knjige/iman_i_islam/4.html]. Atribut kudret neće uticati na (Allahov dželle-šanuhu) vadžib-ul-vudžud ni na mumteni' (-ul-vudžud) [tj. ono što nikada ne može postojati (pogledaj niže u tekstu)]. Na njih je nemoguće uticati [tj. željeti njihovo stvaranje]. Njihov mumkinat (nebitnost, nepotrebnost), to jest, nebitnost, postojala ona ili ne postojala, je atribut koji dijele sva stvorenja koja su mumkin. Nastajanje ili nestajanje mumkinata [onoga što je nebitno, tj. stvorenja] je ovisno o dejstvu (te'siru) atributa kudret. Allahova dželle-šanuhu sposobnost (da stvori šta god hoće) potiče iz Njegovog zata (bića, ličnosti). Ovo stanje je isto za sva bića koja On hoće da stvori. [**Vudžud** znači postojanje, egzistencija, biće. Postoje tri vrste postojanja. Prva vrsta postojanja je **vadžib-ul-vudžud** (postojanje koje je neophodno, koje mora postojati). On oduvijek postoji. On nije nikada u prošlosti bio nepostojeći niti će ikada u vječnoj budućnosti prestati postojati. ***Samo je Allah dželle-šanuhu Vadžib-ul-vudžud***. Druga vrsta postojanja je **mumteni'-ul-vudžud** koji ne može postojati. On nikada ne treba da postoji. Ovakav je šerik-i bari (Allahov dželle-šanuhu drug, kolega, partner). Drugi bog, Allahov dželle-šanuhu partner, ili Njemu sličan, ne može nikada postojati. Treća vrsta postojanja je **mumkin-ul-vudžud** koji može a i ne mora postojati. Ovakvi su univerzum i sva stvorenja bez izuzetka. Suprotno vudžudu (postojanju) je **adem** (nepostojanje). Sva stvorenja su, prije nego što su stvorena, prvo bila u ademu, to jeste, bila su nepostojeća. Uzeto iz knjige **Iman i islam**, poglavlje "*Iman i islam*".]

Da je Allahov dželle-šanuhu kudret specifično povezan sa nekim stvorenjima za to bi trebao postojati razlog. A to bi značilo da je Allahova dželle-šanuhu veličina [haša] ovisna o nečemu. [Jer, u tom slučaju bi postojao razlog koji prisiljava Allaha dželle-šanuhu da odredi Svoj kudret izvjesnim stvorenjima.] A to je mana. Ilah (bog) nema mana.

Allah dželle-šanuhu po hrišćanima [haša] nije svemoguć. U Tevratu piše, "Ja ću ići u Kanaan (Kenan) sa sinovima Izrailovom (Beni Israil). Neka snažno zatrube u rog da ih čujem." Prema vjerovanju muslimana Allah dželle-šanuhu i čuje i vidi sve. Ali, Allah dželle-šanuhu je daleko od, i ne trebaju mu posrednici kao što su oči i uši [zvuk i svjetlo]. [On vidi i čuje bez posrednika (vasite).]

Prema hrišćanskom vjerovanju je Allah dželle-šanuhu ušao u Isa alejhisselama. Oni kažu, kako smo već ranije rekli, "Isa alejhisselam je od Allaha Allah, od svjetla svjetlo."

Allah dželle-šanuhu je prema muslimanskom vjerovanju daleko od ulaska u nešto. Jer, nešto ulazi u nešto na jedan od sljedeća dva načina. Prvi način je da uđe u prostor koji ono (u šta ulazi) zauzima, to jest, da uđe u njega; drugi

način je da uđe u njegove atribute. Allah dželle-šanuhu je daleko od ulaska u ikakav prostor. Dokaz za to je to što Allah dželle-šanuhu nije vezan za mjesto; On je daleko od toga da bude dio nečega. Jer, ova ovisnost o mjestu i postajanje dijelom nečega su atributi koji su specifični za materiju i materijalna tijela. Međutim, već je jednoglasno dokazano da Allah dželle-šanuhu nije materija, i da On nema atribute koji su specifični za materije. Što se tiče nemogućnosti da Allah dželle-šanuhu uđe u nešto putem njegovih atributa, ova vrsta ulaska, kao i svaka druga vrsta ulaska, je suprotna činjenici da je Allah dželle-šanuhu vadžib-ul-vudžud. Jer, kada bi nešto ušlo u nešto drugo ono bi onda trebalo ono u čemu se sada nalazi. S druge strane, prema filozofima, nijedna vrsta ovakvog ulaženja, bez obzira je li to predmetov ulazak u nečije tuđe mjesto, ili atributov ulazak nečiju tuđu bit, ili ulazak njegovog oblika u drugu materiju, ili ulazak njegovih atributa u njegovu bit, ne znači ulazak. Ukratko, kada nešto uđe u mjesto ono treba to mjesto. [A to je suprotno sa "biti bog".]

Allah dželle-šanuhu je po hrišćanima materija i predmet. U stvari, u Tevratu, u dvadeset sedmom stihu prvog poglavlja, u Knjizi Postanka, se kaže, "I stvori Bog čovjeka po obličju svom, po obličju Božjem stvori ga ..." (Knjiga Postanka 1, 27) I zaista, hrišćani prave razne slike, anđele, ikone [kipove, idole, kumire], i stavljaju u svoje crkve i obožavaju ih. Oni vjeruju da, "Allah dželle-šanuhu sjedi na nebu. Zemlja je njegovo uporište."

Allah dželle-šanuhu je daleko od ovog hrišćanskog vjerovanja i svega što mu liči. Po ovom pitanju postoji saglasnost između muslimana (ehli islama) i starih grčkih filozofa.

Dokazi za ove činjenice su napisani u knjigama kelama.

Opet, [kako smo ranije u tekstu napisali] hrišćani vjeruju "da će svi ljudi i Poslanici alejhimusselam koji su došli na ovaj svijet do Isusovog (Isa alejhisselamovog) vremena biti zbog Ademove alejhisselam greške mučeni u paklu [zato što su uprljani prvim grijehom], i da Allah dželle-šanuhu [haša] nije znao kako da im oprosti ovaj teški grijeh, pa je morao da, nakon raznih pogrda i mučenja od strane jevreja, ubije Svog jedinog sina, da ga osam dana sagorijeva u džehennemu, i da im tako oprosti taj prvi grijeh."

Muslimani vjeruju da iznad Allaha dželle-šanuhu nema niko, da Mu niko ne može naređivati i da Ga niko ne može ispitivati. Allah dželle-šanuhu je **gafur** (voli opraštanje) i **rahim** (jako milostiv). Ako neko uradi grijeh i umre bez pokajanja i skrušenog molenja za oprost On će mu ako hoće oprostiti ili će ga kazniti za njegove grijehe. [Kada bi On oprostio svim Svojim robovima, i kada bi ih sve stavio u raj (džennet), to bi bilo bi u skladu sa Njegovom ljubaznošću i dobročinstvom (ihsanom). Kada bi On bacio sve Svoje robove u pakao (džehennem) to bi bilo bi u skladu sa Njegovom pravdom.] Vjerovati da Allah dželle-šanuhu nije imao drugog izbora i načina da oprosti Svojim robovima osim da ubije Svog jedinog sina je jedna tako neprijatna stvar. S druge strane, sveštenici putuju od sela do sela i [za izvjesnu sumu novca] opraštaju hrišćanima grijehe, a pape, prodaju rajsku zemlju centimetar po centimetar kao da za nju

imaju ključeve i tapije. [Mi smo već prije naveli (i objasnili) jevanđeljske stihove na kojima sveštenici baziraju ove svoje prakse.]

Što se tiče stepena poštovanja [!] koje hrišćani imaju prema Poslanicima alejhimusselam; oni su svakom Poslaniku prikačili razne grijehe. Oni čak ne bi odobrili ni da se najniži sveštenici okarakterišu ovakvim neprijatnim pridjevima koje oni pripisuju Poslanicima. Kao primjer ćemo navesti klevete da je Lut alejhisselam dok je bio opijen (sekr) [haša] počinio preljubu sa svojim mubarek kćerkama (Knjiga Postanka 19, 33-35); da je Jehuda počinio blud sa svojom snahom (Knjiga Postanka 38, 13-18); da je Davud alejhisselam počinio blud sa Urjevom ženom (Druga knjiga o Samuelu 11, 2-4); da je Solomon (Sulejman alejhisselam) obožavao idole.

Sljedeći principi hrišćanskog vjerovanja nisu ništa manje sramni od kleveta koje oni upućuju Poslanicima alejhimusselam. I dok hrišćani vjeruju u apostolstvo (nubuvvet) pa čak i poslanstvo (resulluk) dvanaestorice Isaovih alejhisselam apostola, oni prihvataju jednog od njih, Jehudu, koji je izdao Isa alejhisselama jevrejima za trideset dirhema mita [u noći kada su (prema hrišćanskom vjerovanju) jevreji uhapsili Isa alejhisselama]; i pijetlovo kukurijekanje tri puta i, kad god je pijetao kukurijekao, apostolovo Petrovo tri puta poricanje da poznaje Isa alejhisselama; i Pavla, koji je prema hrišćanima [haša] postao vrliji vjernik od Musa alejhisselama, Pavla koji je šesnaest godina ubijao i na razne načine mučio one koji su vjerovali u Isa alejhisselama, Pavla koji je jednog apostola živog oderao, Pavla koji je sunnet (obrezivanje) zamijenio krštenjem i bogosluženje (ibadet) postom -- koje je jasno naređeno u jevanđelju i Tori -- dijetom, Pavla koji je promijenio mnoge jevanđeljske i tevratske propise i vjerovanja.

Hrišćani, da bi pripisali božanstvenost (tj. uluhijjet) Isau alejhisselam, pripisuju svakom Poslaniku grijeh. U debati između muslimana i hrišćana je jedan alim islama upitao sveštenika, koji tvrdio da Isa alejhisselam bog (tj. da posjeduje uluhijjet), šta su njegovi dokazi za to. On je odgovorio da on za to ima četiri dokaza. On je ovako rekao:

"Moj prvi dokaz je to što je on stvoren bez oca." Na to mu je alim islama rekao, "Adem alejhisselam je stvoren ne samo bez oca već i bez matere. I anđeli (meleci) su takođe stvoreni i bez oca i matere. [Meleci nisu ni muško ni žensko.] Prema tome, mi bi trebali prihvatiti i Adema alejhisselam i meleke da su i oni [haša] bog kao i Isa alejhisselam." Sveštenik mu **nije mogao odgovoriti**. Sveštenik je onda naveo svoj drugi dokaz.

"Moj drugi dokaz je to što je on proživljavao mrtve." Na to mu je alim islama odgovorio, "U Tevratu piše da je i nekoliko je Poslanika Beni Israila takođe proživljavalo mrtve. U stvari, Musa alejhisselam je oživio mrtvu motku. Onda bi takođe i ovi ljudi morali biti [haša] Allahovi dželle-šanuhu sinovi." Sveštenik takođe ni na ovo **nije mogao odgovoriti**. On je onda prešao na njegov treći dokaz.

"Moj treći dokaz je Isaov alejhisselam uzlazak na nebo," na što mu je alim islama rekao, "Ti kažeš da je Isa alejhisselam, nakon što je uz mnoga poniženja

ubijen, podignut na nebo. Hrišćani i muslimani jednoglasno vjeruju da je takođe i Idris alejhisselam uzdignut na jedan častan i dostojanstven način, živ, na nebo. Prema tome, Idris alejhisselam bi bio još i zaslužniji da bude Allahov dželle-šanuhu sin." Sveštenik takođe ni na ovo **nije mogao odgovoriti**. On je onda prešao na svoj četvrti dokaz.

On je rekao, *"Svaki Poslanik je uradio grijeh. Samo Isa alejhisselam nije uradio grijeh. Ovo je atribut božanstvenosti (uluhijjeta)."* Kada ga je alim islama upitao, "Koji je to Poslanik učinio grijeh?" on mu je odgovorio, *"Davud alejhisselam."* Na to mu je alim islama ovako rekao, "O svešteniče! Ovaj tvoj odgovor te čini gorim i odvratnijim od židova. Jer, apozicija 'Isa, sin Davuda' se nalazi u sve četiri jevanđelja. Kad bi to što ti kažeš istina, i kad bi Davud alejhisselam [haša] bio bludnik, zar to onda ne bi značilo da Isa alejhisselam priznaje da je on [haša, haša] kopile Davudov sin? O svešteniče! Ti prvo dižeš Isa alejhiselamovu moć na nivo boga, a onda ga srozavaš na nivo kopileta, vanbračnog djeteta (tj. veled-i zina). Između ovo dvoje je velika kontradikcija." Sveštenik opet **nije mogao odgovoriti**. On je jako ponižen i potpuno zapanjen napustio mjesto debate.

Još jedan zapanjujuća kontradikcija je i hrišćansko vjerovanje da su pape, koje su oni između sebe izabrali, bezgrešne (ma'sum) a Poslanici alejhimusselam -- koje je Allah dželle-šanuhu specijalno odabrao između svih Svojih robova, i poslao ljudima kao uslugu i usrdnost -- grešni. Kolika je to glupost i blesavost! Značenje drugog ajeta sure **Hašr** kaže, "**O vi koji ste obdareni!** [Pogledajte Allahove dželle-šanuhu zapovijedi, razmišljajte (o njima), i] **uzmite iz toga pouku.**"

[Ovo poglavlje je prevod devedeset drugog poglavlja iz prvog dijela knjige **Se'adet-i Ebedijje** koja je na turskom jeziku. Knjiga **Se'adet-i Ebedijje** je riznica znanja. Ona je djelomično prevedena na engleski jezik u fasciklima koji se zovu **Endless Bliss**.]

Šesnaesto poglavlje

ISA, alejhisselam, JE BIO ČOVJEK I ON SE NE MOŽE OBOŽAVATI

Jedan dan je došla našem efendiji (sejjidu) Resulullahu, sallallahu alejhi ve sellem, delegacija hrišćana iz Nerdžana. Nerdžan je jedan grad koji se nalazi između Hidžaza i Jemena. Ta delegacija se sastojala od šezdeset konjanika. Dvadeset četiri predstavnika te delegacije su bile jako ugledne vođe. Njihov govornik se zvao Abdulmesih. Jedan od njih, Ebulharis bin Alkama, je bio najučeniji od svih njih. On je proučavao u Jevanđelju (Indžilu) znake zadnjeg Poslanika (tj. Poslanika zadnjeg vremena). Ali, njegove aspiracije za ovosvjetskim položajima, i ambicije za slavom, mu nisu dozvolile da postane musliman. S obzirom da je bio jako čuven po svom znanju njega su i vladari poštovali i crkve slušale. Oni su došli u Medinu i, poslije ikindijskog namaza (molitva u kasno popodne), ušli u Poslanikovu džamiju (Mesdžid-i šerif). Oni su bili u svešteničkoj odjeći. Pošto je bilo vrijeme za njihovu molitvu oni su se tu počeli moliti. Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je to odobrio, i rekao, "**Pustite ih neka se mole.**" Oni su se okrenuli prema Istoku i obavili svoju molitvu. Njihova tri predvodnika su vodila razgovor. Oni su nekad u svom razgovoru nekad nazivali Isa alejhisselama "bogom", nekad "božijim sinom", a nekad, "jednim od tri boga". Oni su rekli da ga nazivaju "bogom" "zato što je on proživljavao mrtve, liječio bolesne, govorio o nepoznatom, pravio ptice od blata i u njih udisao život i puštao da odlete." Oni su ga zvali "Božijim sinom" "zato što on nema oca". Oni su rekli da je on je po njima bio "jedan od tri boga" zato što, "Sam bog upotrebljava izraze, kao na primjer, 'Mi smo napravili,' 'Mi smo stvorili'. Da je on jedan, On bi rekao, 'Ja sam napravio,' 'Ja sam stvorio.'" Resulullah sallallahu alejhi ve sellem ih je pozvao u islam. On je proučio nekoliko ajeti kerima. Oni nisu postali vjernici (tj. dobili iman). Oni su rekli, "Mi smo prije tebe vjerovali." Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Vi lažete! Ko kaže da Allah dželle-šanuhu ima sina on ne vjeruje.**" Oni su rekli, "Ako on nije Allahov sin ko mu je onda otac?"

Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Zar vi ne znate? Allah dželle-šanuhu nikad ne umire i sam sve održava u postojanju. Međutim, Isa** alejhisselam **je bio nepostojeći. I on će opet prestati postojati.**"

Oni rekoše: "Da, mi to znamo."

Resulullah: "**Zar vi ne znate? Postoji ijedno mladunče koje nije kao otac?**

Oni rekoše: "Svako mladunče je slično svom ocu. [Jagnje izgleda kao ovca].

Resulullah: "**Zar vi ne znate? Naš Rabb (tj. Allah dželle-šanuhu) sve stvara, raste, i održava. Isa** alejhisselam **nije ništa tako činio.**"

Oni rekoše: "Ne, nije".

Resulullah: "**Zar naš Rabb nije stvorio Isa** alejhisselama **kako je htio?**"

Oni rekoše: "Da, stvorio ga je".

Resulullah: **Naš Rabb ne jede i ne pije. U Njemu nema promjene. Da li vi i to, također, znate?**

Oni rekoše: "Da, znamo".

Resulullah: "**Isa** alejhisselam **je imao majku. On je došao na ovaj svijet kao i svako drugo dijete. On je hranjen kao druga djeca. On je jeo i pio. Iz njega je izlazila nečist. Zar vi to ne znate?**

Oni odgovoriše: "Da, znamo".

Resulullah: "**Kako će onda Isa** alejhisselam **biti onakav kakvim ga vi zamišljate?**"

Oni su izvjesno vrijeme bili nijemi i nisu mogli odgovoriti. Oni su napokon rekli:

"O Muhammede alejhisselam! Zar ti nisi rekao da je Isa alejhisselam Allahova kelima (riječ) i Njegov duh (ruh)?"

Resulullah je odgovorio, "**Jesam, rekao sam.**"

Oni rekoše, "To je, onda, dovoljno za nas," i ponovo zauzeše svoj tvrdoglavi stav.

U tom momentu je Allah dželle-šanuhu naredio (Resulullahu) da ih pozove na mubahele. Resulullah sallallahi alejhi ve sellem je rekao, "Ako mi ne vjerujete hajde da učinimo mubahele." To jest, hajde da kažemo, "Neka Allah dželle-šanuhu prokune onog ko laže!" Ovo Allahovo naređenje je citirano u šezdeset prvom ajeti kerimu sure **Al-i imran**. Jedan od njih, po imenu Šerhabil, a kog su kolege zvale sejjid, ih je sazvao i rekao, "On ima sve kvalifikacije Poslanika. Ako prihvatimo mubahelu sigurno ćemo na sebe navući katastrofalnu kaznu koja neće upropastiti samo nas već i sve naše potomke!" Plašeći se mubahele oni su rekli, "O Muhammede, sallallahi alejhi ve sellem! Mi hoćemo da sa tobom ostanemo prijatelji. Daćemo ti sve što hoćeš. Daj nam jednog tvog pouzdanog Ashaba da nam se pridruži u našem povratku kući i mi ćemo mu dati našu taksu."

Naš Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Ja ću sa vama poslati jednu jako pouzdanu osobu.**" Dok su Ashabi kiram alejhimurridvan čekali u poslušnoj tišini, željni da saznaju ko će biti počašćen i uzdignut Pejgamberovim povjerenjem, Resulullah, sallallahi alejhi ve sellem je naredio, "**O Eba Ubejde, ustani!** On je rekao, "**Ovaj je emin u mom ummetu** (najpouzdaniji među mojim sljedbenicima)", i poslao ga je sa njima.

Mirovni sporazum je potpisan sa sljedećim uslovima: Oni će svake godine dati dvije hiljade kompleta odjeće. Jednu hiljadu će dati u (arapskom) mjesecu Redžebu a drugu u mjesecu Saferu. Svakom kompletu će biti dodato četrdeset dirhema (135 grama) srebra. Izvjesno vrijeme kasnije su Abdulmesih, njihov vođa, i Šerhabil, njihov sejjid, postali muslimani i bili su počašćeni da služe Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem.

Biblija (**Kitab-i Mukaddes**), koju su hrišćani preveli na sve jezike svijeta, i koju šire po cijelom svijetu, u sebi sadrži sljedeće riječi: "Čuj Izraelu! Gospod je Bog naš jedini Gospod!" (Ponovljeni zakon 6, 4); "I neka ove riječi koje ti ja zapovijedam danas budu u srcu tvom. I često ih napominji sinovima svojijem, i govori o njima kad sjediš u kući svojoj i kad ideš putem, kad ležiš i kad ustaješ!" (Ponovljeni zakon 6, 6-7)

"Ja sam Gospod, i nema drugog, osim mene nema boga; opasah te premda me ne znaš. Da bi poznali od istoka sunčanog i od zapada da nema drugog osim mene; ja sam Gospod i nema drugog." (Izaija 45, 5-6)

"Pogledajte u mene, i spasićete se svi krajevi zemaljski; jer sam ja Bog, i nema drugog!" (Izaija 45, 22)

"Pamtite šta je bilo od starine; jer sam ja Bog, i nema drugog boga, i niko nije kao ja!" (Izaija 46, 9)

Sveta knjiga hrišćana kaže, "Allah je jedan. Niko Mu nije ravan." Oni poriču i osporavaju svoju ličnu knjigu. Da im Allah dželle-šanuhu dadne mudrost i pamet! Da ih blagoslovi da shvate istinu i da prestanu i sebe zavaravati i druge zavoditi!

[Ovo poglavlje je prevod devedeset drugog poglavlja iz prvog dijela knjige **Se'adet-i ebedijje** koja je na turskom jeziku.]

Sedamnaesto poglavlje

ISA alejhisselam JE POSLANIK. ON SE NE MOŽE OBOŽAVATI

Veliki alim islama, imam Fahruddin Razi rahmetullahi alejh [preselio na onaj svijet 606/1209. godine u Hiratu], autor knjige **Tefsir-i kebir** i drugih vrlo dragocjenih knjiga, je ovako napisao u svom tumačenju (tefsiru) šezdeset prvog ajeti kerima sure **Al-i Imran**:

Ja sam bio u gradu Harazmu. Čuo sam da je u grad došao jedan sveštenik koji je pokušao da tu, u gradu, širi hrišćanstvo. Ja sam otišao da ga vidim. Mi smo počeli da razgovaramo. On me je upitao, *"Kakav ti imaš dokaz da je Muhammed alejhisselam bio Poslanik. Ja sam mu ovako odgovorio"*:

Fahruddin Razi: Kao što nam je saopšteno da su Musa, Isa, i drugi Poslanici, alejhimusselam, demonstrirali natprirodna čuda (mudžize) tako smo isto čuli, i čitali, o harikama i mu'džizama (čudima) Muhammeda alejhisselam. To su vijesti koje su nam jednoglasno (tevaturom) saopštene. Mi smo slobodni da ove jednoglasne izvještaje ili prihvatimo ili odbijemo. Ako ih odbijemo i kažemo da manifestacija čuda ne znači poslanstvo onda moramo, takođe, ne vjerovati i u druge Poslanike. Ako pak priznamo da su izvještaji koji su nam jednoglasno (tevaturom) saopšteni tačni, i da je osoba koja je učinila čuda Poslanik, onda moramo vjerovati da je i Muhammed alejhisselam takođe Poslanik jer je i Muhammed alejhisselam činio čuda. Izvještaji o tim čudima su nam' jednoglasno preneseni (**tevatur**), prema tome, oni moraju biti pouzdani. Pošto ti vjeruješ druge Poslanike zato što su oni činili čuda -- što nam je takođe jednoglasno (tevaturom) saopšteno -- onda moraš vjerovati da je i Muhammed alejhisselam takođe Poslanik.

***Sveštenik**: Ja vjerujem da je Isa alejhisselam bog (ilah) a ne Pejgamber (Poslanik).*

[Riječi "bog" znači ma'bud. Sve što se idolizira i obožava (kipovi, pare, položaj, ...) je bog. Allahovo dželle-šanuhu ime nije bog već **Allah**. Nema boga osim **Allaha**. Nije ispravno -- već je odvratno i ogavno -- upotrebljavati riječ bog umjesto riječi **Allah**.]

Fahruddin Razi: Mi sada govorimo o Poslanstvu. Mi trebamo, prije nego što se upustimo u razgovor o božanstvenosti, prvo biti načisto šta znači poslanstvo (ili nubuvvet). Šta više, tvoja tvrdnja da je Isa alejhisselam ilah je potpuno pogrešna. Ilah, bog, vječno postoji. Materije, predmeti, i stvari, koje zauzimaju prostor, ne mogu biti bogovi. Isa alejhisselam je bio tijelo, ljudsko

biće. On je stvoren iz nepostojanja (ničega). Njega su, po tebi, ubili. On je prvo bio dijete. Kasnije je odrastao. On je jeo i pio. On je razgovarao, kao što mi sada razgovaramo. On je išao u krevet, spavao, budio se, i hodao. Njemu su, da bi mogao živjeti, kao i svakom drugom čovjeku bile potrebne mnoge stvari. Je li ikada moguće da Gani (onaj koji ima sve, onaj kome ništa ne treba) bude neko kome je nešto potrebno? ***Može li postojati vječno nešto što je stvoreno iz ničega?***

Ti kažeš da je Isa alejhisselam pobjegao, i da se sakrio, ali su ga jevreji uhvatili i raspeli. Ti kažeš da je tada Isa alejhisselam bio jako tužan. Ti kažeš da je on na svaki način tražio izlaz iz ove nevolje. Da je on bio ilah i da je u njega ušao jedan ilahov dio zar se on ne bi zaštitio od jevreja? Zar ih on ne bi uništio? Zašto je on bio tužan? Zašto je tražio mjesto da se sakrije? Allaha mi, kada čujem ovakve paradoksne riječi one me zaprepaste. Je li moguće da iko, ko ima razuma, kaže i vjeruje ovakve riječi. Razum svjedoči da su te riječi laž.

Ti kažeš tri stvari:

1 - Ti tvrdiš da je on tjelesni ilah (bog) koji se može očima vidjeti. Reći da je Isa alejhisselam ilah, ili otjelovljeni ilah svjetova (alema) znači da su jevreji ubili ilaha (boga) alema, jer ti vjeruješ da su ga oni ubili. U tom slučaju bi svjetovi ostali bez ilaha (boga) što je nemoguće. Šta više, je li moguće da je bog svjetova (ilah alema) slabić kog su jevreji uhvatili i nepravedno ubili?

Druga činjenica, koja je dobro poznata (tevatur), je, da je Isa alejhisselam volio poslušnost (ta'at) i da je obilno obožavao Allaha dželle-šanuhu. Da je Isa alejhisselam bio ilah (bog) on ne bi ibadetio (bogoslužio) i volio poslušnost. Jer, bog nikada ne obožava sebe. [Nasuprot, njega drugi obožavaju]. Ovo je još jedan dokaz koji nam pokazuje da sveštenik nije u pravu.

2 - Ti tvrdiš da je ilah (bog) potpuno ušao u njega (hulul), te da je on, prema tome, Božiji sin. Ovakvo vjerovanje je pogrešno. Ilah (bog) ne može biti predmet i artibut. Nemoguće je da ilah uđe u predmet. Kada bi ilah bio predmet on bi ušao u drugi predmet. Kada nešto uđe u predmet ono postaje predmet. Komponente dva predmeta se izmiješaju. A to bi značilo da se bog dijeli na komade. Kada bi ilah (bog) bio atribut (sifat, araz) njemu bi bilo potrebno mjesto i boravište, što bi opet značilo da ilahu (bogu) nešto treba. Onaj kome nešto treba nije ilah. [Zašto bi ilah ušao u Isa alejhisselama? Ulazak bez razloga je "tedžrih-un bi-la muradždžeh", što je nemoguće. To smo objasnili kada smo govorili o Allahovom dželle-šanuhu jedinstvu.]

3 - Ti kažeš da on nije ilah već da je u njega ušao jedan dio ilaha i nastanio se u njemu. Ako je dio za koji predpostavljamo da je ušao u njega, dio ilaha, onda je ilah s izlaskom te komponente, morao potpuno izgubiti svoj kapacitet ilahluka (božanstvenosti). Ako taj dio nije bio potreban bogu -- da on bude bog -- on nije mogao ni biti dio boga. Prema tome, ilah u njega nije ušao.

Imaš li ti kakav drugi dokaz da je Isa alejhisselam ilah?

***Sveštenik**: On je ilah zato što je oživljavao mrtve, liječio urođeno slijepe i gubavce. Ovakve stvari može samo ilah činiti.*

Fahrudin Razi: Možeš li se reći, kada nema dokaza za postojanje nečega, da to ne postoji? Ako kažeš da nedostatak dokaza dokazuje nepostojanje nečega -- čije bi se postojanje, inače, zaključilo iz dokaza -- ti nam tim kažeš da stvaralac vasione nije postojao u vječnoj prošlosti (ezelu), to jest, prije stvaranja vasione. Ovakav zaključak je sigurno, potpuno neispravan jer je svemir (to jest, sva stvorenja) dokaz za postojanje stvaraoca.

Ako kažeš da nedostatak dokaza sam po sebi ne mora značiti nepostojanje stvari, čije se postojanje treba zaključiti na osnovu dokaza, ti tim priznaješ postojanje stvaraoca u vječnosti, prije nego što su stvorenja i postojala. S druge strane, ako kažeš da je ilah ušao u Isa alejhisselama u vječnoj prošlosti (ezelu), dok je on bio nepostojeći, ti moraš imati dokaz da to dokažeš. U suprotnom, ti to usvajaš bez dokaza jer je Isa alejhisselam kasnije stvoren. Njegovo nepostojanje u vječnosti nam pokazuje nepostojanje dokaza. Pošto ti bez dokaza vjeruješ da je bog ušao u njega kako znaš da on nije ušao i u mene, i u tebe, i u životinje, i u biljke i u kamenje? Zašto ne vjeruješ bez dokaza da je on ušao i u ove stvari?

***Sveštenik**: Očigledno je da je ilah ušao u Isa alejhisselama a ne u tebe, u mene, i druge stvari. On je pravio čuda (mu'džize). Ja, ti, i te druge stvari, ne možemo činiti ove neobične stvari. Iz ovoga se razumije da je ilah ušao u Isa alejhisselama i ni u kog drugog.*

Fahrudin Razi: Ti tvrdiš da su njegova čuda (mu'džize) dokaz za ilahov ulazak u njega. Zašto kažeš da nedostatak dokaza, odnosno ne ispoljavanje čuda (mu'džiza), pokazuje ilahov neulazak? Ti ne možeš reći da bog ne može ući u tebe, u mene, i u druga stvorenja, zato što mi ne činimo čuda. Mi smo već pokazali da nedostatak dokaza -- sam po sebi -- ne znači da nešto ne postoji. Shodno tome, božiji ulazak u nešto se ne mora poklapti sa ispoljavanjem čuda. Dakle ti trebaš vjerovati da je ilah ušao u mene, u tebe, u mačke, u pse, i u miševe. Je li moguće da je vjera, koja nas uči da vjerujemo da je bog ušao u ovako primitivna stvorenja, istinita?

Pretvaranje štapa u zmiju je teže od proživljavanja mrtvih pošto štap i zmija nemaju ništa ni u kom pogledu zajedničko. Ti, iako vjeruješ da je hazreti Musa pretvorio svoj štap u zmiju, ne zoveš njega ni bogom ni božijim sinom. Zašto nazivaš hazreti Isaa bogom, i, zašto mu pripisuješ božanstvenost?

Pop je zanijemio i **nije mogao odgovoriti**.

O sveštenič e! Mi bi željeli da ti objasniš vjerovanja ovih dviju vjera filozofima koji ne slijede ni jednu od njih, ili drugim razboritim i razumnim ljudima, i da ih onda upitaš koju vjeru oni smatraju logičnijom, faktičnijom, i ljepšom. Onda, ostani vjeran svom savjetu *"Mi trebamo uporediti ove dvije vjere i prihvatiti onu koja je ljepša"* koji predlažeš u svojoj knjizi **Gada-ul-mulahazat**.

Samo Allah dželle-šanuhu daje uputu (hidajet) i pomoć.

Sveštenici su, da bi prevarili i pokrstili muslimane, napisali mnoštvo knjiga. Alimi (učenjaci) islama su napisali odgovore na laži koje se nalaze u ovim njihovim knjigama i tako zaštitili muslimane da ne padnu u rupu hrišćanstva.

Jedan od ovih odgovora je i knjiga **Idah-ul-meram**. Ova knjiga je na turskom jeziku. Nju je napisao Abdullah Abdi bin Destan Mustafa, rahmetullahi alejh. Ona je izdata 1288./1871. godine u Istanbulu. Njen autor je živio u manastiru Bitolj. On je umro 1303./1896. godine.

Osamnaesto poglavlje

O ČETIRI JEVANĐELJA

Sljedeći tekst je uzet sa početka Abdullah-Abdininove knjige *Idah-ul-meram*. Ona je izdata u Istanbulu 1288./1871. g.n.e. na turskom jeziku.

Četiri jevanđelja, koja su baza hrišćanstva i koja su sastavni dio Biblije, nisu originalno jevanđelje (Indžil, Sveto Pismo) koji je Allah dželle-šanuhu poslao preko Džebraila (Gabriela) alejhisselam. Ova četiri jevanđelja su istorije koje su, nakon Isaovog alejhisselam uzlaska na nebo, napisala četiri čovjeka. Rečeno je da je jedan od njih jedan od apostola -- **Matej**. On je dvanaest godina nakon Isa alejhisselamovog uzlaska na nebesa, na stalno i ozbiljno molenje prijatelja, napisao svoju knjigu **Milad-i-Isa**. On je u ovoj knjizi iznijeo ono što je vidio i čuo. Jedan drugi čovjek, **Marko**, je dvadeset i osam godina kasnije napisao ono što je čuo od apostola. Treći je **Luka**. On je, da bi ispričao što čuo trideset dvije godine kasnije napisao svoju istoriju, u Aleksandriji. Četvrt čovjek, **Ivan**, za kog je rečeno da je bio jedan od apostola, je napisao Isaovu alejhisselama biografiju četrdeset i pet godina poslije Isa alejhisselama.

Jevanđelje (**Indžil**) ***koje je Allah dželle-šanuhu poslao je jedna knjiga***. Nesumnjiva je istina da ova (originalna) Sveta knjiga u sebi nije imala nijednu kontradiktornu i nesaglasnu riječ. S druge strane, ove četiri knjige su pune paradoksnih laži. U njima svima piše da je Isa alejhisselam ubijen raspećem. Međutim u Kur'ani kerimu piše da je Isa alejhisselam živ uzdignut na nebo i da je, umjesto njega, neko drugi ubijen. Da su ova četiri jevanđelja zaista Allahova dželle-šanuhu Riječ ona ne bi bila u međusobnoj kontradikciji jer Allahova dželle-šanuhu Riječ ne sadrži nijednu paradoksnu izjavu. Ova četiri jevanđelja u sebi sadrže izvještaje koji nemaju ništa sa činjenicama koje je Isa alejhisselam propovijedao. Izvjesna saopštenja su događaji koji su se desili nakon njegovog uzlaska na nebo. To takođe i sveštenici priznaju. Knjige, **Kitabul a'lam fi bejan-i mafi-dininnasara minel-bid'i vel-evham** koju je napisao Imam-i Kurtubi; **Hidajetul hijara fi-edžvibetil jehudi vennasara** koju je napisao Ibnul Kajjim-ul-Dževzijje; i **Ettahidžil min-harfil Indžil** koju je napisao hazreti Salih Su'udi Maliki, citiraju laži koje se nalaze u jevanđeljima i odgovaraju na njih. Takođe je i u knjigama **Asami-ul-kutub** i **Kešf-uz-zunun**, koje su napisali Ahmed efendi Taškopru i Hatib Ćelebi, rahmetullahi teala

alejhim, data detaljna informacija (o jevanđeljima). Salih je napisao svoju knjigu 942./1535. g.n.e.

[Kurtubi (Ebu Abdullah Muhammed bin Ahmed), jedan alim iz Andaluzije, je preselio na ahiret 671./1272. godine. On je velikan Islama. Ibn Kajjim-i Dževzijje (Ebu Abdullah, Muhammed bin Ebu Bekr Zer'i) je preselio 751./1350. godine.

Danas nigdje nema originala Jevanđelja. Nema ga ni kod hrišćana ni kod muslimana. U stvari, većina sveštenika poriče postojanje Jevanđelja. Jevreji su, prema tradiciji, nekako tu knjigu poslije Isa alejhisselamovog uzlaska na nebo zapalili ili uništili. Jevanđelje u to vrijeme nije bilo rasprostranjeno jer je Isa alejhisselamov period poslanstva bio otprilike tri godine. Bilo je malo onih koji su mu vjerovali. Većina njih su bili nepismeni seljaci. Iz ovog razloga, druga kopija Jevanđelja nije mogla biti napisana. Samo je Isa alejhisselam napamet znao Jevanđelje. Mogli bi takođe pretpostaviti i to da su ga hrišćanski sveštenici uništili 325. godine kada su uništili pedeset jevanđelja, misleći da je takođe i ono jedno od lažnih jevanđelja. U to vrijeme je bilo četrdeset do pedeset neslagajućih jevanđelja. Tada su se vodile velike vjerske rasprave koje su uglavnom završavale u bijesnom krvoproliću između pristalica tih jevanđelja. U crkvenim istorijama piše da su, u vrijeme suđenja Ariju, četiri jevanđelja odobrena i da su sva ostala odbačena. Jedan anglikanski sveštenik je istraživao zabranjena jevanđelja. On je jevanđelja koja je našao na preveo engleski jezik i izdao 1236./1280. g.n.e. u Londonu dodavajući im listu jevanđelja koja nije bio u stanju da nađe. Ahmed Farisi ef., vlasnik novinske agencije **El-dževaib**, je preveo ovu publikaciju na arapski jezik. Našoj knjizi **Samsamijje** je dodata lista knjiga koje se zovu jevanđelja.

Kršćani vjeruju da su ova četiri jevanđelja i **Tevrat** i **Zebur** nebeske (semavi) objave. Isa alejhisselamov govor u ovim jevanđeljima ima sumnjiv postanak i ne može biti autentičan dokument zato što je on pripovijedanje jedne osobe (haber-i vahid) a ne autentično pripovijedanje (mutevatir). Marko i Luka su, na primjer, bili Pavlovi učenici. Oni nisu nikada ni vidjeli Isa alejhisselama. A Pavle, kako Luka piše u u **Djelima apostolskim**, u devetom poglavlju Biblije (**Kitab-i mukaddesa**), nije nikad ni vidio Isa alejhisselama već je rekao da mu se, nakon Isa alejhisselamovog uzlaska na nebo, "Isa otkrio s neba". Mi ne možemo vjerovati ni da je ono, što su oni napisali, nešto što su oni čuli od apostola, pošto oni nisu napisali imena i biografije ljudi od kojih su oni navodno čuli ove priče, već su ih napisali na način kao da su oni (navodno) vidjeli Isa alejhisselama i to od njega čuli. Istoričari svrstavaju ovakve priče kao laži i klevete. Na primjer u dvadeset šestom poglavlju Jevanđelja po **Mateju** i četrnaestom poglavlju Jevanđelja po **Marku** piše, da je, u noći kada su jevreji došli da uhapse Isa alejhisselama, jedanaest apostola koji su bili sa njim pobjeglo, i da je to **Petar**, koji je bio njihov poglavar, posmatrao iz daljine. On je slijedio jevreje koji su vodili Isa alejhisselama sve do kuće glavnog rabina, a onda je, prepadnut događajem pobjegao. Sve četiri jevanđelja pišu u direktnom stilu kako su jevreji uhvatili Isa alejhisselama, i kako su ga tretirali, i kako im je

on odgovorio, kao da je onaj, ko to piše, bio očevidac ovih događaja. Očigledno je da su te priče laži i klevete i da su se one morale čuti od jevreja.

Treba istači i to da je "Isa alejhisselam tri dana kasnije proživio u grobu (uskrsnuo) i ispričao događaje koje je preživio. Priče koje su napisane u jevanđeljima nisu jevrejske izmišljotine već Isaova alejhisselam lična saopštenja." Ovaj argument se može pobiti sljedećom pričom, "Jevreji su, dok su zakopavali tijelo osobe koju su ubili raspećem, shvatili da to nije Isa alejhisselam. Oni su, da to i drugi ne bi saznali, potajno otkopali grob i iz njega izvadili tijelo i zakopali ga na neko drugo mjesto, a onda su slagali i opanjkali, rekavši, 'Apostoli su ukrali tijelo iz groba'". ***Oni sami priznaju da nije tačan izvještaj koji kaže da je on "proživljen iz groba"***. U zadnjem poglavlju Jevanđelja po **Marku** piše da je Isa alejhisselam je ustao (proživio) i da se najprije pokazao Mariji Magdaleni. Ona je otišla da kaže apostolima da je on živ i da ga je vidjela. Oni joj nisu vjerovali. **Ivan** piše u dvadesetom poglavlju da je čak i Marija pomislila da je onaj koga je ona vidjela baščovan. Ako se tvrdi "da je Isa alejhisselam znao šta će iskusiti i da je rekao svojim apostolima da će tri dana kasnije uskrsnuti" odgovor bi bio, "Oni onda ne bi sumnjali u Marijine riječi kada im je ona rekla da ga je vidjela. U stvari, oni bi otišli tamo i čekali kod njegovog groba da proživi."

[Danas svi kršćani vjeruju da su četiri jevanđelja koja je Duhovno vijeće u Nikeji odobrilo semavi kitabi (tj. nebeske knjige). Korijen njihovog vjerovanja je **Trojstvo** koje je napisano u Jevanđelju po Ivanu. Drugim riječima, oni kažu da je Isa alejhisselam ili bog ili božiji sin. Oni kažu, "Jedan, vječni bog, njega puno voli. On čini i stvara sve što on od njega zaželi. Prema tome, mi od njega tražimo sve što nam treba. Mi se sa ovakvom namjerom molimo njemu i idolima koji njega predstavljaju. 'Bog' ili '(božiji) sin' znači 'neko ko je puno voljen'. Kada mi kažemo da je on božiji sin mi mislimo da kažemo da njega bog puno voli." Oni koji ovako vjeruju se nazivaju **Ehl-i kitab** (kitabije, sljedbenici knjige). Hrišćani koji kažu, "Isa alejhisselam je vječan. On sve stvara iz ništa" su **mušrici** (idolopoklonici). Oni su svi kafiri (nevjernici) zato što poriču Muhammeda alejhisselam, odnosno, zato što nisu muslimani.]

Devetnaesto poglavlje

JUDAIZAM, TEVRAT I TALMUD

Nazarenska (Isaova) vjera je nastavak Musaovog alejhisselam zakonika (šerijata). Prema tome, biće korisno da iznesemo izvjesne podatke o jevrejima i njihovoj svetoj knjizi. Mi ćemo prvo ukratko iznijeti istorijat judaizma:

Ibrahim alejhisselam je jedan od Poslanika koji se nazivaju ulul-azm. On nije ni jevrej ni hrišćanin. On je pravi musliman. Ibrahim alejhisselam je pradjed Sinova Israilovih, to jest, jevreja i Arapa. On je istovremeno jedan od djedova Muhammeda alejhisselama.

Vavilon je bio glavni grad Kaldeje. Njihovi vladari su se zvali **Nimrod** (Nemrud). Kaldejci su u to vrijeme obožavali mjesec, sunce, i zvijezde. Oni su pravili razne idole koji su predstavljali ova nebeska tijela. Među ovim idolima su takođe bili i Nimrodi. Allah dželle-šanuhu im je poslao Ibrahima alejhisselam kao Poslanika. Ali oni nisu vjerovali. Oni su htjeli da u vatri spale ovog mubarek Poslanika ali mu je Allah dželle-šanuhu dao da mu vatra bude spas. Vatra, koju su oni napravili, gomilajući nekoliko dana drveće, je za njega postala zelena bašća. Iako su oni vidjeli ovu mu'džizu (natprirodno čudo) većina njih još uvijek nije vjerovala. Ibrahim alejhisselam je otišao u Egipat. On se onda, po Allahovom dželle-šanuhu naređenju, vratio u Palestinu. Poslije Ibrahimovog alejhisselam prelaska na ahiret njegov je sin Ishak alejhisselam postao Poslanik. Poslije Ishaka alejhisselam je njegov sin Ja'kub alejhisselam postao Poslanik. Ja'kub alejhisselam se takođe još zvao i Israil (Izrael). Prema tome, potomci dvanaest Ja'kubovih sinova se nazivaju **Beni Israil** što znači "sinovi Israilovi" (Izraelci). Jusuf alejhisselam je bio jedan od Ja'kubovih alejhisselam sinova. Njegova braća su bila ljubomorna na njega. Oni su ga bacili u bunar i slagali Ja'kubu alejhisselam da je on umro. Njega su kasnije, neki putnici, koji su došli na bunar, spasili. Oni su ga izvadili iz bunara i poveli sa sobom u Egipat gdje su ga prodali kao roba. Njega je kupio egipatski Ministar financija Aziz (Potifar). On je odveo Jusufa alejhisselam svojoj kući. Njegova žena Zeliha se je zaljubila u njega. Ali kada ju je Jusuf alejhisselam odbio ona ga je opanjkala. Jusufa alejhisselam su zbog njenih laži na njega zarvorili u tamnicu. Kada je on protumačio san egipatskog vladara Faraona njega su otpustili iz tamnice. Faraon je postavio Jusufa alejhisselam da mu bude Ministar financija. Jusuf alejhisselam je doveo svoga oca Ja'kuba alejhisselam i braću iz Kanaana (današnje Palestine, Ken'ana) u Egipat. Faraon je ukazao Ja'kubu alejhisselam i njegovoj djeci veliko poštovanje i duboko interesovanje. Izraelci su se tako nastanili u Egiptu gdje su izvjesno vrijeme živjeli u udobnosti. Međutim njih su kasnije podvrgli bezbrojnim

mučenjima i proganjanjima i bili su svedeni na ropstvo. Musa alejhisselam je bio taj koji ih je oslobodio ovih nevolja i odveo u **Ard-i Mev'ud**, to jest Obećanu zemlju [Palestinu].

Musa alejhisselam je odgojen na Faraonovom dvoru. On je kada mu je bilo četrdeset godina napustio dvor i počeo da živi sa svojom rodbinom i starijim bratom Harunom (Aronom).

Jednoga dana je vidio jednog egipatskog kafira [ciganina] kako zlostavlja jednog Izraelca. Dok je on pokušao da spasi Izraelca ciganin je umro. Musa alejhisselam se uplašio i pobjegao u grad Midjan kod Tebuka [Tebuk je jedan arapski grad koji se nalazi na pola puta između Medine i Damaska]. Tamo je oženio Šu'ajbovu (Jitrovu) alejhisselam kćerku i služio ga je deset godina. Onda je otišao u Egipat. On je na putu za Egipat, na brdu Turu (Sinaj), razgovarao s Allahom dželle-šanuhu. Kada je došao u Egipat on je pozvao Faraona u Allahovu dželle-šanuhu vjeru. On je od njega zatražio da on Izraelcima dadne slobodu. Faraon je to odbio i rekao, "Musa je veliki mađioničar (sihrbaz). On hoće da nas prevari i da od nas uzme našu državu." On je upitao svoje vezire šta oni misle. Oni su mu rekli da okupe sve mađioničare i da ga nadmaše. Mađioničari su se iskupili. Egipčani su gledali. Oni su bacili na zemlju konopce koje su imali u rukama. Svi konopci su se pretvorili u zmije koje su počele puzati prema Musa alejhisselamu. Musa alejhisselam je na to bacio na zemlju svoju motku. Ona se pretvorila u ogromnu zmija koja je progutala (sve) zmije. Začuđeni mađioničari su postali vjernici. Faraon je pobjesnio. On im je rekao, "On je vaš usta (majstor, učitelj). Ja ću vam pootsijecati noge i ruke, i povješati na hurmine grane." Oni su mu odgovorili, "Mi vjerujemo Musau. Mi se uzdamo u njegovog Gospodara (Rabba). Mi samo Njega samog molimo za oprost i milost." Voda koju su kafiri upotrebljavali je postala krv. S neba su počele padati žabe. Počele su se pojavljivati kožne bolesti. Nastao je mrak. Cijela država je tri dana bila u mraku. Faraon je, prestrašen ovim mu'džizama, dozvolio Izraelcima da napuste Egipat. Međutim, dok je Musa alejhisselam išao prema Jerusalemu Faraon se pokajao što ih je pustio, sakupio je vojsku i krenuo za njima. More na suženju Sueza se otvorilo i vjernici su prešli na drugu stranu. More se zatvorilo dok je Faraon prelazio na drugu stranu. Ono je potopilo i njega i njegovu vojsku. Izraelci su na svom putu vidjeli ljude kako obožavaju tele. Oni su rekli Musa alejhisselamu, "Mi hoćemo da imamo ovakvog boga." Musa alejhisselam im je odgovorio, "Nema drugog boga osim Allaha dželle-šanuhu. Allah dželle-šanuhu vas je spasio." Oni su onda zapali u divljinu koja se zvala Tih. Izgubili su put. Bili su bez hrane i vode. S neba je padala mana i selva, odnosno halva i meso. Oni su to jeli. Kada bi on udario motkom po zemlji voda je izvirala. Oni su pili tu vodu. Kada su oni rekli, "Halva i meso nam je dosadilo. Da nam je i druge hrane kao što su bakla i luk", oni su uvrijedili Musa alejhisselama. Oni su radi toga ostali četrdeset godina u divljini. Musa alejhisselam je ostavio Haruna alejhisselam, kao svog predstavnika, i otišao na brdo Tur (gora Sinaj) gdje je četrdeset dana ibadetio. On je čuo Allahovu dželle-šanuhu riječ (kelam). Allah dželle-šanuhu mu je poslao svetu knjigu **Tevrat** i deset zapovijedi (dekalog)

ispisanih na dvije ploče. Jedan munafik koji se zvao Samiri je sakupio od ljudi zlatne posude i ukrase i istopio ih i napravio zlatno tele. On je rekao, "Ovo je Musaov bog. Obožavajte ga!" Oni su ga počeli obožavati. Oni nisu slušali Harunova alejhisselam protivljenja. Kada se Musa alejhisselam vratio i vidio šta oni rade on se razljutio. On je prokleo Samirija. On je zgrabio njegovog starijeg brata za bradu i ukorio ga. Oni su se pokajali i zatražili oprost. Musa alejhisselam im je propovijedao Tevrat i deset zapovijedi. Oni su počeli da ibadete po Tevratu. Oni su se kasnije opet pokvarili. Na kraju su se podijelili na sedamdeset i jednu grupu.

Musa alejhisselam i njegovi sljedbenici (ummet) su otišli u oblast (koja se nalazi) južno od Mrtvoga mora. On je ratovao protiv Udža bin Unka (bašanskoga kralja Oga). On je zauzeo zemlju istočno od rijeke Šeri'a. On se popeo na planinu koja se nalazila suprotno od grada Eriha. On je iz daljine vidio kanaansku zemlju. On je onda, prema jednom predanju, ostavivši Juša (Jošua) alejhisselama kao svog halifu, preselio tamo na ahiret u svojoj 120. godini života, 1605 godina prije rođenja Isa alejhisselama. Juša alejhisselam je od Amalečana, koji su bili pagani, zauzeo prvo Eriha grad a onda Jerusalim.

Izvjesno vrijeme kasnije je Davud alejhisselam postao kralj. On je ponovo zauzeo Jerusalim. Tako je započeo najnapredniji period u istoriji jevreja. Sulejman alejhisselam (koji je naslijedio Davuda alejhisselam) je kasnije sagradio čuveni hram, **Mesdžid-i Aksa**, na mjestu koje je pripremio i rezervisao njegov otac. Sulejman alejhisselam je u jednu sobu ovog hrama stavio **tabut-i sekine**, tj. **kovčeg zavjeta** (ili skiniju ili sveti sanduk), koji je sadržavao Tevrat i druge uspomene kao što su deset zapovijedi, i ploče na kojima je napisano **Deset zapovijedi** (**Evamir-i ašere** ili dekalog).

Židovska nacija koja se sastojala iz dvanaest plemena koja su se poslije Sulejmana alejhisselama podijelila u dvije potpuno različite države. Deset plemena je sačinjavalo izraelsku državu (koju je osnovao Jeroboam) dok su preostala dva plemena (koja su se zvala Juda i Bendžamin) formirala Juda državu. Oni su kasnije, odajući se svojim strastima, skrenuli s pravoga puta i zapali izopačenost i na kraju na sebe navukli božiji gnjev (gadab-i ilahije). Asirci su 721. godine stare ere (tj. prije Isa alejhisselama) razorili i uništili izraelsku državu. Vavilonci su kasnije, 586. godine stare ere, uništili judejsku državu. Asirci su napali na Vaviloniju. Asirski vladar Nabukodonosor (Buhtunnasar) je spalio i potpuno uništio Jerusalim. On je pobio većinu jevreja. Ostatak ih se iselio u Vaviloniju. Tevrat je u ovim metežima spaljen. Ovaj originalni Tevrat je bio jako veliki. Drugim riječima, on se sastojao od četrdeset dijelova (džuzova). Svaki dio se sastojao od hiljade poglavlja (sura). Svako poglavlje je u sebi sadržavalo hiljadu stihova (ajeta). Ovu ogromnu knjigu nije niko znao napamet osim Uzejra (Ezre) alejhisselam. On je ponovo podučio jevreje Tevratu. Tevrat je tokom vremena uglavnom zaboravljen. On je u velikoj mjeri interpoliran, promijenjen. Razni ljudi su pisali stihove kojih su se sjećali. Tako su nastale razne knjige Tevrati. Rabin Azra (Ezra), koji je živjeo četiri stotine godina prije Isaovog alejhisselam rođenja, ih je sve sakupio i napisao današnji Tevrat koji je

tzv. Stari Zavjet. Kada je iranski vladar Širevejh pobijedio Asirce on je dozvolio jevrejima da se vrate u Jerusalim. Jevreji su poslije 520. godine stare ere obnovili Mesdžid-i Aksa. Oni su živjeli izvjesno vrijeme pod persijskom dominacijom a onda su ih Makedonci uzeli pod svoj uticaj. Rimski general Pompej je 63. godine stare ere zauzeo Jerusalim. [Gnaeus Pompej (106-48 godine prije nove ere)] On je spalio i razorio i grad i Mesdžid-i Aksa. Jevreji su tako došli pod rimsku vlast. U 20. godini stare ere je jedan jevrej, Herod, rimski guverner u Palestini, ponovo sagradio templ. Kasnije su jevreji ustali protiv rimske dominacije. Međutim, Titus je u 70. godini nove ere potpuno spalio i uništio Jerusalim. [Titus (39-81. g.n.e.) je bio rimski imperator od 79-81. g.n.e.] On je preobrazio grad u gomilu ruševina. Takođe je spaljen i Sveti hram (Bejt-i mukaddes). Samo je njegov zapadni zid ostao neporušen. Ovaj zid se danas naziva "**Zid plača**" (Haitu Burak). Ovaj zid je godinama održavao nacionalni i vjerski duh tijela u jevrejskim zajednicama. Vjerovanje u obećanog Mesiju je još jedan prilog dugog opstanka ovog osjećanja. Zid je posebno zaštićen a templ su prvo obnovili Vizantinci, a kasnije Umejjidi, i na kraju Osmanlije.

Jevreji su poslije Titusovog pokolja i zlodjela u grupama napuštali Palestinu. Oni su bili izbačeni iz Jerusalima i njegovih teritorija. Jevrejski robovi su poslati u Egipat gdje su Rimljani sa njima vladali kao sa robljem. To je bila epoha u kojoj su jevreji bili razbacani po cijelom svijetu.

Jevreji su usvojili dva potpuno različita izvora zapovijedi za jevrejstvo. 1 - Pisane zapovijedi i 2 - Usmene zapovijedi.

Tora (Tevrat) i **Talmud** su prema jevrejima dvije osnovne Svete knjige. Prva u sebi sadrži pisane zapovijedi a druga u sebe uključuje usmene zapovijedi.

Hrišćani nazivaju Toru **Stari Zavjet** (Ahd-i atik). Jevreji su podijelili Toru u tri dijela. 1 - **Tora**, odnosno Tevrat; 2 - **Neviim**, to jest, Poslanici; 3 - **Ketubim**, ili Knjige (Hagiografije).

Ime Tora je akronim. On je napravljen od početnih hebrejskih slova od gore navedene tri rijeći. Neviim, Poslanici, se sastoji iz dva poddijela: Prvi je **Glavni Poslanici** -- koji se sastoji od šest knjiga [u hebrejskoj Bibliji i svim modernim Biblijama su četiri knjige. U grčkoj verziji Septuagint (sedamdesetorice), i u latinskoj verziji Vulgate, je šest. Ove dvije verzije u sebe uključuju Apokrife.]. Drugi je **Manji Poslanici** koji se sastoji od petnaest knjiga. Ketubim, to jest knjige, je po jevrejima sastavljen iz jedanaest knjiga a po hrišćanima iz petnaest.

Jevreji vjeruju da je pet knjiga, koje oni nazivaju Tevrat, Allah dželle-šanuhu poslao Musau alejhisselam. Ovih pet knjiga su: **Knjiga Postanka**, **Knjiga Izlaska**, **Levitski zakonik**, **Knjiga Brojeva** i **Ponovljeni zakon**. U Ponovljenom zakonu je opisana Musa alejhisselamova starost i smrt, koliko je bio star, i kako je kada je umro ukopan, i kako su jevreji za njim žalili. (Ponovljeni zakon 34) Kako je moguće da su ovi izvještaji, koji su se navodno desili nakon Musa alejhisselamove smrti, napisani u knjizi za koju se pretpostavlja da je objavljena Musa alejhisselamu? Ove činjeničke praznine su jasan dokaz, koji je

svjedok, da postojeći Tevrat nije originalna objava koji je objavljena Musa alejhisselamu (i koju je podučavao Isa alejhisselam).

Kako piše u knjizi **Istorija jevreja**, koju je napisao jedan jevrejski sveštenik, H. Hirsch Graetzin, jevreji su, sa ciljem da bi održali svoju zajednicu striktno pokornu zapovijedima Tevrata, osnovali "**Vijeće sedamdesetorice**" (Assembly of the Seventies). Vođa ovog vijeća se zove **Glavni Rabin**. Jevrejski teolozi koji podučavaju u školama jevrejsku omladinu njihovu vjeru, i propovijedaju Tevrat, se zovu **pisari**. Njihova izvjesna objašnjenja i dodaci Tevratu su ubačeni u kopije Tevrata koje su kasnije napisane. To su pisari koji se spominju u jevanđeljima. Jedan drugi zadatak ovih ljudi je i to da naprave jevreje da budu pokorni Tevratu.

Postoji još i jedna druga verzija Tevrata koju odbacuje većina jevreja. Ona se zove **Šomranim Tevrat** ili **Tora Ha-Šomranim**. Oni koji vjeruju u ovaj Tevrat su se uvijek protivili objašnjenjima i dodacima koja su pisari napravili u Tevratu pa čak i ako su se oni sastojali i od samo jednog slova. Rečeno je da ima šest hiljada razlika između Tevrata kojeg imaju jevreji i Tevrata šomranim.

Hrišćani nazivaju Toru **Stari zavjet**. Jevreji ovaj izraz ne odobravaju i ne prihvataju.

Bez sumnje je da knjiga koju oni danas nazivaju Tevrat nije originalni Tevrat koji je Allah dželle-šanuhu objavio Musa alejhisselamu. Između vremena kada je Musa alejhisselam živio i vremena kada su napisane najranije kopije Tevrata postoji razmak od dvije hiljade godina. Musa alejhisselam je savjetovao učenjake među svojim sljedbenicima (alime u svom ummetu) da sačuvaju Tevrat u **Kovčegu savjeta** (u **Svetom kovčegu ili Tabutu sekine**). Kada je Sulejman (Solomon) alejhisselam sagradio **Mesdžid-i Aksa** on je stavio ovaj kovčeg u hram i naredio da se otvori. Kada su oni otvorili kovčeg vidjeli su da on u sebi samo sadrži dvije levhe (table) na kojima je napisano Deset zapovijedi (**Evamir-i ašere**).

Knjiga, **Ko je napisao Toru** (Who Wrote The Torah), koju je napisao Amerikanac Elliot Friedman, profesor na kalifornijskom univerzitetu, i koja je izdata 1987. godine, je jako uzdrmala jevrejski i hrišćanski svijet. Profesor Friedman je objasnio da je pet knjiga, koje sačinjavaju Toru, napisalo pet različitih teologa, i da se one ne mogu ni u kom slučaju usporediti sa originalnom Torom koja je objavljena Musa alejhisselamu. Profesor Friedman u istoj knjizi kaže da su **Stari zavjet** i **Novi zavjet** u **Svetoj Bibliji** (Kitab-i Mukaddes) u međusobnoj kontradikciji. On za to navodi i primjere. Štaviše, profesor Friedman ističe da su knjige koje sačinjavaju Toru, pa čak i njihova poglavlja, u međusobnoj kontradikciji, i dodaje, da se ovakva jedna knjiga ni u kom slučaju ne bi mogla nazvati Božijom knjigom (Ilahi kitabom). U pet knjiga koje sačinjavaju Toru takođe ima i ogromnih stilskih i tekstualnih razlika.

Prema profesoru Friedmanu današnju Toru je napisalo pet rabina koji su živjeli nekoliko vijekova poslije Musa alejhisselama. Jedan drugi rabin, Ezra, ih je sakupio i sastavio i izdao kao originalnu verziju Starog zavjeta. Zaključci istoričara, profesora Friedmana, se mogu ovako, ukratko parafrazirati:

"Danas postoje tri verzije Tevrata: Hibru ili jevrejska verzija koju prihvataju jevteji i protestanti; grčka verzija koju prihvataju katoličke i ortodoksne crkve; samaritsko petoknjižje koje prihvataju samaritanci. [Narod Samarije, stare oblasti zapadno od Jordana.] Ove verzije su poznate kao najstarije i najpouzdanije verzije Tevrata, međutim, postoje i bezbrojne kontradikcije u verzijama i između verzija. One u sebi sadrže i sugestije da se prema ljudima okrutno ponašalo kao i nepristojna pripisivanja Poslanicima. Pravi Tevrat u sebi ne bi nikako mogao sadržavati ovakve kontradikcije."

Francuski sveštenik Richard Simon piše u svojoj knjizi **Historia Critique du Vieux Testament** da (današnji) Tevrat nije originalni Tevrat koji je objavljen Musa alejhisselamu, i da je on kompilacija raznih knjiga koje su napisane u različita vremena. Svešteničkova knjiga je oteta a on je ekskomuniciran (isključen iz crkve).

Dr. Jean Astruc je u svojoj knjizi **Conjectures il parait que Mouse s'est Servi pour composer le livre dela Genese** napisao da je svaka od pet knjiga Petoknjižja drukčija, i da je svaka od njih sastavljena iz različitih izvora. On također ističe i to da su ista imena jednog dijela promijenjena i ponovljena na jednom ili dva druga mjesta.

U jedanaestom i narednim stihovima, prvog poglavlja Knjige Postanka, piše da su biljke stvorene prije ljudi. S druge strane u petom, šestom, sedmom, osmom i devetom stihu njenog drugog poglavlja piše da je prvo čovjek stvoren, i da u to vrijeme na zemlji nije bilo biljki, i da su one stvorene poslije stvaranja čovjeka. Jean Astruc je proglašen jeretikom zato što je otkrio ove i mnoge druge ozbiljne greške.

Gottfried Eichhorn je 1775. godine objavio knjigu. On je u ovoj knjizi rekao da se pet knjiga Petoknjižja, uključujući i Knjigu Postanka, razlikuju i po datumima i po stilovima jezika. Međutim, i Eichhorn, i njegove knjige, su ekskomunicirani.

Herden, njemački pjesnik i filozof, piše u svom radu **Von Geiste den hebraischen Poesie** da su pjesme, u knjizi **Psalmi**, u Starom zavjetu, napisali različiti jevrejski pisci i u različita vremena i da su one kasnije sakupljene. On također kaže i to da je (Solomonova) **Pjesma nad pjesmama** samo knjiga pohotnih i bestidnih ljubavnih pjesama, i da se pjesme u njoj nikako ne mogu pripisati jednom tako uzvišenom Poslaniku kao što je Sulejman alejhisselam. Oni koje ove stvari interesuju trebaju pogledati poglavlje u Psalmima koje se zove Pjesme nad pjesmama.

Zahvaljujući napretku u izučavanju hebrejskog jezika u devetnaestom stoljeću, dokazano je da pet knjiga, koje su uključene u Tevrat, ne pripada Musa alejhisselamu, i da su ove knjige Pentateuha (Petoknjižja) sakupljene u različita vremena. Veliki broj evropskih istoričara, sveštenika, i biskupa je izdalo knjige po ovom pitanju.

U knjizi koja se zove, **Je li Biblija Allahova riječ?**, dr. W Graham Scroggie, sa instituta u Čikagu koji se zove Moody Bible Institute, priznaje da ni Novi ni Stari zavjet nije Allahova riječ.

Dr. Scroggie piše, "Knjiga Postanka je puna rodoslova. Ko je koga rodio, kako je rođen, itd. Ona uvijek daje informaciju ove vrste. Zašto bi mene ove stvari interesovale? Šta one imaju sa bogosluženjem i ljubavlju prema Allahu dželle-šanuhu? Kako čovjek može biti dobar? Šta je Sudnji dan (Kijamet)? Ko će nas, i kako, ispitivati? Šta trebamo uraditi da postanemo dobri i pobožni? O ovim stvarima ima vrlo malo preporuka. Većinom prenose kojekakve bajke. Govori se o noći prije nego što se definisao dan." Kako će ikad ovakva knjiga biti Allahova riječ.

Kada čovjek danas čita knjige koje jevreji zovu **Tora** a hrišćani **Stari zavjet** on i ne pomišlja da čita knjigu koju je Allah dželle-šanuhu objavio već knjigu o seksu, koja podučava nepristojnost, razvrat, i nemoral. Mnogi zapadnjački sveštenici i naučnici su, shvatajući da ove knjige nisu Allahova riječ. Oni su napisali bezbroj knjiga i pokušali da svakoga informišu o ovoj činjenici. Obim naše knjige nam ne dozvoljava da ih mi ovdje sve spomenemo

Dvadeseto poglavlje

TALMUD

Talmud je jevrejska sveta knjiga koja je po važnosti odmah do Tevrata. Oni ovu knjigu nazivaju "Usmene zapovijedi". Ona se sastoji iz dva dijela: Mišne i Gamare.

Mišna: Riječ "Mišna" na hibru jeziku znači "ponavljanje". Ona je prva knjiga u kojoj su usmene zapovijedi oblikovane u zakone. Allah dželle-šanuhu je, prema jevrejima, kada je dao Musa alejhisselamu Tevrat (**Pisane zapovijedi**) na brdu Tur također i izdiktirao Svoje **Usmene zapovijedi**. Musa alejhisselam je ovim znanjima podučio Haruna (Arona), Juša'a (Jošuu) i Eliazara alejhimusselam. A oni su ih prenijeli Poslanicima koji su ih slijedili. Eliazar je Šu'ajbov (ili Jitrov) alejhisselam sin [**Mir'at-i-kainat**]. U knjizi **Mundžid** piše da su jevreji zvali Uzejra alejhisselama Azra (ili Ezra).

Ova znanja su prenošena s jedne generacije rabina na drugu. Pet stotina trideset osme (538.) godine prije nove ere i sedamdesete (70.) godine nove ere su napisane razne knjige Mišni. U ove knjige su ubačeni jevrejski običaji, zakonske institucije, debate između rabina i njihova lična mišljenja. Mišne su na taj način postale knjige koje govore o ličnim mišljenjima rabina i o njihovim međusobnim diskusijama.

Akiba, jedan jevrejski rabin, ih je sakupio i klasificirao. Njegov učenik, rabin Meir, ih je dopunio i pojednostavio. Rabini koji su ih slijedili su usvajali razne metode i pravila za sastavljanje ovih pripovijesti. Na ovaj način su se pojavile mnoge pripovijesti i knjige. Ova zbrka je na kraju došla do svetog Jehude (Judah Hanesije). Jehuda je u drugom stoljeću hrišćanske ere, da bi ugušio ovu zbrku, napisao najčešće priznatu od ovih knjiga. Jehuda je, upotrebljavajući već postojeće verzije, a naročito onu koju je napisao Meir, za četrdeset godina sastavio knjigu. Ova knjiga, koja je sastavljena od drugih, je poslednja i najčuvenija **Mišna**.

Raniji rabini, koji su živjeli u prvom i drugom stoljeću hrišćanske ere, i čiji su pogledi zapisani u Mišni, se zovu **tanna** (množina **tannaim**), što znači **učitelj** ili **muallim**. Jehuda je bio jedan od zadnjih učitelja. Oni se također zovu i sudije ili suci. Rabini koji su učestvovali u sakupljanju **Gemare** (Gemara ili Talmud) se zovu **amoriam** što znači "komentatori". Oni nemaju pravo osporavati mišljenja učitelja (zvanih tannaim); oni su samo tumači. Oni koji su objasnili Talmud, ili mu dodali, se zovu **saboraim** što znači "mudraci" ili "učesnici u debati". Od komentatora i tumača Talmuda, oni, koji predsjedavaju u jevrejskim Odborima se zovu **geonim**, što znači "oni koji odobravaju". Oni koji

nisu predsjednici Odbora se zovu **posekim** što znači "odlučivači" ili "oni koji više vole".

Rabini koji su naslijedili Jehudu su napravili dodatke i komentare na Mišnu. Jezik u Mišni je neohebrejski, što pokazuju grčke i latinske karakteristike.

Cilj pisanja Mišne je da se prošire usmene zapovijedi koje dopunjuju Tevrat koji je prihvaćen kao izvor pisanih zapovijedi. Kasnije su dijelovi informacija, koje Jehuda nije uključio u Mišnu koju je on napisao, a koji se nalaze u Mišnama koje su napisali drugi rabini, sakupljeni pod imenom **Tosefta** (Dodaci).

Jezik u knjigama koje se zovu Mišna je jednostavniji od jezika Tore, i razlikuju se od nje i u rječniku i u svom sintaksnom obliku. Zapovijedi su prezentirane u obliku opštih propisa. Zanosni primjeri su dati. U njima se s vremena na vrijeme nailazi na faktične događaje. U uvodu zapovijedi se navode pentateuhski stihovi kao izvori. Mišna se sastoji iz šest dijelova: **1** - Zeraim (Sjemena); **2** - Moed (Sveti dani, kao na primjer, bajram i dani posta); **3** - Našim (Žene); **4** - Nezikin (Šteta); **5** - Kedošim (Svete stvari); **6** - Tehera (Taharet, Čistoća). Ovi dijelovi su podijeljeni u šezdeset tri knjižice, koje su podijeljene u izjave (džumleta).

Gamara: Jevreji su imali dvije važne vjerske škole. Jednu u Palestini a drugu u Vavilonu. U ovim školama su rabini, koji su se zvali amoriam (komentatori, tumači), pokušali da objasne Mišnu, da isprave kontradikcije, da nađu izvore za postavljene propise koji se temelje na običajima i tradicijama, i da odluče o faktičnim i teoretskim stvarima. Komentari koje su napisali vavilonski rabini su se zvali **Vavilonska Gamara**. Ova knjiga je spojena zajedno sa Mišnom. Knjiga koja je tako nastala se zove **Vavilonski Talmud**. Komentar koji su napisali jerusalemski rabini se zove **Jerusalemska Gamara**. I ova Gamara je spojena sa Mišnom, i kao rezultat, nastala je knjiga koja se zove **Jerusalimski Talmud** (Talmud Jerusalimi ili **Palestinski Talmud**).

Prema pripovijedanju Palestinska Gamara (ili Jerusalemski Talmud) je kompletirana u trećem stoljeću nove ere.

Vavilonska Gamara je započeta u četvrtom stoljeću nove ere. Ona je završena je u šestom stoljeću.

Kasnije su se knjige u kojima su bile zajedno i Mišna i Gamara, bez obzira bile one jerusalimske ili vavilonske, nazivale **Talmud**. Vavilonski Talmud je bio tri puta duži od Jerusalimskog Talmuda. Jevreji drže Vavilonski Talmud na višem nivou od jerusalemskog. Nekada je potrebno desetak talmudskih stranica da se objasne jedna ili dvije Mišnine izjave. Talmud je teže shvatiti nego Mišnu. Svaki jevrej treba da provede jednu trećinu svoje vjerske naobrazbe na Tevrat, jednu trećinu na Mišnu, i jednu trećinu na Talmud.

Rabini su rekli da onaj ko namjeri da uradi nešto zlo postaje grešan čak i ako on to ne učini. Po njima, ko namjeri da uradi nešto što su rabini zabranili postaje prljav. Muslimani zovu Talmud, koji je izvor njihovih vjerovanja, "ebul-endžas=otac prljavštine" [**Hebrew Literature**, str. 17]. Po jevrejima onaj ko ne vjeruje ili ne prihvata Talmud nije jevrej. Prema tome, po njima se karaiti,

koji samo prihvataju i slijede Tevrat, ne smatraju jevrejima. [Karaiti su pripadnici jedne jevrejske sekte. Članovi ove sekte, od kojih većina živi na Krimu, ne prihvataju rabinsku tradiciju i doslovno tumače sveto pismo.]

Jevrejski teolozi izbjegavaju da priznaju činjenicu da između palestinskog i vavilonskog Talmuda ima ogromnih razlika i kontradikcija.

Vavilonski Talmud je prvi put štampan u Veneciji 1520-1522. godine nove ere, a palestinski 1523. godine. Vavilonski Talmud je je preveden na njemački i engleski jezik a palestinski na francuski jezik.

Pripovjetke i legende zauzimaju 30% vavilonskog Talmuda. One u jerusalemskom Talmudu zauzimaju samo 15%. Oni zovu ove legende **hagada**. Ove legende su bit jevrejske literature. Oni ih podučavaju u njihovim školama. U jevrejskim školama, pa čak i na univerzitetima, je obavezno podučavanje i učenje Tevrata i Talmuda.

Hrišćani su neprijateljski raspoloženi prema Talmudu i ogorčeno ga cenzurišu.

Pošto smo mi u našoj knjizi već na raznim mjestima rekli o okrutnostima i proganjanjima koja su hrišćani sproveli nad jevrejima mi ih nećemo ovdje ponovo spominjati. Ali, mi ćemo se ukratko osvrnuti na okrutnosti koje su hrišćani pokazali prema jevrejima radi Talmuda.

U hrišćanskim zemljama, kao što su Francuska, Poljska, i Engleska, su kopije Talmuda pokupljene i zapaljene. Jevrejima je bilo zabranjeno da čak i u svojim kućama imaju Talmud. Jevrejski preobraćenici Nicholas Donin i Pablo Christiani su bili najeminentniji tumači talmudskih propisa. Pablo Christiani je živio u četrnaestom vijeku nove ere u Francuskoj i Španiji. U debati, koja je održana 1263. godine u španskom gradu Barceloni, rabini **nisu mogli odgovoriti** na pitanja koja su im postavljena, koja su se odnosila na krute principe i pisanja u Talmudu; oni nisu bili u stanju da odbrane Talmud.

U knjizi **El-Kenz-ul-Mersud fi Kavaid-it-Talmud** piše da u Talmudu piše da je Isa alejhisselam u dubokom paklu (džehennemu) između bitumena i vatre, da je hazreti Merjem počinila blud sa vojnikom koji se zvao Pandir, da su crkve pune nedžaseta (izmeta, poganštine), da du sveštenici kao psi, da se hrišćani trebaju ubijati, itd., itd.

Vavilonski Talmud je izdat sa papinim odobrenjem 927./1520. g.n.e., a nakon njega , tri godine kasnije, izdat je i jerusalemski Talmud. Trideset godina nakon toga je jevreje zadesila serija katastrofa. u Rimu su devetog septembra 1553. godine sve kopije Talmuda spaljene. Ovaj primjer su slijedili svi drugi italijanski gradovi. Talmud i sve druge hebrejske knjige su 1554. godine osuđene. Papa je 1554. godine zabranio čak i izgovaranje riječi "Talmud".

U gradu Basel je Talmud opet izdat između 1578. i 1581. godine. U ovom najnovijem izdanju su izvjesni dijelovi, koji osuđuju hrišćanstvo, izostavljeni i veliki broj riječi je zamijenjen. Pape su kasnije nastavile sa svojim operacijama otimanja Talmuda.

Deveti andaluzijski umejjidski sultan Hakem Drugi je naredio rabinu koji se zvao Joseph Ben Masesa da prevede Talmud na arapski jezik. Kada je ova

arapska verzija bila pročitana ona je nazvana "Prljavština u vreći". Hakem Drugi je preselio na ahiret 366./976. g.n.e.

Jevreji Karaiti odbacuju Talmud i prihvataju ga kao otpadništvo.

Po Talmudu se žena ne može primiti u vjersku školu. Jer, ona je slaboumna, i nije odgovorna za vjersko obrazovanje. Rabin Eliazer je rekao, "Ko podučava svoju kćerku Tevrat on je uči loše" [Mišna, dio Našim (Žene), odjeljak Sotak: 216]. Rabin Musa bin Mejmun (Moses Maimonides) je rekao da se u knjizi ne misli na Tevrat već na Talmud.

Talmud izjavljuje da je astrologija, kao naučna disciplina, najviše utiče na ljudski život. Po Talmudu "Pomračenje Sunca je loš predznak za ljude." On, s druge strane, kaže da je pomračenje mjeseca loš predznak za jevreje. Talmud je prepun ovakvih čarolija (sihira) i gatki. On povezuje sve sa demonima. Rabin Rav Hunr kaže, "Svaki od nas ima na svojoj desnoj strani deset hiljada zlih duhova (demona), kompanjona, i deset hiljada na lijevoj strani." Rabin Rabba kaže, "Demoni izazivaju u sinagogama za vrijeme propovijedi guranje i gužvanje. Naša odjeća se haba zato što se demoni trljaju od nju. Lomljenje nogu je zbog demona." U Talmudu piše da demoni (zli duhovi) igraju na volovskim rogovima, i da šejtani (đavoli) ne mogu naštetiti onom ko čita Talmud, i da vatra neće pržiti grešne Izraelce.

Opet, u Talmudu piše da će grešni Izraelci gorjeti dvanaest mjeseci u paklu (džehennemu), i da će oni koji ne vjeruju u život poslije smrti, i grešnici iz drugih rasa, vječno biti u ljutom džehennemskom azabu, i da crvi njihovih tijela neće izgorjeti, i da se vatra neće ugasiti.

Drugi rabini kažu, opet u Talmudu, da se duše neće kada izađu iz tijela ispitivati, da je tijelo odgovorno za grijehe, i da ne dolazi u obzir da duša bude odgovorna za tijelo. Jedan drugi rabin, opet u Talmudu, tome prigovara.

U Talmudu piše, "Izvjesni rabini su u stanju da stvore čovjeka i lubenicu." Jedno talmudsko pripovijedanje kaže da je, "Jedan rabin pretvorio jednu ženu u magarca. Onda ju je uzjahao i na njoj odjahao na pijacu. Onda ju je drugi rabin ponovo povratio u njeno prvobitno stanje." Talmud je prepun rabinskih legendi i mitova o zmijama, žabama, pticama i ribama. Po jednoj talmudskoj legendi je, "U jednoj šumi je živjela jedna svirepa životinja. Vizantijski car je htio da vidi ovu životinju. Kad se životinja približila na 400 milja do Rima, ona je toliko zaurlala (da su se od njenog urlanja) rimske zidine srušile." Jedna druga talmudska legenda pripovijeda kako je, "Jednom u šumi živio jedan vo koji je bio godinu dana star. On je bio ogroman kao brdo Sinaj. Pošto je bio prevelik da se popne na Nuhovu lađu, Nuh alejhisselam mu je zavezao rogove za lađu. Bio je još jedan gigant koji je bio prevelik za lađu. Ovaj put je to bio čovjek koji se zvao Avc, koji je bio gospodar teritorije koja se zvala Bolan. On je uzjahao na vola. Avc je bio kralj i potomak Amalekita koji je rođen od zemaljske majke koja je bila udata za meleka (anđela). Njegova stopala su bila četrdeset milja dugačka." I još mnogo drugih sasvim nelogičnih i nevjerovatnih izmišljotina.

Jedna druga talmudska epizoda kaže "Titus je ušao u hram, izvadio mač, i isjekao na komade zavjesu hrama. Iz zavjese je tekla krv. Komarac, koji je

poslat da on bude kažnjen, je ušao u njegov mozak. Onda je komarac u njegovom mozgu narastao i postao veliki kao golub. Kada je Titus umro otvorili su mu lobanju i vidjeli da komarac ima usta od bakra a stopala od željeza."

Drugi primjeri talmudskih izmišljotina kažu "Ljudi koji se usprotive rabinskim učenjima će biti kažnjeni"; "Ako jevrej svjedoči protiv jevreja za nejevreja biće proklet"; "Zakletva jevreja koju je dao nejevreju nije punovažeća."

U poglavljima Talmuda koja se zovu Hošem hamišpat, Joreh deah i Sultan Arah se nalaze sljedeće izjave, "Proljevanje nejevrejske krvi je žrtvovanje žrtve (kurbana) Allahu."; "Svi grijesi koji se učine za judaizam su dozvoljeni pod uslovom da se oni učine tajno."; "Samo se jevreji smatraju ljudskim bićima. Svi nejevreji su životinje."; "Allah je dodijelio jevrejima sva ovosvjetska bogatstva."; "Zapovijed 'ne ukradi' je punovažna samo kada su u pitanju jevreji. Životi i imovine drugih rasa su dozvoljeni (jevrejima)."; "Čestitost i čast nejevreja su dozvoljeni (jevrejima). Naređenje protiv bludi je namjenjeno samo za jevreje."; "Ako jevrej ukrade nejevrejevu imovinu, ili ga prevari na poslu, on je uradio dobro."; "Informisanje nejevreja o našim zapovijedima je ravno izdaji i predavanju svih jevreja krvniku (dželatu). Kada se nejevreji obavijeste o našim učenjima oni će nas protjerati."; "Zemljoradnja je najgori posao."

Talmudsko poimanje o Mesiji (Mesihu), kog jevreji očekuju, je na sljedeći način: "Mesija će zdrobiti sve nejevreje pod točkovima svojih bojnih kola. Biće veliki rat i dvije trećine svjetskog stanovništva će izginuti. Jevreji će izvojevati pobjedu. Oni će oružje pobijeđenih upotrebljavti sedam godina kao gorivo.

Druge narodi će biti poslušni jevrejima. Mesija će odbiti hrišćane i sve će ih uništiti. Jevreji će preuzeti bogatstva svih nacija i biće jako bogati. Kada hrišćani budu uništeni drugi narodi će se opametiti i postati jevreji. Jevreji će biti najmoćniji na cijelom svijetu. Na svijetu neće biti niko nigdje ko nije postao jevrej."

PRVO UPOZORENJE: Kako nam ova knjiga **Nije mogao odgovoriti** pokazuje hrišćani i jevreji su uvijek napadali na muslimane i pokušavali da, državnim snagama (tj. silom), publikacijama, i radio-televizijskim programima unište islam. Oni su, kao preliminarni aranžman za uspjeh svojih taktičkih napada, prvo ugasili islamsko znanje i iskorijenili (prave) alime islama, i tako osigurali da mlađe generacije budu (islamski) neuke i potpuno nesvjesne (pravog) islama. Izvjesna djeca ovih muslimana su tokom vremena pala u zamke koje su im postavili hrišćanski misionari i podmukli komunisti, i počela vjerovati u njihove falsifikacije i laži, i nakon obrazovanja koje im je omogućeno, u totalnom lišavanju mogućnosti da nauče o mezijjetima i superioritetima islama, ili makar o renomeu i časnim uspjesima svojih predaka, oni su napokon došli u poziciju u kojoj im je ponuđeno da slobodno govore i pišu o važnim stvarima. Oni su počeli da tu i tamo daju (što još uvijek čine) neuke i glupe izjave. Na primjer, oni kažu, "Naši djedovi su usvojili zakone pustinje i ograničili se u okviru pasivnosti dostojne okova islama koji koče razum i misao (fikr), i vodili život

davnih vijekova. Oni su se otuđili od ovog svijeta, pod uplivom fraza kao što su, 'Poslije smrti ima život. U džennetu imaju blagodati (ni'meti) i uživanja, u džehennemu je ljuta vatra' i vjerovali u neko nepoznato biće koje su nazvali bog, i živjeli u jednoj dugotrajnoj ravnodušnosti i odvratnosti kao životinje. Mi nismo nazadni kao oni. Mi smo završili fakultete. Mi slijedimo evropsku i američku civilizaciju i naučna i tehnička dostignuća. Mi živimo život u zadovoljstvu i zabavi. Mi ne tra'imo naše vrijeme na stvari kao što su namaz i post. Šta moderna i prosvjećena osoba ima da traži u džamiji, u Mekki? U čemu je smisao odustajanja od zadovoljstava kao što su muzika, ples, i pića (ićkija) i kocke u društvu sa ženama, i tra'enje života na dosadne stvari kao što su namaz, post, mevlid, itd. Ko je vidio džennet i džehennem? Ko je bio tamo? Vrijedi li voljeti više maštu i iluziju od ovog slatkog života koji nam je dat da ga uživamo?" Mi se nadamo da će ovi jadnici -- kada pročitaju ovu našu knjigu i vide da su ti evropski i američki državnici, političari, i naučnici, i milioni zapadnjaka koje oni smatraju prosvijećenim, progresivnim, i modernim, i koje oni žude da imitiraju, u stvari, ljudi, koji vjeruju u proživljenje, u džennet, u džehennem, u Allaha dželle-šanuhu, i u Njegove poslanike, i koji svake nedjelje žure u velikim grupama u crkve -- urazumiti i shvatiti da su bili prevareni.

DRUGO UPOZORENJE: U ovoj knjizi je dokumentima dokazano da četiri jevanđelja koja hrišćani danas imaju u svojim rukama nisu originalno Jevanđelje (Indžil) koji je Allah dželle-šanuhu poslao, već istorijske knjige koje su napisali popovi. Isto su tako su i Tora i Talmud, koje jevreji čitaju, puni pisanja koja su rabini izmislili. Što se tiče Kur'ani kerima, jasno je kao dan da je on Allahova dželle-šanuhu riječ koju je donijeo Muhammed alejhisselam. Tako isto je jasno i to da je on Allahov najdraži Poslanik koji je imao bezbroj mudžiza (natprirodnih čuda). Mi svaki dan pročitamo u novinama kako hrišćani i jevreji, koji imaju pameti i znanja, i koji shvataju ove realnosti, prelaze na islam.

ŠTA JE CIVILIZACIJA?
(Naprednost, nazadnost)

Znanje koje je obaveza (farz) za muslimane da nauče se zove **islamsko znanje**. Postoje dvije vrste islamskog znanja: **Vjersko znanje** i **naučno znanje**. Nauka o ahlaku (moralu, vaspitanju, ponašanju, naravi) je jedna od nauka vjerskog znanja.

Društvo koje ima dobar ahlak, koji islam propisuje, i naučno znanje našega vremena, to jest, koje se podiže na oba islamska znanja, se zove **civilizovano**. Društva koja su razvila nauku i tešku industriju, ali koja su lišena islamskog ahlaka, se zovu **tirani** (zalimi), to jest, nazadnici, razbojnici, diktatori. Ona koja su nerazvijena i u nauci i radinosti (umjetnosti), i lišena islamskog ahlaka, se zovu **divlja**. **Civilizacija** je razvijanje gradova i blagostanja za stanovništvo. To znači, građenje gradova i služenje narodu. A to je moguće sa

naukom i zanatima i dobrim ahlakom. Ukratko, kombinacija nauke, zanata, i dobrog ahlaka, se zove **civilizacija**. Civilizovani ljudi upotrebljavaju nauku i zanat da služe ljudima. **Tirani** (zalimi) ih s druge strane upotrebljavaju da muče narod. Kako vidimo, pravi musliman je civilizovan i napredan čovjek. Hrišćanin, jevrej, ili komunista [to jest, bezvjernik] je nazadan, bandit, i bijednik.

POSLJEDNJE RIJEČI JEDNOG NAŠEG ŠEHIDA

ŠEHIDOV IDENTITET:
IME: M. Tevfik
ČIN: Kapetan Prve klase
OČEVO IME: Ali Riza
GODINA ROĐENJA: 1296/1881
MJESTO ROĐENJA: Istanbul

Njega je drugog juna 1916. godine ranio engleski metak. On je postao šehid u Vojnoj bolnici u Dardanelama.

IZ PRIVREMENOG LOGORA U BLIZINI OVADŽIKA; 18. MAJ, 1331/1915. GODINE, PONEDJELJAK.

Moj dragi oče i majko, sebebi hajatim, fejz-u refikim:

U prvoj bici u kojoj sam učestvovao na Ariburnu opaki metak je probio kroz manžetnu na mojoj nogavici. Hvala Allahu dželle-šanuhu ja sam ga izbjegao. Ali, pošto ne mislim da ću preživjeti sljedeću seriju borbi u kojima ću učestvovati ja želim da vam napišem par redaka za uspomenu:

Neka je svaka hvala Dženabi Hakku (Allahu dželle-šanuhu) koji mi je omogućio da dođem na ovaj stepen. Opet, On je, kao zahtjev Njegovog božanskog određenja (mukadderat-i ilahijje), odredio da ja izaberem vojnu karieru. A vi, moji roditelji, ste me odgojili na taj način da ja trebam služiti našoj svetoj vjeri, našoj državi i našem narodu. Vi ste bili uzroci i svetionici mog života. Ja sam beskonačno zahvalan Allahu dželle-šanuhu i vama.

Ovo je vrijeme kada ću zaraditi novac koji mi je moja nacija do sada isplatila. Ja se naprežem da izvršim moju svetu vjersku i patriotsku dužnost. Ako ja postanem šehid ja ću se smatrati Allahovim dželle-šanuhu najdražim robom. Moj dragi oče i majko, pošto sam ja vojnik, ovo je meni uvijek lako uraditi. Ja povjeravam moju ženu Munevveru, zjenicu mojih očiju, i mog

najdražeg sina Neziha, prvo pod Allahovu dželle-šanuhu zaštitu, a onda pod vašu brigu. Molim vas učinite sve što možete za njih! Molim vas pomozite mojoj ženi da obrazuje moga sina da bude dobar (salih) musliman, i molim vas da se potrudite što više možete da se tako odgoji. Vi znate da mi nismo bogati. Ja ne mogu tražiti više nego što je moguće. Jer, to bi bilo uzaludno. Ja prilažem pismo koje sam napisao mojoj ženi; molim vas podajte joj ga! Ona će biti jako tužna. Podajte joj ga na način koji će joj ublažiti njenu tugu. Naravno, ona će plakati i žaliti; molim vas tješite je. Allah dželle-šanuhu je htio da tako bude. Molim vas dobro pazite na listu mojih dugova koju sam prikačio pismu moje žene! Dugovi o kojim je Munevvera vodila evidenciju u glavi i na papiru su također tačni. Pismo koje sam napisao Munevveri sadrži detalje. Molim vas pitajte je.

Moj dragi oče i majko! Ja sam vas možda ponekad nehotice uvrijedio. Molim vas oprostite mi! Molim vas odrecite se svojih prava (halalite mi). Molim vas molite da moja duša stekne sreću. Pomozite mojoj ženi da raščisti moje poslove i dugove.

Moja najdraža sestro Lutfija,

Ti znaš da sam te ja uvijek puno volio. Ja sam uvijek činio što sam bolje mogao za tebe. Ja sam možda nekada također i tebe nehotice uvrijedio. Molim te oprosti mi; tako nam je Allah dželle-šanuhu dosudio. Molim te, ako sam ti ikada išta nažao učinio, molim te odreci se svojih prava (halali mi) i moli da mi duša stekne sreću. Molim te, i ti također pomozi mojoj ženi Munevver hanumi i mom sinu Nezihu!

Molim vas sve da obavljajte pet dnevnih namaza! Dobro pazite da ne propustite koji namaz. Razveselite me (čestim) učenjem Fatihe za moju dušu! Ja također i vas povjeravam Allahovoj dželle-šanuhu Ljubaznosti (lutfu) i Zaštiti.

O moja draga rodbino, srodnici, i prijatelji; opraštam se s vama (elveda). Molim vas sve da mi oprostite vaša prava (halalite vaše hakkove). Elveda, elveda! Ja vas sve povjeravam Dženabi Hakku (Allahu dželle-šanuhu). Ja vas vječno povjeravam Allahu dželle-šanuhu na brigu. Moj najdraži oče i majko.

PRIJEVOD 147. PISMA

Muhammed Ma'sum Faruki rahmetullahi alejh, jedan od velike uleme i Muršid-i kamil ovako piše u stotinu četrdeset sedmom pismu prvog toma, svoje knjige **Mektubat** [Muhammed Ma'sum je 1079/1668. godine po hidžri preselio na ahiret u Indiji u gradu Serhend]. On piše:

Da nas Allah dželle-šanuhu blagoslovi, i tebe i nas, i da nas počasti da slijedimo Njegovog miljenika (habiba) i najuzvišenijeg Poslanika, Muhammeda alejhisselam! O moj milostivi (merhametli) brate! Život na ovom svijetu je jako kratak. Mi ćemo na onom svijetu, gdje će život biti vječan i vječit, biti isplaćeni za sve što smo radili na ovom svijetu. Onaj ko provodi ovaj svoj kratki život, radeći ono što će mu pomoći na onom svijetu, i ko se sprema za seobu koja će neminovno doći, je najsrećnija osoba na svijetu. Allah dželle-šanuhu ti je dao čin i položaj sa kojim možeš ispuniti potrebe ljudi i pomoći im da steknu pravdu i mir. Puno Mu se zahvaljuj za ovu Njegovu blagodat (ni'met)! Ispunjavanje potrba Allahovih dželle-šanuhu robova je zahvaljivanje Njemu. Služenje (hizmet) ljudskim bićima će izazvati da dobiješ visoke stepene i na ovom i na onom svijetu. Dakle, nastoj da Allahovim dželle-šanuhu robovima činiš dobro, da im olakšavaš, i da im se obraćaš nasmijana lica, slatkim riječima, i blago! Tvoji napori u ovom smijeru će ti donijeti visoke onosvjetske stepene i Allahovo dželle-šanuhu zadovoljstvo. Hadisi šerif kaže, "**Ljudi su Allahov dželle-šanuhu ijal** (ukućani, domaćinstvo)**, robovi. On puno voli one koji čine dobro Njegovim robovima.**" Ima puno hadisi šerifa koji govore o koristima i nagradama koje će se zaraditi ako muslimanima ispunimo potrebe, ako im ugodimo, i ako se prema njima odnosimo pažljivo, blago, i sa strpljenjem. Ja ću ovdje navesti neke od njih. Čitaj pažljivo. Ako ne razumiješ dobro njihovo značenje pitaj one koji dobro znaju vjeru, i one koji su pravi alimi.

Hadisi šerif kaže, "**Musliman je muslimanu kardeš** (brat)**. On mu ne čini nasilje (zulum). On ga neće ostaviti zabrinutog. Allah dželle-šanuhu će pomoći onom ko pomogne svome zabrinutome kardešu** (bratu ili sestri u islamu)**. Allah dželle-šanuhu će na Kijametskom (Sudnjem) danu spasiti od zabrinutosti onoga ko pomogne svome zabrinutom kardešu** (brati ili sestri u vjeri)**. Allah dželle-šanuhu će na Sudnjem danu zadovoljiti onoga ko zadovolji svoga brata.**"

Jedan drugi hadisi šerif kaže, "**Allah dželle-šanuhu će pomoći onom ko pomogne svom kardešu** (bratu ili sestri) **u vjeri.**"

U jednom drugom hadisi šerifu se kaže, "**Allah dželle-šanuhu je stvorio izvjesne Svoje robove sa ciljem da ispune potrebe ljudi. Oni su utočište ožalošćenih. Oni će na Kijametskom danu biti zaštićeni od azaba.**"

U jednom drugom hadisi šerifu se kaže, "**Allah dželle-šanuhu je dao nekim od Svojih robova mnoge blagodati** (ni'mete) **i dao im je da budu sebeb** (uzrok, posrednik) **za olakšanje Njegovim ožalošćenim robovima. Ako oni ne daju ove blagodati (ni'mete) onim koji ih trebaju On će od njih oduzeti te ni'mete i daće ih drugim.**"

U jednom drugom hadisi šerifu se kaže, "**Ako neko pomogne svom bratu po vjeri u nevolji on će zaraditi toliko sevaba kao da je bio deset godina u i'tikafu. Ako se neko "zatvori" samo jedan dan u i'tikaf radi Allahovog dželle-šanuhu zadovoljstva između njega i Džehennema će biti razdaljina koliko je dužina od tri rova. Razmak između dva rova je**

kao razmak između Istoka i Zapada." [**Itikaf**=izolacija ili "zatvaranje" jedan ili više cijelih dana sa ciljem posta i ibadeta.]

U jednom drugom hadisi šerifu se kaže, "**Ako neko pomogne svom bratu u vjeri koji je u oskudici, Allah dželle-šanuhu će poslati sedamdeset pet hiljada meleka da za njega od sabaha do akšama čine dovu. Ako je noć oni će za njega ćiniti dovu do** (sljedećeg) **sabaha. Za svaki njegov korak će mu biti oprošten jedan grijeh, a njegova deredža** (stepen, nivo) **će se puno povećati.**"

Jedan drugi hadisi šerif kaže, "**Ako neko pođe da pomogne svome bratu mu'minu** (pravovjerniku) **koji je u nevolji, njemu će se za svaki njegov korak dati seamdeset sevaba i oprostiti sedamdeset grijeha. On će, kada pomogne svome ožalošćenom i tužnom bratu, biti očišćen od grijeha** (i postaće bezgrešan) **kao na dan kada je bio rođen. Ako on umre dok pomaže svome bratu on će bez ispitivanja ući u Džennet.**"

U drugom hadisi šerifu se kaže, "**Ako neko ode na sud sa ciljem da mu pomogne da izađe iz teške situacije on će biti među onim koji će uspješno preći preko Sirat ćuprije.**"

U jednom drugom hadisi šerifu se kaže, "**Najkorisnije i najdragocjenije od svih djela i ibadeta je udovoljiti mu'minu** (pravovjernom)**, dati mu odjeću ili ga nahraniti ako je gladan, ili mu dati nešto što mu treba.**"

Jedan drugi hadisi šerif kaže, "**Najdragocjenije djelo nakon farza** (obaveznog ličnog ibadeta kao što je namaz, post u mjesecu Ramazanu i dr.) **je udovoljiti muslimanu.**"

Drugi hadisi šerif kaže, "**Kada neko udovolji svom kardešu** (bratu ili sestri u vjeri) **mu'minu Allah dželle-šanuhu stvori meleka.** (Ovaj melek) **čini dovu za tu osobu do njene smrti. Kada ta osoba umre i spusti se u mezar melek će joj doći i upitaće je, 'Da li me ti znaš?' Kada osoba odgovori, 'Ne znam, ko si ti?' melek će reći, 'Ja sam zadovoljstvo koje si ti priuštio muslimanu. Danas sam ja poslan da tebi udovoljim, da ti pomognem da odgovoriš melecima koji će te ispitivati, i da budem svjedok tvojim odgovorima. Ja ću u mezaru i na kijametu činiti šefa'at za tebe. Ja ću ti pokazati tvoje mjesto u Džennetu.'"** Kada su upitali našeg Poslanika sallallahu alejhi ve sellem šta će prouzrokovati da mnogi uđu u Džennet, on je odgovorio, "**Takva**" (odnosno izbjegavanje harama i lijepa narav). Kada su ga upitali šta će biti razlog da mnogi odu u Džehennem on je odgovorio, "**Jezik i vagina.**"

U hadisi šerifu se kaže, "**Od mu'mina, onaj ko ima finu ćud i ko je blag prema svojoj ženi, ima savršen iman.**"

U drugom hadisi šerifu se kaže, "**Jedan rob će na ahiretu dobiti visoke položaje zato što će njegov lijepi ahlak** (ponašanje i narav) **i ibadeti dobiti puno veće nagrade** (nego što bi inače dobio)**. Loša narav će odvući čovjeka u duboki Džehennem.**"

U drugom hadisi šerifu se kaže, "**Malo govoriti i imati lijepu ćud je najlakši i najhafifniji ibadet.**"

Kada je neko stao pred Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem i upitao ga koje djelo Allah dželle-šanuhu najviše voli on je odgovorio, "**Lijepu narav.**" Kada mu je ta ista osoba prišla sa desne strane i opet mu postavila isto pitanje on je odgovorio, "**Lijepu narav.**" Kada mu ta ista osoba prišla sa lijeve strane i opet ga isto upitala, Pejgamber je opet ponovio, "**Lijepu narav.**" Kada mu je ta osoba prišla iza leđa i opet mu postavila isto pitanje Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je okrenuo svoje mubarek lice prema njemu i rekao, "**Zašto ti to ne razumiješ? Lijepa narav znači da radimo što možemo bolje i da se ne ljutimo.**"

U jednom hadisi šerifu se kaže, "**Ko se ne svađa ni kad je u pravu će dobiti vilu u Džennetu. Ko ne laže ni u šali će dobiti vilu u sred Dženneta. Ko ima lijepu narav će dobiti vilu na najvišem dijelu Dženneta.**"

Hadisi kudsi kaže, "**Ja sam od svih vjera izabrao ovu vjeru** (islam)**. Ova vjera je kompletirana sa darežljivošću i lijepom naravi. Upotpunite ovu vjeru svaki dan sa ova dva!**" [Mubarek izjave našeg dragog Pejgambera sallallahu alejhi ve sellem se zovu **Hadis**. Kada je Allah dželle-šanuhu inspirisao ove izjave one se zovu **Hadisi kudsi**.]

Hadisi šerif kaže, "**Lijepa narav će istopiti grijehe isto kao što topla voda topi led. Loša narav će pokvariti ibadete isto kao što sirće kvari med.**"

Drugi hadisi šerif kaže, "**Allah dželle-šanuhu je refik. On voli one Svoje robove koji imaju lijepu narav u svojim svakodnevnim poslovima.**"

Drugi hadisi šerif kaže, "**Allah dželle-šanuhu voli blagu narav i uvijek pomaže takvim ljudima. S druge strane, On ne pomaže onim koji su grubi.**"

Jedan drugi hadisi šerif kaže, "**U Džehennem neće ući niti će džehennemska vatra pržiti onog ko ima blagu ćud i ko drugima olakšava.**"

U jednom drugom hadisi šerifu se kaže, "**Allah dželle-šanuhu voli onog ko nije nagal. Šejtan izaziva naglost. Allah dželle-šanuhu voli hilm, odnosno, blagu narav.**"

Drugi hadisi šerif kaže, "**Hilm sahibija** (posjednik blage ćudi) **će dobiti nivo onog ko posti po danu i klanja po noći.**"

Drugi hadisi šerif kaže, "**Allah dželle-šanuhu puno voli osobu koja je blaga kad je ljuta.**"

Drugi hadisi šerif kaže, "**Allah dželle-šanuhu će u Džennetu dati visoke stepene i vile onom ko je blag prema nekom ko je prema njemu grub, i ko oprašta onima koji ga tlače, i koji su darežljivi prema onima koji im ne daju, i koji posjećuje one koji njega ne posjećuju.**"

U jednom drugom hadisi šerifu se kaže, "(Pravi) **heroj nije neko ko pobijedi u meču hrvanja ili neko ko utekne već onaj ko kontroliše svoj nefs kada je ljut.**"

Jedan hadisi šerif glasi, "**Ko naziva selam nasmijana lica dobiće sevab** (nagradu) **kao da je dao sadaku.**"

Jedan hadisi šerif glasi, "(Sve stvari kao što su) **biti nasmijan kada sretnemo našeg brata u vjeri, činiti emr-i ma'ruf i nehj-i-anil-munker, spasiti nekog od krivovjerstva u vrijeme kada su vjerska učenja pala u zaborav i kada se krivovjerstvo puno raširilo, skloniti kamenje, trnje, kosti i drugo smeće sa puta i trgova, i napuniti nekome, kome treba vode, kantu vodom, su ravne sadaci.**" [**emr-i ma'ruf i nehj-i-anil-munker**=Podučavanje, promulgiranje i širenje Allahova dželle-šanuhu naređenja i opominjanje (korenje) onih koji krše Njegove zabrane.]

Jedan drugi hadisi šerif kaže, "**U Džennetu imaju take vile čija se unutrašnjost vidi s vana, a iznutra, njihova fasada. One će biti date onim koji su slatkorječivi, koji hrane gladne, i koji klanjaju namaz kada svi drugi spavaju.**"

Ovdje navedeni hadisi šerifi su uzeti iz knjige **Ettergib vetterhib** [čiji je autor hafiz Abdul'azim-i Munziri Kajrivani Šafi'i]. Ova knjiga je jedna vrlo cijenjena zbirka (knjiga) hadisa. Molimo Allaha dželle-šanuhu da nam podari da slijedimo ove hadisi šerife. Onaj čiji su maniri i rad u skladu sa savjetima koji se nalazi u ovim hadisi šerifima treba biti vrlo zahvalan Allahu dželle-šanuhu. Isto tako i osoba, čije ponašanje nije u skladu sa njima, mora činiti Allahu dželle-šanuhu dovu i moliti Ga da joj dadne da svoje ponašanje uskladi sa ovim hadisi šerifima. Ako je neko, ko ima neskladno ponašanje, svjestan svojih nedostataka to je velika blagodat (ni'met). Ako je osoba nesvjesna svog griješenja, ili nije žalosna zbog svog takvog ponašanja, takva osoba je najvjerovatnije labava i u svom i'tikadu i imanu (vjerovanju).

PRIJEVOD 83. PISMA

Hazreti Muhammed Ma'sum ovako piše Mirzi Muhammedu Sadiku u osamdeset trećem pismu drugog toma. Ovo pismo je napisano na perzijskom jeziku: (Ovo pismo objašnjava) dvije blagodati (ni'meta) i (još dodatno) kaza i kader. Onaj koji ima ova dva ni'meta se ne smije žalostiti ako nema nijednog zevka (blagostanja, uživanja, slasti) i hala (izvanrednog duhovnog stanja). Prvi od ova dva ni'meta je "slijeđenje posjednika vjere Muhammeda alejhisselama." Drugi je "ljubav prema muršidu, ustadu." Ova dva ni'meta će nam dati svaku vrstu sreće i fejza. [Nakon što musliman potpuno slijedi šerijat Muhammeda alejhisselama, u njegov kalb počnu teći djelovi neobjašnjivog znanja. Ovo tajanstveno, ezoterično i prefinjeno znanje se zove **fejz**.] Ako nekom nedostaje

jedan od ova dva ni'meta on će završiti u velikoj nesreći (felaketu). Njegovo znanje, djela, i kerameti, bez obzira koliko ih imao, ga neće spasiti od propasti. Prisni kontakt sa ireligioznim i nemezheblijama, i sa njihovim knjigama [i novinama] i svim drugim publikacijama, je ono što najsmrtonosnije ranjava ova dva ni'meta i dovodi ih u opasnost da oni potpuno iščeznu. Mi se moramo čuvati od ovih ljudi isto kao što se čuvamo od razjarenog lava. Mi moramo čitati knjige koje su napisali alimi ehli sunneta [ili pravi muslimani sa ispravnim imanom i ibadetom]. Mi preporučujemo onima, koji žele da čitaju knjige koje su napisali ovi velikani, da čitaju jako korisnu imamovu Rabbanijevu knjigu **Mektubat**. [Imam-i Rabbani Ahmed Faruki je jedan od najvećih alima ehli sunneta i Evlijullah koji je odrastao u Indiji gdje je i obrazovan. On je 1034./1624. g.n.e. preselio na ahiret u Indiji, u gradu Serhend.] [Knjige izdavačke kuće Ihlas Vakuf su prijevodi ove istinite uleme. Mi preporučujemo onima koji hoće da ispravno nauče islam da čitaju ove knjige.]

Znanje o sudbini (kazau i kaderu) je jako delikatno, prefinjeno, i vrlo teško za razumjeti. Hadisi šerifi nam zabranjuju da o njemu diskutujemo i pričamo. Muslimanova dužnost je da nauči Allahova dželešanuhu naređenja i zabrane i da po njima živi. Nama je naređeno da vjerujemo u sudbinu (kaza i kader). Nama nije naređeno da ih izučavamo. Mi o njima moramo naučiti i vjerovati onoliko koliko su nam o njima otkrili alimi ehli sunneta. Kako su nam ovi pravi i istiniti alimi [specijaliste u islamskim naukama] rekli Allah dželešanuhu je znao u vječnoj prošlosti (ezelu) sva buduća i dobra i zla djela ljudskih bića. On, kada njihovo vrijeme dođe, odluči njihovo stvaranje i stvori ih. Ovo Njegovo stvaranje se zove **takdir** (sudbina, predodređenje). [Znanje u vječnoj prošlosti (tj. ezeli ilm) se naziva kader. Kader je znanje u vječnoj prošlosti. Kader nije vječna zapovijed.] On je sam Stvaralac (Halik) i Pronalazač (Mudžid). Nema drugog stvaraoca osim Njega. Čovjek ne može ništa stvoriti. Neki neuki idioti, sljedbenici sekti **mu'tezile** i **kaderijje**, poriču sudbinu (kazu i kader). Oni kažu da čovjek sam stvara svoja djela. Danas ima puno ovakvih kafira.

Čovjekova želja (ili irade) i izbor (ili ihtijar) preuzimaju ulogu u stvaranju svakog dobra (hajra) i zla (šerra). Kada čovjek hoće da nešto učini Allah dželešanuhu to stvori (samo u slučaju) ako to također i On hoće. Čovjekova želja (izbor) se zove **kesb**. Dakle, svaki pokret ljudi i njihov svaki posao (i njihova svaka misao) su (stvoreni) njihovom kesbom (željom) i Allahovim dželešanuhu stvaranjem. Kazna (ili azab) kojom će ubica biti kažnjen na ahiretu će biti kazna za njegov izbor (kesb). Sljedbenici sekte **Džebrijje** (zastupnici učenja o nužnosti) poriču čovjekovu želju i kesb. Oni kažu, "Allah dželešanuhu stvara sva čovjekova djela bez obzira želio on to ili ne. Sve što čovjek radi je samo kao njihanje lišća i drveća na vjetru. Sve je pod Allahovom prinudom. Čovjek ne može ništa uraditi." Ovakve riječi i izjave su nevjerstvo (kufr). Ko tako vjeruje on postaje kafir. Prema ovim ljudima, "Oni koji rade dobro će na kijametu biti nagrađeni (dobiti sevab). Grešnici neće biti kažnjeni. Kafiri, asije, i fasici, neće biti u azabu. Jer, Allah dželešanuhu je u stvari proizvođač njihovih grijeha. Prema tome, ovi ljudi su morali počiniti te grijehe." Svi Poslanici su prokleli one

koji ovako vjeruju. Zar bi se ikada moglo reći da su nesvjesno drhtanje ruke i njeno svjesno pomicanje ista stvar? Značenje (meal) devedeset drugog i devedeset trećeg ajeta sure **Hidžr** kaže, "**Allah dželle-šanuhu će ih sve pitati za sva njihova djela.**" (15, 92-93) Značenje dvadeset četvrtog ajeta sure **Vaki'a** kaže, "**Biće kažnjeni za ono što su učinili.**" (56, 24) Značenje dvadeset devetog ajeta sure **Kehf** glasi, "**Pa ko hoće neka vjeruje, a ko hoće neka ne vjeruje. Mi smo za one koji ne vjeruju pripremili džehennemsku vatru.**" (18, 29) Značenje trideset trećeg ajeta sure **Nahl** glasi, "**Allah dželle-šanuhu im nije učinio zulum. Oni su sami sebi učinili zulum.**" (16, 33) Izvjesne nemezheblije i zindici, sa ciljem da se otarase truda slijeđenja Allahovih dželle-šanuhu zapovijedi i zabrana i izbjegnu azab za svoje grijehe, poriču činjenicu da čovjek ima volju (irade) i želju, izbor (kesb).

Allah dželle-šanuhu je kerim. On ima neograničnu milost (merhamet). On je ljudima uvijek naređivao korisne stvari i ono što su oni u stanju da urade. On je zabranio beskorisne stvari. Značenje dvije stotine osamdeset šestog ajeta sure **Bekara** glasi, "**Allah dželle-šanuhu je naredio ljudima lagane stvari.**" (2, 286) Zapanjujuće je da ima ljudi koji poriču čovjekovu volju (irade). Zašto se oni onda ljute kada ih neko uznemiri? Zašto oni onda nastoje da obrazuju svoje sinove i kćerke? Zašto se oni onda ogorčavaju kada vide da su im žene krenule nepristojnim putem? Zašto to oni ne tolerišu, i zašto ne kažu, "Čovjek nema slobodnu volju. Ovi ljudi su bili primorani da urade ono što su uradili?" Oni ovako vjeruju da bi mogli na ovom svijetu raditi svakakva zla, a onda bi, da na onom svijetu ne budu u azabu. Međutim, značenje sedmog ajeta sure **Tur** kaže, "**Tvoj Rabb će sigurno kazniti. Od Njega se neće moći spasiti.**" (52, 7)

Kaderijje (zastupnici učenja o posebnim povlasticama) i Džebrijje (zastupnici učenja o nužnosti) su skrenuli s pravoga puta zato što prvi poriču sudbinu (kazu i kader) a drugi poriču čovjekovu slobodnu volju (irade). Oni su posjednici novotarije, bid'ata (bid'at sahibije). Pravi put je put vjerovanja grupe (firke) koja se zove **ehli sunnet vel-džema'at.** Oni koji slijede ovaj istiniti (hakk) put se zovu **sunnije**. Imam Ebu Hanifa, vođa ehli sunnet firke, je upitao imama Dža'fera Sadika, radijallahu anhuma: "O Resulullahovo unuče! Je li Allah dželle-šanuhu ostavio čovjekova djela njihovoj slobodnoj volji (iradetu) ili ih On primorava da ih oni čine?" On mu je odgovorio, "Allah dželle-šanuhu neće ostaviti Svoj hakk Njegovim robovima, i, nije u skladu s Njegovom pravdom da ih primora pa da ih onda kazni." **[DŽAFER-I SADIK "rahmetullahi alejh":** On se takođe zove i Abu Abdullah. On je bio unuk, unuka, hazreti Alije. On je sin Muhammeda Bakira i otac Musaa Kazima. On je bio šesti od dvanaest imama. On je rođen 83. godine po hidžri u Medini gdje je i preselio na ahiret 148. godine (765. g.n.e.) Imam a'zam i hemičar Džabir su bili njegovi učenici. Njegov najstariji sin Ismail je umro prije oca. Pokvarenjaci kažu da je sedmi imam bio Ismail i da se njegovi sinovi zovu **ismailijje**. Šije sebe nazivaju džaferi. U stvari ovaj veliki alim je pripadao ehli sunnetu. On je bio učitelj alima ehli sunneta i evlija. On je bio zjenica oka velikih alima islama. On nije nikada napisao nijednu

knjigu o vjerskom znanju. Iako u četiri osnovnim knjigama šija - Kummijevoj knjizi **Kafi**, Ibni Babevejh Džafer Muhammed bin Ahmed Ali Kummijevoj knjizi **Menla jahdur**, Ebu Džafer Muhabbeb bin Hasan Tusijevim knjigama **Tehzib** i **Istibsar** - postoje izvještaji od imama Džaferi Sadika, njihovi pisci također priznaju da ti izvještaji nisu ni čvrsti ni sahih. Trideset druga grupa imamija sebe naziva **džaferi**. Oni kažu da, nakon što je Hasan Askeri umro, njegov brat Džafer bin Alija je postao imam; Hasan Askeri nije imao sinova. Ovi džaferi nemaju nikakve veze sa imamom Džaferi sadikom. Šije sebe nazivaju džaferi, zato što su knjige hadisa i fikha, koje oni danas posjeduju, napisali Ebu Džafer Muhammed Jakub Kulejni i Ebu Džafer Muhammed bin Hasan Kummi.**]** Kafiri kažu, "Allah dželle-šanuhu je htio da mi budemo kafiri, mušrici. Njegova se želja ispunila." Značenje stotinu četrdeset osmog ajeta sure **En'am** kaže, "**Mušrici (mnogobošci) kažu, 'Da Allah nije htio da mi i naši očevi budemo mušrici ...'**" i odgovara, "**Mi smo također kaznili i one koji su prije njih došli zato što nisu vjerovali.**" (6, 148) Mušrici ne govore ovako da se opravdaju (za svoj širk). Oni ne govore ovako da izbjegnu kaznu. Oni ne znaju da su njihov širk i kufr nešto loše. Oni kažu, "Što god Allah dželle-šanuhu želi je sve dobro i On odobrava sve što je poželio. Kad to On ne bi odobravao On to ne bi ni poželio. Dakle, mora biti da On odobrava i naš širk i On nas neće kazniti." Međutim, Allah dželle-šanuhu je oglasio preko Svojih Poslanika da On nije zadovoljan sa kufrom, širkom. On je rekao da je kufr grijeh, da su kafiri mel'uni (prokleti), i da će ih On vječno mučiti. Nešto što se hoće (irade) ne znači da se i odobrava. Allah dželleŠanuhu hoće i stvara kufr i neposlušnost. Ali On ih ne odobrava. On je u Kur'ani kerimu jasno rekao da ih On ne odobrava. Možda su ove izjave mušrika namijenjene da izazovu ruganje Pejgamberima.

Pitanje: Allah dželle-šanuhu je u vječnoj prošlosti (ezelu) znao sve šta će se desiti, i dobro (hajr) i zlo (šerr). On želi (irade) i sve stvara u skladu sa ovim Svojim znanjem. Shodno tome, čovjekova želja (irade) ne postoji. Zar to ne znači da su ljudi primorani da rade sve što rade, i dobro i zlo?

Odgovor: Allah dželle-šanuhu je znao u vječnoj prošlosti da će čovjek raditi svoja djela po svojoj volji. Ovo Allahovo dželle-šanuhu znanje ne pokazuje da Njegovi robovi nemaju slobodnu volju (ihtijar) i irade (tj. htijenje, želju). Allah dželle-šanuhu također stvara u skladu sa Njegovim predodređenjem iz vječne prošlosti i mnoge stvari izvan čovjeka. Kada bi čovjek morao raditi ono što radi onda bi Allah dželleŠanuhu morao stvarati ono što stvara. Dakle, kao što Allah dželleŠanuhu nije ovisan, kao što nije primoran (u Svojim stvaranjima), tako ni čovjek nije ovisan (u svom izboru, u svom pravu da izabere).

PRIJEVOD 16. PISMA

Muhammed Ma'sum rahmetullahi alejh ovako piše u šesnaestom pismu trćeg toma Muhammedu Sadiku, Nasir hanovom sinu: Mi čujemo u skorije vrijeme neke čudne priče. Izvjesni ljudi stalno pričaju o ma'rifetu (vahdet-i vudžud-a, to jest, Allahovog dželle-šanuhu jedinstva, tj. da je Allah dželešanuhu jedan i sam i da mu niko i ništa nije slično, niti nalik na Njega, i da ništa što dođe našem kalbu i na šta pomislimo i što zamislimo nije Allah) bez obzira znali oni ili ne znali o čemu pričaju. [Nakon što neko potpuno slijedi Muhammedov alejhisselam šerijat, i, nakon što se pod vođstvom muršidi kamila donekle uznapreduje na duhovnom putu koji se zove tesavvuf, u njegov kalb počnu kapati djelići neobjašnjivog i prefinjenog znanja. Ovo kapanje ponekad postaje curenje, tečenje, ljevanje. Ovi djelići neobjašnjivog i prefinjenog znanja se zovu **ma'rifet**.] Oni kažu, "Sve je On. Ime Allah je riječ koja izražava svemir, odnosno, zbir svih stvorenja. Na primjer, ime Zejd pokazuje sve dijelove osobe. Međutim, svaki dio osobe ima drukčije ime. Nijedan dio se ne zove Zejd. Međutim ime Zejd predstavlja te sve dijelove. Isto tako i Allah dželle-šanuhu se ogleda svugdje. Dozvoljeno je zvati svemir Allah." Ovakve riječi su potpuno obratno, poricanje vahdet-i vudžuda. One ističu postojanje stvorenja (mahluka). Prema njima Allahovo dželle-šanuhu postojanje je u okviru postojanja stvorenja. Nema bića osim stvorenja. Jasno je kao dan da su ove njihove izjave pogrešne.

Zaista, Allahovo dželle-šanuhu postojanje je zasebno od postojanja bića. Trebamo znati da je Allah dželle-šanuhu potpuno drukčiji od svih stvorenja. Ova dva postojanja su potpuno drukčija. Ona su potpuno različita. U stvari, velikani tesavvufa, koji su govorili o **vahdeti vudžudu**, su rekli da oni nisu u stanju da iskažu šta on znači. Jer, da su ga oni objasnili, slično riječima koje smo gore citirali, to bi bio kufr. S druge strane, da su oni rekli, "On postoji odvojeno od bića," tada bi riječi vahdet (jedinstvo) i tevhid (jednoća) izgubile svoj značaj. Kada bi stvorenja postojala posebno riječi vahdet i tevhid bi bile pogrešne. Međutim, da su rekli, "Svemir ne postoji posebno. Njegovo postojanje [sva kolektivna bića] je samo iluzija, mašta [kao slike na televitiji ili u kinu]", tada bi i riječ vahdet i izjava "Sve je On" bile nerazumne. Jer, ne može se reći za nešto što u stvari samo po sebi postoji da se ujedinjuje sa nečim što postoji samo u mašti. Ako oni, kada kažu "Sve je On", misle, "Samo On sam postoji. Ništa drugo osim Njega ne postoji", njihove riječi će biti ispravne. Ali u tom slučaju njihove riječi "Sve je On" su metonimija (stilska figura). Ona ne prenosi doslovno značenje upotrebljenih riječi. Na primjer, kada mi vidimo nečiji lik u ogledalu mi metonimično kažemo "Vidim ga", ili, "Ja ga vidim u ogledalu." Obraćanje nečemu kao da je to u stvari ta stvar, iako znamo da je ta stvar koja postoji potpuno drukčija od njene slike, je postao svakodnevni oblik govora. [Isto tako i glas osobe koju čujemo da uči ezan, ili Kur'ani kerim koji čujemo na televiziji, ili radiu, ili preko zvučnika, nije glas onoga ko zaista proizvodi taj glas. To je drugi zvuk koji je sličan glasu te osobe. Kada kažemo da je to glas tog i tog, to je simbolično tačno. Ali ako to kažemo doslovno ili bukvalno to nije tačno. Prema tome, (u ibadetu) nije dozvoljeno slijediti imama čiji glas samo čujemo preko zvučnika.] Reći da su ove stvari iste (prava stvar i njena slika) bi

bilo isto kao kada bi rekli da su lav i magarac jedno te isto. Ove dvije životinje su potpuno drukčije. One ne mogu biti iste samo zato što to tako kažu neki ljudi. Prema nekim velikanima tesavvufa riječi "Sve je On", ne znače "Allah dželle-šanuhu se pokazao u izgledu stvorenja. On postoji posebno." One znače, "Allah dželle-šanuhu ima. Stvorenja su izgledi i vizije (hajali) toga postojanja" S druge strane izjave, koje smo gore naveli (u prvom paragrafu), nagovještavaju da su stvorenja vječna (kadim) što poriče činjenicu da su ona prolazna (fani). Ovo poricanje je kufr (nevjerstvo).

Mi smo još i ovo čuli da izvjesni ljudi govore o kijametu i ahiretu: "Sve živo što vidimo potiče iz zemlje. Ono se ponovo vraća u zemlju. Na primjer, povrće i zob potiču iz zemlje. Životinje ih jedu i tako pretvaraju u meso. Ljudi ih jedu i pretvaraju u ljudska bića. Ova ljudska bića proizvode druga ljudska bića. To je ono što se zove proživljenje (kijamet)." Ove riječi poriču kijamet, odnosno, proživljenje nakon smrti. Ovo poricanje je **ilhad** i **zindikluk** (nevjerstvo, kufr). Ono je poricanje Kur'ani kerima i hadisi šerifa.

Opet smo čuli da izvjesni ljudi kažu, "Namazi koje vidimo (da neki oko nas klanjaju) su naređenja koja su namijenjena neukim (džahilima). Ljudi i sva druga stvorenja ibadete. Sva stvorenja ibadete ili svjesno ili nesvjesno. Muhammed alejhisselam je naredio namaz sa ciljem da obuzda necivilizovana plemena od zločina kao što su razbojništvo itd." Treba dobro znati da su oni koji ovako kažu potpuno neuki (džahili) i idioti. Naš Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Namaz je stub vjere. Ko klanja namaz gradi vjeru. Ko ne klanja namaz ruši vjeru**," i "**Namaz je mu'minov** (vjernikov) **mi'radž.**" [Uzlazak našeg Poslanika alejhisselam na nebesa. Naš Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem je u noći Mi'radža vidio Allaha dželle-šanuhu, govorio s Njim, i čuo Ga, na način koji ljudi ne mogu shvatiti i objasniti. Muslimani slave ovu noć svake godine.] To znači, to je prilika u kojoj je mu'min najbliži Allahu dželle-šanuhu, i, "**Namaz je nur moga oka**," i, "**Kada čovjek klanja namaz zavjesa između njega i njegovog Rabba** (Gospodara) **se podigne.**"

Zapovijedi i zabrane šerijata u sebi sadrže svaku vrstu koristi i blagodati. Značenje (meal) trideset drugog ajeta sure **Junus** kaže, "**Sve izvan toga je delalet** (zabluda)**.**" (10, 32) Kur'ani kerim i hadisi šerif nam naređuju da slijedimo propise islama (šerijat). Ovaj put se zove **sirat-i mustakim**. Oni koji skrenu sa ovoga puta su sljedbenici šejtana (genitiv množine od riječi šejtani). Abdullah bin Mes'ud radijallahu teala anh je rekao: "Resulullah sallallahu teala alejhi ve sellem je nacrtao pravu liniju na pijesku i rekao, '**Ova linija je put koji ujedinjuje čovjeka s Allahovim dželle-šanuhu zadovoljstvom.**' On je onda nacrtao linije koje se udaljavaju od ove linije, kao riblja kost, i rekao, '**Ovo su putevi propasti kojim šejtani gmižu.**'" Podaci koje su nam dali Poslanici, i koji su zapisani u knjigama alima ehli sunneta, se ne smiju zamijeniti s maštom i primjerom (hajalom i misalom). Tvrdnja da je islam namjenjen zaostalim i glupim je kufr, ilhad, i glupost.

Nemojte da vas šokira ova izjava, "Stvorenja nisu ni Allah dželle-šanuhu niti odvojena od Njega." Ne pitaj, "Šta su ona onda?!" Reći, "Stvorenja su odraz

Allahovih dželle-šanuhu imena a ne On lično" znači, "Ona nisu bića koja su posebna i drukčija od Njega." Jer, Allahova dželle-šanuhu imena i atributi postoje sa njim. Oni nisu odvojeni od Njega. Oni ne postoje sami od sebe. To je kao kada bi rekli da onaj koga vidimo u ogledalu nije ni on ni neko drugi.

Hadisi šerif kaže, "**Allah dželle-šanuhu je stvorio Adema u Svom obliku.**" To znači: "Kao što Allah dželle-šanuhu ne liči ni na šta On je stvorio i Adema alejhisselam u potpuno drukčijem obliku od drugih stvorenja [životinja]." Mi moramo doslovno, bukvalno, vjerovati činjenice koje su u ovom i drugim hadisi šerifima jasno izražene. U to vrijeme su mnoge riječi su imale drukčija značenja. Mi ih (riječi u hadisi šerifu) ne smijemo vjerovati u današnjem značenju i na taj način dovesti naš iman u opasnost. Allah dželle-šanuhu je stvorio u Ademu alejhisselam superioritete slične Njegovim savršenostima (kemaletima). Gore navedeni hadisi šerif ističe da ovi superioriteti nisu isti (kao Njegovi) već slični Njegovim. Isti je i slučaj sa Njegovim drugim atributima kao što su ilm, kudret. Oni su slični (čovjekovim atributima) samo u imenu. Oni su u biti, suštini, potpuno drukčiji.

Kur'ani kerim je mu'džiza. Reći da je on samo mudž'iza u odnosu na književne standarde kao što su belagat i idžaz, a ne u odnosu na zapovijedi, zabrane, i habere, koji su u njemu, je poricanje Kur'ani kerima i ismijavanje s ajeti kerimima.

Značenje (meal) pedeset četvrtog ajeta sure **Fussilet** u Kur'ani kerimu glasi, **Znaj da On sadrži (obuhvata) sve.**" (41, 54) Riječ "ihata," koja je prevedena sa "sadrži, (obuhvata)," znači "uključuje". Prema alimima ehli sunneta Allahovo dželle-šanuhu znanje u sebi sadrži sve, to jest, On sve zna. Kada bi rekli da Allah dželle-šanuhu Lično sadrži sve, onda, to je sa razumijevanjem da ovo sadržavanje nije kao kada neki predmet u sebi sadrži drugi predmet. Mi vjerujemo da Allah dželle-šanuhu sadrži sve i da je zajedno sa svim. Ali, mi ne pokušavamo da učimo (naučimo) kako se ove stvari dešavaju. Ove stvari se ne mogu uporediti sa onim što je u okviru obima čovječijeg razuma i mašte.

Kada izgovaramo kelimu **la ilahe illallah** Mi trebamo imati na umu da odbacujemo kafirska nazivanja njihovih kipova (idola, kumira) bogom (ilahom). Kafiri zovu svoje idole bogom i ibadete ih (bogoslužе im, obožavaju ih) zato što smatraju da su idoli vrijedni obožavanja. Oni ih ne nazivaju tako zato što misle da su oni stvaraoci i neophodno potrebni. Drugim riječima većina kafira su u ibadetu mušrici. Da bi neko postao musliman on mora reći **Muhammedun resulullah**. Osoba neće dobiti iman (neće postati musliman) sve dok ne izgovori ove riječi. Savršenstvo imana je takođe ovisno i o odricanju želja nefsa. Kada se izgovori **la ilahe** takođe se odriče i ovih želja. Značenje dvadeset trećeg ajeta sure **Džasije** kaže, "**Jeste li vidjeli onoga koji je strast svoju učinio bogom?**" (45, 23) Alimi ehli sunneta su rekli da čovjekove želje i aspiracije postaju njegov ma'bud (nešto što se obožava). Kada se kaže **la ilahe** ove želje se odbacuju. Kada neko često izgovara ovu kelimu tevhida on se oslobađa želja svog nefsa i šejtanske vesvese, i priznaje da je on samo Allahov dželle-šanuhu

rob. Često ponavljanje Allahovog dželle-šanuhu imena nas približava Allahu dželle-šanuhu. Drugim riječima, ono pojačava muhabbet (uzajamnu ljubav). Čovjek postaje fani (to znači da nefs, koji je čovjekova najtvrdokornija prepreka, umire). Njegov kalb ne voli ništa drugo osim Allaha dželle-šanuhu. Često ponavljanje kelime-i tevhid (tj. riječi **la ilahe illallah**) će potpuno uništiti njegovu vezu sa stvorenjima. Na ovaj način, sve zavjese između Allaha dželle-šanuhu i Njegovog roba iščezavaju. Šah-i Nakšibend Muhammed Behauddin-i Buhari je rekao, "On nije ništa što vi vidite i čujete. [Muhammed Behauddin Buhari rahmetullahi alejh je preselio na onaj svijet 791./1389. g.n.e. u gradu Buhari.] Kada se izgovori 'la' ove se sve stvari trebaju odbaciti." Ebu Ishak Kazruni je vidio u snu našeg Poslanika sallallahu alejhi ve sellem i upitao ga je šta je tevhid. On mu je odgovorio, "Kada kažeš **Allah**, ništa, što dođe tvom kalbu i na šta pomisliš i što zamisliš, nije Allah." [Kazruni je preselio na ahiret 426./1034. g.n.e.]

Oni koji sebe nazivaju šejhovima ili muršidima, i koji kvare iman muslimana izgovaranjem riječi i izjava koje su suprotne šerijatu, nisu vjerski ljudi. Oni su kradljivci vjere. Oni su kafiri. Mi ih trebamo izbjegavati. Razgovor sa njima i čitanje njihovih knjiga će pokvariti čovjekov iman. Odvešće ga u vječnu propast. Mi ih se, i njihovih knjiga, trebamo plašiti isto kao što se plašimo lava. Ako ovi ljudi ikada zavedu nekog on mora, (čim shvati da je zaveden), odmah doći na tevbe. Vrata tevbe su otvorena. Čovjekova tevba je prihvatljiva sve do momenta njegovog izdisaja (son nefesa).

PRIJEVOD 153. PISMA

Hazreti Muhammed Ma'sum ovako piše u 153. pismu trećeg toma koje je napisano šejhu Ebulmekarimu: Neophodno je potrebno tražiti alima islama, pronaći i čitati knjige alima ehli sunneta. Svaki dan koji nam promiče je jako dragocjen. Nema povratka na dunjaluk. Sohbet je najveća blagodat (ni'met), a to je, biti u društvu s ehli sunnet alimom i tako biti blagoslovljen njegovim riječima [i dahom]. Uvejs-i Karni je puno volio Resulullaha i danonoćno ibadetio. Ali on nije mogao da postigne nivo nijednog od Ashaba kiram, (koji su postigli svoje visoke deredže, stepene, zato što su) bili blagoslovljeni čašću prisustva u Resulullahovom društvu.

Ako pametna i oprezna osoba puno voli jednoga od prijašnjih muršida, i njemu okrene svoj kalb, izvjesna količina fejza i bereketa će se sigurno preliti iz muršidovog kalba u njegov kalb. On će dobiti mnoge ma'rifete. Međutim, da bi se dobio visoki stepen vilajeta potreban je sohbet. Zaista su sretni oni koji su na svom putu kroz ovaj život dobili -- dobijanjem fejza od muršidi kamila, i velikim zikrom -- vječnu (ahiretsku) sreću!

PRIJEVOD 154. PISMA

Ovo pismo je napisano djeci Muhammeda Hanifa Kabilija. Ono glasi: O moj istaknuti brate hadže Ubejdullah, služi svoga brata, svoju sestru, ženu, majku, i sve svoje vjerske kardeše (braću i sestre u vjeri)! Čvrsto se drži sunneta [odnosno propisa islama] našeg predragog Poslanika Muhammeda Mustafe sallallahu alejhi ve sellem! [Ne uči ovu vjeru iz ujdurmisanih knjiga (knjiga koje ne iznose istinu), koje odražavaju lične poglede onih koji se lažno predstavljaju kao vjerski autoriteti, već iz knjiga zaljubljenika u Allaha dželle-šanuhu u kojima nam oni prenose podatke koji nam dolaze od alima ehli sunneta! Biti blagoslovljen, i biti u stanju razlikovati ove knjige od pokvarenih knjiga, i spasiti se od šera ovih pokvarenih knjiga, je velika blagodat (ni'met). Zaista su sretni oni kojima je data ova blagodat!]

Nevolje (i belaji) koji snađu ljude su Allahova dželle-šanuhu volja i odluka iz vječne prošlosti (ezelska odluka). Mi trebamo učiti **Fatihu**, dove, davati sadaku, i poklanjati njihove sevabe dušama mrtvih (roditelja, rodbine, prijatelja, šehida, vjerskih alima, učitelja itd.) Mi trebamo posjećivati mezareve (turbeta) Evlija i tražiti njihovu pomoć i moliti ih. Služenje njihove žive djece i unuka će izazvati da od njih dobijemo fejz. Mi trebamo izmalena odgojiti djecu u islamskom duhu! Mi trebamo izmalena navići kćerke da se pokrivaju, i podučavati djecu dok su mlada vjerskom znanju, na primjer, kako se klanja namaz! Mi trebamo biti precizni u klanjanju pet dnevnih namaza, i klanjati ih za ehli sunnet imamom! Mi trebamo naučiti kako se ispravno, bez greške, uči Kur'ani kerim, i trebamo ga učiti svaki dan.

Dvostih:

Moja duša plaće krvlju zbog rastanka sa najdražim,
Da me srž mojih kosti boli. O kako mi nedostaju.

E'uzu billahi mineššejtanirradžim
Bismillahirrahmanirrahim

Naš Poslanik sallallahu alejhi ve sellem je rekao, "**Allah dželle-šanuhu puno voli onog ko nauči svoju vjeru i ko je drugim podučava. Naučite svoju vjeru iz usta alima islama!**"

Onaj ko nije u mogučnosti da nađe pravoga alima mora da nauči svoju vjeru čitajući knjige koje su napisali alimi ehli sunneta i da ih nastoji da ih što je moguće više rasprostrani. Musliman koji ima ilm (znanje), amel (radi što zna, to jest poštuje naredbe i zabrane islama), i ihlas (to jest sve što čini čini samo radi Allahovog dželle-šanuhu zadovoljstva), se zove **alim islama**. Ko se predstavlja kao alim islama a nema nijednu od ovih kvalifikacija je "zao vjerski čovjek" ili "prevarant". Alim islama je štit koji čuva islam. Prevarant je šejtanov saučesnik. Znanje koje nije stečeno sa ciljem da se upotrijebi s iskrenošću (ihlasom) neće biti korisno. Molimo čitaoca da pogleda 366. i 367. stranicu prvog toma knjige **Hadika** kao i 36., 40., i 59. pismo prvog toma knjige **Mektubat**. (Ova pisma se, respektivno, nalaze u 16., 25., i 28. poglavlju, u drugom fasciklu knjige **Endless Bliss** koja je na engleskom jeziku.